

Apocalipsi 18 : lo crit gran —2018-2030
« Elle qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la Grana ! »
« Que sortitz deu miei d'era, lo men pòble... »
Samuel que presenta
Explica'm
Daniel e Apocalipsi
Las pròvas profeticas qui Diu existeish
Las soas ultimas Revelacions entaus sons elegits
Dens aqueth obratge : Lo son Projècte - Lo son Jutjament
Version : 11-10-2025
(19-Auton-5996)

Nòta explicativa de la cobèrta

De haut au hons : Messatges deus tres anjos d'Apocalipsi 14.

Que s'ageish de tres vertats deu libe de Daniel reveladas aus sents après l'espròva de la prima 1843 e après la deu 22 d'Octobre de 1844. Ignorant lo ròtle deu sabat, los primèrs adventistas ne podèvan pas comprèner lo vertadèr sens d'aqueths messatges. Los adventistas qui esperavan lo retorn deu Crist qu'avèvan restacat la lor experiéncia au « crit de miejanueit » o « miei de la nueit » citat dens la parabòla deus « dètz verges » de Matt.25:1 a 13 on l'anòncia deu « retorn de l'Espós » qu'ei evocada .

1- Lo tèma deu jutjament desvolopat dens Dan.8:13-14 e subjècte deu messatge deu primèr anjo dens Apo.14:7 : « Cranhetz Diu e tornatz-lo glòria pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda e adoratz lo qui a hèit la tèrra, los cèus, e las honts d'aigas ! » : lo retorn au dissabte, sol vertadèr setau dia de l'ordi divin, sabat deus judius e dia deu repaus setmanèr qu'ei exigít per Diu dens lo quatau deus sons dètz comandaments.

2- La denòncia de la Roma papau, « petit còrn » e « rei diferent » de Daniel 7:8-24 e 8:10-23 a 25, qui recep lo nom « Babylone la grana » dens lo messatge deu dusau anjo d'Apo.14:8 : « Elle qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la Grana ! » : principaument, pr'amor deu dimenge èx « dia deu só » eretat l'emperador Constantin 1èr qui l'a instaurat lo 7 de Març de 321. Mes aquera expression « qu'ei tombada » qu'ei justificada per la revelacion de la soa natura maladita per Diu tala com la hè descobrir aus sons servidors adventistas après 1843, en 1844, en restaurant la practica deu sabat abandonat. « Elle qu'ei tombada » que significa : « qu'ei presa e vençuda ». Lo Diu de vertat anòncia atau la soa victòria contra lo camp de la mensionja religiòsa.

3- Lo tèma deu jutjament darrèr on « lo huec de la segonda mort » que frapa los rebèlles crestians . Qu'ei l'imatge presentat dens Dan .7:9-10, lo tèma qu'ei desvolopat dens Apo .20:10 a 15, e qu'ei lo subjècte deu messatge deu tresau anjo dens Apo.14:9-10 : « E un aute, un tresau anjo que'us seguí, en disent d'ua votz hòrta : Si quauqu'un qu'adòra la bèstia e lo son imatge, e que recep ua mèrca suu son front o sus la soa man, que beurrà, eth tanben, deu vin de la furor de Diu, versat shens mescla dens la copa de la soa colèra, e que serà tormentat dens lo huec e lo sofre, davant los sents anjos e davant l'anhèth » : Ací, lo dimenge qu'ei identificat a la « mèrca de la bèstia ».

Relhèva la correspondéncia identica deus numèros deus versets ciblats dens Daniel 7:9-10 e Apocalipsi 14:9-10.

Lo quatau anjo : qu'apareish unicament dens Apo .18 on eth imatge l'ultima proclamacion deus tres messatges adventistas precedents qui benefician de tota la lutz divina vienuda los esclairar despuish 1994 e dinc au cap deu monde sia, dinc a la prima 2030. Qu'ei lo ròtle qui deu tièner lo present obratge. La lutz vienuda l'esclairar que revèla las culpabilitats successivas : religion catolica, despuish 538 ; religion protestanta, despuish 1843 ; e de l'institucion adventista oficiau, despuish 1994. Totas aqueras cadudas espirituas qu'an avut entà causa, en lo lor temps : lo refús de la lutz prepausat per l'Esperit sent de Diu en Jèsus-Crist. « Au temps de la fin » evocat dens Dan.11:40, la glèisa catolica qu'amassa dens la soa malediccion, tots los grops religiós crestians o pas qui reconeishen lo son ministèri e la soa autoritat ; açò devath l'egida de la soa aliança dita « ecumenica » qui après lo protestantisme, l'adventisme oficiau qu'a rejun en 1995.

2 Corintians 4:3-4

« ... Si lo noste Evangèli ei enqüèra velat, qu'ei velat entaus qui pereishen ; entaus incredules dont lo diu d'aqueth sègle a eishorbat l'intelligéncia, entà que vedossen pas lusir l'esplendor de l'Evangèli de la glòria de Crist, qui ei l'imatge de Diu. »

« E si la paraula profetica demora incomprise, n'ac demorarà pas qu'entà los qui se deven pèrder »

Tanben, en resumit de las revelacions presentadas dens aqueth document que sàpia que, entà « justificar la santetat », despuish la prima 1843 taulèr peu decret deu Diu creator e legislator de Daniel 8:14, segon la soa « Evangèli etèrne », sus tota la tèrra, tot òmi e tota hemna, que deu estar batejat au nom de Jèsus-Crist per immersion totau entà obtiéner, la gràcia divina,

que deu observar lo dissabte, lo repaus deu sabat deu setau dia, santificat per Diu dens Genèsi 2, e 4au deus sons 10 comandaments citats dens Exòde 20 ; açò, entà conservar la soa gràcia,

que deu aunorar las leis divinas moraus e las leis alimentàrias prescrivudas dens la senta Bíblia, dens Genèsi 1:29 e Lévitique 11, (santetat deu còs)

e ne deu pas « mespresar la soa paraula profetica », entà non pas « escantir l'Esperit de Diu » (1 Thes.5:20).

Qui respon pas ad aqueths critèris qu'ei condemnat per Diu a patir la « segonda mort » descrivuda dens Apocalipsi 20.
Samuel

CONTA – MOI DANIEL E APOCALIPSI

Paginacion deus tèmas tractats

Prumèra partida : Las nòtas preparatòrias

Qu'utiliza la recèrca automatica deus numèros de pagina deu logiciu utilizat

Page títols

07	Presentacion
12	Diu e las soas creacions
13	Las basas biblicas de la vertat
16	Nòta fundamentau : 7 de Març de 321, lo dia maladit deu pecat
26	Lo testimoniatge de Diu balhat sus la tèrra
28	Nòta : Non pas confóner martira dab castig
29	La Genèsi : un condensat profetic vitau
30	La fe e l'incredulitat
33	La neuritud entau temps convenable
37	L'istòria revelada de la vertadèra fe
39	Nòtas preparatòrias deu libe de Daniel
41	Tot que comença dens Daniel – Lo LIBE DE DANIEL
42	Daniel 1 - Arribada de Daniel a Babylone
45	Daniel 2 - L'estatua de la vision deu rei Nébucadnetsar
56	Daniel 3 - Los tres companhs dens lo hornàs
62	Daniel 4 - lo rei umiliat e convertit
69	Daniel 5 - Lo jutjament deu rei Belschatsar
74	Daniel 6 - Daniel dens la hòssa aus leons
79	Daniel 7 - Los quate animaues e lo petit còrn papau
90	Daniel 8 - L'identitat papau confirmada – lo decret divin de Dan.8:14.
103	Daniel 9 - L'anóncia deu temps deu ministèri terrèstre de Jèsus-Crist.
121	Daniel 10 - Qu'anóncia de la calamitat grana - Las visions de la calamitat
127	Daniel 11 - Las sèt guèrras de Siria.
146	Daniel 12 - La mission universau adventista illustrada e datada.
155	Iniciacion au simbolisme profetic
158	L'adventisme
163	Lo primèr espiar sus l'Apocalipsi
167	Los simbèus de Roma dens la profecia
173	Lumièra suu sabat
176	Lo decret de Diu de Daniel 8:14 179
	Preparacion entà Apocalipsi
183	L'Apocalipsi en resumit
188	Dusau partida : l'estudi detalhat de l'Apocalipsi
188	Apocalipsi 1 : Prològue-Lo retorn deu Crist-Lo tèma adventista

199	Apocalipsi 2 : l'Amassada de Crist despuish lo son lançament dinc a 1843
199	1ra epòca : Efès - 2ème epòca : Esmirna - 3au epòca : Pergame -
	4au epòca : Thyatire
216	Apocalipsi 3 : l'Amassada de Crist despuish 1843 - la fe crestiana apostolica restaurada
216	5au epòca : Sardes - 6au epòca : Filadèlfia -
223	Lo destin de l'adventisme revelat dens la prumèra vision d'Ellen G.White
225	7au epòca : Laodicée
229	Apocalipsi 4 : lo jutjament celèste
232	Nòta : la LEI DIVINA que profetiza
239	Apocalipsi 5 : lo Hilh de l'Òmi
244	Apocalipsi 6 : Actors, castigs divins e signes deus temps de l'èra crestiana - Los 6 prumèrs sagèths
251	Apocalipsi 7 : l'adventisme deu setau dia sagelat deu « sagèth de Diu » : lo sabat e secret « setau sagèth ».
259	Apocalipsi 8 : Las quate prumèras « trompetas »
268	Apocalipsi 9 : Lo 5au e 6au « trompetas »
268	la 5au « trompeta »
276	la 6au « trompeta »
286	Apocalipsi 10 : lo « libe petit obèrt »
291	Fin de la prumèra partida de la Revelacion
	Segonda partida : los tèmas desvolopats
292	Apocalipsi 11 : lo regne papau - l'ateïsme nacionau - la 7au « trompeta »
305	Apocalipsi 12 : lo gran plan centrau
313	Apocalipsi 13 : las dalhas hrails de la religion crestiana
322	Apocalipsi 14 : lo temps de l'adventisme deu 7au dia
333	Apocalipsi 15 : La fin deu temps de gràcia
336	Apocalipsi 16 : los sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu
345	Apocalipsi 17 : la prostituïda qu'ei desmascada e identificada
356	Apocalipsi 18 : la prostituïda que recep lo son castig
368	Apocalipsi 19 : lo combat Harmaguédon de Jèsus-Crist
375	Apocalipsi 20 : los mila ans deu 7au millenari e lo jutjament darrèr
381	Apocalipsi 21 : la Navèra Jerusalèm glorificada simbolizada
392	Apocalipsi 22 : lo dia shens fin de l'eternitat
405	La letra carada mes l'Esperit que vivifica
408	Lo temps terrèstre de Jèsus-Crist
410	Santetat e santificacion
424	Las separacions de la Genèsi – de Genèsi 1 a 22 –
525	Los compliments de las promessas hèitas a Abraam : Genèsi 23 a ...
528	L'Exòde e lo fidèu Moïse – De la Bíblia en generau – L'òra de la darrèra causida – L'adventisme deu setau dia : ua separacion, un nom, ua istòria – Los principaus jutjaments de Diu – Divina d'A a Z – Las desformacions deus tèxtes biblics – L'Esperit que restaura la vertat .
547	La dedicacion finau
548	Lo Darrèr Aperet

Conta'm Daniel e Apocalipsi

Presentacion

Que soi neishut e que vivi dens aqueth país hautament òrre, puishque Diu nomma, simbolicament, lo son capdulh « Sodome e Egipte » dens Apo.11:8. Lo son modèl de societat, republican, envejat, qu'ei estat imitat, expandit e adoptat per de nombrós pòbles sus la tèrra entièra ; aqueth país, qu'ei França, un país dominator monarquic e revolucionari, experimentador de cinc Republicas aus regimes publicains condemnats per Diu. Grandosament, que proclama e qu'aficha las soas taulas deus dreits de l'òmi, outrageusement opausadas a las taulas deus devers de l'òmi escritas devath fòrma de « dètz comandaments », peu Diu creator eth medish. Despuish la soa origina e la soa prumèra monarquia, qu'a pres la defensa de la soa enemiga, la religion catolica romana dont l'ensenhament a pas cessat d'aperar « mau » cò que Diu nomma « plan » e d'aperar « plan » cò que nomma « mau ». Contunhant la soa caduda inexorable, la soa Revolucion que l'a condusida a adoptar l'ateïsme. Atau, en creatura, pòt de tèrra, França que s'ei engatjada dens un braç de hèr qui l'opausa au Diu totpoderós autentic pòt de hèr ; la sortida qu'era previsible e profetizada per eth ; que coneisherà lo sòrt de « Sodome » copable deus medishs pecats abans era. L'istòria deu monde de las darrèras 1700 annadas, haut o baish, qu'ei estada façonada per la soa influéncia malefica, sustot peu sostien

qui a portat a l'autoritat deu regime papau catolic roman, despuish lo son prumèr monarca, Clodovèu 1èr, lo prumèr rei deus francs. Qu'estó batejat a Reims, un 25 de Deceme en l'annada 498. Aquera data que pòrta lo signe d'ua hèsta de Nadau restacada per Roma, injustament e outrageusement, a ua faussa data de neishença de Jèsus-Crist, lo Diu incarnat, creator deu monde e de tot çò qui viu, o qu'existeish ; lo quau reivindica en tota justícia lo títol de « Diu de vertat » pr'amor qu'aborreish « la mensonja qui a entà pair lo drac », com Jèsus l'a declarat.

Que Vòles ua pròva indenegabla qui nat papa roman ei pas legitime de's prétènder servidor de Jèsus-Crist ? L'aquí, precisa e biblica : Jèsus qu'a declarat dens Matt .23:9 : « E n'aperatz pas arrés sus la tèrra lo vòste pair ; pr'amor qu'un sol ei lo vòste pair, lo qui ei dens los cèus. »

Com lo papa se hè aperar sus la tèrra ? Cadun qu'ac pòt constatar, « sent pair », o quitament, « plan-sent pair ». Los prèstes catolics que's hèn, eths tanben, aperar « pairs ». Aquera actitud rebèlla que hè que las multituds de prèstes se plaçan en intermediaris pretenduts indispensables enter Diu e lo pecaire, mentre que la Bíblia ensenhe entad eth un liure accès au près de Diu legitimat per Jèsus-Crist. Sòrta, la fe catolica qu'infantiliza los èstes umans entà aparéisher indispensable e immancable. Aqueth détournement de l'intercession dirècta de Jèsus-Crist que serà denonciat per Diu dens ua profecia, dens Dan.8:11-12. Question-Respona : Qui pòt créder que lo poderós Diu creator poiré préner entà servidors deus èstes umans qui'u desobedeishen dab ua tau « arrogància » outrancière denonciada dens Dan.7:8 e 8:25 ? La respona biblica qu'a aquera infantilizacion deus esperits umans qu'ei dens aqueth verset de Jér .17:5 : « Atau parla YaHWÉH : Maladit sia l'òmi qui's hida dens l'òmi, qui pren la carn entau son supòrt, e qui desvia lo son còr de YaHWÉH ! »

Pr'amor qu'ei França qui a grandament faïçonat l'istòria religiòsa d'ua partida grana de l'èra crestiana, Diu qu'a balhat a un francés, la mission de revelar lo son ròtle maladit ; açò, en esclairant lo sens amagat de las soas revelacions profeticas criptadas dens un còdi estrictament biblic.

Qu'èi rebut en 1975 l'anóncia de la mea mission profetica per ua vision dont èi pas comprés lo vertadèr sens qu'en 1980, après lo men baptisme. Batejat dens la fe crestiana adventista deu setau dia, que sabi, despuish 2018, qui soi estat plaçat en ministèri entau temps d'un jubiléu (7 còps 7 ans) qui s'acabarà a la prima 2030 dab lo retorn en glòria deu Senhor Diu Totpoderós, Jèsus-Crist.

Reconéisher l'existéncia de Diu o de Jèsus-Crist ne sufiz pas entà obtièner lo salut etèrne.

Qu'ac rapèri ací, abans de remontar au cèu, Jèsus qu'a adreçat aus sons discípolos las paraulas d'aqueths versets de Mat.28:18 a 20 : « Jèsus, s'estant apressat, que'us parlè atau : Tot poder que m'ei estat balhat dens lo cèu e sus la tèrra. Anatz, hèitas de totas las nacions deus discípolos, los batejant au nom deu Pair, deu Hilh e deu Sent Esperit, e ensenhatz-los a observar tot çò qui vs'èi prescrivut. E aquí, que soi dab vosauts cada dia, dinc au cap deu monde ». Lo son Esperit divin qu'a inspirat a l'apòstol Pèire aquera auta declaracion formau e solemna d'Act.4:12 : « N'i a pas salut en nat aute ; pr'amor qu'i a pas devath lo cèu nat aute nom qui sia estat balhat au demiei deus òmis, peu quau devèm estar sauvats ».

En consequéncia, compren-ac, la religion qui'ns reconcíla dab Diu ne pausa pas sus un eretatge religiós devut a las tradicions umanas. La fe au sacrifici voluntari expiatòri auhèrt per Diu, per la soa mort umana en Jèsus-Crist, qu'ei l'unic mejan d'obtíner la nosta reconciliacion dab la perfèita justícia de la soa santetat divina. Tanben, qui que sias, quauque sia la toa origina, la toa religion eretada, lo ton pòble, la toa raça, la toa color o la toa lenga, o enqüèra, lo ton estatut au demiei deus òmis, la toa reconciliacion dab Diu ne passe pas que per Jèsus-Crist e l'adesion au son ensenhament qu'adreça aus sons discípolos dinc au cap deu monde ; com ne testimònie çò document.

L'expression « Pair, Hius e Sent Esperit » que designa tres ròtles successius tienuts peu Diu unic dens lo son plan de salut auhèrt a l'òmi pecaire copable, condemnat a la « segonda mort ». Aquera « trinitat » n'ei pas ua amassada de tres Diu, com los musulmans ac creden, justificant atau lo lor reget d'aqueth dògma crestian e de la soa religion. En « Pair », Diu qu'ei entà tots lo noste creator ; en « Hius » que s'ei balhat un còs de carn entà expiar los pecats deus sons elegits a la lor plaça ; en « Sent Esperit », Diu, Esperit deu Crist ressuscitat, que vien ajudar los sons elegits a s'i escàder la lor conversion en obtienent « la santificacion shens la quau arrés ne veirà pas lo Senhor », segon çò qui ensenhe l'apòstol Pau dens Héb.12:14 ; « la santificacion » sia, èste metut a despart entà e per Diu. Que confirma la soa acceptacion de l'elegit e qu'apareish dens las òbras de la soa fe sia, dens lo son amor entà Diu e la soa vertat biblica inspirada e revelada.

La lectura d'aqueth document qu'ei indispensabla entà comprèner lo plan haut nivèu de malediccion qui pesa suus pòbles de la tèrra, las lors institucions religiòsas e los deu monde occidentau crestian, particularament, en rason medisha de la lor origina crestiana ; pr'amor que la via traçada per Jèsus-Crist constitueish lo camin salvateur unic e exclusiu deu projècte de Diu ; en consequéncia, la fe crestiana que demora la cibla privilegiada de las atacas deu drac e deus demònis.

A la basa, lo projècte salvateur concebut peu Diu creator qu'ei simple e logic. Mes la religion que pren un caractèr complex estant que los qui l'ensenhan ne pensan pas qu'a justificar la lor conception

religiós e, practicant lo pecat, sovent per ignorància, aquera concepcion n'ei pas mei confòrma a las exigéncias de Diu. En consequéncia, que'us frapa de la soa malediccion qui interprètan au lor avantatge e n'entenon pas l'arcast divin .

Aqueth obratge n'a pas nada vocacion a recéber un prèmi literari ; entau Diu creator, qu'a, unicament, entà ròtle, de méter los sons elegits a l'espròva de la fe qui'us va perméter d'obténer la vita etèrna ganhada per Jèsus-Crist. Qu'i trobaràs repeticions, mes qu'ei l'estile qui Diu utiliza en martelant medishs ensenhaments qui revèla per imatges e simbèus diferents. Aqueras nombrosas repeticions que constitueishen las pròvas melhoras de la lor autenticitat e que hèn pròva de l'importància qui balha a las vertats illustradas concernidas. Las parabòlas ensenhadas per Jèsus que confirman aquera insisténcia e aqueras repeticions.

Que vas trobar dens aqueth obratge de las revelacions balhadas peu Diu gran creator qui ns'a visitats devath lo nom uman de Jèsus de Nazaret, vienut au títol d'« untat », o « messias », segon l'ebreu « mashiah » citat dens Dan.9:25, o « christ », deu grèc « christos » deus escriuts de l'aliança navèra. En eth, Diu qu'ei vienut auherir la soa vita perfèitament pura en sacrifici volontari, entà validar los rites deus sacrificis animalèrs qui an precedit la soa venguda despuish lo pecat originau cometut per Eve e Adam. Lo tèrme « untat » que designa lo qui recep l'oncion de l'Esperit sent simbolizat per l'òli deus olivèrs. La revelacion profetica balhada per Diu au sol nom de Jèsus-Crist e de la soa òbra expiatòria que vien guidar los sons elegits suu camin qui conduseish a la vita etèrna. Pr'amor que lo salut per gràcia sol empacha pas l'elegit de tombar dens tracanards dont ignoraré l'existéncia. Qu'ei donc entà completar la soa auhèrta de gràcia, qui au nom de Jèsus-Crist, Diu que vien revelar l'existéncia deus tracanards principaus qui permeten aus sons darrèrs servidors deu temps de la fin, d'analisar, de jutjar, e de comprèner clarament la situacion confusa de la religion crestiana universau qui prevau dens aquera darrèra epòca deu salut terrèstre.

Mes abans de semiar, que convien de desarrigar ; pr'amor que la natura deu Diu creator ei desformada per l'ensenhament de las granas religions monoteïstas expandidas sus la tèrra. Qu'an totas en comun d'impasar lo Diu unic per la constrenta e que hèn atau pròva de la lor copadura e de tota relacion dab eth. L'aparenta libertat restacada a la fe crestiana n'ei pas devuda qu'a las circumstàncias actuaus deu temps, mes autanlèu que Diu dèishe los demònis agir liurament, aquera intolerància de cap a qui'us segueish pas que reapareisherà . Si Diu avèva volut agir per la constrenta, que l'avó que sufiz, simplament, de's har vededer aus lors uelhs, entà obténer de las soas creaturas qui aubedeishen a totas las soas voluntats. Si a pas agit atau, qu'ei pr'amor que la soa seleccion d'elegits pausa, unicament, sus la liura causida de l'aimar o d'ac regetar ; liura causida que balha a totas las soas creaturas. E si existeish ua constrenta, qu'ei unicament la deu caractèr naturau deus elegits qui son intenses e atirats, per la lor natura liura individuau, peu Diu amor. E aqueth nom amor que'u va plan, pr'amor qu'ac sublima, en auherint a las soas creaturas ua demostracion metuda en accion qui la hè incontestabla ; açò en auherint la soa vita entà expiar, en la persona de Jèsus-Crist, los pecats eretats e cometut peus sons sols elegits au temps de la lor ignorància e deu lor flaquèr. Atencion ! Sus tèrra, aqueth mot amor que pren unicament la fòrma deu sentiment e deu son flaquèr. Lo de Diu qu'ei hòrt e perfèitament just ; çò que hè tota la diferéncia pr'amor que pren la fòrma d'un principi on lo sentiment ei totaument mestrejat. La vertadèra religion acceptada per Diu que pausa donc sus la liura adesion a la soa persona, a la soa pensada e aus sons principis edificats en leis. Tota la vita terrèstra que s'ei bastida sus las soas leis fisicas, quimicas, moraus, psiquicas e espirituaus. Tot parièr com vieneré pas dens la pensada de l'òmi l'idèa de's tirar a la lei de la pesantor terrèstra e de la har desaparéisher, lo son esperit ne's pòt pas expandir armoniosament que dens lo respècte e l'aubedissença a las leis e principis establits peu Diu creator. E aqueths prepaus de l'apòstol Pau de 1 Agacin.10:31 que son atau perfèitament justificats : « Sia donc que minjàvatz, sia que bevètz, sia que haciatz quauqua auta causa, hèitas tot entà la glòria de Diu ». L'aplicacion d'aqueth liure convit qu'ei hèita possibla peu hèit qui, dens la Bíblia, e era sola, Diu qu'a liurat e revelat los sons divins avís. E qu'ei important de har compte de la soa opinion entà complir l'òbra de « santificacion shens la quau », segon Héb.12:14, « nat ne veirà pas lo Senhor ». A còps, la soa opinion que pren la fòrma de l'ordenança, mes n'ei pas mei discutibla que la qui horneish lo doctor especialista a lo quau l'èste uman si empressa d'aubedir, pensant atau agir au mèlher deus sons interès entà la soa santat fisica o mentau (quitament si s'engane). Lo Diu creator qu'ei, plan au dessús de tots, lo sol e vertadèr mètge de las amnas qui coneish dens los lors mendres detalhs. Que nafra mes que gareish cada còp que la situacion ei favorabla. Mes a tèrme, que destrusirà e qu'avalirà tota vita celèsta e terrèstra qui s'ei averada incapabla de l'aimar e donc, de l'aubedir.

L'intolerància religiós qu'ei donc lo hrut revelator de la faussa religion monoteïsta. Que constitueish ua fauta e un pecat plan grèu pr'amor que desforma lo caractèr de Diu, e en s'atacant son, ne risca pas d'obténer la soa benediccion, la soa gràcia e lo son salut. Totun, Diu que l'utiliza tau un hlagèth entà punir e frapar l'umanitat incredula o infidèla. Que m'apiègi ací suu testimoniatge biblic e istoric

. En efèit, los escriuts de l'anciana aliança que ns'aprenen qu'entà castigar l'infidelitat deu son pòble, la nacion nommada Israèl, Diu qu'utilizè lo pòble « Philistin », lo son mei pròche vesin. En la nosta epòca aqueth pòble que perlonga aquera accion devath lo nom « palestinian ». Mei tard, quan voló revelar lo son jutjament e la soa condemnacion definitiva d'aqueth Israèl carnau terrèstre, que recorró aus servicis deu rei caldèu Nébucadnetsar ; açò tres còps. A la tresau, en – 586, la nacion qu'estó destrusida e los subervivents deu pòble qu'estón conduits en deportacion a Babylone entà ua durada de « 70 ans » profetizada dens Jér.25:11. Mei tard enquèra, entau son refús de reconéisher Jèsus-Crist entau son messias, la nacion qu'estó un còp de mei destrusida per las tropas romanas conduida per Titus, l'eretèr de l'emperador Vespasian. Pendent l'èra crestiana, tornada oficiaument tombar en 321 dens lo pecat, la fe crestiana qu'ei estada liurada a l'intolerància deus papas a partir de 538. E aquera fe catolica dominadora qu'a cercat brega aus pòbles mejan-orientaus vaduts religiosament musulmans dens lo quitament 6au sègle. Lo cristianisme infidèu qu'a trobat aquí, un adversari redobtable perpetuu. Pr'amor que, l'oposicion religiòsa deus dus camps qu'ei a l'imatge deus pòles, totaument opausada dinc au cap deu monde. L'incredule qu'ei tanben orgulhós e que recerca la glòria de l'exclusivité ; ne l'obtienent pas Diu, que'u s'atribueish eth medish e n'accèpta pas èste contestat . Aquera descripcion de l'individú que caracteriza, egaument collectivement, los membres qui apartienon a las diferentas amassadas e que's regropan dens las diferentas faussas religions. Condemnar l'intolerància ne significa pas que Diu sia tolerant. L'intolerància qu'ei ua practica umana inspirada peu camp démoniaque . Lo mot tolerant qu'implica la pensada de l'intolerància e lo mot de la vertadera fe qu'ei aprobacion o reprovacion segon lo principi biblic « quidò, o non ». Deu son costat, Diu que supòrta l'existéncia deu mau shens totun ac tolerar ; qu'ac supòrta entà un temps de libertat previst dens lo son projècte entà seleccionar los sons elegits. Lo mot tolerància ne s'aplica pas donc qu'a l'umanitat, e lo tèrme qu'ei apareishut dens l'edicte de Nantes d'Enric IV deu 13 d'Abriu de 1598. Mes après la fin deu temps de gràcia, lo mau e los qui ac hèn que seràn destrusits . La tolerància qu'avèva remplaçat la libertat religiòsa balhada a l'òmi per Diu, autanlèu lo començament. Lo menut d'aqueth obratge qu'ei anonciat ; las pròvas que seràn presentadas e demostradas au briu de las paginas.

Dieu e las soas creacions

Lo lexic espiritau emplegat peus òmis en Euròpa latina qu'amaga messatges essenciaus desliurats per Diu . Atau que n'ei, en primèr, deu mot Apocalipsi qui, devath aqueth aspècte, qu'evòca la grana catastròfa cranhuda peus òmis . Pr'aquò, darrèr aqueth tèrme esvarjant, que's tròba la traduccion « Revelacion » qui revèla aus sons servidors en Crist de las causas indispensablas necessàrias au lor

salut. Segon lo principi qui vòu que lo bonaür deus uns que hàcia lo malaür deus autes, los deu camp opausat, los messatges en contraris absoluts que son plan rics d'ensenhaments e plan sovent suggerits dens la plan senta « Revelacion » dada a l'apòstol Joan.

Un aute tèrme, lo mot « anjo » estujader deus ensenhaments importants. Aqueth mot francés que vien deu latin « angelus » tirat eth medish deu grèc « aggelos » qui significa : messatgèr. Aquera traduccion que'ns revèla la valor qui Diu balha a las soas creaturas, las soas cara e cara qu'a creats liures e relativament independents. La vita estant balhada per Diu, aquera independéncia que consèrva restriccions logicas . Mes aqueth tèrme « messatgèr » que'ns revèla que Diu ved los sons cara e cara liures com messatges vius. Atau, cada creatura que representa un messatge compausat d'ua experiéncia de vita mercada per causidas e posicions personaus qui constitueishen çò qui la Bíblia apèra « ua amna ». Cada creatura qu'ei unica com amna viva. Pr'amor que çò qui ignoravan los primèrs cara e cara celèstes creats per Diu, los qui aperam tradicionaument « los anjos », qu'ei que lo qui los a balhat la vita e lo dret de viver que'us pòt reprèner. Que son estats creats entà viver eternaument e qu'ignoravan dinc au sens deu mot mort . Qu'ei entà los revelar çò qui significa lo mot mort qui Diu a creat la nosta dimension terrèstra dens la quau l'espècia umana, o l'Adam, qu'anava tièner lo ròtle deu mortau après lo pecat deu jardin d'Eden. Lo messatge qui representam qu'ei agradiu a Diu unicament si ei confòrme a las soas nòrmas deu ben e deu bon. Si aqueth messatge respon a la soa nòrma deu mau e deu maishant, lo qui lo pòrta ei tipe rebèlle qui condemna a la mort etèrna sia, a ua destruccion finau e ua avalida de la soa amna entièra.

Las basas biblicas de la vertat

Diu qu'a trobat bon e juste de revelar, en primèr, las originas deu noste sistèma terrèstre a Moïse, entà que tot èste uman n'aja coneishença. Qu'indica aquí, ua prioritat de l'ensenhament espiritua. Dens aquera accion, que'ns presenta las basas de la soa vertat qui començan per reglamentar l'ordi deu temps. Pr'amor que Diu ei lo Diu de l'ordi e de la nòbla coheréncia. Que vam descobrir, per la comparason dab las soas nòrmas, l'aspècte estúpide e incoherent deu noste ordi actuau instaurat per l'òmi deu pecat. Pr'amor qu'ei plan lo pecat e dejà lo pecat originau qui càmbia tot.

Mes qu'ei indispensable de comprèner abans tota auta causa, qui lo « començament » citat per Diu dens la Bíblia, e primèr mot deu libe aperat « Genèsi » sia, « origina », ne concerneish pas lo « començament » de la vita, mes unicament lo de la soa creacion de la nosta dimension terrèstra entièra qui includeish los astres deu còsmos celèste creats tots au quatau dia après la tèrra era medisha. En hant compte d'aquera pensada, que podem comprèner qu'aqueth sistèma terrèstre especific, dens lo quau las nueits e los dias que's van succedir, qu'ei creat entà vèder lo miei on Diu e los sons elegits fidèus e lo camp enemich deu drac que's van afrontar. Aqueth combat deu ben divin contra lo mau deu drac, primèr peccaire de l'istòria de la vita, qu'ei la soa rason d'èste e a la basa de tota la revelacion deu son projècte salvateur universau e multiversel. Pendent aqueth obratge, que vas descobrir lo sens de daubuas paraulas enigmáticas pronunciadas per Jèsus-Crist pendent lo son ministèri terrèstre. Que vas atau constatar, quant prenen sens dens lo gran projècte metut en rota per l'unic gran Diu creator de totas fòrmas de vitas e de matèrias. Que torni ací barrar aquera importanta parentèsi e que repreni lo subjècte de l'ordi deu temps establìt per aqueth Sobeiran suprème de l'existéncia.

Abans lo pecat, Adam e Eve qu'an la lor vita ritmada sus ua succession de setmanas de sèt dias. Confòrmament au modèl deu quatau deus dètz comandaments (o décalogue) qui ac rapèra, lo setau

dia qu'ei un dia santificat au repaus per Diu e per l'òmi, e sabent uei çò qui aquera accion profetiza, que podem comprèner perqué Diu tien au respècte d'aquera practica. Dens lo son projècte globau qui explica las rasons d'aquera creacion terrèstra especifica, la setmana, unitat deu temps prepausada, que profetiza sèt mila annadas au cors de las quaus lo projècte gran de la demostracion universau (e multiverselle) deu son amor e de la soa justícia que serà complit . Dens aqueth programa, en analogia aus sheis prumèrs dias de la setmana, los sheis prumèrs millenaris que seràn plaçats devath la demostracion deu son amor e de la soa paciència. E a l'imatge deu setau dia, lo setau millenari que serà consacrat a l'establiment de la soa perfèita justícia . Que pòdi resumir atau aqueth programa en disent : sheis dias (de mila annadas = sheis mila ans) entà salvar, e lo setau (= mila ans), entà jutjar e avalir los rebèlles terrèstres e celèstes. Aqueth projècte salvateur que va entièrament pausar suu sacrifici expiatòri volontari consentit peu Diu creator, devath l'aspècte divin terrèstre de la persona nòmada, per la soa divina volontat, Jèsus-Crist en version grèca o segon l'ebreu, Jèsus lo Messias.

Abans lo pecat, dens l'ordi divin perfèit originau, lo dia entièr qu'ei compausat de duas partidas egaus successivas ; 12 òras de nueit lunara que son seguidas per 12 òras de lutz solara e lo cicle que's reproduseish perpetuament . Dens la nosta condicion actua, aquera situacion n'apareish pas que dus dias per annada, au moment deus equinòccis de la prima e de l'auton. Que sabem que las sasons actuaus son devudas a ua inclinason de l'èish de la tèrra, e qu'ac podem atau comprèner, aquera inclinason qu'ei apareishuda per consequéncia deu pecat originau cometut peu prumèr coble, Adam e Eve. Abans lo pecat, shens aquera inclinason, la regularitat de l'ordi divin qu'èra perfèita .

Lo torn complet de la tèrra a l'entorn deu só qu'indica l'unitat de l'annada . Dens lo son testimoniatge, Moïse que conta l'istòria de l'Exòde deus ebrèus desliurats per Diu de l'esclavatge egipcian. E lo dia medish d'aquera sortida, Diu dit a Moïse, dens Exo.12:2 : « aqueste mes que serà entà vosauts lo prumèr deus mes de l'annada ; que serà entà vosauts lo prumèr mes ». Ua tau insisténcia que hè pròva de l'importància qui Diu balha a la causa. Lo calendari de dotze mes lunars deus ebrèus que fluctuava dab lo temps, e en retard sus l'ordi solar, que calèva ajustar un tretzau mes suplementari entà retrobar la concordança après mantua annada d'acumulacion d'aqueth retard. Los ebrèus que son sortits d'Egipte « lo 14au dia deu prumèr mes de l'annada » qui començava en tota logica sus l'equinòcci de la prima ; nom qui significa precisament « prumèr temps ».

Aqueth ordi balhat per Diu, « aqueste mes que serà entà vosauts lo prumèr mes de l'annada », n'ei pas anodin, pr'amor que s'adreça a tots los òmis qui's van reclamar deu son salut dinc au cap deu monde ; l'Israèl ebru receptionnaire de la Revelacion divina n'estant pas que l'avantgarda deu projècte gran salvateur universau deu son divin programa. Au son temps lunar que succedirà lo temps solar deu Crist peu quau lo projècte salvateur de Diu ei revelat dens tota la soa lutz.

La restauracion perfèita d'aqueras nòrmas divinas ne serà pas jamei complida sus ua tèrra poblada d'èstes umans rebèlles e maishants. Totun, que demora possibla, dens la relacion individua qui avem dab Diu, aqueth poderós Esperit creator invisible qui magnifica l'amor autant que la justícia. E tota relacion dab eth que deu començar per aquera recèrca de las soas valors e en prumèras, las deu son ordi deu temps. Que s'ageish aquí d'un acte de fe, tot simple e shens meriti particular ; un minimum a auherir de la nosta part umana. E la nosta desmarcha l'estant agradiva, la relacion d'amor de la creatura e deu son Creator que vad possible . Lo cèu ne's ganha pas per proessas o miracles, mes per signes d'atencions recipròcas, qui exprimeishen l'amor vertadèr. Qu'ei çò qui cadun que pòt descobrir dens l'òbra de Jèsus-Crist, qui a balhat la soa vita, voluntàriament, en signe d'aperet, entà salvar los sons sols plan-aimats elegits.

Après çò tablèu remirable de l'ordi divin, qu'espiam l'aspècte miserable deu noste ordi uman . Aquera comparason qu'ei d'autant mei necessari que'ns va perméter de comprèner los arcasts qui Diu a profetizats peu son profèta Daniel, qui Jèsus en la soa òra a autenticat com tau. Au demie d'aqueths arcasts, que legem dens Dan .7:25 : « Que formarà l'intencion de cambiar los temps e la lei ». Dieu ne coneish pas qu'ua sola nòrma d'aqueras causas ; las qui a eth medish establidas despuish la creacion deu monde e reveladas puish a Moïse. Qui a gausat cométer un parièr otratge ? Un regime dominator a lo quau imputa « l'arrogància » e « l'escaduda de las soas ruses ». Egaument qualificat de « rei diferent », la sintèsi d'aqueths critèris que suggereish un poder religiós . En mei, acusat de « secutar los sents », las possibilitats d'interpretacions que's sarran e qu'ensarran lo regime papau roman establìt, solament, despuish 538 per un decret devut a l'emperador Justinian 1èr. Mes la Revelacion nòmada Apocalipsi que revelarà lo hèit qui aquera data 538 n'ei pas que la consequéncia e l'extension d'un mau portat contra « los temps e la lei » divina autanlèu lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman Constantin 1èr. Lo son forfèit que serà sovent remembrat dens aqueth estudi, pr'amor qu'aquera data malefica hè entrar la malediccion dens la fe crestiana pura e perfèita establida au temps deus apòstols. Aqueth partatge de culpabilitat, en relai, de la Roma imperiau pagana e de la Roma papau catolica romana qu'ei ua clau principau de la revelacion profetica bastida dens los testimoniages escrivuts per Daniel. Pr'amor que l'emperador pagan a instaurat lo repaus deu prumèr

dia, mes qu'ei lo regime papau crestian qui l'a, religiosament, impausat dens la soa fòrma « cambiada », particulara e umana, deus dètz comandaments de Diu.

Nòta fundamentau : 7 de Març de 321, lo dia que maladigó deu pecat

E puissamment que maladigó, pr'amor que lo 7 de Març de 321, lo repaus deu sent setau dia deu sabat qu'estó, sus l'ordenança d'un decret imperiau datat, oficiaument remplaçat peu prumèr dia. En aqueth temps, aqueth prumèr dia qu'èra consacrat peus pagans a l'adoracion deu Diu só, lo SÒU INVICTVS sia, lo SÓ INVENÇUT outrageux, déjà objècte de l'adoracion de las parts deus egipcians deu temps de l'Exòde deus ebrèus, mes tanben, en America, peus incas e los astècas, e dinc aus nostes dias peus japonés (país deu « só llevant »). Lo drac qu'emplega tostemps las medishas recèptas entà entraïnar los umans dens la soa caduda e la soa condemnacion per Diu. Qu'espleita la lor superficialitat e lo lor esperit carnau qui'us conduseishen a mepresar la vita espiirituau e las leçons deu passat istoric. Uei, l'8 de Març de 2021 on redigeishi aquera nòta, l'actualitat que hè pròva de l'importància d'aqueth otratge, vertadèra lesamajestat divina, e enqüèra un còp, lo temps divin que pren tota la soa significacion . Entà Diu lo temps d'ua annada que debuta a la prima e que s'acaba a la fin de l'ivèrn sia, dens lo noste calendari roman actuau, deu 20 de Març au 20 de Març seguent. Qu'apareish atau, qui lo 7 de Març de 321 èra entà Diu lo 7 de Març de 320 sia, 13 dias abans la prima 321. En consequéncia, entà Diu, qu'ei l'annada 320 qui estó mercada sus la soa fin, per l'acte òrre portat contra la soa justa e senta lei divina. Segon lo temps de Diu, l'an 2020 que constitueish lo 17au anniversari (17 : chifra deu jutjament) en nombre de sègles despuish l'annada 320. N'ei pas donc pas estonant qu'autanlèu la debuta de l'annada 2020, la malediccion divina sia entrada dens ua fasa agressiva en un virus contagiós qui a hèit s'esvarjar, en Occident, la societat deus òmis dont la hidaça e la fe que son estadas plaçadas entièrament dens la sciéncia e los sons progrès. La panica qu'ei la consequéncia de l'incapacitat de presentar un remèdi o un vaccin eficaç maugrat la hauta tecnicitat deus scientifics actuaus. En balhant ad aqueths 17 sègles ua valor profetica, n'inventi pas arren, pr'amor qu'entà Diu las chifras an ua significacion espiirituau qui revèla e qu'utiliza dens la construccion de las soas profecias, e precisament dens Apocalipsi, lo capítol 17 qu'ei consacrat au tèma deu « jutjament de la prostituïda qui ei assetada sus de granas aigas ». « Babylone la grana » qu'ei lo son nom e « las aigas granas » concernidas que suggereishen lo « fluví Euphrate » qui Diu

cibla dens lo messatge de la « sheisau trompeta » d'Apo.9:13, simbèu de la Tresau Guèrra Mondiau qui vien. Darrèr aqueths simbèus que's tròban lo catolicisme papau e Euròpa infidèlment crestiana, honts e ciblas de la soa colèra. La luta qu'entra Diu e los òmis que vien de començar ; lo pòt de hèr contra lo pòt de tèrra, la sortida deu combat qu'ei previsible ; mèlher, qu'ei profetizada e programada. Com Diu anava mercar lo 17au centenari deu 7 de Març de 320 (320, entad eth e los sons elegits ; 321 entau monde faussament religiós o que profana) ? Qu'èi longtemps credut que seré per l'entrada en guèrra mondiau, mes ua guèrra mondiau qui s'acabarà devath la fòrma atomica, pr'amor que Diu l'a profetizada, triplament, dens Dan.11:40 a 45, Ezéchièl 38 e 39, e fin finau, dens Apo.9:13 a 21. La luta engatjada per Diu contra l'umanitat rebèlla despuish la prima 2020 qu'ei medish tipe qui la qui a engatjada contra lo faraon d'Egipte deu temps de Moïse ; e lo resultat finau que serà lo medish ; l'enemic de Diu qu'i deisharà la soa vita, com Faraon qui, en lo son temps, que vedó se morir lo son hilh prumèr e qu'i perdó la soa. Aqueth 8 de Març de 2021, que constati qu'aquera interpretacion s'ei pas complida, mes qu'i èri preparat despuish un mes haut o baish, en avent realizat per l'inspiracion divina qui 321 qu'era entà Diu 320 e qu'en consequéncia, qu'avèva projectat de maladíser, non pas lo sol dia deu 7 de Març de 2020, mes l'annada entièra a la quau aqueth dia maladit ei restacat, aplicant atau, entad aqueth castig, lo principi citat dens Nom.14:34 : « Tot parièr com avetz metut quaranta dias a explorar lo país, que portaratz la pena de las vòstas iniquitats quaranta annadas, ua annada entà cada dia ».

Mes ad aqueth constat, ua causa que's vien ajustar. La nosta dalha calendari n'ei pas solament faus au nivèu de la debuta de l'annada, qu'ei egaument faus a perpaus de la data de la neishença de Jèsus-Crist. De faison erronèa, au sègle 5au, lo monge Denys-lo-Petit que l'a situada sus la de la mort deu rei Hérode qui s'ei reaument complida en – 4 deu son calendari. Ad aqueras 4 annadas, que devem ajustar las « dus ans » estimats per Hérode com estant l'atge deu Messias qui volèva har se morir segon Matt.2:16 : « Alavetz Hérode, vedent qu'era estat jogat peus mages, que's metó dens ua colèra grana, e qu'enviè tuar tots los mainatges de dus ans e au devath qui èran a Bethléhem e dens tot lo son territòri, segon la data dont s'era suenhosament enquerit au près deus mages ». Atau, quan compta las annadas, Diu qu'ajusta 6 ans a la nosta data usuau faussa e enganaira e la neishença de Jèsus que s'ei complida a la prima d'aquera annada – 6. Pr'amor de qué, l'annada 320 qu'era entad eth : 326 e lo 17au anniversari secular de la nosta annada 2020 qu'ei estada entad eth l'annada 2026 despuish lo vertadèr moment de la neishença de Jèsus-Crist. Çò que chifra 26 qu'ei lo nombre deu tétragramme « YHWH », en ebrèu « Yod, Hé, Wav, Hé », peu quau Diu s'ei eth medish nommat, seguida a la demanda de Moïse : « Quau ei lo ton nom ? » ; açò, segon Exòde 3:14. Lo Diu gran creator qu'avèva donc aquí ua rason en mei entà mercar deu son sagèth reiau personau aqueth dia mercat per la soa malediccion divina totpoderosa ; e açò dinc au cap deu monde. Lo hlagèth de la malaudia contagiosa apareishuda en aquera annada 2026 deu temps divin que vien de confirmar la continuitat d'aquera malediccion qui va préner fòrmas diferentas pendent las darrèras annadas de la vita sus la planeta Qu'entèrra . Ua Tresau Guèrra Mondiau nucleara que vienerà mercar « la fin » deu « temps de las nacions » anonciada per Jèsus-Crist dens Matt.24:14 : « Aquera bona novèla deu reiaume que serà presicada dens lo monde entièr, entà servir de testimoniatge a totas las nacions. Alavetz vienerà la fin ». Aquera « fin » que començarà per la fin deu temps de gràcia ; l'auhèrta deu salut que prenerà fin . Ua espròva de fe basada suu respècte deu son sent sabat que separarà definitivament lo camp de las « aulhas » deu deus « bocs » de Matt.25:32-33 : « Totas las nacions que seràn assembladas davant eth. Que separarà los uns de dab los autes, com lo pastor separa las aulhas de dab los bocs ; e que meterà las aulhas a la soa dreita, e los bocs a la soa esquèrra ». Lo decret d'ua lei tornant lo dimenge roman obligatòri qu'acabarà per har condemnar a mort los vertadèrs sents elegits de Jèsus-Crist. Aquera situacion que complirà aqueras paraulas de Dan .12:7 : « E qu'entenoï l'òmi vestit de lin, qui's tienè au dessús de las aigas deu fluvi ; que llevè cap aus cèus la soa man dreita e la soa man esquèrra, e que jurè peu qui vedó eternaument que serà dens un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps, e que totas aqueras causas acabaràn quan la fòrça deu pòble sent sia entièrament brigalhada ». Qu'a vista umana, la lor situacion que serà desesperada e la lor mort imminente. Qu'ei mentre que's vieren esclairar aqueras paraulas de Jèsus-Crist citadas dens Matt.24:22 : « E, si aqueths dias èran pas abreujats, arrés ne seré pas sauvat ; mes, pr'amor deus elegits, aqueths dias que seràn abreujats ». L'an 6000 que prenerà fin abans lo 3 d'Abriu de 2036 deu temps divin sia, lo 3 d'Abriu de 2030 deu noste faus calendari qui vien 2000 ans après lo dia de la crucifixion de Jèsus-Crist complida lo 14au dia après la debuta de la prima de l'an 30. E aqueths « dias » que deven estar « abreujats » sia, diminuïts. Açò que significa que la data d'aplicacion deu decret de mort va precedir aquera data. Pr'amor qu'ei la situacion d'urgéncia qui obliga Crist a intervièner dirèctament entà salvar los sons elegits. Que devem alavetz préner en compte la prioritat de Diu qui consistèish a glorificar la nòrma deu « temps » qui a balhada a la soa creacion terrèstra. Qu'ei eth qui inspirarà aus rebèlles deus darrèrs dias la causida d'ua data qui despassarà de

quauques dias lo primèr dia de la prima 2030 darrèr lo quau se tornan barrar las 6000 annadas de l'istòria terrèstra. Dues possibilitats que's presentan alavetz : ua data qui va demorar desconeguda dinc a la fin, o lo 3 d'Abriu de 2030 qui mèrca lo limit maximum possible e espirituaument portaira de sens. Considèra que maugrat la soa extrèma importància, lo 14au dia de l'annada de la crucifixion de Jèsus-Crist n'ei pas adaptat entà mercar la fin deus 6000 ans de l'istòria deu monde, e enqùera mensh la debuta deu 7au millenari. Qu'ei pr'amor d'aquò que pòrti la mea preferéncia e la mea fe sus la data de la prima deu 21 de Març de 2030, data deu temps profetic « abreujat » deu 3 d'Abriu o d'ua data intermediària. Mercat per la natura creada per Diu, la prima qu'ei determinanta quan se vòu comptar los 6000 ans de l'istòria umana ; çò que vad possible a partir deu moment qu'Adam e Eve qu'an pecat . Dens lo raconte biblic de la Genèsi, los dias qui an precedit aquera primèra prima qu'èran dias etèrnes . Lo temps comptat per Diu qu'ei lo de la tèrra deu pecat e los 6000 ans qui la setmana profetiza que debutan sus la debuta de la primèra prima e que s'acabaràn sus la fin d'un darrèr ivèrn . Qu'ei sus ua prima qui lo compte a contrabriu deus 6000 ans a començat. Pr'amor deu pecat, la tèrra que patí ua inclinason deu son èish de 23° 26' e las successions de las sasons que podón començar. Dens las hèstas judivas de l'anciana aliança, dues hèstas que son dominantas : lo sabat setmanèr e la Pâque. Aqueras dues hèstas que son plaçadas devath lo simbolisme de las chifras « 7, 14 e 21 » deus « 7au, 14au e 21au » dias qui representan las tres fasas deu plan deu salut divin : Lo sabat setmanèr tèma d'Apo.7 qui profetiza la recompensa deus sents elegits, entau « 7 » ; l'òbra rédemptrice de Jèsus-Crist qui constitueish lo mejan d'auherir aquera recompensa, entau « 14 ». De notar que dens la hèsta de Pâque qui dura 7 dias lo 15au e lo 21au dia que son dus sabats d'inactivitat que profana . E qu'ac tripla « 7 » sia, « 21 », que designa la fin de las 7000 primèras annadas e l'entrada dens l'eternitat de la navèra creacion divina sus la tèrra renovelada segon Apo.21 ; çò que chifra 21 que simboliza la perfeccion (3) de la plenitud (7) deu projècte de vita qui èra la mira desirada per Diu. Dens Apocalipsi 3, los versets 7 e 14 que mèrcan respectivament la debuta e la fin de l'institucion adventista deu 7au dia ; aquí enqùera las dues fasas d'un medish subjècte santificat. De la medisha faïçon, Apo.7 que tracta lo subjècte deu scellage deus elegits adventistas e Apo.14 presenta los messatges deus tres anjos qui resumeishen la lor mission universau. Atau, en l'an 30, la fin deus 4000 ans que s'ei complida a la prima, e entà rasons, unicament simbolicas, Jèsus qu'estó crucificat 14 dias après lo 21 de Març d'aquera prima de l'annada 30 sia, 36 entà Diu. A través aqueths exemples, Diu qu'ac confirma, lo « 7 » deu sabat e lo « 14 » de la recrompa deus pecats deus elegits per Jèsus-Crist que son indissociables . Atau, quan a la fin, lo « 7 » deu sabat qu'ei atacat, lo Crist rédempteur deu « 14 » que vòla au son secors entà lo balhar glòria, las 14 « dias » maximums qui separaràn las duas datas que seràn « abreujats » sia, suprimits entà salvar los sons darrèrs fidèus elegits.

En tornant léger Matt.24, que m'ei apareishut que lo messatge deu Crist s'adreça, particularament, aus sons discipòls de la fin deu monde sia, nòste qui vivem aquestas annadas. Los versets 1 a 14 que cobreish lo temps dinc au temps de « la fin ». Jèsus que profetiza successions de guèrras, las aparicions deus faus-profètas e l'en·hrediment espiritua finau. Puish, los versets 15 a 20, en dobla aplicacion, que concerneishen au còp la destruccion de Jerusalèm complida peus romans en 70 e l'agression finau de las nacions contra la judaïté deus elegits qui obsèrvan lo sent sabat de Diu. Après aquò, lo verset 21 que profetiza la lor « destressa grana » finau : « Pr'amor qu'alavetz, la destressa que serà autan grana que n'i a pas pas avut de parièra despuish lo començament deu monde dinc adara, e que n'i aurà pas jamei » ; Nòta qu'aquera precision « e que n'i aurà pas jamei » defendut l'aplicacion entau temps deus apòstols, pr'amor que seré contradita per l'ensenhament de Dan.12:1. Açò que significa que las duas citacions concerneishen lo medish compliment dens la darrèra espròva de fe terrèstra. Dens Dan.12:1, l'expression qu'ei identica : « En aqueth temps que's lhevarà Micaël, lo cap gran, lo defensor deus mainatges deu ton pòble ; e que serà ua epòca de destressa, tala com n'i a pas pas avut de parièr desempuish que las nacions existeishen dinc ad aquera epòca. En aqueth temps, los deu ton pòble qui seràn trobats inscrivuts dens lo libe que seràn sauvats . ». La « destressa » que serà autan grana que « los dias » que deuràn estar « abreujats » segon lo verset 22. Lo verset 23 qu'indica la nòrma de la vertadèra fe qui creish pas a las aparicions espontaneas deu Crist sus la tèrra : « Si donc quauqu'un vse ditz : Aquí, qu'ei dens lo desèrt, n'i vatz pas ; aquí, qu'ei dens las crambas, n'ac credetz pas ». Dens la medisha epòca finau, l'espiritisme que va multiplicar los sons « prodigis » e las soas aparicions enganairas e seductoras deu faus-christ, qui van subjugar las amnas mau ensenhadas : « Pr'amor que's lhevarà de faus-Christes e de faus profètas ; que haràn grans prodigis e deus miracles, au punt de sedusir, si èra possible, los quites elegits » ; çò que confirma Apo.13:14 : « E que sedusiva los abitants de la tèrra peus prodigis qui l'èra balhat d'operar en preséncia bèstia, disent aus abitants de la tèrra de har un imatge a la bèstia qui avèva la nafra de l'espasa e qui vivè ». Lo verset 27 qu'evòca l'aparicion poderosa e victoriosa deu divin Crist e lo verset 28 que profetiza « la taulejada » auhèrt aus rapaç après la soa intervencion. Pr'amor que los rebèlles

qui auràn suberviscut dinc a la soa venguda que seràn exterminats e liurats en pastura « aus ausèths deu cèu » com l'ensenha Apo.19:17-18 e 21.

Que resumeishi ací, aquera tota nava compreson de la creacion divina. En instaurant la prumèra setmana, Diu que fixa l'unitat deu dia qui's compausa d'ua nueit tenèbras e d'ua jornada lutz, lo só ne l'esclairarà pas qu'a partir deu 4au dia. La nueit que profetiza l'instauracion deu pecat sus la tèrra pr'amor de la futura desobediéncia d'Eve e d'Adam. Dinc ad aqueth acte de pecat, la creacion terrèstra presenta de las caracteristicas etèrnes. Lo pecat cometut, las causas que càmbian e lo compte a contrabriu de las 6000 annadas que pòt començar, pr'amor que la tèrra s'inclina suu son èish e lo principi de las sasons que s'acciona . La creacion terrèstra maladita per Diu que pren alavetz la soa caracteristica perpetuau qui coneishem. Los 6000 ans començats a la prumèra prima mercada peu pecat que s'acabaràn a la prima 6001 peu retorn en glòria divina de Jèsus-Crist. Lo son aveniment finau que's complirà sus « lo prumèr dia deu prumèr mes » de la prumèra annada deu 7au millenari.

Açò que ditz, lo 7 de Març de 2021, deu noste faus calendari uman, que vien d'èste mercat religiosament per ua visita deu papa Francés aus crestians orientaus secutats en Iraq peus extremistas musulmans. Dens aqueth rencontre, qu'a raperat aus musulmans qui avèvan lo medish Diu, lo d'Abraam, e que'us tien entaus sons « hrairs ». Aqueths prepaus qui encantan los incredules occidentaus ne'n son pas mensh entà Jèsus-Crist qui a balhat la soa vita en sacrifici entau perdon deus pecats deus sons elegits, un enòrme otratge en mei. E aquera intrusion deu cap deus « crestians » catolics « èx-crotzats », suu lor territòri ne pòt pas qu'intensificar la colèra deus islamistas. Aquera accion pacifica deu papa que va donc portar consequéncias dramaticas profetizadas dens Dan.11:40, l'intensificacion deu « truc » deu « rei deu mieidia » musulman contra l'Itàlia papau e los sons aliats europèus. E dens aquera perspectiva, l'aclapament economic de França e de tots los país occidentaus d'origina crestiana provocat peus lors dirigents, pr'amor deu virus Covid-19, que va cambiar los rapòrts per fòrça e fin finau, perméter lo compliment de la « Tresau Guèrra Mondiau » regetada cap a la fin de las 9 darrèras annadas qui son enqèra davant nosautas. En conclusion, que retenem qu'en suscitant l'epidemia devuda au Covid-19 e las soas evolucions, Diu qu'a obèrt la via de la malediccion qui devè caracterizar las dètz darrèras annadas de l'istòria umana terrèstra.

Lo 7 de Març de 2021 qu'ei totun mercat per actes de violéncia de las parts de la joenessa enter bendas rivaus e contra las autoritats policièras dens mantua vila de França. Açò que confirma l'acheminement cap a ua confrontacion generalizada ; las posicions deus uns e deus autes estant irreconciliables pr'amor qu'incompatibles. Açò qu'ei la consequéncia deu tust de duas culturas diametrament opausadas : la libertat laïca occidentau contra la societat deus caïds e deus capos deus país deu sud, en mei tradicionaument e nacionalement musulmans. Un drama que's prepara a l'imatge de la Covid-19, shens remèdi.

Entà acabar lo constat de l'ordi òrre legitimat per l'umanitat, que devem relhevar : lo cambiament de l'annada après lo 12au mes qui pòrta lo nom de 10au mes (Deceme), a la debuta de l'ivèrn ; lo cambiament de dia au miei de la nueit (miejanueit) ; sol lo décompte précis e regular de las òras que demora positiu . Atau, lo beròdi ordi divin qu'a desapareishut pr'amor deu pecat, remplaçat per un ordi peccaire qui desapareisherà au son torn, quan lo gloriós Diu creator se presentarà, entau reglament deus comptes, sia au tèrme deus sheis mila prumèras annadas, a la prima 2030, entaus umans enganats, o primas 2036 de la vertadèra neishença deu noste Senhor e Sauvaire Jèsus-Crist, entaus sons elegits.

Lo ramalh establí e constatat que hè pròva de la malediccion divina qui pesa sus l'umanitat. Pr'amor que despuish l'inclinason de la tèrra, lo calcul deu temps qu'a perdut la soa estabilitat e la soa regularitat, las òras de nueit e de dia estant en perpetuau succession de creishença e de descreishença.

L'ordi dens lo quau lo Diu creator organiza lo son plan salvateur que'ns revèla enqèra las prioritats espirituaus qui prepausa a l'òmi. Qu'a causit de revelar lo son sublime amor en balhant en rescot la soa vita en Jèsus-Crist après 4000 annadas d'experiéncias terrèstras umanas. En agint atau, Diu que'ns ditz : « En prumèr, mòstra'm la toa aubedissença e que't mostrarèi lo men amor ».

Sus la tèrra, los òmis que's succedeishen reproduint los medishs hruts caractériels, totun la generacion deu temps finau dens lo quau èm entrats en 2020 presenta ua particularitat ; après 75 annadas de patz en Euròpa, e ua incredibla recenta evolucion de la sciéncia genetica, plan logicament, los europèus e los lors excroissances, deus USA, d'Austràlia e d'Israèl, qu'an cregut poder respòner a tots los problèmas de santat, las lors societats estant de mei en mei aseptisèes. N'ei pas l'ataca d'un virus contagiós qui ei navèra, qu'ei lo comportament deus dirigents de las societats avançadas qui ei navèth. La causa d'aqueth comportament de cranhença qu'ei la lor exposicion aus

pòbles de la tèrra peu matracatge deus mèdias, e au demieï d'aqueths mèdias, los mèdias navèths o hialats sociaus qui s'afichan sus la tela d'aranha qui constitueish la liura comunicacion internet, sus la quau se tròba difusors mei o mensh nets. L'umanitat qu'ei atau gahada peus sons excès de libertat qui tornan tombar en malediccion sus era. Aus USA e en Euròpa, la violéncia que dreça las comunautats etnicas las uas contra los autes ; aquí, qu'ei la malediccion de l'experiéncia « Babel » qui's renovèla ; enquèra ua leçon divina indenegabla qui ei pas estada retienuda, pr'amor que descendenta d'un sol coble parlant forçadament la medisha lenga, dinc ad aquera copabla experiéncia, qu'ac constatatam enquèra uei, l'umanitat qu'ei separada per de multiplas lengas e dialèctes creats per Diu e dispersats sus la tèrra entièra. E quidò, Diu n'a pas cessat de crear après los sèt primèrs dias de la creacion ; qu'a enquèra hèra creat entà maladíser e a còps entà benedir los sons elegits, la manna auhèrta au desèrt, aus hilhs d'Israël, que n'ei un exemple .

Totun, la libertat qu'ei a la basa, un don meravilhós deu noste Creator. Qu'ei sus era que pausa lo noste liure engatjament entà la soa causa. E aquí, que'u cau plan adméter, aquera libertat integráu qu'implica l'existéncia de l'azard pr'amor que Diu i intervien pas en nada faïçon ; mot a lo quau hèra credents creden pas briga. E qu'an tòrt, pr'amor que Diu estaca dens la soa creacion ua part grana a l'escadut, e en primèr, lo ròtle de suscitar en çò deus elegits, l'apreciacion de las soas nòrmas celèstas reveladas. Avent identificat los sons elegits, lo Creator que'us pren en carga entà los conduir e los ensenhar las soas vertats qui'us preparan entà la vita etèrna celèsta. Las malformacions e monstrositats constatadas a la neishença de creaturas umanas que pròvan l'accion de l'azard qui produseish dens lo procediment de reproduccion de l'espècia de las errors geneticas a las consequéncias mei o mensh grèvas. La proliferacion de las espècias que pausa sus la lançada de cadenas reproductivas qui genèran de temps ad autes de las errors de conformitat ; açò includint lo principi de l'hereditat o de faïçon independenta devuda a l'escadut de la vita. En resumit, si devi la mea fe a l'escadut de la vita liura, que devi au contrari, la recompensa e la neuritud d'aquera fe, a l'amor de Diu e a las iniciativas dejà presas e que contunha de préner entà me salvar.

Dens lo raconte de la soa creacion terrèstra, lo dia qui serà maladit per Diu que vien en primèra plaça dens la setmana ; lo son destin qu'ei escrit : qu'aurà entà mira de « separar la lutz de dab las tenèbras ». Causit peus faus crestians entà contradísar la causida de Diu qui santifica lo setau dia, aqueth primèr dia qu'aurà pleament pleat lo son ròtle de « mèrca » deu camp rebèlle desobedient dens Apo.13:15. Autant lo dimenge deu primèr dia qu'ei maladit per Diu, autant lo sabat deu setau dia qu'ei benesit e santificat per eth. E entà comprèner aquera oposicion, que'ns cau esposar la pensada de Diu, çò qu'ei un signe de santificacion per e entà eth. Lo sabat que concerneish lo setau dia e aquera chifra sèt, « 7 », qu'ei simbolica de la plenitud . Devath aqueth tèrme plenitud, Diu que plaça la pensada de la mira entau quau a creat la nosta dimension terrèstra sia, lo reglament deu pecat, la soa condemnacion, la soa mort e la soa disparicion. E dens aqueth projècte, aqueras causas que seràn complidas en totalitat pendent lo 7au millenari qui lo sabat setmanèr profetiza. Qu'ei pr'amor d'aquò que, aquera mira qu'ei entà Diu mei important que lo mejan de la redempcion peu quau va recrompar la vita deus elegits terrèstres e que va complir en persona, en Jèsus-Crist, au prètz d'atròces sofriments.

Aquí ua auta rason qui conduis Diu a díser dens Ecc.7:8 : « la fin d'ua causa que vau mëlher que lo son començament ». Dens la Genèsi, la succession dens l'ordi « nueit-dia » o « ser-matin » que confirma aquera pensada divina . Dens Esa.14:12, devath cobèrt deu rei de Babylone, Diu dit au drac : « Te vaquí tombat deu cèu, astre deu matin, hius de l'auròra ! Qu'ès abatut a tèrra, tu, lo vencedor de las nacions ! » L'expression per la quau Diu ac designa, « astre deu matin » que suggereish qu'ac compara au « só » deu noste sistèma terrèstre. Qu'estó la soa primèra creatura e devath cobèrta deu rei de Tyr, Ezé.28:12 relata la soa glòria originau : « Hius de l'òmi, pronóncia un planh suu rei de Tyr ! Que'u diràs : Atau que parla lo Senhor, YaHWÉH : Que metès lo sagèth a la perfeccion, qu'èras plen de saviesa, perfèit en beutat. » Aquera perfeccion que devè desaparèisher, remplaçada per un comportament rebèlle qui l'a hèit vèder l'enemic, lo drac e l'adversari, lo Satan condemnat per Diu pr'amor que lo verset 15 que declara : « Qu'ès estat intègre dens las toas vias, despuish lo dia on estós creat dinc ad aqueth on l'iniquitat ei estada trobada a vòste ». Atau, lo qui estó considerat com « astre deu matin » qu'a possat los òmis infidèus a aunorar com ua divinitat « l'astre deu matin » de la creacion divina : « lo só Invençut » divinizat deu culte roman a lo quau la quasi-totalitat de la crestianitat occidentau torna un culte pagan. Dieu qu'a sabut, abans la soa quita creacion, qui aqueth primèr anjo se rebellaré contra eth e maugrat aquò que l'a creat . Tot parièr, la velha de la soa mort, Jèsus qu'a anonciat que l'un deus 12 apòstols qu'ac anava trair, e qu'a quitament dit a Judas dirèctament : « Çò qu'as a har, hè-ac lèstament ! ». Açò que'ns permet de comprèner que Diu cèrca pas d'empachar las soas creaturas d'exprimir las lors causidas, quitament quan son contraris aus sons. Jèsus qu'a tanben convidat los sons apòstols ad ac quitar si tau èra lo lor desir. Qu'ei en deishant a las soas creaturas tota la libertat de s'exprimir e de revelar la lor natura

qui pòt seleccionar los sons elegits entà la lor fidelitat demostrada e destrusir a la fin, tots los sons enemics celèstes e terrèstres, los aperats indignes e los indiferents.

Lo pecat originau

Lo repaus deu prumèr dia que pren ua enòrma importància dens la nosta èra crestiana pr'amor que constitueish lo « pecat » restablit despuish lo 7 de Març de 321 e que vad la mèrca deu camp entrat en rebellion contra lo camp santificat de Diu. Mes aqueth « pecat » ne nse deu pas har oblidar, lo « pecat » originau qui condemna a mort l'umanitat per eretatge despuish Adam e Eve. Esclairat per l'Esperit, aqueth subjècte que m'a conduït a descobrir de las leçons importantas amagadas dens lo libe de la Genèsi. Au nivèu deu constat, lo libe que'ns revèla l'origina de la creacion dens los capítols 1, 2, 3. La significacion simbolica d'aqueras chifras qu'ei enqüèra perfèitament justificada : 1 = unitat ; 2 = imperfeccion ; 3 = perfeccion. Açò que merita ua explicacion . Gen.1 que relata la creacion deus 6 prumèrs dias. La lor definicion « ser matin » ne prenerà pas sens qu'après lo pecat e la malediccion de la tèrra qui vad lo maine dominat peu drac, çò que serà lo tèma de Gen.3 shens lo quau l'expression « ser matin » n'a pas sens au nivèu terrèstre . En liurant l'explicacion, lo capítol 3 que met lo sagèth de la perfeccion ad aquera revelacion divina . Tot parièr, dens Gen.2, lo tèma deu sabat deu setau dia o, mei precisament, deu repaus de Diu e de l'òmi au setau dia, ne pren pas eth tanben lo son sens qu'après « lo pecat » originau cometut per Eve e Adam dens Gen.3 qui'u balha la soa rason d'èste. Atau, paradoxaument, shens la soa justificacion balhada dens Gen.3, lo sabat santificat que merita lo son simbèu « 2 » de l'imperfeccion. Que ressòrt de tot aquerò que la tèrra estó creada per Diu entà èste auhèrta au drac e los sons demònis entà que los maishants hruts de las lors amnas se poscan concretizar e aparéisher aus uelhs de tots, Diu, anjos e òmis, e que los anjos e los òmis que causeishen lo lor camp .

Aquera analisi que'm conduseish a har remarcar que l'instauracion deu setau dia santificat au repaus profetize la malediccion deu « pecat » terrèstre instaurat dens Gen.3, pr'amor que la tèrra era medisha qu'ei maladita per Diu, e qu'ei donc unicament a partir deu moment que la mort e lo son procediment que la frapan que lo son temps de sheis mila ans e los mila ans deu setau millenari que prenen un sens, ua explicacion, ua justificacion. Que convien de relhevar açò : abans la creacion terrèstra, dens lo cèu, lo conflicte qu'opausa dejà lo camp deu drac contra lo camp de Diu mes sola la mort de Jèsus-Crist que tornarà las causidas individuaus definitivas ; çò que serà hèit vededer per l'expulsion deu cèu deus rebèlles condemnats d'aquí enlà a se morir dens la creacion terrèstra. Solament, dens lo cèu, Diu n'a pas organizat la vita deus anjos sus alternanças « ser matin », açò pr'amor que lo cèu representa la soa nòrma etèrna ; la qui prevalerà e que's perlongarà entaus sons elegits eternament. De cap ad aqueras dadas : qué n'ei tèrra abans lo pecat ? En dehòra de las alternanças « ser matin », la soa nòrma qu'ei tanben la deu cèu sia, en aparéncia la vita que's debana dens ua nòrma etèrna ; animaues vegetaliens, deus umans vegetaliens e shens la mort qui serà lo salari deu pecat, los dias que succedeishen aus dias e aquò que poiré durar eternament.

Mes dens Gen.2, Diu que'ns revèla lo son ordi deu temps de la setmana qui s'acaba au setau dia per un repaus entà Diu e entà l'òmi. Aqueth mot repaus que vien deu vèrbe « cessar » e que s'aplica a l'òbra hèita per Diu com a las òbras hèitas peus umans. Qu'ac pòdes comprèner, abans lo pecat, ni Diu, ni l'èste uman ne podèvan pas ressentir fatiga. Lo còs d'Adam ne sofriva pas de nat mau, ni fatiga, ni dolor de nada sòrta. Solament, las setmanas de sèt dias que's succedivan e que's reproduivan com un cicle etèrne, lhevàt que, las successions « ser matin » que mercavan la diferéncia dab la nòrma celèsta deu reiaume de Diu. Aquera diferéncia qu'avèva donc entà mira de revelar prophétiquement un programa concebut peu Diu gran creator. Tot parièr com la hèsta deu « Yom Kippur » o « Dia deus Expiations » qu'èra renovelada cada annada en çò deus ebrèus e que profetizava la fin deu pecat per la soa expiation complida per la mort de Jèsus-Crist, tot parièr lo sabat setmanèr que profetize la venguda deu setau millenari, moment on Diu e los sons elegits qu'entraràn dens un reau repaus pr'amor que los rebèlles seràn mòrts e que lo maishantèr serà estat vençut. Totun, los elegits que son enqüèra concernits peu « pecat » puishque dab Crist, que deven jutjar los « pecats » e los pecaires, qui seràn ad aqueth momentaqué adromits dens lo som mortau. Qu'ei pr'amor d'aquò que, com los sheis dias precedents, lo setau qu'ei plaçat devath lo signe deu « pecat » qui cobreish e que concerneish los sèt dias de la setmana entièra . E qu'ei solament a la debuta de l'ueitau millenari, après que los pecaires seràn estats consumits dens « lo huec de la segonda mort » qui l'eternitat shens « pecat » que començarà sus la tèrra renovelada . Si los sèt dias son mercats peu pecat e que profetizan 7000 ans, lo décompte d'aqueths 7000 ans ne pòt pas començar que dab l'instauracion deu pecat revelada dens Gen.3. Atau, los dias terrèstres shens pecat ne son pas dens la nòrma e la logica de la succession « ser matin » sia « tenèbras lutz » e puishqu'aqueth temps ei

shens « pecat », ne pòt pas entrar dens los 7000 ans programats e profetizats entau « pecat » per la setmana de sèt dias.

Aqueth ensenhament que hè ressortir l'importància d'aquera accion qui Diu imputa a la papautat romana dens Dan.7:25 : « que formarà l'intencion de cambiar los temps e la lei ». « Cambiar los temps » instaurats per Diu qu'a entà resultat l'impossibilitat de descobrir lo caractèr profetic deu sabat setmanèr de « la lei » de Diu. E qu'ei çò qui hèit Roma despuish Constantin 1èr, despuish lo 7 de Març de 321, en ordenant lo repaus setmanèr suu prumèr dia en plaça deu setau. En seguint l'ordi roman, lo pecaire n'ei pas desliurat deu « pecat » originau eretat d'Adam e Eve, mes en mei que's carga d'un « pecat » suplementari, aqueth còp voluntari, qui subrecarga la soa culpabilitat de cap a Diu.

L'ordi deu temps « ser matin » sia, « tenèbras lutz » qu'ei un concèpte causit per Diu e aubedir ad aquera causida que favoriza e qu'autoriza l'accès au mistèri profetic de la Bíblia . Arren n'obliga pas l'òmi a adoptar aquera causida e la pròva que n'ei que l'umanitat a causit de mercar lo son cambiament de dia a miejanueit sia, 6 òras après lo cocar deu só printanèr ; çò que profetize lo camp deus qui se desvelhen tròp tard entau retorn gloriós deu Crist, l'Espós de la parabòla de las dètz verges. Los messatges subtihs balhats per Diu que son atau hòra de la soa portada intellectuau . Mes entaus sons elegits, l'ordi deu temps divin qu'esclaira totas las soas profecias e sustot la d'Apocalipsi a la debuta de la quau Jèsus se presenta com estant « l'alfa e l'omèga », « la debuta o començament e la fin ». Cada dia qui s'escor dens las nostas vitas que profetiza lo projècte de Diu qui resumeish dens Gen.1, 2 e 3 puishque « la nueit » o « tenèbras » que representa los sheis dias profanes presentats dens Gen .1, mentre que lo repaus divin instaurat dens Gen.2 anóncia lo temps « lutz ». Qu'ei sus aqueth principi qui segon Dan.8:14, lo temps de l'èra crestiana qu'ei copat en duas partidas : un temps de « tenèbras » espirituaus enter 321, on « lo pecat » contra lo sabat qu'ei instaurat, e 1843 on un temps « lutz » que comença entaus elegits despuish aquera data dinc au retorn de Jèsus-Crist a la prima 2030 on, com dens Gen.3, en Diu creator Totpoderós, que vien entà jutjar enter elegits e rebèlles, « aulhas e boccs », com a jutjat enter la « sèrp, la hemna, e Adam ». Tot parièr, dens Apocalipsi, los tèmas de las « Letras a las sèt Glèisas, deus sèt sagèths, e de las sèt trompetas » que profetizan « tenèbras » entaus sheis prumèrs e la « lutz » divina entau setau e darrèr gra de cadun d'aqueths tèmas. Qu'ei autan verai, qui en 1991, lo refús oficiau d'aquera darrèra « lutz » per l'adventisme institucionau, lutz qui Jèsus m'a balhada despuish 1982, lo conduit a lo díser, dens la Letra adreçada a « Laodicée » dens Apo.3:17: « Pr'amor que dises : Que soi ric, que'm soi enriqueit, e n'èi pas besonh d'arren, e pr'amor que sabes pas qu'ès malurós, miserable, praube, òrb e nud, ... ». Los adventistas oficiaus qu'an oblidat aquera citacion balhada dens 1 Pierre 4:17 : « Pr'amor qu'ei lo moment on lo jutjament va començar per l'ostau de Diu. Solament, si ei per nosauts que comença, quau serà la fin deus qui aubedissen pas a l'Evangèli de Diu ? » L'institucion qu'ei en plaça despuish 1863 e Jèsus qu'a benedit la soa instauracion en aqueth temps « Filadèlfia », en 1873. Segon lo principi divin « ser matin » o « tenèbras lutz », la darrèra e setau epòca simbolizada peu nom « Laodicée » que devè estar un temps de grana « lutz » divina e lo present obratge que'n constitueish la pròva, ua grana « lutz » qu'ei plan vienuda esclarir los mistèris profetizats, dens aquera epòca finau, au despens de l'institucion adventista oficiau mondiau. Lo nom « Laodicée » qu'ei plan justificat puishque significa « pòble jutjat o que pòbla jutjament ». Los qui apartienon pas o mei au Senhor que son condemnats a rejúnher los partisans deu « dia maladit per Diu ». Se mostrant incapables de partatjar dab Diu la soa justa condemnacion deu « dimenge » roman, lo sabat ne'us apareisherà pas mei autant important com au temps benesit deu lor baptisme. Un messatge balhat per Jèsus-Crist a la soa serviciu Ellen G.White, dens lo son libe « Prumèrs escriuts » e dens la soa prumèra vision, qu'a tradusit atau aquera situacion : « que perdón de vista, e la mira, e Jèsus... Que s'ahonsèn dens lo monde maishant e ne's los revedó pas mei ».

Genèsi 2 que profetiza lo temps « lutz » e aqueth capítol de la Genèsi que comença per la santificacion deu « setau dia ». Que s'acaba sus aqueth verset 25 : « l'òmi e la soa hemna qu'èran tots dus nuds, e ne n'avon pas pas ». Lo ligam enter aqueths dus tèmas que mòstra que la descobèrta de la lor nuditat fisica serà la consequéncia de l'imputacion deu « pecat » qui van cométer e qui relatat dens Gen.3, qu'apareish atau com causa d'ua nuditat spirituau mortau . En comparant aqueth ensenhament dab lo de « Laodicée », que retrobam lo sabat associat au « pecat » qui torna « nud ». Dens aqueth contèxte finau, la practica deu sabat ne sufiz pas donc mei entà conservar la gràcia deu Crist, pr'amor qu'en prepausant la soa plea lutz profetica a las autoritats oficiaus adventistas enter 1982 e 1991 l'exigéncia de Jèsus-Crist qu'a aumentat e que vòu entad aquera epòca que dab la practica deu son sent sabat l'elegit digne de la soa gràcia balhe lo son interès, lo son temps, la soa vita, e tota la soa amna entà las soas revelacions profetizadas dens Daniel e Apocalipsi ; mes tanben dens tota la Bíblia revelada qui constitueish las soas « dus testimònis » segon Apo.11:3.

Lo testimoniatge de Diu balhat sus la tèrra

Autant importanta com era sia, la visita de l'umanitat per Diu devath l'aspècte de Jèsus-Crist ne nse deu pas har oblidar la soa visita precedenta au temps de Moïse. Pr'amor qu'ei dens aqueth contèxte aluenhat qui Diu l'a revelat las originas de la dimension terrèstra. E com revelacion balhada per Diu, lo raconte de la Genèsi qu'ei autant important com lo de l'Apocalipsi revelada a l'apòstol Joan. La fòrma causida per Diu entà organizar la vita terrèstra que profetiza lo son projècte d'amor entà creaturas a las quaus balha ua entièra libertat, en sòrta qui pòden respòner au son amor e víver dab eth eternaument o ac regetar e desaparéisher dens lo neient de la mort, confòrmament a las condicions de la soa auhèrta salutària.

Si Adam ei creat sol, en prumèr, qu'ei pr'amor qu'ei presentat com « l'imatge de Diu (Gen.1:26-27) » en recèrca d'amor d'un cara e cara liure au son imatge, pr'amor que tostemps de la soa eternitat passada èra lo d'ua solitud absoluta. Aquesta que'u vadó insuportable au punt qui èra prèst de portar las consequéncias de la libertat qui anava balhar a las soas creaturas vivas. La creacion d'Eve a partir de l'ua de las còstas d'Adam, mentre qu'ei cabussat dens un som de mort, que profetiza la creacion de la soa Glèisa, l'Elegida compausada deus sons elegits fidèus, hrut recoltat per la soa mort expiatòria en Jèsus-Crist ; açò que justifica lo ròtle d'« ajuda » qui Diu atribueish a la hemna sortida d'eth e dont lo nom Eve significa « vita ». L'Elegida que va « víver » eternaument, e sus la tèrra, qu'a vocacion a auherir a Diu, la soa « ajuda », entà collaborar umanament au compliment deu son projècte qui a per mira d'instaurar l'amor perfèit partatjat e shens troble dens los sons univèrs etèrnes.

Lo pecat de desobediéncia qu'entra dens l'umanitat per Eve sia, per la « hemna » simbèu deus sons elegits qui van eretar aqueth pecat originau. Tanben, com Adam, per amor entà Eve, en Jèsus-Crist, Diu que vad uman entà partatjar e portar en plaça de la soa Elegida, lo castig mortau qui meritan los sons pecats. Lo raconte de la Genèsi qu'ei donc au còp, un testimoniatge istoric qui revèla las nostas originas e las lors circonstàncias, e un testimoniatge profetic qui revèla lo principi salvateur deu gran projècte amorós deu totpoderós Diu creator.

Après los sheis prumèrs dias de la creacion evocats dens Genèsi 1, sheis dias qui profetizan los sheis mila annadas reservadas per Diu entà la soa seleccion d'elegits terrèstres, dens Genèsi 2, devath l'imatge d'un sabat etèrne, lo setau dia illimitat que s'obrirà entà arcuelher los elegits esprovats e seleccionats.

Dieu que coneish autanlèu lo començament, la sortida deu son projècte, los noms deus sons elegits qui van aparéisher pendent los sheis mila ans. Qu'avèva tota la potècia e l'autoritat entà jutjar e destrusir los anjos rebèlles shens aver a crear la nosta dimension terrèstra. Mes qu'ei justament, pr'amor que respècta las soas creaturas, qui l'aiman e qu'aima, qui organiza ua demostracion universau sus la tèrra creada dens aquera mira.

Dieu que lhèva au dessus de tot, lo principi de la vertat. Com anonciat dens Psa.51:6, Jèsus que defineish los sons elegits com estant « neishuts un còp de mei » sia, « vaduts de la vertat » entà que sian hèits confòrmes a la nòrma de la vertat divina. Segon Jean 18:37, qu'ei eth medish vienut entà « tornar testimoniatge a la vertat » e que's presenta dens Apo .3:14 dab lo nom deu « Vertadèr ». Aquera exaltacion e glorificacion deu principi de vertat qu'ei en oposicion absoluta au principi de la mensonja, e los dus principis que prenen fòrmas multiplas . Lo principi de la mensonja qu'a sedusit constantament los abitants de la tèrra tot lo long de la soa istòria. Dens lo temps modèrne, la mensonja qu'ei vaduda la nòrma de l'existéncia . Qu'ei adoptat devath lo tèrme « bluf » dens l'esperit comerçant, mes ne n'ei pas mensh, lo hrut deu drac, « pair de la mensonja » segon Jean 8:44. Suu plan religiós, la mensonja qu'apareish devath l'aspècte de multiples contrefaçons religiosas diferentas segon los pòbles e los lòcs concernits de la tèrra. E la fe crestiana qu'ei era medisha vaduda l'imatge perfèit de la « confusion » (= Babel) tant los sons contrefaçons tenebrosas que son nombrosas .

La mensonja qu'ei ensenhada de faïçon scientifica . Pr'amor qu'au contra de la soa desmarcha autoritària, la pensada scientifica qu'ei incapabla de hornir ua reau pròva de las soas teorias évolutionnistes de las espècias, e deus milions e miliards d'annadas qui los sons scientifics atribueishen a l'existéncia de la tèrra. De l'auta part d'aquera pensada scientifica, lo testimoniatge deu Diu creator auhèrta, eth, hèra pròvas de la soa realitat, pr'amor que l'istòria terrèstra hè pròva de las soas accions, dont lo deluvi d'aigas constitueish lo prumèr exemple, atestat per la preséncia de fossiles marins dens las planas e dinc sus las cimas de las mei hautas montanhas de la tèrra. Si ajusta ad aqueth testimoniatge naturau, lo testimoniatge deishat per l'istòria umana, la vita de Noèr, la vita d'Abraam, la liberacion deus ebrèus de l'esclavatge egipcian e la neishença deu pòble judiu, testimoni ocular vivent de la soa istòria dinc au temps de la fin deu monde ; que s'ajusta enqèra, lo testimoniatge ocular deus apòstols de Jèsus-Crist qui an assistit aus sons miracles, la soa crucifixion

e la soa resurreccion ; açò au punt qui la peur de la mort los a quitats, e qu'an seguit sus la via deu martiri, lo lor Mèste e lo lor Modèl Jèsus de Nazaret.

En evocant aqueth mot « martiri » que devi ací obrir ua explicacion.

Nòta : non pas confóner martira dab castig

Las duas causas qu'an lo medish aspècte exterior e que pòden donc èste aisidament confonudas. Totun aquera confusion pòrta grèvas consequéncias puishque l'accion punitiva risca d'èste imputada au vertadèr elegit de Diu e a l'inverse lo mainatge deu drac que's pòt véder imputar un martiri entà Diu plan enganaire. Alavetz, entà i véder clar, que cau har compte de l'analisi seguenta qui parteish d'aqueth principi ; en primèr, que pausam la question : qué lo martiri ? Aqueth mot que vien deu grèc « martus » qui significa : testimòni. Qué un testimòni ? Qu'ei lo qui rapòrta fidèument o pas çò qui a vist, entenut, o çò qui a comprés sus un subjècte. Lo subjècte qui ns'interèssa ací qu'ei religiós, solament au demiei deus qui testimònian entà Diu, qu'i a deus vertadèrs e deus faus testimònis. Çò qu'ei segur, qu'ei que Diu, eth, que hè la diferéncia enter las duas. Lo vertadèr qu'ei coneishut d'eth e qu'ac benedeish pr'amor que deu son costat, aqueth vertadèr testimòni que s'esfòrça de's mostrar fidèu en practicant en « òbras » tota la soa vertat revelada e eth persévère dens aquera via dinc a l'acceptacion de la mort. E aquera mort qu'ei l'autentica martira, pr'amor que la vita auhèrta a la mort èra confòrma a la nòrma de la santetat exigida per Diu entà la soa epòca. Si la vita auhèrta ei pas dens aquera conformitat, alavetz ei pas un martiri, qu'ei un castig qui frapa un èste viu liurat au drac entà la soa destruccion, pr'amor que beneficia pas de la proteccion e de la benediccion de Diu. Dependenta de la conformitat a la nòrma de la vertat exigida per Diu entà cada epòca, l'identificacion deu « martira » que va pausar sus la nosta coneishença deu jutjament divin revelat dens las soas profecias qui ciblan lo temps de la fin ; çò qu'ei la mira e lo subjècte d'aqueth obratge.

Qu'ei important de comprèner que la vertat a pas la capacitat de convertir un esperit rebèlle ; l'experiéncia deu primèr anjo creat, nommat per Diu, Satan, despuish la soa rebellion, qu'ac pròve . La vertat qu'ei un principi cap au quau se van sentir atirats, naturaument, los elegits, los qui l'aiman e que son prèst de combàter aus costats de Diu en Jèsus-Crist, la mensonja qui eth hèit deu tòrt.

En conclusion, la Revelacion Divina qu'ei bastida de faïçon progressiva sus sheis mila annadas d'experiéncias e de testimoniages viscuts dens las melhoras e las condicions pégers. Un temps de sheis mila ans que pòt paréisher cort, mes entà l'òmi qui balha pas reau interès qu'a las annadas de la soa pròpia vita, qu'ei en realitat un temps pro long qui permet a Diu d'espandir sus sègles, e mei precisament sus sheis mila ans, las diferentas fasas deus compliments deu son projècte globau. De faïçon exclusiva en Jèsus-Crist, Diu que balha aus sons elegits deu temps de la fin, a perpaus deus sons mistèris e de las soas òbras, ua clara compreson reservada entad aqueth temps finau.

La Genèsi : un condensat profetic vitau

Dens aquera compreson, lo raconte de la Genèsi que desliura las claus fundamentaus de las

profecias biblicas de Daniel e Apocalipsi ; e shens aqueras claus, aquera compreneson qu'ei impossibla . Aqueras causas que seràn remembradas au moment que çò que harà besonh, pendent l'estudi profetic, mes tre ara, que cau saber que los mots, « abisme, mar, tèrra, hemna », que van èste portaires d'ua idèa especifica de la pensada divina dens la soa revelacion « Apocalipsi ». Que son restacats a tres estapas successivas de la creacion terrèstra . « l'abisme » que designa la planeta qu'entèrra entièrament recobèrta d'aigas shens nada vita. Puish, au dusau dia, lo de la separacion deus elements, « la mar », en sinonime e simbèu de mort, que serà poblada unicament d'animaus marins lo 5au dia ; lo son miei qu'ei ostile entà l'èste uman creat entà respirar aire. « la tèrra » sòrt de « la mar » e que va èste abitada egaument au cinquau dia per animaus e fin finau, au sheisau dia, per « l'òmi format a l'imatge de Diu » e « la hemna » qui serà formada sus ua còsta de l'òmi. Amassa, l'òmi e la hemna que van concéber dus mainatges. Lo prumèr « Abel », tipe de l'elegit espirituau (Abel = Pair qu'ei Diu) que serà tuat per gelosia peu son ainat « Caïn » tipe de l'òmi carnau, materialista (= aquisicion) profetizant atau lo destin de l'elegit tipe, Jèsus-Crist e los sons elegits, qui van sofrir e se morir en martirs pr'amor deus « Caïn », judius, catolics e protestants, tots « mercands deu temple », dont las gelosias successivas e agressivas son demostradas e complidas pendent l'istòria terrèstra. La leçon balhada per l'Esperit de Diu qu'ei donc la seguenta : de « l'abisme » que sòrten, successivament, « la mar e la tèrra » simbèus de las faussas religions crestianas qui mian a la perdicion de las amnas. Entà designar la soa amassada Elegida, que'u balha lo mot « hemna » qui ei, si ei fidèla au son Diu, l'« Esposa », de « l'anhèth » simbèu imagé deu Crist profetizat eth medish peu mot « òmi » (l'Adam). Si ei infidèla, que demora ua « hemna », mes que pren l'imatge d'ua « prostituïda ». Aqueras causas que seràn totas confirmadas dens l'estudi detalhat presentat dens aqueth obratge e la lor importància vitau qu'apareisherà . Qu'ac pòdes comprèner aisidament, en 2020, los eveniments profetizats dens las profecias de Daniel e Apocalipsi que's son, en majoritat, déjà complits dens l'istòria, e que son coneishuts peus òmis . Mes ne son pas estats identificats entau ròtle spirituau qui Diu los a balhat. Los istorians que relhèvan deus hèits istorics, mes sols los profètas de Diu que'us pòden interpretar.

La fe e l'incredulitat

Per natura, l'èste uman, despuish las soas originas qu'ei tipe credent . Mes la credença n'ei pas la fe . L'òmi qu'a tostemps cregut a l'existéncia de Diu o de las divinitats, esperits superiors qui devèn servir e a los quaus calèva agradar entà non pas aver a patir domaus causats per la lor colèra. Aquera credença naturau que s'ei perlongada de sègles en sègles e de millenaris en millenaris dinc au temps modèrnes, on las descobèrtas scientificas an pres possession deu cervèth de l'òmi occidentau vadut despuish incredule e incroyant. Que relhevam qu'aqueth cambiament caracteriza principaument pòbles d'origina crestiana. Pr'amor qu'a la medisha epòca, en Orient, a l'Extrème Orient e en Africa, las credenças aus esperits invisibles que son demoradas . La causa que s'explica per manifestacions subnaturaus dont son testimònis los pòbles qui practican aqueths rites religiós. En Africa, de las pròvas evidentas de l'existéncia deus esperits invisibles que defend l'incroyance . Mes çò qui aqueths pòbles ignòran, qu'ei que los esperits qui's manifèstan puissamment au demiei d'eths, que son en realitat esperits démoniaques regetats peu Diu creator de tota vita, e deus condemnats a mort en ajornament. Aqueths pòbles ne son pas incredules, ni incroyants, com los occidentaus, mes lo resultat qu'ei lo medish, puishque sèrven deus demònis qui'us seduseishen e que'us tienen devath la lor dominacion tiranica . La lor religiositat qu'ei tipe pagan qu'idolatra qui a caracterizat l'umanitat despuish las soas originas ; Eve estant estada la soa prumèra victima.

En Occident, l'incroyance qu'ei reament lo hrut d'ua causida, pr'amor que raras son las personas qui ignòran las lors originas crestianas ; e au demiei deus defensors de la libertat republicana, que's tròban de las gents qui citan de las paraulas de la senta Bíblia, testimoniant atau com ignòran pas la soa existéncia. N'ignòran pas los hèits gloriós dont testimònia entà Diu, e totun, que hèn causidas de non pas pas ne har compte. Qu'ei aqueth tipe d'incroyance que l'Esperit nomma incredulitat e qui ei

l'oposicion rebèlla absoluta de la vertadèra fe. Pr'amor que si hè compte de las pròvas qui la vita lo balha sus tota la tèrra e particularament dens las manifestacions subnaturaus deus pòbles africans, l'òmi n'a pas nada possibilitat de justificar la soa incredulitat. Las accions subnaturaus operadas peus demònis que condemnan donc l'incredulitat occidentau. Lo Diu creator que balha eth-tanben de las pròvas de la soa existéncia, agint dab poténcia per fenomèns produsits per la natura qui l'ei somesa ; tèrratremes, erupcions volcanicas, ondas de mar destructoras, epidemias mortaus, mes totes aqueras causas que reciben adara de las explicacions scientificas qui mascan e que destruseishen l'origina divina . A l'uelh, aqueth enemic gran de la fe, que s'ajusta l'explicacion scientifica qui convenç lo cervèth uman e los dus que l'encoratjan dens las soas causidas qui ac conduseishen a la soa perdicion.

Qué espèra Diu de las soas creaturas ? Que va seleccionar au demieï d'eras, las qui apròvan las soas concepcions de la vita sia, qui esposan la soa pensada. La fe que'n serà lo mejan, mes pas qu'ac bevó . Qu'ei pr'amor d'aquò que, « la fe shens las òbras », qui deu portar, qu'ei dita « morta » dens Jac.2:17. Pr'amor que si existeish plan la vertadèra fe, qu'existeish parallèlament la faussa fe . Lo vertadèr e lo faus que hèn tota la diferéncia, e Diu n'a pas nada pena a identificar l'aubedissença entà la distinguir de la desobediéncia. De tota maniera, que demora lo sol jutge dont l'opinion va decidir avièner etèrne de cadua de las soas creaturas, puishque la mira de la soa seleccion ei unica e que la soa auhèrta de vita etèrna s'obtien exclusivament per Jèsus-Crist. Lo passatge sus tèrra n'ei pas justificat qu'entà auherir la possibilitat d'aquera seleccion d'elegits etèrnes. La fe n'ei pas lo hrut d'esfòrc formidables e de sacrificis, mes lo d'un estat naturau obtienut o pas per la creatura autanlèu la soa neishença. Mes quan existeish, que deu estar neurida per Diu, senon, que's moresca e que desapareish .

La vertadèra fe qu'ei ua causa rara . Pr'amor qu'au contra de l'aspècte enganaire de la religion crestiana oficiau, ne sufiz pas de méter ua crotz au dessús de la sepultura d'ua creatura entà que las pòrtas deu cèu lo sian obèrtas. E qu'ac hèi remarcar pr'amor que la causa sembla ignorada, Jèsus qu'a declarat dens Matt .7:13-14 : « Entratz per la pòrta estreta. Pr'amor que large ei la pòrta, espaciós qu'ei lo camin qui mian a la perdicion, e que n'i a hèra qui entran per aquí. Mes estreta qu'ei la pòrta, sarrat lo camin qui mian a la vita, e que n'i a drin qui los tròban. » Aqueth ensenhament qu'ei enquèra confirmat dens la Bíblia dens l'exemple de la deportacion deus judius a Babylone, puishque Diu tròba pas dignes de la soa eleccion que Daniel e los sons tres companhs e cinc poderós reis ; e Ezéchiël qui viu dens aquera epòca. Puish, que legem dens Ezé .14:13 a 20 : « Hius de l'òmi, quan un país pecaré contra jo en se liurant a l'infidelitat, e qu'espandirí la mea man sus eth, si copavi entad eth lo baston deu pan, si l'enviavi la hamièra, si n'exterminavi los òmis e las bèstias, e qu'i avosse au miei d'eth aqueths tres òmis, Noé, Daniel e Job, que saubarén la lor amna per la lor justícia, dit lo Senhor, YaHWÉH. Si hasèvi córrer lo país per bèstias herotjas qui ac despoblarén, si vadè un desèrt on arrés ne passaré pas pr'amor d'aqueras bèstias, e qu'i avosse au miei d'eth aqueths tres òmis, be soi viu ! dit lo Senhor, YaHWÉH, ne saubarén pas ni hius ni dròllas, eths sols que serén sauvats, e lo país que vairé un desèrt . O si miavi l'espasa contra aqueth país, si disí : Qué l'espasa córria lo país ! Si n'exterminavi los òmis e las bèstias, e qu'i avosse au miei d'eth aqueths tres òmis, be soi viu ! dit lo Senhor, YaHWÉH, ne saubarén pas ni hius ni dròllas, mes eths sols que serén sauvats . O si enviavi la pèsta dens aqueth país, si expandivi contra eth la mea furor per la mortalitat, entà n'exterminar los òmis e las bèstias, e qu'i avosse au miei d'eth Noé, Daniel e Job, be soi viu ! dit lo Senhor, YaHWÉH, ne saubarén pas ni hius ni dròllas, mes que saubarén la lor amna per la lor justícia . » Qu'aprenem atau, qui au temps deu deluvi d'aigas, sol Noèr qu'estó trobada digne deu salut au demieï de las ueit personas protegidas per l'arca.

Jèsus qu'a enquèra dit dens Matt .22:14 : « Pr'amor qu'i a hèra d'aperats, mes drin d'elegits. » La rason que s'explica simplement peu haut gra de la nòrma de la santetat exigida per Diu qui vòu préner la prumèra plaça dens lo noste còr o arren. La consequéncia d'aquera exigéncia que s'opausa a la pensada umanista deu monde qui plaça, era, l'òmi au dessús de tot. L'apòstol Jacques que ns'a metut en guarda contra aquera oposicion, nse disent : « Adultèris qui ètz ! Ne sabetz pas que l'amor deu monde ei enemistat contra Diu ? Aqueth donc qui vòu èste amic deu monde que's hè enemic de Diu . » Jèsus que'ns ditz enquèra dens Matt .10:37 : «lo qui aima lo son pair o la soa mair mei que jo n'ei pas digna de jo, e lo qui aime lo son hilh o la soa hilha mei que jo n'ei pas digna de jo ». Tanben, si com jo, que convidas un amic a respòner ad aqueth critèri religiós exigít per Jèsus-Crist, ne sias pas estonat que't tracta de fanatic ; qu'ei çò qui m'ei arribat, e qu'èi alavetz comprés qu'avèvi pas que Jèsus entà vertadèr amic ; eth, « lo Vertadèr » d'Apo.3:7. Que quauqu'un te qualificarà tanben d'integrista, pr'amor que't mòstras de cap a Diu, qu'intègra, de légaliste, pr'amor qu'aimas e qu'aunoras per la toa aubedissença la soa plan senta lei . Que serà aquí, en partida, lo prètz uman a pagar entà agradar au Senhor Jèsus, autan digne de la nosta abnegacion e de la nosta entièra devocion qui exigesca.

La fe que permet de recéber de Diu, las soas pensadas secretas dinc a descobrir l'ampor deu son prodigiós projècte. E entà comprèner lo son projècte globau, l'elegit que deu prèner en compte la vita celèsta deus anjos qui a precedit l'experiéncia terrèstra. Pr'amor que dens aquera societat celèsta, la division de las creaturas e la seleccion deus bons anjos fidèus de cap a Diu ne's son pas efectuadas sus la fe au Crist crucificat o suu son reget com serà lo cas sus la tèrra. Açò que confirma qu'au nivèu universau, la crucifixion deu Crist demorat shens pecat qu'ei entà Diu lo mejan de condemnar lo drac e los sons adèptes e que sus la tèrra, la fe en Jèsus-Crist que representa lo mejan causit per Diu entà har reconéisher l'amor qui espròva entaus sons elegits qui l'aiman e que l'aprècien . La mira d'aquera demostracion de la soa totau abnegacion qu'èra de poder legaument condemnar a mort las creaturas celèstas e terrèstras rebèllas qui partatjan pas lo son sens de l'existéncia. E au demieï de las soas creaturas terrèstras, que selecciona las qui esposan la soa pensada, qu'apròvan las soas accions e los sons jutjaments pr'amor que son aptas de partatjar la soa eternitat. Au finau, qu'aurà reglat lo problèma creat per la libertat balhada a totas las soas creaturas celèstas e terrèstras, pr'amor que shens aquera libertat, l'amor de las soas creaturas seleccionadas que seré shens valor e quitament hèit impossible. En efèit, shens la libertat, la creatura n'ei pas mei qu'un robòt, au comportament automatizat. Mes lo prètz de la libertat que serà, a la fin, l'exterminacion de las creaturas rebèllas celèstas e terrèstras.

La pròva qu'ei atau balhada que la fe pausa pas sus un simple : « Cred au Senhor Jèsus e que seràs sauvat ». Aqueras paraulas biblicas que pausan sus çò qui implica lo vèrbe « créder » sia, l'aubedissença a las leis divinas qui caracteriza la vertadera fe. Entà Diu, la mira qu'ei de trobar creaturas qui l'aubedeishen per amor. Que n'a trobat en çò deus anjos celèstes e au demieï de las soas creaturas umanas terrèstras, que n'a seleccionat e que'n seleccionarà enqüèra dinc au cap deu temps de gràcia .

La neuritud entau temps convenable

Tot parièr com entà perlongar la soa vita, lo còs uman qu'a besonh d'èste neurit, la fe produsida dens lo son esperit qu'a egaument besonh de la soa neuritud espirituau . Tot èste uman sensible a la demostracion d'amor balhada per Diu en Jèsus-Crist qu'espròva lo desir de har au son torn quauquarren entà eth. Mes com har quauquarren qui eth sia agradiu si s'ignòra çò qui espèra de nosauts ? Qu'ei la responsa ad aquera question qui va constituïr la neuritud de la nosta fe. Pr'amor que « shens la fe qu'ei impossible d'èste agradiu a Diu » segon Hébr.11:6. Mes que cau enqüèra qu'aquera fe sia hèita viva e agradiva entad eth per la soa conformitat a la soa espèra. Pr'amor que lo Senhor Diu totpoderós, qu'ei lo son consumeire e lo son Jutge. Multituds de credents crestians qu'aspiran a entertièner bonas relacions dab lo Diu deu cèu, mes aquera relacion que demora impossibla pr'amor que la lor fe ei pas estada neurida convenientament. La responsa au problèma que ns'ei balhada dens Matt .24 e 25. Jèsus que pòrta lo son ensenhament suus nostes darrèrs dias qui precedeishen de drin lo temps de la soa segonda aparicion, aqueth còp, dens la glòria de la soa divinitat. Que la descriu en multiplicant los imatges en parabòlas : parabòla deu higuèr, dens Matt.24:32 a 34 ; parabòla deu panaire nocturne, dens Matt.24:43 a 51 ; parabòla de las dètz verges, dens Matt.25:1 a 12 ; parabòla deus talents, dens Matt.25:13 a 30 ; parabòlas de las aulhas e deus boccs, dens Matt.25:31 a 46. Au demieï d'aqueras parabòlas, la mencion de la « neuritud » qu'apareish dens còps : dens la parabòla deu panaire nocturne e dens la de las aulhas e deus boccs pr'amor que, en despieit de las aparéncias, quan Jèsus ditz, « qu'èi avut hami, e que m'avetz balhat a minjar », que'ns parla de neuritud espirituau, shens la quau la fe de l'òmi se moresca. « Pr'amor que l'òmi viurà pas de pan solament mes de tota paraula sortida de la boca de Diu. Matt.4:4 ». La neuritud de la fe qu'a entà mira d'ac protegir contra la « segonda mort » d'Apo.20, la qui hè pèrder lo dret de viver eternaument.

Dens l'encastre d'aquera reflexion, que dirigeish lo ton espiar e la toa atencion sus aquera parabòla deu panaire nocturne :

V.42 : « Velhatz donc, puishque sabetz pas quau dia lo vòste Senhor que vien ».

Lo tèma deu retorn de Jèsus-Crist qu'ei definit e la soa « espèra » que va provocar un desvelh espirituaual aus Estats Units d'America deu Nòrd, enter 1831 e 1844. Que s'ac nomma « adventisme », los membres d'aqueth movement estant eths medishs designats peus lors contemporanèus peu tèrme « adventistas » ; mot tirat deu latin « adventus » qui significa : aveniment.

V.43 : « Sapiatz-ac plan, si lo mèste de l'ostau sabè a quau velha de la nueit lo panaire que deu vièner, que velharé e ne deisharé pas traucar lo son ostau ».

Dens aqueth verset, lo « mèste de l'ostau » qu'ei lo discípol qui espèra lo retorn de Jèsus, e lo « panaire » que designa Jèsus eth medish. Per aquera comparason, Jèsus que'ns mòstra l'avantatge de conéisher la data deu son retorn. Que ns'encoratja donc a la descobrir, e la nosta escota deu son conselh que va condicionar la nosta relacion dab eth.

V.44 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que, vosauts tanben, tienetz-vse prèst, pr'amor que lo Hilh de l'òmi vien pontuaument on i pensatz pas ».

Qu'ei rectificat, dens aqueth verset, lo temps futur deus vèrbes pr'amor que dens l'originau grèc, aqueths vèrbes que son au present . En efèit, aqueths prepaus que son tienuts per Jèsus aus sons discípolos contemporanèus qui l'interrogan aqui sus. Lo Senhor que va, au temps de la fin, har usatge d'aqueth tèma « adventista » entà crierar los crestians en los esprovant de la fe profetica ; dens aquera mira, que va successivament organizar dens lo temps, quate espèras « adventistas » ; cada còp justificats per un esclaireatge navèth balhat per l'Esperit, las tres prumèras tà çò deus tèxtes profetics de Daniel e Apocalipsi.

V.45 : « Quau ei donc lo servidor fidèu e prudent, qui lo son mèste a establir sus las soas gents, entà los balhar la neuritud au temps convenable ? »

Atencion de non pas pas t'enganar dens lo ton jutjament, pr'amor que la « neuritud » dont ei question dens aqueth verset que's tròba actuaument devath los tons uelhs . Quiò, qu'ei aqueth document a lo quau èi balhat lo nom « Conta'm Daniel e Apocalipsi » qui constitueish aquera « neuritud » espirituaual indispensable entà neurir la toa fe, pr'amor que pòrta de las parts de Jèsus-Crist, totas las responsas a las questions qui pòdes legitimament pausar, e au delà d'aqueras responsas, de las revelacions inesperadas, com la vertadera data deu retorn de Jèsus-Crist qui ns'engatja dinc a la prima 2030 dens la quatau e darrèra « espèra » « adventista ».

Estant personaument concernit per aqueth verset, que presenti aqueth document hrut de la mea fidelitat de cap au Diu de vertat e de la mea prudéncia, pr'amor que vòli pas èste susprés peu retorn de Jèsus-Crist. Jèsus que revèla ací lo son projècte tà çò deu temps de la fin. Qu'a previst entad aqueth temps, ua « neuritud » qui convien entà neurir la fe deus sons elegits qui espèran dens la fidelitat lo son retorn gloriós. E aquera « neuritud » qu'ei profetica .

V.46 : « Urós aqueth servidor, qui lo son mèste, a la soa arribada, que trobarà hant atau ! »

Lo contèxte deu son retorn gloriós qu'ei ací confirmat, qu'ei lo de la quatau espèra « adventista ». Lo servidor concernit qu'ei en efèit dejà plan urós de conéisher la pensada revelada de Diu sia, lo son jutjament sus la fe deus òmis. Mes aquera béatitud que's va expandir e concernir tots los qui, recebent aquera darrèra lutz divina, que van au lor torn la propagar e la har partatjar aus elegits dispersats sus la tèrra entièra, dinc au retorn efectiu de Jèsus-Crist.

V.47 : « Que vs'ac disi en vertat, que l'establirà sus tots los sons bens . »

Los bens deu Senhor que van concernir, dinc au son retorn, de las valors espirituauals. E lo servidor que vad entà Jèsus, lo gardian deu son tesauro espirituaual ; lo depositari exclusiu deus sons oracles e de la soa lutz revelada. Après la lectura entièra d'aqueth document, que poiràs constatar qu'exagèri pas en balhant a la soa revelacion profetica biblica lo nom de « tesauro ». Quau aute nom que poirà balhar a ua revelacion qui protegeish « segonda mort » e qu'obreish la via qui conduseish a la vita etèrna ? Pr'amor que dissipa e que hè desaparéisher la possibilitat deu dobte fatau entà la fe e lo salut.

V.48 : « Mes, si ei un maishant servidor, qui diga en eth medish : Lo men mèste que triga a vièner, »

La vita creada per Diu qu'ei tipe binari . Tota causa qu'a lo son contrari absolut . E Diu qu'a presentat aus umans dus camins, duas vias entà conduir las soas causidas : la vita e lo ben, la mort e lo mau ; lo bon gran e l'ivraie ; l'aulha e lo boc, la lutz e las tenèbras. Dens aqueth verset, l'Esperit que cibra lo maishant servidor, mes servidor totun, çò que designa la faussa fe non neurida per Diu e sustot, la faussa fe crestiana qui acabè per aténher e concernir la fe adventista era medisha, en lo noste temps de la fin. Ne recebent pas mei de lutz de las parts de Jèsus-Crist pr'amor qu'a refusat la qui l'ei estada presentada enter 1982 e 1991 e qui anonciava la soa venguda entà 1994, aqueth adventisme aquí, produisit un hrut de maishantèr qui s'ei tradusit per la radiacion deu messatgèr de Diu en Noveme de 1991. Que notam que Jèsus revèla las pensadas amagadas deu còr : « qui diga en eth medish ».

Pr'amor que las aparéncias deus comportaments religiós exteriors son hèra enganairas ; lo formalisme religiós que remplaça la vertadèra fe viva plea de zèle entà la vertat.

V.49 : « ... si's met a bàter los sons companhs, si minja e que beu dab los bevets, »

L'imatge qu'ei au dia de uei drin anticipada, mes la radiacion qu'exprimeish, clarament, en temps de patz, l'oposicion e lo combat qui exprimeishen e que precedeishen la vertadèra persecucion qui vienerà ; n'ei pas qu'ua question de temps. Despuish 1995, l'adventisme institucionau « que minja e que beu dab los bevets » dens la mesura on a hèit aliança dab los protestants e los catolics en entrant dens l'aliança ecumenica. Pr'amor que dens Apo.17:2, ciblant la fe catolica aperada « Babylone la Grana », e la fe protestanta aperada « tèrra », l'Esperit dit : « Qu'ei dab era que los reis de la tèrra se son liurats a l'impudicité, e qu'ei vin de la soa impudicité que los abitants de la tèrra se son embriagats ».

V.50 : « ... lo mèste d'aqueth servidor que vienerà lo dia on s'i espèra pas e pontuaument que coneish pas, »

La consequéncia deu reget de la lutz tà çò de la tresau espèra adventista, e la data 1994, qu'apareish fin finau en l'ignorància deu temps deu vertadèr retorn de Jèsus-Crist sia, la quatau espèra adventista deu projècte divin. Aquera ignorància qu'ei la consequéncia de la rompedura de la relacion dab Jèsus-Crist, tanben que se'n pòt dedusir la causa seguenta : los adventistas plaçats dens aquera tragica situacion ne son pas mei aus uelhs de Diu sia, dens lo son jutjament, deus « adventistas ».

V.51 : « ... qu'ac meterà en pèças, e que'u balharà la soa part dab los ipocritas : qu'ei aquí qu'i aurà plors e deus grincements de dents. »

L'imatge qu'exprimeish la colèra qui Diu va har patir aus faus servidors qui l'an tradit. Que relhèvi dens aqueth verset, lo tèrme « ipocritas » peu quau l'Esperit designa las dalhas crestians dens Dan.11:34, mes ua lectura mei larja que s'impausa entà comprèner lo contèxte deu temps ciblat per la profecia, çò qu'inclueish los versets 33 e 35 : « e los mei savis au demiei d'eths que balharàn instruccion a la multitud . Que n'ei qui sucombiràn entà un temps a l'espasa e a l'eslama, a la captivitat e au pilhatge. Dens lo temps on sucombiràn, que seràn drin secorruts, e mantun que's junherà ad eths per ipocrisia. Quauques uns deus òmis savis que sucombiràn, entà que sian espurats, purificats e blanquits, dinc au temps de la fin, pr'amor qu'arribarà pas qu'au temps mercat. » Lo « maishant servidor » qu'ei donc plan lo qui tradeish l'espèra de Diu, lo son Mèste, e que rejunh, « dinc au temps de la fin », lo camp deus « ipocritas ». Que partatja, d'aquí enlà, dab eths, la colèra de Diu qui las tustada dinc au jutjament darrèr, on son avalits, consumits dens « l'estanh de huec » qui balha « la segonda mort » definitiva, segon Apo.20:15 : « Quau que sia n'estó pas trobat escript dens lo libe de vita qu'estó getat dens l'estanh de huec ».

L'istòria revelada de la vertadèra fe

La vertadèra fe

Qu'i a hèra causas a díser suu subjècte de la vertadèra fe, mes que prepausi dejà aqueth aspècte qui'm sembla prioritari. Aqueth o la qui vòu nodar relacions dab Diu que deu saber que la soa concepcion de la vita sus tèrra e dens lo cèu qu'ei, a l'extrème opausada deu noste sistèma instaurat sus la tèrra qui ei bastit sus las pensadas orgulhosas e maishantas inspiradas peu drac ; lo son enemic, e lo deus sons vertadèrs elegits. Jèsus que ns'a balhat lo mejan d'identificar la vertadèra fe : « Que'us reconeisheratz aus lors hruts . Que's Culheish rasims sus bròcs, o de las higas sus cardons ? (Matt.7:16) ». Sus la basa d'aquera declaracion, que sias assegurat que tots los qui se reclamen deu son nom e qui presenten pas, la soa doçor, la soa serviabilité, la soa abnegacion, lo son esperit de sacrifici, lo son amor de la vertat e lo son zèle entà l'aubedissença aus comandaments de Diu, ne son pas jamei estats e ne seràn pas jamei los sons servidors ; qu'ei çò qui 1 Agacin.13 ns'ensenha en definint lo carisme de la vertadèra santetat ; la qui ei exigida peu juste jutjament de Diu : verset 6 : « ne's regaudeish pas pas de l'injustícia, mes que's regaudeish de la vertat ».

Com se pòt créder que lo secutat e lo persécuteur que sian jutjats per Diu de la medisha faïçon ? Quau ei la semblança enter Jèsus-Crist, volontàriament crucificat, e l'inquisicion papau romana o Jean Calvin, qui sosmetèn deus òmis e de las hemnas a la tortura, dinc a la lor mort ? Entà non pas véder la diferéncia, que cau ignorar las paraulas inspiradas deus escripts biblics. Qu'estó lo cas, abans que la Bíblia sia esandida dens lo monde, mes desempuïsh qu'ei disponibla pertot sus la tèrra ; quaus excusas que pòden justificar las errors de jutjament deus èstes umans ? Ne'n i a pas . Qu'ei pr'amor d'aquò que, la colèra divina qui vien que serà plan grana e incontrolabla.

Los tres ans e miei pendent los quaus Jèsus a obrat dens lo son ministèri terrèstre que'ns son revelats dens los Evangèlis, entà que coneishèm la nòrma de la vertadèra fe de l'opinion de Diu ; la sola qui compta. La soa vita que ns'ei prepausada com modèl ; un modèl qui devem imitar entà èste reconeishut per eth au títol deus sons discípol. Aquera adopcion qu'implica que partatjàvam la soa concepcion de la vita etèrna qui prepausa. L'egoïsme qu'i ei bandit, atau com l'orgulh guastador e destructor. N'i a pas plaça entà la brutalitat e lo maishantèr dens la vita etèrna auhèra aus sols elegits reconeishuts per Jèsus-Crist eth medish. Lo son comportament qu'era pacificament revolucionari, pr'amor qu'eth lo Mèste e lo Senhor que s'ei hèit servidor de tots, s'abaishant dinc a lavar los pès deus sons discípol, entà balhar un sens concrèt a la soa condemnacion de las valors orgulhosas manifestadas peus dirigents religiós judius de la soa epòca ; causas qui caracterizan enqüèra uei los religiós judius e crestians. En oposicion absoluta, la nòrma revelada en Jèsus-Crist qu'ei la nòrma de la vita etèrna .

En indicant aus sons servidors, lo mejan d'identificar, eths medishs, los lors enemics, las dalhas servidors de Diu, Jèsus-Crist qu'a agit entà salvar las lors amnas. E la soa promessa d'èste, dinc au cap deu monde, « au miei » deus sons elegits, qu'ei tienuda e que consistèish a los esclairar e los protegir pendent tostemps de la lor vita terrèstra. Lo critèri absolut de la vertadèra fe qu'ei que Diu rèsta dab los sons elegits. Ne son pas jamei privats de la soa lutz e deu son Sent Esperit. E si Diu se retira, qu'ei que l'elegit ne n'ei pas mei un ; lo son estatut espiirituau qu'a cambiat dens lo juste jutjament de Diu . Pr'amor que lo son jutjament s'adapta aus comportaments de l'òmi. Sus un plan individuau, los cambiaments que demoran possibles dens los dus sens ; ben cap au mau o deu mau cap au ben. Mes n'ei pas lo cas, au nivèu collectiu deus grops religiós e de las institucions, qui cambian pas que ben cap au mau, quan s'adaptan pas aus cambiaments instaurats per Diu. Dens lo son ensenhament, Jèsus que'ns ditz : « Un bon arbo ne pòt pas portar maishant hrut, tot parièr com un maishant arbo pòt pas portar un bon hrut (Matt.7:18) ». Que ns'a atau balhat de comprèner, qui pr'amor deu son hrut òrre, la religion catolica qu'ei un « maishant arbo » e que va, per la soa faussa doctrina, ac demorar, quitament quan, privada deu sostien monarquic, que cessarà de secutar las gents. E que n'ei tot parièr religion anglicana creada per Enric VIII entà justificar los sons adultèris e los sons crimis ; quau valor Diu que pòt balhar aus sons descendents successors monarcas ? Qu'ei tanben lo cas, de la religion protestanta calvinista, puishqu'aqueth fondator, Jean Calvin, qu'era

cranhut, pr'amor de la reputacion de la soa durezza de caractèr e de las nombrosas execucions a mort que legitimava dens la soa vila de Genève, de faïçon plan ressemblante dab las practicas catolicas de la soa epòca, dinc a los despassar. Aqueth protestantisme ne riscava pas d'agradar au doç Senhor Jèsus-Crist, e ne pòt pas estar en nat cas pres entà modèl de la vertadera fe. Qu'ei autan verai, qui dens la soa revelacion balhada a Daniel, Diu que hè lo honset sus la refòrma protestanta, en ciblant unicament lo regime papau de 1260 annadas, e lo temps de l'instauracion deus messatges de l'adventisme deu setau dia, portaire de las vertats divinas reveladas, despuish 1844, dinc au cap deu monde, qui vien, en 2030.

Los contrefaçons religiosas diabolicas istoricas que presentan totas deus aspèctes semblant au modèl acceptat per Diu, mes ne l'egalan pas jamei . La vertadera fe qu'ei constantament neurida per l'Esperit deu Crist, la faussa ne l'ei pas . La vertadera fe que pòt explicar los mistèris de las profecias divinas biblicas, la faussa fe n'ac pòt pas . Multituds d'interpretacions de las profecias que circulan dens lo monde, totas mei fantasiosas las uas que los autes. Au contra d'eras, las meas interpretacions que son unicament obtenudas a partir de las citacions de la Bíblia ; lo messatge qu'ei donc precís, estable, coherent e que conforma a la pensada de Diu dont s'aluenha pas jamei ; e lo Totpoderós qu'i velha .

Nòtas preparatòrias deu libe de Daniel

Lo nom Daniel que significa Diu qu'ei lo men Jutge . La coneishença deu jutjament de Diu qu'ei ua basa principau de la fe, pr'amor que conduseish la creatura cap a l'aubedissença a la soa volontat revelada e compresa, sola condicion entà èste benedida per eth en tot temps. Dieu que recerca l'amor de las soas creaturas qui ac concretizan e qu'ac demòstran per la lor fe aubedissenta . Lo jutjament de Diu qu'ei donc revelat peu mejan de las soas profecias qui utilizan simbèus com dens las parabòlas de Jèsus-Crist. Lo jutjament de Diu qu'ei revelat en prumèr peu libe de Daniel mes ne pausa pas que las basas principaus deu son jutjament sus l'istòria religiòsa crestiana qui serà revelada en detalh dens lo libe Apocalipsi.

Dens Daniel, Diu que revèla drin de causas, mes aqueth drin quantitatiu qu'ei d'ua grana importància qualitativa, pr'amor que constitueish lo fondament de la Revelacion profetica globau. Los arquitectes deus bastiments que saben quant la preparacion deu terren de la construccion ei decisiva e determinanta. Dens la profecia, qu'ei lo ròtle balhat a las revelacions recebudas peu profèta Daniel. En efèit, quan las lors significacions son clarament compresas, Diu atenhut qu'ac dobla que bevó de provar la soa existència e de balhar aus sons elegits las claus de la compreson deu messatge desliurat per l'Esperit. Dens aqueth « drin de causas » que's tròban totun : l'anóncia d'ua succession de quate empèris dominators universaus despuish l'epòca de Daniel (Dan.2, 7 e 8) ; la datacion oficiau deu ministèrre terrèstre de Jèsus-Crist (Dan.9) ; l'anóncia de l'apostasia crestiana en 321 (Dan.8), lo regne papau de 1260 annadas enter 538 e 1798 (Dan.7 e 8) ; e l'aliança « adventista » (Dan.8 e 12) a partir de 1843 (dinc a 2030). Qu'ajusti a aquò, Dan.11 qui, qu'ac veiram, que revèla la fòrma e l'evolucion de l'ultima Guèrra Mondiau terrèstra nucleara qui demora enqüèra a se complir abans lo retorn gloriós deu Diu Sauvaire.

Sobtilament, lo Senhor Jèsus-Crist qu'a evocat lo nom de Daniel entà ne raperar l'importància entà l'aliança navèra. « Qu'ei pr'amor d'aquò que, quan vejatz l'abominacion de la desolacion, dont a parlat lo profèta Daniel, establida en lòc sent, qui lo qui lheit hàcia atencion ! (Mat.24:15) »

Si Jèsus a hèit en favor pròva de Daniel, qu'ei pr'amor que Daniel avèva rebut d'eth los ensenhaments qui concernivan la soa purmèra vienuda e lo son retorn gloriós, mei que tot aute abans eth. Entà que los mens prepaus sian plan comprés, que cau saber que lo Crist vienut deu cèu s'ei presentat abans a Daniel devath lo nom « Micaël », dens Dan.10:13-21, 12:3 e aqueth nom qu'ei représ per Jèsus-Crist dens Apo.12:7. Aqueth nom « Micaël » qu'ei mei coneishut devath la soa fòrma catolica latina Michel, nom balhat au celèbre Mont Sent Miquèu en França bretona. Lo libe de Daniel que l'ajusta de las precisions chifradas qui permeten de conèisher l'annada de la soa purmèra

vienuda. Que precisi enquèra que lo nom « Micaël » que significa : Qui ei com Diu ; e lo nom de « Jèsus » que's traduseish per : YaHWÉH que sauva . Los dus noms que concerneishen lo Diu gran creator, lo prumèr au títol celèste, lo segond au títol terrèstre.

La revelacion de l'avièner que ns'ei presentada com un jòc de construccion a mantun solèr. A la debuta deu cinèma, entà crear efèits de relèu dens los dessenhhs animats, los cineastas qu'utilizavan placas de veires dont los diferents motius pintrats, un còp superpausats, que balhavan un imatge a mantun nivèu . Que n'ei atau profecia concebuda per Diu .

Tot que

comença dens Daniel LO LIBE DE DANIEL

Tu qui leges aqueth obratge, que sàpia que lo Diu Totpoderós illimitat ei viu, maugrat que s'amague. Aqueth testimoniatge deu « profèta Daniel » qu'ei estat escrivut entà te'n convèncer. Que pòrta lo sagèth deu testimoniatge de l'anciana e de l'aliança navèra pr'amor que Jèsus l'a evocat dens las paraulas adreçadas aus sons discípolhs. La soa experiéncia que revèla l'accion d'aqueth Diu bon e juste . E aqueth libe que'ns permet de descobrir lo jutjament qui Diu pòrta sus l'istòria religiòsa deu son monoteïsme, judiu dens ua prumèra aliança, puish crestian, dens la soa aliança navèra, bastida sus la sang versada per Jèsus-Crist, lo 3 d'Abriu de 30 de la soa èra. Qui pòt mëlher que « Daniel » revelar lo jutjament de Diu ? Lo son nom que significa « Diu qu'ei lo men jutge ». Aqueras experiéncias viscudas ne son pas faulas, mes lo testimoniatge de la benediccion divina deu son modèl de fidelitat. Dieu qu'ac presenta au demiei de las tres personas qui sauvaré dens lo malaür dens Ezé.14:14-20. Aqueths tres tiphs de l'elegit que son « Noé, Daniel e Job ». Lo messatge de Diu que'ns ditz clarament que quitament en Jèsus-Crist, si semblam pas ad aqueths modèls, la pòrta deu salut que'ns demorarà barrada . Aqueth messatge que confirma la via estreta, lo camin estret o la pòrta estreta per la quau l'elegit deu passar entà entrar au cèu, segon l'ensenhament de Jèsus-Crist. L'istòria de « Daniel » e los sons tres companhs que ns'ei presentada com lo modèl de la fidelitat qui Diu sauva dens los dias de destressa.

Mes qu'i a tanben dens aquera istòria de la vita de Daniel, la conversion de tres poderós reis qui Diu

s'i escad a desarrigar au drac dont èran adorators en tota ignorància. Dieu qu'a hèit d'aqueths emperadors que'us pòrta-votz de la soa causa mei poderós de l'istòria umana, los prumèrs, mes tanben, los darrèrs, pr'amor qu'aqueths òmis modèles van desaparéisher e la religion, las valors, la moralitat, que van shens cès ni pausa declinar. Entà Diu, desarrigar ua amna qu'ei un combat de longa luta e lo cas deu rei « Nébucadnetsar » qu'ei un modèle deu genre hèra revelator . Que vien confirmar la parabòla de Jèsus-Crist, aqueth « Bon Berger » qui dèisha lo son tropèth entà recercar l'aulha hòraviada.

Daniel 1

Dan 1:1 La tresau annada deu regne de Jojakim, rei de Juda, Nebucadnetsar, rei de Babylone, que marchè contra Jerusalèm, e que l'assetgè .

1qu'a- La tresau annada deu regne de Jojakim, rei de Juda

Que regna de Jojakim d'11 ans de – 608 a – 597. 3au annada en – 605.

1b- Nebucadnetsar

Ceci qu'ei la traduccion babiloniana deu nom deu rei Nébucadnetsar sia, « Nabu que protegeish lo men hilh ainat ». Nabu qu'ei lo diu mesopotamian deu saber e de l'escritura. Que's pòt dejà comprèner que Diu enten se véder restituïr aqueth poder sus ac saber e l'escritura.

Dan 1:2 Lo Senhor que liurè enter las soas mans Jojakim, rei de Juda, e ua partida de las ustensilhas de l'ostau de Diu. Nebucadnetsar qu'emportè las ustensilhas au país de Schinear, dens l'ostau deu son diu, que'us metó dens l'ostau deu tesar deu son diu .

2qu'a- Lo Senhor que liurè enter las soas mans Jojakim, rei de Juda

L'abandon deu rei judiu per Diu qu'ei justificat . 2Ch.36:5 : Jojakim qu'avèva vint e cinc ans quan vadó rei, e que regnè onze ans a Jerusalèm . Que hasó çò qui ei mau aus uelhs de Yahweh, lo son Diu.

2b- Nebucadnetsar qu'emportè las ustensilhas au país de Schinear, dens l'ostau deu son diu, que'us metó dens l'ostau deu tesar deu son diu .

Aqueth rei qu'ei pagan, ne coneish pas lo vertadèr Diu que sèrv Israèl mes que pren suenh d'aunorar lo son diu : Bel. Après la soa futura conversion, que servirà lo vertadèr Diu de Daniel dab la medisha fidelitat .

Dan 1:3 Lo rei que balhè l'ordi a Aschpenaz, cap deus sons eunucs, de miar quauques uns deus mainatges d'Israèl de raça reiau o de familha nòbla,

Dan 1:4 de joens dròlles shens defecte corporau, beròis de figura, dotats de saviesa, d'intelligéncia e d'instruccion, capablas de servir dens lo palais deu rei, e a qui s'ensenharé las letras e la lenga deus caldèus.

4qu'a- Lo rei Nébucadnetsar que's mòstra amistós e intelligent, ne cèrca pas qu'a ajudar los mainatges judius a s'i escàder la lor integracion dens la soa societat e las soas valors.

Dan 1:5 Lo rei que'us assignè entà cada dia ua porcion deus plats de la soa taula e deu vin dont bevè, los volent llevar pendent tres annadas, au cap de las quaus serén au servici deu rei.

5qu'a- Los bons sentiments deu rei que son evidents . Que hè partatjar aus gojats çò qui s'auhereish a eth medish, despuish los sons dius dinc a la soa neuritud.

Dan 1:6 Qu'i avèva au demiei d'eths, d'enter los mainatges de Juda, Daniel, Hanania, Mischaël e Azaria.

6qu'a- Sus l'ensemble deus joens judius conduits a Babylone, solament quate au demiei d'eths que van har pròva de fidelitat que modèla . Los hèits qui van seguir que son organizats per Diu entà har aparéisher la diferéncia deu hrut portat peus qui ac sèrven e que benedeish e per çò qui ac sèrvian pas e qu'ignòra.

Dan 1:7 Lo cap deus eunucs que'us balhè deus noms, a Daniel lo de Beltschatsar, a Hanania lo de Schadrac, a Mischaël lo de Méschac, e a Azaria lo d'Abed-Nego.

7qu'a- L'intelligéncia qu'ei partatjada per aqueths judius joens qui accèptan de portar noms pagans impausats peu vencedor. Atribuïr un nom qu'ei un signe de superioritat e un principi ensenhat peu vertadèr Diu. Gen.2:19 : E Yahweh Diu, qui avèva format sòu tots los animaues deus camps e tots los ausèths deu cèu, que'us faire cap a l'òmi entà véder com los aperaré, e entà que tot èste viu portèsse lo nom qui'u balharé l'òmi.

7b- Daniel « Diu qu'ei lo men jutge » qu'ei famós Beltshatsar : « Bel que protegirà ». Bel que designa lo drac qui en tota ignorància aqueths pòbles pagans servivan e qu'aunoravan, victimas deus esperits démoniaques.

Hanania « Gràcia o Balhat de YaHWÉH » que vad « Shadrac « inspirat per Aku ». Aku qu'èra lo diu lunar a Babylone .

Mishaël « Qui ei dretura de Diu » que vad Meschac « qui apartien a Aku ».

Azaria « lo Secors o l'Ajuda qu'ei YaHWÉH » que vad « Abed-Negociacion » « Servidor de Negociacion », e aquí dejà, lo diu solar deus caldèus.

Dan 1:8 Daniel que resolvó de non pas pas se solhar peus plats deu rei e peu vin dont lo rei bevè, e que preguè lo cap deus eunucs de non pas pas l'obligar a se solhar.

8qu'a- Porter un nom pagan ne pausa pas problèma quan s'ei vençut, mes se solhar au punt de getar l'opprobre sus Diu, qu'ei tròp demandar. La fidelitat deus gojats los conduit a s'abstièner deus vins e carns deu rei pr'amor qu'aqueras causas son tradicionaument presentadas a las divinitats paganas onoradas a Babylone. La lor joenessa que manca de maturitat e ne rasonan pas enqüèra com Paul, lo testimòni fidèu deu Crist qui tien entà vent las faussas divinitats (ròm.14 ; 1Co.8). Mes de cranhença de trucar los febles en la fe, qu'agí com eths. Si agí de faïçon qu'inverteish, ne comet pas totun un pecat, pr'amor que lo son rasoament ei juste. Dieu que condemna la solhadura cometuda volontàriament en tota coneishença e tota consciéncia ; dens aqueth exemple, la causida intencionau d'aunorar los dius pagans.

Dan 1:9 Diu que hasó trobar a Daniel favor e gràcia davant lo cap deus eunucs.

9qu'a- La fe deus gojats qu'ei demostrada per la lor cranhença de desagradar a Diu ; Que'us pòt benedir.

Dan 1:10 Lo cap deus eunucs dit a Daniel : Que cranhi lo men senhor lo rei, qui a fixat çò qui'vs devetz minjar e béver ; pr'amor que perqué veiré la vòsta cara mei abatuda que lo deus gojats deu vòste atge ? Qu'expausaretz lo men cap au près deu rei .

Dan 1:11 Alavetz Daniel ditz a l'intendent a qui lo cap deus eunucs avèva remetut la susvelhança de Daniel, de Hanania, de Mischaël e d'Azaria :

Dan 1:12 Qu'espròva los tons servidors pendent dètz dias, e que quauqu'un nse balha legumes a minjar e de l'aiga a béver ;

Dan 1:13 qu'espiaràs puish la nosta cara e lo deus gojats qui minjan los plats deu rei, e qu'agiràs dab los tons servidors segon çò qui auràs vist.

Dan 1:14 Que'us acordè çò qui demandavan, e que'us esprovè pendent dètz dias .

Dan 1:15 Au cap de dètz dias, qu'avèvan melhora cara e mei d'embonpoint que tots los gojats qui minjavan los plats deu rei.

15que- s'A que pòt establir ua comparason espirituaual enter las « dètz dias » de l'experiéncia de Daniel e los sons tres companhs, dab los « dètz dias » d'annadas profeticas de persecucions deu messatge de l'epòca « Esmirna » d'Apo.2:10. En efèit, dens las duas experiéncias, Diu que hè aparéisher lo hrut amagat deus qui se reclamán d'eth.

Dan 1:16 L'intendent qu'emportava los plats e lo vin qui'us èran destinats, e que'us balhava deus legumes .

16qu'a- Aquera experiéncia que mòstra com Diu pòt agir suus esperits deus òmis entà que favorizen los sons servidors segon la soa senta voluntat. Pr'amor que lo risc pres per l'intendent deu rei èra gran e que calèva que Diu intervienosse entà qu'accepte las proposicions hèitas per Daniel. L'experiéncia de fe qu'ei ua escaduda .

Dan 1:17 Diu qu'acordè ad aqueths quate gojats de la sciéncia, de l'intelligéncia dens totas las letras, e de la saviesa ; e Daniel qu'explicava totas las visions e tots los sauneis.

17qu'a- Diu qu'acordè ad aqueths quate gojats de la sciéncia, de l'intelligéncia dens totas las letras, e de la saviesa

Tot qu'ei don deu Senhor . Los qui ac coneishen pas, qu'ignòran quant depend d'eth que sian intelligents e savis o ignorants e insensats.

17b- e Daniel qu'explicava totas las visions e tots los sauneis.

Prumèr a mostrar la soa fidelitat, Daniel qu'ei aonorat per Diu qui'u balha lo don de profecia. Qu'estó lo testimoniatge qui balhè en lo son temps, au fidèu Joseph captiu deus egipcians. Au demieï de las auhèrtas de Diu, Salomon que causí, eth-tanben, la saviesa ; e entad aquera causida, Diu que'u balhè tota la rèsta, la glòria e la riquesa. Daniel que va viver, au son torn, aquera elevacion bastida peu son Diu fidèu.

Dan 1:18 Au tèrme fixat peu rei entà que's los ac mièsse, lo cap deus eunucs que'us presentè a Nebucadnetsar .

Dan 1:19 Lo rei que s'entertienó dab eths ; e, au demieï de tots aqueths gojats, ne's ne trobè nat com Daniel, Hanania, Mischaël e Azaria. Qu'estón donc admetut au servici deu rei.

Dan 1:20 Sus tots los objèctes qui reclamavan saviesa e intelligéncia, e suus quaus lo rei los interrogava, que'us trobava dètz còps superiors a tots los magicians e astrològues qui èran dens tot lo son reiaume.

20qu'a- Diu mòstra atau « la diferéncia enter los qui ac sèrven e los qui ac sèrven pas », çò qu'ei escrivut dens Mau.3:18. Los noms de Daniel e lo deus sons companhs que van entrar dens lo testimoniatge de la senta Bíblia, pr'amor que las lors demostracions de fidelitat van servir de modèles entà encoratjar los elegits dinc au cap deu monde.
Dan 1:21 Atau qu'estó Daniel dinc a la prumèra annada deu rei Cyrus.

Daniel 2

Dan 2:1 La segonda annada deu regne de Nebucadnetsar, Nebucadnetsar qu'avó sauneis . Qu'avèva l'esperit agitat, e ne podèva pas dromir.

1qu'a- Donc, en – 604. Dieu que's manifèsta dens l'esperit deu rei .

Dan 2:2 Lo rei que hasó aperar los magicians, los astrològues, los encantaires e los caldèus, entà que'u digan los sons sauneis. Que vienón, e que's presentèn davant lo rei .

2qu'a- Lo rei pagan que's vira alavetz cap a las gents a los quaus a, dinc aquí, hèit hidança, cadun estant un especialista dens lo son maine.

Dan 2:3 Lo rei lo lor dit : Qu'èi avut un saunei ; lo men esperit qu'ei agitat, e que volerí conéisher aqueth saunei.

3que- a Lo rei dit plan : Que vòli conéisher aqueth saunei ; ne parla pas de la soa significacion .

Dan 2:4 Los caldèus que responón au rei en lenga aramèa : O rei, viu eternaument ! Ditz-ac saunei aus tons servidors, e que'n balharam l'explicacion .

Dan 2:5 Lo rei que reprenó la paraula e que digó aus caldèus : La causa que m'a escapat ; si'm hètz pas conéisher lo saunei e la soa explicacion, que seratz metuts en pèças, e los vòstes ostaus que seràn redusits en un hardèu d'immondícias .

5qu'a- L'intransigéncia deu rei e la mesura extrèma qui pren que son excepcionaus e inspiradas per Diu qui crea aquí lo mejan de confóner lo charlatanisme pagan e de revelar la soa glòria peus sons servidors fidèus.

Dan 2:6 Mes si'm disetz lo saunei e la soa explicacion, que receberatz de jo deus dons e deus presents, e de grans aunors. Qu'ei pr'amor d'aquò que, disetz-me lo saunei e la soa explicacion.

6qu'a- Aqueths dons, presents, e grans aunors, Diu que'us prepara entaus sons elegits fidèus .

Dan 2:7 Que responón entau segond còp : Qué lo rei diga lo saunei aus sons servidors, e que'n balharam l'explicacion .

Dan 2:8 Lo rei que reprenó la paraula e dit : Que m'apercebi, en vertat, qui voletz ganhar temps, pr'amor que vedetz que la causa m'a escapat.

8qu'a- Lo rei, demanda aus sons savis quauquarren qui ei pas jamei estat demandada e n'ac realiza pas .

Dan 2:9 Si donc me hètz pas conéisher lo saunei, la medisha senténcia que vs'envolopará tots ; que voletz que preparatz a me díser mensonjas e de las faussetats, en esperant que los temps sian cambiats. Qu'ei pr'amor d'aquò que, disetz-me lo saunei, e que saberèi si ètz capables de me'n balhar l'explicacion.

9qu'a- que voletz que preparatz a me díser mensonjas e de las faussetats, en esperant que los temps sian cambiats

Qu'ei sus aqueth principi qui dinc au cap deu monde, totas las faussas lutz e devinaires que s'enriqueishen .

9b- Qu'ei pr'amor d'aquò que, disetz-me lo saunei, e que saberèi si ètz capables de me'n balhar l'explicacion

Peu purmèr còp aqueth rasoament logic que's manifèsta dens la pensada d'un òmi . Los charlatans qu'an beròi jòc de poder contar qué que sia aus lors clients simplòts e tròp credules. La demanda deu rei que desmasca lo lor limit .

Dan 2:10 Los caldèus que responón au rei : N'ei pas arrés sus la tèrra qui posca díser çò qui demanda lo rei ; jamei nat rei, quauque gran e poderós que sia estat, n'a pas exigit ua parièra causa de nat magician, astrològue o caldèu.

10qu'a- Las lors paraulas que son vertadèras, puishque dinc aquí, Diu n'èra pas intervenut entà los desmascar, entà que comprenhan qu'ei lo sol Diu, e que las lors divinitats paganas son pas que

neient e idòlas bastidas per las mans e los esperits deus òmis liurats aus esperits démoniaques.

Dan 2:11 Çò qui lo rei demanda ei dificila ; n'i a pas arrés qui ac posca díser au rei, lhevats los dius, dont la demora ei pas au demieï deus òmis.

11qu'a- Los savis qu'exprimeishen aquí ua vertat indenegabla . Mes en tienent aqueths prepaus, que con-hèssan aver pas relacion dab los dius, mentre qu'a longor de temps, que son consultats per gents qu'enganas qui pensan obtiéner per eths de las responsas de las divinitats amagadas. Lo desfís lançat peu rei que'us desmasca . E entà arribar a har aquò, que calèva l'imprevisible e infinida saviesa deu vertadèr Diu, dejà sublimement revelada en Salomon, aqueth mèste de la saviesa divina.

Dan 2:12 Aquiu sus lo rei que s'encolerè, e que s'irritè violentament . Qu'ordenè que's hàcia perir tots los savis de Babylone.

Dan 2:13 La senténcia qu'estó publicada, los savis qu'èran metuts a mort, e que's cercava Daniel e los sons companhs entà los har perir.

13qu'a- Qu'ei en plaçant los sons pròpis servidors davant la mort qui Diu los va lhear en glòria au prèr deu rei Nébucadnetsar. Aquera estrategia que profetiza la darrèra experiéncia de fe adventista on los elegits esperaràn la mort decretada peus rebèlles entà ua data decidida. Mes aquí enquèra, la situacion que serà invertida, pr'amor que los morts seràn aqueths rebèlles qui si entretueront quan lo Crist poderós e victoriós que pareisherà dens lo cèu entà los jutjar e los condemnar.

Dan 2:14 Alavetz Daniel s'adrecè d'ua faïçon prudenta e senada a Arjoc, cap deus guardas deu rei, qui èra sortit entà méter a mort los savis de Babylone.

Dan 2:15 Que prenó la paraula e que digó a Arjoc, comandant deu rei : Perqué la senténcia deu rei ei autan sevèra ? Arjoc qu'expausè la causa a Daniel .

Dan 2:16 E Daniel qu'anè cap au rei, e qu'ac preguè de l'acordar deu temps entà balhar au rei l'explicacion.

16qu'a- Daniel qu'ageish segon la soa natura e la soa experiéncia religiòsa. Que sap que los sons dons profetics lo son balhats per Diu, en lo quau sòu plaçar tota la soa hidança. Aprenent çò qui demanda lo rei, que sap que Diu tien las responsas, mes qu'ei dens la soa volontat de'u ac har conéisher ?

Dan 2:17 Puish Daniel qu'anè dens lo son ostau, e qu'ensenhè d'aqueth ahar Hanania, Mischaël e Azaria, los sons companhs,

17qu'a- Los quate gojats que viven dens l'ostau de Daniel . « los qui se semblan que s'assemblan » e que representan l'ammassada de Diu . Dejà abans Jèsus-Crist, « aquí on dus o tres que s'assemblan en lo men nom, que soi au miei d'eths » dit lo Senhor. L'amor fraternau qu'uneish aqueths gojats qui hèn pròva d'un esperit beròi de solidaritat.

Dan 2:18 los engatjant a implorar la misericòrdia deu Diu deus cèus, entà que's hasosse pas perir Daniel e los sons companhs dab la rèsta deus savis de Babylone.

18qu'a- Davant ua miaça tanben hòrta contra las lors vitas, la pregària ardenta e lo june sincèr que son las solas armas deus elegits . Qu'ac saben e que van esperar la responsa deu lor Diu qui'us a balhat dejà tant de pròvas qui'us aima. A la fin deu monde, los darrèrs elegits mirats peu decret de mort qu'agiràn tot parièr .

Dan 2:19 Alavetz lo secret estó revelat a Daniel dens ua vision pendent la nueit. E Daniel que benedí lo Diu deus cèus .

19qu'a- Sollicitat peus sons elegits, lo Diu fidèu qu'ei au rendètz-vos, pr'amor qu'a organizat l'espròva entà har pròva de la soa fidelitat entà Daniel e los sons tres companhs ; entà los hissar aus pòsts mei hauts deu governament deu rei. Que va, experiéncia après experiéncia, los har indispensables entad aqueth rei qui va conduir e fin finau convertir. Aquera conversion que serà lo hrut deu comportament fidèu e complit deus quate joens Judius santificats per Diu entà ua mission excepcionau.

Dan 2:20 Daniel que prenó la paraula e que digó : Benesit sia lo nom de Diu, d'eternitat en eternitat ! Qu'a que l'apartenen la saviesa e la fòrça.

20qu'a- Ua lausèja plan justificada pr'amor que la pròva de la soa saviesa ei, dens aquera experiéncia, indéniablement demostrada. La soa fòrça qu'a liurat Jojakim a Nébucadnetsar e qu'a impausat las soas idèas dens l'esperit deus òmis qui devèn favorizar lo son projècte.

Dan 2:21 Qu'ei eth qui càmbia los temps e las circonstàncias, qui barreja e qui estableish los reis, qui balha la saviesa aus savis e la sciéncia aus qui an intelligéncia.

21qu'a- Aqueth verset qu'exprimeish clarament totas las rasons de créder a e en Diu. Nébucadnetsar qu'acabarà per se convertir quan aja pleament realizat aqueras causas.

Dan 2:22 Que revèla çò qui ei pregond e amagat, que coneish çò qui ei dens las tenèbras, e la lutz que demora dab eth.

22qu'a- Lo drac que pòt, eth tanben, revelar çò qui ei pregond e amagat, mes la lutz n'ei pas pas en eth. Qu'ac hè entà sedusir e desviar los umans deu vertadèr Diu qui, eth, quan ac hè, qu'ageish entà salvar los sons elegits en los revelant los tracanards mortaus quilhats peus demònis condemnats a

las tenèbras terrèstras, despuish la victòria de Jèsus-Crist suu pecat e la mort.

Dan 2:23 Diu deus mens pairs, que't glorifiqui e que't lògui de çò qui m'as balhat la saviesa e la fòrça, e de çò qui m'as hèit conéisher çò qui t'avem demandat, de çò qui ns'as revelat lo secret deu rei.

23qu'a- La saviesa e la fòrça qu'èran en Diu, dens la pregària de Daniel, e Diu que l'ac a balhadas . Que vedem dens aquera experiéncia se complir lo principi ensenhat per Jèsus : « demandatz e que quauqu'un vse balharà ». Mes qu'ei plan entenut qu'entà obtiéner aqueth resultat, la fidelitat deu demandaire que deu resistir a totas las espròvas. La fòrça recebuda per Daniel que va préner ua fòrma agissante sus la pensada deu rei qui va èste sosmetut a ua pròva evidenta indenegabla qui ac va obligar a adméter l'existéncia deu Diu de Daniel desconegut d'eth e deu son pòble dinc aquí.

Dan 2:24 Après aquò, Daniel que's tornè au près d'Arjoc, a qui lo rei avèva ordenat de har perir los savis de Babylone ; qu'anè, e que'u parlè atau : Ne hacias pas perir los savis de Babylone ! Conduseish-me davant lo rei, e que balharèi au rei l'explicacion .

24qu'a- L'amor divin que's lei dens Daniel qui pensa a obtiéner la vita sauva entaus savis pagans. Qu'ei enqüèra aquí, un comportament qui testimònia entà Diu de la soa bontat e de la soa compassion, dens un estat d'esperit d'ua perfèita umilitat. Dieu que pòt estar contentat, lo son servidor qu'ac glorifica per las òbras de la soa fe .

Dan 2:25 Arjoc que conduí lèstament Daniel davant lo rei, e que'u parlè atau : Qu'èi trobat au demiei deus captius de Juda un òmi qui balharà l'explicacion au rei.

25qu'a- Diu que tien lo rei dens ua angoisha grana, e la sola perspectiva d'obtiéner la responsa qui a tant desirada, que va har tornar tombar la soa colèra suu pic.

Dan 2:26 Lo rei que prenó la paraula e que digó a Daniel, qui's nommava Beltschatsar : Qu'Ès capable de'm har conéisher lo saunei qui èi avut e la soa explicacion ?

26qu'a- Lo nom pagan qui l'ei estat atribuït ne càmbia pas arren. Qu'ei Daniel e non Beltschatsar qui'u va balhar la responsa esperada.

Dan 2:27 Daniel que responó en preséncia deu rei e que digó : Çò que lo rei demanda ei un secret qui los savis, los astrològues, los magicians e los devinaires, ne son pas capables de descobrir au rei.

27qu'a- Daniel qu'intercedeish en favor deus savis . Çò que lo rei los a demandat qu'èra hòra de la lor portada .

Dan 2:28 Mes qu'i a dens los cèus un Diu qui revèla los secrets, e qui a hèit conéisher au rei Nebucadnetsar çò qui arribarà dens la seguida deus temps. Aquí lo ton saunei e las visions qui as avudas sus la toa jaça.

28qu'a- Aquera debuta d'explicacion que va tornar Nébucadnetsar atentiu, pr'amor que lo subjècte de l'aviéner a tostemps tormentat e engüeshat los òmis, e la perspectiva d'obtiéner responsas sus aqueth subjècte qu'ei excitanta e reconfortanta. Daniel que dirigeish l'atencion deu rei suu Diu viu invisible, çò qu'ei susprenent entau rei adorator de divinitats materializadas.

Dan 2:29 Sus la toa jaça, ò rei, que t'ei montat de las pensadas pertocant çò qui serà après aqueste temps ; e lo qui revèla los secrets que t'a hèit conéisher çò qui arribarà.

Dan 2:30 Si aqueth secret m'ei estat revelat, n'ei pas pas qu'i aja en jo ua saviesa superiora a la de tots los vivents ; mes qu'ei entà que l'explicacion sia dada au rei, e que conéishias las pensadas deu ton còr.

30qu'a- n'ei pas pas qu'i aja en jo ua saviesa superiora a la de tots los vivents ; mes qu'ei entà que l'explicacion sia dada au rei

L'umilitat perfèita en accion. Daniel que s'esfaça, e qu'apren au rei qui aqueth Diu invisible s'interèssa ad eth ; aqueth Diu mei poderós e eficaç que los qui a servits fins aquí. Imagina l'efèit d'aqueras paraulas suu son esperit e lo son còr.

30b- e que conéishias las pensadas deu ton còr

Dens la religion pagana, las nòrmas deu ben e deu mau deu vertadèr Diu que son ignoradas . Los reis ne son pas jamei remetuts en causa, pr'amor que son que cranhes e cranhuts tant lo lor poder qu'ei gran . La descobèrta deu vertadèr Diu que va perméter a Nébucadnetsar de descobrir progressivament las soas mancas de caractèr ; çò que nat n'auré pas avut l'audàcia de har au demiei de las gents deu son pòble. La leçon que ns'ei tanben adreçada ne podem pas conéisher las pensadas deu noste còr que si Diu ageish dens la nosta consciéncia.

Dan 2:31 O rei, qu'espiavas, e que vedès ua estatua grana ; aquera estatua qu'èra immensa, e d'ua esplendor extraordinària ; qu'èra de pè davant tu, e lo son aspècte qu'èra terrible .

31qu'a- que vedès ua estatua grana ; aquera estatua qu'èra immensa, e d'ua esplendor extraordinària

L'estatua que va illustrar las successions deus grans empèris terrèstres qui's van succedir dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist d'on lo son aspècte immense. La soa esplendor qu'ei la deus dominators successius cobèrts de riqeissas, de glòria e d'aunors tornats peus òmis.

31b- qu'èra de pè davant tu, e lo son aspècte qu'èra terrible .

L'avièner profetizat per l'estatua que's trôba plan davant lo rei e non darrèr eth. Lo son aspècte terrible que profetiza las multituds de morts umanas qui van provocar, las guèrras e las persecucions qui van caracterizar l'istòria umana dinc au cap deu monde ; los dominators que marchan suus cadavres .

Dan 2:32 Lo cap d'aquera estatua qu'èra d'aur pur ; la soa peitrina e los sons braç qu'èran d'argent ; lo son vente e las soas cueishas qu'èran d'airain ;

32qu'a- Lo cap d'aquera estatua qu'èra d'aur pur

Daniel qu'ac va confirmar au verset 38, lo cap d'aur qu'ei lo rei Nébucadnetsar en persona . Aqueth simbèu qu'ac caracteriza pr'amor qu'en prumèr, que's va convertir e servir dab fe lo vertadèr Diu creator. L'aur qu'ei lo simbèu de la fe purificada dens 1 Pierre 1:7. Lo son long regne que va mercar l'istòria religiòsa e justificar la soa mencion dens la Bíblia. En mei, que constitueish lo cap de la construccion de las successions deus dominators terrèstres. La profecia que debuta sus la prumèra annada deu son regne en – 605.

32b- la soa peitrina e los sons braç qu'èran d'argent

L'argent qu'ei de mendre valor qui l'aur. Que s'altèra, l'aur que demora inalterable . Qu'assisteishem a ua degradacion de las valors umanas qui segueish de haut en baish la descripcion de l'estatua. A partir de – 539, l'empèri deus mèdes e deus pèrses que va succedir a l'empèri caldèu.

32c- lo son vente e las soas cueishas qu'èran d'airain

L'airain qu'ei tanben de mendre valor qui l'argent. Qu'ei un aliatge de metaus a basa de coire. Que s'altèra terriblament e que càmbia d'aspècte dab lo temps . Qu'ei tanben mei dur que l'argent, eth medish mei dur que l'aur qui demora sol plan malleable. La sexualitat qu'ei au centre de l'imatge causit per Diu, mes qu'ei tanben l'imatge de la reproduccion umana . L'empèri grèc, pr'amor que s'ageish plan d'eth, que va en efèit se mostrar plan prolif, en balhant a l'umanitat la soa cultura pagana qui's va perlongar dinc au cap deu monde. Las estatuas grècs en airain honut e motlat que van har l'admiracion deus pòbles dinc a la fin. La nuditat deus còs qu'ei revelada e las soas costumas depravadas que son shens limit ; aqueras causas que hèn empèri grèc un simbèu que caracteriza pecat qui va traversar los sègles e los millenaris dinc au retorn deu Crist. Dens Dan.11:21 a 31, lo rei grèc Antiochos 4 dit Epiphane persécuteur deu pòble judiu pendent « 7 ans » enter – 175 e – 168, que va èste presentat com un tipe deu persécuteur papau que precedeish dens lo raconte profetic d'aqueth capítol. Aqueth verset 32 qu'a regropat e evocat successivament los empèris qui conduseishen a l'empèri roman.

Dan 2:33 las soas camas, de hèr ; los sons pès, en partida de hèr e en partida d'argela.

33qu'a- las soas camas, de hèr

En quatau empèri profetizat, lo de Roma que's caracteriza per un endurciment maximum imagé peu hèr . Qu'ei tanben lo mei vulgar deus metaus qui s'oxida, ronha e que's destruseish . Aquí enquèra la degradacion qu'ei confirmada e que s'accentua . Los romans que son politeïstas ; qu'adòptan los dius deus enemics vençuts . Qu'ei atau com lo pecat grèc va per la lor extension s'expandir sus tots los pòbles deu son empèri.

33b- los sons pès, en partida de hèr e en partida d'argela

Dens aquera fasa, ua partida argela que fragiliza aquera dominacion dura . L'explicacion qu'ei simpla e istorica. En 395, l'empèri roman qu'esclata e après eth los dètz artelhs deus pès de l'estatua que van complir l'instauracion de dètz reiaumes crestians independents mes tots plaçats devath la tutèla religiòsa de l'avesque de Roma qui vairà lo papa a partir de 538. Aqueths dètz reis que son citats dens Dan .7:7 e 24.

Dan 2:34 Qu'espiavas, quan ua pèira se destaquè shens lo secors de nada man, que frapè los pès de hèr e d'argela de l'estatua, e que'us metó en pèças .

34qu'a- L'imatge de la pèira qui frapa que s'inspira de la practica de la mesa a mort per lapidacion. Qu'ei la nòrma de l'execucion deus pecaires copables dens l'ancian Israël. Aquera pèira que vien donc lapidar los pecaires terrèstres. Lo darrèr hlagèth de la colèra de Diu que serà pèiras de peirada segon Apo .16:21. Aqueth imatge que profetiza l'accion deu Crist contra los pecaires au temps deu son retorn divin gloriós. Dens Zac.3:9, l'Esperit que balha au Crist l'imatge d'ua pèira, la principau de l'angle, la per la quau Diu comença la construccion deu son edifici espiutau : Pr'amor qu'aquí, entà çò de la pèira qui èi plaçada davant Josué, qu'i a sèt uelhs sus aquera sola pèira ; aquí, que gravarèi jo medish çò qui i deu estar gravat, dit l'Etèrne de las armadas ; e que tirarèi l'iniquitat d'aqueth país, en un dia. Puish legem dens Zac.4:7 : Qui ès, grana montanha, davant Zorobabel ? Que seràs aplanada . Que pausará la pèira principau au miei de las aclamacions : Gràcia, gràcia entad era ! Dens aqueth medish endret, aus versets 42 e 47, que legem : Que'm ditz : Qué vedes ? Que responoi : Qu'espii, e aquí, qu'i a un candelèr tot d'aur, dominat per un vase e portant sèt lampas, dab sèt conduits entà las lampas qui son a la cima deu candelèr ; ... Pr'amor que los qui mespresavan lo

dia deus febles començaments que's regaudiràn en vedent lo nivèu dens la man de Zorobabel. Aqueths sèt que son los uelhs de l'Etèrne, qui corren tota la tèrra. Entà confirmar aqueth messatge, que vam retrobar dens Apo.5:6, aqueth imatge, dens la quau los sèt uelhs de la pèira e deu candelèr que son atribuïts a l'Anhèt de Diu, sia, Jèsus-Crist : E que vivi, au miei deu trône e deus quate èstes vius e au miei deus vielhs, un anhèt qui èra aquí com immolat. Qu'avèva sèt còrns e sèt uelhs, qui son los sèt esperits de Diu enviats per tota la tèrra. Lo jutjament deus pòbles pecaires estant efectuat per Diu en persona, nada man umana n'intervien pas .

Dan 2:35 Alavetz lo hèr, l'argela, l'airain, l'argent e l'aur, qu'estón copats amassa, e que vadón com la bala qui s'escapa d'ua aira en estiu ; lo vent que'us emportè, e nat traç ne n'estó pas retrobat . Mes la pèira qui avèva frapat l'estatua que vadó ua montanha grana, e que pleè tota la tèrra .

35qu'a- Alavetz lo hèr, l'argela, l'airain, l'argent e l'aur, qu'estón copats amassa, e que vadón com la bala qui s'escapa d'ua aira en estiu ; lo vent que'us emportè, e nat traç ne n'estó pas retrobat .

Au retorn deu Crist, los descendents deus pòbles simbolizats per l'aur, l'argent, l'airain, lo hèr e l'argela que son tots demorats dens los lors pecats e dignes d'èste destruits per eth, e l'imatge que profetiza aquera avalida .

35b- Mes la pèira qui avèva frapat l'estatua que vadó ua montanha grana, e que pleè tota la tèrra

L'Apocalipsi que revelarà qu'aquera anóncia se complirà pas completament qu'après los mila ans deu jutjament celèste, dab l'installacion deus elegits sus la tèrra renovelada, dens Apo.4, 20, 21 e 22.

Dan 2:36 Vaquí lo saunei. Que'n balharam l'explicacion davant lo rei .

36qu'a- Lo rei qu'enten díser fin finau çò a qué a saunejat. Ua tau responsa ne s'inventa pas, pr'amor qu'èra impossible d'ac enganar. Lo qui lo descriu aqueras causas qu'a donc rebut eth medish la medisha vision. E que respon tanben a la demanda deu rei en se mostrant capable d'interpretar los imatges e de'n balhar la lor significacion.

Dan 2:37 O rei, qu'ès lo rei deus reis, pr'amor que lo Diu deus cèus t'a balhat l'empèri, la potècia, la fòrça e la glòria;

37qu'a- qu'aprèci hèra aqueth verset on se ved Daniel tutejar lo poderós rei, çò que nat òmi gausaré pas har au dia de uei pervertits e corromputs. Lo tutejament n'ei pas insultant, Daniel qu'espròva respècte entau rei caldèu . Lo tutejament n'ei pas que la fòrma gramaticau utilizada per un subjècte isolat qui s'exprimeish a un tèrç unic. E « entà gran qui sia lo rei, ne n'ei pas mensh òmi » com lo comedian Molière ac a sabut díser en lo son temps. E la deriva deu vosejament injustificat qu'ei neishuda a la soa epòca en çò de Louis 14, l'orgulhós « rei só ».

37b- O rei, qu'ès lo rei deus reis, pr'amor que lo Diu deus cèus t'a balhat l'empèri

Mei que respècte, Daniel que pòrta au rei ua reconeishença celèsta qui ignorava. En hèit, lo Rei deus reis celèste qu'atèsta aver bastit lo rei deus reis terrèstres. Regnar sus reis que constitueish lo títol imperiau . Lo simbèu de l'empèri qu'ei « las alas d'agla » qui ac caracterizaràn en primèr empèri dens Dan.7.

37c- la potècia,

Elle que designa lo dret de dominar, sus multituds e que's mesura en quantitat sia, ne massa.

Que pòt har virar lo cap e pleiar d'orgulh un poderós rei. Qu'arribarà au rei de cedir a l'orgulh e Diu lo que'n garirà per ua sevèra espròva d'umiliacion revelada dens Dan .4. Que deu acceptar l'idèa qui a pas obtienut la soa potècia per la soa pròpia fòrça, mes pr'amor que lo vertadèr Diu l'ac a balhada. Dens Dan.7, aquera potècia que prenerà l'imatge simbolic de l'Ors deus mèdes e deus pèrses.

Ac poder estant obtienut, a còps, en ressentint un vuet en eths e dens la lor vita, deus òmis que's suicidan . Lo poder que hè fantasmear l'obtencion d'un bonaür gran qui's presenta pas. « Tot nau, tot beròi » dit lo díser, mes aqueth ressentit ne dura pas guaire . Dens la vita modèrna, deus artistas famós e admirats e enriquits qu'acaban per se suicidar en despieit d'ua aparenta, estiglanta e gloriosa escaduda.

37d- la fòrça

Elle que designa l'accion, la pression devath la constrenta qui hè plegar l'adversari dens un combat. Mes aqueth combat dilhèu miat contra si medish. Que's parla alavetz per fòrça de caractèr. La fòrça que's mesura en qualitat e en eficacitat .

Qu'a tanben lo son simbèu : lo leon segon Jutges 14:18 : « qué en mei hòrt que lo leon, qué en mei doç que lo mèu ». La fòrça deu leon qu'ei dens los sons muscles ; los de las soas patas e de las soas arpas mes sustot los de la soa gola qui ensarra e qu'estofa las soas victimas abans de'us devorar. La revelacion desviada d'aquera responsa a l'enigma pausada a las Philistins per Samson que va vèder la consequéncia d'ua accion per fòrça shens pàrièra de la soa part contra eths.

37au- e la glòria.

Aqueth mot que càmbia de sens dens las soas concepcions terrèstras e celèstas .

Nébucadnetsar qu'a obtenut dinc ad aquera experiéncia ua glòria umana . Lo plaser de dominar e de decidir sòrt de totes las creaturas de la tèrra. Que'u demora a descobrir la glòria celèsta qui Jèsus-Crist va obtièner en se hant, eth, lo Mèste e lo Senhor, lo servidor deus sons servidors. Entau son salut, qu'acabarà per acceptar aquera glòria e las soas condicions celèstas.

Dan 2:38 qu'a remeitat enter las toas mans, en quauque lòc qui abitan, los mainatges deus òmis, las bèstias deus camps e los ausèths deu cèu, e que t'a hèit dominar sus eths tots : qu'ès tu qui ès lo cap d'aur.

38qu'a- Aqueth imatge que serà représ entà designar Nébucadnetsar dens Dan.4:9.

38b- qu'ès tu qui ès lo cap d'aur.

Aqueras paraulas que mòstran que Diu coneish d'avança las causidas qui Nébucadnetsar va har. Aqueth simbèu, lo cap d'aur, que profetiza la soa futura santificacion e la soa eleccion, entau salut etèrne. L'aur qu'ei lo simbèu de la fe purificada segon 1 Pierre 1:7 : entà que l'espròva de la vòsta fe, mei preciosa que l'aur perible (qui totun ei esprovat peu huec), qu'aja entà resultat la lausèja, la glòria e l'aunor, quan Jèsus Crist apareisherà. L'aur, aqueth metau malleable qu'ei plan a l'imatge d'aqueth rei gran qui's dèisha transformar per l'òbra deu Diu creator.

Dan 2:39 Après tu, que's lhearà un aute reiaume, mendre que lo ton ; puish un tresau reiaume, qui serà d'airain, e qui dominarà sus tota la tèrra ;

39qu'a- Dab lo temps, la qualitat umana que's va degradar ; l'argent de la peitrina e deus dus braç de l'estatua qu'ei mendre que l'aur deu cap. Com Nébucadnetsar, Dàrius lo Mède que's convertirà, Cyrus 2 Pèrsia egaument segon Esd.1:1 a 4, tots aimant tanben Daniel ; e après eths Dàrius Pèrsia e Artaxerxes 1èr segon Esd.6 e 7. Dens las espròvas, que's regaudiràn de véder lo Diu deus judius vièner au secors deus sons.

39b- puish un tresau reiaume, qui serà d'airain, e qui dominarà sus tota la tèrra.

Ací, la situacion que's guasta seriosament entà l'empèri grèc . L'airain, simbèu qui ac representa, que designa l'impuretat sia, lo pecat. L'estudi de Dan.10 e 11 que'ns permetrà de comprèner perqué. Mes dejà, la cultura deu pòble qu'ei en causa au títol d'inventor de la libertat republicana e de totes las soas desviacions pèrversas e corrompudas qui segon lo principi an pas nat limit, qu'ei pr'amor d'aquò que Diu dit dens Pro.29:18 : Quan i a pas revelacion, lo pòble qu'ei shens fren ; Urós si obsèrva la lei !

Dan 2:40 Qu'i aurà un quatau reiaume, hòrt com hèr ; tot parièr com lo hèr copa e que romp tot, que coparà e que romperà tot, com lo hèr qui met tot en pèças.

40qu'a- La situacion qu'empejora dab aqueth quatau reiaume qui ei lo de Roma qui va dominar los empèris precedents e adoptar totes las lors divinitats, en sòrta qui va cumular tots los lors caractèrs negatius portant ua nautat, ua disciplina de hèr d'ua duresat implacabla. Açò qu'ac hè autant eficaç que nat país lo pòt pas resistir ; a tau punt que lo son empèri se va expandir d'Anglatèrra a l'occident dinc a Babylone deu costat orientau. Lo hèr qu'ei vertadèrament lo son simbèu, despuish los sons gladis a doble talhant, las soas armaduras e los sons escuts, en sòrta qui n'ataca, l'armada que pren l'aspècte d'ua clòsca ariçada de puntas de lanças, redoutablement eficaças contra las atacas desordenadas e dispersadas deus sons enemics.

Dan 2:41 E com as vist los pès e los artelhs en partida d'argela de topièr e en partida de hèr, aqueth reiaume que serà devesit ; mes qu'i aurà en eth quauquarren de la fòrça deu hèr, pr'amor qu'as vist lo hèr mesclat dab l'argela.

41qu'a- Daniel n'ac precisa pas mes l'imatge que parla . Los pès e los artelhs que representan ua fasa dominantà qui succedirà a l'empèri roman pagan imagé peu hèr. Devesit, aqueth empèri roman que va vèder lo camp batalhèr deus petits reiaumes formats après lo son esclatament. L'aliança deu hèr e de l'argela ne hè pas la fòrça, mes la division e lo flaquèr. Que legem argela de topièr . Lo topièr qu'ei Diu segon Jér .18:6 : Ne pòdi pas agir de cap a vosauts com aqueth topièr, ostau d'Israèl ? Dit l'Etèrne. Aquí, com l'argela ei dens la man deu topièr, Atau qu'ètz dens la mea man, ostau d'Israèl ! Aquera argela qu'ei la compausanta pacifica de l'umanitat dens la quau Diu selecciona los sons elegits dont hè vases d'aunor.

Dan 2:42 E com los dits deus pès èran en partida de hèr e en partida d'argela, aqueth reiaume que serà en partida hòrt e en partida fragile.

42qu'a- Relhèva qui lo hèr roman se perlonga dinc au cap deu monde, maugrat que l'empèri roman aja perdut la soa unitat e la soa dominacion en 395. L'explicacion que's tròba dens la soa represa de la dominacion per la seduccion religiòsa de la fe catolica romana. Açò estant devut au sostien armat portat per Clodovèu e los emperadors bizantins a l'avesque de Roma cap a 500. Qu'an bastit lo son prestigi e lo son navèth poder papau qui hè d'eth, mes unicament aus uelhs deus òmis, lo cap terrèstre de la glèisa crestiana despuish 538.

Dan 2:43 Qu'as vist lo hèr mesclat dab l'argela, pr'amor que's mesclaràn per aliançasumanas ; mes ne seràn pas pas qu'uneishes l'un a l'autre, tot parièr com lo hèr s'alia pas pas dab l'argela.

43qu'a- Los dits deus pès, au nombre de dètz, que vairàn dètz còrns dens Dan .7:7 e 24. Après lo còs, e los pès, que representan las nacions crestianas occidentaus d'Euròpa deu temps finau sia, la nosta epòca. Denonciant los ipocritas alianças de las nacions europèas, Diu qu'a revelat 2600 annadas a, la fragilitat deus acòrds qui uneishen los pòbles de l'Euròpa actua, precisament units sus la basa deus « tractats de Roma ».

Dan 2:44 Dens lo temps d'aqueths reis, lo Diu deus cèus que suscitarà un reiaume qui serà pas jamei destrusit, e qui passarà pas pas devath la dominacion d'un aute pòble ; que coparà e qu'avalirà tots aqueths reiaumes, e eth medish que subsistirà eternaument .

44qu'a- Dens lo temps d'aqueths reis

La causa qu'ei confirmada, los dètz artelhs que son contemporanèus deu retorn gloriós deu Crist .

44b- lo Diu deus cèus que suscitarà un reiaume qui serà pas jamei que destruseish

La seleccion deus elegits que's hè dab lo nom de Jèsus-Crist despuish lo son ministèri, pendent la soa purmèra vienuda sus la tèrra, entà expiar los pecats deus qui sauva. Mes pendent los dus mila ans qui van succedir ad aqueth ministèri, aquera seleccion que's compleish dens l'umilitat e la persecucion deu camp diabolic. E despuish 1843, los qui Jèsus sauva lo son drin nombrós, com ac confirmarà l'estudi de Dan.8 e 12.

Los 6000 ans deu temps de seleccion deus elegits prenent fin, lo 7au millenari qu'obreish lo sabat de l'eternitat aus sols elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist despuish Adam e Eve. Tots que seràn estats seleccionats en rason medisha de la lor fidelitat pr'amor que Diu pren dab eth deus umans fidèus e aubedissents, liurant lo drac, los sons anjos rebèlles e los umans desobedients a la destruccion completa de la lor amna.

44c- e qui passarà pas pas devath la dominacion d'un aute pòble

Pr'amor que met fin a las dominacions e successions umanas terrèstras.

44d- que coparà e qu'avalirà tots aqueths reiaumes, e eth medish que subsistirà eternaument

L'Esperit qu'explica lo sens qui balha au mot fin ; un sens absolut. Qu'i aurà ua eliminacion de l'umanitat entièra . E Apo.20 que'ns va revelar çò qui arriba pendent lo 7au millenari. Que vam atau descobrir lo programa previst per Diu. Sus la tèrra desolada, lo drac que serà retienut presonèr, shens nada companhia celèsta o terrèstra. E dens lo cèu, pendent 1000 ans, los elegits que van jutjar los maishants morts. Au tèrme d'aqueths 1000 ans, los maishants que seràn ressuscitats entau jutjament darrèr . Lo huec qui'us destrusirà que purificarà la tèrra qui Diu harà navèra en la glorificant entà arcuelher lo son trône e los sons elegits recrompats. L'imatge de la vision que resumeish donc accions mei complèxas que l'Apocalipsi de Jèsus-Crist revelarà.

Dan 2:45 Qu'ei çò qui indica la pèira qui s'as vista destacar de la montanha shens lo secors de nada man, e qui a copat lo hèr, l'airain, l'argela, l'argent e l'aur. Lo Diu gran qu'a hèit conéisher au rei çò qui deu arribar après aquò. Lo saunei qu'ei vertadèr, e la soa explicacion qu'ei certana .

45qu'a- Fin finau, après la soa venguda, Crist estant simbolizat per la pèira, lo jutjament celèste de mila ans e la soa execucion deu jutjament darrèr, sus la navèra tèrra restaurada per Diu, la grana montanha anonciada dens la vision que prenerà fòrma e plaça entà l'eternitat .

Dan 2:46 Alavetz lo rei Nebucadnetsar tombè sus la soa fàcia e que's prosternè davant Daniel, e qu'ordenè que'u s'auherisse deus sacrificis e deus perfums.

46qu'a- Enquèra pagan, lo rei que reageish segon la soa natura . Avent rebut de Daniel tot çò qui avèva demandat, que's prostèrna davant eth e qu'aunora los sons engatjaments . Daniel ne s'opausa pas a las accions idolatras qui practica de cap a eth. Qu'ei enquèra tròp de d'òra entad ac contradísar e ac remèter en causa. Lo temps, qui apartien a Diu, que harà la soa òbra .

Dan 2:47 Lo rei qu'adrecè la paraula a Daniel e dit : En vertat, lo vòste Diu qu'ei lo Diu deus dius e lo Senhor deus reis, e que revèla los secrets, puishqu'as podut descobrir aqueth secret.

47qu'a- Qu'estó lo primèr pas deu rei Nébucadnetsar cap a la soa conversion. Ne poirà pas jamei oblidar aquera experiéncia qui ac obliga a admèter que Daniel ei en relacion dab lo vertadèr Diu, en hèit, lo Diu deus dius e lo Senhor deus reis. Mes l'entorn pagan qui l'assisteish que va retardar la soa conversion. Las soas paraulas que hèn pròva de l'eficacitat de l'òbra profetica . Lo poder de Diu de díser a l'avança çò qui va arribar, que met l'òmi normau au pè de la paret d'ua evidéncia constrenhenta a la quau l'elegit cedeish e lo descadut que resisteish .

Dan 2:48 Puish lo rei que lhevè Daniel, e que'u hasó de nombrós e rics presents ; que'u balhè lo comandament de tota la província de Babylone, e que l'establí cap suprème de tots los savis de Babylone .

48qu'a- Nébucadnetsar qu'ageish de cap a Daniel de la medisha faïçon qu'abans eth, Faraon que l'avèva hèit entà Joseph . Quan son intelligents e non obstinément barrats e blocats, los dirigents grans que saben apreciar los servicis d'un servidor portaire de preciosas qualitats. Eths e los lors pòbles que son beneficiaris de las benediccions divinas qui pausan suus sons elegits. La saviesa deu

vertadèr Diu que profièita atau a tots.

Dan 2:49 Daniel que preguè lo rei de reméter l'intendéncia de la província de Babylone a Schadrac, Méschac e Abed Nego. E Daniel qu'èra a la cort deu rei .

49qu'a- Aqueths quate gojats que s'èran desmarcats, per la lor actitud particularament fidèla de cap a Diu, deus autes joens Judius vienuts dab eths a Babylone. Après aquera espròva qui auré podut vèder dramatic entà tots, l'aprobacion deu Diu viu qu'apareish . Que's ved atau la diferéncia qui Diu hèit enter los qui ac sèrven e los qui ac sèrven pas. Que lhèva los sons elegits qui se'n son mostrats dignes, publicament, aus uelhs de tots los pòbles.

Daniel 3

Dan 3:1 Lo rei Nebucadnetsar que hasó ua estatua d'aur, hauta de seishanta cobdadas e larja de sheis cobdadas. Que la drecè dens la vath de Que durè, dens la província de Babylone.

3qu'a- Lo rei qu'ei estat convençut mes pas enquèra convertit peu Diu viu de Daniel. E la megalomania qu'ac caracteriza enquèra . Los grans qui l'entornejan que l'encoratjan dens aquera via com la vop de la falla lo hèit dab lo còrb, que l'adulan e qu'ac venèran com un diu. Tanben, lo rei qu'acaba eth medish per se comparar a un diu. Que cau díser que dens lo paganisme, la deriva qu'ei aisida pr'amor que las autas faussas divinitats son immobilas e calhadas en estatuas mentre qu'eth, lo rei, estant vivent, que'us ei dejà superior . Mes qu'aqueth aur ei mau emplegat dens l'elevacion d'ua estatua ! Visiblament, la vision precedenta n'a pas enquèra portat lo son hrut . Dilhèu quitament que los aunors qui lo Diu deus dius l'a testimoniats qu'an contribuât a manténer e quitament har créisher lo son orgulh. L'aur simbèu de la fe purificada per l'espròva segon 1 Pierre 1:7, que va perméter de revelar la preséncia d'aqueth tipe de fe que sublima dens los tres companhs de Daniel, dens la navèra experiéncia relatada dens aqueth capítol. Qu'ei ua leçon qui Diu adreça en particular, aus sons elegits de la darrèra espròva adventista quan un decret de mort profetizat dens Apo.13:15 que serà de cap a los tirar la vita.

Dan 3:2 Lo rei Nebucadnetsar que hasó convocar los satrapes, los intendents e los governadors, los jutges grans, los tesorèrs, los jurisconsultes, los jutges, e tots los magistrats de las províncias, entà qu'anèssen a la dedicacion de l'estatua qui avèva lhevada lo rei Nebucadnetsar.

2que- a Au contra de l'espròva de Daniel dens Dan .6, l'experiéncia n'ei pas devuda a las conspiracions de las gents qui entornejan lo rei. Ací, qu'ei lo hrut de la soa personalitat qui ei revelat.

Dan 3:3 Alavetz los satrapes, los intendents e los governadors, los jutges grans, los tesorèrs, los jurisconsultes, los jutges, e tots los magistrats de las províncias, que s'assemblèn entà la dedicacion de l'estatua qui avèva lhevada lo rei Nebucadnetsar. Que's placèn davant l'estatua qui avèva lhevada Nebucadnetsar.

Dan 3:4 Un hèraut que cridè a hauta votz : Aquí çò qui quauqu'un vs'ordena, pòbles, nacions, òmis de totas lengas !

Dan 3:5 Au moment qu'enteneratz lo son de la trompeta, deu calamèth, de la guitarra, de la sambuque, deu psaltèrion, de la boha, e de totas sòrtas d'instruments de musica, que'vs prosternaratz e qu'adoraratz l'estatua d'aur qui a lhevada lo rei Nebucadnetsar.

5qu'a- Au moment qu'enteneratz lo son de la trompeta

Lo senhau de l'espròva que serà balhat peu son de la trompeta, tot parièr com lo retorn de Jèsus-Crist ei simbolizat dens Apo.11:15 peu son de la 7au trompeta, e que los sheis castigs precedents son tanben simbolizats per trompetas.

5b- que'vs prosternaratz

La prosternation qu'ei la fòrma fisica de l'aunor tornat . Dens Apo.13:16, Diu que la simboliza per la man deus òmis qui va recèber la mèrca de la bèstia, qui consisteish a practicar e aunorar lo dia

deu só pagan qui a remplaçat lo sent sabat divin.

5c- e qu'adoraratz

L'adoracion qu'ei la fòrma mentau de l'aunor tornat . Dens Apo.13:16, Diu l'imatge peu front de l'òmi qui recep la mèrca de la bèstia.

Aqueth verset que permet de descobrir las claus d'aqueths simbèus citats dens l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. Lo front e la man de l'òmi que resumeishen la soa pensada e las soas òbras e en çò deus elegits, aqueths simbèus que reciben lo sagèth de Diu per oposicion a la mèrca de la bèstia, identificada au « dimenge » deu catolicisme roman, acceptat e sostienut peus protestants despuish la lor entrada dens l'aliança ecumenica.

Tota l'organizacion d'aquera mesura impausada peu rei Nébucadnetsar que's va renovar a la fin deu monde dens l'espròva de la fidelitat entau sabat deu Diu creator. Cada sabat, lo refús de tribalar deus elegits que harà pròva de la lor resisténcia de cap a la lei deus òmis . E lo dimenge, lo lor refús de participar aus cultes comuns impausats que'us identificarà com rebèlles dont se cau desbarrassar. Ua condemnacion a mort que serà alavetz pronunciada . Lo procediment que serà donc perfèitament conforma a çò qui van víver los tres companhs de Daniel, eths medishs, estant pleament benedits per Diu entà la lor fidelitat déjà demostrada.

Totun, abans la fin deu monde, aquera leçon qu'estó prepausada, en prumèr, aus judius de l'anciana aliança qui son estats sosmetuts a ua espròva parièra enter – 175 e – 168, secutats a mort peu rei grèc Antiochos 4 dit Epiphane. E Dan.11 que harà pròva de çò qui daubuns judius fidèus an preferit èste tuats meilèu que de cométer ua abominacion davant lo lor vertadèr Diu. Pr'amor que, en aqueths dias, Diu n'ei pas intervenut entà los salvar miraculosament, pas mei que l'a pas hèit, puish, entaus crestians tuats per Roma.

Dan 3:6 Quau que sia ne's prosternarà pas e n'adorarà pas que serà getat suu pic quitament au miei d'un hornàs ardent .

6qu'a- Entaus companhs de Daniel, la miaça qu'ei lo hornàs ardent . Aquera miaça de mort qu'ei l'imatge deu decret de mort finau . Mes qu'i a ua diferéncia enter las duas experiéncias de la debuta e la de la fin, pr'amor qu'a la fin, lo hornàs ardent que serà lo castig deu jutjament darrèr deus agressors persécuteurs deus sents elegits de Diu.

Dan 3:7 Qu'ei pr'amor d'aquò que, au moment que tots los pòbles entenón lo son de la trompeta, deu calamèth, de la guitarra, de la sambuque, deu psaltérion, e de totas sòrtas d'instruments de musica, tots los pòbles, las nacions, los òmis de totas lengas que's prosternèn e qu'adorèn l'estatua d'aur qui avèva lhevada lo rei Nebucadnetsar.

7qu'a- Aqueth comportament de somission de las massas quasi generau e unanima a las leis e ordenanças umanas que profetiza enqüèra los lors comportaments au temps de la darrèra espròva de fe terrèstra. Lo darrèr governament universau de la tèrra que serà aubedit dab la medisha cranhença .

Dan 3:8 A aquera escadença, e dens lo medish temps, quauques caldèus que s'apressèn e qu'acusèn los judius .

8qu'a- Los elegits de Diu que son las ciblas de la colèra deu drac qui domina sus totas las amnas qui Diu reconeish pas entaus sons elegits. Sus la tèrra, aqueth òdi diabolic que pren fòrma devath l'aspècte de la gelosia e au còp, d'ua grana détestation. Que son alavetz pres entà responsables de tots los maus dont s'òfre l'umanitat, maugrat que çò sia l'inverse qui explica aqueths maus qui son simplement las consequéncias de l'abséncia de la lor proteccion per Diu. Los qui òdian los elegits, que montan complòts entà ne har l'exécracion popular dont se cau desbarrassar en los tuant.

Dan 3:9 Que prenón la paraula e que digón au rei Nebucadnetsar : O rei, viu eternaument !

9qu'a- Los agents deu drac qu'entran en scèna, lo complòt que's precisa .

Dan 3:10 Qu'as balhat un ordi segon lo quau tots los qui entenerén lo son de la trompeta, deu calamèth, de la guitarra, de la sambuque, deu psaltérion, de la boha, e de totas sòrtas d'instruments, que's deurèn prosternar e adorar l'estatua d'aur,

10qu'a- que rapèran au rei, las soas pròpias paraulas e l'ordi de la soa autoritat reiau a la quau l'aubedissença ei exigida.

Dan 3:11 e segon lo quau quau que sia ne's prosternarà pas e n'adorarà pas que serà getat au miei d'un hornàs ardent .

11qu'a- La miaça de mort qu'ei egaument remembrada ; lo tracanard que's torna barrar suus sents elegits .

Dan 3:12 Solament, qu'i a judius a qui as remetut l'intendéncia de la província de Babylone, Schadrac, Méschac e Abed Nego, òmis qui tienen pas nat compte de tu, ô rei ; ne sèrven pas los tons dius, e n'adòran pas pas l'estatua d'aur qu'as lhevada.

12qu'a- La causa qu'èra previsible, los hauts pòsts estant hidats aus estrangèrs judius, la perfida gelosia alucada que devè manifestar lo son hrut d'òdi murtrèr. E atau, los elegits de Diu que son puntats deu dit e condemnats per la vindicta populara.

Dan 3:13 Alavetz Nebucadnetsar, irritat e furiós, que balhè l'ordi qui's mièsse Schadrac, Méschac e Abed Nego. E aqueths òmis qu'estón miats davant lo rei .

13qu'a- Sovien-te qu'aqueths tres òmis an obtienut de Nébucadnetsar los pòsts mei hauts deu son reiaume, pr'amor que'u son apareishuts, mei savis, mei intelligents que las gents deu son pòble. Qu'ei pr'amor d'aquò que la soa mesa en estat « irritat e furiós » que va explicar lo son oblit momentanèu de las lors qualitats excepcionaus.

Dan 3:14 Nebucadnetsar que prenó la paraula e lo lor dit : Qu'ei-çò de prepaus deliberat, Schadrac, Méschac e Abed Nego, qui servitz pas los mens dius, e qu'adoratz pas l'estatua d'aur qu'èi lhevada ?

14qu'a- n'espèra pas quitament que responen a la soa question : Qu'ei-çò de prepaus deliberat qui desobedeishetz aus mens ordis ?

Dan 3:15 Adara tienetz-vse prèst, e au moment qu'enteneratz lo son de la trompeta, deu calamèth, de la guitarra, de la sambuque, deu psaltèrion, de la boha, e de totas sòrtas d'instruments, que'vs prosternaratz e qu'adoraratz l'estatua qui èi hèita ; si l'adoratz pas, que seratz getats suu pic quitament au miei d'un hornàs ardent . E quau ei lo diu qui'vs desliurarà de la mea man ?

15qu'a- Realizant sobte, quant aqueths òmis lo son utiles, lo rei qu'ei prèst de'us auherir un astre navèth en aubedint au son ordi imperiau universau.

La question pausada que va recéber ua responsa inesperada de las parts deu vertadèr Diu qui Nébucadnetsar sembla aver oblidat, pres per las activitats de la soa vita imperiau. En mei, arren ne permet pas de situar la data de l'ahar.

Dan 3:16 Schadrac, Méschac e Abed Nego que repliquèn au rei Nebucadnetsar : N'avem pas besonh de't respóner aqui sus.

16qu'a- Aqueths prepaus tienuts au rei mei poderós de la soa epòca que semblan outrageux e irrévèrencieux, mes aqueths òmis qui'us tienen ne son pas gents rebèllas . Tot au contrari, que constitueishen modèles d'aubedissença au Diu viu a lo quau an decidits fèrmament de demorar fidèus.

Dan 3:17 Aquí, lo noste Diu qui servim que'ns pòt desliurar hornàs ardent, e que'ns desliurarà de la toa man, ô rei.

17qu'a- Au contra deu rei, los elegits fidèus qu'an retienut las pròvas qui Diu los a balhadas entà mostrar qu'ei estat dab eths dens l'espròva de la vision. Associant aquera experiéncia personau aus sovièners gloriós deu lor pòble desliurat deus egipcians e deu lor esclavatge, per aqueth medish Diu fidèu, que possan la hardidessa dinc a desfidar lo rei. La lor determinacion qu'ei totau, que seré-çò au prètz de la lor mort. Mes, l'Esperit que'us hè profetizar la soa intervencion : que'ns desliurarà de la toa man, ô rei.

Dan 3:18 Senon, que sàpia, ô rei, qui serviram pas los tons dius, e qu'adoraram pas l'estatua d'aur qu'as lhevada.

18qu'a- E au cas, on l'ajuda de Diu se presentaré pas, que'us ei preferable de's morir en elegits fidèus qui de subvèir en traïdors, e coards. Aquera fidelitat que's retrobarà dens l'espròva impausada peu persécuteur grèc en – 168. E après aquò, tot lo long de l'èra crestiana en çò deus vertadèrs crestians qui dinc au cap deu monde confoneràn pas la lei de Diu dab la lei deus òmis diabolics.

Dan 3:19 Sus qué Nebucadnetsar estó pleat de furor, e que cambiè de cara en virant los sons espiais contra Schadrac, Méschac e Abed Nego. Que reprenó la paraula e qu'ordenè de cauhar lo hornàs sèt còps mei que convienè pas de la cauhar.

19qu'a- qu'ac cau comprèner, aqueth rei n'a pas jamei deu son vivent vist e entenut quau que sia s'opausar a las soas decisions ; çò que justifica la soa furor e lo cambiamet de l'aspècte de la soa cara. Lo drac qu'entra en eth entad ac conduir a tuar los elegits de Diu.

Dan 3:20 Puish comandè a quauques uns deus mei vigorós soldats de la soa armada de ligar Schadrac, Méschac e Abed Nego, e de'us getar dens lo hornàs ardent.

Dan 3:21 Aqueths òmis qu'estón ligats dab los lors calçons, las lors tunicas, los lors mantèths e los lors autes vestits, e getats au miei deu hornàs ardent.

21qu'a- Tous aqueths materiaus citats que son combustibles tot parièr com lo lor còs de carn.

Dan 3:22 Com l'ordi deu rei èra sevère, e que lo hornàs èra extraordinàriament cauhat, l'eslama que tuè los òmis qui i avèvan getat Schadrac, Méschac e Abed Nego.

22qu'a- La mort d'aqueths òmis que hè pròva de l'eficacitat mortau deu huec d'aqueth hornàs .

Dan 3:23 E aqueths tres òmis, Schadrac, Méschac e Abed Nego, que tombèn ligats au miei deu hornàs ardent .

23qu'a- L'ordi deu rei qu'ei executat tuant quitament los sons pròpis servidors.

Dan 3:24 Alavetz lo rei Nebucadnetsar estó espaurit, e que's lhevè precipitadament . Que prenó la paraula, e que digó aus sons conselhèrs : N'avem pas getat au miei deu defunt tres òmis ligats ? Que responón au rei : Segurament, ô rei !

24qu'a- Lo rei deus reis de la soa epòca ne'n cred pas los sons uelhs . Çò que ved que despassa tota

imaginacion umana . Qu'espròva lo besonh de's rassegar en demandant aus qui l'entornejan si l'accion de getar tres òmis dens lo huec deu hornàs qu'ei ua realitat . E aquestes que'u confirman la causa : Qu'ei certan, ô rei !

Dan 3:25 Que reprenó e que ditz : Eh plan, que vedi quate òmis shens ligams, qui marchan au miei deu huec, e qui an pas pas de mau ; e la figura deu quatau que sembla a la d'un hilh deus dius.

25qu'a- que sembla que sol lo rei aja avut la vision deu quatau personatge qui ac esglàsia. La fe exemplara deus tres òmis qu'ei onorada e exauçada per Diu. Dens aqueth huec, lo rei que pòt distinguir los òmis e que ved un personatge de lutz e de huec qui's tien dab eths. Aquera experiéncia navèra que suberpassa la prumèra . La realitat deu Diu viu que l'ei enqüèra provada .

25b- e la figura deu quatau que sembla a la d'un hilh deus dius

L'aspècte d'aqueth quatau personatge qu'ei autan diferent deu deus òmis qui lo rei l'identifica a un hilh deus dius. L'expression qu'ei urosa pr'amor que s'ageish plan d'ua intervencion dirècta deu qui vairà entaus òmis, lo Hilh de Diu e lo Hilh de l'òmi sia, Jèsus-Crist.

Dan 3:26 Puish Nebucadnetsar que s'apressè de l'entrada deu hornàs ardent, e prenent la paraula, que digó : Schadrac, Méschac e Abed Nego, servidors deu Diu suprême, sortitz e vienetz ! E Schadrac, Méschac e Abed Nego que sortín deu miei deu huec .

26qu'a- Un còp de mei, Nébucadnetsar que's transforma en anhèth de cap a un rei leon immensament mei hòrt qu'eth. Aquera picadura de crida que desvelha lo testimoniatge de l'experiéncia de la vision precedenta . Lo Diu deus cèus que'u lança un segond aperet .

Dan 3:27 Los satrapes, los intendents, los governadors, e los conselhèrs deu rei que s'assemblèn ; que vedón que lo huec avèva pas avut nat poder suu còs d'aqueths òmis, qui lo peu deu lor cap èra pas estat cremat, qui los lors calçons èran pas pas domatjats, e que l'aulor deu huec los avèva pas atenhuts.

27qu'a- Dens aquera experiéncia, Diu que'ns balha la pròva, nosta com a Nébucadnetsar, de la soa reau tota-poténcia. Qu'a creat leis terrèstras qui condicionan la vita de tots los èstes umans e de tot animau qui viu suu son sòu e dens la soa dimension. Mes qu'ac vien de provar, ni eth, ni los anjos, que son sosmetuts ad aqueras règlas terrèstras . Creator de las leis universaus, Diu qu'ei au dessús d'eras e que pòt au son grat, ordenar cas miraculós qui haràn, en lo son temps, la glòria e la reputacion de Jèsus-Crist.

Dan 3:28 Nebucadnetsar que prenó la paraula e que digó : Benesit sia lo Diu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, lo quau a enviat lo son anjo e desliurat los sons servidors qui an avut hidança en eth, e qui an violat l'ordi deu rei e liurat lo lor còs meilèu que de servir e d'adorar nat aute diu qui lo lor Diu !

28qu'a- La colèra deu rei que s'ei envolada . Un còp de mei remetut seus sons pès d'òmi, que tira leçon de l'experiéncia e que lança un ordi qui empacharà la causa de's renovar. Pr'amor que l'experiéncia ei escosenta. Dieu qu'a mostrat aus babilonians qui ei viu, actiu e plen per fòrça e de poténcia.

28b- lo quau a enviat lo son anjo e desliurat los sons servidors qui an avut hidança en eth, e qui an violat l'ordi deu rei e liurat lo lor còs meilèu que de servir e d'adorar nat aute diu qui lo lor Diu !

Dens un haut gra de luciditat, lo rei que realiza quant ei remirable la fidelitat deus òmis qui lo son fol orgulh que volèva har se morir. Nat dobte qui realiza, qui en rason medisha de la soa poténcia, que l'estó estat possible d'evitar aquera estúpida espròva causada peu son orgulh qui'u hè pas cométer qu'errors au perill de gents innocentas.

Dan 3:29 Aquí adara l'ordi qui balhi : Tot òmi, a quauque pòble, nacion o lenga qui apartiènia, qui parlarà mau deu Diu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, que serà metut en pèças, e lo son ostau que serà redusit en un hardèu d'immondícias, pr'amor qu'i a pas nat aute diu qui posca desliurar com eth.

29qu'a- Per aquera declaracion, lo rei Nebucadnetsar que pòrta la soa proteccion aus elegits de Diu .

Au còp, que miaça quau que sia que parlarà mau deu Diu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, e que precisa, que serà metut en pèças, e lo son ostau que serà redusit en un hardèu d'immondícias, pr'amor qu'i a pas nat aute diu qui posca desliurar com eth. Davant aquera miaça, qu'ei segur, tant que lo rei Nébucadnetsar regnarà, los elegits fidèus de Diu n'auràn pas chepics devuts a complòts.

Dan 3:30 Après aquò, lo rei que hasó prosperar Schadrac, Méschac e Abed Nego, dens la província de Babylone.

30qu'a- « Tot qu'ei plan qui acaba plan » entaus elegits fidèus deu Diu viu, lo creator de tot çò qui viu e qu'existeish . Pr'amor que los sons elegits se lhearàn en darrèr, e que marcharàn sus la posca deus morts, los lors ancians enemics, sus la tèrra restaurada, pendent l'eternitat.

Dens la darrèra espròva, aquera urosa fin, que serà tanben obtenuda . Atau, la prumèra espròva e la darrèra que beneficiàn de l'intervencion dirècta deu Diu viu en favor deus sons elegits qui

vien salvar en Jèsus-Crist, lo Sauvair, puishque lo son nom Jèsus significa « YaHWÉH que sauva ».

Daniel 4

Dan 4:1 Nebucadnetsar, rei, a tots los pòbles, a las nacions, aus òmis de totas lengas, qui abitan sus tota la tèrra. Qué la patz vosautas sia balhada dab abundància !

1qu'a- Lo ton e la fòrma qu'ac pròvan, lo rei qui s'exprimeish qu'ei lo qui s'ei convertit au Diu de Daniel. Las soas expressions que semblan aus escriuts deus épitres de l'aliança navèra . Qu'auhereish la patz, pr'amor qu'ei adara eth medish en patz, dens lo son còr d'òmi, dab lo Diu d'amor e de justícia, lo vertadèr, lo sol, l'unic.

Dan 4:2 Que m'a semblat bon de har conéisher los signes e los prodigis qui lo Diu suprème a operats au men esgard.

2qu'a- Lo rei qu'ageish adara com Jèsus disè aus òrbs e infirmes garits per eth, « que'vs vatz mostrar au temple e hèitas conéisher çò qui Diu a hèit entà vosauts ». Lo rei qu'ei animat deu medish desir inspirat per Diu . Pr'amor que, conversions que son possiblas cada dia, mes Diu ne balhan pas a totas, lo resson de la qui ei viscuda per un rei deus reis, un emperador poderós e hòrt.

Dan 4:3 Que los sons signes son grans ! Qué los sons prodigis son poderós ! Lo son regne qu'ei un regne etèrne, e la soa dominacion que subsisteish de generacion en generacion .

3qu'a- La compreson e la certitud d'aqueras causas que'u balha la patz e lo vertadèr bonaür déjà disponibles ací-baish. Lo rei qu'a tot après e comprés.

Dan 4:4 Moi, Nebucadnetsar, que viví tranquille dens lo men ostau, e urós dens lo men palais.

4qu'a- Tranquille e urós ? Quiò, mes enquèra pagan non convertit entau vertadèr Diu.

Dan 4:5 Qu'èi avut un saunei qui m'a espaurit ; las pensadas dont èri perseguit sus la mea jaça e las visions deu men esperit que'm pleavan d'espant .

5qu'a- Aqueth rei Nébucadnetsar que ns'ei vertadèrament presentat com l'aulha perduda qui Diu en Crist vien cercar entà la secórrer e la salvar deu malaür. Pr'amor qu'après çò temps terrèstre tranquille e urós, l'avièner deu rei que seré la perdicion e la mort etèrna. Entau son salut etèrne, Diu qu'ac vien destorbar e ac tormentar.

Dan 4:6 Qu'ordenèi que's faire davant jo tots los savis de Babylone, entà que'm balhessen l'explicacion deu saunei.

6qu'a- Visiblement, Nébucadnetsar qu'a grèus problèmas de memòria . Perqué hè pas suu pic aperet a Daniel ?

Dan 4:7 Alavetz vienón los magicians, los astrològues, los caldèus e los devinaires. Que'us disi lo saunei, e ne'm ne balhèn pas pas l'explicacion .

7qu'a- Las causas que's passan com entà la prumèra vision, los devinaires pagans que prefereishen reconéisher la lor incapacitat meilèu que de contar faulas au rei qui a déjà miaçat las lors vitas.

Dan 4:8 En darrèras, que's presentè davant jo Daniel, nommat Beltschatsar segon lo nom deu men diu, e qui a en eth l'esperit deus dius sents. Que'u disi lo saunei :

8qu'a- La rason de l'oblit qu'ei balhada . Bel qu'èra enquèra lo diu deu rei . Que rapèri ací que Dàrius lo Mède, Cyrus Pèrsia, Dàrius Pèrsia, Artaxerxes 1èr, segon Esd.1, 6 e 7, tots en lo lor temps qu'apreciaràn los elegits judius e se au lor Diu unic. Dont Cyrus suu quau Diu profetiza dens Esa.44:28, disent : Que disi de Cyrus : Qu'ei lo men pastor, e que complirà tota la mea volontat ; que dirà de Jerusalèm : Qué era sia tornada bastir ! E deu temple : Qué eth sia fondat ! - Lo pastor profetizat que va complir la volontat profetica de Diu a lo quau reconeish aubedir. Aqueth aute tèxte que confirma la soa conversion profetizada : Esa.45:2 : Atau que parla l'Etèrne a son untat, a Cyrus, e au verset 13 : Que soi jo qui èi suscitats Cyrus dens la mea justícia, E qu'aplanarèi totas las soas vias ; Que tornarà bastir la mea vila, e que liberarà los mens captius, Sans rescab ni presents, Dit l'Etèrne de las armadas. E lo compliment d'aqueth projècte qu'apareish dens Esd .6:3 a 5 : La prumèra annada deu rei Cyrus, lo rei Cyrus qu'a balhat aqueth ordi a perpaus de l'ostau de Diu a Jerusalèm : Qué l'ostau sia tornada bastir, entà èste un lòc on s'auhereish deus sacrificis, e qu'aja solides fondaments. Qu'aurà seishanta cobdadas de hautor, seishanta cobdadas de largor, tres rengadas de pèiras de talha e ua rengada de husta nau. Las despensas que seràn pagadas per

l'ostau deu rei . En mei, las ustensilhas d'aur e d'argent de l'ostau de Diu, qui Nebucadnetsar avèva tirats temple de Jerusalèm e transportats a Babylone, que seràn tornats, transportats au temple de Jerusalèm a la plaça on èran, e depausats dens l'ostau de Diu. Las despensas que seràn pagadas per l'ostau deu rei . Dieu que l'acòrda los aunors qui avèva balhats au rei Salomon. Pr'aquò atencion ! Aqueth decret ne permeterà pas d'utilizar lo calcul prepausat dens Dan.9:25 entà obtiéner la data de la purmèra vienuda deu Messias ; que serà lo deu rei Artaxerxes Pèrsia. Cyrus que hè tornar bastir lo temple, mes Artaxerxes qu'autorizarà la reconstruccion de las parets de Jerusalèm e lo retorn deu pòble judiu entièr sus la soa tèrra nacionau.

Dan 4:9 Beltschatsar, cap deus magicians, qui as en tu, qu'ac sabi, l'esperit deus dius sents, e entà qui nat secret ei pas dificile, balha'm l'explicacion de las visions qu'èi avudas en saunei.

9qu'a- que'ns cau comprèner on n'ei lo rei. Dens lo son cap, qu'èra demorat pagan e ne reconeishè pas lo Diu de Daniel que com un diu en mei, lhevàt qu'èra capable d'explicar los sauneis. Ne l'ei pas vienut a l'esperit l'idèa d'aver a operar un cambiament de diu. Lo Diu de Daniel n'èra pas qu'un diu a costat deus autes.

Dan 4:10 Aquí las visions deu men esperit, deu temps qu'èri sus la mea jaça. Qu'espiavi, e aquí, qu'i avèva au miei de la tèrra un arbo d'ua hautor grana .

10qu'a- Dens los imatges qui Jèsus reprenerà entà balhar las soas leçons a las gents espirituaus qui vòu ensenhar, l'arbo que serà l'imatge de l'òmi, despuish la matrassa qui plega e que's corba dinc au cèdre poderós e majestuós . E tot parièr com l'òmi pòt apreciar lo hrut saborós d'un arbo, Diu qu'aprècia o pas lo hrut portat per las soas creaturas, deu mei agradiu au mensh agradiu, quitament detestable e hastiau.

Dan 4:11 Aqueth arbo qu'èra vadut gran e fòrt, la soa cima que's lhevava dinc aus cèus, e que s'ac vedè extremitats de tota la tèrra .

11qu'a- Dens la vision de l'estatua, lo rei caldèu qu'èra dejà comparat a un arbo segon l'imatge de la potècia, de la fòrça, e de l'empèri qui l'èran estats balhats peu vertadèr Diu.

Dan 4:12 Lo son huelhum qu'èra beròi, e los sons hruts abundants ; que portava neuritud entà tots ; las bèstias deus camps que s'abrigavan devath la soa ombra, e tot èste viu que tirava d'eth la soa neuritud.

12qu'a- Aqueth poderós rei que hasèva partatjar a tots los deu son empèri, la riquesa e la neuritud produsida devath las soas directives.

12b- los ausèths deu cèu que hasèvan la lor demora au demiei de las soas brancas,

L'expression qu'ei ua represa de Dan .2:38. Au sens literau, aqueths ausèths deu cèu imatge la patz e la serenitat qui regnan devath lo son governament. Au sens espiritua, que designan los anjos celèstes de Diu, mes dens aquera sola referéncia d'Ecc.10:20, qu'ei de Diu eth medish dont s'ageish, pr'amor qu'eth sol sonda las pensadas de cadun : Ne maladises pas lo rei, quitament dens la toa pensada, e ne maladises pas lo ric dens la cramba on cocas ; pr'amor que l'ausèth deu cèu emportaré la toa votz, l'animau alat que publicaré las toas paraulas . Dens la majoritat de las citacions, los ausèths deu cèu qu'evòcan las aglas e los rapaç, dominators dens l'espècia alada. Los ausèths que s'installan aquí on la lor neuritud ei abundanta ; l'imatge que confirma donc la prosperitat e lo rassasiement alimentari.

Dan 4:13 Dens las visions deu men esperit, qui avèvi sus la mea jaça, qu'espiavi, e aquí, un deus qui velhan e qui son sents que devarè deus cèus .

13qu'a- En efèit, los anjos celèstes n'an pas nat besonh de dromir, que son donc en activitat permanenta. Los qui son sents e au servici de Diu que devaran deu cèu entà transmèter los sons messatges aus sons servidors terrèstres.

Dan 4:14 Que cridè dab fòrça e que parlè atau : Abatetz l'arbo, e copatz las soas brancas ; segotitz lo huelhum, e dispersatz la hruta ; qui las bèstias huegen de devath, e los ausèths deu miei de las soas brancas !

14qu'a- La vision qu'anóncia que lo rei va pèrder, lo son reiaume e la soa dominacion sus eth.

Dan 4:15 Mes que deishatz en tèrra lo tronc on se tròban las rasics, e ligatz-ac dab cadenas de hèr e d'airain, au demiei de l'èrba deus camps. Qué eth sia trempat deu ròs deu cèu, e qu'aja, com los bèstias, l'èrba de la tèrra entà partatge.

15qu'a- Mes que deishatz en tèrra lo tronc on se tròban las rasics

Lo rei que va demorar dens lo son reiaume ; ne'n serà pas expulsat .

15b- e ligatz-ac dab cadenas de hèr e d'airain, au demiei de l'èrba deus camps

N'ei pas pas besonh de cadenas de hèr o d'airain, pr'amor que Diu va simplement har pèrder la soa rason e lo son bon sens a la soa creatura malleabla dens tots los sons aspèctes, fisics, mentaus e moraus. Lo poderós rei que's va préner eth medish entà ua bèstia deus camps. Los grans deu son reiaume que van donc èste obligats de'u retirar la dominacion deu reiaume.

15c- Qui eth sia trempat deu ròs deu cèu, e qu'aja, com los bèstias, l'èrba de la tèrra entà partatge

Que s'imagina la consternacion deus sons grans qui ac van véder minjar l'èrba deu sòu, com ua vaca o un moton. Que va refusar las abitacions cobèrtas preferint viver e dromir dens los camps.
Dan 4:16 Lo son còr d'òmi que'u serà tirat, e un còr de bèstia que'u serà balhat ; e sèt temps que passaràn sus eth.

Dens aquera experiéncia, Diu que balha enqüèra ua pròva de la soa reau tota-poténcia. Pr'amor que Creator de las vitas de totas las soas creaturas, que pòt a tot moment, entà la soa glòria, ne tornar ua intelligentia o au contrari l'abestir. Pr'amor que demora invisible aus lors uelhs, los òmis qu'ignòran aquera miaça qui pesa constantament sus eths. Mes vertat qu'ei qu'intervien pas que rarament, e quan ac hè, qu'ei entà ua rason e ua mira precisa.

La punicion qu'ei mesurada . Que s'aplicarà suu rei Nébucadnetsar pendent sèt temps sia, sèt annadas solament. N'i a pas nada legitimitat a utilizar aquera durada a qué que sia d'aute que lo rei eth medish. Aquí enqüèra, en hant aquera causida de la chifra « 7 », lo Diu creator parafe de la soa « sagèth reiau » l'accion qui's va complir.

Dan 4:17 Aquera senténcia qu'ei un decret deus qui velhan, aquera resolucio qu'ei un ordi deus sents, entà que los vivents sàpian que lo Plan Haut que domina suu regne deus òmis, qui ac balha a qui l'agrada, e qu'i lhèva lo mei vil deus òmis.

17qu'a- Aquera senténcia qu'ei un decret deus qui velhan

L'Esperit que soslinha lo caractèr excepcionau d'aquera intervencion divina a la quau balha un ròtle de « decret » devut aus qui velhan. L'òmi que deu apréner qu'en despèit de las aparéncias enganairas, qu'ei constantament susvelhat peus èstes celèstes . Dieu que vòu har d'aqueth exemple, ua leçon adreçada aus èstes umans dinc au cap deu monde. En citant los qui velhan, que revèla l'unitat collectiva perfèita deus anjos deu camp de Diu qui'us assòcia dens los sons projèctes e las soas accions.

17b- entà que los vivents sàpian que lo Plan-Haut que domina suu regne deus òmis, qui ac balha a qui l'agrada

Diu que dirigisca tot e que contròla tot. Sovent, oblidant aquera realitat amagada, l'òmi que's creish mèste deu son destin e de las soas decisions. Que pensa causir los sons dirigents, mes qu'ei Diu qui'us met en pòsta, segon lo son bon voler e lo son jutjament sus las causas e los èstes.

17c- e qu'i lhèva lo mei vil deus òmis

Lo díser dit vrai : « los pòbles qu'an los dirigents qui meritan ». Quan lo pòble merita entà cap un òmi vil, Diu que l'ac impausa .

Dan 4:18 Vaquí lo saunei qui èi avut, jo, lo rei Nebucadnetsar. Tu, Beltschatsar, balha'n l'explicacion, puishque tots los savis deu men reiaume la me pòden pas balhar ; tu , qu'ac pòdes, pr'amor qu'as en tu l'esperit deus dius sents.

18qu'a- Nébucadnetsar qu'ei en progrès, mes n'ei tostemps pas convertit . Qu'a totun retienut que Daniel sèrv deus dius sents. Lo monoteïsme n'ei pas enqüèra comprés per eth.

Dan 4:19 Alavetz Daniel, nommat Beltschatsar, qu'estó un moment estarramosit, e las soas pensadas qu'ac troblavan . Lo rei que reprenó e que digó : Beltschatsar, qui lo saunei e l'explicacion ne't troblan pas ! E Beltschatsar que responó : Lo men senhor, qui lo saunei sia entaus tons enemics, e la soa explicacion entaus tons adversaris !

19qu'a- Daniel qu'a la compreson deu saunei e çò qui va arribar qu'ei autan terrible entau rei qui Daniel preferiré véder complir la causa suus sons enemics.

Dan 4:20 L'arbo qui as vist, qui èra vadut gran e fòrt, dont la cima se llevava dinc aus cèus, e que's vedè de tots los punts de la tèrra;

Dan 4:21 aqueth arbo, dont lo huelhum èra beròi e la hruta abundanta, qui portava neuritud entà tots, devath lo quau s'abrigavan las bèstias deus camps, e au demieï de las brancas de lo quau los ausèths deu cèu hasèvan la lor demora,

21qu'a- lo huelhum qu'èra beròi

L'aspècte físic e los vestits.

21b- e la hruta abundanta

L'abondància de la prosperitat.

21c- qui portava neuritud entà tots

Qui assegurava la subsisténcia alimentària de tot lo son pòble.

21d- sòus lo quau s'abrigavan las bèstias deus camps

Lo rei protector deus sons servidors.

21au- e au demieï de las brancas de lo quau los ausèths deu cèu hasèvan la lor demora

Devath la soa dominacion, lo son pòble que vivè dens ua securitat grana . Los ausèths que s'envòlan e que quitan l'arbo au mendre dangèr .

Dan 4:22 qu'ès tu, ò rei, qui ès vadut gran e fòrt, dont la grandor s'ei acreishuda e que s'ei llevada dinc aus cèus, e dont la dominacion s'espandeish dinc a las extremitats de la tèrra.

Dan 4:23 Lo rei qu'a vist l'un deus qui velhan e qui son sents devarar deus cèus e díser : Abatetz l'arbo, e destrusitz-ac ; mes deishatz en tèrra lo tronc on se tròban las rasics, e ligatz-ac dab cadenas de hèr e d'airain, au demiei de l'èrba deus camps ; qui eth sia trempat deu ròs deu cèu, e que lo son partatge sia dab las bèstias deus camps, dinc a que sèt temps sian passats sus eth.

Dan 4:24 Aquí l'explicacion, ô rei, aquí lo decret deu Plan-Haut, qui's complirà suu men senhor lo rei.

Dan 4:25 Que quauqu'un te caçarà miei deus òmis, qu'auràs la toa demora dab las bèstias deus camps, e que quauqu'un te balharà com aus bueus de l'èrba a minjar ; que seràs trempat deu ròs deu cèu, e sèt temps que passaràn sus tu, dinc a que sàpias que lo Plan-Haut que domina suu regne deus òmis e qu'ac balha a qui l'agrada.

25qu'a- dinc a que sàpias que lo Plan-Haut que domina suu regne deus òmis e qu'ac balha a qui l'agrada.

Daniel que menciona Diu en ac designant per l'expression « lo Plan-Haut ». Que dirigeish atau la pensada deu rei sus l'existéncia deu Diu unic ; idèa qui lo rei a hèra mau a comprèner, pr'amor d'aqueras originas politeïstas eretadas de pair de hius.

Dan 4:26 L'ordi de deishar lo tronc on se tròban las rasics de l'arbo que significa que lo ton reiaume te demorarà quan reconéishias que lo qui domina qu'ei dens los cèus .

26qu'a- Quan reconéishia que lo qui domina qu'ei dens los cèus, l'experiéncia d'umiliacion que cessarà pr'amor que lo rei serà convençut e convertit.

Dan 4:27 Qu'ei pr'amor d'aquò que, ô rei, que posca lo men conselh t'agradar ! Plat un tèrme aus tons pecats en practicant la justícia, e a las toas iniquitats en usant de compassion de cap aus malurós, e lo ton bonaür que's poirà perlongar.

27qu'a- Quan lo rei mètia en practica las causas qui Daniel enumèra dens aqueth verset, que serà reament convertit . Mes aqueth personatge qu'ei liurat a l'orgulh, lo son poder incontestat que l'a hèit capriciós e sovent injuste com las experiéncias precedentas reveladas lo ns'an après.

Dan 4:28 Totas aqueras causas que's son complidas suu rei Nebucadnetsar .

28qu'a- Aquera declaracion de Daniel que defend tota auta interpretacion d'aquera profecia, çò que condemna a nullitat las basas profeticas ensenhadas peus Testimònis de Jéhovah e de tot aute grop religiós qui contravieneré a la règla definida per Daniel. D'alhors lo contienut de l'ensemble deu capítol que'n pòrta la pròva . Pr'amor que lo raconte nse va aprèner perquè lo rei ei frapat per ua malediccion dens la profecia de l'arbo.

Dan 4:29 Au cap de dotze mes, com se passejava dens lo palais reiau a Babylone,

29qu'a- 12 mes, sia ua annada o « un temps » que s'escorren enter la vision e lo son compliment.

Dan 4:30 lo rei que prenó la paraula e que digó : N'ei pas-aqueth pas ací Babylone la grana, qui èi bastida, com residéncia reiau, per la poténcia de la mea fòrça e entà la glòria de la mea magnificéncia ?

30qu'a- Aquí lo moment fatidic on lo rei auré mei plan hèit de's carar. Mes que s'ac pòt comprèner pr'amor que la soa Babylone èra reament ua pura maravilha recensada enqüèra com l'ua deus « sèt maravilhas deu monde ». Jardins penuts luxuriants de verduras, deus bacins, de las plaças espaciosas e deus barris sus un carrat de 40 kms de costat. Barris suu haut de los quaus dus carris se podèvan crotzar sus tota la longor deus barris ; l'autorota de l'epòca. Ua de las soas pòrtas reconstituïda a Berlin, qu'ei au centre de duas muralhas compausada de pèiras esmautadas bluas sus las quaus l'emblèma deu rei ei gravat : un leon a las alas d'agla qui Dan.7:4 que menciona . Qu'avèva de qué èste fièr. Mes Diu ne ved pas dens los sons prepaus de la glòria, que ved orgulh mes sustot de l'oblit e deu mesprètz entà las soas experiéncias precedentas. Cèrtas, aqueth rei n'ei pas lo sol èste orgulhós sus la tèrra, mes Diu qu'a getat lo son dévolu sus eth , qu'ac vòu dens lo son cèu e que l'aurà . Açò que merita explicacion : Dieu que jutja las soas creaturas au delà de las aparéncias . Que sonda lo lor còr e la lor pensada, e que reconeish shens jamei s'enganar, l'aulha digna deu salut. Açò qu'ac conduseish a insistir e a har miracles a còps mes lo metòde qu'ei justificat, per la qualitat deu resultat finau obtienut.

Dan 4:31 La paraula qu'èra enqüèra dens la boca deu rei, qui ua votz devarè deu cèu : Apren, rei Nebucadnetsar, qui's te va tirar lo reiaume.

31qu'a- Nébucadnetsar qu'ei victima de l'amor de Diu qui l'a tienut un tracanard e lo que n'a previenut dens lo son saunei profetic . La senténcia deu cèu que's pòt har entèner, mes que regaudeishem pr'amor que lo mau qui Diu lo va har que va salvar la soa vita e la har etèrna.

Dan 4:32 Que quauqu'un te caçarà miei deus òmis, qu'auràs la toa demora dab las bèstias deus camps, que quauqu'un te balharà com aus bueus de l'èrba a minjar ; e sèt temps que passaràn sus tu, dinc a que sàpias que lo Plan-Haut que domina suu regne deus òmis e qu'ac balha a qui l'agrada.

32qu'a- Pendent sèt annadas sia, sèt temps, lo rei que pèrd la soa luciditat e lo son esperit qu'ac convenç d'estar pas qu'un animau.

Dan 4:33 Au medish momentòt la paraula que's compleish sus Nebucadnetsar . Qu'estó caçat deu miei deus òmis, que mingè èrba com los bueus, lo son còs qu'estó trempat deu ròs deu cèu ; dinc a que lo son peu credosse com las plumas de las aglas, e las soas unglas com los deus ausèths.

33qu'a- Lo rei que testimònia que tot çò qui èra estat anonciat dens la vision que s'ei plan complit sus eth. En escrivent lo son testimoniatge, lo rei convertit qu'evòca aquera experiéncia umilianta, en parlant d'eth a la tresau persona. La vergonha qu'ac possa enquèra a préner reculada. Ua auta explicacion que demora possibla, qu'ei qu'aqueth testimoniatge sia estat escrivut amassa peu rei e Daniel lo son hrai navèth dens lo vertadèr Diu.

Dan 4:34 Après lo temps mercat, jo, Nebucadnetsar, que lhevèi los uelhs cap au cèu, e la rason que'm tornè . Qu'èi benedit lo Plan-Haut, qu'èi logat e glorificat lo qui viu eternaument, aqueth dont la dominacion ei ua dominacion etèrna, e dont lo regne subsisteish de generacion en generacion.

34qu'a- Lo Diu savi e totpoderós qu'obtien l'amor de l'aulha hòraviada . Qu'a rejunç lo son tropèth, e que multiplica las soas lausenjas entà la soa glòria .

34b- aqueth dont la dominacion ei ua dominacion etèrna, e dont lo regne subsisteish de generacion en generacion

La formula que concerneish lo 5au reiaume, aqueth còp, etèrne, de la vision deu Hilh de l'òmi de Dan.7:14 : Que'u se balhè la dominacion, la glòria e lo regne ; e tots los pòbles, las nacions, e los òmis de totas lengas qu'ac servín . La soa dominacion qu'ei ua dominacion etèrna qui passarà pas pas, e lo son regne ne serà pas jamei destrusit . E tanben dens la vision de l'estatua dens Dan.2:44 : Dens lo temps d'aqueths reis, lo Diu deus cèus que suscitarà un reiaume qui serà pas jamei destrusit, e qui passarà pas pas devath la dominacion d'un aute pòble ; que coparà e qu'avalirà tots aqueths reiaumes, e eth medish que subsistirà eternaument .

Dan 4:35 Tous los abitants de la tèrra ne son pas aus sons uelhs que neient : qu'ageish com l'agrada dab l'armada deus cèus e dab los abitants de la tèrra, e n'i a pas arrés qui resisteish a la soa man e qui'u diga : Qué hès ?

35be- a Glòria au Diu viu ! Pr'amor qu'aqueth còp lo rei a tot comprés e qu'ei convertit .

Dan 4:36 En aqueth temps, la rason que'm tornè ; la glòria deu men reiaume, la mea magnificéncia e la mea esplendor que m'estón tornadas ; los mens conselhèrs e los mens grans me redemandèrent ; qu'estoi restablit dens lo men reiaume, e la mea poténcia ne hasó pas que s'acréisher.

36qu'a- Com lo juste e qu'intègra Job, a lo quau Diu tornè hius, de las dròllas e la posteritat a la fin de la soa espròva, lo rei que retròba la hidança deus sons grans e que repren lo son regne adara savi au demiei deus vertadèrs savis esclarats peu Diu viu . Aquera experiéncia que pròva que Diu balha lo regne a qui vòu. Qu'ei eth qui a inspirat los grans caldèus a redemander lo lor rei.

Dan 4:37 Adara, jo, Nebucadnetsar, que lògui, qu'exalti e que glorifiqui lo rei deus cèus, dont totas las òbras son vertadèras e las vias justas, e qui pòt abaishar los qui marchan dab orgulh.

37qu'a- qu'ac pòt dísar, pr'amor qu'a pagat entad ac poder dísar.

Entà evitar lo péger, la desarrigada d'ua dent que pòt har plan mau ; mes l'enjòc que pòt justificar lo sofriment. Entà ganhar l'eternitat, que pòt har besonh de passar per espròvas duras o plan duras, la desarrigada de l'orgulh que'us va justificar quan la causa ei possibla. Coneishent lo son potenciau, Jèsus-Crist qu'a tornat Paul qu'eishòrba suu camin de Damasc, entà que lo « persécuteur deus sons hrais », espiroaument òrb, que vàdia lo son testimòni fidèu zelós après aver retrobat la vista deus uelhs, mes sustot, la vista deu son esperit.

Daniel 5

Dan 5:1 Lo rei Belschatsar que balhè ua taulejada grana aus sons grans au nombre de mila, e que bevó vin en la lor preséncia .

1qu'a- Lo rei Nébucadnetsar que s'ei adromit dens la patz de Diu pro vielh e lo son hilh Nabonide que l'a succedit drin enclin a governar, tanben qu'a deishat lo son hilh Belschatsar regnar a la soa plaça. Non pas confóner aqueth nom qui significa « Bel que protegeish lo rei », un desfís que Diu enten relhevar, dab lo qui Nébucadnetsar a balhat a Daniel : Belshatsar qui significa « Bel que protegirà ». A l'origina d'aqueths noms que's tròba l'adoracion de Bel o Bélial darrèr lo quau se tròba lo sol organizator deu politeïsme : Satan, lo drac. Qu'ac vam véder, los successors deu rei convertit ne l'an pas seguit dens aquera via .

Dan 5:2 Belschatsar, quan avó tastat au vin, que hasó portar los vases d'aur e d'argent qui lo son pair Nebucadnetsar avèva tirats temple de Jerusalèm, entà que lo rei e los sons grans, las soas hemnas e las soas concubinas, que se'n servissen entà béver.

2qu'a- Entad aqueth rei pagan, aqueths vases d'aur e d'argent ne son pas que pilha presa aus judius. Avent causit d'ignorar lo vertadèr Diu a lo quau Nébucadnetsar s'èra convertit, ne hè pas

compte estant qu'aqueth Diu viu jutge tota las soas accions. En utilizant entà un usatge vil e profane, aqueras causas consacradas e santificadas au servici deu Diu creator, que comet la darrèra error de la soa corta vita . En lo son temps, Nébucadnetsar qu'avèva sabut har compte de la potència activa deu Diu deus judius pr'amor qu'avèva comprés que los sons dius nacionaus en vertat existivan pas. Tots los pòbles somés au rei de Babylone qu'avèvan entenut lo son poderós testimoniatge en favor deu Rei deus cèus, a mei hòrta rason la soa pròcha familha. Dieu qu'a donc tota rason de's mostrar adara juste e despietadós.

Dan 5:3 Alavetz se portè los vases d'aur qui èran estats tirats deu temple, de l'ostau de Diu a Jerusalèm ; e lo rei e los sons grans, las soas hemnas e las soas concubinas, que se'n servín entà béver.

3qu'a- Daniel qu'insisteish sus la provenença d'aqueths vases qui son estats tirats deu temple, de l'ostau de Diu a Jerusalèm. Dejà, vedent que lo Diu Juif a permetut qu'aqueras causas sian tiradas deu son temple, lo rei joen qu'auré deu comprèner que lo vertadèr Diu puneish e que castiga sevèrament los qui ac sèrvian mau. Los dius pagans ne hèn pas de talas causas e las lors officiants ne cèrcan pas qu'a agradar aus òmis dont espleiten la credulitat.

Dan 5:4 Que bevón vin, e que loguèn los dius d'aur, d'argent, d'airain, de hèr, de husta e de pèira.

4qu'a- L'usatge profane qu'ei despassat, que s'ageish de l'usatge qu'idolatra, qu'ac comola de l'abominacion entà Diu . Detalh important, dens ua demostracion grana d'inchalença, lo rei que hesteja dab los sons amics, mentre que la soa vila ei miaçada peus mèdes e los pèrses qui l'assètjan.

Dan 5:5 En aqueth moment, qu'apareishón los dits d'ua man d'òmi, e qu'escrivón, en fàcia deu candelèr, sus la caucia de la muralha deu palais reiau. Lo rei que viu aquera extremitat de man qui escrìvè.

5qu'a- Los miracles de l'epòca de Nébucadnetsar estant estats mespresats, aqueth miracle navèth n'a pas entà mira de convertir, mes lo de destrusir la vita deus copables com ac vam véder. Davant deus maishants acusators qui volèvan la mort d'ua pécheresse, Jèsus-Crist que va eth-tanben escrìver dens lo sable dab lo son dit los pecats qui cométian dens lo secret.

Dan 5:6 Alavetz lo rei cambiè de color, e las soas pensadas qu'ac troblèn ; las juntadas deus sons rens que s'esloishèn, e los sons jolhs que's truquèn l'un contra l'autè.

6que- a Lo miracle produsit suu pic los sons efèits . Maugrat l'embriaguèra, lo son esperit que reageish, qu'ei esglasiat .

Dan 5:7 Lo rei que cridè dab fòrça qui's faire los astrològues, los caldèus e los devinaires; e lo rei que prenó la paraula e que digó aus savis de Babylone : Quau que sia que legerà aquera escritura e que me'n balharà l'explicacion que serà revestit de porpre, que portarà un coret d'aur au son còth, e qu'aurà la tresau plaça dens lo governament deu reiaume .

7qu'a- Un còp de mei, Daniel qu'ei ignorat ; los sons testimoniatges que son estats mespresats per la succession reiau . E un còp de mei, dens l'angoisha extrèma, lo rei joen que promet los mei hauts aunors entau qui se mostrarà capable de descriptar lo messatge escriut sus la paret d'ua faïçon subernaturau. Lo qui harà aquò qu'obtienerà la tresau plaça deu reiaume pr'amor que Nabonide e Belschatsar qu'aucupan la prumèra e la segonda plaça.

Dan 5:8 Tous los savis deu rei qu'entrèn ; mes ne podón pas léger l'escritura e ne balhar au rei l'explicacion.

8qu'a- Com sòus Nébucadnetsar, la causa que demora impossibla entaus savis pagans .

Dan 5:9 Sus qué lo rei Belschatsar, qu'estó plan espaurit, que cambiè de color, e los sons grans qu'estón consternats .

Dan 5:10 La reina, pr'amor de las paraulas deu rei e deus sons grans, qu'entrè dens la sala de la taulejada, e que prenó atau la paraula : O rei, viu eternaument ! Qué las toas pensadas te troblan pas, e que la toa cara càmbies pas color !

Dan 5:11 Qu'i a dens lo ton reiaume un òmi qui a en eth l'esperit deus dius sents; e deu temps deu ton pair, que's trobè a lor lutz, de l'intelligéncia, e ua saviesa parièra a la saviesa deus dius. Tanben lo rei Nébucadnetsar, lo ton pair, lo rei, lo ton pair, que l'establí cap deus magicians, deus astrològues, deus caldèus, deus devinaires,

Dan 5:12 pr'amor que's trobè a lor, en çò de Daniel, nommat peu rei Beltschatsar, un esperit superior, de la sciéncia e de l'intelligéncia, la facultat d'interpretar los sauneis, d'explicar las enigmas, e de resòlver las questions dificilas. Qué Daniel sia donc aperat, e que balharà l'explicacion .

12qu'a- Aqueth testimoniatge de la reina qu'ei confonent e que condemna tota la familha reiau : que's sabè que ... mes que s'a causit de non pas pas ne har compte.

Dan 5:13 Alavetz Daniel esté introdusit davant lo rei. Lo rei que prenó la paraula e que digó a Daniel : Qu'Ès aqueth Daniel, l'un deus captius de Juda, qui lo rei, lo men pair, e a miats de Juda ?

Dan 5:14 Qu'èi après suu ton compte qui as en tu l'esperit deus dius, e que's tròba a vòste lutz, de l'intelligéncia, e ua saviesa extraordinària.

Dan 5:15 Que's vien de miar davant jo los savis e los astrològues, entà que lejossen aquera escritura e que me'n balhèssen l'explicacion ; mes n'an pas podut balhar l'explicacion deus mots.

Dan 5:16 Qu'èi après que pòdes balhar explicacions e resòlver questions dificilas ; adara, si pòdes léger aquera escritura e me'n balhar l'explicacion, que seràs revestit de porpre, que portaràs un coret d'aur au ton còth, e qu'auràs la tresau plaça dens lo governament deu reiaume .

16qu'a- La tresau plaça après Nabonide lo son pair e eth medish.

Dan 5:17 Daniel que responó en preséncia deu rei : Guarda los tons dons, e qu'acòrda a un aute los tons presents ; que legerèi totun l'escritura au rei, e que'u ne balharèi l'explicacion .

17qu'a- Daniel qu'èi atjat e ne balha pas importància aus aunors o aus bens e valors d'argent e d'aur, mes l'escadença de raperar ad aqueth rei joen, las soas fautas, los sons pecats que va dever pagar de la soa vita, ne's refuse pas e qu'èi lo servidor de Diu entad aqueth tipe d'accion.

Dan 5:18 O rei, lo Diu suprème qu'avèva balhat a Nebucadnetsar, lo ton pair, l'empèri, la grandor, la glòria e la magnificéncia ;

18qu'a- Lo regne de Nébucadnetsar qu'èra estat l'òbra e lo don deu vertadèr Diu, tot parièr com la soa magnificéncia qui avèva atribuïda, a tòrt, a la soa pròpia fòrça, per orgulh, abans d'èste abestit per Diu pendent sèt annadas.

Dan 5:19 e pr'amor de la grandor qui l'avèva balhada, tots los pòbles, las nacions, los òmis de totes lengas qu'èran dens la cranhença e que tremolavan davant eth. Lo rei que hasèva se morir los qui volèva, e que deishava la vita aus qui volèva ; que llevava los qui volèva, e qu'abaishava los qui volèva.

19qu'a- Lo rei que hasèva se morir los qui volèva

Particularament, aqueth poder balhat per Diu que l'a conduït a punir lo pòble judiu que rebèlla e a har se morir hèra deus sons representants.

19b- e que deishava la vita aus qui volèva

Daniel e los judius captius que n'an beneficiat .

19c- que llevava los qui volèva

Daniel e los sons tres companhs fidèus qu'estón llevats peu rei Nébucadnetsar au dessús deus caldèus.

19d- e qu'abaishava los qui volèva

Los grans deu son reiaume que devèn consentir a èste governats per de joens estrangèrs de la captivitat judiva. Per la soa man poderosa, l'orgulh nacionau judiu qu'estó abaishat e destrusit.

Dan 5:20 Mes quan lo son còr se llevè e que lo son esperit si endurcit dinc a l'arrogància, qu'estó precipitat deu son trône reiau e despolhat de la soa glòria ;

20qu'a- L'experiéncia deu rei Nébucadnetsar que'ns permet de compréner l'arrogància imputada au rei papau de Dan.7:8. Daniel que demòstra au rei, qui lo poder absolut ei balhat per Diu a qui eth plaït, segon lo son programa. Mes, en raperant l'abaïshament deu rei Nébucadnetsar, que'u rapèra qu'autant poderós com posca estar, un rei terrèstre que depend deu poder illimitat deu rei celèste .

Dan 5:21 qu'estó caçat deu miei deus mainatges deus òmis, lo son còr que vadó parièr au de las bèstias, e la soa demora qu'estó dab los ases sauvatges ; que'u se balhè com aus bueus de l'èrba a minjar, e lo son còs qu'estó trempat deu ròs deu cèu, dinc a que reconeishosse que lo Diu suprème domina suu regne deus òmis e qu'ac balha a qui l'agrada.

21qu'a- que relhèvi, dens aqueth sol verset, la mencion « ases sauvatges ». L'ase qu'èi un simbèu que caracteriza entètemet : « capborrut com un ase », sustot autant en mei qu'èi « sauvatge » e non domesticat. Qu'èi lo simbèu qui representa l'esperit de l'òmi qui refusa d'entèner las leçons balhadas per Diu per las experiéncias de la soa vita e per las soas revelacions biblicas.

Dan 5:22 E tu, Belschatsar, lo son hilh, n'as pas umiliat lo ton còr, maugrat que sabosses totes aqueras causas.

22qu'a- En hèit, qu'èi Belschatsar qui s'èi comportat com un « ase sauvatge » en ne tienent pas nat compte de l'experiéncia viscuda per la soa « pair » (lo son pairbon).

Dan 5:23 Que t'ès llevat contra lo Senhor deus cèus ; los vases deu son ostau que son estats portats davant tu, e vosauts que n'ètz servits entà béver vin, tu e los tons grans, las toas hemnas e las toas concubinas ; qu'as logat los dius d'argent, d'aur, d'airain, de hèr, de husta e de pèira, qui veden pas pas, qui entenen pas pas, e qui saben pas arren, e n'as pas glorificat lo Diu qui a dens la soa man lo ton alet e toas las toas vias.

23qu'a- Belschatsar qu'a profanat los vases d'aur qui son estats santificats entau Diu creator entau servici religiós deu son temple. Mes en los utilizant entà logar las dalhas dius pagans, qu'a complit qu'ac comola de l'abominacion . Aqueth imatge que prepara la d'Apo .17:4 : Aquera hemna qu'èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Que tienè dens la soa man ua copa d'aur, pleada d'abominacions e de las impuretats de la soa prostitucion. Qu'i recep lo nom « Babylone la grana » dens lo verset 5.

Dan 5:24 Qu'ei pr'amor d'aquò qu'a enviat aquera extremitat de man qui a traçat aquera escritura.
 24qu'a- Au son torn, Belschatsar que descobreish tròp tard l'existéncia deu vertadèr Diu viu qui ageish e que reageish de faïçon miraculosa aus comportaments deus òmis .
 Dan 5:25 Aquí l'escritura qui ei estada traçada : méné, méné, thékel, oupharsin.
 25que- a Traduccion : comptat, comptat, pesat e devesit
 Dan 5:26 E aquí l'explicacion d'aqueths mots. Comptat: Dieu qu'a comptat lo ton regne, e qu'i a metut fin .
 26qu'a- Lo prumèr « comptat » que cibla la debuta deu regne, e lo dusau « comptat », la fin d'aqueth regne.
 Dan 5:27 Pesat: Qu'ès estat pesat dens la balança, e qu'ès estada trobat leugèr .
 27qu'a- La balança qu'ei ací lo simbèu deu jutjament divin . Los òmis que l'an adoptat entà designar los servicis de la justícia ; ua justícia plan imperfèita. Mes la de Diu qu'ei perfèita e basada sus l'imatge d'ua balança a doble platèus, que pesa las accions deu ben e deu mau qui l'èste jutjat a complidas. Si lo platèu deu ben ei mei leugèr que lo deu mau, la condemnacion divina qu'ei justificada . E qu'ei lo cas deu rei Belschatsar .
 Dan 5:28 Devesit : Lo ton reiaume que serà devesit, e balhat aus mèdes e aus pèrses.
 28qu'a- Mentre que's liurava a pintadas òrras dens lo son palais reiau, conduits peu rei Dàrius, los mèdes qu'entravan dens Babylone peu l'heit deu fluvi, momentanèament desviat e assecat.
 Dan 5:29 Tanlèu Belschatsar que balhè ordis, e que's revestí Daniel de porpre, que'u se metó au còth un coret d'aur, e que's publiquè qu'auré la tresau plaça dens lo governament deu reiaume.
 Dan 5:30 Aquera medisha nueit, Belschatsar, rei deus caldèus, qu'estó tuat .
 Dan 5:31 E Dàrius, lo mède, que s'apoderè deu reiaume, estant atjat de seishanta dus ans.
 31qu'a- Aqueth testimoniatge ocular precis de Daniel n'ei pas reconeishut peus istorians qui imputan aquera accion au rei Pèrsia Cyrus 2 lo gran en – 539.

Daniel 6

L'ensenhament d'aqueth capítol 6 qu'ei identic au de Daniel 3. Que'ns presenta, aqueth còp, Daniel dens ua espròva de fidelitat que modèla, a imitar e a reproduir entà tots los elegits aperats per Diu en Jèsus-Crist. Los comentaris que son utiles, mes que sufiz de lira e retièner la leçon. Lo rei Dàrius qu'ageish com Nébucadnetsar en lo son temps e, au son torn, atjat de 62 ans, que va con-hessar la glòria deu Diu viu de Daniel ; ua conversion obtenuda peu testimoniatge de fidelitat de

Daniel quan Diu l'a protegit leons. Autanlèu lo començament de la lor relacion, qu'a afeccion e interès entà Daniel qui ac sèrv fidèument e aunèstament e en çò deu quau discerneish un esperit superior.

Dan 6:1 Dàrius que trobè bon d'establir suu reiaume cent vint satrapes, qui devèn estar dens tot lo reiaume.

1qu'a- Lo rei Dàrius que revèla la soa saviesa en hidant lo governament deu reiaume a 120 governadors establits sus 120 províncias.

Dan 6:2 Que metó au lor cap tres caps, au nombre de los quaus èra Daniel, entà qu'aqueths satrapes los rendossen compte, e que lo rei sofrisse pas nat domau.

2qu'a- Daniel qu'ei enqüèra au demiei deus caps principaus qui supervisan los satrapes.

Dan 6:3 Daniel que subèrpassava los caps e los satrapes, pr'amor qu'i avèva en eth un esperit superior ; e lo rei que pensava a l'establir sus tot lo reiaume.

3qu'a- Dàrius, au son torn, que remarca la superioritat de Daniel au nivèu deu son esperit intelligent e savi . E lo son projecte de l'establir au dessús de tots que va suscitar la gelosia e l'òdi contra Daniel.

Dan 6:4 Alavetz los caps e los satrapes que cerquèn ua escadença d'acusar Daniel en çò qui concerniva los ahars deu reiaume. Mes ne podón pas trobar nada escadença, ni nada causa a reprèner, pr'amor qu'èra fidèu, e que s'apercebè a lor ni que faute, ni arren de maishant.

4qu'a- Daniel que sèrv Diu aquí on ac plaça, en sòrta qui sèrv lo rei dab la medisha abnegacion e la medisha fidelitat. Qu'apareish atau irrèprèhensible ; un critèri trobat en çò deus sents « adventistas » deus darrèrs dias segon Apo.14:5.

Dan 6:5 E aqueths òmis que digón : Ne trobaram pas nada escadença contra aqueth Daniel, sonque'n trobàvam pas ua dens la lei deu son Diu.

5qu'a- Aqueths rasoaments que revèlan la pensada deu camp diabolic de la darrèra espròva de fe terrèstra dens la quau, lo repaus sabatèr deu setau dia de la lei de Diu que va perméter de tuar los sons servidors fidèus, puishque consentiràn pas a aunar lo repaus deu prumèr dia hèit obligatòri, lo dimenge de la lei religiòsa romana.

Dan 6:6 Puish aqueths caps e aqueths satrapes que's tornèn tumultuosament au près deu rei, e que'u parlèn atau : Rei Dàrius, viu eternaument !

6qu'a- Aquera entrada tumultuosa qu'a entà mira de raperar au rei la fòrça deu nombre, la soa capacitat a crear troubles, e donc la necessitat entad eth d'affermir la soa dominacion.

Dan 6:7 Tous los caps deu reiaume, los intendents, los satrapes, los conselhèrs, e los governadors que son d'avís qui eth sia publicat un edicte reiau, dab ua defensa sevèra, portant que quau que sia, dens l'espaci de trenta dias, qu'adreçarà pregàrias a quauque diu o a quauque òmi, lhevà ton, ô rei, que serà getat dens la hòssa aus leons .

7qu'a- Fins aquí, lo rei Dàrius n'a pas cercat d'obligar los òmis deu son reiaume a servir un diu meilèu qu'un aute. Dens lo politeïsme, la libertat religiòsa qu'ei entièra . E entad ac convèncer, los comploteurs qu'ac flatan, en l'aunorant, eth lo rei Dàrius, com un diu. Aquí enqüèra, com en çò de tots los grans dominators, l'orgulh que's desvelha e que'u va har aprovar aquera ordenança qui ei pas totun pas vienuda deu son esperit.

Dan 6:8 Adara, ô rei, que confirma la defensa, e qu'escrives lo decret, entà que sia irrevocable, segon la lei deus mèdes e deus pèrses, qui ei immutable.

8qu'a- Aqueth decret que profetiza admirablament lo qui va tornar lo dimenge roman obligatòri a la fin deus dias. Mes que relhevam qu'aqueth caractèr immutable de la lei deus mèdes e de las pèrsas establida per òmis faillibles e pecaires qu'ei totaument injustificat . L'immutabilitat qu'apartien au vertadèr Diu viu, lo Creator.

Dan 6:9 Aquiu sus lo rei Dàrius qu'escrivó lo decret e la defensa.

9qu'a- Aquera estapa qu'ei essenciau, pr'amor qu'avent eth medish escrit lo decret e la defensa, la lei deus mèdes e deus pèrses immutable que va dever estar respectada.

Dan 6:10 Quan Daniel sabó que lo decret èra escrit, que's retirè dens lo son ostau, on las frinèstas de la cramba superiora èran obèrtas dens la direccion de Jerusalèm ; e tres còps lo dia que's metè de jolhs, que pregava, e que logava lo son Diu, com ac hasèva abans.

10qu'a- Daniel ne càmbia pas comportament, e ne's dèisha pas influenciar per aquera mesura umana. En obrint la soa frinèsta, que mòstra que vòu que la soa fidelitat au Diu Totpoderós sia coneguda de tots. Ad aquera epòca, Daniel que's vira dens la direccion de Jerusalèm on quitament destrusit, lo temple de Diu que's tròba . Pr'amor que lo Diu Esperit s'ei manifestat longtemps dens aqueth sent temple dont avèva hèit la soa demora, la soa abitacion terrèstra.

Dan 6:11 Alavetz aqueths òmis entrèn tumultuosament, e que trobèn Daniel qui pregava e qu'invocava lo son Diu .

11qu'a- Los comploteurs que güeitavan e qu'ac susvelhavan entad ac préner en plea accion de desobediència au decret reiau ; actuaument un « flagrant delicte ».

Dan 6:12 Puish se presentèn davant lo rei, e que'u digón a perpaus de la defensa reiau : N'as pas escrivut ua defensa portant qui quau que sia dens l'espaci de trenta dias qu'adreçaré pregàrias a quauque diu o a quauque òmi, lhevà ton, ô rei, que seré getat dens la hòssa aus leons ? Lo rei que responó : La causa qu'ei certana, segon la lei deus mèdes e deus pèrses, qui ei immutable.

12qu'a- Lo rei ne pòt pas que confirmar lo decret qu'a eth medish escrivut e signat.

Dan 6:13 Que prenón un còp de mei la paraula e que digón au rei : Daniel, l'un deus captius de Juda, n'a pas tienut nat compte de tu, ô rei, ni de la defensa qu'as escrivuda, e que hè la soa pregària tres còps lo dia .

13qu'a- Pres en flagrant delictè, dens l'accion de la soa pregària, Daniel qu'ei denonciat . Lo rei qu'aprècia Daniel entau son comportament fidèu e aunèste . Que va tanlèu har lo ligam enter eth e aqueth Diu qui sèrv dab autant de zèle e de fidelitat puishqu'ac prèga regularament tres còps per dia. Qu'ei çò qui explica, la pena e l'affliccion qui la condemnacion de Daniel lo va causar e la debuta de la soa conversion qui vien.

Dan 6:14 Lo rei qu'estó plan afligit quan entenó aquò ; que prenó a còr de desliurar Daniel, e dinc au cocar deu só que s'esforcè d'ac salvar.

14qu'a- Lo rei que realiza mentre qu'ei estat manipulàt e que's met en pena entà salvar Daniel qui aprècia hèra. Mes los sons esfòrç que seràn vans e lo rei tristament que descobreish abans tots qui : la letra carada, mes l'esperit que vivifique . En balhant mei tard aus òmis aquera expression, Diu que mòstra lo limit deu respècte a las leis . La vita ne pòt pas èste reglamentada sus letras de tèxtes de lei. Dens lo son jutjament divin, Diu que pren en compte detalhs qui la letra morta de la soa lei escriuta ignòra e los òmis shens Diu n'an pas la saviesa entà ne har autant.

Dan 6:15 Mes aqueths òmis qu'insistín au près deu rei, e que'u digón : Sàpias, ô rei, qui la lei deus mèdes e deus pèrses qu'exigeish que tota defensa o tot decret confirmat peu rei sia irrevocabla.

15qu'a- Los comploteurs que rapèran la natura irrevocabla (injustificada) de las decisions presas peu rei deus mèdes e deus pèrses. Qu'ei eth medish pres au traçanard per la soa cultura eretada. Mes que compren qu'ei estat victima d'un complòt dirigit contra Daniel.

Dan 6:16 Alavetz lo rei balhè l'ordi qui's mièsse Daniel, e que s'ac getèsse dens la hòssa aus leons. Lo rei que prenó la paraula e dit a Daniel : Que posca lo ton Diu, qui sèrves dab perseverança, te desliurar !

16qu'a- Lo rei qu'ei obligat de har getar Daniel dens la hòssa aus leons, mes que desira de tot lo son còr qui lo Diu qui sèrv dab tant de fidelitat qu'interviènia entad ac salvar.

Dan 6:17 Que's portè ua pèira, e que la se metó sus l'obertura de la hòssa ; lo rei que la sagerè deu son anèth e de l'anèth deus sons grans, entà qu'arren n'estosse pas cambiat au respècte de Daniel .

17qu'a- Ací, l'experiéncia viscuda per Daniel que presenta similituds dab la mesa au tombèu deu Crist dont la pòrta circulara de pèira estó egaument sagerada entà empachar de las intervencions umanas.

Dan 6:18 Lo rei qu'anè puish dens lo son palais ; que passè la nueit a jeun, ne faire pas pas de concubina au près d'eth, e ne's podó pas liurar au som.

18qu'a- Aqueth comportament deu rei que hè pròva de la soa sinceritat . En hant aqueras causas, que mòstra que vòu agradar au Diu de Daniel e obtièner d'eth lo son salut. Qu'ei la debuta de la soa conversion au Diu unic .

Dan 6:19 Lo rei que's lhevè au punt deu dia, dab l'auròra, e qu'anè precipitadament a la hòssa aus leons .

19qu'a- Ua preparacion de puretat seguida d'ua nueit blanca pr'amor deu son esperit tormentat per la pensada de la mort de Daniel e aquera precipitacion cap a la hòssa aus leons autanlèu l'auròra ne son pas las accions practicadas per un rei pagan mes las d'un hrai qui aima lo son hrai en Diu.

Dan 6:20 En s'apressant de la hòssa, qu'aperè Daniel d'ua votz trista . Lo rei que prenó la paraula e dit a Daniel : Daniel, servidor deu Diu viu, lo ton Diu, qui sèrves dab perseverança, ce que t'a poduda desliurar leons ?

20qu'a- En s'apressant de la hòssa, qu'aperè Daniel d'ua votz trista

Lo rei qu'espèra mes que cranh e que cranh lo péger entà Daniel . Totun, la soa esperança qu'ei demostrada peu hèit qui l'apèra e que'u pausa ua question .

20b- Daniel, servidor deu Diu viu, lo ton Diu, qui sèrves dab perseverança, ce que t'a poduda desliurar leons ?

En ac designant com « Diu viu », Dàrius que hè pròva de la debuta de la soa conversion . Totun, la soa question « que t'a poduda desliurar leons ? » nse mòstra qu'ac coneish pas enquèra. Senon auré dit « aseth volut te desliurar leons ? ».

Dan 6:21 E Daniel que digó au rei : Rei, viu eternaument !

21qu'a- Dens la boca deus comploteurs, au verset 6, l'expression qu'avèva drin de sens, mes dens la de Daniel, que profetiza un accés a la vita etèrna reservada aus elegits de Diu.

Dan 6:22 Mon Diu qu'a enviat lo son anjo e barrat la gola deus leons, qui m'an pas hèit nat mau,

pr'amor que soi estat trobat innocent davant eth ; e davant tu tanpòc, ô rei, n'èi pas arren hèit de maishant.

22qu'a- Dens aquera experiéncia, lo rei Dàrius que realiza quant la concepcion immutabla deus decrets reiaus umans ei estúpida, injustificada e desaprovada peu vertadèr Diu viu qui Daniel sèrv shens s'amagar.

Dan 6:23 Alavetz lo rei estó plan gaujós, e qu'ordenè que's hasosse sortir Daniel de la hòssa. Daniel qu'estó retirat de la hòssa, e ne's trobè sus eth nada nafra, pr'amor qu'avèva avut hidança en lo son Diu.

23qu'a- Alavetz lo rei estó plan gaujós

Aquera reaccion de gai naturau e spontanèa que revèla un futur elegit de Diu pr'amor que lo rei a adara la certitud de la soa existéncia e de la soa poténcia.

23b- Daniel qu'estó retirat de la hòssa, e ne's trobè sus eth nada nafra

Tot parièr com los vestits deus tres companhs de Daniel getats dens lo hornàs subercauhat n'èran pas pas cremats .

23c- pr'amor qu'avèva avut hidança en lo son Diu

Aquera hidança qu'estó revelada dens la soa decision de non pas aubedir au decret reiau qui auré privat Diu de las soas pregàrias ; ua causida impossibla e inconcevable entad aqueth òmi que modèla fe purament uman .

Dan 6:24 Lo rei qu'ordenè qu'aqueths òmis qui avèvan acusat Daniel qu'estossen miats e getats dens la hòssa aus leons, eths, los lors mainatges e las lors hemnas ; e abans qu'estossen arribats au hons de la hòssa, los leons que'us sasín e que copèn tots lo lor òs.

24qu'a- Diu qu'a tornat la situacion contra los maishants qui projectavan lo mau. Temps deus reis pèrses qui van viéner, l'experiéncia que serà renovelada entau judiu Mardochee qui lo cap Haman volerà har se morir dab lo son pòble au temps de la reina Esther. Aquí tanben, qu'ei Haman qui acabarà pendolant au pè quilhat entà Mardochee.

Dan 6:25 Après aquò, lo rei Dàrius qu'escrivó a tots los pòbles, a totas las nacions, aus òmis de totas lengas, qui abitavan sus tota la tèrra : Qué la patz vosautas sia balhada dab abundància !

25qu'a- Aqueth escrit navèth deu rei qu'ei lo d'un òmi conquistat peu Diu viu. Estant adara en patz perfèita dens lo son còr, qu'utiliza la soa posicion dominante, entà adreçar a totas las gents deu son reiaume, lo testimoniatge de la soa patz qui a recebuda deu vertadèr Diu.

Dan 6:26 Qu'ordeni que, dens tota l'estenuda deu men reiaume, que s'aja cranhença e de l'esglàs entau Diu de Daniel. Pr'amor qu'ei lo Diu viu, e que subsisteish eternaument ; lo son reiaume ne serà pas jamei destrusit, e la soa dominacion que durarà dinc a la fin .

26qu'a- qu'ordeni que, dens tota l'estenuda deu men reiaume

Lo rei qu'ordena mes n'obliga pas arrés.

26b- que s'aja cranhença e de l'esglàs entau Diu de Daniel

Mes enriquit per aquera experiéncia, qu'impansa la cranhença e l'esglàs deu Diu de Daniel entà dissuadir los autors d'un navèth complòt fomentat contra Daniel.

26c- Pr'amor qu'ei lo Diu viu, e que subsisteish eternaument

Qu'espèra qu'aqueth testimoniatge serà rebut dens los còrs de las gents deu reiaume, e entà çò har, qu'ac lògue e que l'exalte .

26d- lo son reiaume ne serà pas jamei destrusit, e la soa dominacion que durarà dinc a la fin

Lo caractèr etèrne deu 5au reiaume de l'estatua qu'ei un còp de mei proclamat .

Dan 6:27 Qu'ei eth qui desliura e qui sauva, qui opèra signes e prodigis dens los cèus e sus la tèrra. Qu'ei eth qui a desliurat Daniel de la poténcia deus leons.

27qu'a- Qu'ei eth qui desliura e qui sauva

Lo rei que hè pròva de çò qui a constatat mes aquera desliurança e aqueth salut ne concerneishen pas que lo còs físic, la vita de Daniel. Que calerà esperar la venguda de Jèsus-Crist entà comprèner lo desir de Diu de desliurar e de salvar pecat. Mes relhevem-ac, lo rei qu'a esprovat naturaument lo besonh de's purificar entà agradar au Diu viu.

27b- qui opèra signes e prodigis dens los cèus e sus la tèrra

Lo libe de Daniel que hè pròva d'aqueths signes e prodigis, accions subnaturaus qui Diu a realizadas, mes atencion, lo drac e los sons demònis que pòden eths-tanben contrahar daubuns miracles divins. Entà identificar enter las duas originas possiblas, que sufiz de comprèner a qui lo messatge desliurat profièita. Que Conduseish a l'aubedissença au Diu creator, o a la soa desobediéncia ?

Dan 6:28 Daniel que prosperè devath lo regne de Dàrius, e devath lo regne de Cyrus, Pèrsia.

28qu'a- qu'ac comprenem, Daniel ne tornarà pas sus la soa tèrra nadau nacionau, mes las leçons que Diu l'a apresas dens Dan.9 que l'auràn hèit acceptar shens sofriment aqueth sòrt decidit peu son Diu.

Daniel 7

Dan 7:1 : La prumèra annada de Belschatsar, rei de Babylone, Daniel qu'avó un saunei e de las visions que's presentèn au son esperit, deu temps qu'èra sus la soa jaça. Puish qu'escrivó lo saunei, e que contè las principaus causas .

1qu'a- La prumèra annada de Belschatsar, rei de Babylone

Qu'ei a díser en – 605. Despuish la vision de Dan.2, 50 ans que's son escorruts . Mort, lo rei gran Nébucadnetsar qu'ei remplaçat peu son arrèrhilh Belschatsar .

Dan 7:2 : Daniel que comencè e que digó : Qu'espiavi pendent la mea vision nocturna, e aquí, los quate vents deus cèus que s'arroncèn sus la mar grana .

2qu'a- los quate vents deus cèus que s'arroncèn

Que son las guèrras universaus qui conduseishen deus dominators a expandir lo lor poder dens la direccion deus quate punts cardinaus, cap au Nòrd, lo Sud, l'Èst e l'Oèst.

2b- sus la mar grana

L'imatge n'ei pas lausenquèr entà l'umanitat, pr'amor que la mar, quitament grana, qu'ei un simbèu de mort . N'ei pas, dens lo projècte de Diu, lo miei preparat entà l'òmi hèit au son imatge, segon Gen.1. Lo son miei qu'ei la tèrra . Mes l'umanitat qu'a perdut, despuish lo pecat originau, per la soa desobediéncia, lo son imatge divin e n'ei pas mei aus sons uelhs purs e sents qu'animaus marins impurs e voraç qui's devòran los uns los autes devath las inspiracions deu drac e deus demònis. Dens aquera vision, la mar que simboliza la massa anonima deus èstes umans .

En mei, la zòna cobèrta per la profecia que concerneish pòbles religats peus lors aspèctes costèrs arriberans de la mar Mediterranèa. La mar que jòga donc un ròtle gran dens las accions guerrièras de las conquistas deus dominators.

Dan 7:3 E quate grans animaus que sortín de la mar, diferents los uns deus autes.

3qu'a- E quate grans animaus que sortín de la mar

Que retrobam dens ua vision navèra l'ensenhament balhat dens Daniel 2, mes aquí, animaus que remplaçan las partidas deu còs de l'estatua .

3b- diferents los uns deus autes

Com los materiaus de l'estatua de Dan.2.

Dan 7:4 Lo prumèr qu'èra parièr a un leon, e qu'avèva alas d'aglas ; qu'espièi, dinc au moment on las soas alas estón desarrigadas ; qu'estó tirat de tèrra e que metoi de pè suus sons pès com un òmi, e un còr d'òmi que l'estó balhat .

4qu'a- Lo prumèr qu'èra parièr a un leon, e qu'avèva alas d'aglas

Ací, lo cap d'aur deu rei caldèu de Dan.2 que vad un leon a las alas d'aglas ; emblèma gravat sus las pèiras bluas de Babylone, l'orgulh deu rei Nébucadnetsar dens Dan.4.

4b- qu'espièi, dinc au moment on las soas alas estón desarrigadas

La profecia qu'evòca las sèt annadas o sèt temps pendent los quaus lo rei Nébucadnetsar estó abestit per Diu. Pendent aqueras 7 annadas (sèt temps) d'umiliacion profetizadas dens Dan.4:16, lo son còr d'òmi qu'estó tirat, remplaçat per un còr de bèstia.

4c- qu'estó tirat de tèrra e metut de pè suus sons pès com un òmi, e un còr d'òmi que l'estó balhat .

La soa conversion au Diu creator qu'ei ací confirmada . La soa experiéncia que'ns permet de comprèner que, entà Diu, l'òmi qu'ei òmi qui quan lo son còr pòrta l'imatge deu de Diu. Qu'ac revelarà dens la soa incarnacion en Jèsus-Crist lo divin perfèit que modèla amor e aubedissença.

Dan 7:5 E aquí, un segond animau qu'èra parièr a un ors, e que's tienè sus un costat ; qu'avèva tres còstas dens la gola enter las dents, e que'u se disè : L'hèva't, que minja hèra carn .

5qu'a- E aquí, un segond animau qu'èra parièr a un ors, e que's tienè sus un costat

Après lo rei caldèu, la peitrina e los braç d'argent deus mèdes e deus pèrses que vaden un ors . La precision « qui's tienè sus un costat » qu'illustra la dominacion Pèrsia apareishuda en

segonda après la dominacion mède, mes las soas conquistas obtenudas peu rei Cyrus 2 Pèrsia que l'an balhat ua poténcia hòrt mei grana que la deus mèdes.

5b- qu'avèva tres còstas dens la gola enter las dents, e que'u se disè : Lhèva't, que minja hèra carn

Los pèrses que van dominar los mèdes e conquistar tres païs : Lídia deu ric rei Crésus en – 546, la Babylonie en – 539, e Egipte en – 525.

Dan 7:6 Après aquò qu'espèiè, e aquí, un aute qu'èra parièr a un leopard, e qu'avèva d'esquia quate alas com un ausèth ; aqueth animau qu'avèva quate caps, e la dominacion que l'estó balhada .

6qu'a- Après aquò qu'espèiè, e aquí, un aute qu'èra parièr a un leopard

Idem, lo vente e las cueishas d'airain deus dominators grècs que vaden un leopard aprovedit de quate alas d'ausèth ; los plaps deu leopard grèc que'n hèn un simbèu deu pecat .

6b- e qu'avèva d'esquia quate alas com un ausèth

Las quate alas d'ausèth associadas au leopard illustran e que confirman l'extrèma rapiditat de las conquistas deu son rei joen Alexandre lo Grand (enter -336 e -323).

6c- aqueth animau qu'avèva quate caps, e la dominacion que l'estó balhada

Ací, « quate caps » mes dens Dan.8 que serà « quate grans còrns » qui designan los dominators grècs successors d'Alexandre lo Grand : Seleuc, Ptolemèu, Lysimaque, e Cassandre.

Dan 7:7 Après aquò, qu'espèiè pendent las meas visions nocturnas, e aquí, qu'i avèva un quatau animau, terrible, espaventable e extraordinàriament hòrt ; qu'avèva granas dents de hèr, que minjava, que copava, e que trepejava çò qui demorava ; qu'èra diferent de tots los animaues precedents, e qu'avèva dètz còrns .

7qu'a- Après aquò, qu'espèiè pendent las meas visions nocturnas, e aquí, qu'i avèva un quatau animau, terrible, espaventable e extraordinàriament fòrt

Aquí enquèra, las camas de hèr de l'Empèri roman que vaden un mostre a las dents de hèr e dètz còrns. Pr'amor que segon Apo.13:2, ad eth sol, que pòrta los critèris deus 3 empèris precedents : Fòrça deu leon, confirmada dens aqueth verset on ei precisat : extraordinàriament hòrt ; la poténcia de l'ors, e la rapiditat deu leopard dab l'eretatge deu son pecat simbolizat peus sons plaps.

7b- qu'avèva granas dents de hèr, que minjava, que copava, e que trepejava çò qui demorava ;

Aqueras precisions que l'imputan deus carnatges e deus massacres complits peu simbèu deu hèr roman qui's va perlongar dinc au cap deu monde, per la soa dominacion papau.

7c- qu'èra diferent de tots los animaues precedents, e qu'avèva dètz còrns .

Los dètz còrns que representan, los francs, los lombards, los alamans, los Anglosaxons, los visigòts, los burgondes, los Suèves, los Hérules, los vandales, e los ostrogòts. Que son los dètz reiaumes crestians qui's van formar après l'aclapament de l'empèri roman a partir de 395, segon las explicacions balhadas per l'anjo a Daniel dens lo verset 24.

Dan 7:8 Que considerèi los còrns, e aquí, ua auta petit còrn que sortí deu miei d'eras, e tres deus prumèrs còrns qu'estón desarrigadas davant aqueth còrn ; e aquí, qu'avèva uelhs com uelhs d'òmi, e ua boca, qui parlava dab arrogància.

8qu'a- que considerèi los còrns, e aquí, ua auta petit còrn que sortí deu miei d'eras

Lo còrn petit que sòrt de l'ua deus dètz còrns, çò que designa Itàlia deus ostrogòts on se tròba la vila de Roma e lo pretendut « sent sèti » papau, au palais deu Latran suu mont Caelius ; nom latin significant : lo cèu.

8b- e tres deus prumèrs còrns qu'estón desarrigadas davant aqueth còrn

Los còrns desarrigats que son cronologicament : los tres reis abaishats deu verset 24 sia, los Hérules enter 493 e 510, puish successivament, los vandales en 533, e los ostrogòts en 538 qui estón caçats de Roma peu generau Belisari aus ordis de Justinian 1èr, e definitivament vençuts a Ravena en 540. Pr'amor que cau relhevar la consequéncia de l'expression davant aqueth còrn. Açò que significa que lo còrn a pas poténcia militar personau e que profièta de la fòrça armada deus monarcas qui la cranhen e que cranhen lo son poder religiós e que prefereishen atau la sosténer e l'aubedir. Aqueth rasoament que serà confirmat dens Dan .8:24 on legeram : la soa poténcia que s'acreisherà, mes non per la soa pròpia fòrça e lo verset 25 que precisarà : pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas, qu'aurà arrogància dens lo còr . Qu'ei atau demostrat que la vertat recep confirmacion unicament en regropant los messatges parièrs dispersats dens los diferents capítols deu libe de Daniel e mei largament de la Bíblia entièra. Separats, los capítols deu libe « que sagèran » la profecia e los sons messatges, los mei subtils e los mei importants que demoran inaccessibles .

8c- e aquí, qu'avèva uelhs com uelhs d'òmi

Dens Apo.9, l'Esperit que hè precedir las soas descripcions deu tèrme com. D'aquera faïçon, que suggereish ua semblança d'aparéncia qui ei pas ua realitat. Ací, tot parièr, que cau relhevar la semblança dab l'òmi incarnat dens la soa perfeccion en Jèsus-Crist, mes ne n'a pas que la

pretension. Mes qu'i a mei, pr'amor que los « uelhs » son simbolic de la vesença deus profètas dont Jèsus ei tanben lo modèl perfèit. E l'Esperit qu'alludeish la pretension profetica de la papautat qui acabarà per installar lo son sèti oficiau dens la ciutat deu Vatican, mot qui significa : profetizar, deu latin « vaticinare ». La causa que serà confirmada dens Apo .2:20, quan l'Esperit compara aquera glèisa catolica romana a la Jézabel qui hasó tuar los profètas de YaHWéH, la hemna estrangèra adoratritz deus Baals, esposada peu rei Achab. La comparason qu'ei justificada pr'amor que lo papisme hè se morir suus lenhèrs de l'inquisicion los vertadèrs profètas de Diu en Crist.

8d- e ua boca, qui parlava dab arrogància.

Dens aqueth capítol 7, lo divin Cineasta e Empontaire presenta en « zoom » l'èra crestiana qui ac concerneish particularament, lo periòde comprés enter la fin de l'empèri roman e lo retorn gloriós deu Crist en Micaël, lo son nom celèste au prèrs deus anjos. Qu'anóncia la venguda d'un rei arrogant, persécuteur deus sents deu Plan-Haut, qui se'n pren a las nòrmas religiósas divinas temptant de cambiar los temps e la lei, deus dètz comandaments mes tanben de las autas ordenanças divinas. L'Esperit qu'anóncia lo son castig finau ; que serà « consumit peu huec pr'amor de las soas paraulas arrogantas ». Qu'ei pr'amor d'aquò que, la scèna deu jutjament celèste deu setau millenari qu'ei suu pic presentada après la mencion de las soas paraulas arrogantas. Abans era, lo rei Nébucadnetsar qu'avèva tanben hèit pròva d'arrogància mes qu'a acceptat umblament la leçon d'umiliacion qui Diu l'a balhada.

Lo jutjament celèste

Dan 7:9 Qu'espièi, deu temps que's plaçava deus trònes. E l'ancian deus dias que s'assetè . Lo son vestit qu'èra blanc com la nèu, e lo peu deu son cap qu'èra com lana pura ; lo son trône qu'èra com esclamas de huec, e las ròdas com un huec ardent.

9qu'a- qu'espièi, deu temps que's plaçava deus trònes

Aquera scèna que representa lo temps deu jutjament qui serà efectuat peus sents recrompats de Jèsus-Crist en la soa preséncia, assetat sus trònes, dens lo cèu segon Apo.4, pendent los mila ans citats dens Apo.20. Aqueth jutjament que prepara las condicions deu jutjament darrèr dont l'execucion ei illustrada dens lo verset 11.

9b- E l'ancian deus dias que s'assetè .

Que s'ageish deu Crist divinizat, lo sol Diu creator. L'accion deu vèrbe qu'assetè qu'indica l'arrèt d'ua activitat de pè, qu'ei l'imatge deu repaus . Lo cèu qu'ei dens ua patz absoluta . Sus tèrra, los maishants que son estats destrusits au retorn deu Crist.

9c- Lo son vestit qu'èra blanc com la nèu, e lo peu deu son cap qu'èra com lana pura

Lo blanc qu'ei lo simbèu de la perfèita puretat de Diu qui concerneish la soa natura entièra au nivèu deus sons vestits, simbèus de las soas òbras e deu peu deu son cap qui son ua corona de saviesa pura e perfèita franca de tot pecat.

Aqueth verset que suggereish Esa .1:18 : Vienetz e plaidegem ! dit YaHWéH. Si los vòstes pecats son com lo cremesin, que vairàn blancs com la nèu ; si son rois com la porpra, que vairàn com la lana.

9d- lo son trône qu'èra com esclamas de huec,

Lo trône que designa la plaça deu gran Jutge sia, lo jutjament de la pensada de Diu. Qu'ei plaçat devath l'imatge de las esclamas de huec qui seràn los uelhs deu Crist justicièr dens Apo.1:14 on se retròba las descripcions d'aqueth verset. Lo huec destrusit, çò que balha ad aqueth jutjament la mira de destrusir los enemics de Diu e deus sons elegits. Pr'amor qu'aquestes que son dejà mòrts, aqueth jutjament que concerneish la segonda mort qui fraparà definitivament los condemnats.

9au- e las ròdas com un huec ardent.

Lo trône qu'a ròdas comparadas a un huec ardent qui serà justament alucat sus la tèrra : Apo.20:14-15 : la segonda mort qu'ei l'estanh de huec . Las ròdas que suggereishen donc lo desplaçament deus jutges deu cèu cap a la tèrra entà l'execucion deus verdictes prononciats. Lo Diu viu, lo Jutge gran, que's desplaça e quan la tèrra sia renovelada e purificada, que's desplaçarà enquèra entà i installar lo son trône Royal segon Apo.21:2-3.

Dan 7:10 Un flui de huec que colava e que sortiva de davant eth. Mila milèrs qu'ac servivan, e dètz mila milions que's tienèn en la soa preséncia . Los jutges que s'assetèn, e los libes qu'estón obèrts .

10qu'a- Un flui de huec que colava e que sortiva de davant eth

Lo huec purificator qui devararà deu cèu entà devorar las amnas deus descaduts mòrts puish ressuscitats, segon Apo.20:9 : E que montèn sus la susfàcia de la tèrra, e qu'investín lo camp deus sents e la vila plan-aimada. Mes un huec que devarè deu cèu, e que'us devorè .

10b- Mila milèrs qu'ac servivan

Sia, un milion d'amnas, d'elegits recrompats de la tèrra.

10c- e dètz mila milions que's tienèn en la soa preséncia

Dètz miliards d'arnas terrèstras aperadas per Diu que son ressuscitadas e convocadas davant eth e los sons jutges entà patir la justa senténcia divina de la segonda mort, causa confirmada dens Luc 19:27 : A la rèsta, que miatz ací los mens enemics, qui an pas volut que regnèssi sus eths, e tuatz-los en la mea preséncia. Sòrta, l'Esperit que confirma las paraulas qui a ditas per Jèsus dens Matt.22:14 : Pr'amor qu'i a hèra d'aperats, mes drin d'elegits. Que serà particularament lo cas dens los darrèrs dias segon Luc 18:8 : ... Mes, quan lo Hilh de l'òmi viénia, ce trobarà la fe sus la tèrra ?

10d- Los jutges que s'assetèn, e los libes qu'estón obèrts

Lo tribunau suprème que va jutjar sus la basa deus testimoniatges qui an permetut lo jutjament e los requisitòris adaptats individuaument entà cada amna condemnada. Los sons libes que contien la vita d'ua creatura, gardada en memòria per Diu, dab entà testimònis los anjos fidèus, actuaument invisibles entaus Terrians.

Dan 7:11 Qu'espièi alavetz, pr'amor de las paraulas arrogantas qui prononciava lo còrn ; e mentre qu'espiavi, l'animau qu'estó tuat .

11qu'a- qu'espièi alavetz, pr'amor de las paraulas arrogantas qui prononciava lo còrn

Com los tèrmes « pr'amor de las paraulas arrogantas » que l'indican, aqueth verset que'ns vòu mostrar lo rapòrt de causa a efèit qui definí lo jutjament de Diu. Ne jutja pas shens causa .

11b- e mentre qu'espiavi, l'animau qu'estó tuat

Si lo quatau animau representant la succession, Roma imperiau - dètz reiaumes europèus - Roma papau, qu'ei destrusit peu huec, qu'ei pr'amor de l'activitat orau arroganta de la Roma papau ; activitat qui's va perlongar dinc au retorn deu Crist.

11c- e lo son còs qu'estó avalit, liurat au huec entà èste cremat

Lo jutjament que frapa au còp lo còrn petit e los dètz còrns civius qui l'an sostienuda e qu'an participat aus sons pecats segon Apo .18:4. L'Etang de huec de la segonda mort que'us va devorar e los avalir.

Dan 7:12 Los autes animaues qu'estón despolhats de la lor poténcia, mes ua prolongacion de vita que'us estó acordada dinc a un certan temps .

12qu'a- Los autes animaues qu'estón despolhats de la lor poténcia

Ací, com dens Apo.19:20 e 21, l'Esperit que revèla qu'un sòrt diferent ei previst entaus pecaires ordinaris deu paganisme, estant eretèrs deu pecat originau transmetut despuish Adam a las massas umanas de tota l'istòria terrèstra.

12b- mes ua prolongacion de vita que'us estó acordada dinc a un certan temps

Aquera precision que vòu significar l'avantatge deus empèris precedents d'aver pas viscut la fin de la lor dominacion a la fin deu monde com ei lo cas entau 4au animau roman devath la soa darrèra fòrma de governament universau crestian au temps deu retorn de Jèsus-Crist. La fin deu 4au qu'ei mercada per la soa destruccion entièra . Après aquò, la tèrra que demorarà infòrma e que vueita en imatge de l'abisme de Gen .1:2.

Jèsus-Crist, lo hilh de l'òmi

Dan 7:13 Qu'espièi pendent las meas visions nocturnas, e aquí, suus ahoalhs deus cèus qu'arribè quauqu'un de parièr a un hilh de l'òmi ; que s'avancè cap tà l'ancian deus dias, e que s'ac hasó apressar d'eth.

13qu'a- qu'espièi pendent las meas visions nocturnas, e aquí, suus ahoalhs deus cèus qu'arribè quauqu'un de parièr a un hilh de l'òmi

Aquera aparicion deu hilh de l'òmi que vien esclarir lo sens balhat au jutjament qui vien d'èste evocat. Lo jutjament qu'apartien au Crist . Mes au temps de Daniel, Jèsus n'ei pas enqüèra vienut, tanben Diu que met en imatge çò qui complirà peu son ministèri terrèstre pendent la soa purmèra vienuda sus la tèrra deus òmis.

13b- que s'avancè cap tà l'ancian deus dias, e que s'ac hasó apressar d'eth.

Après la soa mort, que's ressuscitarà, entà presentar la soa justícia perfèita qui ei estada sacrificada en ofrenda au Diu ofensat, entà obtièner lo perdon deus sons elegits fidèus, triats e seleccionats per eth medish. L'imatge presentat qu'ensenha lo principi deu salut obtienut per la fe au sacrifici voluntari de Diu en Crist. E que confirma la soa validitat au prè de Diu .

Dan 7:14 Que'u se balhè la dominacion, la glòria e lo regne ; e tots los pòbles, las nacions, e los òmis de totas lengas qu'ac servín . La soa dominacion qu'ei ua dominacion etèrna qui passarà pas pas, e lo son regne ne serà pas jamei destrusit .

14que- s'A lusida que balhè la dominacion, la glòria e lo regne

Las dadas d'aqueth verset que's tròban resumidas dens aqueths versets de Matt .28:18 a 20 qui confirman que lo jutjament apartien plan a Jèsus-Crist : Jèsus, s'estant apressat, que'us parlè atau : Tot poder que m'ei estat balhat dens lo cèu e sus la tèrra. Anatz, hèitas de totas las nacions deus discípols, los batejant au nom deu Pair, deu Hilh e deu Sent Esperit, e ensenhatz-los a observar tot çò

qui vs'èi prescrivut. E aquí, que soi dab vosauts cada dia, dinc au cap deu monde.

14b- e tots los pòbles, las nacions, e los òmis de totas lengas qu'ac servín

Dens l'absolut, que serà sus la tèrra navèra, l'anciana renovelada e glorificada après lo setau millenari. Mes los recrompats que seràn estats seleccionats dens tots los pòbles, las nacions, e los òmis de totas lengas per l'unic salut obtienut per Jèsus-Crist pr'amor que l'an servit pendent la lor vita. Dens Apo.10:11 e 17:15 aquera expression que designa Euròpa e lo monde occidentau crestianizats. Que retrobam dens aqueth grop lo milion deus elegits sauvats qui sèrven Diu dens lo verset 10.

14c- e lo son regne ne serà pas jamei que

destruseish Las precisions citadas dens Dan .2:44 ac concernint que son confirmadas ací : lo son regne ne serà pas jamei destrusit .

Dan 7:15 Moi, Daniel, qu'avoi l'esperit trebolat au laguens de jo, e las visions deu men cap que m'espaurín .

15qu'a- Moi, Daniel, qu'avoi l'esperit trebolat au laguens de jo

Lo troble de Daniel qu'ei justificat, la vision qu'anóncia un perilh entaus sents de Diu .

15b- e las visions deu men cap que m'espaurín .

Lèu, la soa vision de Micaël que produsirà lo medish efèit sus eth, segon Dan.10:8 : Que demorèi sol, e que vivi aquera vision grana ; las fòrças que'm manquèn, la mea cara que cambiè de color e qu'estó descompausat, e que perdoi tota vigor . Explicacion : lo hilh de l'òmi e Micaël que son ua sola e quitament arrés divina. L'esglasi que va caracterizar lo regne de Roma, pr'amor que dens aqueras duas dominacions successivas, ne balharà pas aus pòbles de sents dominators com Nébucadnetsar, Dàrius lo Mède e Cyrus 2 Pèrsia.

Dan 7:16 Que m'apressèi de l'un deus qui èran aquí, e que'u demandèi la vertat sus totas aqueras causas . Eth me lo dit, e que me'n balhè l'explicacion :

16qu'a- Ací que començan las explicacions complementàrias balhadas per l'anjo

Dan 7:17 Aqueths quate grans animaús, que son quate reis qui's lhevaràn de la tèrra ;

17qu'a- Remarca qui aquera definicion s'aplica autant a las successions reveladas dens Dan.2 per l'imatge de l'estatua qui ací dens Dan.7, per la deus animaús.

Dan 7:18 mes los sents deu Plan Haut que receberàn lo reiaume, e que possediràn lo reiaume eternaument, d'eternitat en eternitat.

18qu'a- Quitament comentari qui entà las quate successions. Aquí enquèra, la cinquau que concerneish lo reiaume etèrne deus elegits qui lo Crist bastit sus la soa victòria suu pecat e la mort.

Dan 7:19 Puish que desirèi saber la vertat suu quatau animau, qui èra diferent de tots los autes, hèra terrible, qui avèva dents de hèr e de las unglas d'airain, qui minjava, que copava, e que trepejava çò qui demorava ;

19qu'a- qui avèva dents de hèr

Que's retròba ací, dens las dents, lo hèr dejà simbèu de la duresa de l'empèri roman designat per las camas de l'estatua de Dan.2.

19b- e de las unglas d'airain.

Dens aquera informacion suplementària, l'anjo que precisa : e de las unglas d'airain. L'eretatge deu pecat grèc qu'ei atau confirmat per aqueth materiau impur, aliatge qui simbolizava l'empèri grèc dens lo vente e las cueishas de l'estatua de Dan.2.

19c- qui minjava, que copava, e que trepejava çò qui demorava

Minjar, sia profieitar de las causas conquistadas, çò que hè créisher – copar sia, obligar e destrusir – trepejar sia, mespresar e secutar – Que son aqueras accions qui las duas « Roma » successivas e los lors sostiens civius e religiós que van practicar dinc au retorn deu Crist. Dens Apo.12:17 : l'Esperit que designa los darrèrs « adventistas » peu mot « rèsta ».

Dan 7:20 e suus dètz còrns qui avèva au cap, e sus l'aute qui èra sortida e davant la quau tres qu'èran tombadas, sus aqueth còrn qui avèva uelhs, ua boca parlant dab arrogància, e ua mei grana aparéncia qui los autes.

20qu'a- Aqueth verset que pòrta au verset 8 un detalh contradictòri. Com lo « còrn petit » ce pren ací ua mei grana aparéncia qui los autes ? Qu'ei aquí tota la soa diferéncia dab los autes reis deus dètz còrns. Qu'ei plan febla e fragila e totun, per la credulitat e la cranhença de Diu qui pretend representar sus la tèrra, que'us domina e que'us manipula au son grat, lhevàt en de raras excepcions.

Dan 7:21 e que vivi aqueth còrn har la guèrra aus sents, e l'emportar sus eths,

21qu'a- La paradòxa que contunha . Que pretend incarnar la mei hauta santetat e Diu que l'acusa de secutar los sons sents. Ua sola explicacion alavetz : que menteish com respira. La soa escaduda qu'ei la d'ua immensa mensonha enganaira e devastator, plan destructor deu camin traçat per Jèsus-Crist.

Dan 7:22 dinc au moment on l'ancian deus dias vienó balhar dret aus sents deu Plan Haut, e lo temps

qu'arribè on los sents estón en possession reiaume.

22qu'a- Urosament, la bona novèla qu'ei confirmada . Après las accions tenebrosas de la Roma papau e los sons sostiens civius e religiós, la victòria finau que tornarà au Crist e aus sons elegits.

Los versets 23 e 24 que precisan l'ordi de las successions

Dan 7:23 Que'm parlè atau : Lo quatau animau, qu'ei un quatau reiaume qui existirà sus la tèrra, diferent de tots los reiaumes, e qui devorarà tota la tèrra, que la traupirà e que la coparà .

23qu'a- L'empèri roman pagan devath la soa fòrma imperiau enter – 27 e 395.

Dan 7:24 Los dètz còrns, que son dètz reis qui's llevaràn d'aqueth reiaume. Un aute que's llevarà après eths, que serà diferent deus primèrs, e qu'abaisharà tres reis .

24qu'a- Qu'ei gràcias ad aquera precision qui podem identificar aqueths dètz còrns aus dètz reiaumes crestians formats suu territòri occidentau de l'empèri roman aclapat e esclatat. Aqueth territòri qu'ei lo deu nòste Euròpa actua : l'U.E (o E.U.).

Dan 7:25 Que prononciarà paraulas contra lo Plan-Haut, qu'oprimirà los sents deu Plan Haut, e qu'esperarà cambiar los temps e la lei ; e los sents que seràn liurats enter las soas mans pendent un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps.

25qu'a- que prononciarà paraulas contra lo Plan-Haut

Diu que concentra dens aqueth verset la soa denóncia deus pecats qui imputa au regime papau roman e aus sons avesques de Roma predecessors peus quaus, lo mau cometut qu'ei estat vulgarizat, justificat e ensenhat a las multituds ignorantas. L'Esperit qu'enumèra las acusacions en començant per la mei grèu : paraulas contra lo Plan Haut eth medish. Paradoxaument, los papas que pretendèn servir Diu e ac representar sus la tèrra. Mes qu'ei justament aquera pretension qui constitueish la falta pr'amor que Diu apròva pas en arren aquera pretension papau. E per via de consequéncia, tot çò qui Roma ensenha mensongèrment a perpau de Diu l'atenuat en persona.

25b- qu'oprimirà los sents deu Plan-Haut

La persecucion inica deus sents deu verset 21 qu'ei ací remembrada e confirmada. Jutjaments que son prononciats per tribunaus religiós portant lo nom de « senta Inquisicion ». La tortura qu'ei emplegada entà conduir los innocents a reconéisher la lor culpabilitat.

25c- e qu'esperarà cambiar los temps e la lei

Aquera acusacion que balha au legidor l'oportunitat de restablir las vertats fundamentaus deu culte tornat au verdader Diu viu e unic.

Lo beròrdi ordi metut en plaça per Diu qu'ei estat cambiat peus religiós romans . Segon Exòde 12:2, Diu qu'a dit a la sortida d'Egipte aus ebrèus : aqueste mes que serà entà vosauts lo primèr deus mes ; que serà entà vosauts lo primèr deus mes de l'annada. Que s'ageish aquí d'un ordi, pas d'ua simpla proposicion. E puishque lo salut vien deus judius segon Jèsus-Crist, despuish l'Exòde, tot èste qui entra dens lo salut enter tanben dens la familha de Diu on lo son ordi deu regnar e èste respectat. La verdadera doctrina deu salut qu'ei aquò, e çò qu'ac estó despuish lo temps deus apòstols . En Crist, l'Israèl de Diu qu'a pres un aspècte espirituau, ne n'ei pas mensh la soa Israèl entau quau a instaurat lo son ordi e las soas doctrinas. Segon ròm.11:24, lo pagan convertit qu'ei empeatat sus la rasic e lo tronc ebrèu d'Abraam, e non lo contrari. Qu'ei metut en guarda per Paul contra l'incrèdulitat vaduda fatau entaus judius rebèlles de l'anciana aliança e qu'ac serà tot autant entaus crestians rebèlles de la novèla ; çò que concerneish dirèctament la fe catolica romana, e l'estudi de Dan.8 qu'ac confirmarà, despuish 1843, los crestians protestants.

Ne n'èm pas qu'a la debuta d'ua longa revelacion profetica on l'acusacion divina portada dens aqueth verset ei omnipresenta tant las consequéncias que son terriblas e dramaticas. Los temps cambiats per Roma que concerneishen :

1 – lo repaus sabatèr deu 4au comandament de Diu. Lo setau dia qu'ei remplaçat despuish lo 7 de Març de 321 peu primèr dia, tienut entà dia que profana e debuta de setmana per Diu. En mei, aqueth primèr dia qu'estó impausat per l'emperador roman Constantin 1èr mentre qu'èra consacrat a l'adoracion deu « só venerable invençut », lo só divinizat peus pagans, dejà dens Egipte, simbèu biblic deu pecat. Daniel 5 que ns'a mostrat com Diu puneish los otratges qui'u son hèits, l'òmi qu'ei atau previenut e que sap çò qui l'espèra quan Diu ac jutge com a jutjat e hèit se morir lo rei Belschatsar. Lo sabat santificat per Diu autanlèu la fondacion deu monde qu'a la doble caracteristic de concernir lo temps e la lei divina, com lo nòste verset ac menciona.

2 – Lo començament de l'annada, qui s'operava a l'origina a la prima, mot qui significa primèr temps, qu'ei estat cambiat entà s'efectuar a la debuta de l'ivèrn.

3 – Segon Diu, lo cambiament deu dia que's hè au cocar deu só, dens l'ordi que nòtz dia, pas a miejanueit, pr'amor qu'ei ritmat e mercat peus astres qui a creats dens aquera intencion.

Lo cambiament de la lei que va hèra mei luenh que lo subjècte deu sabat. Roma n'a pas profanat vases d'aur deu temple, que s'ei autorizada a cambiar lo tèxte originau de las paraulas escrivudas per

Diu deu son dit sus las taulas de pèiras remetudas a Moïse. Causas autan sentas qui tocar l'arca, dens la quau se trobavan, qu'èra frapat per Diu d'ua mort immediata .

25c- e los sents que seràn liurats enter las soas mans pendent un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps

Qui significa un temps ? L'experiéncia deu rei Nébucadnetsar que'ns balha la responsa dens Dan .4:23 : Que quauqu'un te caçarà miei deus òmis, qu'auràs la toa demora dab las bèstias deus camps, que quauqu'un te balharà com aus bueus de l'èrba a minjar ; e sèt temps que passaràn sus tu, dinc a que sàpias que lo Plan-Haut que domina suu regne deus òmis e qu'ac balha a qui l'agrada. Après aquera dura experiéncia, lo rei que digó dens lo verset 34 : Après lo temps mercat, jo, Nebucadnetsar, que lhevèi los uelhs cap au cèu, e la rason que'm tornè . Qu'èi benedit lo Plan-Haut, qu'èi logat e glorificat lo qui viu eternaument, aqueth dont la dominacion ei ua dominacion etèrna, e dont lo regne subsisteish de generacion en generacion. Que'n podem dedusir qu'aquehs sèt temps representan sèt annadas puishque la durada comença e qu'acaba dens lo cors de la soa vita . Çò que Diu apèra un temps qu'èi donc lo temps qui la tèrra met entà complir un torn complet deu só. D'ailà que's desgatjan nombrós messatges . Dieu qu'èi simbolizat peu só e quan ua creatura se lhèva dens l'orgulh, entà la reméter a la soa plaça, Diu que'u ditz : « Hè lo torn de la mea divinitat e qu'apren qui soi ». Entà Nébucadnetsar, sèt torns que hèn besonh mes eficaç. Ua auta leçon que va concernir la durada deu regne papau egaument profetizada peu tèrme « temps » dens aqueth verset. En comparant dab l'experiéncia de Nébucadnetsar, Diu que puneish l'orgulh crestian en ac liurant a un abestiment pendent un temps, deus temps, e un miei-temps d'annadas profeticas. Autanlèu lo 7 de Març de 321, l'orgulh e l'ignorància dens la bestiessa que hèn qu'òmis consenten a respectar l'ordi qui càmbia un comandament de Diu ; çò a qué l'umile esclau deu Crist pòt pas aubedir shens qué, que's coparé deu son Diu sauvaire .

Aqueth verset que'ns conduseish a recercar la valor reau e las datas deu començament e de la fin d'aquera durada profetizada. Que vam descobrir que representa 3 ans e sheis mes. En hèit, aquera formula que reapareisherà dens Apo .12:14 on ei metuda en parallèla dab la formula 1260 dias deu verset 6. L'aplicacion deu còdi d'Ezé.4:5-6, un dia entà ua annada, que permeterà de comprèner que s'agí realement de 1260 longas e terriblas annadas, de sofriments e de morts.

Dan 7:26 Puish vienerà lo jutjament, e que'u se tirarà la soa dominacion, qui serà destrusida e avalida entà tostemps.

2que- a Relhèva l'interès d'aquera precision : lo jutjament e la fin de la dominacion deus papas que's produseishen au medish moment . Açò que pròva que lo jutjament evocat començarà pas abans lo retorn deu Crist. En 2021, los papas que son enquèra en activitat, donc lo jutjament citat dens Daniel a pas començat en 1844, hrais adventistas.

Dan 7:27 Lo regne, la dominacion, e la grandor de tots los reiaumes qui son devath los cèus, que seràn balhats au pòble deus sents deu Plan Haut. Lo son regne qu'èi un regne etèrne, e tots los dominators qu'ac serviràn e que l'aubediràn .

27qu'a- Lo jutjament qu'èi donc hèra començat après lo retorn en glòria deu Crist e lo raubatòri au cèu deus sons elegits.

27b- e tots los dominators qu'ac serviràn e que l'aubediràn

En exemples, Diu que'ns mòstra los tres dominators presentats dens aqueth libe : lo rei caldèu Nébucadnetsar, lo rei Mède Dàrius, e lo rei Pèrsia Cyrus 2.

Dan 7:28 Ací qu'acabèn las paraulas . Jo, Daniel, qu'estoi hèra troblat per las meas pensadas, que cambièi de color, e que conservèi aqueras paraulas dens lo men còr .

28qu'a- Lo troble de Daniel qu'èi enquèra justificat, pr'amor qu'a aqueth nivèu las pròvas de l'identitat de la Roma papau mancan enquèra per fòrça ; la soa identitat que demora enquèra ua « ipotèsi » déjà plan convaincante, mes totun, ua « ipotèsi ». Mes Daniel 7 ne constitueish pas que la dusau deus sèt pòsts profetics presentadas dens aqueth libe de Daniel. E déjà, qu'avem podut constatar que los messatges desliurats dens Dan.2 e Dan.7 que son identics e complementaris. Cada pòst navèth que'ns va portar elements suplementaris qui's vienent superpausar aus estudis déjà hèits, que confortaràn e qu'ahortiràn lo messatge de Diu qui vairà atau de mei en mei clar.

L'ipotèsi volent que lo « còrn petit » d'aqueth capítol 7 qu'èi la Roma papau, rèsta a confirmar. La causa que va èste hèita . Mes que retienem ben déjà aquera succession istorica qui concerneish Roma, « lo 4au animau mostruós a las dents de hèr ». Que designa l'Empèri roman seguit peus « dètz còrns » deus reiaumes europèus liures e independents a los quaus succedeish, en 538, lo « còrn petit » presumida papau, aqueth « rei diferent », davant lo quau « tres còrns o tres reis », los Hérules, los vandales e los ostrogòts que son abaishats enter 493 e 538 dens los versets 8 e 24.

Daniel 8

Dan 8:1 La tresau annada deu regne deu rei Beltschatsar, jo, Daniel, qu'avoï ua vision, otra la qui avèvi avuda precedentament.

1qu'a- Lo temps que s'ei escorrut : 3 ans. Daniel que recep ua vision navèra . Dens aquesta, n'i a pas mei que dus animaues qui son identificats clarament dens los versets 20 e 21 aus mèdes e pèrses e aus grècs qui èran dens las visions precedentas las 2ème e 3au Empèris de las successions profetizadas. Dab lo temps, dens las visions, los animaues que son de mei en mei clarament confòrmes aus rites deus ebrèus. Dan.8 presenta un marro e un boc ; los animaues auhèrts dens lo sacrifici deu dia deus expiations deu rite judiu. Que's pòt atau remarcar lo simbèu deu pecat dens la superposicion de l'empèri grèc : lo vente e las cueishas d'airain de Dan.2, lo leopard de Dan.7 e lo boc de Dan.8.

Dan 8:2 Quan avoï aquera vision, que'm semblè qu'èri a Suse, lo capdulh, dens la província d'Élam ; e pendent la mea vision, que'm trobavi prèu deu fluví d'Ulaï .

2qu'a- Daniel qu'ei en Pèrsia prèu deu fluví Karoun qui ei deu son temps l'Ulaï. La capitau Pèrsia e lo fluví simbèu d'un pòble qu'indican un lòc geografic de referéncia entà la vision qui Diu lo va balhar. Los messatges profetics que pòrtan donc dens aqueth capítol de preciosas dadas geograficas qui mancavan dens los capítols 2 e 7.

Dan 8:3 Que lhevèi los uelhs, qu'espièi, e aquí, un marro que's tienè davant lo fluví, e qu'avèva còrns ; aqueths còrns qu'èran hauts, mes l'ua qu'èra mei hauta que l'auta, e que's lhevè la darrèra .

3qu'a- Aqueth verset que resumeish l'istòria de Pèrsia imagée per aqueth marro dont lo còrn mei haut la representa pr'amor qu'estant estada dens un prumèr temps dominat per la soa aliada mède, que s'ei lhevàt au dessús d'era en darrèr per l'arribada au poder deu rei Cyrus 2 Pèrsia, en 539, lo darrèr contemporanèu de Daniel segon Dan.10:1. Mes aquí, que senhali un problèma de data reau, pr'amor que los istorians ignòran completament lo testimoniatge ocular de Daniel qui imputa, dens Dan.5:31, la conquista de Babylone au rei Mède Dàrius lo quau organiza Babylone en 120 satrapies segon Dan.6:1. Cyrus qu'a accedit au poder après la mort de Dàrius donc pas en 539 mes drin mei tard, o ben au contrari, la conquista per Dàrius que poiré aver que's debanè drin abans la data – 539.

3b- Ua subtilitat divina qu'apareish dens aqueth verset, dens la fòrma utilizada entà designar ua petita e un còrn gran. Açò que confirma que l'expression « petit còrn », suenhosament evitada, qu'ei especificament e exclusivament estacada a l'identitat de Roma.

Dan 8:4 Que vivi lo marro qui frapava deus sons còrns a l'occident, au septentrion e au mieidia; nat animau ne'u podèva pas resistir, e n'i avèva pas arrés entà desliurar las soas victimas; que hasèva çò qui volèva, e que vadó poderós .

4qu'a- L'imatge d'aqueth verset qu'illustra las fasas successivas de las conquistas deus pèrses qui'us conduseishen cap a l'empèri, la dominacion deu rei deus reis.

A l'occident : Cyrus 2 hèit Aliança dab los caldèus e los egipcians enter – 549 e – 539.

Au septentrion : Lídia deu rei Crésus qu'ei conquistada en – 546

Au mieidia : Cyrus que conquista la Babylonie en succedint au rei Mède Dàrius après – 539 e mei tard lo rei Pèrse Cambyse 2 que va conquistar Egipte en – 525.

4b- e que vadó poderós

Qu'atenh la poténcia imperiau qui hè de Pèrsia lo primèr empèri profetizat dens aqueth capítol 8. Qu'èra lo 2ème empèri dens las visions de Dan.2 e Dan.7. Dens aquera poténcia l'empèri Pèrsia espanidit dinc a la mar Mediterranèa qu'agredeish Grècia qui l'arrèsta a Maraton en – 490. Las guèrras que reprenen .

Dan 8:5 Com espiavi atentivament, aquí, un boc que vienè de l'occident, e que corrè tota la tèrra a la soa susfàcia, shens la tocar; aqueth boc qu'avèva un còrn gran enter los uelhs .

5qu'a- Lo verset 21 qu'identifica clarament lo boc : Lo boc, qu'ei lo rei de Javan, Lo còrn gran enter los sons uelhs, qu'ei lo primèr rei . Javan, qu'ei l'ancian nom de Grècia . Ignorant los reis grècs febles, l'Esperit que basteish la soa revelacion suu gran conquistaire grèc Alexandre lo Grand .

5b- aquí, un boc que vienè de l'occident

Las indicacions geograficas que son enqùera balhadas . Lo boc que vien de l'occident cap a l'empèri Pèrsia pres com lòc geografic de referéncia.

5c- e que corrè tota la tèrra a la soa susfàcia, shens la tocar

Lo messatge qu'ei analògue a las quate alas d'ausèth deu leopard de Dan.7:6. Que soslinha, l'extrèma rapiditat de las conquistas d'aqueth joen rei macedonian qui va expandir la soa dominacion dinc au fluvi Indus en dètz annadas.

5d- aqueth boc qu'avèva un còrn gran enter los uelhs

L'identitat qu'ei balhada dens lo verset 21 : Lo còrn gran enter los sons uelhs, qu'ei lo primèr rei . Aqueth rei qu'ei Alexandre lo gran (– 543 – 523). L'Esperit que'u balha l'aspècte de la Licòrna, animau fabulós mitic. Que denóncia atau l'imaginacion fertila inestabil d'ua societat grèca qui a inventat las faulas aplicadas a la religion e dont l'esperit a traversat los sègles dinc a la nosta epòca dens l'occident tromposament crestian. Qu'ei un aspècte deu pecat qui ei confirmat per l'imatge deu boc, l'animau qui tienè lo ròtle deu pecat dens lo rite annau sacrat deu « dia deus expiations ». La crucifixion deu Messias Jèsus qu'a complit dens la soa perfeccion divina aqueth rite que devè cessar après eth ... per fòrça, per la destruccion deu temple e de la nacion judiva peus romans en 70.

Dan 8:6 Qu'arribè dinc au marro qui avèva còrns, e qu'avèvi vist se tienent davant lo fluvi, e que corró sus eth dens tota la soa furor.

6qu'a- Alexandre lo Grand que lança la soa ataca contra los pèrses dont lo rei ei Dàrius 3. Aqueste qu'ei vençut a Issos, que hugeish deishant sus plaça lo son arc, lo son escut, e lo son mantèth, atau com la soa hemna e lo son eretèr, en – 333. Que serà tuat mei tard per dus deus sons grans.

6b- e que corró sus eth dens tota la soa furor

Aquera furor qu'ei istoricament justificada . Qu'estó precedida per aqueth escambi enter Dàrius e Alexandre : « Abans qu'Alexandre rencontre pas Dàrius, lo rei Pèrsia qu'ei hè enviar presents destinats a soslinhar las lors posicions respectivas de rei e de mainatge – Alexandre qu'ei enqùera en aqueth temps un joen prince novici dens l'art de la guèrra (branca I, estaca 89). Dàrius que l'envia ua bala, un hoet, un fren de chivau e ua caisha d'argent plea d'aur. Ua letra accompagnant lo tesaor en glòsa los elements : la bala qu'ei entà que contunhe a jogar com un mainatge qui ei, lo fren entà l'aprèner a se mestrejar, lo hoet entad ac corregir e l'aur que represente lo tribut qui los macedonians deven versar a l'emperador Pèrsia.

Alexandre ne mòstra pas signe de colèra, maugrat la paura deus messatgèrs. Que'us demanda au contra de felicitar Dàrius de la soa finessa. Dàrius, ce ditz, que coneish lo futur, puishqu'a balhat a Alexandre ua que bala qui representa la soa futura conquista deu monde, lo fren que significa que tots que's sosmeteràn a eth, lo hoet que serà entà punir los qui gausaràn se quilhar contra eth e l'aur que suggeresca lo tribut qui receberà de tots los sons subjèctes ». Detalh profetic, Alexandre qu'avèva un chivau a lo quau balhè lo nom « Bucéphale » ço que significa, dab un prefixe augmentatiu, « cap ». Dens tots los sons combats, que serà en « cap » de la soa armada, l'arma a man. E que vairà pendent « dètz ans » lo « cap » dirigent deu monde cobèrt per la profecia. La soa notorietat que va favorizar la cultura grèca e lo pecat qui l'estigmatiza.

Dan 8:7 Qu'ac vivi qui s'apressava deu marro e que s'irritava contra eth ; que frapè lo marro e que'u copè los dus còrns, shens que lo marro avosse la fòrça de'u resistir; qu'ac getè per tèrra e qu'ac traupí, e n'i avó pas arrés entà desliurar lo marro.

7que- a La guèrra lançada per Alexandre lo Grand : en – 333, a Issos, lo camp pèrse qu'ei vençut .

Dan 8:8 Lo boc que vadó plan poderós ; mes quan estó poderós, lo son còrn gran que's copè . Quate grans còrns que's lhevèn entà la remplaçar, aus quate vents deus cèus.

8qu'a- lo son còrn gran que's copè

En 323, lo rei joen (– 356 – 323) que's moreish shens eretèr a 32 ans, a Babylone.

8b- Quate grans còrns que's lhevèn entà la remplaçar, aus quate vents deus cèus.

Los remplaçants deu rei mort qu'estón los sons generaus : los diadòcs. Qu'èran dètz a la mort d'Alexandre e pendent 20 ans que's van combàter enter eths au punt qui au tèrme deus 20 ans demoran pas que quate subervivents. Cadun d'eths que fonda ua dinastia reiau dens lo país suu quau

domina. Lo mei gran qu'ei Seleuc dit Nicator que fonda la dinastia « seleucida » qui regna suu reiaume de Siria. Lo segond qu'ei Ptolémaios Lagos, que fonda la dinastia « lagide » qui regna sus Egipte. Lo tresau qu'ei Cassandros qui regna sus Grècia, e lo quatau qu'ei Lysimaque (nom latin) qui regnè sus Tràcia.

Lo messatge profetic basat sus la geografia que's perlonga . Los quate punts cardinaus deus quate vents deus cèus que confirman l'identitat deus país deus combatents concernits .

Lo retorn de Roma, lo còrn petit

Dan 8:9 De l'ua d'eras que sortí un còrn petit, qui s'agrandí hèra cap au mieidia, cap a l'orient, e cap au mei beròi deus país.

9qu'a- L'aspècte d'aqueth verset que descriu las extensions d'un reiaume qui va vèder au son torn un empèri dominator. Solament, dens las leçons precedentas e dens l'istòria deu monde lo reiaume successor de Grècia, qu'ei Roma . Aquera identificacion qu'ei en mei justificada per l'expression « petit còrn » qui ei aqueth còp, au contra de çò qui ei estat hèit entau còrn mède mei corta, clarament citada. Açò que'ns permet de díser qu'aqueth « còrn petit » que simboliza, dens aqueth contèxte, la Roma republicana en creishença. Pr'amor que, qu'intervien cap a l'orient, en gendarmas deu monde, sovent pr'amor qu'ei aperada entà reglar un conflicte locau enter opausants. E qu'ei la rason precisa qui justifica l'imatge qui segueish.

9b- De l'ua d'eras que sortí un còrn petit

Lo dominator precedent qu'èra Grècia, e qu'ei despuish Grècia qui Roma vien dominar dens aquera zòna orientau on Israèl se tròba ; Grècia, l'ua deus quate còrns.

9c- qui s'agrandeish hèra cap au mieidia, cap a l'orient, e cap au mei beròi deus país.

La creishença romana que comença despuish lo son emplaçament geografic cap au mieidia prumèr . L'istòria que confirma la causa, Roma entrant en Guèrras punicas contra Cartage, l'actuaui Tunis, cap a – 250.

La fasa d'extension seguenta que s'efectua cap a l'orient en intervienent en çò de l'ua deus quate còrns : Grècia, cap a – 200. Qu'i estó aperada per la liga grèca etoliana entà la sostenir contra la liga aquèa (Etolie contra Acaia). Arribada suu sòu grèc, l'armada romana n'ac quitarà pas mei e la Grècia entièra que va vèder ua colonia romana a partir de – 160.

Despuish Grècia, Roma que va contunhar la soa extension en pausant los pès en Palestina e en Judèa qui vaurà en – 63 ua província de Roma conquistada per las armadas deu generau Pompèu. Qu'ei aquera Judèa, qui l'Esperit designa per aquera expression beròja : Lo mei beròi deus país, expression citada dens Dan.11:16 e 42, e Ezé.20:6 e 15.

L'ipotèsi qu'ei confirmada, lo « còrn petit » qu'ei Roma

Aqueth còp, lo dobte n'ei pas mei permetut, lo regime papau de Dan.7 qu'ei desmascart, tanben, sautant los sègles inutils, l'Esperit que'ns conduseish pontuaument tragic on, abandonada peus emperadors, Roma que repren la soa dominacion devath ua fòrma religiòsa d'aparéncia crestiana a la quau imputa las accions reveladas peus simbèus deu verset 10 qui vien. Que son las accions deu rei « diferent » de Dan.7.

La Roma imperiau puish la Roma papau secutan los sents

Duas lecturas successivas entad aqueth sol verset

Dan 8:10 Elle que's lhevè dinc a l'armada deus cèus, que hasó tombar a tèrra ua partida d'aquera armada e de las estelas, e que'us traupí .

10qu'a- Elle que's lhevè dinc a l'armada deus cèus

En disent « era », l'Esperit que garda entà cibla l'identitat Roma, dens la seguida cronologica de las soas extensions, après fòrmas de governaments diversas a los quaus alludeish dens Apo.17:10, Roma qu'ei arribada a l'empèri devath lo regne de l'emperador roman Octavi dit August. E qu'ei deu son temps, qui Jèsus-Crist ei neishut de l'Esperit, dens lo còs enqüèra verge de Marie, l'esposa joena de Joseph ; tots dus causits entà l'unica rason de la lor apartenéncia au linhatge deu rei Dàvid. Après la soa mort, un còp ressuscitat per eth medish com l'avèva anonciat, Jèsus qu'a hidat aus sons apòstols e los sons discípols la mission d'anonciar la bona novèla deu salut (l'Evangèli) entà har elegits sus tota la tèrra. Ad aquera epòca Roma que s'ei confrontada dab la doçor e lo pacifisme crestian ; era dens lo ròtle deu carnisser, los discípols deu Crist dens lo deus anheths còhtrencats. Au prètz de hèra sang martira versada, la fe crestiana que s'ei esandida dens lo monde e particularament dens lo capdulh de l'empèri, Roma. La Roma imperiau persécitrice que's lhèva contra los crestians . Dens aqueth verset 10, duas accions de Roma que's superpausan . La prumèra que concerneish l'imperiau e la segonda, la papau.

En regime imperiau que'u podem dejà imputar las accions citadas :

Que's lhevè dinc a l'armada deus cèus : que's confrontè aus crestians . Darrèr aquera expression simbolica, armada deus cèus, que's tròba l'Elegida crestiana segon que Jèsus avèva dejà nommat los sons fidèus : ciutadans deu reiaume deus cèus. En mei, Dan.12:3 que compara los vertadèrs sents a las estelas qui son tanben, la posteritat d'Abraam de Gen.15:5. En prumèra lectura, gausar martirizar los hilhs e dròllas de Diu que constitueish dejà entà la Roma pagana ua accion arroganta e ua elevacion qu'indigna e injustificada. En dusau lectura, la pretension de l'avesque de Roma a dirigir en papa l'Elegida de Jèsus-Crist a partir de 538 qu'ei tanben ua accion arroganta, e ua elevacion enqüèra mei indigna e injustificada.

que hasó tombar a tèrra ua partida d'aquera armada e de las estelas, e que'us traupí : Que'us secuta e que'us hè se morir entà divertir la soa poblacion dens las soas arenas. Los persécuteurs que son principaument Neron, Domician e Dioclecian lo darrèr persécuteur oficiau enter 303 e 313. En prumèra lectura, aqueth periòde dramatic qu'ei cobèrt dens Apo .2 devath los noms simbolics « d'Efès », epòca on Jean recep la soa Revelacion divina nommada « Apocalipsi » e d'« Esmirna ». En dusau lectura, imputadas a la Roma papau, aqueras accions que son plaçadas dens Apo .2 devath los periòdes nommats « Pergame » sia, aliança violada o qu'adultèra e « Thyatire » sia, abominacions e morts. En disent, e que'us traupí, l'Esperit qu'imputa aus dus Roma lo medish tipe d'accions sanguinàrias. Lo vèrbe que traupí e la soa expression que trepejava que's tròban imputats a la Roma pagana dens Dan .7:19. Mes l'accion de traupir que's va perlongar dinc au tèrme deus 2300 ser-matin deu verset 14 d'aqueth capítol 8 segon l'enonciat deu verset 13 : Dinc a quan la santetat e l'armada e seràn traupits ? Aquera accion que's compleish dens lo temps de l'èra crestiana e que devem donc l'imputar a la Roma papau e los sons sostiens monarquics ; çò que l'istòria confirma. Que relhevam totun ua diferéncia importanta. La Roma pagana hèit solament tombar a tèrra literaument los sents de Jèsus-Crist, mentre que la Roma papau, per la soa faussa instruccion religiòsa, que'us hè tombar a tèrra espirituaument, abans de'us secutar au son torn literaument.

Las persecucions esporadicas que's son perlongadas dab alternanças de patz dinc a l'arribada de l'emperador Constantin 1èr qui met fin a las persecucions contra los crestians per l'edict de Milan, lo son capdulh roman, en 313, qui constitueish lo tèrme deu periòde deus « dètz annadas » de persecucions qui caracterizan l'epòca « Esmirna » d'Apo.2:8. Per aquera patz, la fe crestiana ne va pas arren ganhar, e Diu, eth, que va hèra pèrder. Pr'amor que shens la barrèra de las persecucions, los engatjaments deus non convertits entad aquera fe navèra que pullulan e que's multiplican dens tot l'empèri e sustot a Roma aquí on la sang deus martirs a lo mei colat.

Qu'ei donc ad aquera epòca qui podem restacar la debuta de la dusau lectura d'aqueth verset. Aqueth on Roma vad crestiana en aubedint aus ordis de l'emperador Constantin qui, en 321, que vien de har un edict qui ordena lo cambiament deu dia setmanèr deu repaus : lo sabat deu setau dia qu'ei remplaçat peu prumèr dia de la setmana ; en aqueth temps, consacrat peus pagans a l'adoracion deu diu « só venerable invençut ». Aquera accion qu'ei autan grèva com lo hèit de béver dens los vases d'aur deu temple, mes aqueth còp, Diu ne reagirà pas, l'òra deu jutjament finau que sufiserà . Dab lo son dia navèth de repaus, Roma que va espandir la soa doctrina crestiana dens tot l'empèri, e la soa autoritat locau, l'avesque de Roma que va ganhar en prestigi e en sostien, dinc a l'elevacion suprèma lo títol papau qui'u balha per decret, en 533, l'emperador bizantin Justinian 1èr. Que calerà esperar l'expulsion deus ostrogòts ostiles entà que lo prumèr papa titular, Vigile, que s'installe suu son sèti papau, a Roma, au palais deu Latran bastit suu mont Caelius. La data 538 e l'arribada deu prumèr papa que mèrca lo compliment de las accions descrivudas dens lo verset 11 qui segueish. Mes qu'ei tanben, lo començament deus 1260 dias-annadas de regne deus papas e de tot çò qui'us concerneish e qui ei estat revelat dens Dan.7. Un regne continú au cors de lo quau los sents son, un còp de mei, trepejats, mes aqueth còp, per la dominacion religiòsa papau romana e los sons sostiens civius, los monarcas, e que ... ac comola au nom deu Crist .

Las accions especificas deu papisme establît en 538

Dan 8:11 Elle que's lhevè dinc au cap de l'armada, que'u tirè lo sacrifici perpetuau, e que barregè lo lòc la basa deu son santuari .

11qu'a- Elle que's lhevè dinc au cap de l'armada

Aqueth cap de l'armada qu'ei logicament e bibliquement Jèsus-Crist, segon Eph.5:23 : pr'amor que lo marit ei lo cap de la hemna, com Crist ei lo cap de la Glèisa, qui ei lo son còs, e dont ei lo Sauvaire. Lo vèrbe « que's lhevè » qu'ei plan causit, pr'amor que precisament, en 538, Jèsus que's tròba au cèu mentre que la papautat ei, era, sus la tèrra. Lo cèu qu'ei hòra de la soa portada mes « que's lhevè » en hant créder aus òmis qui ac remplaça sus la tèrra. Despuish lo cèu, Jèsus qu'a drin d'astre d'evitar aus òmis lo tracanard tenut suus lors pas peu drac. En mei, perqué ac haré, mentre qu'eth los libe eth medish ad aqueth tracanard e a totas las soas malediccions ? Pr'amor qu'avem

plan lejut, dens Dan.7:25, « los sents que seràn liurats enter las soas mans pendent un temps, deus temps (2 temps) e un miei temps » ; que son liurats intencionament peu Diu Crist, pr'amor deus temps e de la lei cambiats. La lei modificat en 321 per Constantin a perpaus deu sabat, segur, mes sustot, la lei cambiada peu papisme roman, après 538 on aquí, n'ei pas que lo sabat qui ei tocat e atacat, mes la lei entièra qui ei remanejada version Roma.

11b- que'u tirè lo sacrifici perpetuau

Que senhali l'absència deu mot sacrifici dens lo tèxte ebrèu originau. Açò que ditz, la soa preséncia que suggereish lo contèxte de l'anciana aliança, solament aquò n'ei pas com ac vieni de demostrar. Devath l'aliança navèra lo sacrifici e l'ofrenda qu'an cessat, la mort deu Crist, au miei de la setmana citada dens Dan.9:27, avent tornat aqueths rites inutils. Totun, qu'ei demorat quauquarren de l'anciana aliança : lo ministèri deu sobeiran sacrificateur e intercesseur entaus pecats deu pòble qui profetizava eth-tanben lo ministèri celèste qui Jèsus compleish en favor deus sons sols elegits recrompats per la soa sang despuish la soa resurreccion. Lo Crist qu'ei remontat au cèu qui demorava alavetz a lo tirar ? La soa foncion sacerdotale sia, lo son ròtle exclusiu d'intercesseur entà perdonar los pecats deus sons elegits. En efèit, despuish 538, l'instauracion sus tèrra, a Roma, d'un cap de la Glèisa deu Crist qu'a tornat lo ministèri celèste de Jèsus van e inutile. Las pregàrias ne passan pas mei per eth e los peccaires que demoran portaires deus lors pecats e de la lor culpabilitat de cap a Diu. Hébr.7:23 que confirma aquera analisi, disent : « Mes eth, pr'amor que demora eternaument, que possedeish un sacerdoti qui ei pas transmissible ». Lo cambiament deu cap sus la tèrra que justifica la hruta òrra portada per aqueth crestianisme shens Crist ; hruts profetizats per Diu a Daniel. Perqué los crestians an estats frapats per aquera terribla malediccion ? Lo verset 12 qui vien que balharà la responsa : pr'amor deu pecat.

L'identificacion deu perpetuau qui vien d'èste efectuada que va servir de basa aus calculs utilitzant las duradas 1290 e 1335 dias-annadas qui seràn prepausadas dens Dan.12:11 e 12 ; la basa establida estant la data 538, moment on lo sacerdoti perpetuau ei subtilizat peu cap papau terrèstre.

11c- e que barregè lo lòc la basa deu son santuari

Pr'amor deu contèxte de l'aliança navèra, enter las duas significacions possiblas deu mot ebrèu « mecon » tradusit per « lòc » qu'ei retienut la soa traduccion « basa » tot tanben que legitima e mei plan adaptada au contèxte de l'èra crestiana ciblat per la profecia.

Ua lectura rapida ne ved pas arren mes un estudi menimós guidat per l'Esperit qu'obreish los uelhs sus las subtilitats deu libe de Daniel on ei sovent question de santuari, çò que prèsta a confusion. Pr'aquò, qu'ei possible de non pas pas se deishar enganar en foncion deu vèrbe qui mèrca l'accion qui ei hèita au santuari.

Ací dens Dan.7:11 : la soa basa qu'ei barrejada per la papautat .

Dens Dan.11 :30 : qu'ei profanat peu rei grèc persécuteur deus judius Antiochos 4 Epiphane en – 168.

Dens Dan.8:14 e Dan.9:26 n'ei pas question de santuari mes de santetat. Lo mot ebrèu « qodesh » qu'ei mau tradusit sistematicament dens totas las traduccions de las versions mei correntas. Mes lo tèxte originau ebrèu que demora incambiat entà har pròva de la vertat originau.

Eth fau saber que lo tèrme « santuari » que designa exclusivament lo lòc on Diu se tien en persona. Despuish, qui Jèsus s'ei ressuscitat, e qu'ei remontat au cèu, n'i a pas mei sus la tèrra nat santuari. Barrejar la basa deu son santuari que significa donc sapar los fondaments doctrinaus qui concerneishen lo son ministèri celèste lo quau ilustra totas las condicions deu salut. En efèit, un còp batejat, l'aperat que deu poder beneficiar de l'aprobacion de Jèsus-Crist qui jutja la soa fe sus las soas òbras e que consent o non a perdonar los sons pecats au nom deu son sacrifici. Lo baptisme que mèrca la debuta d'ua experiéncia viscuda devath lo juste jutjament de Diu e non la soa fin. Çò que significa que quan la relacion dirècta enter l'elegit terrèstre e la soa intercesseur celèsta qu'ei interrompuda, lo salut n'ei pas mei possible, e la senta aliança qu'ei rompuda . Qu'ei un terrible drama espirituaual ignorat per las massas umanas enganadas e sedusidas despuish lo 7 de Març de 321 e l'annada 538 en la quau lo sacerdoti perpetuau de Jèsus-Crist ei estat tirat peu papa au son profieit. Barrejar la basa deu son santuari, qu'ei tanben imputar aus 12 apòstols qui representan la basa o lo fondament de l'Elegida, ostau espirituaual, ua doctrina faussament crestiana qui justifica e que legaliza lo pecat contra la lei divina ; çò que nat apòstol aurè hèit.

Dan 8:12 L'armada qu'estó liurada dab lo sacrifici perpetuau, pr'amor deu pecat; lo còrn que getè la vertat per tèrra, e que s'i escadó dens las soas enterpresas .

12qu'a- L'armada qu'estó liurada dab lo sacrifici perpetuau

Dens un lengatge mei simbolic aquera expression qu'a la medisha significacion qui la de Dan.7:25 : l'armada qu'estó liurada ... Mes ací l'Esperit qu'ajusta dab lo perpetuau

12b- pr'amor deu pecat

Sia, segon 1 Jean 3:4, pr'amor de la transgression de la lei cambiada dens Dan.7:25. Pr'amor

que Jean a dit e escrit : Quau que sia que pèca que transgredeish la lei, e lo pecat qu'ei la transgression de la lei . Aquera transgression que remonta au 7 de Març de 321 e que concerneish, en prumèr, l'abandon deu sent sabat de Diu ; lo sabat santificat per eth, despuish la creacion deu monde, sus l'unic e perpetuau « setau dia ».

12c- lo còrn que getè la vertat per tèrra

La vertat qu'ei enqüèra un mot espirituau qui designa la lei segon Psa.119:142-151 : La toa lei qu'ei la vertat ...tots los tons comandaments que son la vertat .

12d- e que s'i escad dens las soas enterpresas

Si l'Esperit deu Diu creator l'a anonciat d'avança, alavetz t'estona pas d'aver ignorat aquera engana, la mei grana escrocaria espirituau de tota l'istòria deus òmis ; mes tanben, la mei grèu dens las soas consequéncias de pèrtas d'arnas umanas entà Diu. Lo verset 24 que confirmarà disent : La soa poténcia que s'acresherà, mes non per la soa pròpia fòrça ; que harà incredibles domaus, que s'i escairà dens las soas enterpresas, que destrusirà los poderós e lo pòble deus sents.

La preparacion entà la santificacion

Dens las leçons balhadas peus rites religiós de l'anciana aliança aqueth subjècte de la preparacion entà la santificacion qu'apareish constantament . En prumèr, enter lo temps de l'escavatge e l'entrada en Canaan, la celebracion de la Pâque que hasèva besonh entà santificar lo pòble qui Diu anava conduir cap au son sòu nacionau, Israël, la tèrra prometuda. En hèit, qu'a calut 40 annadas d'espròva de purificacion e de santificacion entà que l'entrada en Canaan se complesca.

Tot parièr, a perpaus deu sabat mercat lo setau dia d'un cocar deu só a l'aute, un temps preliminar de preparacion que hasèva besonh . Los sheis dias d'activitats profanas qu'exigivan un lavement deu còs e un cambiament de vestit, aqueras causas qu'èran egaument impausadas au sacrificeur entà que posca, shens dangèr entà la soa vita, entrar dens lo lòc sent deu temple entà i oficiar lo son servici rituai.

La setmana de sèt dias de 24 òras de la creacion qu'ei bastida suu modèl deus sèt mila annadas deu projècte deu salut preparat per Diu. En sòrta qui los 6 prumèrs dias que representan los 6 prumèrs millenaris pendent los quaus Diu selecciona los sons elegits. E lo 7au e darrèr millenari que constitueish lo sabat gran pendent lo quau Diu e los sons elegits amassats dens lo cèu que saboran un vertadèr e complet repaus. Los peccaires estant provisòriament tots morts ; l'hevat Satan, qui demora isolat sus ua tèrra despoblada pendent aqueth periòde de « mila ans » revelada dens Apo.20. Abans d'entrar dens lo « cèu » los elegits que deven estar purificats e santificats. La purificacion que pausa sus la fe au sacrifici voluntari deu Crist, mes la santificacion que s'obtien per la soa ajuda après lo baptisme pr'amor que, la purificacion qu'ei imputada, sia obtienuda a l'avança au nom d'un principi de fe, mes la santificacion qu'ei lo hrut obtienut en realitat dens la soa amna entièra per l'elegit per la soa reau cooperacion dab lo Diu viu Jèsus-Crist. Que s'obtien per un combat qui mia contra eth medish, contra la soa maishanta natura, entà resistir au pecat.

Daniel 9:25 que'u ns'aprenrà, Jèsus-Crist qu'ei vienut se morir sus ua crotz entà obtiéner deus sons elegits qui pècan pas mei, pr'amor qu'ei vienut méter fin au pecat. Solament ac vienem de véder au verset 12, l'Elegida crestiana qu'ei estat liurat au despotisme papau pr'amor deu pecat. Ua purificacion qu'ei donc necessària entà obtiéner la santificacion shens la quau arrés ne veirà pas Diu segon qu'ei escrivut dens Hébr.12:14 : Recercatz la patz dab tots, e la santificacion, shens la quau arrés ne veirà pas lo Senhor .

Aplicada aus 2000 ans de l'èra crestiana despuish la mort de Jèsus-Crist dinc au son retorn en 2030, aqueth temps de preparacion e de santificacion que va èste revelat dens los versets 13 e 14 qui vieren. Au contra de la credença originau deus adventistas, aquera epòca n'ei pas la deu jutjament que Daniel 7 que descriu mes la de la santificacion hèita necessària pr'amor de l'eretatge secular deus pecats legitimats per l'ensenhament òrre de la Roma papau. Que precisi, qui l'òbra de la Refòrma engatjada a partir deu sègle 13au, n'a pas complit la purificacion e la santificacion exigida en tota justícia peu Diu sauvaire tres còp sent e perfèitament pur.

Dan 8:13 Qu'entenoï parlar un sent ; e un aute sent dit au qui parlava : Pendent quant de temps que's complirà la vision suu sacrifici perpetuau e suu pecat devastator? Jusques a quan lo santuari e l'armada e seràn traupits ?

13qu'a- qu'entenoï parlar un sent ; e un aute sent dit au qui parlava

Sols los vertadèrs sents que prenen consciéncia deus pecats eretats de Roma . Que'us retrobaram dens la scèna de la vision presentada dens Dan .12.

13b- Pendent quant de temps que's complirà la vision

Los sents que demandan ua data qui mercarà la fin de las abominacions romanas.

13c- suu sacrifici perpetuau

Los sents que demandan ua data qui mercarà la represa deu sacerdòci perpetuu per Crist.
13d- e suu pecat devastator ?

Los sents que demandan ua data qui mercarà lo retorn deu sabat deu setau dia dont la transgression ei punida per la devastacion romana e la de las guèrras ; e entaus sons transgresseurs, aquera punicion que durarà dinc au cap deu monde .

13au- Jusques a quan lo santuari e l'armada e seràn traupits ?

Los sents que demandan ua data qui mercarà la fin de las persecucions papaus aplicadas contra eths, los sents elegits de Diu.

Dan 8:14 E que'm ditz : Dus mila tres cents sers e matins; puish lo santuari serà purificat.

14qu'a- Despuish 1991, Diu qu'a dirigit lo men estudi sus aqueth verset mau tradusit . Aquí la soa vertadèra traduccion deu tèxte ebrèu.

E que'm digó : Dinc a ser-matin dus mila tres cents e justificada que serà santetat .

Qu'ac pòdes constatar, lo tèrme deus 2300 ser-matin qu'a entà mira la santificacion deus elegits seleccionats per Diu a partir de la data qui serà determinada entad aqueth tèrme. La justícia etèrna obtenuda peu baptisme dinc aquí qu'ei remetuda en question . L'exigéncia deu Diu tres còp sent, en Pair, Hius e Sent Esperit qu'a cambiat e que s'ei ahortida per la necessitat entaus elegits de non pas mei pecar ni contra lo sabat, ni contra tot auta ordenança sortida de la boca de Diu. Lo camin estret deu salut ensenhat per Jèsus qu'ei atau restaurat . E lo modèl de l'elegit presentat en Noèr, Daniel, e Job que justifica lo milion d'elegit entaus dètz miliards descaduts deu jutjament darrèr de Dan.7:10.

Dan 8:15 Mentre que jo, Daniel, qu'avèvi aquera vision e que cercavi de la comprèner, aquí, quauqu'un qui avèva l'aparéncia d'un òmi que's tienè davant jo.

15qu'a- Logicament, Daniel que voleré comprèner la significacion de la vision e aquò que'u valerà dens Dan :10 :12, ua aprobacion de Diu justificada, mes ne serà pas jamei entièrament exauçat dens lo son vòt com la responsa de Diu de Dan.12:9 qu'ac mòstra : Que responó : Va, Daniel, pr'amor qu'aqueras paraulas seràn tienudas secretas e sageladas dinc au temps de la fin.

Dan 8:16 E qu'entenoï la votz d'un òmi au miei de l'Ulaï ; que cridè e que digó : Gabriel, explica'u la vision.

16qu'a- L'imatge de Jèsus-Crist au miei de l'Ulaï qu'anticipa la leçon balhada dens la vision de Dan .12. L'anjo Gabriel servidor apressat deu Crist qu'ei cargat d'explicar la significacion de la vision entièra despuish lo son començament. Que segueishem donc dab atencion los complements d'informacions qui van èste revelats dens los versets qui segueishen.

Dan 8:17 Que vienó alavetz prè deu lòc on èri; e au son apròchi, qu'estoi espaurit, e que tombèi sus la mea fàcia . Que'm ditz : Siás atentiu, hius de l'òmi, pr'amor que la vision concerneish un temps qui serà la fin.

17qu'a- La vision deus èstes celèstes que provocarà tostemps aqueth efèit sus l'òmi de carn. Mes que siam atentius com ns'ï convida. Lo temps de la fin concernida que començarà sus la fin de la vision entièra .

Dan 8:18 Com me parlava, que demorèi frapat d'étourdissement, la fàcia contra tèrra. Que'm toquè, e que'm hasó tièner de pè a la plaça on me trobavi.

18qu'a- Dens aquera experiéncia, Diu que soslinha la malediccion de la carn qui egala pas la puretat deus còs celèstes deus anjos fidèus.

Dan 8:19 Puish me ditz: Que't vau aprèner, çò qu'arribarà au tèrme de la colèra, pr'amor qu'i a un temps mercat entà la fin.

19qu'a- Lo tèrme de la colèra de Diu que vienerà, mes aquera colèra qu'ei justificada per la desobediéncia crestiana eretatge de la doctrina papau romana. L'arrèst d'aquera colèra divina profetizada que serà donc parciau puishque cessarà pas vertadèrament qu'après la destruccion entièra de l'umanitat au retorn en glòria deu Crist.

Dan 8:20 Lo marro qui as vist, e qui avèva còrns, que son los reis deus mèdes e deus pèrses.

20qu'a- que s'ageish entà Diu de balhar mèrcas aus sons elegits entà que compregan lo principi de la succession deus simbèus presentats. Los mèdes e los pèrses que mèrcan lo contèxte istoric de la debuta de la revelacion . Dens Dan.2 e 7 que's trobavan en dusau posicion .

Dan 8:21 Lo boc, qu'ei lo rei de Javan, Lo còrn gran enter los sons uelhs, qu'ei lo prumèr rei .

21qu'a- Au son torn Grècia qu'ei la dusau succession ; la tresau dens Dan.2 et7.

21b- Lo còrn gran enter los sons uelhs, qu'ei lo prumèr rei

Que l'avem vist, que s'ageish deu gran conquistaire grèc, Alexandre lo gran. Lo còrn gran, imatge lo son caractèr ofensiu e bellicós que lo rei Dàrius 3 qu'a qu'avó tòrt d'umiliar, pr'amor qu'aquò que l'a costat lo son reiaume e la soa vita. En plaçant aqueth còrn non suu front mes enter los uelhs, l'Esperit que mòstra la soa cobedessa de conquista insaciabla qui sola la soa mort arrestarà. Mes los uelhs qu'ei tanben la vesença profetica, e despuish la soa neishença, un destin excepcionau que l'ei

estat anonciat per ua lutz e que cred au son destin profetizat pendent tota la soa vita .

Dan 8:22 Los quate còrns qui's son lhevadas entà remplaçar aqueth còrn brigalhat, que son quate reiaumes qui's lhevaràn d'aquera nacion, mes qui auràn pas autant per fòrça.

22qu'a- que retrobam las quate dinastias grècas fondadas peus quate generaus successors d'Alexandre, enquèra vius après 20 ans de guèrras enter las dètz qu'èran al començament.

Dan 8:23 A la fin de la lor dominacion, quan los pecaires sian consumits, que's lhevarà un rei impudent e artificieux.

23qu'a- Sautant los temps intermediari, l'anjo qu'evòca l'èra crestiana de la dominacion de la Roma papau . Agint atau, qu'indica la mira principau de la revelacion balhada . Mes aquera explicacion que pòrta un aute ensenhament qui apareish dens la prumèra frasa d'aqueth verset : A la fin de la lor dominacion, quan los pecaires sian consumits. Qui son donc aqueths pecaires consumits qui precedeish lo temps deu regime papau ? Que son los judius nacionaus rebèlles qui an refusat Jèsus-Crist com Messias e sauvaire, liberator, quidò, mes solament pecats cometuts e unicament en favor deus qui reconeish per la qualitat de la lor fe. Que son estats en efèit consumits en 70 per las tropas de Roma, eths e la lor vila de Jerusalèm, e açò entau segond còp après la destruccion operada devath Nébucadnetsar en – 586. Per aquera accion, Diu qu'a balhat la pròva qui l'anciana aliança avèva pres fin despuish la mort de Jèsus-Crist on a Jerusalèm lo veu de separacion deu temple s'èra esquichat en dus, despuish lo haut dinc au baish, mostrant atau com l'accion vienè de Diu eth medish.

23b- que's lhevarà un rei impudent e artificieux

Qu'ei la descripcion qui Diu balha papisme caracterizat segon Dan.7:8 per la soa arrogància e ací per la soa impudence. Qu'ajusta e artificieux. L'artifici que consisteish a velar la vertat e préner l'aparéncia de çò qui s'ei pas. L'artifici que sèrv a enganar lo son vienent, qu'ei çò qui hèn los papas successius.

Dan 8:24 La soa poténcia que s'acreisherà, mes non per la soa pròpia fòrça; que harà incredibles domaus, que s'i escairà dens las soas enterpresas, que destrusirà los poderós e lo pòble deus sents.

24qu'a- La soa poténcia que s'acreisherà

En efèit, descrit dens Dan.7:8 com un « còrn petit », lo verset 20 que l'atribueish « ua mei grana aparéncia qui los autes ».

24b- mes non per la soa pròpia fòrça

Aquí enquèra, l'istòria qu'ac confirma, shens lo sostien armat deus monarcas, lo regime papau n'auré pas podut subsistir. Lo prumèr sostien estant estat Clodovèu lo rei deus francs de la dinastia merovingiana e après era, lo de la dinastia Carolingiana e en darrèra, lo de la dinastia capeciana, lo sostien de la monarquia francesa que l'a rament mancat . E que veiram qu'aqueth sostien a un prèmi a pagar. Aquò que serà hèit a títol d'exemple per la decapitacion deu rei francés Louis 16, de la reina Marie-Antoinette, deus cortesans monarquistas e deu clergat catolic roman principalement responsable, per la guilhotina installada en França dens lo capdilh e las vilas de província, peus revolucionaris francés enter 1793 e 1794 ; duas epòcas de « Terrors » inscrivudas en letras de sang dens la memòria de l'umanitat. Dens Apo.2:22 aquera punicion divina que serà profetizada en aqueths tèrmes : Aquí, que la vau getar sus un lheit, e enviar ua tribulacion grana aus qui cometen adultère dab era, sonque's repenteishen pas de las lors òbras. Que harèi se morir de mort los sons mainatges ; e totas las Glèisas que coneisheràn que soi lo qui sonde los rens e los còrs, e que'vs tornarèi a cadun segon las vòstas òbras.

24c- que harà incredibles domaus

Sus la tèrra, arrés ne'us pòt pas comptar, mes dens lo cèu, Diu que'n coneish lo nombre exacte e pontuaument deu castig deu jutjament darrèr, que seràn tots expiats, deu mei petit dinc au mei terrible, peus lors autors.

24d- que s'i escairà dens las soas enterpresas

Com i escairà pas, mentre que Diu l'a balhat aqueth ròtle entà punir lo pecat cometut peu son pòble qui's reclama deu salut ganhat per Jèsus-Crist ?

24au- que destrusirà los poderós e lo pòble deus sents

Çò hant passar entau representant de Diu sus la tèrra e los miaçant d'escomenge qui'us barrarèn l'entrada au cèu, la papautat qu'obtien la somission deus grans e deus monarcas de la tèrra occidentau, e enquèra hòrt mei peus petits, rics o praubes, mes tots ignorants, pr'amor de la lor incredulitat e la lor indiferéncia entà las vertats divinas.

Autanlèu lo començament de l'epòca de la Refòrma engatjat despuish Pierre Valdo en 1170, lo regime papau qu'a reagit dab furor en excitant contra los servidors fidèus de Diu, los sols vertadèrs sents tostemps pasibles e pacifics, las ligas catolicas murtrèras sostienudas peus tribunaus de l'inquisicion de la soa faussa santetat. Los jutges a capuchas qui an atau ordenat torturas esvarjablas aus sents e ad autes, tots acusats d'eretgia de cap a Diu e Roma, qu'auràn tots a rénder compte de las lors exaccions davant lo vertadèr Diu pontuaument deu juste jutjament darrèr profetizat dens

Dan.7:9 e Apo.20: 9 a 15.

Dan 8:25 Pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas, qu'aurà arrogància dens lo còr, que harà perir hèra òmis qui vivèn pasiblament, e que's lhearà contra lo cap deus caps ; mes que serà brighat, shens l'esfòrç de nada man.

25qu'a- Pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas

Aquera prosperitat que suggereish lo son enriquiment qui lo verset restaca a las soas rusas. Que cau, en efèit utilizar la rusa, quan s'ei petit e feble entà obtièner rics, de l'argent e de las riquessas de tot genre qui Apo.18:12 e 13 qu'enumèra .

25b- qu'aurà arrogància dens lo còr

Ceci, en despieit de la leçon balhada per l'experiéncia deu rei Nébucadnetsar dens Dan.4 e aquera, mei tragica, deu son arrèrhilh Belschatsar dens Dan.5.

25c- que harà perir hèra òmis qui vivèn pasiblament

Lo caractèr pasible qu'ei un hrut deu vertadèr crestianisme, mes solament dinc en 1843. Pr'amor qu'abans aquera data, e principaument, dinc au cap de la Revolucion francesa, au tèrme de las 1260 annadas deu regne papau profetizat dens Dan.7 :25, la faussa fe que's caracteriza per la brutalitat qui agredeish o que respon a la brutalitat . Qu'ei unicament dens aqueras epòcas qui la doçor e la patz que hè la diferéncia . Las règlas fixadas per Jèsus n'an pas cambiat despuish lo temps apostolic, l'elegit qu'ei ua aulha qui accèpta d'èste sacrificada, jamei un carnisser.

25d- e que's lhearà contra lo cap deus caps

Dab aquera precision, lo docte n'ei pas mei permetut . Lo cap, citat dens los versets 11 e 12, qu'ei plan Jèsus-Crist, lo Rei deus reis e Senhor deus senhors qui apareish dens la glòria deu son retorn dens Apo.19:16. E qu'ei son que lo sacerdòci perpetuau legitima qu'ei estat tirat peu papisme roman.

Dan 8:26 E la vision deus sers e deus matins, dont s'ageish, qu'ei vertadèr . Entà tu, tons secreta aquera vision, pr'amor que's rapòrta a temps aluenhats.

26qu'a- E la vision deus sers e deus matins, dont s'ageish, qu'ei vertadèr

L'anjo qu'atèsta l'origina divina de la profecia deus « 2300 ser-matin » deu verset 14. Qu'atira donc, en darrèr, l'atencion sus aquera enigma qui deurà estar esclarada e compresa peus sents elegits de Jèsus-Crist quan lo temps sia arribat entad ac har.

26b- Entà tu, tons secreta aquera vision, pr'amor que's rapòrta a temps aluenhats

En efèit, enter l'epòca de Daniel e la nosta, que s'ei escorrut haut o baish 26 sègles . E que'ns trobam donc dens lo temps de la fin on aqueth mistèri deu estar esclarat ; la causa que va èste hèita, mes pas abans l'estudi de Dan.9 qui va liurar la clau indispensabla entà realizar los calculs prepausats.

Dan 8:27 Moi, Daniel, qu'estoi mantun dia languint e malaut ; que pòdi que'm lhevèi, e que m'aucupèi deus ahars deu rei . Qu'èri estonat de la vision, e arrés ne n'avó pas coneishença .

27qu'a- Aqueth detalh qui concerneish la santat de Daniel n'a pas arren de personau. Que traduseish entà nosauts l'extrèma importància de recéber de Diu l'informacion tà cò deus 2300 ser-matin profetizats ; pr'amor que tot parièr com la malaudia pòt conduir a la mort, l'ignorància de l'enigma que condemnarà a la mort espiutaua etèrna los darrèrs crestians qui viuràn au temps de la fin.

Daniel 9

Dan 9:1 La prumèra annada de Dàrius, hilh d'Assuérus, de la raça deus mèdes, lo quau èra vadut rei deu reiaume deus caldèus,

1qu'a- Segon lo testimoniatge ocular de Daniel, donc indenegable, qu'aprenem que lo rei Dàrius de Dan.5 :30 qu'ei lo hilh d'Assuérus, de la raça deus mèdes ; lo rei pèrse Cyrus 2 ne l'a pas donc enqüèra pas remplaçat. La prumèra annada deu son regne qu'ei aquera on vien de conquistar Babylone, tirada atau aus caldèus.

Dan 9:2 la prumèra annada deu son regne, jo, Daniel, que vivi peus libes qui's devè escórrer setanta ans entà las roeinas de Jerusalèm, segon lo nombre de las annadas dont l'Etèrne qu'avèva parlat a Jérémie, lo profèta.

2qu'a- Daniel que's refereish aus escriuts profetics de Jérémie, lo profèta. Que'ns balha aquí un

exemple beròi de fe e de hidança qui uneish los servidors de Diu devath lo son espiar. Que confirma atau aqueras paraulas de 1 Agacin .14 :32 : Los esperits deus profètas que son sosmetuts aus profètas . Daniel qu'a viscut a Babylone, ua partida grana de las 70 annadas profetizadas entà la deportacion deu pòble ebrèu. Tanben que s'interèssa a perpaus deu son retorn en Israèl qui deuré estar segon eth pro pròche. Entà obtièner de Diu de las responsas que l'adreça ua magnifica pregària qui vam estudiar.

La pregària que modèla fe d'un sent

La prumèra leçon d'aqueth capítol 9 de Daniel que consisteish a compréner perqué Diu a volut qu'aparéishia dens aquera partida deu libe de Daniel.

Dens Dan.8:23 per l'anóncia profetica deus pecaires consumits, qu'avem rebut la confirmacion qui los judius de la nacion Israèl son estats un còp de mei condemnats e destruits peu huec peus romans en 70, pr'amor de totas las causas qui Daniel va con·hessar dens la soa pregària. Solament qui èra aqueth Israèl presentat en prumèra aliança dab lo Diu viu despuish Abraam dinc aus 12 apòstols e discípls de Jèsus-Crist, eth medish estant judiu ? Unicament un escantilh de l'umanitat entièra, pr'amor que despuish Adam, los òmis que son los medishs en dehòra de la lor color de pèth qui va deu plan clar au plan escurit. Mes quauques que sian la lor raça, la lor etnia, causas transmetudas geneticament de pair e mair en hilh e dròllas, lo lor comportament mentau qu'ei identic . Segon lo principi de l'effeuillage de la margalida, « que t'aimi, drin, hèra, passionadament, a la holia, briga », los òmis que reproduseishen aqueth panèl de sentiments de cap au Diu viu creator de tota causa quan descobreish la soa existéncia. Tanben, lo Jutge gran que ved au demiei deus qui se reclaman d'eth, de las gents fidèlas qui l'aiman e que l'aubedeishen, autes qui pretenden l'aimar, mes que'u desobedeishen, autes qui viven la lor religion dens l'indiferéncia, autas enqùèra qui la viven dab un còr dur e acèrbe qui'us torna fanatics e dens l'extrême, ne supòrtan pas la contradiccion e enqùèra mensh los arcasts e que sostienen la mesa a mort de l'opausant insupporté. Aqueths comportaments que's trobavan en ço deus judius, com se tròban enqùèra en ço deus òmis sus tota la planeta Qu'entèrra e dens totas las religions qui totun se valen pas.

La pregària de Daniel que't vien interrogar, dens lo quau d'aqueths comportament te reconeishes ? Si ei pas lo deu qui aima Diu e que l'aubedeish en testimoniatge de la soa fidelitat, que remetes en causa la toa concepcion de la fe ; repenteish-te e que balha a Diu un hrut de pendida sincèra e reau com Daniel ac va har.

La dusau rason de la preséncia d'aquera pregària dens aqueth capítol 9 qu'ei que la causa de la darrèra destruccion d'Israèl, en l'an 70 peus romans qu'i ei tractada e desenvolopada : la purmèra vienuda deu Messias sus la tèrra deus òmis. E avent regetat aqueth Messias dont las sols fautas estón la perfeccion de las soas òbras qui'us condemnavan, los caps religiós qu'an l'hevat lo pòble contra eth, per acusacions calomnieuses totas desmontadas e contraditas peus hèits. Tanben qu'an fondat la lor acusacion finau sus ua vertat divina, en l'acusant eth, un òmi, de prétènder èste lo Hilh de Diu. L'amna d'aqueths caps religiós qu'èra negra com lo carbon d'un larèr ardent qui'us consumirà au temps den la justa colèra. Mes la mei grana falta deus judius n'ei pas de l'aver tuat, qu'ei de non pas pas l'aver reconeishut après la soa divina resurreccion. Davant los miracles e las bonas òbras qui's realizavan peus sons dotze apòstols, que's son endurcis com Faraon en lo son temps e que n'an testimoniàt en hant se morir lo fidèu diacre Étienne qui an lapidat eths medishs shens aver recors aqueth còp aus romans.

La tresau rason d'aquera pregària qu'ei que pren lo ròtle d'un constat finau desolant a la sortida d'ua longa experiéncia viscuda en relacion dab Diu ; un testimoniatge, sòrta de testament deishat per l'aliança judiva a la rèsta de l'umanitat. Pr'amor que, qu'ei dens aquera deportacion a Babylone qui la demostracion preparada per Diu cèssa. Vertat qu'ei que los judius tornaràn suu lor sòu nacionau, e que pendent quauques temps, Diu que serà onorat e aubedit, mes la fidelitat que va lèu desaparéisher, au punt qui la lor subervita pòt pas estar justificada qu'entà la lor darrèra espròva de fe fondada sus la purmèra vienuda deu Messias, pr'amor que deu estar, un hilh d'Israèl, judiu au demiei deus judius.

La quatau rason d'aquera pregària que pausa suu hèit qui las fautas enonciadas e con·hessadas an totas estiu complidas e renoveladas peus crestians dens la lor èra, despuish l'abandon deu sabat lo 7 de Març de 321 dinc a la nosta epòca. La darrèra institucion oficiau benedida despuish 1873 e individuaument despuish 1844 n'a pas escapat a la malediccion deu temps, puishque Jèsus l'a vomida en 1994. L'estudi deus darrèrs capítols de Daniel e deu libe Apocalipsi qu'explicarà aqueras datas e los darrèrs mistèris.

Adara qu'escotam atentivament Daniel parlar au Diu Totpoderós.

Dan 9:3 Que virèi la mea fàcia cap au Senhor Diu, entà recórrer a la pregària e a las suplicacions, en junant e en prenent lo sac e la cendre.

3qu'a- Daniel qu'ei adara atjat, mes la soa fe ne febleish pas, e lo son ligam dab Diu qu'ei conservat, que neureish e entertienut. Dens lo son cas, lo son còr estant pregondament sincèr, lo june, lo sac e la cendre que pòrtan ua reau significacion . Aqueras practicas qu'indican la fòrça deu son desir d'èste entenut e exauçat per Diu. Junar mòstra la superioritat balhada a la responsa de Diu comparativament aus plasiers de minjar. Qu'i a dens aquera desmarcha l'idèa de díser a Diu ne vòli pas mei víver shens la toa responsa, shens anar dinc a se suicidar.

Dan 9:4 Que preguèi l'Etèrne, lo men Diu, e que'u hasoi aquera confession : Senhor, Diu gran e redobtable, tu qui gardas la toa aliança e qui hè misericòrdia aus qui t'aiman e qui obsèrvan los tons comandaments !

4qu'a- Senhor, Diu gran e redobtable

Israèl qu'ei en deportacion a Babylone e qu'a atau pagat entà aprèner que Diu ei gran e redobtable.

4b- te qui gardas la toa aliança e qui hè misericòrdia aus qui t'aiman e qui obsèrvan los tons comandaments !

Daniel que mòstra que coneish Diu puishque potza los sons arguments dens lo tèxte deu dusau deus dètz comandaments de Diu, qui los malurós catolics coneishen pas au briu deus sègles de tenèbras, pr'amor que souverainement, la papautat qu'a pres l'iniciativa d'ac suprimir de la soa version deus dètz comandaments, pr'amor qu'un comandament orientat sus la carn ei estat ajustat entà conservar lo nombre a dètz ; un exemple beròi d'impudence e d'engana denonciat dens lo capítol precedent.

Dan 9:5 Qu'avem pecat, qu'avem cometut l'iniquitat, qu'èm estadas maishants e rebèlles, que ns'èm desviats deus tons comandaments e de las toas ordenanças.

5que- s'A ne saberé pas èste mei veri e mei clar pr'amor que son aqueras fautas qui an conduït Israèl en deportacion, l'hevat que, Daniel e tres deus sons companhs n'èran pas copables d'aqueth genre de fautas ; açò ne l'empache pas d'esposar la causa deu son pòble en portant dab eth la carga de la soa culpabilitat.

Qu'ei mentre que'ns cau en 2021 realizar que servim, nosauts tanben, crestians, aqueth quitament Diu qui càmbia pas segon la soa declaracion dens Mau.3:6 : Pr'amor que soi l'Etèrne, ne càmbi pas ; e vosauts, mainatges de Jacob, n'ètz pas estats consumits . Que convieneré de díser « pas enqùera consumits ». Pr'amor que desempuïsh que Malachie a escrivut aqueras paraulas, lo Crist que s'ei presentat, los mainatges de Jacob que l'an regetat e hèit se morir, e confòrmament a la paraula profetizada dens Dan.8:23, qu'an acabat per èste consumits en 70 peus romans. E si Diu càmbia pas, aquò que significa que los crestians infidèus transgresseurs deus sons comandaments dont, en prumèr, lo sabat santificat, que seràn frapats enqùera mei durament que los ebrèus e los judius nacionaus en lo lor temps.

Dan 9:6 N'avem pas escotat los tons servidors, los profètas, qui an parlat en lo ton nom aus nostes reis, aus nostes caps, aus nostes pairs, e a tot lo pòble deu país.

6qu'a- Çò qu'ei vertat, los ebrèus que son copables d'aqueras causas, mes que díser crestians qui dinc dens la darrèra institucion instaurada per eth, e son copables de las medishas accions ?

Dan 9:7 A tu, Senhor, qu'ei la justícia, e nosta la confusion de fàcia, en aqueth dia, aus òmis de Juda, aus abitants de Jerusalèm, e a tot Israèl, aus qui son prèrs e aus qui son luenh, dens tots los país on los as caçats pr'amor de las infidelitats dont se son hèits copablas de cap a tu.

7qu'a- Lo castig d'Israèl qu'ei estat terrible, qu'i a avut hèra morts e sols los subervivents qu'an avut l'astre d'èste deportats a Babylone e d'ailà dispersats dens tots los país de l'empèri caldèu e de l'empèri pèrse qui l'a succedit. La nacion judiva qu'ei estada dissoluda dens país estrangèrs e pr'aquò, segon la soa promessa, Diu que va lèu regropar los judius suu lor sòu nacionau, la tèrra deus lors pairs. Quau poténcia e quau poder n'a pas aqueth Diu viu ! Dens la soa pregària, Daniel qu'exprimeish tota la pendida dont aqueth pòble deu har pròva abans de tornar sus la soa tèrra, senta, mes quan Diu ei aus sons costats, unicament.

Daniel que con-hèssa l'infidelitat judiva punida per Diu mes alavetz quau castig entaus crestians qui hèn parièr ? la deportacion, o la mort ?

Dan 9:8 Senhor, noste la confusion de fàcia, aus nostes reis, aus nostes caps, e aus nostes pairs, pr'amor qu'avem pecat contra tu.

8qu'a- Lo mot terrible, lo mot « pecat » qu'ei citat . Qui poirà méter fin au pecat qui causa tanben grans sofriments ? Aqueth capítol que balharà la responsa . Ua leçon que merita d'èste estremada e retienuda : Israèl qu'a patit las consequéncias de las causidas e deus comportaments deus reis, deus caps e deus pairs qui ac dirigivan. Aquí donc un exemple on la desobediéncia de cap aus dirigents

corromputs pòt estar encoratjada entà demorar dens la benediccion de Diu. Qu'ei la causida qui an hèit Daniel e los sons tres companhs e que'n son benesits .

Dan 9:9 Au près deu Senhor, lo noste Diu, la misericòrdia e lo perdon, pr'amor qu'èm estats rebèlles de cap a eth.

10qu'a- En situacion de pecat ne demora pas qu'ua sola esperança ; se'n reméter au Diu bon, miséricordieux entà qu'acòrde lo son perdon. La desmarcha qu'ei perpetuau, lo judiu de l'anciana aliança, e lo crestian de la novèla qu'an lo medish besonh deu perdon . Aquí enquèra Diu que prepara ua responsa qui va dever pagar de la soa persona plan car.

Dan 9:10 N'avem pas escotat la votz de l'Etèrne, lo noste Diu, entà seguir las soas leis qu'avèva metudas davant nosautas peus sons servidors, los profètas.

10qu'a- Qu'ei egaument lo cas deus crestians de l'an 2021.

Dan 9:11 Tot Israël qu'a transgredit la toa lei, e que s'ei desviat entà non pas escotar la toa votz. Alavetz se son expandidas sus nosautas las malediccions e las imprecacions qui son escrivudas dens la lei de Moïse, servidor de Diu, pr'amor qu'avem pecat contra Diu.

11qu'a- Dens la lei de Moïse, Diu qu'a en efèit metut en guarda Israël contra la desobediència. Mes après eth, lo profèta Ezéchiël contemporanèu de Daniel deportat 13 ans après Daniel sia, 5 ans après lo rei Jojakin hrair de Jojakim a lo quau a succedit que s'ei retrobat captiu au fluvi Kébar situat enter Tigre e l'Euphrate. Aquí Diu que l'a inspirat e hèit escrïver messatges qui retrobam uei dens la nosta Bíblia. E qu'ei dens Ezé .26 que trobam ua succession de castigs dont lo modèl se retròben aplicat espirituaument mes pas que, dens las sèt trompetas de l'Apocalipsi dens Apo.8 e 9. Aquera susprenenta semblança que confirma que Diu càmbia vertadèrament pas. Los pecats que son punits dens l'aliança navèra com ac estón dens l'anciana.

Dan 9:12 Qu'a complit las paraulas qui avèva pronunciadas contra nosautas e contra los nostes caps qui ns'an governats, qu'a faire sus nosauts ua calamitat grana, e ne n'ei pas jamei arribat devath lo cèu entièr ua parièra a la qui ei arribada a Jerusalèm..

12qu'a- Diu n'a pas feblit, que compleish las soas anóncias entà benedir o maladíser dab lo medish suenh, e la « calamitat » qui a frapat lo pòble de Daniel qu'a entà mira de méter engarde las nacions qui aprenen aqueras causas. Mes que constatam ? Maugrat lo testimoniatge escrit dens la Bíblia, aquera leçon que demora ignorada quitament peus qui la legen. Que retienes aqueth messatge : Dieu que prepara entaus judius e après eths, entaus crestians dus autas granas calamitats qui seràn reveladas dens la seguida deu libe de Daniel.

Dan 9:13 Com aquò qu'ei escrivut dens la lei de Moïse, tota aquera calamitat qu'ei vienuda sus nosautas; e n'avem pas implorat l'Etèrne, lo noste Diu, ne ns'èm pas desviats de las nostas iniquitats, n'èm pas estadas atentius a la toa vertat .

13qu'a- Lo mesprètz entà las causas qui Diu a hèit escrïver dens la Bíblia qu'ei perpetuau, eth tanben, en 2021 los crestians que son tanben copables d'aquera falta e que creden que Diu los va pas contradíser. Ne's desvian pas tanpòc de las lors iniquitats e ne son pas mei atentius a se vertat biblica mes autant importanta entau noste temps de la fin, la soa vertat profetica revelada intensament e comprensibla, puishque las claus de la compreneson son dens la Bíblia era medisha.

Dan 9:14 L'Etèrne qu'a velhat sus aquera calamitat, e que l'a faire sus nosauts ; pr'amor que l'Etèrne, lo noste Diu, qu'ei juste dens totas las causas qui a hèitas, mes n'avem pas escotat la soa votz .

14qu'a- Que díser en mei ? En vertat ! Mes sàpias maugrat qu'ua calamitat hòrt mei grana ei estada preparada per Diu entà l'umanitat actuau, e entà la medisha causa. Que vienerà, enter 2021 e 2030, en ua guèrra nucleara qui a entà mission divina de tuar lo tèrç deus òmis segon Apo.9:15.

Dan 9:15 E adara, Senhor, lo noste Diu, tu qui as hèit sortir lo ton pòble deu país d'Egipte per la toa man poderosa, e qui t'ès que hè un nom com l'ei uei, qu'avem pecat, qu'avem cometut l'iniquitat .

15qu'a- Daniel que'ns rapèra perqué l'incridulitat ei condemnable per Diu. Sus la tèrra, l'existéncia deu pòble judiu, que hè pròva d'aqueth hèit extraordinari devut a ua poténcia subernaturau, la sortida d'Egipte deu pòble ebrèu. Tota la lor istòria que pausa sus aqueth hèit miraculós . N'avem pas la possibilitat d'assistir ad aqueth exòde, mes arrés ne pòt pas negar que los descendents d'aquera experiéncia son enquèra uei au demiei de nosautas. E entà espleitar mèlher aquera existéncia, Diu qu'a liurat aqueth pòble a l'òdi nazi pendent la Dusau Guèrra Mondiau. L'atencion de l'umanitat qu'ei estada atau dirigida suus subervivents qui an obtienut en 1948 la lor reïnstalacion suu sòu de la lor anciana patria perduda despuish 70. Dieu n'a pas hèit que deishar tornar tombar suu lor caps las paraulas deus lors pairs qui avèvan dit au governador roman Ponce Pilate a perpaus de Jèsus, entà obtiéner la soa mesa a mort, que citi « qui la soa sang torna tombar sus nosautas e suus nostes mainatges ». Dieu que'us a exauçats ric a ric . Mes los crestians de totas las confessions qu'an indignament ignorat aquera leçon divina, e que's pòt compréner perqué, puishque partatjan tots la lor malediccion. Los judius qu'an refusat lo Messias, mes los crestians qu'an mespresat las soas leis . La condemnacion deus dus per Diu qu'ei donc perfèitament justificada.

Dan 9:16 Senhor, segon la toa misericòrdia grana, qui la toa colèra e la toa furor que's desvian de la toa vila de Jerusalèm, de la toa montanha senta ; pr'amor que, pr'amor deus nostes pecats e de las iniquitats deus nostes pairs, Jerusalèm e lo ton pòble que son en opprobre a tots los qui ns'entornejan.

16qu'a- Daniel que repren ací un argument qui Moïse avèva presentat a Diu : qué van díser los pòbles qui assisteishen a la punicion deu son pòble ? Dieu qu'a consciéncia deu problèma puishque declara eth medish a perpaus deus judius, per la boca de Paul dens ròm.2:24 : Pr'amor que lo nom de Diu ei pr'amor de vosauts blasfemat au demiei deus pagans, com aquò qu'ei escrich . Qu'alludeish au tèxte d'Ezé .16:27 : E aquí, qu'èi esparidit la mea man contra tu, qu'èi diminuït la part qui t'avèvi assignada, que t'èi liurada a la volontat deus tons enemics, las dròllas deus Philistins, qui an rogit de la toa conduita criminau. Dens la soa compassion, Daniel qu'a enquèra hèra causas a aprèner suu jutjament qui Diu pòrta sus la soa vila Jerusalèm. Mes quan ditz «Jerusalèm e lo ton pòble que son en opprobre a tots los qui ns'entornejan » n'a pas tòrt, pr'amor que si lo castig d'Israèl avèva produsit en çò deus pagans ua cranhença salutària e lo desir de servir aqueth vertadèr Diu, lo castig qu'auré avut un reau interès . mes aquera trista experiéncia qu'a portat drin de hruts, non negligibles totun, puishque'u se deu la conversion deu rei Nébucadnetsar e deu rei Dàrius lo Mède.

Dan 9:17 Adara donc, ô lo noste Diu, escota la pregària e las suplicacions deu ton servidor, e, entà l'amor deu Senhor, hè lusir la toa fàcia suu ton santuari devastat !

17qu'a- Çò qui Daniel demanda serà exauçat mes pas pr'amor que Diu l'aima, mes simplement, pr'amor qu'aqueth retorn en Israèl e lo relèvement deu temple que son dens lo son projècte . Totun Daniel ignòra que lo temple qui serà en efèit tornat bastir, que serà un còp de mei destrusit en 70 peus romans. Qu'ei pr'amor d'aquò que, las informacions qui va recéber dens aqueth capítol 9 qu'ac van garir importància, hèra judiva, qui balha enquèra au temple de pèira bastit a Jerusalèm ; lo temple de carn deu Crist qu'ac harà lèu van, e que serà entad aquera rason, un còp de mei destrusit en 70 per las armadas romanas.

Dan 9:18 Mon Diu, para l'aurelha e escota ! Obreish los uelhs e espia las nostas roeinas, espia la vila sus la quau lo ton nom ei invocat ! Pr'amor qu'ei pas pr'amor de la nosta justícia que't presentam las nostas suplicacions, qu'ei pr'amor de las toas compassions granas .

18qu'a- Vertat qu'ei que Diu avèva causit Jerusalèm entà ne har lo lòc santificat per la soa gloriosa preséncia. Mes lo lòc qu'ei sent unicament quan Diu s'i tien, e despuish l'annada – 586, n'èra pas mei lo cas . E, au contrari, las roeinas de Jerusalèm e deu son temple que hasèvan pròva de l'imparcialitat de la soa justícia . Aquera leçon que hasèva besonh entà que los òmis espian lo vertadèr Diu com un èste viu qui ved, jutge, e que reageish au contra de las divinitats paganas idolatras qui an pas relacion que dab los maishants anjos deu camp deu drac. L'òmi fidèu que sèrv Diu mes l'òmi infidèu que's sèrv de Diu entà se balhar ua legitimitat religiòsa de cap au son entorn. La compassion de Diu a la quau Daniel recor qu'ei reau e que'n va lèu balhar la mei beròja de las pròvas, en Jèsus-Crist.

Dan 9:19 Senhor, escota! Senhor, perdona! Senhor, siás atentiu ! Ageish e ne tragues pas, per amor entà tu, ô lo men Diu ! Pr'amor que lo ton nom ei invocat sus la toa vila e suu ton pòble.

19qu'a- L'atge avançat de Daniel que justifica la soa insisténcia pr'amor que, com Moïse, lo son mei car desir personau, qu'ei de poder víver aqueth retorn sus la soa tèrra « senta ». Que desira assistir au relèvement deu sent temple qui harà un còp de mei la glòria de Diu e d'Israèl.

Dan 9:20 Que parlavi enquèra, que pregavi, que con·hessavi lo men pecat e lo pecat deu men pòble d'Israèl, e que presentavi las meas suplicacions a l'Etèrne, lo men Diu, en favor de la senta montanha deu men Diu ;

20qu'a- n'ei pas estonant que Diu aime Daniel, qu'ei un modèl d'umilitat qui l'encanta e que respon au critèri de la santetat qu'exigeish. Tot òmi qu'ei faillible tant que viu dens un còs de carn e Daniel ne hè pas excepcion . Que con·hèssa los sons pecats, conscient deu son extrème flaquèr com avem tots ad ac har. Mes la soa qualitat espirituaual personau ne pòt pas cobrir lo pecat deu pòble, pr'amor qu'ei pas qu'un òmi, eth medish imperfèit. La solucion que vienerà-de Diu en Jèsus Crist .

Dan 9:21 que parlavi enquèra dens la mea pregària, quan l'òmi, Gabriel, qui avèvi vist precedentament dens ua vision, que s'apressè de jo d'un panatòri rapide, au moment de l'ofrenda deu ser.

21qu'a- Lo moment causit per Diu entà la visita de Gabriel qu'ei lo de l'ofrenda deu ser sia, lo deu sacrifici perpetuaual d'un anhèth qui profetiza ser e matin la futura ofrenda voluntària deu còs perfèitament sent e innocent de Jèsus-Crist. Que's morirà crucificat entà expiar los pecats deus sons sols elegits qui constitueishen lo son sol vertadèr pòble. Lo ligam dab la revelacion qui va èste balhada ací-après, a Daniel, qu'ei donc establìt.

Fin de la pregària : la responsa de Dieu

Dan 9:22 Que m'ensenhè, e que s'entertienó dab jo. Que'm ditz : Daniel, que soi vienut adara entà

obrir la toa intelligéncia.

22qu'a- L'expression « obrir la toa intelligéncia » que significa que fins aquí, l'intelligéncia qu'èra barrada . L'anjo que parla deu subjècte deu projècte salvateur de Diu qui ei estat tienut amagat dinc au moment deu son encontre dab lo profèta causit per Diu.

Dan 9:23 Quan as començat de pregar, la paraula qu'ei sortida, e que veni entà lo t'anonciar ; pr'amor qu'ès un ben-aimat. Siàs atentiu a la paraula, e compren la vision !

23qu'a- Quan as començat de pregar, la paraula qu'ei sortida

Lo Diu deus cèus qu'avèva tot organizat, lo moment de l'encontre pontuaument deu perpetuau e l'anjo Gabriel que designa lo Crist per « la Paraula » com ac harà Jean a la debuta deu son Evangèli : la paraula qu'ei estada hèita carn . L'anjo que'u vien anonciar « la Paraula » çò que significa que'u vien anonciar la venguda deu Crist profetizat despuish Moïse segon Deut.18:15 a 19 : L'Etèrne, lo ton Diu, que't suscitarà miei de tu, d'enter los tons hrairs, un profèta com jo: be l'escotaratz ! Que responerà atau a la demanda qui hasós a l'Etèrne, lo ton Diu, a Horeb, lo dia de l'amassada, quan disès : Qué enteni pas mei la votz de l'Etèrne, lo men Diu, e que vegi pas mei aqueth huec gran, entà non pas morir. L'Etèrne que'm ditz : Çò qu'an dit qu'ei plan . Que'us suscitarèi deu miei deus lors hrairs un profèta com tu, que meterèi las meas paraulas dens la soa boca, e que'us dirà tot çò qu'u comandarèi. E si quauqu'un n'escota pas las meas paraulas que dirà en lo men nom, que soi jo qu'u ne demandarèi compte. Mes lo profèta qui aurà l'audàcia de díser en lo men nom ua paraula qui l'aurèi pas pas comandat de díser, o qui parlarà au nom d'autes dius, aqueth profèta que serà punit de mort .

Aqueth tèxte qu'ei fundamentau entà comprèner la culpabilitat deus judius dens lo lor refús deu Messias Jèsus pr'amor que responè a tots los critèris profetizats sus la soa venguda. Pres au miei deus òmis e transmetor de la paraula divina, Jèsus que corresponè ad aquera descripcion e los miracles qui compliva que hasèvan pròva de l'accion divina .

23b- car qu'ès un ben-aimat

Perqué Diu aima Daniel ? Tot simplement pr'amor que Daniel l'aima. L'amor qu'ei la rason entà la quau Diu a creat la vita de creaturas liuras en fàcia d'eth. Qu'ei lo son besonh d'amor qui a justificat lo prèmi plan car qui va dever pagar entà l'obtièner de daubuas de las soas creaturas terrèstras umanas. E au prèt de la soa mort per la quau va dever pagar, los qui va seleccionar que van vèder los sons companhs d'eternitat.

23c- Siàs atentiu a la paraula, e compren la vision !

De quau paraula que s'agí de la paraula de l'anjo o de « la Paraula » divia amagada en Crist ? Çò qu'ei segur qu'ei que los dus que son possibles e complementaris pr'amor que la vision va concernir « la Paraula » qui va vièner en carn en Jèsus-Crist. La compreson deu messatge qu'ei donc mei hauta importància.

La profecia de las 70 setmanas

Dan 9:24 Setanta setmanas que son estadas fixadas suu ton pòble e sus la toa vila senta, entà har cessar las transgressions e méter fin aus pecats, entà expiar l'iniquitat e miar la justícia etèrna, entà sagerar la vision e lo profèta, e entà untar lo Sent deus sents.

24qu'a- Setanta setmanas que son estadas copadas suu ton pòble e sus la toa vila senta

Lo vèrbe ebrèu « hatac » que significa en primèr sens copar o trencar ; e solament au sens figurat, « determinar o fixar ». Que retieni lo primèr sens, pr'amor que balha ua significacion ad aquera accion d'Abraam qui concretiza la soa aliança dab Diu per un sacrifici, dens Gen.15:10 : Abram que prenó tots aqueths animaues, que'us copè peu miei, e que metó cada tròç l'un de cap a l'autre ; mes ne partatgè pas pas los ausèths . Aqueth rite qu'illustrava l'aliança passada enter Diu e lo son servidor. Qu'ei pr'amor d'aquò que, aqueth vèrbe « copar » que va préner tot lo son sens dens « l'aliança hèita dab mantua entà ua setmana » dens lo verset 27. Aqueths « mantuns » que son los judius nacionaus au profieit de los quaus, lo benefici de la fe au Crist crucificat qu'ei presentat en primèr . Lo dusau interès d'aqueth vèrbe copar qu'ei que las 70 setmanas d'annadas d'aqueth capítol 9 que son copadas suus « 2300 ser-matin » de Dan.8:14. E ua leçon que's desgatja d'aquera cronologia qui plaça la fe crestiana abans la fe judiva. D'aquera faïçon, Diu que ns'ensenha qu'en Jèsus-Crist balha la soa vita entà l'auherir en recrompa de tot credent digne deu son salut dens l'umanitat entièra. L'anciana aliança que devè donc desaparéisher quan Jèsus a versat la soa sang entà copar dab los elegits de la tèrra entièra la soa aliança navèra.

Lo libe de Daniel qu'a per mira d'enssenhar aqueth salut universau en nse presentant las conversions deus reis contemporanèus de Daniel ; Nébucadnetsar, Dàrius lo Mède e Cyrus Pèrsia.

Lo messatge qu'ei un solemne avertiment qui miaça lo pòble Juif e la soa vila senta Jerusalèm a los quaus un delai de 70 setmanas ei balhat. Ací enquèra lo còdi d'Ezé.4:5-6 que balha un dia entà ua annada la durada que representa en tot 490 annadas . Daniel que deu aver mau a comprèner lo sens

d'ua miaça contra la soa vila qui ei déjà en roeina.

24b- entà har cessar las transgressions e méter fin aus pecats

Qu'imagina çò qui passa dens l'esperit de Daniel en entenent aqueras causas mentre que vien juste d'invocar Diu dens la soa pregària entà obtiéner lo pardon deus sons pecats e deus pecats deu son pòble. Que va lèu compréner de qué s'ageish. Mes nosauts medishs que comprenem plan l'exigéncia divina exprimida . Dieu que vòu obtiéner deus sons elegits qui sauva, qui pècan pas mei, qui meten fin a las lors transgressions de las soas leis metent atau fin aus pecats confòrmament a çò qui serà escrivut per l'apòstol Joan dens 1 Jean 3:4 : Quau que sia que pèca que transgredeish la lei, e lo pecat qu'ei la transgression de la lei . Aqueth objectiu qu'ei adreçat aus òmis qui deven combàter la lor maishanta natura entà non pas mei pecar.

24c- entà expiar l'iniquitat e miar la justícia etèrna

Entau judiu Daniel, aqueth messatge qu'evòca lo rite deu « dia deus expiations » ua hèsta annau on se celebra lo raubatòri deus pecats peu sacrifici d'un boc. Aqueth simbèu que caracteriza pecat que representava Grècia dens Dan .8 e la soa preséncia que plaçava la profecia dens l'atmosfèra espiritua d'aqueth « dia deus expiations ». Mes, en qué, la mort d'un boc que pòt tirar los pecats si la mort deus autes animaues sacrificats a la cort de l'annada s'i ei pas escadut a los tirar ? La responsa ad aqueth dilèma, qu'ei balhada dens Héb .10:3 a 7: Mes lo soviéner deus pecats qu'ei renovelat cada annada per aqueths sacrificis ; pr'amor qu'ei impossible que la sang deus taurs e deus boccs que tire los pecats . Qu'ei pr'amor d'aquò que Crist, entrant dens lo monde, dit : N'as pas volut ni sacrifici ni ofrenda, mes que m'as format un còs ; N'as pas acceptat ni olocausts ni sacrificis entau pecat. Alavetz èi dit : Aquí, que veni (Dens lo rotlèu deu libe qu'ei question de jo) entà har, ô Diu, la toa volontat. Las explicacions balhadas per l'apòstol Pau que son plan claras e logicas. Que'n resulta que Diu s'ei reservat entà eth medish, en Jèsus-Crist, l'òbra de l'expiation deus pecats anonciats per l'anjo Gabriel a Daniel. Mes on èra Jèsus-Crist dens aqueth rite deu « dia deus expiations » ? La soa perfèita innocéncia personau, qu'n hasèva simbolicament l'anhèth pascau de Diu qui tira los pecats deu monde, que s'ei cargat deus pecats deus sons elegits simbolizat peu boc deu rite deus expiations. L'anhèth qu'èra amagat peu boc en sòrta qui l'anhèth ei mòrt entau boc dont s'èra cargat. En acceptant la soa mort sus la crotz entà expiar los pecats deus sons elegits, pecats dont s'ei cargat, en Crist Diu que'us a balhat la mei beròja pròva deu son amor entà eths.

24d- e miar la justícia etèrna

Qu'ei l'urosa consequéncia de la mort deu Messias sauvaire . Aquera justícia qui l'òmi, despuish Adam, ne podèva pas produsir qu'ei imputada aus elegits entà que per la lor fe en aquera demostracion d'amor divin, per pura gràcia, la justícia perfèita de Jèsus-Crist lo lor sia imputada, dens un prumèr temps, dinc a que lo combat de la fe terrasse lo pecat. E quan aqueste que desapareish entièrament, la justícia deu Crist qu'ei dita impartie . L'escolan que vad com lo son Mèste. Qu'ei sus aqueras basas doctrinaus, qui la fe deus apòstols de Jèsus ei estada bastida. Abans que lo temps e las poténcias tenebrosas que'us transformen, alargant atau lo camin estret ensenhat per Jèsus-Crist. Aquera justícia que serà etèrna unicament entaus elegits fidèus, los qui entenen e que responen per l'aubedissença a las justas exigéncias de Diu .

24au- entà sagerar la vision e lo profèta

Sia, entà que la vision se complesca per l'aparicion deu profèta anonciat. Lo vèrbe sagerar alludit au sagèth de Diu qui balha atau a la profecia e au profèta qui's va presentar ua autoritat e ua legitimitat divina entièra e indiscutibla. L'òbra qui's va complir qu'ei sagerada deu son sagèth reiau divin . La chifra simbolica d'aqueth sagèth qu'ei lo « sèt : 7 ». Que designa tanben la plenitud qui caracteriza la natura deu Diu creator e la deu son Esperit. A la basa d'aquera causida, qu'i a la construccion deu son projècte sus sèt mila annadas, qu'ei pr'amor d'aquò que, qu'a dividit lo temps en setmanas de sèt dias a l'imatge deus sèt mila ans. La profecia de las 70 setmanas, que balha atau un ròtle a la chifra (7) lo sagèth deu Diu viu dens Apo.7. Los versets qui segueishen que confirmaràn l'importància d'aquera chifra « 7 ».

24f- e entà untar lo Sent deus sents

Que s'ageish de l'oncion deu Sent Esperit qui Jèsus va recéber au moment deu son baptisme. Mes ne ns'i enganam pas, la coloma qui s'ei pausada sus eth vienent deu cèu n'avèva pas qu'ua mira, lo de convéncer Jean que Jèsus èra plan lo Messias anonciat ; lo cèu lo tornant testimoniatge. Sus la tèrra, Jèsus qu'ei tostemp estat lo Crist e en questions causidas pausadas aus prèstes, lo son ensenhament dens la sinagòga a l'atge de 12 ans que n'ei la pròva . Entau son pòble, au demiei deu quau ei neishut e qu'a creishut, la soa mission oficiau que devè començar au son baptisme dens l'auton de l'annada 26 e que devè liurar la soa vita a la prima de l'an 30. Lo títol Sent deus sents qu'ac designa dignament puishqu'incarna en fòrma de carn lo Diu viu qui esglasiava los ebrèus au temps de Moïse. Mes lo Sent deus sents viu qu'avèva sus la tèrra un simbèu materiau ; lo lòc plan sent o santuari deu temple de Jerusalèm. Qu'èra un simbèu deu cèu, aquera dimension inaccessiblea a

l'umanitat on se tien Diu e los sons anjos. Sèti deu jutjament divin e lòc deu son trône, Diu en Jutge qu'esperava la sang deu Crist entà validar lo perdon deus pecats deus elegits seleccionats pendent los 6 millenaris fixats entad aquera seleccion. La mort de Jèsus qu'a atau complit l'ultime « hèsta deus expiation ». Lo perdon qu'ei estat obtienut e los ancians sacrificis acceptats per Diu qu'an tots estats validats. L'oncion deu Sent deus sents que's hasèva au dia deus expiations per l'aspersion de la sang deu boc tuat suu propitiatoire, autar plaçat au dessús de l'arca contienent los comandaments de Diu transgredits. Entad aquera accion, un còp per an, lo sobeiran sacrificateur qu'èra autorizat a penetrar au delà deu veu de separacion, dens lo lòc plan sent. Atau après la soa resurreccion, Jèsus qu'a portat au cèu l'expiation de la soa sang entà recèber la dominacion, la legitimitat de salvar los sons elegits per l'imputacion de la soa justícia e lo dret de condemnar los pecaires impénitents, dont los maishants anjos e lo lor cap Satan, lo drac. Lo Sent deus sents, designant tanben lo cèu, la sang versada per Jèsus sus la tèrra, que'u va perméter, en Micaël, de caçar cèu lo drac e los sons demònis, causa revelada dens Apo.12:9. Atau, l'error deus religiós judius qu'estó de non pas comprèner lo caractèr profetic deu « dia deus expiations » annau. Qu'an credut a tòrt que la sang animau auhèrta dens aquera celebracion podèva validar un aute sens animau versat pendent l'annada. L'òmi hèit a l'imatge de Diu ; l'animau produsit per la vita terrèstra, com justificar ua egalitat de valor entà las duas espècias ?

Estant Diu, Jèsus-Crist qu'èra eth medish l'òli de l'oncion com Sent Esperit e en remontant au cèu que pòrta dab eth l'oncion de la soa legitimitat ganhada sus la tèrra.

La clau deus calculs

Dan 9:25 Sàpias-ac donc, e compren ! Despuish lo moment on la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir dinc a l'Untat, au Conductor, sèt setmanas a e seishanta duas setmanas, las plaças e los varats que seràn restablis, mes en temps desplasents.

25qu'a- Sàpias-ac donc, e compren !

L'anjo qu'a plan rason de convidar Daniel a l'atencion pr'amor qu'abòrda dadas qui necessitan ua grana concentracion espiritau e intellectuau ; pr'amor que calculs van dever estar hèits.

25b- Despuish lo moment on la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir dinc a l'Untat, au Conductor

Aquera sola partida deu verset qu'ei d'ua importància capitau pr'amor que resumesca la mira de la vision. Dieu que balha au son pòble qui espèra lo son Messias, lo mejan de saber en quau annada que's va presentar a eth. E aqueth moment on la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornat que bastir deu estar determinat en foncion de la durada de las 490 annadas profetizadas. Entad aqueth decret de reconstruccion, dens lo libe d'Esdras, que trobam tres decrets possibles ordenats successivament per tres reis pèrses : Cyrus, Dàrius, e Artaxerxes. Que's tròba que lo decret establít peu darrèr en – 458, que permet la resulta de las 490 annadas en l'an 26 de la nosta èra. Que serà donc aqueth decret d'Artaxerxes qui convienerà de retièner en hant compte de la sason on estó redigit : la prima segon Esd.7:9 : qu'èra partit de Babylone lo prumèr dia deu prumèr mes, e qu'arribè a Jerusalèm lo prumèr dia deu cinquau mes, la bona man deu son Diu estant sus eth. L'annada deu decret deu rei qu'ei balhada dens Esd .7:7 : Mantun deus mainatges d'Israël, deus sacrificateurs e de las Levitas, deus chantres, deus portèrs, e deus Nèthinien, que vienón tanben a Jerusalèm, la setau annada deu rei Artaxerxes.

La partença deu decret estant ua prima, l'Esperit que cibra entà la soa profecia, la Pâque de la prima on Jèsus-Crist ei mòrt crucificat. Los calculs que'ns van conduir ad aqueth objectiu.

25c- sèt setmanas a e seishanta duas setmanas, las plaças e los varats que seràn restablis, mes en temps desplasents.

Qu'avem a la partença 70 setmanas . L'anjo qu'evòca 69 setmanas sia ; 7 + 62. Las 7 prumèras setmanas qu'aboteishen au temps de relèvement de Jerusalèm e deu temple, en temps desplasents pr'amor que los judius òbran devath l'adversitat permanenta deus arabes qui son vènuts s'installar dens la zòna deishada liura per la lor deportacion. Aqueth verset de Néh.4:17 descrivut plan la situacion : Los qui bastivan la muralha, e los qui portavan o que cargavan las cargas, que tribalhavan d'ua man e que tienèn ua arma de l'aute . Qu'ei un detalh qui ei precisat, mes lo principau que's tròba dens la 70au setmana décomptée .

La 70au setmana

Dan 9:26 Après las seishanta duas setmanas, un Untat que serà fortificat, e n'aurà pas successor arren entà eth. Lo pòble d'un cap qui vienerà que destrusirà la vila e lo santuari la santetat, e la soa fin qu'arribarà com per ua inondacion ; qu'ei arrestat que las devastacions duraràn dinc au tèrme de la guèrra.

26qu'a- Après las seishanta duas setmanas, un Untat que serà fortificat

Aqueras 62 setmanas que son precedidas per 7 setmanas, çò que significa que lo messatge reau ei « après las 69 setmanas » un untat que serà fortificat, mes pas quau que sia untat, lo qui ei atau anonciat qu'incarne eth medish l'oncion divina. En utilisant la formula « un untat », Diu que prepara lo pòble judiu au son encontrè dab un òmi d'aspècte ordinari, luenh de las constrentas divinas. Confòrmament a la soa parabòla deus vinhairons, lo Hilh de l'òmi, hius deu Mèste de la vinha, que's presenta aus vinhairons après l'enviada deus sons messatgèrs qui l'an precedit e qu'an mautractats. Qu'a vista umana, Jèsus n'ei pas qu'un untat qui's presenta après autes untats.

L'anjo qu'a dit « après » la durada totau de 69 setmanas indicant atau la 70au. Atau, pas a pas, las dadas de l'anjo que'ns dirigeishen cap tà la Pâque de la prima de l'annada 30 qui's va situar au miei d'aquera 70au setmana de dias-annadas.

26b- e n'aurà pas successor arrés entad eth

Aquera traduccion qu'ei d'autant mei illegitime que lo son autor, L.Segond, precisa en marge qui la traduccion literau ei : arrés entà eth. E entà jo la traduccion literau que'm convien perfèitament pr'amor que ditz çò qui s'ei realement complit pontuaument de la soa crucifixion. La Bíblia que'n testimònia, los apòstols eths medishs qu'avèvan cessat de créder que Jèsus èra lo Messias esperat pr'amor que, com la rèsta deu pòble judiu, qu'esperavan un messias guerrier qui anava getar los romans hòra deu país.

26c- Lo pòble d'un cap qui vienerà que destrusirà la vila e lo santuari la santetat

Ceci que constitueish la responsa de Diu a l'incredulitat nacionau judiva constatada : arrés entà eth. L'otratge de cap a Diu que va èste definitivament pagat per la destruccion de Jerusalèm e de la soa faussa santetat ; pr'amor que despuish l'annada 30, n'i a pas mei avut de santetat suu sòu judiu ; lo santuari ne en estant mei un. Entad aquera accion, Diu qu'a utilizat los romans, los per qui los caps religiós judius avèvan hèit crucificar lo Messias ne gausant pas e n'ac podent pas har eths medishs, mentre qu'an sabut, shens eths, lapidar lo diacre Étienne « tres ans e sheis mes » mei tard.

26d- e la soa fin qu'arribarà com per ua inundacion

Ei donc en 70, qui après mantua annada de sèti roman, Jerusalèm qu'ei tombada enter las lors mans, e pleats d'òdi destructor, animats d'ua ardor divina, qu'an destrusit freneticament, com anonciat, la vila e la santetat qui l'èra pas mei, dinc a que demora pas mei pèira sus pèira com Jèsus l'avèva anonciat abans la soa mort dens Matt.24:2 : Mes que'us ditz : Vedetz-vse tot aquerò ? Que vs'ac disi en vertat, ne demorarà pas ací pèira sus pèira qui ne sia barrejada.

26au- qu'ei arrestat que las devastacions duraràn dinc au tèrme de la guèrra

Dens Matt.24:6, Jèsus qu'avèva dit : Qu'enteneratz parlar de guèrras e de bruts de guèrras : que gardatz d'èste trebolats, pr'amor que cau qu'aqueras causas arriban. Mes ne serà pas enqèra la fin . Après los romans, las guèrras qu'an contunhat tot lo long deus mila ans de l'èra crestiana e lo long temps de patz dont beneficiam despuish la fin de la Dusau Guèrra Mondiau qu'ei excepcionau mes programat per Diu. L'umanitat que pòt atau produsir los hruts de la soa perversion dinc au cap deus sons fantasmas abans de'n pagar mortalement lo prèmi.

Totun, ne devem pas oblidar en parlant deus romans que la lor succession papau va perlongar las òbras deu « devastator o désolateur » pagan e aquí tanben dinc au tèrme de la guèrra hèita aus elegits deu Crist Diu.

Dan 9:27 Que harà ua solida aliança dab mantua entà ua setmana, e pendent la mieitat de la setmana que harà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; E [qu'i aurà] sus l'ala de las abominacions de la desolacion e dinc a ua exterminacion (o ua entièra destruccion), e que serà brigalhada, [segon] çò qu'ei estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

27qu'a- que harà ua solida aliança dab mantua entà ua setmana

L'Esperit que profetiza l'instauracion de l'aliança navèra ; qu'ei solida pr'amor que vad la basa deu salut auhèrt dinc au cap deu monde. Devath lo tèrme mantuns, Diu que cibra ciutadans judius, los sons apòstols e los sons prumèrs discípols judius qui van entrar dens la soa aliança pendent las darrèras sèt annadas deu delai acordat a la nacion judiva entà acceptar o regetar oficiaument lo Messias crucificat. Qu'ei aquera aliança qui ei « copada » dens lo verset 24 enter Diu e los pecaires repentents judius. En l'auton 33, la fin d'aquera darrèra setmana que serà mercada per aqueth aute acte injuste e odiós que representa la lapidacion d'Estève lo diacre navèth. Lo son sol tòrt qu'estó de díser aus judius de las vertats qui suportavan pas d'enténer, mentre que Jèsus metè las soas paraulas dens la soa boca. En vedent tuar un discípol de la soa causa, Jèsus qu'a enregistrat lo refús oficiau nacionau de la soa intercession . A partir de l'auton de l'an 33, los rebèlles judius qu'an atisat la colèra romana qui s'ei vueitada d'un blòc sus Jerusalèm en l'an 70.

27b- e pendent la mieitat de la setmana que harà cessar lo sacrifici e l'ofrenda

Aqueth moment deu miei o mieitat de la setmana qu'ei la prima 30 ciblat per la profecia de las 70 setmanas. Qu'ei lo moment on se compleishen totas las accions citadas dens lo verset 24 : La fin deu pecat, la soa expiation, la venguda deu profèta qui compleish la vision en instaurant la soa

justícia etèrna e l'oncion deu Crist ressuscitat qui remonta au cèu Victoriós e Totpoderós. La mort expiatòria deu Messias qu'ei evocada ací devath l'aspècte d'ua consequéncia qui entraïna : l'arrèst definitiu deus sacrificis d'animaus e de las ofrendas hèits ser e matin dens lo temple judiu, mes tanben deu matin dinc au ser, entaus pecats deu pòble. La mort de Jèsus-Crist que hè caducs los simbèus animalèrs qui ac prefiguravan dens l'anciana aliança, e qu'ei aquí l'essenciau deu cambiament portat peu son sacrifici. L'esquij deu veu deu temple qui Diu efectua au moment que Jèsus expira que confirma l'arrèst definitiu deus rites religiós terrèstres, e la destruccion deu temple, en 70, que vien ahortir aquera confirmacion. Au lor torn, las hèstas judivas annaus totas profeticas de la soa venguda que devèn desaparéisher ; mes en nat cas, la practica deu sabat setmanèr qui recep dens aquera mort la soa vertadèra significacion : que profetiza lo repaus celèste deu setau millenari qui, per la soa victòria, Jèsus-Crist qu'obtien entà Diu e los sons vertadèrs elegits a los quaus imputa la soa justícia etèrna perfèita citada au verset 24.

La debuta d'aquera « setmana » de dias-annadas que's hè dens l'auton 26 dab lo baptisme de Jèsus qui estó batejat per Jean lo baptiseur.

27c- E [qu'i aurà] sus l'ala de las abominacions de la desolacion

Desolat, mes aquera partida deu verset qu'ei mau tradusida dens la version L. Segond pr'amor que mau interpretada. Hant compte de las revelacions portadas dens l'Apocalipsi de Jean, que presenti la mea traduccion deu tèxte ebrèu qui autas traduccions confirman. L'expression « sus l'ala », simbèu deu caractèr celèste e de la dominacion, que suggereish ua responsabilitat religiós qui cibra dirèctament la Roma papau, qui « que's lhèva » dens Dan.8:10-11, e los sons aliats religiós deus darrèrs dias. Las alas d'aglas que simbolizan l'elevacion suprèma deu títol imperiau, per exemple lo leon a las alas d'agla qui concerneish lo rei Nébucadnetsar, o de Diu eth medish, qui portè sus alas d'agla lo son pòble ebrèu qui desliurava esclavatge egipcian. Tots los empèris qu'an représ aqueth simbèu de l'agla dont, en 1806, Napoleon 1èr, çò que confirmarà Apo.8:13, puish los emperadors prussians e alemands, lo darrèr estant lo dictator A.Hitler. Mes despuish, los USA qu'an tanben aquera agla imperiau suu bilhet verd de la lor moneda nacionau : lo dòlar.

Deishant lo subjècte precedent, l'Esperit que torna préner en cibra la soa enemiga preferida : Roma. Après la mission terrèstra de Jèsus-Crist, l'actor ciblat de las abominacions qui causan la desolacion finau de la tèrra qu'ei plan Roma dont la fasa imperiau pagana vien de destrusir Jerusalèm en 70 dens lo verset 26. E l'accion de cométer « abominacions de la desolacion » que's va perlongar dens lo temps dinc au cap deu monde. Las abominacions, au plurau, que son donc imputables, en prumèr, a la Roma imperiau qui va secutar los elegits fidèus en los metent a mort dens « mesa en scèna » espectacularas entà divertir lo pòble roman assecalat de sang, causas qui van cessar en 313. Mes ua auta abominacion que vien puish e que consisteish a har cessar la practica deu sabat deu setau dia, lo 7 de Març de 321 ; aquera accion qu'ei enquèra imputabla a l'empèri roman e au son cap imperiau Constantin 1èr. Dab eth, l'empèri roman que passa devath la dominacion deus emperadors bizantins . En 538, au son torn, l'emperador Justinian 1èr que comet ua auta abominacion en instaurant suu son sèti roman lo regime papau de Vigile 1èr, e aquera prolongacion de las abominacions dinc au cap deu monde que deu alavetz èste imputada ad aquera fasa papau qui Diu denóncia despuish Dan.7. Que'ns sovienem que lo nom « petit còrn » que designa las duas fasas dominadoras de Roma dens Dan.7 e Dan.8. Dieu ne ved pas dens aqueras duas fasas successivas qui la continuitat d'ua medisha òbra òrra.

L'estudi deus capítols precedents que ns'a permetut d'identificar las diferentas sòrtas d'abominacions qui aqueth verset l'imputa.

27d- e dinc a ua exterminacion (o ua entièra destruccion) e que serà brigalhada, [segon] çò qu'ei estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

« Elle que serà brigalhada [segon] çò qu'ei estat decretat » e revelat dens Dan.7:9-10 e Dan.8:25 : Pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas, qu'aurà arrogància dens lo còr, que harà perir hèra òmis qui vivèn pasiblement, e que's lhevarà contra lo cap deus caps ; mes que serà brigalhat, shens l'esfòrc de nada man.

Lo tèxte ebrèu que prepausa aquera pensada divina diferenta de las traduccions correntas .

Aquera nuança que's fonda suu projècte de Diu de har tornar tombar la fauna deus òmis sus la planeta Qu'entèrra sus la quau viven ; çò qu'Apo.20 ns'ensenha. Que relhevam lo hèit qui la faussa fe crestiana ignòra aqueth projècte divin qui consistirà a exterminar los òmis de la susfàcia de la tèrra, au retorn gloriós deu Crist. Ignorant las revelacions balhadas dens Apocalipsi 20, qu'espèran de badas l'instauracion deu reiaume deu Crist sus la tèrra. Totun, ua entièra destruccion de la soa susfàcia qu'ei ací e dens Apo.20 programada. Lo retorn en glòria deu Crist victoriós dens tota la soa divinitat que tornarà a la tèrra lo son aspècte caotic deu començament de la soa istòria que descriu dens Genèsi 1. Terratrems gigantesques que la segotiràn e que retrobarà devath lo nom que degalha lo son estat caotic « qu'informa e que vueita », « tohu wa bohu », iniciiau. Ne demorarà pas sus era nat òmi en vita, mes

que serà la preson deu drac isolat sus era pendent mila ans dinc a l'òra de la soa mort.

Ad aqueth estadi de l'estudi, que devi portar complements d'informacion tà çò de prumèr la « 70au setmana » qui vien d'èste estudiada. Lo son compliment en dias-annadas profeticas que's dobla d'un compliment literau . Pr'amor que gràcias au testimoniatge d'un calendari judiu, que coneishem la configuracion de la setmana pascale de l'annada 30. Qu'avèva entà centre, un dimèrcs que velha sabat ocasionau justificat per la Pâque judiva qui tombava en aquera annada lo dijaus. Atau que podem reconstituïr de faïçon que completa la debanada d'aquera Pâque en la quau Jèsus ei mòrt. Arrestat lo Dimars ser, Jutjat dens la nueit, Jèsus qu'ei crucificat lo dimèrcs matin a 9 òras. Qu'expira a 15 òras . Abans 18 òras, Joseph d'Arimathée que plaça lo son còs dens lo tombèu e que ròtla la pèira qui ac barra. Lo sabat pascau deu dijaus que s'escor . Lo divès matin, las hemnas piasas que crompan aromates que preparan dens la jornada entà embaumar lo còs de Jèsus. Lo ser deu divès a 18 òras lo sabat setmanèr que comença, ua nueit, ua jornada que s'escor dens lo repaus santificat per Diu . E lo dissabte ser a 18 òras, lo prumèr dia de la setmana que profana que comença . La nueit que s'escor e a las prumèras lusors de l'auba, las hemnas que van au tombèu esperant trobar quauqu'un entà rotlar la pèira. Que tròban la pèira esbrohida e lo tombèu obèrt. Entrant dens lo tombèu, Marie de Magdala e Marie, la mair de Jèsus, que veden un anjo assetat qui'us apren que Jèsus ei ressuscitat, l'anjo lo lor dit d'anar previèner los sons hrairs, los sons apòstols. En s'atardant dens lo jardin, Marie de Magdala que ved un òmi vestit de blanc que pren entà un jardinèr, dens l'escambi engatjat, que reconeish Jèsus . E ací, detalh plan important qui destruseish ua credença plan espandida, Jèsus que ditz a Marie : « Ne soi pas enqüèra remontat cap au men Pair ». Lo brigand qui èra sus la crotz e Jèsus eth medish ne son pas entrats au paradís, dens lo reiaume de Diu, lo dia medish deu lor crucifixion, puishque 3 dias entièrs mei tard, Jèsus n'ei tostemps pas enqüèra remontat au cèu . Tanben que pòdi dïser au nom deu Senhor, qui los qui an pas arren a dïser de la soa part, be's caran ! Entà non pas aver a sofrir un dia deu ridicule o de la vergonha.

La dusau causa que consisteish a tirar profieit de la data – 458 qui mèrca en prumèr la debuta de las 70 setmanas de dias-annadas fixadas entau pòble judiu a lo quau Diu a balhat dus signes identitaris principaus : lo sabat e la circoncision de la carn.

Segon ròm.11, los pagans convertits entrats dens l'aliança navèra que son empeutats sus la rasic e lo tronc ebrèu e Juif. Mes las basas de l'aliança navèra que son, eras, purament judivas e Jèsus qu'a tienut ad ac raperar dens Jean 4:22 : Qu'adoratz çò qui coneishetz pas ; nosauts, qu'adoram çò qui'ns coneishem, pr'amor que lo salut vien deus judius. Uei, aqueth messatge que pren ua viva actualitat pr'amor que Jèsus l'adreça aus pagans faussament convertits dens totas las epòcas. Entà los pèrder mèlher, lo drac que'us a possats a odier los judius e la lor aliança ; çò que'us a desviat comandaments de Diu e deu son sent sabat. Que cau donc rectificar aquera error e espiar l'aliança navèra dab ua identitat judiva. Los apòstols e los navèths discípolos judius convertits que son aqueths « mantuns » qui hèn dab Jèsus ua solida aliança, dens Dan.9:27, mes la lor basa que demora judiva, que son eths tanben concernits per la debuta deu delai deus « 70 setmanas » dadas per Diu a la nacion judiva entà acceptar o regetar la nòrma de la navèra aliança fondada sus la sang umana versada volontàriament per Jèsus-Crist. En deduccion d'aqueths rasoaments la data – 458 que vad lo començament deus « 2300 ser-matin » de Dan.8:14.

Au tèrme d'aquera longa durada profetica sia, 2300 annadas, tres causas que devèn cessar segon Dan.8:13.

- 1- lo sacerdòci perpetuau
- 2- lo pecat devastator
- 3- la persecucion de la santetat e l'armada.

Las tres causas que son identificadas :

- 1- lo sacerdòci perpetuau terrèstre deu papa
- 2- lo repaus deu prumèr dia arrebatat : dimenge.
- 3- La persecucion de la santetat e deus sents crestians, los ciutadans deu reiaume deus cèus.

Aqueths cambiaments qu'avèvan per mira de :

- 1- Restituïr a Jèsus-Crist lo son sent sacerdòci perpetuau celèste.
- 2- Restaurar la lei divina entièra dont lo repaus sabatèr deu 7au dia.
- 3- Véder cessar las persecucions de la santetat e deus sents crestians.

Lo calcul prepausat entaus « 2300 ser-matin » avent entà partença la data – 458, lo tèrme d'aquera durada qu'abotí a la prima 1843 : $2300 - 458 = 1842 + 1$. Dens aqueth calcul qu'avem plan 1842 annadas entièras a las quaus cau ajustar +1 entà designar la prima de la debuta de l'annada 1843 on s'acaba las « 2300 ser-matin » profetizats. Aquera data que mèrca la debuta d'un retorn de

l'intervencion de Diu qui vòu atau liberar los sons vertadèrs sents de las mensonjas religiósas eretadas deu catolicisme papau roman pendent 1260 annadas. Atau, prenent l'iniciativa entà crear un desvelh espiritua, aus USA on los protestants an trobat refugi, l'Esperit qu'inspira a William Miller un interès entà la profecia de Daniel 8:14 e duas datas successivas prepausadas qu'anóncian lo retorn de Jèsus-Crist, la prumèra entà la prima 1843, la segonda entà l'auton 1844. Entà eth, la purificacion deu santuari que significa que Jèsus torna entà purificar la tèrra. Après duas decepcions a las datas previstas, l'Esperit que balha un signe aus plus perseverants qui an pres part a las duas espròvas de fe. Ua vision celèsta qu'ei recebuda lo matin deu 23 d'Octobre de 1844 per l'un deus sents qui traversava los camps. Lo cèu que s'ei obèrt sus ua scèna mostrant Jèsus-Crist en Sobeiran sacrificateur oficiant dens lo santuari celèste. Dens la vision, que passava lòc sent au lòc plan sent . Atau après 1260 annadas de tenèbras, Jèsus-Crist que reprenè contacte dab los sons fidèus triats per las duas espròvas successivas.

1- La represa deu perpetuau. Qu'ei donc per aquera vision qui Diu a oficiaument représ en man lo son sacerdòci perpetuau celèste lo 23 d'Octobre de 1844.

2- Lo retorn deu sabat. Dens lo medish mes, un aute deus sents que s'ei metut a observar lo sabat deu setau dia, seguida a la visita de dauna Rachel Oaks qui l'a remetut ua brocadura de la soa glèisa : « los Baptistes deu Setau Dia ». Los uns après los autes, au briu deu temps, los sents seleccionats per las duas espròvas qu'an tanben adoptat lo sabat deu setau dia. Qu'ei atau com Diu a metut fin au pecat devastator instaurat per la Roma pagana, mes legalizat per la Roma papau devath lo son nom « dimenge ».

3- L'arrèst de las persecucions. Lo tresau subjècte que concerniva la santetat e los crestians secutats pendent 1260 annadas. E aquí enquèra, en 1843 e 1844, la patz religiósas que regna pertot dens lo monde occidentau concernit per la profecia . Açò pr'amor que la França revolucionària a hèit carar dab la soa guilhotina los responsables de las exaccions religiósas cometudas. Atau après las darrèras annadas sagnosas deu castig deus adultèris religiós segon Apo.2:22-23, au tèrme de las 1260 annadas debutadas en 538, data restacada au raubatòri deu perpetuau per l'instauracion deu regime papau, sia en 1798, la patz religiósas que regna . E la libertat de consciéncia instaurada que permet aus sents de servir Diu segon la lor causida e la lor coneishença qui Diu va har créisher. En 1843, la santetat e l'armada deus sents, aqueths ciutadans deu reiaume deus cèus seleccionats per Jèsus-Crist, ne son pas mei secutats, com la profecia de Daniel 8:13-14, que l'avèva anonciat .

Totas aqueras experiéncias que son estadas organizadas e guidadas peu Diu Totpoderós qui dens ua totau invisibilitat pilòta los esperits deus òmis entà que complissen las soas intencions, tot lo son programa, dinc au cap deu monde on la soa seleccion d'elegits aurà pres fin. Que ressòrt de tot aquerò que l'òmi causeish pas d'aunorar lo sabat e la soa lutz, qu'ei Diu qui'u balha aqueras causas qui l'apartien en signe de la soa aprobacion e deu son reau amor entad eth com l'ensenhen Ezé.20:12-20 : Que'us balhèi tanben los mens sabats com un signe enter jo e eths, entà que coneishossen que soi l'Etèrne qui'us santifica ... Que santificatz los mens sabats, e que sian enter jo e vosauts un signe a lo quau se conéishia que soi l'Etèrne, lo vòste Diu. Pr'amor qu'ei eth qui cèrca la soa aulha hòrviada, que sian segurs que nat elegit mancarà pas a l'aperet.

Dens Dan.8, dens la responsa unica qui Diu balha au verset 14 a la question deu verset 13, lo mot « santetat » que convien perfèitament pr'amor que la santetat concerneish globaument tot çò qui ei propietat de Diu e qui ac tòca particularament. Qu'èra lo cas deu son sacerdòci perpetuau celèste, deu son sabat santificat autanlèu la fondacion deu monde lo dia après la creacion d'Adam, e deus sons sents, los sons elegits fidèus.

Las experiéncias profetizadas dens Daniel 8:13-14 que's son complidas enter 1843 data d'entrada en aplicacion deu decret divin e l'auton 1844, totas duas fondadas sus l'espèra deu retorn de Jèsus-Crist entad aqueras datas, tanben se prement l'idèa de l'aveniment de Jèsus-Crist, los contemporanèus d'aquera experiéncia qu'an balhat aus participants adèptes d'aqueras espèras lo nom « adventista », deu latin « adventus » qui significa justament « aveniment ». Que retrobaram aquera experiéncia « adventista » dens lo capítol 12 d'aqueth libe de Daniel, on l'Esperit vienerà soslinhar l'importància d'aquera darrèra « aliança » oficializada.

Daniel 10

Dan 10:1 La tresau annada de Cyrus, rei de Pèrsia, ua paraula qu'estó revelada a Daniel, qui's nommava Beltschatsar. Aquera paraula, qui ei vertadèra, qu'anóncia ua calamitat grana . Qu'estó atentiu ad aquera paraula, e qu'avó l'intelligéncia de la vision .

1qu'a- La tresau annada de Cyrus, rei de Pèrsia, ua paraula qu'estó revelada a Daniel, qui's nommava Beltschatsar

Cyrus 2 qu'a regnat despuish – 539. La data de la vision qu'ei donc – 536.

1b- Aquera paraula, qui ei vertadèra, qu'anóncia ua calamitat grana .

Aqueth tèrme, grana calamitat, qu'anóncia lo massacre dens ua amplor grana .

1c- Qu'estó atentiu ad aquera paraula, e qu'avó l'intelligéncia de la vision .

Si Daniel n'a comprés lo sens, que la vam tanben compréner.

Dan 10:2 En aqueth temps, jo, Daniel, qu'estoi tres setmanas dens lo dòu .

Aqueth dòu personau qui tòca Daniel, que vien confirmar lo caractèr funèbre deu massacre qui serà hèit quan la grana calamitat anonciada se complirà.

Dan 10:3 Ne mingèi pas nat plat delicat, n'entrè pas ni carn ni vin dens la mea boca, e ne m'untèi pas pas dinc a que las tres setmanas estossen complidas.

Aquera preparacion de Daniel qui recerca ua santetat acreishuda que profetiza la situacion dramatica qui l'anjo va profetizar dens Dan.11:30.

Dan 10:4 Lo vint-quatau dia deu prumèr mes, qu'èri a la broa fluvi gran qui ei Hiddékel.

Hiddékel que pòrta en Francés lo nom Tigre . Que s'ageish deu fluvi qui adaigava Mesopotamia dab l'Euphrate qui traversava e qu'adaigava la vila caldèa Babylone que devisa de l'orgulh punit deu rei Nébucadnetsar . Daniel n'ac podèva pas compréner, mes aquera precision que m'èra destinada . Pr'amor qu'ei pas qu'en 1991 qu'èi hèit conéisher las vertadèras explicacions de Daniel 12 on se fluvi Tigre que va jogar lo ròtle d'un « tigre » minjaires d'amnas umanas. Ua espròva de fe qu'ei imagée per la soa traversada perilhosa. Sols los elegits qu'ac pòden traversar e contunhar la lor rota dab Jèsus-Crist. Qu'ei enqüèra, un imatge copiat sus la traversada de la mar roja peus ebrèus, traversada impossibla e mortau entaus pecaires egipcians. Mes la qui Daniel 12 qu'evòca que selecciona los darrèrs elegits « adventistas » dont la mission se va perseguir dinc au retorn deu Crist.

Los darrèrs d'enter eths que van víver la darrèra grana calamitat, la soa fòrma extrèma qui va exigir l'intervencion deu Crist dens un retorn poderós e gloriós salvateur e venjador.

La prumèra calamitat anonciada a Daniel qu'ei evocada dens Dan .11:30. Que concerneish lo pòble judiu de l'antiquitat, mes ua auta calamitat parièra que serà anonciada per un imatge analògue dens Apo .1. Aquesta que's complirà après la Tresau Guèrra Mondiau dens la quau lo tèrç deus òmis serà tuat. E aqueth conflicte qu'ei presentat dens Apo .9:13 a 21 per simbèus, mes qu'ei desvolopat en lengatge clar dens aqueth libe de Daniel a la fin deu capítol 11 dens los versets 40 a 45. En sòrta qui vam trobar successivament, dens aqueth capítol 11, la calamitat grana deus judius, puish dens Dan.12:1, la calamitat grana qui prenerà entà ciblas los elegits deu crestianisme e los judius fidèus deu temps de la fin qui's convertiràn au Crist Aquera calamitat qu'i ei evocada devath los tèrmes « temps de destressa » e la cibla principau que serà la practica deu sabat santificat per Diu .

Comparason de las duas visions de las calamitats anonciadas

1- Aus mainatges deu pòble de Daniel de l'anciana aliança :Dan.10:5-6.

2- Aus mainatges deu pòble de Daniel de l'aliança navèra : Apo.1:13-14.

Entà apreciar pleament l'interès qui devem balhar ad aqueras duas calamitats, que cau comprèner que maugrat que's succedescan dens lo temps, la prumèra qu'ei un tipe qui profetiza la segonda, la quau aurà entà cibla, au retorn de Jèsus-Crist, los darrèrs mainatges fidèus de Diu deu tipe de Daniel e deus sons tres companhs. Après decennias de patz, seguidas d'ua guèrra atomica esvarjabla terriblament destructora, lo dia de repaus deu dimenge roman que serà impausat peu governament universau organizat peus subervivents deu desastre. Alavetz un còp de mei, la mort que vienerà miaçar la vita deus fidèus elegits, com au temps de Daniel, de Hananias, Mischaël, e Azaria ; e com au temps deus « Maccabéens » en –168, qui la calamitat anonciada dens aqueth capítol de Daniel cibla ; e a la fin, los darrèrs adventistas demorats fidèus au sabat deu setau dia en 2029.

Mes abans aquera darrèra espròva, lo long regne papau de 1260 annadas qu'aurà déjà hèit se morir au nom de Diu de las multitudes de creaturas.

En resumit, la compreson deu messatge desliurat per aquera vision balhada a Daniel que'ns va perméter de comprèner lo sens de la qui balha a Jean dens Apo.1:13 a 16.

Dan 10:5 Que lhevèi los uelhs, qu'espièi, e aquí, qu'i avèva un òmi vestit de lin, e avent suus rens ua cinta d'aur d'Uphaz.

5qu'a- qu'i avèva un òmi vestit de lin

Ua òbra de justícia simbolizada peu lin que va èste condusida per Diu dab un èste uman . Dens l'imatge descrivut Diu que pren l'aspècte deu rei grèc Antiochos 4 dit Epiphane. Que serà lo persècuteur deus judius enter – 175 e – 164, durada deu son regne.

5b- avent suus rens ua cinta d'aur d'Uphaz

Plaçada suus rens la cinta que designa la vertat forçada . En mei, l'aur dont ei hèita, que vien d'Uphaz, çò que cibla dens Jér.10:9, lo son usatge qu'idolatra pagan .

Dan 10:6 Lo son còs qu'èra com de chrysolithe, la soa cara que lusiva com lo lambret, los sons uelhs qu'èran com esclamas de huec, los sons braç e los sons pès que semblavan a airain cortés, e lo son de la soa votz qu'èra com lo brut d'ua multitud.

6qu'a- Lo son còs qu'èra com de chrysolithe

Diu ei l'autor de la vision mes qu'anóncia la venguda d'un diu pagan d'on aqueth aspècte gloriós subernaturau.

6b- la soa cara que lusiva com lo lambret

L'identitat grèca d'aqueth Diu ei confirmada. Que s'ageish de Zèus, lo diu grèc deu rei Antiochos 4. Lo lambret qu'ei lo simbèu deu diu Zèus olimpien ; lo diu deus dius olimpiens de la mitologia grèca

6c- los sons uelhs qu'èran com esclamas de huec

Destrusirà çò qui espiarà e n'aprovarà pas ; los sons espiars que's portaràn suus judius segon Dan .11:30 : ... que portarà los sons espiars suus qui auràn abandonat l'aliança senta. La calamitat ne vien pas shens rason, l'apostasia que solha lo pòble .

6d- los sons braç e los sons pès que semblavan a airain cortés

L'executor qui serà enviat per Diu que serà tanben pecaire qui las soas victimas. Las soas accions destructoras simbolizadas peus sons braç e los sons pès que son d'airain simbèu deu pecat grèc dens l'estatua de Dan.2.

6au- e lo son de la soa votz qu'èra com lo brut d'ua multitud

Lo rei grèc agirà pas sol. Qu'aurà darrèr e davant eth un ahoalh de soldats autan pagans com

eth entà aubedir aus sons ordís.

Lo punt d'òrgue e l'apogèu d'aquera anòncia profetica que seràn atenhuts pontuaument deu compliment de Dan.11:31 : Tropas que's presentaràn suu son ordi ; que profanaràn lo santuari, la hortalessa, que haràn cessar lo sacrifici perpetuau, e que dreçaràn l'abominacion deu devastator. Per aunestetat biblica, qu'èi raiat lo mot sacrifici qui ei pas escrivut dens lo tèxte ebrèu, pr'amor que Diu a previst entau « perpetuau » dus ròtles diferents successius dens l'anciana aliança e dens la novèla. Dens l'anciana que consistèish a auherir ser e matin un anhèth en olocaust. Dens la novèla, que designa l'intercession celèsta de Jèsus-Crist qui rapèra lo son sacrifici entà intercedir a las pregàrias deus elegits. Dens aqueth contèxte de Dan.11:31, lo de l'anciana aliança, lo rei grèc que va har cessar las ofrendas deu perpetuau de la lei de Moïse. Atau, n'ei pas que lo contèxte deu temps on ei evocat qui determina l'interpretacion deu ministèri de l'intercession perpetuau d'un sacrificateur terrèstre o la deu sobeiran sacrificateur celèste : Jèsus-Crist. Lo perpetuau qu'ei donc restacat a un ministèri uman o, en segond e definitivament, au ministèri divin celèste de Jèsus-Crist.

Dan 10:7 Moi, Daniel, que vivi sol la vision, e los òmis qui èran dab jo ne la vedón pas pas, mes qu'estón sasits d'un esglàs gran, e que prenón la hueita entà s'amagar.

7- Aqueth esglàs collectiu n'ei pas que la febla imatge deu compliment de la vision. Pr'amor qu'au dia deu carnatge anonciat, los justes que haràn plan de huéger e de s'amagar, que seré-çò dens lo vente de la tèrra.

Dan 10:8 Que demorèi sol, e que vivi aquera vision grana ; las fòrças que'm manquèn, la mea cara que cambiè de color e qu'estó descompausat, e que perdoi tota vigor .

8qu'a- A través lo son ressentit, Daniel que contunha de profetizar las consequéncias deu malaür qui va vièner.

Dan 10:9 Qu'entènoi lo son de las soas paraulas ; e com entení lo son de las soas paraulas, que tombèi frapat d'étourdissement, la fàcia contra tèrra.

9qu'a- Au dia deu malaür, la votz deu rei persécuteur, que provocarà los medishs efèits terrifiants ; los jolhs si entrechoqueront e las camas que plegaràn incapablas de portar los còs qui tombaràn sus la tèrra.

Dan 10:10 E aquí, ua man que'm toquè, e que segotí los mens jolhs e las meas mans.

10qu'a- Urosament entà eth, Daniel n'ei pas que lo profèta cargat d'anonciar au son pòble la venguda d'aquera calamitat grana e n'ei pas eth medish mirat per la justa colèra de Diu.

Dan 10:11 Puish me ditz : Daniel, òmi plan-aimat, que sias atentiu a las paraulas qui't vau díser, e tien-te de pè a la plaça on ès ; pr'amor que soi adara enviat cap tà tu. Quan m'avó atau parlat, que'm tienoi de pè en tremolant.

11qu'a- Daniel, òmi plan-aimat, que sias atentiu a las paraulas qui't vau díser, e tien-te de pè a la plaça on ès

Un ben-aimat de Diu n'a pas nada rason de crànher las soas intervencions celèstas. La colèra de Diu qu'ei contra los pecaires rebèlles agressius maishants e crudèus. Daniel qu'ei de l'auta part d'aqueras gents . Que deu demorar de pè pr'amor qu'ei lo signe medish de la diferéncia deu sòrt qui tornarà a tèrme aus elegits. Quitament colcats dens la posca de la mort terrèstra, que seràn desvelhats e remetut de pè suus lors pès. Los maishants que demoraràn colcats e los plus maishants que seràn desvelhats entau jutjament darrèr entà èste avalits entà tostemps. L'anjo que precisa « a la plaça on ès ». E on ei ? Dens la natura a la broa deu fluvi « Hiddékel », en francés, l'Euphrate, qui va designar l'Euròpa crestiana de l'aliança navèra dens Apocalipsi. La prumèra leçon qu'ei que l'òmi pòt encontrar Diu on que sia e i estar benedit per eth. Aquera leçon que barreja los prejutiats idolatras qui vòlen qu'entà hèra gents, Diu ne pòt pas estar encontrat que dens glèisas, deus bastiments sacrats, deus temples, deus autars, solament ací, n'i a pas arren de tot aquerò. En lo son temps, Jèsus que va renovar aquera leçon disent dens Jean 4:21 a 24 : Hemna, eth dit Jèsus, cred-me, l'òra que vien on serà pas ni sus aquera montanha ni a Jerusalèm qu'adoratz lo Pair. Qu'adoratz çò qui coneishetz pas ; nosauts, qu'adoram çò qui'ns coneishem, pr'amor que lo salut vien deus judius. Mes l'òra que vien, e qu'ei déjà vienuda, on los vertadèrs adorators qu'adoraràn lo Pair en esperit e en vertat ; pr'amor que son aquí los adorators que lo Pair demanda. Dieu qu'ei Esperit, e que cau que los qui l'adòren que l'adòren en esperit e en vertat .

La dusau leçon qu'ei mei subtila que s'apièja suu fluvi Hiddékel pr'amor que l'Esperit a previst d'obrir la compreson deu son libe qui aus sons darrèrs servidors fidèus dont l'experiéncia e l'espròva per la quau s'efectua la lor seleccion qu'ei illustrada per l'imatge de la traversada perilhosa deu fluvi Hiddékel en francés, Tigre, com l'animau d'aqueth nom, eth tanben dens l'espròva de fe, minjaire d'arnas d'òmis.

11b- car que soi adara enviat cap tà tu. Quan m'avó atau parlat, que'm tienoi de pè en tremolant.

L'encontre n'ei pas mei ua vision solament se transforma en dialògue, un escambi enter duas

creaturas de Diu, l'ua vinent deu cèu, l'auta estant enquèra tèrra.

Dan 10:12 Que'm ditz : Daniel, ne cranhes pas arren ; pr'amor qu'autanlèu lo prumèr dia on as avut a còr de comprèner, e de t'umiliar davant lo ton Diu, las toas paraulas que son estadas entenudas, e qu'ei pr'amor de las toas paraulas que vieni.

Sus aqueth verset entièr, n'èi pas qu'ua causa a díser. Si devès pèrder la memòria que retieni au mensh aqueth verset qui ns'indica la faïçon d'agradar au noste Diu creator.

Lo verset qu'ei un exemple deu genre ; ua seguida logica basada suu hèit qui cada causa pòrta lo son efèit au prèr de Diu : la set de comprèner acompanhada de la vertadèra umilitat qu'ei entenuda e exauçada.

Ací que comença ua longa revelacion qui prenerà pas fin qu'a la fin deu Libe de Daniel, la deu capítol 12.

Dan 10:13 e Lo cap deu reiaume de Pèrsia que m'a resistit vint un dias ; mes aquí, Micaël, l'un deus principaus caps, qu'ei vinent au men secors, e que soi demorat aquí au prèr deus reis de Pèrsia.

13qu'a- e Lo cap deu reiaume de Pèrsia que m'a resistit vint un dias

L'anjo Gabriel qu'assisteish Cyrus 2 lo rei Pèrsia e la soa mission entà Diu que consisteish a influenciar las soas decisions, entà que las accions condusidas s'opausen pas au son projècte gran. L'exemple d'aquera mauescaduda de l'anjo que pròva que las creaturas de Diu son plan deishadas liuras e independentas e donc responsablas de totas las lors causidas e òbras.

13b- mes aquí, Micaël, l'un deus principaus caps, qu'ei vinent au men secors

L'exemple revelat que ns'apren tanben qu'en cas de reau necessitat « l'un deus principaus caps, Micaël », que pòt intervièner entà forçar la decision. Aquera ajuda superiora qu'ei ua ajuda divina puishque Micaël significa : « Qui ei com Diu ». Qu'ei eth qui vienerà sus tèrra s'incarnar en Jèsus-Crist. Dens lo cèu, qu'èra entaus anjos la representacion de l'Esperit de Diu au prèr d'eths. Dens aqueth cas, l'expression « l'un deus principaus caps » que'ns pòt legitimament estonar. E plan, aquò n'a pas pr'aquò arren d'estonant, pr'amor que l'umilitat, la doçor lo partatge e l'amor que Jèsus va demostrar sus la tèrra, qu'èran dejà metuts en practica dens la soa vita celèsta dab los sons anjos fidèus. Las leis deu cèu que son las qui a demostradas pendent lo son ministèri terrèstre. Sus tèrra, que s'ei hèit servidor deus sons servidors . E qu'aprenem qu'au cèu s'ei que hè l'egau autes caps d'anjos .

13c- e que soi demorat aquí au prèr deus reis de Pèrsia

La dominacion de la dinastia deus reis pèrses que va donc se perlongar enquèra quauques temps dinc a la dominacion grèca.

Dan 10:14 Que vieni adara entà te har conéisher çò qui deu arribar au ton pòble dens la seguida deus temps ; pr'amor que la vision concerneish enquèra aqueths temps.

14qu'a- Dinc au cap deu monde, lo pòble de Daniel que va èste concernit, dens l'anciana com dens l'aliança navèra, pr'amor que lo son pòble, qu'ei l'Israël qui Diu sauva deu pecat egipcian, deu pecat d'Adam per Jèsus-Crist e deu pecat instaurat per Roma dens lo crestianisme purificat per la sang de Jèsus.

La mira de la revelacion portat per l'anjo a Daniel qu'ei de previèner lo son pòble deus dramas a vièner. Daniel que pòt dejà comprèner que çò qui l'ei revelat n'ac concernesca pas mei personaument, mes qu'ei autan certan com aqueths ensenhaments seràn profieitós dens lo futur aus servidors deu son pòble e donc a tots aqueths a los quaus Diu los adrece e que'us destine per eth.

Dan 10:15 Mentre que m'adreçava aqueras paraulas, que dirigii los mens espiars cap a la tèrra, e que gardèi lo silenci .

15qu'a- Jean qu'a enquèra dens lo son esperit la vision terribla de la calamitat e que tempta de's concentrar sus l'audicion de çò qui enten, ne gausa pas mei l'hevar lo cap entà espiar lo qui lo parla.

Dan 10:16 E aquí, quauqu'un qui avèva l'aparéncia deus hius de l'òmi que toquè los mens pòts . Qu'obrii la boca, que parlèi, e que disi au qui se tienè davant jo : Lo men senhor, la vision que m'a pleat d'esglasi, e qu'èi perdut tota vigor .

1qu'a- E aquí, quauqu'un qui avèva l'aparéncia deus hius de l'òmi que toquè los mens pòts

Mentre que la vision terribla èra un imatge fictiu irreal creat dens l'esperit de Daniel, au contrari, l'anjo que's presenta devath ua fòrma umana identica a l'òmi terrèstre . En prumèr, qu'ei estat eth-tanben creat a l'imatge de Diu, mes dens un còs celèste liure de cap a las leis terrèstras. La soa natura celèsta que'u balha accés a las duas dimensions en avent dens cadua ua capacitat activa. Que tòca los pòts de Daniel qui ressent aqueth tocar.

Dan 10:17 Com lo servidor deu men senhor poiré parlar au men senhor ? Adara las fòrças que'm mancan, e n'èi pas mei alet .

17qu'a- Entà l'èste uman unicament terrèstre, la situacion qu'ei hèra diferenta, las leis terrèstras que

s'impausan e la peur que l'a hèit pèrder las soas fòrças e lo son alet.

Dan 10:18 Alavetz lo qui avèva l'aparéncia d'un òmi que'm toquè un còp de mei, e que'm fortifiquè .

18qu'a- Dab ua doça insisténcia, l'anjo qu'arriba a tornar fòrças a Daniel en ac tranquillizant.

Dan 10:19 Puish me ditz : Ne crànhas pas arren, òmi plan-aimat, qui la patz sia dab tu ! coratge, coratge ! E com me parlava, que reprenoi de las fòrças, e que disi : Qué lo men senhor parla, pr'amor que m'as fortificat.

19be- a Un messatge de patz ! Identit au qui Jèsus adreçarà aus sons discípols ! Arren de tau com entà rassegar un esperit espaventat. Los mots coratge, coratge, que l'ajudan a repréner lo son alet e a retrobar las soas fòrças.

Dan 10:20 Que'm ditz : Que Sabes perquè soi vienut cap tà tu ? Adara que me'n torni entà combàter lo cap de Pèrsia ; e quan partesqui, aquí, lo cap de Javan que vienerà .

20qu'a- Adara que me'n torni entà combàter lo cap de Pèrsia

Aqueth cap de Pèrsia qu'ei Cyrus 2 lo Gran qui Diu tien entà son untat ; çò qu'empacha pas qu'aja a combàter contra eth entà orientar las soas decisions dens lo son sens.

20b- e quan partesqui, aquí, lo cap de Javan que vienerà

Quan l'anjo quite Cyrus 2, ua ataca deu cap grèc de l'epòca qu'obrirà l'ostilitat creishenta enter las duas dominacions pèrsas e grècas.

Dan 10:21 Mes que't vòli har conéisher çò qui ei escrivut dens lo libe de la vertat. Arrés ne m'ajuda pas contra aqueths, lhevà Micaël, lo vòste cap.

21qu'a- Aquera revelacion qui Daniel va recéber qu'ei aperada lo libe de la vertat . Uei en 2021, que pòdi confirmar lo compliment de tots çò qui i ei revelat, pr'amor que la soa compreson ei estada entièrament estada balhada per l'Esperit immortau de Micaël lo noste cap, entà Daniel dens l'anciana aliança e entà jo, dens l'aliança navèra, puishque Jèsus-Crist reivindica aqueth nom entà jutjar los demònis enqüèra actius dinc au son retorn Glorieux.

Daniel 11

Atencion ! En despieit deu cambiament de capítol, la discussion enter l'anjo e Daniel que's persegueish en continuitat dab lo darrèr verset deu capítol 10.

Dan 11:1 E jo, la prumèra annada de Dàrius, lo mède, qu'èri au près d'eth entà l'ajudar e ac sostién.

1qu'a- Creat per Diu entà viver eternaument, l'anjo qui parla a Daniel que l'apren qu'ajudava e que sostenè Dàrius, lo rei mède, qui s'ei apoderat de Babylone atjat de 62 ans e qui regnava enqüèra dens Dan.6. Aqueth rei qu'aimava Daniel e lo son Diu mes, gahat, qu'avèva metut la soa vita en dangèr en ac liurant aus leons. Qu'ei donc eth, enqüèra qui ei intervienut entà barrar la gola deus leons e salvar la soa vita. Qu'ei donc egaument eth qui a ajudat aqueth rei Dàrius a compréner que lo Diu de Daniel ei lo sol vertadèr Diu creator de tot çò qui ei, qui viu e qu'eth ne en n'existeish pas nat aute de parièr son .

Dan 11:2 Adara, que't vau har conéisher la vertat. Aquí, qu'i aurà enqüèra tres reis en Pèrsia . Lo quatau qu'amassarà mei de riquessas qui tots los autes; e quan sia poderós per las soas riquessas, que lhevarà tot contra lo reiaume de Javan.

2qu'a- Adara, que't vau har conéisher la vertat

La vertat n'ei pas coneishuda que Diu Vertadèr e qu'ei lo nom que Diu se decerneish dens la soa relacion dab los sons darrèrs elegits seleccionats en Crist segon Apo.3:14. La vertat n'ei pas solament la lei divina, las soas ordenanças e los sons comandaments. Qu'englòba tanben, tot çò qui Diu programa e hèit escrupulosament complir en lo son temps. Ne hèm pas que descobrir cada dia de la nosta vita, ua partida d'aqueth programa gran dens lo quau progressam dinc au cap de la nosta vita e collectivament, dinc au cap deu projècte salvateur finau qui veirà los elegits accedir a l'eternitat prometuda.

2b- Aquí, qu'i aurà enqüèra tres reis en Pèrsia

1èr rei après Cyrus 2 : Cambyse 2 (– 528 – 521) que còhtrenca lo son hilh Bardiya escaissat Smerdis peus grècs.

2ème rei : lo faus Smerdis, lo mague Gaumâta usurpaire deu nom Smerdis ne regna pas que drin de temps.

3au rei : Dàrius 1èr Pèrsia (– 521 – 486) hilh de Hystape.

2c- Lo quatau qu'amassarà mei de riquessas qui tots los autes
4au rei : Xerxes 1èr (– 486 – 465). Juste après eth, Artaxerxes 1èr que regnarà e que liberarà tots los captius judius la setau annada deu son regne, a la prima – 458 segon Esd.7:7-9.

2d- e quan sia poderós per las soas riquessas, que llevarà tot contra lo reiaume de Javan
Xerxes 1èr que reprimí e que pacifiquè Egipte revoltada puish engatgè la guèrra contra Grècia, qu'envadí Atica e que roeinè Atènas . Mes qu'estó vençut a Salamina en – 480. Grècia que va gardar la dominacion suu son territòri. E lo rei Pèrsia que demora en Asia lançant totun atacas qui pròva lo son desir de conquistar Grècia.

Dan 11:3 Mes que's llevarà un valent rei, qui dominarà dab ua poténcia grana, e que harà çò qui volerà.

3qu'a- Vençut suu son territòri, lo rei Pèrsia Xerxes 1èr percaçat que va acabar per trobar la mort, assassinat per dus òmis deus sons grans. Qu'ei estat vençut per un gojat dont s'èra tromposament trufat. Grècia que s'ei balhat entà rei, Alexandre lo Grand, un macedonian joen de 20 ans (vadut en – 356, regne en – 336, – que's moreish en – 323). La profecia que l'evòca com fondator deu 3au empèri de l'estatua de Dan.2, tresau animau de Dan.7 e dusau animau de Dan.8.

Dan 11:4 E quan se serà llevat, lo son reiaume que's coparà e que serà dividit cap aus quate vents deus cèus ; n'apartienarà pas aus sons descendents, e ne serà pas autan poderós com èra, pr'amor que serà esquichat, e que passarà ad autes que lors.

4qu'a- que retrobam aquí, l'exacta definicion balhat suu gran còrn brighalhat deu boc grèc de Dan.8:8 e la soa explicacion deu verset 22 : Los quate còrns qui's son llehadas entà remplaçar aqueth còrn brighalhat, que son quate reiaumes qui's llevaràn d'aquera nacion, mes qui auràn pas autan per fòrça.

Que rapèri çò qui representan los « quate grans còrns ».

1èr còrn : la dinastia grèca seleucida fondada en Siria per Seleuc 1èr Nicator.

2ème còrn : la dinastia grèca lagide fondada en Egipte per Ptolemèu 1èr Lagos.

3au còrn : la dinastia grèca fondada en Traç per Lysimaque.

4au còrn : la dinastia grèca fondada en Macedònia per Cassandre

Dan 11:5 Lo rei deu mieidia que vairà fòrt . Mes un deus sons caps que serà mei hòrt qu'eth, e que dominarà ; la soa dominacion que serà poderosa .

5qu'a- Lo rei deu mieidia que vairà fòrt
Ptolemèu 1èr Sôter Lagos –383 –285 rei d'Egipte o « rei deu mieidia ».

5b- Mes un deus sons caps que serà mei hòrt qu'eth, e que dominarà ; la soa dominacion que serà poderosa .

Seleuc 1èr Nicator –312–281 rei de Siria o « rei deu septentrion ».

Dan 11:6 Au cap de quauquas annadas que s'aliaràn, e la hilha deu rei deu mieidia que vienerà cap tau rei deu septentrion entà restablir la concòrdia. Mes ne conservarà pas la fòrça deu son braç, e ne resistirà pas, ni eth, ni lo son braç; que serà liurada dab los qui l'auràn miada, dab lo son pair e dab lo qui serà estat lo son sostien dens aqueth temps.

6qu'a- La profecia que sauta lo regne d'Antiochos 1èr (–281–261), lo dusau « rei deu septentrion » qui a engatjat la prumèra « Guèrra de Siria » (-274-271) contra lo « rei deu mieidia » Ptolemèu 2 Philadelphie (– 282 –286). Que vien puish la 2ème « Guèrra de Siria » (- 260 - 253) qui opausa aus egipcians lo navèth « rei deu septentrion » Antiochos 2 Théos (– 261 – 246).

6b- Au cap de quauquas annadas que s'aliaràn, e la hilha deu rei deu mieidia que vienerà cap tau rei deu septentrion entà restablir la concòrdia.

Los comportaments escabrós que començan . Entà esposar Bérénice, Antiochos 2 divòrci de la soa hemna que legitima nòmada Laodice . Lo pair qu'acompanha la soa hilha e que demora dab era en çò deu son gendre.

6c- Mes ne conservarà pas la fòrça deu son braç, e ne resistirà pas, ni eth, ni lo son braç; que serà liurada dab los qui l'auràn miada, dab lo son pair e dab lo qui serà estat lo son sostien dens aqueth temps.

Mes juste abans la soa mort, Antiochos 2 que desereta Bérénice . Laodicée que's venja e que la hè tuar dab lo son pair e la soa dròlla petita (lo braç = mainatge). A relhevar : dens Apo.3:16, Jèsus que va divorciar de la soa esposa adventista oficiau nòmada simbolicament Laodicée ; açò tant mei qu'Antiochos 2 que's hè aperar « Théos », Diu. En Anglatèrra, lo rei Enric 8 que harà mèlher, que divorciarà en se separant de l'autoritat religiòsa de Roma, que crearà la soa glèisa anglicana e que harà se morir las uas après los autes las soas sèt esposas. Puish que vien la 3au « Guèrra de Siria » (-246-241).

Dan 11:7 Un brot de las soas rasics que's llevarà a la soa plaça ; que vienerà a l'armada, qu'entrarà dens las hortalessas deu rei deu septentrion, que'n dispausarà au son grat, e que's harà poderós .

7qu'a- Un brot de las soas rasics que's llevarà a la soa plaça
Ptolemèu 3 Evergète -246-222 hrai de Bérénice.

7b- que vienerà a l'armada, qu'entrarà dens las hortalessas deu rei deu septentrion
Seleuc 2 Kallinicos -246-226

7c- que'n dispausarà au son grat, e que's harà poderós

La dominacion qu'ei au rei deu mieidia . Aquera dominacion egipciana qu'ei favorable aus judius au contra deus grècs seleucidas . Que cau suu pic comprèner qu'enter los dus dominators opausats se tròbe lo territòri d'Israèl qui deven traversar los dus camps en guèrra dens las lors ofensivas o dens las lors retiradas.

Dan 11:8 Que tirarà quitament e que transportarà en Egipte los lors dius e los lors imatges de honuda, e los lors objectes preciós d'argent e d'aur. Puish demorarà quauquas annadas aluenhat deu rei deu septentrion.

8qu'a- En reconeishença, los egipcians que van ajustar au son nom, Ptolemèu 3, lo nom « Evergète » sia, plan·heitor.

Dan 11:9 E aqueste que marcharà contra lo reiaume deu rei deu mieidia, e que tornarà dens lo son país .

9qu'a- La torna de Seleuc 2 que s'i mauescad dinc a l'engatjament de la 4au « Guèrra de Siria » (-219-217) qui opausarà Antiochos 3 contra Ptolemèu 4 Philopator.

Dan 11:10 Los sons hilhs que's meteràn en campanha e qu'amassaràn ua multitud nombrosa de tropas ; l'un d'eths que s'avançarà, que s'expandirà com un torrent, que versarà, puish tornarà; e que possaràn las ostilitats dinc a la hortalessa deu rei deu mieidia.

10qu'a- Antiochos 3 Mégas (-223 -187) contra Ptolemèu 4 Philopator (-222-205). Los chafres ajustats que revèlan l'estat de derision deu pòble lagide, pr'amor que Philopator significa en grèc, amor deu pair ; un pair qui Ptolemèu a hèit tuar ... Un còp de mei, las atacas seleucidas que s'i mauescaden . La dominacion que va demorar au camp lagide.

Dan 11:11 Lo rei deu mieidia que s'irritarà, que sortirà e qu'atacarà lo rei deu septentrion ; que lhearà ua multitud grana, e las tropas deu rei deu septentrion que seràn liuradas enter las soas mans .

11qu'a- Aquera escosenta des·hèita seleucida qu'ei ua bona causa entaus judius qui prefereishen los egipcians pr'amor que'us tractan plan.

Dan 11:12 Aquera multitud que serà fièra, e lo còr deu rei que s'aholarà ; que harà tombar deus milèrs, mes ne trionfarà pas .

12qu'a- La situacion que va cambiar dab la 5au « Guèrra de Siria » (-202-200) qui va opausar Antiochos 3 a Ptolemèu 5 Epiphane (-205 -181).

Dan 11:13 Pr'amor que lo rei deu septentrion tornarà e qu'amassarà ua multitud mei nombrosa que la prumèra ; au cap de quauque temps, de quauquas annadas, que's meterà en marcha dab ua armada grana e de granas riquessas.

13qu'a- Ailàs, entaus judius, los grècs seleucidas que repassan suu lor territòri entà atacar Egipte.

Dan 11:14 En aqueth temps, mantun que's lhearà contra lo rei deu mieidia, e deus òmis violents au demieï deu ton pòble que's revoltaràn entà complir la vision, e que sucumbiràn .

14qu'a- Lo rei navèth deu mieidia egipcian Ptolemèu 5 Epiphane - o Qu'illustra (-205-181) atjat de cinc ans qu'ei metut en dificultat per l'ataca d'Antiochos 3 sostenuda per opausants. Mes deus judius que pòrtan lo lor sostien au rei egipcian en combatent los seleucidas. Que son, non solament, vençuts e tuats, mes que's vieren de har deus grècs seleucidas sirians deus enemics mortaus a vita.

La susmauta judiva revelada dens aqueth verset qu'ei justificada per ua preferéncia deus judius entau camp egipcian ; que son donc ostiles au camp seleucida qui repren la dominacion de la situacion. Mes, Diu n'a pas que metós lo son pòble en guarda contra alianças dab los egipcians ? « Egipte, aquera matrassa qui trauca la man deu qui s'apièja sus eth », segon Esa.36:6 : « Aquí, que l'as plaçada dens Egipte, qu'as pres entà sostien aquera matrassa copada, qui penètra e que trauca la man de quau que sia que s'apièja dessus : tau qu'ei Faraon, rei d'Egipte, entà tots los qui se hidan en eth ». Aquera mesa en guarda que sembla ignorada peu pòble judiu e la soa relacion dab Diu qu'ei au plus mau ; lo castig que s'aprèssa e que frapa . Antiochos 3 que'us hè pagar chèrement la lor ostilitat.

A relhevar : aquera susmauta judiva qu'a entà mira « de complir la vision » dens lo sens on prepara e que basteish l'òdi deus sirians contra lo pòble judiu . Atau la grana calamitat anonciada dens Dan.10:1 que'us vienerà frapar.

Dan 11:15 Lo rei deu septentrion que s'avançarà, que lhearà de las terrassas, e que s'apoderarà de las vilas hòrtas . Las tropas deu mieidia e la flor deu rei ne resistiràn pas, que mancaràn per fòrça entà resistir.

15qu'a- La dominacion qu'a cambiat de camp durablament, qu'ei au camp seleucida . En fàcia d'eth, lo rei egipcian n'a pas que cinc ans.

Dan 11:16 Lo qui marcharà contra eth que harà çò qui volerà, e arrés ne'u resistirà pas ; que s'arrestarà dens lo mei beròi deus país, exterminant çò qui tombarà devath la soa man.

16qu'a- Antiochos 3 n'arriba tostemps pas a conquistar Egipte e la soa set de conquista ac hant irritat, lo pòble judiu que vad son que s'ofre dolor . Que vuenta la sobrada de la soa colèra sus la nacion judiva martirizada designat per l'expression « lo mei beròi deus país » com dens Dan.8:9.

Dan 11:17 Que's prepausarà d'arribar dab totas las fòrças deu son reiaume, e de concludir la patz dab lo rei deu mieidia ; que'u balharà la soa hilha entà hemna, dab l'intencion de miar la soa roeina; mes aquò n'aurà pas lòc, e ne l'i escairà pas .

17qu'a- Puishque la guèrra s'i escad pas, Antiochos 3 tenda la via de l'aliança dab lo camp lagide. Aqueth cambiament d'estrategia qu'a ua causa : Roma qu'ei vadut lo protector d'Egipte . Tanben que tempta de reglar los diferents en balhant la soa hilha Cleopatra, la prumèra deu nom, en maridatge dab Ptolemèu 5. Lo maridatge que's debana, mes lo coble maridat que vòu gardar la soa independéncia de cap au camp seleucida. Lo projècte d'Antiochos 3 de s'apoderar d'Egipte qu'a un còp de mei mauescadut .

Dan 11:18 Que virarà las soas vistas deu costat de las islas, e que'n prenerà mantun ; mes un cap que meterà fin a l'opprobre que'u volèva atirar, e qu'ac harà tornar tombar sus eth.

18qu'a- que va conquistar tèrras en Asia mes qu'acaba per trobar sus la soa rota l'armada romana, ací designada com dens Dan.9:26 peu tèrme « cap » ; açò pr'amor que Roma ei enquèra ua republica qui envia las soas armadas en operacion de pacificacion musclada dab la direccion deus Legats representant lo poder deus senators e deu pòble, la plèba. Lo passatge au regime imperiau ne cambiarà pas aqueth tipe d'organizacion militara . Aqueth cap que s'apèra Luci Escipion que ditz l'african, lo rei Antiochos qu'a pres lo risc de l'afrontar e qu'ei vençut a la batalha de Magnésie en 189 e condemnat a versar a Roma en desdomatjament de guèrra un enòrme deute de 15000 talents. En mei, lo son mei joen hilh, lo futur Antiochos 4 Epiphane persécuteur deus judius qui va complir au verset 31 la « calamitat » profetizada dens Dan.10:1, qu'ei sequestrat peus romans .

Dan 11:19 Que's dirigità puish cap tà las hortalessas deu son país ; e que trantalharà, que tombarà, e ne's ac trobarà pas mei .

19qu'a- Los sauneis de conquistas que s'acaban dab la mort deu rei, remplaçat peu son hilh ainé Seleuc 4 (-187-175).

Dan 11:20 Lo qui ac remplaçarà que faire un exacteur dens la mei beròja partida deu reiaume, mes en quauques dias que serà brigalhat, e ne serà pas ni per la colèra ni per la guèrra.

20qu'a- Entà reglar lo deute devuda aus romans, lo rei qu'envia lo son ministre Héliodore a Jerusalèm entà s'apoderar deus tesaurs deu temple, mes victima d'ua vision terribla dens lo temple, qu'abandona aqueth projècte espaventat . Aqueth exacteur qu'ei Héliodore qui va puish har assassinar Seleuc 4 qui l'avèva cargat de la soa mission a Jerusalèm. L'intencion que vau l'accion, e Diu qu'a hèit pagar aquera profanacion deu son sent temple per la mort de la soa ordonnateur qui, mort assassinat, n'ei pas mòrt ni per la colèra ni per la guèrra.

Antiochos 4 l'òmi imagé dens la vision de la calamitat grana

Dan 11:21 Un òmi mespresat que prenerà la soa plaça, shens èste revestit de la dignitat reiau; que pareisherà au miei de la patz, e que s'apoderarà deu reiaume per l'intriga .

21qu'a- que s'ageish d'Antiochos lo mei joen deus hilhs d'Antiochos 3. Captiu e ostatge deus romans, que s'imagina los efèits produsits dens lo son caractèr . Vadut rei, qu'avèva un revenge a préner sus la vita. D'un aute costat, lo son sejoen dab los romans qu'a permetut ua certana ententa dab eths. La soa arribada au trône de Siria que pausa sus intrigas, pr'amor qu'un aute hilh, Démétrius, mei atjat, qu'avèva prioritat sus eth. Viu qui Démétrius pactiza dab Persèu lo rei de Macedònia enemich deus romans, aquestes que favorizan e que pòrtan suu trône Antiochos lo lor amic .

Dan 11:22 Las tropas qui s'espandiràn com un torrent seràn submergidas davant eth, e avalidas, tot parièr com un cap de l'aliança.

22qu'a- Las tropas qui s'espandiràn com un torrent seràn submergidas davant eth, e avalidas

L'ostilitat que repren dab la 6au « Guèrra de Siria » (-170-168).

Aqueth còp los romans que dèishan Antiochos 4 reprèner la guèrra deu son pair contra lo camp lagide d'Egipte. N'a pas jamei autant meritat lo son simbèu deu pecat, grèc qu'ei vertat dens aqueth contèxte . Jutge meilèu deus hèits, com Diu que l'a hèit en aqueth temps . Dens lo camp lagide Ptolemèu 6 qu'ei maridat incestueusement dab la soa sòr Cléopatre 2. Lo lor hrai joen Ptolemèu 8 que ditz Physcon qu'ei associat dab eths. Que's pòt comprèner alavetz perqué Diu estaca Antiochos espotir la lor armada.

22b- tot parièr com un cap de l'aliança.

Ménélas, collaborator deus seleucidas, que cobeja lo pòst deu sobeiran sacrificateur que legitima Onias, qu'ac hè assassinar per Andronique, e que pren la soa plaça . Qu'ei-aqueth enquèra aquí, l'Israèl de Diu ? Dens aqueth drama, Diu que comença de raperar accions qui Roma va complir au

briu deus sègles. En efèit, la Roma imperiau que tuarà lo Messias e la Roma papau que cobejarà e que'u tirarà lo son sacerdòci perpetuau, exactament com Ménélas a tuat Onias entad ac remplaçar.
Dan 11:23 Après que'ns seram junt a eth, qu'usarà d'engana ; que's meterà en marcha, e qu'aurà l'avantatge dab drin de monde.

23qu'a- Antiochos que hè alianças dab totòm, prèst a los rómper si ei lo son interès. Aqueth personatge qu'ei ad eth sol un imatge de l'istòria deus reis de França e d'Euròpa ; alianças concluidas, alianças rompudas, e guèrras sagnosas entercopadas de corts temps de patz.

Mes aqueth verset que contunha egaument, en dobla lectura, de'ns balhar un portrèit robòt deu regime papau qui va secutar los sents pendent 120 annadas. Pr'amor que lo rei grèc e lo papisme que son plan ressemblants : enganas e ruses en cò de las duas.

Dan 11:24 Qu'entrarà, dens la patz, dens los lòcs mei fertiles de la província ; que harà cò qui avèvan pas hèit los sons pairs, ni los pairs deus sons pairs ; que distribuïrà la pilha, las despolhas e las riquessas ; que formarà projectes contra las hortalessas, e aquò pendent un certan temps.

24qu'a- L'enòrme deute devuda aus romans que deu estar pagada. Ad aquera fin, Antiochos 4 carga d'impòst las soas províncias e donc lo pòble Juif suu quau domina. Que pren aquí on a pas semiat e que despolha de las lors riquessas los pòbles asservits passats devath la soa dominacion . N'a pas abandonat la soa mira de conquistar Egipte de grat o per fòrça. E entà èste apreciat peus sons soldats e obtiéner lo lor sostien, que partatja la pilha dab las soas tropas e qu'aunora prodigament las soas divinitats grècas dont lo principau : lo Zèus olimpien, lo diu deus dius de la mitologia grèca.

En dobla lectura, lo regime papau roman qu'agirà tot parièr . Pr'amor que feble per natura, que deu sedusir e enriqueir los grans deus reiaumes entà èste reconegut e sostienut per eths e las lors fòrças armadas.

Dan 11:25 A lo cap d'ua armada grana qu'emplegarà la soa fòrça e la soa ardor contra lo rei deu mieidia. E lo rei deu mieidia que s'engatjarà dens la guèrra dab ua armada nombrosa e plan poderosa ; mes ne resistirà pas, pr'amor que's meditarà contra eth de maishantas intencions.

25qu'a- En – 170, Antiochos 4 que desarriga Péluse e que pren possession de l'Egipte entièr lhevà la soa capitau Alexandria.

Dan 11:26 Los qui minjaràn plats de la soa taula que causaràn la soa pèrta ; las soas tropas que s'espandiràn com un torrent, e los morts que tombaràn en gran nombre .

26qu'a- Ptolemèu 6 qu'engatja alavetz negociacions dab lo son oncle Antiochos 4. Que rejunh lo camp seleucida . Mes desaprovat peus egipcians, qu'ei remplaçat, a Alexandria, peu son hrai Ptolemèu 8 donc tradit per la soa familha qui minja plats de la soa taula. La guèrra continua e los morts que tomban en grans nombres .

Dan 11:27 Los dus reis que cercaràn en lo lor còr a har lo mau, e a la medisha taula que parlaràn dab faussetat . Mes aquò ne s'i escairà pas, pr'amor que la fin arribarà pas qu'au temps mercat.

27qu'a- Un còp enquèra las intrigas d'Antiochos 4 que s'i mauescaden . La soa relacion dab lo son nebot Ptolemèu 6 qui l'a rejunh qu'ei basada sus l'engana .

27b- Mes aquò ne s'i escairà pas, pr'amor que la fin arribarà pas qu'au temps mercat.

De quau fin e parla aqueth verset ? En vertat, que suggereish mantua fin e en prumèra, la fin de la guèrra qui opausa Antiochos 3 aus sons nebots e la soa neboda egipcians. Aquera fin qu'ei pròcha . Autas fins que van concernir la durada de las 1260 annadas deu regne papau dens Dan.12:6 e 7 e lo temps de la fin deu verset 40 deu capítol actuau qui veirà lo compliment de la Tresau guèrra mondial qui prepara lo contèxte de la darrèra grana calamitat universau.

Mes dens aqueth verset, aquera expression n'a pas nat ligam dirècte dab « lo temps de la fin » citat dens lo verset 40 com ac vam descobrir e ac demostrar. L'estructura d'aqueth capítol qu'ei judiciosament d'aspècte enganaire .

Dan 11:28 Que tornarà dens lo son país dab de granas riquessas ; que serà dens lo son còr ostile a l'aliança senta, qu'agirà contra era, puish tornarà dens lo son país.

28qu'a- que tornarà dens lo son país dab de granas riquessas

Cargat de las riquessas presas aus egipcians, Antiochos 4 que repren lo camin deu retorn cap a Antiòquia, en deishant darrèr eth, Ptolemèu 6 qu'a plaçat com rei sus la mieitat d'Egipte conquistada. Mes aquera miei-victòria qu'irrita lo rei insatisfèit .

28b- La contrarietat encontrada peu rei hèit deus judius las ciblas de la soa colèra. Tanben, en passant a lor, que va vueitar sus eths ua partida d'aquera colèra, mes ne serà pas totun amatigat .

Dan 11:29 A ua epòca fixada, que marcharà un còp de mei contra lo mieidia ; mes aqueth darrèr còp las causas ne's passaràn pas com precedentament.

29qu'a- qu'entram dens l'annada de la calamitat grana .

En – 168, Antiochos qu'apren que los sons nebots se son un còp de mei reconciliats contra

eth, Ptolemèu 6 qu'a hèit la patz dab lo son hrai Ptolemèu 8. Las tèrras egipcianas conquistadas que son repassadas dens lo camp egipcian . Que torna partir donc en campanha contra los sons nebots plan decidit a copar tota resisténcia, mes ...

Dan 11:30 Deus vaishèths de Kittim que s'avançaràn contra eth ; découragé, eth rebroussera. Puish, furiós contra l'aliança senta, ne demorará pas inactiu ; au son retorn, que portará los sons espiars suus qui auràn abandonat l'aliança senta.

30qu'a- vaishèths de Kittim que s'avançaràn contra eth

L'Esperit que designa atau la flòta romana basada sus l'isla de Chipre actuau. D'ailà que contròlan los pòbles de la mar Mediterranèa e los pòbles costèrs d'Asia. Après lo son pair Antiochos 3 qu'ei confrontat au veto roman . Que pateish ua umiliacion qui ac va méter en furor. Lo legat roman Popilius Laenas que traça au sòu un cercle a l'entorn deus sons pès e eth intime de'n sortir pas que dab la decision de combàter Roma o de l'aubedir. Antiochos, l'ex ostatge qu'a retienut la leçon balhada au son pair e que deu renonciar a la soa conquista d'Egipte entièrament plaçada devath lo protectorat roman. Dens aqueth contèxe de colèra explosiva, qu'apren que lo credent mort los judius se regaudeishen e que hestejan . Que van aprèner terriblament aus lors dépens qu'ei enquèra hèra viu.

Dan 11:31 De las tropas que's presentaràn suu son ordi ; que profanaràn lo santuari, la hortalessa, que haràn cessar lo sacrifici perpetuau, e que dreçaràn l'abominacion deu désolateur (o devastator).

31qu'a- Aqueth verset que confirma los hèits relatats dens lo raconte apocrife de 1 Macc.1:43-44-45 : Alavetz lo rei Antiochus escrivó a tot lo son reiaume, entà que tots ne hasossen pas qu'un sol pòble, e que cadun qu'abandonèsse la soa lei particulara . Totas las nacions que consentín ad aqueth ordi deu rei Antiochus, e hèra en Israèl que consentín ad aquera servitud, que sacrificuèn a las idòlas, e que violèn (que solhèn) lo sabat. Que retrobam dens aquera descripcion las espròvas viscudas per Daniel e los sons tres companhs a Babylone. E Diu que'ns presenta dens 1 Maccabées, ua descripcion de çò qui serà la darrèra grana calamitat qui nosautas los vivents en Crist que deuram afrontar juste abans lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Enter la nosta epòca e la deus judius maccabéens, ua auta grana calamitat qu'a hèit se morir los sents de Jèsus-Crist pendent 120 annadas.

31b- que profanaràn lo santuari, la hortalessa, que haràn cessar lo sacrifici perpetuau, e que dreçaràn l'abominacion deu désolateur (o devastator).

Aqueras accions que van èste confirmadas dens aqueth testimoniatge istoric relhevat per l'istorian judiu e roman Josèphe. L'importància de la causa qu'ac justifica, qu'espiam donc aqueth testimoniatge dens lo quau se tròban deus detalhs identics a la lei dominicau deus darrèrs dias proclamada peu regime universau format peus subervivents de la Tresau Guèrra Mondiau.

Aquí ua prumèra version de 1 Macc.1:41 a 64 :

1La mea 1:41 Lo rei que balhè puish ordis entà que tots dens lo son empèri ne hàcian pas mei qu'un sol pòble:

1La mea 1:42 cadun que devè renonciar a las soas costumaz. Tots los pagans que's sosmetón aus ordis deu rei

1La mea 1:43 e quitament en Israèl, hèra gents que hasón bon arcuelh au son culte : que sacrificavan a las idòlas e que profanavan lo sabat .

1La mea 1:44 Lo rei qu'enviè messatgèrs a Jerusalèm e a las vilas de Juda entà i portar los sons ordis : que calèva d'ara enlà seguir de las costumaz estrangèras au país,

1La mea 1:45 har cessar los olocausts deu Temple, los sacrificis e los libations. Que calèva profanar los sabats e las hèstas,

1La mea 1:46 solhar lo Santuari e tot çò qui ei sent,

1La mea 1:47 lhear deus autars, deus lòcs de culte e deus temples entà las idòlas, immolar deus pòrcs e deus animaues impurs.

1La mea 1:48 Que calèva deishar los hius shens circoncision e se har atau odiós per tota sòrta d'impuretats e de profanacions.

1La mea 1:49 En ua paraula, que calèva oblidar la Lei e negligir totas las soas observanças:

1La mea 1:50 lo qui aubediré pas aus ordis deu rei que devè estar metut a mort.

1La mea 1:51 Qu'ei atau com s'exprimivan las letras deu rei enviadas a tot lo son reiaume; qu'establí inspectors sus tot lo pòble e qu'ordenè a totas las vilas de Juda d'auherir deus sacrificis.

1La mea 1:52 Hèra gents au demiei deu pòble qu'aubedín, tots los qui abandonavan la Lei; que hasón mau dens lo país,

1La mea 1:53 obligant Israèl a se cercar deus refugis.

1La mea 1:54 Lo quinzau dia deu mes de Kisleu, en l'an 145, lo rei que drecè l'Abominacion de la Desolacion sus l'autar deus olocausts, e que's lhevè deus autars dens las vilas vesias de Juda .

1La mea 1:55 Que's cremava de l'encens a la pòrta deus ostaus e sus las plaças,

1La mea 1:56 que s'esquichava e que's getava au huec los libes de la Lei quan los se trobava,

1La mea 1:57 e si's descobriva en çò de quauqu'un un libe de l'Aliança o si quauqu'un qu'aubediva a la Lei de Diu, que s'ac metè a mort segon lo decret deu rei .

1La mea 1:58 Que's puniva los israelitas qui's prenè en contravencion mes après mes dens las lors vilas,

1La mea 1:59 e lo 25 de cada mes que s'auheriva deus sacrificis sus l'autar haut en plaça de l'autar deus olocausts.

1La mea 1:60 Que's metó a mort segon aquera lei de las hemnas qui avèvan hèit circoncore los lors mainatges,

1La mea 1:61 dab los lors ninons pendolants au lor còth ; que's metó a mort egaument las gents de la lor familha e los qui avèvan operat la circoncision.

1La mea 1:62 Totun aquò, mantun en Israèl que demorèn fidèus e qu'estón pro coratjós entà non pas minjar plats impurs.

1La mea 1:63 Qu'aimavan mèlher se morir que de se har impurs dab aliments qui contravienèn a l'Aliança senta, e de hèit qu'estón metuts a mort .

1La mea 1:64 Qu'estó ua espròva grana entà Israèl .

Dens aqueth raconte, que relhevam los versets 45 a 47 qui confirman l'arrèt de las ofrendas de l'intercession deu perpetuau e lo verset 54 qui hè pròva de la profanacion deu santuari : lo rei que drecè l'Abominacion de la Desolacion sus l'autar deus olocausts.

A l'origina d'aqueths maus, aquera apostasia d'Israèl : 1La mea 1:11 Qu'ei en aqueth temps que's lhevè en Israèl ua generacion de gents desaviadas qui entraînen hèra monde darrèr eths : “Que hèm aliança dab las nacions qui ns'entornejan, ce disèn, pr'amor que desempuïsh que ns'èm separats d'eras, hèra malaürs que'ns son arribats .” Los malaürs qu'èran dejà la consequéncia de las lors infidelitats de cap a Diu e qu'anavan atirar sus eths enqüèra mei de malaürs per la lor actitud rebèlla.

Dens aquera tragèdia sagnosa, la dominacion grèca qu'a plan justificat lo son simbèu de pecat omnipresent dens l'airain de l'estatua de Dan.2 ; lo leopard pigalhat de Dan.7 ; e lo boc pudent de Dan.8. Mes un detalh qu'ei enqüèra a relhevar. Lo cargat de mission punitiva enviat per Antiochos 4 a Jerusalèm en – 168 que's nomma Apollonius, e aqueth nom grèc qui significa en francés « Destructor » que serà causit per l'Esperit entà denonciar dens Apo.9:11, l'usatge destructor de la senta Bíblia peu faus crestianisme protestant deus darrèrs dias ; sia, aqueths medishs qui van organizar l'ultime grana calamitat finau. Appolonius qu'ei vienut a Jerusalèm dab 22000 soldats e un dia de sabat, pendent ua presa d'armas publica espectaculara, que hè massacrar tots los judius espectadors. Que solhavan lo sabat per aqueth interès que profana, e Diu que'us a hèit tuar. E la soa colèra ne torna pas tombar pr'amor que darrèr aqueth hèit sagnós lo hellénisation deus judius qu'ei ordenada . L'atenian Géronte, lo delegat reiau, qu'impausa entà tot lo pòble lo hellénisation deu culte e de las costumaz a Jerusalèm com en Samarie. Lo temple de Jerusalèm qu'ei alavetz dedicat a Zèus Olimpian e lo deu mont Garizim a Zèus espitalèr. Que vedem atau Diu retirar la soa proteccion suu son pròpi temple, sus Jerusalèm, e sus la nacion entièra. La vila senta qu'ei sadorada d'otratges mei òres los uns que los autes. Mes n'èra pas que la volontat de Diu qui s'aplicava, tant la negligéncia morau e religiósas qu'èran granas après l'avertiment que constituïva la deportacion a Babylone.

Dan 11:32 Que sedusirà per flatteries los traïdors de l'aliança . Mes los deu pòble qui coneisheràn lo lor Diu qu'agiràn dab fermetat,

32qu'a- que sedusirà per flatteries los traïdors de l'aliança

Aquera precision qu'ac confirma, la punicion divina qu'èra meritada e justificada. En lòcs sents, la profanacion qu'èra vaduda la nòrma .

32b- Mes los deu pòble qui coneisheràn lo lor Diu qu'agiràn dab fermetat,

Dens aquera tragèdia, los credents sincèrs e dignes que's son distinguits per la lor fidelitat e qu'an preferit se morir en martirs meilèu que de renonciar a aunorar lo Diu creator e las soas sentas leis.

Un còp de mei, en dusau lectura, aquera sagnosa experiéncia de 1090 dias reaus que sembla a las condicions deu regne papau de 1260 dias-annadas profetizats successivament sòus de las fòrmas diferentas dens Dan.7:25, 12:7 e Apo.12:6-14 ; 11:2-3 ; 13:5.

La reculada sus l'actualitat deu contèxte de l'antiquitat

Entà plan comprèner çò qui's passa, que vau préner l'imatge d'un cameraman qui filme dab la soa camera ua scèna qui seguiva de près. Ad aqueth estadi qu'efectua un zoom arrèr tot en prenent hautor e lo camp espiat que s'alarga de mei en mei . De manièra qu'aplicada a l'istòria religiósas, l'espier de l'Esperit que supervisa tota l'istòria religiósas deu crestianisme, despuïsh las soas debutas petitas, las soas òras de sofriments, temps deus martirs, dinc a la soa fin gloriosa mercada peu retorn deu Sauvaire esperat.

Dan 11:33 e los mei savis au demiei d'eths que balharàn instruccion a la multitud . Que n'ei qui sucombiràn entà un temps a l'espasa e a l'eslama, a la captivitat e au pilhatge.

33qu'a- e los mei savis au demiei d'eths que balharàn instruccion a la multitud

Los apòstols de Jèsus-Crist, atau com Pau de Tars a lo quau devem 14 épîtres de l'aliança navèra. Aquera navèra instruccion religiôsa que pòrta un nom « l'Evangèli » sia, la Bona Novèla deu salut auhèrt per gràcia divina aus elegits. D'aquera faïçon, l'Esperit que'ns hè avançar dens lo temps e la navèra cibla examinada que vad la fe crestiana .

33b- Que n'ei qui sucombiràn entà un temps a l'espasa e a l'eslama, a la captivitat e au pilhatge.

Entà un temps que ditz l'Esperit per l'anjo e aqueth temps que serà de 1260 longas annadas profetizadas mes devath daubuns emperadors romans Caligula, Neron, Domician e Dioclecian estar crestian que significava se dever morir en martir. Dens Apo.13:10, l'Esperit qu'evòca los temps de las exaccions romanas papaus, en disent : Si quauqu'un que mia en captivitat, qu'anarà en captivitat ; si quauqu'un carada per l'espasa, que cau que sia tuat per l'espasa. Qu'ei ací la perseverança e la fe deus sents.

Dan 11:34 Dens lo temps on sucombiràn, que seràn drin secorruts, e mantun que's junherà ad eths per ipocrisia.

34qu'a- Qu'ei en efèit dens aqueth temps de la dominacion crudèla de la papautat qui son apareishuts, los secors deus ipocritas d'aqueth verset. La lor identificacion que pausa suu lor mesprètz de las valors e deus ordis ensenhats per Jèsus-Crist, e dens aqueth cas entad aquera epòca ciblada, la defensa de tuar per l'espasa. En tornant visitar l'istòria, que pòdes alavetz comprèner que la larja dralha protestanta deu sègle 15au dinc a la nosta epòca ei estada jutjada ipocrita peu juste Que -jutge Jèsus Crist . Lo lor abandon complet despuish 1843 que serà donc mei facile a comprèner e a acceptar.

Dan 11:35 Quauques uns deus òmis savis que sucombiràn, entà que sian espurats, purificats e blanquits, dinc au temps de la fin, pr'amor qu'arribarà pas qu'au temps mercat.

35qu'a- Quauques uns deus òmis savis que sucombiràn, entà que sian espurats, purificats e blanquits, dinc au temps de la fin

A ne jutjar per aquera declaracion, la nòrma de la vita crestiana qu'ei l'espròva e la seleccion, per la capacitat a endurar e patir las persecucions dinc au cap deu monde. Sòrta, l'òmi modèrne abituat a la patz e la tolerància ne compren pas mei arren. Ne reconeish pas la soa vita dens aqueths messatges . Qu'ei pr'amor d'aquò qu'explicacions seràn balhadas aqui sus dens Apo.7 e 9:5-10. Un long temps de patz religiôsa de 150 annadas reaus sia, « cinc mes » profetics qu'ei estat programat per Diu, mes despuish 1995 aqueth delai qu'a pres fin e las guèrras religiôsas qu'an recomençat . L'islam que tua en França e aulhors sus tota la tèrra ; e la soa accion qu'a vocacion a s'intensificar dinc a enflamar la tèrra entièra.

35b- car n'arribarà pas qu'au temps mercat

Aquera fin serà la deu monde e l'anjo que'ns ditz que nat signe de patz o de guèrra ne permet pas a quau que sia de la véder vièner. Que depend d'un sol factor : lo « temps mercat » per Diu sia, lo tèrme de las 6000 annadas consacradas a la soa seleccion d'elegits terrèstres. E qu'ei pr'amor qu'èm pas mei qu'a mensh de dètz annadas d'aqueth tèrme que Diu ns'a hèit la gràcia de'n conèisher la data : lo 20 de Març de la prima qui precedeish lo 3 d'Abriu de 2030 sia, 2000 ans après la mort expiatòria deu Crist. Qu'apareisherà poderós e victoriós entà salvar los sons elegits e destrusir los rebèlles murtrèrs qui avèvan l'intencion de'us tuar.

Lo regime papau catolic de la Roma « crestiana » : Lo gran persécuteur de l'istòria religiôsa deu monde occidentau.

Qu'ei cap a eth, qui lo modèl Antiochos 4 que'ns devè conduir. Lo tipe qu'a preparat la soa antitype e que díser d'aquera comparason ? Cèrtas d'ua amplor fenomenau, lo persécuteur grèc qu'a agit pendent 1090 dias reaus, mes lo papisme, eth, que va sevir pendent quasi 1260 annadas reaus, que despassa atau tots los modèls de l'istòria .

Dan 11:36 Lo rei que harà çò qui volerà ; que's lhevarà, que's glorificarà au dessus de tots los dius, e que dirà causas incrediblas contra lo Diu deus dius ; que prosperarà dinc a que la colèra sia consumida, pr'amor que çò qui ei arrestat que's complirà .

36qu'a- Las paraulas d'aqueth verset que demoran ambigüas e que's pòden enquèra adaptar au rei grèc e au rei papau roman. Que cau plan mascar l'estructura revelatora de la profecia entaus legidors superficials. Un detalh petit que designa totun la cibla papau ; qu'ei la precision : pr'amor que çò qui ei arrestat que's complirà . Aquera citacion que hè resson a Dan .9:26 : Après las seishanta duas setmanas, un Untat que serà fortificat, e n'aurà pas arren entà eth. Lo pòble d'un cap qui viènerà que

destruirà la vila e lo santuari la santetat, e la soa fin qu'arribarà com per ua inondacion ; qu'ei arrestat que las devastacions (o desolacions) que duraràn dinc au tèrme de la guèrra .

Dan 11:37 N'aurà pas esgard ni aus dius deus sons pairs, ni a la divinitat qui hè los delicias de las hemnas ; n'aurà pas esgard a nat diu, pr'amor que's glorificarà au dessús de tots.

37qu'a- n'aurà pas esgard ni aus dius deus sons pairs

L'aquí, lo detalh petit qui esclaireish la nosta intelligéncia. Qu'avem aquí, la pròva formau qui lo rei pres entà cibla per las soas paraulas pòt pas èste Antiochos 4 qui avó esgard aus dius deus sons pairs e au demiei d'eths lo mei gran, Zèus lo diu deus dius de l'Olimp a lo quau a auhèrt lo temple judiu de Jerusalèm. Qu'obtienem atau la pròva indenegabla qui lo rei ciblat ei plan lo regime papau roman de l'èra crestiana. D'ara enlà, totas las paraulas reveladas que van donc concernir aqueth rei diferent de Dan.7 e impudent e rusat de Dan.8 ; qu'ajusti, aqueth rei devastator o désolateur de Dan.9:27. Los « solèrs de la fusada » que supòrtan tots lo cap d'òmi papau, petita e arroganta plaçada a la cima de las dominacions.

La Roma papau qu'a esgard aus dius deus sons pairs ? Oficiaument non, pr'amor que la soa conversion au crestianisme l'a condusida a abandonar los noms de las divinitats romanas paganas. Totun, qu'a conservat las fòrmas e l'estile de la lor adoracion : los imatges talhats, escultadas o motladas davant las quaus los sons adorators que's corban e que's meten de jolhs entà los pregar. Entà conservar aqueth comportament condemnat per Diu dens totas las soas leis, qu'a tornat la Bíblia inaccessible au comun deus mortaus e qu'a suprimit lo dusau deus dètz comandaments deu Diu viu pr'amor que defend aquera practica e que revèla lo castig previst entaus sons transgresseurs . Qui pòt voler amagar lo castig encorrut senon lo drac ? La personalitat deu regime papau qu'entra donc dens la casa de la definicion prepausada dens aqueth verset.

37b- ni a la divinitat qui hè los delicias de las hemnas

Qu'ei en pensant a la religion romana pagana abandonada peu papisme que l'Esperit de Diu evòca aqueth subjècte escabrós. Pr'amor qu'a virat l'esquia au son eretatge obèrtament sexuau entà afichar valors de santetat. Aquera divinitat suggerida qu'ei Priape, lo fallus masculin onorat en divinitat peus pairs pagans de la glèisa de Roma. Qu'èra enquèra un eretatge deu peccat grèc . E entà rómper dab aqueth eretatge sexuau, que defen dab excès la puretat de la carn e de l'esperit.

Dan 11:38 Totun aunorarà lo diu de las hortalessas suu son pedestau ; ad aqueth diu, qui coneishèn pas los sons pairs, que tornarà deus omenatges dab aur e argent, dab pèiras preciosas e objèctes de prèmi.

38qu'a- Totun aunorarà lo diu de las hortalessas suu son pedestau

Un navèth diu pagan qu'ei neishut : lo diu de las hortalessas. Lo son pedestau qu'ei dens los esperits umans e la soa hautor qu'ei a la hautor de l'impression patida .

La Roma pagana que bastiva temples pagans obèrts a tots los vents ; capitèths portats per columnas que sufisen . Mes en accedint au crestianisme, Roma qu'a per mira de remplaçar lo modèl judiu destrusit. Los judius qu'avèvan un temple barrat en poderosa aparéncia qui hasèva la soa glòria e lo son prestigi. Roma que va donc l'imitar e bastir au son torn glèisas romanicas semblant a castèths-hòrts, pr'amor que l'insecuritat regna e los Senhors mei rics que fortifican las lors demoras . Roma en hèit autant. Que basteish las soas glèisas a l'estile austèr dinc au temps de las catedraus, e aquí, tot cambi. Los teits arredonits que vaden de las sagetas puntadas cap au cèu, e açò, de mei en mei haut. Las faciadas exterioras que prenen l'aspècte de la dentèla, que son enriquidas per veirius de totas las colors qui hèn penetrar a l'interior ua lutz irisée qui impressiona las officiants, los adèptes e los visitaires.

38b- ad aqueth diu, qui coneishèn pas los sons pairs, que tornarà deus omenatges dab aur e argent, dab pèiras preciosas e objèctes de prèmi.

Entà los har enquèra mei sedusentas, las parets interioras que's paran d'aur, d'argent, de pèrlas preciosas, d'objèctes de prèmi : la prostituïda Babylone la grana d'Apo.17:5 que's sap méter en valor entà atirar e sedusir los sons clients.

Lo vertadèr Diu ne's dèisha pas sedusir pr'amor qu'aquera magnificéncia lo profièita pas. Que denóncia dens la soa profecia, aquera Roma papau dab la quau a pas jamei avut la mendre relacion. Entà eth, las soas glèisas romanicas o goticas ne son pas que divinitats paganas en mei qui sèrven unicament a sedusir de las gents espirituaus qui desvia d'eth : un diu navèth qu'ei neishut : lo diu de las hortalessas e que seduseish de las multituds qui creden trobar Diu en entrant dens los sons madurs sòus deus plafons desmesuradament hauts.

Dan 11:39 Qu'ei dab lo diu estrangèr qui agirà contra los lòcs fortificats E qu'a obrat a las fortificacions de las hortalessas dab lo diu estrangèr e que comolarà d'aunors los qui ac reconeisheràn, que'us harà dominar sus mantuns, que'us distribuïrà de las tèrras entà recompensa .

39qu'a- E qu'a obrat a las fortificacions de las hortalessas dab lo diu estrangèr

Entà Diu, n'existeish pas qu'un sol diu actiu en fàcia d'eth, qu'ei a díser qui eth sia estrangèr :

qu'ei lo drac, Satan contra lo quau Jèsus-Crist a metut en guarda los sons apòstols e los sons discipòls. Dens lo tèxte ebrèu, ne s'ageish pas « d'agir contra » mes de « har a ». Lo medish messatge que's legerà dens Apo .13:3, devath la fòrma : ... lo dragon que'u balhè la soa poténcia, e lo son trône, e ua autoritat grana. Lo dragon qui ei lo drac dens Apo.12:9 mes au còp la Roma imperiau segon Apo.12:3.

En mei, en se convertint a la religion crestiana, l'autoritat romana qu'a adoptat lo vertadèr Diu qui l'èra estrangèr puishque s'ageish a l'origina deu Diu deus judius, deus ebrèus descendents d'Abraam.

39b- e que comolarà d'aunors los qui ac reconeisheràn

Aqueths aunors que son religiós . Lo papisme que pòrta aus reis qui ac reconeishen au títol de representant de Diu sus la tèrra, lo sagèth de l'autoritat divina entà la lor pròpia autoritat. Los reis ne vaden pas vertadèrament reis que quan la glèisa los a consacrats dens l'ua de las soas hortalèssas divinizadas, en França, Sent Denis e Reims.

39c- que'us harà dominar sus mantun

Lo papisme que decerneish lo títol imperiau qui designa un rei sobiran dominator sus autes reis vassaus. Los mei celèbres : Carlesmanhe, Charles Quint, Napoleon 1èr, Hitler.

39d- que'us distribuirà de las tèrras entà recompensa .

Aqueth super-poder temporau terrèstre e celèste, segon la soa pretension, qu'adobava plan los reis de la tèrra . Pr'amor que trencava suus lors diferents sustot a perpaus de las tèrras conquistadas o descobèrtas. Qu'ei atau com en 1494, Alexandre 6 Borgia, lo péger deus papas, un assassin que'n pòsta, qu'estó conduisit a fixar ua linha meridiana entà partatjar enter Espanha e Portugau l'atribucion e la possession deu territòri d'America deu Sud tornada descobrir despuish l'antiquitat.

La Tresau Guèrra Mondiau o 6au trompeta d'Apo.9.

Que reduseish l'umanitat deu tèrç de la soa poblacion e metent fin a las independéncias nacionaus, que prepara lo regime universau qui va instaurar l'ultime grana calamitat anonciada dens Apo.1. Au demiei deus actors agressius que's tròba l'islam deus país musulmans tanben que't prepausi l'espier biblic sus aqueth subjècte .

Lo ròtle de l'islam

L'islam qu'existeish pr'amor que Diu n'a besonh. Non entà salvar, aqueth ròtle que pausa exclusivament sus la gràcia portada per Jèsus-Crist, mes entà frapar, tuar, massacrar, los sons enemics. Dejà, dens l'anciana aliança, entà castigar l'infidelitat d'Israèl, Diu qu'avèva recors au pòble « Philistin ». Dens la novèla, entà castigar l'infidelitat crestiana, que recor aus musulmans . A l'origina deus musulmans e deus arabes, que's tròba Ismaèl, lo hilh d'Abraam e d'Agar la serviciau egipciana de Sarah la soa esposa. E dejà ad aquera epòca, Ismaèl qu'èra en disputa dab Isaac lo hilh que legitima . Açò a tau punt que dab l'acòrd de Diu, a la demanda de Sarah, Agar e Ismaèl qu'estón caçats deu camp per Abraam . E Diu que prenó suenh deus expulsats dont los descendents, hrairastres, qu'anavan conservar ua actitud ostila de cap a la posteritat d'Abraam ; la prumèra, judiva ; la segonda, en Jèsus-Crist, crestiana. Aquí en quaus tèrmes Diu que profetizè sus Ismaèl e la soa descendéncia araba dens Gen.16:12 : « Que serà com un ase sauvatge ; la soa man que serà contra tots, e la man de tots que serà contra eth ; e qu'abitara en fàcia de tots los sons hrairs ». Dieu que vòu har conéisher la soa pensada e lo son jutjament sus las causas. Los elegits deu Crist que deven conéisher e partatjar aquera intencion de Diu qui utiliza los pòbles e las poténcias de la tèrra segon la soa volontat suprèma. Que convien d'ac relhevar, lo profèta Maomet, fondator de l'islam, qu'ei neishut sus la fin deu sègle 6au après l'instauracion deu papisme catolic roman de 538. L'islam qu'ei apareishut entà frapar lo catolicisme pagan e los crestians de faïçon generau quan son frapats per la malediccion de Diu. E qu'ei lo cas despuish lo 7 de Març de 321, desempuish que l'emperador Constantin 1èr a hèit abandonar lo repaus deu sabat deu setau dia au profieit deu son prumèr dia dedicat au « só invençut » (Sol Invictus) lo noste actuau dimenge. Com hèra crestians uei, Constantin que volèva a tòrt mercar ua rompedura enter crestians e judius. Qu'arcastè aus crestians de la soa epòca de judaïser en aonorant lo sent sabat de Diu. Aqueth jutjament injustificat vienut d'un rei pagan, qu'ei estat pagat e que va contunhar èste dinc a la fin peus castigs deus « sèt trompetas » reveladas dens Apocalipsi 8 e 9 sia, ua succession ininterrompue de malaürs e de dramas. La darrèra punicion que vienerà en ua terribla desillusion, quan Jèsus-Crist apareisherà entà tirar de tèrra los sons elegits. Mes lo tèma qui vien d'èste tractat, lo de la « Tresau Guèrra Mondiau » qu'ei eth medish, lo sheisau d'aqueths castigs divins profetizats dens lo quau l'islam ei un actor important. Pr'amor que Diu avèva egaument profetizat sus Ismaèl, disent dens Gen.17:20 : « A l'esgard d'Ismaèl, que t'èi exauçat . Aquí, qu'ac benedirèi, qu'ac harèi fecond, e qu'ac multiplicarèi a l'infinit ; qu'engendrarà dotze princes, e que

harèi d'eth ua nacion grana ». Que torni barrar aquera parentèsi entà reprèner l'estudi dens Dan.11:40.

Dan 11:40 Au temps de la fin, lo rei deu mieidia que trucarà contra eth. E lo rei deu septentrion que virolejarà sus eth com ua tempèsta, dab carris e cavalèrs, e dab de nombrós vaishèths ; que s'avançarà dens las tèrras, que s'expandirà com un torrent e que versarà .

40qu'a- Au temps de la fin

Que s'ageish plan, aqueth còp, de la fin de l'istòria umana ; la fin deu temps de las nacions actuaus de la tèrra. Jèsus qu'a anonciat aqueth temps, disent dens Matt.24:24 : Aquera bona novèla deu reiaume que serà presicada dens lo monde entièr, entà servir de testimoniatge a totas las nacions. Alavetz vienerà la fin.

40b- lo rei deu mieidia que trucarà contra eth

Ací, que devem admirar l'immensa subtilitat divina qui permet aus sons servidors de comprèner çò qui demora amagat aus autes èstes umans. En aparéncia, mes en aparéncia solament, lo conflicte engatjat enter los reis seleucidas e los reis lagides que sembla reprèner e se perseguir dens aqueth verset, ne's pòt pas mei enganaire . Pr'amor qu'en realitat, qu'avem quitat aqueth contèxte autanlèu los versets 34 a 36 e lo temps de la fin d'aqueth afrontament navèth que concerneish l'èra crestiana deu regime catolic papau e deu protestantisme universau qui ei entrat dens la soa aliança ecumenica. Aqueth cambiament de contèxte que ns'obliga a redistribuïr los ròtles.

Dens lo ròtle de « eth » : Euròpa catolica papau e las soas religions crestianas aliadas.

Dens lo ròtle deu « rei deu mieidia » : l'islam conquistaire qui deu convertir los umans per la fòrça o los mèter en esclavatge, segon las accions condusidas peu son fondator Maomet.

Que relhevam ací, la causida deu vèrbe : trucar ; en ebrèu, « nagh » qui significa trucar deus sons còrns. En adjectiu, que designa un agressor furiós qui frapa abituaument. Aqueth vèrbe que s'adapta perfèitament a l'islam arabe agressiu contra lo monde occidentau shens interrupcion despuish la fin de la Dusau Guèrra Mondiau. Los vèrbes « lutar, combàter, trucar » possibles qu'indican ua proximitat plan pròcha d'on l'idèa de vesiat nacionau o vesiat de vilas e de carrèras. Las duas possibilitats que confirman l'islam, hèra implantat en Euròpa pr'amor deu desinterès religiós deus europèus. Las lutas que's son intensificadas despuish lo retorn deus judius en Palestina en 1948. Lo sòrt deus palestiniens qu'a dreçat los pòbles musulmans contra los coloniaus occidentaus crestians . E, en 2021, las agressions islamistas qu'augmentan e que crean l'inseguretat au demieï deus pòbles europèus dont en primèr, França, l'ancian colonizator deus pòbles nòrd-africans e africans. Un mei gròs truc de tipe nacionau que's va produsir ? Dilhèu, mes pas abans que la situacion interne que's degrade au punt de produsir afrontaments brutaus grops contra grops suu sòu de la metropòli era medisha. França que serà aqueth dia en situacion de guèrra civila ; en realitat, de guèrra autenticament religiós : l'islam contra lo cristianisme o los mescredents shens Diu.

40c- E lo rei deu septentrion que virolejarà sus eth com ua tempèsta, dab carris e cavalèrs, e dab de nombrós vaishèths

Dens Ezé.38:1, aqueth rei deu septentrion qu'ei aperat Magog, prince de Rosch (Russia) de Méschec (Moscou) e Tubal (Tobolsk) e que legem au verset 9 : E que montaràs, que vieneràs com ua tempèsta, que seràs com un ahoalh entà cobrir lo país, tu e totas las toas bendas, e hèra pòbles dab tu.

Redistribucion deus ròtles : Dens lo ròtle deu « rei deu septentrion », la Russia ortodòxa e los sons pòbles aliats musulmans. Aquí enqüèra, la causida deu vèrbe « que virolejarà sus eth » que suggereish ua ataca suspresa sobta massiva vienuda de l'aire. Moscou capitau de Russia qu'ei en efèit a bona distància de Brussèlas lo capdulh europèu e de París lo son hèr de lança militara. La prosperitat europèa qu'a tornat los sons dirigents òrbs, au punt de sosestimar lo potenciau militar de la poderosa Russia. Que va lançar dens la soa agression, deus avions e deus milèrs de carris sus las vias terrèstras e de las multituds de vaishèths de guèrra marins e sosmarins. E entà que lo castig s'exprimesca dab fòrça, aqueths dirigents europèus n'an pas cessat d'umiliar Russia e los sons caps despuish ac borint Vladimir Jirinovski dinc au son navèth « Tsar » actuau, Vladimir Putin (Vladimir : prince deu monde en rus).

Los actors estant identificats, los tres « reis » concernits que's van afrontar dens çò qui pren l'aspècte d'ua 7au « Guèrra de Siria » dens la quau, lo navèth Israël nacionau que va èste implicat ; çò que lo verset qui segueish que va confirmar. Mes per ara, lo « rei » (eth) agredit per Russia, qu'ei Euròpa deu tractat de Roma .

40d- que s'avançarà dens las tèrras, que s'expandirà com un torrent e que versarà . La soa aclapaira superioritat militara, que permet a Russia d'envadir Euròpa e de l'aucupar dens tota la soa estenuda territoriau. En fàcia d'era, las tropas francesas ne hèn pas lo pes ; que son esplotadas e destrusidas.

Dan 11:41 Qu'entrarà dens lo mei beròi deus país, e mantun que sucombirà ; mes Édom, Moab, e los principaus deus mainatges d'Ammon que seràn desliurats de la soa man .

41qu'a- qu'entrarà dens lo mei beròi deus país, e mantun que sucombirà

L'extension russa que s'efectua cap au son Sud on se tròba Israèl, l'aliat deus país occidentaus qui's tròba au son torn envadit per las tropas russas ; judius que's van enquèra morir.

41b- mes Édom, Moab, e los principaus deus mainatges d'Ammon que seràn desliurats de la soa man

Qu'ei ua consequéncia de las alianças militaras qui van plaçar aqueths noms qui representan la Jordania modèrna deu costat rus. En 2021, Russia qu'ei dejà l'aliada oficiau de Siria qui arma e que protegeish .

Dan 11:42 Qu'espandirà la soa man sus divers país, e lo país d'Egipte n'escaparà pas pas .

42qu'a- Qu'ei unicament despuish 1979 qu'aquera configuracion politica ei vienuda confirmar la profecia. Pr'amor qu'aquera annada, a Camp David aus USA, lo president egipcian Anouar El Sadate qu'a oficiaument hèit aliança dab lo prumèr ministre d'Israèl Menahem Begin. La causida estrategica e politica realizat ad aquera epòca qu'estó d'esposar la causa deu mei hòrt de l'òra pr'amor qu'Israèl èra puissamment sostienut peus USA. Qu'ei en aqueth sens qui l'Esperit de Diu l'imputa l'iniciativa de temptar « d'escapar » a la roeina e au desastre. Mes dab lo temps, lo jòc que càmbia de man, e Israèl e Egipte que's retròban, despuish 2021, quasi abandonats peus USA. Sus la zòna de Siria, Russia qu'impausa la soa lei .

Dan 11:43 Que's harà mèste deus tesaurs d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians que seràn a la soa seguida .

43qu'a- que's harà mèste deus tesaurs d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte

Gràcias aus revienuts deus peatges pagats entà manlhevar la canau de Suez, Egipte que s'ei hèra enriquida . Mes aquera riquesa ne vau pas qu'en temps de patz pr'amor qu'en temps de guèrra las rotas comerciaus vadian desèrtas. Egipte que s'ei enriquìt peu torisme . Quate cantons de la tèrra, que's vien contemplar las soas piramidas, los sons musèus enriquits per de continuaus descobèrtas de tombèus egipcians amagats devath la tèrra despuish l'antiquitat. Dens aqueths tombèus, lo deu rei joen Toutankhamon qu'a revelat objèctes d'aur massiu d'ua valor non estimada. Russia que trobarà donc en Egipte de qué contentar la soa cobedessa de pilha de guèrra.

En fin deu sabat deu 22 de Genèr de 2022, l'Esperit que m'a portat un argument qui confirma shens contestacion possibla, l'interpretacion qui balhi a Daniel 11. Que relhevam dens los dus versets 42 e 43, l'importància de la mencion clara non codada, deu nom « Egipte » qui ei dens aqueth contèxte un país diferent deu qui ei nommat « rei deu mieidia ». Solament, dens los versets 5 a 32, « Egipte » lagide deus Ptolemèu qu'era mascada mes identificada com « rei deu mieidia ». Lo cambiament de contèxte istoric qu'ei atau confirmat e provat de faïçon irrefutable. Començant peu contèxte de l'antiquitat, lo raconte de Daniel 11 que s'acaba sus « lo temps de la fin » deu monde, en lo quau, « Egipte », aliada deu camp occidentau crestian e agnostic despuish 1979, qu'ei la cibla deu navèth « rei deu mieidia » sia, l'islam guerrièr, e sustot la deu navèth « rei deu septentrion », l'ortodoxia russa.

43b- los libians e los etiopians que seràn a la soa seguida

Lo traductor qu'a plan tradusit los mots « Puth e Cush » de la profecia qui designan entà la « Lybie », los país musulmans situats au Nòrd deu Sahara, los país costèrs deu litorau african e entà Etiopia, l'Africa negra, tots los país situats au Sud deu Sahara. Un nombre gran d'enter eths qu'a tanben acceptat e adoptat l'islam ; dens lo cas de Còsta d'Evòri, dab la complicitat deu president francès Nicolas Sarkozy, a lo quau devam tanben, lo caos lybien.

Atau, frapada per Russia, « Egipte » que vad la presa de tots los predators, e los votres musulmans, los sons hairs, que s'abaten sus era, entà netejar lo son cadavre e préner la lor part de la pilha qui demora enquèra, après la poncion russa.

En citant clarament « la Lybie e Etiopia » l'Esperit que designa aliats religiós africans deu « rei deu mieidia » qui convien d'identificar a Arabia, on lo profèta Maomet ei apareishut en 632, entà expandir, despuish la Mecque, la soa navèra religion aperada l'islam. Qu'ei sostienut per la poderosa Turquia tornada, dens aqueth contèxte finau, a un engatjament religiós musulman integrista, conquistant, e revenjaire, après l'umiliacion de la soa somission momentanèa a las valors laïcas occidentaus. Mes autes país musulmans, non situats au « mieidia », com Iran, Paquistàn, Indonesia, que's pòden júnher au « rei deu mieidia » entà combàter los pòbles occidentaus a las valors moraus detestadas per tots los pòbles musulmans. Aqueth òdi n'ei pas en vertat que la deu vertadèr Dieu Jèsus-Crist mespresat peus crestians occidentaus. Que puní atau per l'islam e l'ortodoxia, l'infidelitat judiva, catolica, ortodòxa, protestanta, e quitament, adventista, deu monde occidentau ; tota la fe monoteïsta copabla de cap a eth.

Dan 11:44 De las novèlas de l'orient e deu septentrion que'u vieneràn espaurir, e que partirà dab ua furor grana entà destrusir e exterminar multituds.

44qu'a- novèlas de l'orient e deu septentrion que'u vieneràn espaurir

Aqueths dus punts cardinaus « orient e septentrion » que concerneish lo sol país rus, segon qu'ei evocat despuish l'Euròpa papau o despuish Israèl, pr'amor que la profecia los designan com estant successivament atacats per Russia dens los versets 40 e 41. Açò que significa que l'esglasi citat vien deu territòri rus, mes qu'ei-çò qui pòt espaurir un parièr conquistaire ? Qué ei arribat au son país entà l'espaurir ad aqueth punt ? La responsa n'ei pas dens lo libe de Daniel, mes dens Apo.9, qui revèla e que cibra, la religion protestanta dont lo fiu mondiau ei aus USA. Lo mistèri que's va esclarir, en prenent en compte aquera existéncia deus USA. Despuish l'annada 1917 on Russia revoltada a adoptat lo son regime socialista e comunista un varat que l'a durablament separat deus USA imperialistas capitalistes. L'individú ne's pòt pas enriquir d'esquia deu son vienent si ei comunista ; qu'ei pr'amor d'aquò que las duas opcions son irreconciliablas. Devath la cendre de la patz, lo huecs de l'òdi que coa e ne demanda pas qu'a s'exprimir. Sol, la concurréncia e la miaça nucleara que s'i son escadut a har evitar lo péger. Qu'èra l'equilibri de la Terror nucleara . Solament, vaquí, shens utilizar las armas nuclearas, Russia que's va apoderar d'Euròpa, d'Israèl e d'Egipte. Los equilibris estant romputs, los USA que's van sentir enganats e miaçats, tanben, entà redusir lo nombre deus lors morts, que van entrar dens la guèrra, en frapant hòrt los prumèrs. Ua destruccion nucleara de Russia que va causar l'esglasi de las armadas russas dispersadas suus territòris aucupats.

44b- e que partirà dab ua furor grana entà destrusir e exterminar multituds.

Dinc ad aqueth moment, Russia que serà en esperit de conquista e de presa de pilha, mes d'un rapat, lo son estat d'esperit que cambiarà, l'armada russa n'aurà pas mei patria a rejúnher e lo son desespèr que's transformarà en desir de « destrusir e exterminar multituds » ; çò que serà lo « tèrç deus òmis tuats » de la 6au trompeta d'Apo.9. Totas las nacions equipadas de l'arma nucleara que seràn atau obligadas peus hèits a los utilizar contra los lors enemics potenciaus personaus.

Dan 11:45 Que dreçarà las tendas deu son palais enter las mars, cap a la gloriosa e senta montanha ; puish arribarà a la fin, shens qu'arrés lo sia en ajuda.

45qu'a- que dreçarà las tendas deu son palais enter las mars, cap a la gloriosa e senta montanha

De las tendas enter las mars, pr'amor que los sons palais son pas mei sus la tèrra. La situacion desesperada de las tropas russas qu'ei clarament descrivuda per l'Esperit qui l'a condemnada a patir aqueth destin. Devath lo huec deus lors adversaris que son regetadas dinc sus la tèrra d'Israèl. Odiadas de tots, ne beneficián pas de nat sostien ni de nada pietat e que son exterminadas en tèrra judiva . Russia que va atau pagar un pesuc contenciós qui Diu l'imputa despuish los sons sostiens aus enemics espirituaus d'Israèl dens l'anciana aliança, au temps de la soa deportacion a Babylone. Que venè deus chivaus au pòble de Tyr vila de luxúria pagana. Ezé.27:13-14 que confirma, Diu disent a Tyr : Javan, Tubal (Tobolsk) e Méschec (Moscou) que traficavan dab tu ; que balhavan esclaus e ustensilhas d'airain per las toas mercaderias. Los de l'ostau de Togarma (Arménia) que provedivan los tons mercats de chivaus, de cavalèrs e de miòlos. Qu'estó tanben ua pèira d'achoppement comerciau entaus judius qui traficavan tanben dab era : Ezé.27:17 : Juda e lo país d'Israèl que traficavan dab tu ; que balhavan lo hroment de Minnith, la pastisseria, lo mèu, l'òli e lo baume, per las toas mercaderias. Tyr que s'ei donc enriquida a las lors dépens. Mei luenh, dens Ezé.28:12, devath lo títol de « rei de Tyr », Diu que parla dirèctament a Satan . Que's compren qu'èra eth qui tirava profieit deu luxe e de las riquessas apieladas dens las granas vilas paganas qui ac servivan devath l'aspècte de las multiplas divinitats paganas, meilèu inconscientament, mes tostemp e pertot dens fòrmas cultuelles que Diu tien entà òrres. Que pòrta suu son còr lo pes d'ua frustracion apielada, egaument, sus la longor deus sègles e deus millenaris de l'istòria umana. Aquera frustracion que justifica la soa colèra qui's vueita parciaument en aqueth darrèr conflicte internacionau terriblament destructor.

Mes aquera colèra divina contra lo trafic mercantile de l'epòca de l'antiquitat que'ns convida a comprèner çò qui Diu pòt pensar trafics internacionaus contemporanèus dens un contèxte internacionau entièrament bastit sus l'economia de mercat. Que pensi que la destruccion de las tors deu World Trade Center a Nava Iòrc l'11 de Seteme de 2001 qu'ei ua responsa . Tant mei que, dens Apo.18, la profecia que soslinha lo ròtle nefaste de l'enriquiment devut au comèrci e aus escambis internacionaus davant los quaus tota règla o dret religiós divin que s'aclapa tant l'impie'té qu'ei grana . A la fin de Dan.11, l'adversari ereditari deus USA, Russia, qu'ei destrusida . Açò que va donc los auherir un poder absolut sus tots los subervivents deu conflicte internacionau. Malaür au vençut ! Que's deu inclinar e patir la lei deu vencedor on que's tròba sus la tèrra, en subervivent.

Daniel 12

Dan 12:1 En aqueth temps que's lhevarà Micaèl, lo cap gran, lo defensor deus mainatges deu ton

pòble ; e que serà ua epòca de destressa, tala com n'i a pas pas avut de parier desempuish que las nacions existeishen dinc ad aquera epòca. En aqueth temps, los deu ton pòble qui seràn trobats inscrivuts dens lo libe que seràn sauvats .

1qu'a- En aqueth temps que's lhevarà Micaël,

Aqueth temps qu'ei lo de la fin deu monde on avent lo darrèr mot, Jèsus-Crist que torna dens la glòria e la potècia de la soa divinitat longtemps contestada per las religions concurrentas. Que's legerà dens Apo .1:7 : Aquí, que vien dab los ahoalhs . E tot uelh qu'ac veirà, quitament los qui l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra que's lamentaràn pr'amor d'eth. Quiò. Amèn ! Que's cau har ad aquera idèa, pr'amor qu'entà cadun deus sons ròtles, Diu que s'ei balhat un nom diferent, qu'ei pr'amor d'aquò que dens Daniel e Apo.12:7 que's presenta en Micaël, lo cap suprème de la vita celèsta angelica qui'u balha autoritat suu drac e los demònis. Lo son nom, Jèsus-Crist n'ac representa pas qu'entà los elegits de la tèrra qu'ei vienut salvar devath aqueth nom.

1b- lo cap gran,

Aqueth cap gran qu'ei donc YaHWÉH Micaël Jèsus-Crist e qu'ei son que dens la soa impudence caracterizada, lo regime papau qu'a tirat au son profieit, la soa mission d'intercesseur celèste perpetuau dinc en 1843, açò despuish l'an 538, data de la debuta deu regime papau e de la soa installacion dens la vila de Roma, au palais deu Latran suu mont Caelius. Aqueth subjècte qu'èra tractat dens Daniel 8.

1c- lo defensor deus mainatges deu ton pòble ;

Un defensor qu'intervien quan i a ua ataca. E que serà lo cas de las darrèras òras de vita terrèstra deus elegits demorats fidèus, quitament condemnats a mort peus darrèrs rebèlles. Ací, que podem retrobar tots los modèles prepausats dens los racontes de Daniel pr'amor que's compleishen dens ua ultima tragica situacion. Dens aquera darrèra grana calamitat, que vam reviver las intervencions miraculosas relatadas dens Dan.3, lo hornàs e los sons quate personatges vius, dens Dan.5, la presa de Babylone la grana per Diu, dens Dan.6, los leons hèits inofensius mes tanben la fin de la grana calamitat prefigurada per la qui a frapat los judius en – 168, lo 15 Kisleu sia, lo 18 de Deceme, dens un dia de sabat.

1d- e que serà ua epòca de destressa, tala com n'i a pas pas avut de parier desempuish que las nacions existeishen dinc ad aquera epòca.

A'n jutjar per aquera declaracion, la darrèra grana calamitat que va suberpassar la deus judius organizada peus grècs. En efèit, los grècs que frapavan unicament los judius qui trobavan dens las carrèras o los lors ostaus. A la fin deu monde, las causas que son plan diferentas, e la tecnica modèrna qu'autoriza un contròle absolut sus las personas qui viven sus la tèrra. Per las tecnicas de deteccion umana, que's pòt donc, retrobar quau que sia on que sia, dens quauque endret on s'amaga. Listas de personas resistentas a las ordenanças decretadas que pòden donc èste establidas de faïçon precisa. Dens aqueth contèxte finau, l'eradicacion deus elegits que serà umanament hèita possible . Maugrat que plens de fe e d'esperança dens la lor desliurança, los elegits que van viver de las òras penosas ; entaus qui seràn enquèra liures, privats de tot, los autes estant dens las presons deus rebèlles dens l'espèra de la lor execucion. La destressa que regnarà dens los còrs deus elegits mautractats senon tuats.

1ra- En aqueth temps, los deu ton pòble qui seràn trobats inscrivuts dens lo libe que seràn sauvats

Que s'ageish deu libe de vita, pr'amor que shens ordenador, Diu qu'a, eth tanben, que hè la lista de totas las creaturas qui Adam e Eve e los lors descendents qu'an engendradas . A la fin de la vita de cadun e cadua, lo sòrt finau qu'ei estat decidit per Diu qui a retienut duas listas : la deus elegits e la deus descaduts, confòrmament aus dus camins presentats a l'umanitat dens Deut.30:19-20 : Que'n preni uei a testimòni contra vosauts lo cèu e la tèrra : qu'èi metut davant tu la vita e la mort, la benediccion e la malediccion. Causits la vita, entà que viscas, tu e la toa posteritat, entà aimar l'Etèrne, lo ton Diu, entà aubedir a la soa votz, e entà t'estacar ad eth : pr'amor que d'aquò que depèndian la toa vita e la prolongacion deus tons dias ... Qu'èi en foncion de la soa causida entau mau qui lo sòrt finau deu papisme roman, cremat dens lo huec, que ns'ei revelat dens Dan .7:9-10 ; açò pr'amor de las soas paraulas arrogantas de cap au Diu deus dius segon Dan.11:36.

Dens Apo.20:5, lo retorn deu Crist que s'acompanha de la resurreccion deus morts en Crist qui ei aperada, la primèra resurreccion : Urós e sents los qui prenen part a la primèra resurreccion pr'amor que la segonda mort a pas de poder sus eths.

Dan 12:2 Mantun deus qui dròmen dens la posca de la tèrra que's desvelharàn, las uns entà la vita etèrna, e los autes entà l'opprobre, entà la vergonha etèrna.

2qu'a- Mantun deus qui dròmen dens la posca de la tèrra que's desvelharàn, las uns entà la vita etèrna,

Que relhevam en primèr qui dens la normalitat comuna, los morts que dròmen plan dens la posca de

la tèrra e non dens un paradís meravilhós o un in-hèrn brutlant com l'ensenhan e qu'ac creden las faussas religions crestianas o paganas. Aquera precision que restaura lo vertadèr estatut deus morts tau com l'ensenha Ecc.9:5-6-10 : Entà tots los qui viven qu'i a esperança ; e un quite can viu que vau mëlher qu'un leon mort. Los vivents, en efèit, que saben que's moriràn ; mes los morts ne saben pas arren, e n'i a pas entad eths mei de salari, puishque la lor memòria ei oblidada. E lo lor amor, e lo lor òdi, e la lor enveja, qu'an dejà perit ; e n'auràn pas mei jamei nada part a tot çò qu'i s'hè devath lo só. ... Tot çò qui la toa man tròba a har dab la toa fòrça, hè-ac ; pr'amor qu'i a pas ni qu'òbra, ni pensada, ni sciéncia, ni saviesa, dens lo sejoirn deus morts, on vas. (Sejoirn deus morts qui ei la posca de la tèrra).

N'i a pas nada pensada après la mort pr'amor que la pensada viu dens lo cervèth de l'òmi, unicament, quan ei enquèra vivent e alimentat per la sang enviada peus batements deu son còr. E aquera sang que deu estar eth medish purificat per la respiracion pulmonara. Dieu n'a pas jamei dit auta causa, puishqu'a dit a l'Adam vadut pecaire per desobediéncia, dens Gen.3:19 : Qu'ei a la sudor de la toa cara qui minjaràs pan, dinc a que tornas dens la tèrra, d'on ès estat pres ; pr'amor qu'ès posca, e que tornaràs dens la posca . Entà confirmar aqueth estat de neient deu mort, que legem dens Ps.30:9 : Qué ganhas a versar la mea sang, a me har devarar dens la hòssa ? La posca qu'a entà tu de las lausenjas ? E Conta la toa fidelitat ? Non, pr'amor qu'ac pòt pas segon Ps.115:17 : Ne son pas los morts qui celebran l'Etèrne, n'ei pas nat deus qui devaran dens lo lòc deu silenci. Mes açò n'empacha pas Diu de poder suscitar un còp de mei ua vita qui a prealablament existit e qu'ei çò poder creator qui lo hèit Diu e non anjo o òmi.

Los dus camins qu'an duas sortidas finaus e Apo.20 que ns'apren que son separadas peus mila ans deu setau millenari. Mentre que tota vita umana desapareish de la susfàcia de la tèrra autanlèu la debuta d'aqueths mila ans, los descaduts ne seràn pas ressuscitats qu'après lo lor jutjament efectuat peus sents e Jèsus-Crist dens lo son reiaume celèste. Per aqueth messatge restacat a la 7au trompeta, Apo.11:18 que confirma, disent : Las nacions que's son irritadas ; e la toa colèra qu'ei vienuda, e lo temps qu'ei vienut de jutjar los morts, de recompensar los tons servidors los profètas, los sents e los qui cranhen lo ton nom, los petits e los grans, e de destrusir los qui destruseishen la tèrra. Dens aqueth verset, lo jutjament deus morts conduït Diu a ressuscitar, en prumèr, los sons elegits fidèus morts entà que poscan jutjar los maishants gardats dens l'estat de mort.

2b- e los autes entà l'opprobre, entà la vergonha etèrna.

L'eternitat n'apartienerà pas qu'aus vivents. Après la lor avalida finau deu jutjament darrèr, l'opprobre e la vergonha deus descaduts ne demorarà pas que dens la memòria etèrna deus elegits, deus anjos e de Diu.

Dan 12:3 Los qui seràn estats intelligents que lusiràn com l'esplendor deu cèu, e los qui auràn ensenhat la justícia a la multitud, que lusiràn com las estelas, a tostemps e a perpetuitat.

3qu'a- Los qui seràn estats intelligents que lusiràn com l'esplendor deu cèu

L'intelligéncia lhèva l'òmi au dessús deus animaus. Que's revèla per la soa capacitat de rasonar, de tirar conclusions peu constat de hèits o per la simpla deduccion. Si los umans èran pas rebèlles dens la libertat que Diu los balha, l'intelligéncia que conduirà tota l'umanitat cap a la medisha reconeishença de l'existéncia de Diu e de las soas leis. Pr'amor que despuish Moïse, Diu qu'a hèit consignar per escrit los eveniments mei marcats de la soa revelacion aus òmis. Aquí, l'itinerari deu rasoament a seguir. La fe monoteïsta qu'ei apareishuda dens l'istòria deu pòble ebrèu . Lo son testimoniatge e los sons escrits que son donc prioritari sus totas autas escrituras imputadas ad aqueth medish Diu unic. Qué lo pòble de Diu sia combatut que demora ua possibilitat normau, mes que las sentas escrituras ac sian que vad ua òbra diabolica . La fe instaurada per Jèsus-Crist que pren las soas honts e las soas referéncias dens las escrituras ebraïcas de l'anciana aliança, çò que hè la soa legitimitat. Mes la doctrina catolica romana ne respècta pas aqueth principi, qu'ei pr'amor d'aquò que, ni era ni l'Alcoran de l'islam que's pòden reclamar deu Diu viu creator de tot çò qui viu e qui existeish. Jèsus qu'a confirmat lo principi en raperant dens Jean 4:22, qui lo salut vien deus judius : Qu'adoratz çò qui coneishetz pas ; nosauts, qu'adoram çò qui'ns coneishem, pr'amor que lo salut vien deus judius.

Dens aqueth prumèr grop d'elegits, Diu que designa los òmis sauvats shens coneishença particulara pr'amor de la lor fidelitat manifestada au perill de la lor vita despuish Adam e Eve ; e açò dinc en 1843. Que son sauvats pr'amor que las lors òbras an hèit pròva de la lor intelligéncia e deu lor arcuelh de las leis divinas manifestat per la lor aubedissença. Dens aqueth grop, los protestants mei fidèus e los mei pacifics qu'an beneficiat dinc a la prima 1843 de la paciéncia de Diu qui a pas hèit exigible la practica deu son sent sabat qu'a partir d'aquera data. Apo.2:24-25 que confirmarà aquera excepcion : A vosauts, a tots los autes de Thyatire, qui receben pas aquera doctrina, e qui an pas coneishut las pregondors de Satan, com los apèran, que'vs disi : Ne meti pas sus vosauts d'auta carga ; solament, çò qu'avetz, retienetz-ac dinc a que veni.

3b- e los qui auràn ensenhat la justícia, a la multitud que lusiràn com las estelas, a tostemps e a perpetuitat

Aqueth dusau grop qu'ei metut a despart pr'amor deu haut nivèu de santificacion qui representa sus la tèrra despuish 1843. Seleccionat peu mejan d'ua espròva de fe, basada a la partença sus l'esperança deu retorn de Jèsus-Crist, successivament entà la prima 1843 e l'auton 1844, la soa santificacion per Diu qu'ei oficializada per la soa restauracion deu sabat qui practica un còp de mei, après de longs sègles de tenèbras, d'oblit e de mesprètz entà eth.

Dens aqueth descopatge en dus grops, çò que hè la lor diferéncia qu'ei la lor situacion de cap a la justícia de Diu sia, lo lor estatut de cap aus sons dètz comandaments e los sons autes ordenanças sanitàrias e autas. Dens lo son tèxte originau d'Exo.20:5-6, lo segond comandament suprimet per Roma, que revèla clarament l'importància qui Diu balha a l'aubedissença aus sons comandaments e qu'i rapèra los dus camins e los dus sòrts finals opausats : ... que soi un Diu gelós qui puneishi l'iniquitat deus pairs suus mainatges dinc a la tresau e la quatau generacion suus qui m'òdian e que transgredeishen los mens comandaments, e qui hèi misericòrdia dinc en mila generacions entaus qui m'aiman e qui obsèrvan los mens comandaments.

Dens aqueth verset, l'Esperit que revèla la rason de l'existéncia de las estelas dens la nosta creacion terrèstra. N'an pas avut rason d'existir qu'entà servir de simbèu deus elegits terrèstres seleccionats per Diu ; e qu'ei Gen .1:17 qui revèla lo lor messatge : Dieu que'us placè dens l'estenuda deu cèu, entà esclarir la tèrra. Puish Diu que'us utiliza entà mostrar a Abraam la multitud de la soa posteritat dens Gen.15:5 : Compte las estelas deu cèu si'us pòdes comptar ; tau que serà la toa posteritat .

Totun, l'estatut d'aqueras estelas espirituaus que pòt cambiar en foncion òbras portadas peu creient recrompat. En tombant espirituaument per la soa desobediéncia, l'estela que tomba, que tomba deu cèu . L'imatge que serà evocat entà imager la caduda de la fe protestanta en 1843, anonciada per un signe celèste reau en 1833, dens lo 6au sagèth d'Apo.6:13 : e las estelas deu cèu que tombèn sus la tèrra, com quan un higuèr segotit per un vent violent geta las soas higas verdas. E enqùera dens Apo.12:4 : La soa coda qu'entraïnava lo tèrç de las estelas deu cèu, e que'us getava sus la tèrra . Aqueth messatge que vien renovar lo de Dan.8:10 : Que's lhevè dinc a l'armada deus cèus, que hasó tombar a tèrra ua partida d'aquera armada e de las estelas, e que'us traupí . L'Esperit qu'imputa au regime papau roman la caduda espiritua de deu tèrç deus credents recrompats ; gents enganadas qui van créder de badas au salut deu Crist e se reclamar de la soa justícia.

Dan 12:4 Tu, Daniel, tons secretas aqueras paraulas, e que sagèra lo libe dinc au temps de la fin . Mantun alavetz ac legeràn, e la coneishença qu'augmentarà .

4qu'a- Aqueth temps de la fin que coneish mantua fasa successiva mes qu'a començat, oficiaument, a la prima 1843, per l'entrada en aplicacion deu decret divin pre-escriut dens Dan.8:14 : Dinc a ser-matin 2300 e la santetat que serà justificada . En 1994, lo segond temps de la fin qu'ei estat mercat per la condemnacion de l'institucion adventista universau. Despuish 1843, lo libe de Daniel qu'ei estat lejut, mes n'ei pas jamei estat interpretat corrèctament abans aqueth obratge que prepari enqùera en 2021 e açò despuish 2020. Qu'ei donc aquera data qui mèrca l'apogèu de la soa coneishença e per aquí quitament, lo vertadèr ultime temps de la fin qui s'acabarà peu vertadèr retorn de Jèsus-Crist, conegut e esperat, entà la prima 2030. Que vedem qu'aquera annada 2020 qu'ei estada dejà plan mercada per Diu puishque l'umanitat entièra ei frapada per la mortalitat deu Virus Covid-19 apareishut en China autanlèu 2019, mes en Euròpa catolica papau, solament despuish 2020. En 2021, los virus que mudan e que contunhan de frapar l'umanitat copabla e rebèlla.

L'espròva de fe adventista illustrada

Dan 12:5 E jo, Daniel, qu'espièi, e aquí, dus autes òmis que's tienèn de pè, l'un ençà deu bòrd deu fluvi, e l'autre au delai deu bòrd deu fluvi.

5qu'a- Remembra't! Daniel qu'ei a la broa fluvi « Hiddékel », Tigre, aqueth minjaire d'òmis. Solament, justament dus òmis que's tròban de part e d'autre deu fluvi, çò que significa que l'un qu'ac a podut traversar e que l'autre s'aprèsta ad ac har. Dejà dens Dan.8:13, ua discussion que s'escambiava enter dus sents .

Dan 12:6 L'un d'eths que digó a l'òmi vestit de lin, qui's tienè au dessús de las aigas deu fluvi : Quan serà la fin d'aqueths prodigis ?

6que- a Dens Dan .8:14 las questions deus sents qu'avèvan rebut de Diu la responsa deus 2300 ser-matin qui determinavan la data 1843. La desmarcha qu'ei ací represa e la question que concerneish aqueth còp la fin deu monde ; lo moment on la profecia cessarà d'èste utile. La question qu'ei pausada au Crist imagé per aqueth òmi vestit de lin qui's tien au dessús deu fluvi en observacion de la soa traversada peus òmis. Dieu que repren l'imatge de la traversada de la mar roja qui sauvè los

ebrèus mes que neguè los lors enemics egipcians .

Dan 12:7 E qu'entenoï l'òmi vestit de lin, qui's tienè au dessus de las aigas deu fluvi ; que lhevè cap aus cèus la soa man dreita e la soa man esquèrra, e que jurè peu qui vedó eternaument que serà dens un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps, e que totas aqueras causas acabaràn quan la fòrça deu pòble sent sia entièrament brigalhada.

7qu'a- E qu'entenoï l'òmi vestit de lin, qui's tienè au dessus de las aigas deu fluvi ; que lhevè cap aus cèus la soa man dreita e la soa man esquèrra,

En posicion de Jutge Qu'arbitra, Jèsus-Crist que lhèva cap au cèu la soa man dreita bénissante e la soa man esquèrra punissante entà har ua declaracion solemna.

7b- e que jurè peu qui vedó eternaument que serà dens un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps

En citant la durada profetica deu regne papau, lo Crist que mòstra e que rapèra lo son jutjament qui a, dens lo passat, condemnat la soa glèisa a patir las exaccions deu regime papau e las malediccions de las invasions barbaras qui l'an precedit ; açò pr'amor de l'abandon deu sabat despuish lo 7 de Març de 321. Los credents de las epòcas de las espròvas adventistas que son atau metuts en guarda . Mes ua dusau rason que conduseish Diu a evocar aqueth regne papau ; qu'ei la data deu son començament sia, 538 de la nosta èra. La causida qu'ei judiciosa puishqu'aquera data 538 que va servir de basa aus calculs qui la profecia nse va prepausar en nse presentant navèras duradas profeticas dens los versets 11 e 12.

7c- e que totas aqueras causas acabaràn quan la fòrça deu pòble sent sia entièrament brigalhada

Aquera corta frasa que resumesca plan aqueth còp lo vertadèr moment de la fin : aqueth on au tèrme de la darrèra grana calamitat, los elegits que's trobaràn de cap a èste exterminats, eradicats de la susfàcia de la tèrra ; relhèva la precision : entièrament brigalhada.

Dan 12:8 Qu'entenoï, mes ne comprenoï pas ; e que disi : Lo men senhor, quau serà la sortida d'aqueras causas ?

8be- a Praube Daniel ! Si la compreneson deu son libe ei enquèra un mistèri entaus qui viven en 2021, quant aquera compreneson èra hòra de la soa portada e inutile entau son pròpi salut !

Dan 12:9 Que responó : Va, Daniel, pr'amor qu'aqueras paraulas seràn tienudas secretas e sageladas dinc au temps de la fin.

9qu'a- La responsa de l'anjo que va deishar Daniel sus la soa hami mes que confirma lo compliment tardiu de la profecia reservat entau temps de la fin de l'èra crestiana.

Dan 12:10 Mantun que serà purificat, blanquits e espurats ; los maishants que haràn lo mau e nat deus maishants ne comprenèràn pas, mes los qui auràn intelligéncia que comprenèràn .

10qu'a- Mantun que serà purificat, blanquits e espurats

En reprentent ací l'exacta citacion au mot prè de Dan.11:35, l'anjo que confirma l'identitat papau deu rei arrogant e despòta qui's lhèva au dessus de tots los dius e quitament deu sol vertadèr Diu, dens lo verset 36.

10b- los maishants que haràn lo mau e nat deus maishants ne comprenèràn pas,

L'anjo qu'evòca un principi qui's va perlongar dinc au cap deu monde, la prolongacion deu mau qu'ei imagée dens las profecias de Daniel peu perlongament de « l'airain » deu pecat grèc e deu « hèr » de la fòrça romana dinc au retorn deu Crist. Los maishants que seràn doblament empachats de comprèner : prumèr peu lor desinterès personau, e dusaument, per ua potècia d'égarement balhada per Diu qui'us hè capables de créder a la mensonja segon 2 Th.2:11-12 : Tanben Diu que'us envia ua potècia d'égarement, entà que crédian a la mensonja, entà que tots los qui an pas cregut a la vertat, mes qui an pres plaser a l'injustícia, que sian condemnats .

10c- mes los qui auràn intelligéncia que comprenèràn .

Aqueth exemple qu'ac pròva, l'intelligéncia espiutau qu'ei un don particular balhat per Diu, mes qu'ei precedit per un bon usatge de l'intelligéncia de basa balhada a totas las gents normaus. Pr'amor que medish dens aquera nòrma, los umans que confonen l'instruccion e los sons diplòmas dab l'intelligéncia. Tanben que rapèri aquera diferéncia : l'instruccion que permet d'entrar en memòria umana de las dadas mes sola l'intelligéncia que permet la lor bona e sàvia utilizacion.

Dan 12:11 Despuish lo temps on cessarà lo sacrifici perpetuau, e on serà establida ua òrra desolacion, qu'i aurà mila dus cents navanta dias.

11qu'a- Despuish lo temps on cessarà lo sacrifici perpetuau

Qu'ac devi enquèra raperar, mes lo mot « sacrifici » n'apareish pas dens lo tèxte ebrèu originau . E aquera precision qu'ei capitau pr'amor qu'aqueth perpetuau que concerneish-lo sacerdòci celèste de Jèsus Crist . En reproduint la soa intercession sus la tèrra, lo papisme que tira a Jèsus-Crist lo son ròtle d'intercesseur entaus pecats deus sons elegits.

Aqueth ministèri parallèle terrèstre usurpat que debuta en 538 ; data on Vigile 1èr, lo prumèr papa titular que s'installa a Roma, au palais deu Latran, suu mont Caelius (lo cèu).

11b- e on serà establida ua òrra desolacion

Sia, despuish 538, data on comença lo regne roman papau citat dens Dan.9:27 : e qu'i aurà sus l'ala de las abominacions de la desolacion, dinc a ua exterminacion e que serà brigalhada [segon] çò qu'ei estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

Dens aqueth verset, ciblant la data 538, l'Esperit ne mira pas mei que la Roma papau, çò qu'explica la mesa au singular deu mot « abominacion ». N'èra pas lo cas dens Dan .9:27, on las duas fasas de Roma, pagana puish papau, qu'èran concernidas .

Que relhevam l'interès e l'importància deu regropament dens aqueth verset de las duas causas : « lo raubatòri deu perpetuau » au Crist dens Dan.8:11 e « l'ala » papau qui pòrta « l'òrra desolacion » citat dens Dan.9:27. En restacant aqueras duas accions a la medisha data 538 e a la medisha entitat, l'Esperit que confirma e que pròva que l'autor d'aqueras malahèitas ei plan lo papisme roman.

Dens Dan.11:31, l'accion imputada au rei grèc Antiochos 4 que ns'a presentat lo modèl tipe de çò qui Diu nomma « l'abominacion de la desolacion ». Lo papisme lo reproduit, mes pendent 1260 longas annadas ensagnosidas.

11c- qu'i aurà mila dus cents navanta dias.

Entà tornar infalsificables las duradas profeticas citadas qui concerneishen lo temps de la fin, l'unitat qu'ei plaçada abans lo nombre dens totas las profecias de Daniel : dias 1290 ; dias 1335 (verset segon) ; Dan.8:14 : ser-matin 2300 ; e dejà dens Dan.9:24 : setmanas 70.

N'avem pas qu'un calcul plan simple a efectuar : $538 + 1290 = 1828$.

L'interès d'aquera data 1828 qu'ei de balhar a l'espròva adventista un caractèr universau puishque cibra la tresau de las cinc annadas de las conferéncias adventistas tienudas a Albury Park a Londres en preséncia de la família reiau d'Anglatèrra.

Dan 12:12 Benurós lo qui esperarà, e qui arribarà dinc a mila tres cents trenta cinc dias !

12qu'a- Qu'ei unicament aqueth verset qui balha la significacion d'aqueras duas duradas profeticas. Lo tèma qu'ei lo de l'espèra deu retorn deu Crist, mes ua espèra particulara basada sus proposicions chifradas dadas per la Bíblia. Un calcul navèth que s'impausa : $538 + 1335 = 1873$. L'anjo que'ns presenta duas datas qui mèrcan respectivament la debuta e la fin de l'espròva de fe adventista complida enter las annadas 1828 e 1873. Sòrta, la nosta atencion qu'ei dirigida sus las datas 1843 e 1844 qui son estadas justament las causas de duas espèras successivas deu retorn gloriós de Jèsus-Crist aus USA, donc en tèrra protestanta.

Dens l'imatge de la traversada deu fluvi « Tigre », lo tigre minjaire d'amnas umanas qu'ei aqueras datas 1843-1844 qui hèn passar vita espiritua a la mort espiritua lo protestant reprovat. A l'opausat, lo qui s'i ei escadut l'espròva que ressòrt viu e benedit per Diu d'aquera traversada perilhosa. Qu'obtien de Diu, ua béatitute especifica : « Benurós lo qui atenherà 1873 ! »

Dan 12:13 E tu, marcha cap a la toa fin ; que't pausaràs, e que seràs de pè entau ton eretatge a la fin deus dias .

13qu'a- Daniel que descobrirà après la prumèra resurreccion dens la quau serà ressuscitat, lo sens de totas las causas qui ns'a transmetut. Mes entà l'adventista enquèra viu, lo son ensenhament que's va enquèra completar per las revelacions contengudas dens l'Apocalipsi de Jean.

Lo libe de Daniel qu'amaga plan la soa enòrma riquesa . Qu'i avem relhevat las leçons d'encoratjament qui lo Senhor adreça aus sons elegits deus tots darrèrs dias pr'amor qu'aquestes dias que van retrobar la nòrma de la paur e de l'insecuritat qui a prevalut pendent tota l'istòria umana terrèstra. Un còp de mei mes la darrèra, los elegits que seràn puntats deu dit e tienuts entà responsables deus malaürs qui van si appesantir suus rescapats rebèlles de la Tresau Guèrra Mondiau anonciada dens Dan.11:40-45 e Apo.9:13. Ezéchièl 14 presenta los modèls tipes de la fe : Noèr, Daniel, e Job. Com Noèr, que deuram escapar e resistir au corrent de pensada deu monde en bastint la nosta arca de fidelitat de cap a Diu. Com Daniel, que deuram demorar fèrmament estacats a har lo noste dever d'elegits en refusant la nòrma establida per la faussa religion. E com Job, que deuram acceptar de sofrir fisicament e mentalement cada còp que Diu ac permeterà, avent sus Job un qu'avantatja : per la soa experiéncia, qu'avem après perqué Diu permet aqueras espròvas.

Lo libe de Daniel que ns'a permetut tanben de comprèner mèlher la vita celèsta invisibla. Açò, en descobrint aqueth personatge nommat Gabriel, nom qui significa « lo qui ved la fàcia de Diu ». Qu'ei present dens totas las missions importantas deu plan deu salut divin. E que'ns cau realizar que, dens lo reiaume celèste de Diu, eth e tots los bons anjos que son estats privats de la preséncia de Micaël, l'expression angelica de Diu, pendent lo temps de la soa incarnacion terrèstra sia, 35 ans. Dens un partatge gran d'amor, Micaël que partatja tanben la soa autoritat, acceptant d'estar pas que « lo un deus principaus caps ». Mes Gabriel que l'a tanben presentat a Daniel, l'elegit au demieï deus elegits, com « lo Cap deu ton pòble ». E Dan.9 que'ns revèla plan clarament tot çò qui Jèsus vien complir entà

sauvar los sons elegits fidèus. Lo projècte salvateur divin qu'ei atau clarament anonciat, puish complit lo 3 d'Abriu de 30 per la crucifixion de Jèsus-Crist.

Lo libe de Daniel que ns'a mostrat que la fe ei pas demostrabla que per un adulte. E que segon Diu, lo mainatge que vad adulte en entrant dens la soa tretzau annada. Tanben que podem que constatar lo hrut amar portat peu baptisme deus mainatges e l'eretatge nadau religiós dens totas las faussas religions. Jèsus qu'a declarat dens Marc 16:16 : lo qui creirà e qui serà batejat que serà sauvat ; lo qui creirà pas que serà condemnat . Açò que significa donc qu'abans lo baptisme, la fe que deu estar presenta e demostrada. Après lo baptisme, Diu que l'espròva . Tanben, aute pèrla revelada dens Daniel, aqueras paraulas de Jèsus de Matt.7:13 que son confirmadas : Entratz per la pòrta estreta. Pr'amor que large ei la pòrta, espaciós qu'ei lo camin qui mia a la perdicion e que n'i a hèra qui passan per aquí ; e tanben dens Matt.22:14 : Pr'amor qu'i a hèra d'aperats, mes drin d'elegits ; segon Dan.7:9, dètz miliards d'aperats a rénder compte a Diu entà, solament, un milion d'elegits recrompats sauvats, pr'amor qu'auràn reaument plan servit lo Diu creator, en Crist dens lo Sent Esperit.

Lo capítol 12 que vien de pausar las basas de l'estructura deu libe Apocalipsi en raperant las datas 538, 1798, 1828, 1843-1844 amagada e suggerida mes fundamentau entau descopatge deu temps dens Apocalipsi, e 1873. Ua auta data, 1994, qu'i serà bastida entau malaür deus uns e lo bonaür deus autes.

Iniciacion au simbolisme profetic

Dens totas las parabòlas biblicas, l'Esperit qu'utiliza elements terrèstres dont daubuns critèris pòden simbolizar entitats anonimas qui presentan critèris comuns. Cada simbèu utilizat que deu donc èste examinat devath tots los sons aspèctes, entà retirar d'eth, las leçons mascadas per Diu. Que prenem entà exemple, lo mot « mar ». Segon Gen.1:20, Diu la pòble d'animaus de totas sòrtas, innombrablas e anonimas. Lo son miei qu'ei fatau entà l'òmi qui viu per la soa respiracion dens l'aire. Que vad atau un simbèu de mort entà l'òmi qui, a bon dret, que pòt crànher tanben la soa salinitat qui torna la tèrra esterila. Visiblament, aqueth simbèu n'ei pas favorable entà l'umanitat e, pr'amor deu son sens de mort, Diu que va balhar lo son nom a la tina de las ablucions deus ebrèus qui prefigura las aigas deu baptisme. Solament batejar que significa immergir sia, se morir negat entà reviver en Jèsus-Crist. Lo vielh òmi injustificat que's relhèva portaire de la justícia deu Crist . Que vedem aquí, tota la riquesa d'un sol element de la creacion divina : la mar. Devath aqueth ensenhament, que comprenem mèlher lo sens qui Diu balha ad aqueth verset de Daniel 7:2-3 : « ... e aquí, los quate vents deus cèus que s'arroncèn sus la mar grana . E quate grans animaues que sortin de la mar, diferents los uns deus autes ». Sàpias que « los quate vents deus cèus » que suggereishen las guèrras universaus qui pòrtan au poder dominator los pòbles vencedors. Ací, « la mar grana » que simboliza las massas umanas deus pòbles pagans qui, n'aunorant pas Diu, que son, aus sons uelhs, egaus aus animaues de « la mar ». Dens l'expression, « quate vents deus cèus », « quate » que representa los 4 punts cardinaus de las direccions Nòrd, Sud, Èst e Oèst. Los « vents deus cèus » que pòrtan cambiaments de l'aspècte deu cèu, possant las nublas, que provòcan deus auratges e que pòrtan la ploja ; escartant las nublas, que favorizan l'ensoleillement . Tot parièr, las guèrras que provòcan de grans cambiaments politics societaus, de las partviradas enòrmas qui balhan la dominacion au navèth pòble vencedor causit per Diu, mes shens que sia totun benedit per eth. Car designat com « animau », n'a pas dret a las benediccions previstas entà èste auhèrtas aus vertadèrs òmis ; los sons elegits fidèus qui marchan dens la lutz divina despuish Adam e Eve, e açò dinc au cap deu monde. E qui son los sons elegits ? Los en qui reconeish lo son imatge puishque l'òmi ei estat hèit a l'imatge de Diu segon Gen.1:26. Relhèva aquera diferéncia : l'òmi qu'ei hèit o creat per Diu au son imatge, mentre que l'animau ei produsit peu son miei, marin, terrèstre, o celèste, per l'ordi balhat per Diu. La causida deu vèrbe que mèrca la diferéncia de l'estatut .

En segond exemple, que prenem lo mot « tèrra ». Segon Gen.1:9-10, aqueth nom « tèrra » qu'ei balhat au sòu sec qui ei sortit de la « mar » ; un imatge qui Diu va espleitar dens Apo.13, entà simbolizar la fe protestanta qui ei sortida de la fe catolica. Mes qu'examinam enquèra autes aspèctes de la « tèrra » . Qu'ei favorabla a l'òmi quan ac neureish, mes desfavorabla, quan pren l'aspècte d'un desèrt aride. Que depend donc d'un bon arrosatge deu cèu entà èste en benediccion a l'òmi. Aqueth arrosatge que pòt vièner tanben deus fluvis e deus arrius qui la travèrsan ; aquí perqué, la paraula de Diu qu'ei era medisha comparada a « ua hont d'aigas vivas » dens la Bíblia. Qu'ei la preséncia o l'abséncia d'aquera « aiga » qui determina la natura de la « tèrra », e espirituaument, la qualitat de la fe de l'òmi compausat a 75% d'aiga.

En tresau exemple, que prenem los astres deu cèu . En prumèr, « lo só », costat positiu, qu'esclaira

; segon Gen.1:16, qu'ei lo luminari deu « dia », que rescauha e que favoriza la creishença de las plantas dont l'òmi hèn la soa neuritud. Côté negatiu, que crema las recòltas per excès de calor o de las mancas de ploja. Galilèa qu'avèva rason, qu'ei au centre deu noste univèrs e totas las planetas deu son sistèma que viran a l'entorn d'eth. E qu'ei sustot lo mei gròs, la Bíblia qu'ac designa com « lo mei gran » dens Gen.1:16, lo mei caud e n'ei pas abordable . Tots aqueths critèris que hèn d'eth l'imatge perfèit de Diu en qui totas aqueras caracteristicas se retròban. Nul ne pòt pas véder Diu e víver, pas mei que pòt pas pausar los sons pès suu « só » ; lo sol astre masculin, los autes estant tots de las planetas o astres feminizats. Après eth, « la lua », « lo mei petit » : segon Gen.1:16, qu'ei lo luminari de la nueit, de las tenèbras sus las quaus presideish. « la lua » n'a pas donc qu'un messatge negatiu entà era. Maugrat que lo mei pròche de nosauts, aqueth astre qu'a longtemps gardat lo mistèri de la soa fàcia amagada. Ne luseish pas d'eth medish mes com totas las autas planetas, que'ns renvia, en cicle progressiu, ua febla lutz que recep deu « só ». Per l'ensemble d'aqueths critèris, « la lua » qu'ei lo simbèu perfèit entà representar, en primèra, la religion judaïca, e ne segonda, la faussa religion crestiana deu papisme catolic roman, de 538 aus nostes dias, e deu protestantisme luterian, calvinista e anglican, despuish 1843. Qu'i a tanben dens lo cèu, las « estelas » qui segon Gen.1:14-15-17 qu'an dus ròtles qui partatjan dab « lo só e la lua ».Lo de « mercar las epòcas, los dias e las annadas », e aqueth « d'esclairar la tèrra ». Ne luseishen pas, dens la lor majoritat, qui dens lo temps de las tenèbras, la nueit. Qu'ei lo simbèu ideau entà representar los servidors de Diu, los vertadèrs, dinc a que la profecia los atribueish ua caduda ; çò qu'indica un cambiament deu lor estatut espiritua. Que serà lo messatge qui Diu va utilizar entà evocar la caduda deu crestianisme victima de la mensonja romana dens Dan.8:10 e Apo.12:4 ; e la caduda deu protestantisme universau dens Apo.6:13 e 8:12. Isolada, « l'estela » que designa la papautat catolica dens Apo .8:10-11, la fe protestanta dens Apo.9:1 ; e amassadas en corona au nombre de 12, l'Amassada Elegida victoriosa, dens Apo.12:1. Dan.12:3 que'us designa com lo simbèu de « los qui auràn ensenhat la justícia a la multitud », sia, « los qui esclairan la tèrra » de la lutz balhada per Diu.

Aqueths cinc simbèus que van tièner un ròtle important dens la profecia de l'Apocalipsi. Que pòdes donc t'exercir a descobrir los messatges amagats e portats peus critèris deus simbèus presentats. Mes daubuns que serén dificiles de descobrir, tanben, Diu qu'indica, eth medish, la clau deu mistèri, dens versets de la Bíblia, com los mots « cap e coda » qui pòden pas estar comprés que peu sens que Diu los balha dens Esa.9:14, on legem : « lo magistrat o l'ancian qu'ei lo cap, lo profèta qui ensenha la mensonja, qu'ei la coda ». Mes lo verset 13 que prepausa en parallèla, donc portaire deus medishs sens, « la branca de palmèr e la matrassa » ; « ua matrassa » qui va representar la papautat romana dens Apo.11:1.

Qu'existeish egaument ua significacion simbolica de las chifras e deus nombres. En règla de basa, qu'avem dens l'ordi creishent :

Entà la chifra « 1 » : l'unicitat (divina o numerica)

Entà la chifra « 2 » : l'imperfeccion.

Entà la chifra « 3 » : la perfeccion.

Entà la chifra « 4 » : l'universalitat (4 punts cardinaus)

Entà la chifra « 5 » : l'òmi (l'èste uman masculin o femenin).

Entà la chifra « 6 » : l'anjo celèste (l'èste o messatgèr celèste).

Entà la chifra « 7 » : la plenitud. (Egaument : sagèth deu Diu creator)

Au dessús d'aquera chifra, qu'avem combinasons d'addicions deus sèt primèrs chifras de basa ; exemples : $8 = 6 + 2$; $9 = 6 + 3$; $10 = 7 + 3$; $11 = 6 + 5$ e $7 + 4$; $12 = 7 + 5$ e $6 + 6$; $13 = 7 + 6$. Aqueras causidas qu'an un sens espiritua en relacion dab los tèmas tractats dens aqueths capítols de l'Apocalipsi. Dens lo libe de Daniel, que trobam los messatges profetics tà çò de l'epòca crestiana messianica dens los capítols 2, 7, 8, 9, 11 e 12.

Dens lo libe Apocalipsi revelat a l'apòstol Joan, lo còdi simbolic deus numèros deus capítols qu'ei hèra revelator . L'èra crestiana qu'i ei copada en duas partidas istoricas principaus .

La primèra, restacada a la chifra « 2 », que recobreish lo temps majoritari de « l'imperfeccion » doctrinau de la fe crestiana representada a partir de 538 peu papisme catolic roman, eretèr de la nòrma religiòsa instaurada despuish lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman pagan Constantin 1èr. Lo capítol 2 que cobreish l'integralitat deu temps comprés enter 94 e 1843.

La segonda partida representada per la chifra « 3 » que concerneish, a partir de 1843, lo temps « adventista », temps on Diu exigeish « la perfeccion » doctrinau apostolica restaurada confòrmament au programa profetizat peu decret divin citat dens Dan.8:14. Aquera perfeccion que serà atenhuda de faïçon progressiva dinc au retorn deu Crist esperat entà la prima 2030.

Au dessús de la chifra 7, la chifra 8 sia, $2 + 6$, qu'evòca lo temps de l'imperfeccion (2) de las òbras diabolicas (6). La chifra 9 sia, $3 + 6$, qu'indica lo temps de perfeccion (3) e las òbras egaument

diabolicas (6). La chifra 10 sia, $3+7$, que profetiza entau temps de la perfeccion (3), la plenitud (7) de l'òbra divina.

La chifra « 11 » sia, principaument, $5+6$, que cibra lo temps de l'ateïsme francés dens lo quau, l'òmi (5) qu'ei associat au drac (6).

La chifra « 12 » sia, $5+7$, que revèla l'associacion de l'òmi (5) dab lo Diu creator ($7 =$ la plenitud e lo son sagèth reiau).

La chifra « 13 » sia, $7+6$, que designa la plenitud (7) de la religion crestiana associada au drac (6) ; papau prumèr (mar) e protestanta (tèrra) aus darrèrs dias.

La chifra « 14 » sia $7+7$, que concerneish l'òbra adventista e los sons messatges universaus (Evangèli etèrne).

La chifra « 15 » sia, $5+5+5$ o 3×5 , qu'evòca lo temps de la perfeccion (3) umana (5). Qu'ei lo qui mèrca la fin deu temps de gràcia. Lo « blat » espirituau qu'ei madur entà èste recoltat e embordat dens los solèrs celèstes. La preparacion deus elegits que s'acaba pr'amor qu'an atenhut lo nivèu exigít per Diu.

La chifra « 16 » que concerneish dens l'Apocalipsi, lo temps on Diu vèrsa « las sèt darrèras copas de la soa colèra » suus sons enemics religiós, lo crestianisme infidèu deu capítol 13.

La chifra « 17 » que pren la soa significacion, com lo precedent, dens lo tèma qui Diu lo balha dens la soa profecia sia, dens Apocalipsi 17, lo simbèu deu « jutjament de la prostituïda grana » per Diu. Dens la Bíblia, lo prumèr usatge d'aquera chifra simbolica que concerneish la setmana pascale qui comença lo 10au dia deu prumèr mes de l'annada e que s'acaba lo 17au dia . Complida ric a ric prèu au nivèu deus dias entà la mort de « l'anhèth de Diu » Jèsus-Crist, la Pâque qu'ei profetizada en dias-annadas dens la 70au deus « 70 setmanas » d'annadas de Dan.9:24 a 27. La profecia de la 70au setmana deu verset 27 que cobreish donc lo temps deus sèt ans comprés enter las datas 26 e 33. La cibra indicada per la profecia qu'ei la Pâque situada a la prima, « au mieï » d'aqueras sèt annadas de la setmana profetica citada dens Dan.9:27.

Entaus darrèrs vertadèrs « adventistas », la chifra 17 que va concernir 17 sègles de practica deu dimenge roman, pecat instaurat lo 7 de Març de 321. Data anniversari deu tèrme d'aqueths 17 sègles, lo 7 de Març de 2021 qu'a obèrt lo « temps de la fin » profetizat dens Dan.11:40. Aqueth « temps » qu'ei favorable au compliment d'aqueth darrèr castig d'avertiment qui, designant la Tresau Guèrra Mondiau, qu'ei egaument profetizada per Diu per la « sheisau trompeta » revelada dens Apo.9:13 a 21. La roeina economica provocada peu virus Covid-19 que mèrca l'annada 2020 (20 de Març de 2020 au 20 de Març de 2021) com la de la debuta deus castigs divins.

Lo capítol « 18 » qu'a entà tèma lo castig de « Babylone la Grana ».

Lo capítol « 19 » que cibra lo contèxte deu retorn en glòria de Jèsus-Crist e la soa confrontacion aus rebèlles umans.

Lo capítol « 20 » qu'evòca lo setau millenari, sus la tèrra desolada on lo drac ei retienut presonèr e dens lo cèu, on los elegits procedeishen au jutjament de las vitas e de las òbras deus maishants rebèlles morts regetats per Diu.

Lo capítol « 21 » que retròba la simbolica 3×7 sia, la perfeccion (3) de la divina santificacion (7) reproduida dens los sons elegits recrompats de la tèrra.

Que's constata atau com la profecia pren entà tèma los elegits de l'adventisme dens Apo.3, 7, 14 $= 2 \times 7$ e 21 $= 3 \times 7$ (creishença cap a la perfeccion de la santificacion).

Lo capítol « 22 » qu'inaugura lo temps on, sus la tèrra regenerada e renovelada, Diu qu'installa lo son trône e los elegits deu son reiaume etèrne.

L'adventisme

Qui son donc aqueths hius e las soas hilhas de Diu ? Autant ac díser suu pic, pr'amor qu'aqueth document ne va hornir totas las pròvas desirablas, aquera Revelacion divina qu'ei adreçada per Diu a crestians « adventistas ». Pr'amor que qu'aquò qu'agrade o non, la volontat de Diu qu'ei sobeirana, e despuish la prima 1843, data de l'entrada en aplicacion d'un decret profetizat dens Daniel 8:14, la nòrma « adventista deu setau dia » qu'ei la canau exclusiva qui religa enqùera Diu e los sons servidors umans. Mes atencion ! Aquera nòrma qu'evolua constantament, e lo refús d'aquera

evolucion, voluda per Diu, qu'a valut a la soa representacion institucionau oficiau d'èste vomida per Jèsus-Crist despuish 1994. Qué l'adventisme ? Aqueth mot que vien deu latin « adventus » qui significa : aveniment. Lo de Jèsus-Crist, entau son gran retorn finau dens la glòria deu Pair, qu'estó esperat a la prima 1843, en Auton 1844, e en Auton 1994. Aqueras faussas espèras previstas dens lo projècte de Diu, ne n'an pas mensh portat de tragicas consequéncias espirituaus entaus qui mespresèn aqueras anóncias profeticas e las lors espèras, pr'amor qu'èran organizadas, souverainement, peu Diu gran creator. Atau, quau que sia que va reconéisher dens aqueth document de las lutz prepausadas per Jèsus-Crist que vairà, per consequéncia dirècta, un « adventista », « setau dia », si ei pas au prèu deus òmis, que serà lo cas entà Diu ; açò, autanlèu qu'abandone lo repaus religiós deu prumèr dia, entà practicar lo repaus deu setau dia, aperat sabat, santificat per Diu despuish la creacion deu monde. L'apartenéncia a Diu qu'implica exigéncias divinas complementàrias ; dab lo sabat, l'elegit adventista que va dever realizar que lo son còs fisic ei tanben la propietat de Diu, e ad aqueth títol, que va ac dever neurir e ac suenhar com un ben preciós divin, un santuari carnau. Pr'amor que Diu a prescrivut entà l'òmi, dens Gen.1:29 lo son regime alimentari ideau : « E Diu dit : Aquí, que'vs balhi tota èrba portant semença e qui ei a la susfàcia de tota la tèrra, e tot arbo avent en eth deu hrut d'arbo e portant semença : que serà la vòsta neuritud ».

La pensada adventista qu'ei inseparabla deu projècte crestian revelat per Diu . Lo retorn de Jèsus-Crist qu'ei evocat dens de nombrosas citacions biblicas : Psa.50:3 : « Que vien, lo noste Diu, ne demora pas en silenci ; davant eth qu'ei un huec devorant, a l'entorn d'eth ua violenta tempèsta » ; Psa.96:13 : « ... davant l'Etèrne ! Pr'amor que vien, pr'amor que vien entà jutjar la tèrra ; que jutjarà lo monde dab justícia, e los pòbles segon la soa fidelitat. » ; Esa.35:4 : « Ditas aus qui an lo còr trebolat : Prenetz coratge, ne cranhetz pas pas ; aquí lo vòste Diu, la venjança que vienerà, la retribucion de Diu ; Que vienerà eth medish, e que'vs salvarà » ; Òsa.6:3 : « Que coneishem, que cercam de conéisher l'Etèrne ; la soa venguda qu'ei autan certana com la de l'auròra. Que vienerà entà nosauts com la ploja, com la ploja de la prima qui adaiga la tèrra » ; dens las escrituras de l'aliança navèra, que legem : Matt.21:40 : « Adara, quan lo mèste de la vinha viénia, qui harà ad aqueths vinhairons ? » ; 24:50 : « ... lo mèste d'aqueth servidor que vienerà lo dia on s'i espèra pas e pontuaument que coneish pas, » ; 25:31 : « Quan lo Hilh de l'òmi viénia dens la soa glòria, dab tots los anjos, que s'assetarà suu tròne de la soa glòria . » ; Jea.7:27 : « Totun aqueste, que sabem d'on ei ; mes lo Crist, quan viénia, arrés ne saberà pas d'on ei. » ; 7:31 : « Mantua au demiei de la hora que credó en eth, e que disèn : Lo Crist, quan viénia, ce harà mei de miracles qui n'a pas hèit aqueste ? » ; Hébr.10:37 : « Enquèra drin, un drin de temps : lo qui deu vièner que vienerà, e ne trigarà pas ». Lo darrèr testimoniatge de Jèsus : Jea.14:3 : « E, quan me sii hèit enlà, e que vs'aurèi preparat ua plaça, que tornarèi, e que'vs prenerèi dab jo, entà qu'aquí on soi qu'i siatz tanben » ; Lo testimoniatge deus anjos : Act.1:11 : « e que digón : Òmis Galiléens, perqué arrestatz vosauts a espiar au cèu ? Aqueth Jèsus, qui ei estat tirat au cèu deu miei de vosauts, que vienerà de la medisha faïçon que l'avetz vist anant au cèu. ». Lo projècte adventista deu Messias qu'apareish dens : Esa.61:1-2 : « l'esperit deu Senhor, YaHWéH, qu'ei sus jo, pr'amor que YaHWéH m'a untat entà portar bonas novèlas aus malurós ; Que m'a enviat entà garir los qui an lo còr brighat, Entà proclamar aus captius la libertat, e aus presoèrs la desliurança ; entà publicar ua annada de gràcia de YaHWéH, ... » Ací, legent aqueth tèxte dens la sinagòga de Nazaret, Jèsus qu'arrestè la soa lectura e que tornè barrar lo libe, pr'amor que la seguida, tà cò deu « dia de venjança » ne's devè pas complir que 2003 ans mei tard, entau son divin retorn gloriós : « e un dia de venjança deu noste Diu ; entà consolar tots los afligits ; »

L'adventisme qu'a uei multiplas caras, e en prumèr, l'aspècte institucionau oficiau qui a regetat en 1991, las darrèras lutz que Jèsus l'a prepausadas, per l'umile instrument uman qui soi. Los detalhs qu'apareisheràn on convien dens aqueth document. De plan nombrós grops adventistas dissidents qu'existeishen dispersats sus la tèrra . Aquera lutz que'us ei adreçada en prioritat . Que constitueish la « lutz grana » cap a la quau la nosta sòr espirituau ainada, Ellen White, que volèva conduir lo pòble adventista. Que presentava la soa òbra com la « lutz petita » qui conduseish cap a la « grana ». E dens lo son darrèr messatge public, brandint en l'aire a duas mans la senta Bíblia, que declarè : « Hrairs, que'vs recomandi aqueth libe ». Lo son vòt qu'ei uei exauçat ; Daniel e Apocalipsi que son entièrament descriptats per un estricte emplec deus còdis biblics. Ua armonia perfèita que revèla la grana sapience de Diu. Legidor, legidora, qui que sias, que t'exòrta a non pas cométer las errors deu passat, qu'ès tu qui't devi adaptar au projècte divin, pr'amor que lo Totpoderós ne s'adaptarà pas au ton punt de vista . Lo refús de la lutz qu'ei un pecat mortau shens nat remèdi ; la sang versada per Jèsus-Crist n'ac recobreish pas . Que torni barrar aquera importanta parentèsi e que torni sus la « calamitat » anonciada .

Abans d'abordar lo raconte de l'Apocalipsi, que'm te cau explicar perqué, d'ua façon generau, las profecias inspiradas per Diu que son entà nosauts, los èstes umans, vitaus au plus au punt, puishque la lor coneishença o lo lor mesprètz qu'aurà entà consequéncia la vita etèrna o la mort definitiva. La rason qu'ei la seguenta : l'estar uman qu'aima l'estabilitat e ad aqueth títol, que cranh los cambiaments . En consequéncia, que protegeish aquera estabilitat e que transforma la soa religion en tradicion, escartant tot çò qui's presenta dens un aspècte de nautat. Qu'ei atau com an agit, entà la lor pèrta, en prumèrs, los judius de l'anciana aliança divina qui Jèsus esita pas a denonciar com estant « ua sinagòga de Satan » dens Apo.2:8 e 3:9. En s'arrimant a la tradicion deus pairs, qu'an cregut que per aqueth mejan arribarén a protegir la lor relacion dab Diu. Mes que's passa dens aqueth cas ? L'òmi n'escota pas mei Diu quan lo parla, mes que demanda a Diu de l'escotar parlar. Dens aquera situacion, Diu ne tròba pas mei lo son compte, açò tant mei que, si vertat qu'ei que càmbia pas eth medish dens lo son caractèr e lo son jutjament qui demora eternaument lo medish, qu'ei autan vertadèr com lo son projècte ei en constanta creishença e en perpetuau cambiament. Un verset que sufiz entà confirmar aquera idèa : « lo sendèr deus justes qu'ei com la lutz resplendissante, dont l'esclat va creishent dinc au miei deu dia. (Pro 4:18) ». Lo « sendèr » d'aqueth verset qu'equivau-au « camin » incarnat en Jèsus Crist . Açò que pròva que la vertat de la fe en Crist evolua tanben pendent lo temps, au grat de la causida de Diu, confòrmament au son projècte. Los candidats entà l'eternitat que deurén balhar a las paraulas de Jèsus lo sens qui'us torna quan los ditz : « A lo qui gardarà dinc a la fin las meas òbras, que balharèi... (Apo.2:26) ». Hèra que pensan que sufiz de conservar l'aquesit de la partença dinc a la fin ; e qu'estó déjà l'error deus judius nacionaus e la leçon de Jèsus dens la soa parabòla deus talents. Mes qu'ei oblidar que la vertadèra fe ei ua relacion permanenta dab l'Esperit deu Diu viu qui velha a balhar aus sons mainatges aquera neuritud qui sòrt de la soa boca en tot temps e a tot moment. La paraula de Diu ne's restrenh pas a las sentas escrituras de la Bíblia, après era, que demora a contunhar, lo « Logos » vivent, la Paraula momentanèament hèita carn, lo Crist agint en Sent Esperit entà contunhar lo son dialògue dab los qui l'aiman e qu'ac recercan de tota la lor amna . Que pòdi har pròva d'aqueras causas puishqu'èi personaument beneficiat d'aqueth apòrt de navèras lutz qui hèi partatjar aus qui l'aiman autant que jo. La nautat recebuda deu cèu que melhora constantament la nosta compreson deu son projècte revelat e que cau saber trencar e abandonar las interpretacions despassadas quan vaden obsoletas. La Bíblia que'ns convida a agir atau : « Examinatz tota causa ; que retienetz çò qui ei bon ; (1Th.5:21) ».

Lo jutjament de Diu qu'ei a contunhar adaptat ad aquera evolucion progressiva de la lutz inspirada e revelada aus elegits depositaris deus sons oracles. Atau, l'estricta respècte de la tradicion que provòca la pèrta, pr'amor qu'empacha l'èste uman de s'adaptar a l'evolucion deu programa salvateur revelat progressivament dinc au cap deu monde. Qu'ei ua expression qui pren tota la soa valor dens lo maine religiós, qu'ei : la vertat deu temps present o la vertat presenta. Entà comprèner mèlher aquera pensada, que devem espiar dens lo passat, on avèvam dens lo temps deus apòstols, ua doctrina de fe perfèita. Mei tard, dens temps de tenèbras extrèmas profetizats, la doctrina deus apòstols qu'ei estada remplaçada per las de las duas « Roma » ; l'imperiau e la papau, las duas fasas d'un medish projècte divin preparat entau drac. D'aquí enlà, l'òbra de refòrma que justifica lo son nom, pr'amor que s'ageish de desarrigar las faussas doctrines e de replantar las bonas semenças destrusidas de la doctrina apostolica. Dab hèra paciéncia, Diu qu'a balhat temps, hèra temps, entà que la soa lutz sia restaurada dinc au son acabament integrat. A la diferéncia deus dius pagans qui reageishen pas, pr'amor qu'existeishen pas, lo Diu creator, eth, que viu eternaument, e que mòstra qu'existeish, per las soas reaccions e las soas accions inimitables ; malurosament entà l'òmi, devath l'aspècte de durs castigs. Lo qui comanda a la natura, qui dirigeish lo pericle, lo tron e los lambrets, qui desvelha los volcans e que'us hè escupir huec sus l'umanitat copabla, qui suscita los tèrratremes e que provòca los raz-de-mareja destructors, qu'ei tanben lo qui vien marmusar dens l'esperit deus sons elegits, l'avancement deu son projècte, çò que s'aprèsta a har, com l'avèva anonciat d'avança, longtemps abans. « Pr'amor que lo Senhor, l'Etèrne, ne hè pas arren shens aver revelat lo son secret aus sons servidors los profètas », segon Amos 3:7.

Lo prumèr espiar sus l'Apocalipsi

Dens la soa presentacion, Jean, l'apòstol deu Senhor Jèsus-Crist, que descriu los imatges qui Diu lo balha en vision e los messatges qui enten. En aparéncia, mes en aparéncia solament, la Revelacion, traduccion deu grèc « apocalupsis », ne revèla pas arren, pr'amor que garda lo son aspècte misteriós incomprendible entà las multitudes de credents qui la legen. Lo mistèri los décourage, e que'n son redusits a ignorar los secrets revelats.

Dieu n'ageish pas atau shens rason . En agint de la sòrta, Que ns'ensenha quant la soa Revelacion ei senta e, qui ad aqueth títol, qu'ei destinada unicament aus sons elegits . E qu'ei aquí que convien d'èste clar suu subjècte, los sons elegits ne son pas los qui preténdian l'èste, mes exclusivament los qui reconeish eth medish com los sons servidors, pr'amor que's distingueishen, deus faus credents, per la lor fidelitat e la lor aubedissença.

« Revelacion de Jèsus Crist, qui Diu l'a balhada entà mostrar aus sons servidors las causas qui deven arribar lèstament, e qu'a hèit conéisher, per l'enviada deu son anjo, au son servidor Jean, lo quau a atestat la paraula de Diu e lo testimoniatge de Jèsus Crist, tot çò qui a vist. (Apo.1:1-2) ».

Atau, lo qui a declarat dens Jean 14:6, « Que soi lo camin, la vertat e la vita ; nul ne vien pas au Pair que per jo », que vien, per la soa Apocalipsi, la soa Revelacion, mostrar aus sons servidors lo camin de la vertat qui'us permet d'obtièner la vita etèrna auhèrta e prepausada en lo son nom. ne l'obtieneràn pas donc que los qui jutjarà dignes de la recéber. Après aver mostrat concrètament peu son ministèri terrèstre çò qui constitueish lo modèl de la vertadèra fe, Jèsus que va reconéisher los qui son dignes d'eth e deu son sacrifici expiatòri voluntari, en çò qui's son reament engatjats dens aqueth camin que modèla dens lo quau a marchat abans eths. La soa consacracion plea e entièra au servici de Diu qu'ei la nòrma prepausada . Si lo Mèste a dit a Pilate : « ... que soi vienut dens lo monde entà tornar testimoniatge a la vertat ... (Jean 18:37) », dens aqueth medish monde, los sons elegits que deven har tot parièr.

Tot mistèri qu'a la soa explicacion, mes entà l'obtièner, que cau utilizar las claus qui obreishen e que barran l'accès aus secrets . Mes ailàs entaus curiós superficiaus, ua clau principau qu'ei Diu eth medish, en persona. A léser e au grat deu son jutjament infalhible e perfèitament juste, qu'obreish o que barra l'intelligéncia umana . Aqueth prumèr obstacle que torna lo libe revelat incomprendible e la senta Bíblia en generau que vad, quan ei sosmetuda a la lectura deus faus credents, un recuelh d'articles d'alibis religiós. E que son plan nombrós aqueras dalhas credents, qu'ei pr'amor d'aquò que, sus tèrra, Jèsus qu'avèva multiplicat los sons avertiments a perpau de las dalhas-christs qui apareisherén dinc au cap deu monde, segon Matt.24:5-11-24 e Matt.7:21 a 23, on met en guarda contra las faussas reivindicacions deus qui se reclaman d'eth a grans crits.

L'Apocalipsi qu'ei donc la revelacion de l'istòria de la vertadèra fe reconeishuda per Jèsus-Crist en Pair e en Sent Esperit sortit deu Pair, l'unic Diu creator. Aquera vertadèra fe que qualifica los sons elegits qui travèrsan au briu deus sègles enténèbrés deus temps de confusion religiòsa extrèma. Aquera situacion que justifica lo simbèu d'estelas qui Diu atribueish aus elegits qui reconeish, quitament momentanèament, pr'amor que com eras, segon Gen.1:15, que luseishen dens las tenèbras, « entà esclarir la tèrra. »

La dusau clau de l'Apocalipsi qu'ei amagada dens lo libe deu profèta Daniel, un deus libes de l'anciana aliança, la quau constitueish lo primèr deus « dus testimònis » de Diu citats dens Apo.11:3 ; lo segond estant l'Apocalipsi e los libes de l'aliança navèra. Pendent lo son ministèri terrèstre, Jèsus qu'a atirat l'atencion deus sons discipòls sus aqueth profèta Daniel dont lo testimoniatge ei classat dens los libes istorics dens la senta « Thora » judiva.

La Revelacion divina que pren l'aspècte de duas colonnas espirituas . Qu'ei autan verai, qui los libes de Daniel e lo de l'Apocalipsi balhada a Jean que son interdependents e complementaris entà portar, com duas colonnas, lo capitèth d'ua divina revelacion celèsta.

L'Apocalipsi qu'ei donc l'istòria de la vertadèra fe qui Diu defineish dens aqueth verset : « Urós lo qui lei e los qui entenen las paraulas de la profecia, e qui gardan las causas qui i son escritas ! Pr'amor que lo temps ei pròche (Apo.1:3) ».

Lo vèrbe « lira » qu'a entà Diu un sens precis qui l'assòcia lo hèit de comprèner lo messatge lejut. Aquera pensada qu'ei exprimida dens Esa .29:11-12 : « Tota la revelacion qu'ei entà vosautas com los mots d'un libe sagerat que's balha a un òmi qui sap lira, en disent : Lei donc aquò ! E qui respon : N'ac pòdi pas, pr'amor qu'ei sagerat ; o com un libe que's balha a un òmi qui sap pas lira, en disent : Lei donc aquò ! E qui respon : Ne sabi pas lira ». Per aqueras comparasons, l'Esperit que confirma l'impossibilitat de comprèner los messatges divins codats entaus qui « que l'aunoran de la boca e deus pòts, mes dont los còrs son aluenhats de Lui », segon Esa.29:13 : « lo Senhor dit : Quan çò pòble que s'aprèssa de jo, Que m'aunora de la boca e deus pòts; mes lo son còr qu'ei aluenhat de jo, e la cranhença qui a de jo n'ei pas qu'un precèpte de tradicion umana ».

Ua tresau clau que rejunh la primèra . Que's tròba egaument en Diu qui causeish souverainement au demiei deus sons elegits, lo qui va har capable de « lira » la profecia entà esclarir los sons hairs e sòrs en Jèsus-Crist. Pr'amor que Paul l'a raperat dens 1 Agacin.12:28-29 : « E Diu qu'a establìt dens la Glèisa primèr deus apòstols, secondement deus profètas, tresaument deus doctors, puish los qui an lo don deus miracles, puish los qui an los dons de garir, de secórrer, de governar, de parlar diversas lengas. Tots e son apòstols ? Tots e son profètas ? Tots e son doctors ? ».

Dens l'ordi dirigit per Diu, ne ns'improvisam pas profèta per decision umana personau . Tot que's passa com Jèsus l'a ensenhat en parabòla, ne nse devem pas precipitar entà prèner la primèra plaça deu davant de la scèna, mes au contrari, que'ns devem assetar dens lo hons de la sala, e esperar, si aquò que's deu produsir, qui Diu nse convida a nosauts tornar au primèr reng. N'ambicionavi pas nat ròtle particular dens la soa òbra, e n'avèvi pas entà jo, qui un apetit gran deu desir de comprèner las significacions d'aqueths estranhs messatges, qui legí dens Apocalipsi. E qu'ei Diu qui, abans que'n compregui lo sens, que m'a lançat un aperet dens ua vision . Ne sia donc pas estonat peu caractèr excepcionaument luminós de las òbras que presenti ; qu'ei lo hrut d'ua mission autenticament apostolica .

L'incapacitat momentanèa de comprèner los sons secrets revelats de faïçon codada qu'ei donc normau e prevista dens l'ordi establìt per Diu. L'ignorància ne constitueish pas ua falta, tant qu'ei pas la consequéncia d'un refús de la lutz balhada. Entau cas deu refús de çò qui revèla peus profètas qui eth missionne ad aqueth plap, la senténcia divina qu'ei immediata : qu'ei la rompedura de relacion, de proteccion e d'esperança. Atau, un profèta missionné, Jean, qu'a rebut de Diu ua vision codada, au temps de la fin, un aute profèta missionné que't presenta uei las visions descodadas de Daniel e Apocalipsi, t'auherint totas las garantidas de la benediccion divina per la lor sublima claror. Entad aqueth décodage, ua sola hont : la Bíblia, arren que la Bíblia, mes tota la Bíblia, devath l'esclairatge deu Sent Esperit. L'atencion de Diu e lo son amor que son virats sus las creaturas humanas mei simples segon l'exemple deus mainatges aubedissents, vaduts rares au temps de la fin. La compreson de la pensada divina ne's pòt pas realisar que dens ua collaboracion estreta e intensa de Diu e deu son servidor. La vertat ne's vòla pas ; que's merita . Qu'ei recebuda peus qui l'aiman com ua emanacion divina, un hrut, ua esséncia deu Senhor plan-aimat e adorat.

La construccion completa de la grana Revelacion portada de faïçon complementària peus libes Daniel e Apocalipsi qu'ei gigantesca e tromposament complèxa. Pr'amor qu'en realitat, Diu qu'i menciona sovent los medishs subjèctes sòus deus aspèctes e de las precisions diferentas e complementàrias. Au punt de mestresa qui èi uei subjècte, l'istòria religiòsa revelada qu'ei en hèit plan

simples de resumir.

Que demora enqüèra ua quatau clau : qu'ei nosauts medishs. Que cau que siam elegits, pr'amor que la nosta amna e tota la nosta personalitat que deu partatjar dab Diu, totas las soas concepcions deu ben e deu mau. Si quauqu'un ne l'aparten pas, qu'ei certan que va contestar la soa doctrina sus un punt o sus un aute. La gloriosa Revelacion n'apareish pas clara que dens l'esperit santificat deus elegits. La vertat qu'ei atau hèita que's mercandege pas, ne's negòcie pas, que la cau prèner tala com ei o la deishar. Com Jèsus l'a ensenhat, tot que's règla per deus « quidò » o deus « non ». E çò qui l'òmi i ajusta que vien deu Fin.

Que demora enqüèra un critèri fundamentau qui ei exigít per Diu : l'umilitat totau. La glòria d'ua òbra qu'ei legitima mes l'orgulh n'ac serà pas jamei : « Diu que resisteish aus orgulhós mes que hè gràcias aus umiles (Jac.4:6) ». L'orgulh estant la rasic deu mau qui a causat la pèrta deu drac dab las soas mostruosas consequéncias entà eth medish e entà totas las creaturas celèstas e terrèstras de Diu, qu'ei impossible entà un èste orgulhós d'obtiéner l'eleccion en Crist.

L'umilitat, la verdadèra, que consisteish a reconéisher lo noste flaquèr uman e a créder las paraulas deu Crist quan nse ditz : « shens jo, ne podetz pas arren har (Jean 15:5) ». Dens aqueth « arren » que's tròba, en prioritat, la possibilitat de comprèner lo sens deus sons messatges profetics codats. Que't vau díser perqué e te balhar l'explicacion. Dens la soa saviesa, la soa divina sapience, lo Senhor qu'a inspirat a Daniel las soas profecias en elements separats per detzenats d'annadas. Abans que m'inspire l'idèa de har la sintèsi comparativa de l'ensemble d'aqueras profecias separadas en capítols, arrés ne l'a pas hèit abans jo. Pr'amor qu'ei unicament per aquera tecnica qui las acusacions presentadas per Diu ganhan en precision e en claror. Lo secret de la lutz que pausa sus la sintèsi de l'ensemble deus tèxtes profetics, de l'estudi parallèl de las dadas deus sons capítols separats, e sustot de recercar dens tota la Bíblia la significacion espirituel deus simbèus encontrats. Tant qu'aqueth metòde ei pas estat utilizat, lo libe de Daniel, shens lo quau la profecia de l'Apocalipsi demora totaument incomprendibla, las acusacions divinas mencionadas n'an pas inquietat de tròp los qui concernivan. Qu'ei entà cambiar aquera situacion, qui lo Sent Esperit de Jèsus-Crist m'a inspirat entà har clar çò qui èra gardat, dinc aquí, escur. L'identificacion de las quate ciblas principaus de la colèra divina qu'ei atau revelada de faïçon indiscutibla . Dieu ne reconeish pas auta autoritat que la de la soa paraula escriuta, e qu'ei era qui denóncia e qu'acusa, au títol deus sons « dus testimònis » segon Apo.11:3, los pecaires terrèstres e celèstes. Qu'espiam a present aquera istòria profetica revelada en resumit .

Prumèra partida : l'istòria d'Israèl en deportacion despuish – 605

Daniel qu'arriba a Babylone (-605) Dan.1

Las visions de Daniel deus dominators successius

1-L'empèri caldèu : Dan.2:32-37-38 ; 7:4.

2-L'empèri mède e Pèrsia : Dan.2:32-39 ; 7:5 ; 8:20.

3-L'empèri grèc : Dan.2:32-39 ; 7:6 ; 8:21 ; 11:3-4-21.

4-L'empèri Romain : Dan.2:33-40 ; 7:7 ; 8:9 ; 9:26 ; 11:18-30.

5-Los reiaumes europèus : Dan.2:33 ; 7:7-20-24.

6-Lo regime papau : Dan.7:8 ; 8:10 ; 9:27 ; 11:36.

Dusau partida : Daniel + Apocalipsi

Profecia sus la purmèra vienuda deu Messias regetada peus judius : Daniel 9.

Persecucions deus judius peu rei grèc Antiochos IV Epiphane (-168) : anóncia d'ua calamitat grana : Dan.10:1. Lo compliment : Dan.11:31. Las persecucions romanas (70) : Dan.9:26.

Après los caldèus, los mèdes e los pèrses, los grècs, la dominacion de Roma, imperiau, puish papau, a partir de 538. En Roma, la fe crestiana qu'encontra la soa enemiga mortau dens las soas duas fasas successivas imperiau e papau : Dan.2:40 a 43 ; 7:7-8-19 a 26 ; 8:9 a 12 ; 11:36 a 40 ; 12:7 ; Apo.2 ; 8:8 a 11 ; 11:2 ; 12:3 a 6-13 a 16 ; 13:1 a 10 ; 14:8.

A partir de 1170 (Pierre Valdo), l'òbra de Refòrma dinc au retorn deu Crist : Apo.2:19-20-24 a 29 ; 3:1 a 3 ; 9:1 a 12 ; 13:11 a 18.

Enter 1789 e 1798, l'accion punitiva de l'ateïsme revolucionari francés : Apo.2:22 ; 8:12 ; 11:7 a 13.

L'empèri de Napoleon 1èr : Apo.8:13.

A partir de 1843, l'espròva de la fe adventista e las soas consequéncias : Daniel 8:14 ; 12:11-12 ; Apo.3. Caduda deu protestantisme tradicionau : Apo.3:1 a 3 ; lo son castig : Apo.9:1 a 12 (la 5au trompeta). Los pionèrs adventistas benesits : Apo.3:4 a 6.

A partir de 1873, la benediccion oficiala de l'institucion adventista deu setau dia universau : Daniel

12:12 ; Apo.3:7 ; lo sagèth de Diu : Apo.7 ; la soa mission universau o messatges deus tres anjos : Apo.14:7 a 13.

A partir de 1994, somesa a ua espròva de fe profetica, la fe adventista institucionau caduda : Apo.3:14 a 19. La consequéncia : que rejunh lo camp protestant regetat despuish 1844 : Apo.9:5-10. Lo son castig : Apo.14:10 (que beurrà, eth tanben, ...).

Enter 2021 e 2029, la Tresau Guèrra Mondiau : Daniel 11:40 a 45 ; Apo.9:13 a 19 (la 6au trompeta).

En 2029, la fin deu temps de gràcia collectiva e individua : Apo.15.

L'espròva universau de la fe : la lei dominicau impausada : Apo.12:17 ; 13:11 a 18 ; 17:12 a 14 ; los sèt darrèrs hlagèths : Apo.16.

A la prima 2030, « Harmaguédon » : decret de mort e retorn gloriós deu Crist : Daniel 2:34-35-44-45 ; 12:1 ; Apo.13:15 ; 16:16. La setau trompeta : Apo.1:7 ; 11:15 a 19 ; 19:11 a 19. Lo setau darrèr hlagèth : Apo.16:17. La seguèra o lo raubatòri deus elegits : Apo.14:14 a 16. La vrenha o lo castig deus faus ensenhaires religiós : Apo.14:17 a 20 ; 16:19 ; 17 ; 18 ; 19:20-21.

A partir de la prima 2030, lo setau millenari o gran sabat entà Diu e los sons elegits : vençut, Satan qu'ei encadenat sus la tèrra desolada pendent mila ans : Apo.20:1 a 3. Au cèu, los elegits que jutjan los descaduts : Daniel 7:9 ; Apo.4 ; 11:18 ; 20:4 a 6.

Cap a 3030, lo Jutjament darrèr : la glòria deus elegits : Apo.21. La segonda mort sus la tèrra : Daniel 7:11 ; 20:7 a 15. Sus la tèrra renovelada : Apo.22 ; Dan.2:35-44 ; 7:22-27.

Los simbèus de Roma dens la profecia

L'aspècte escur de las profecias que pausa sus l'utilizacion de simbèus diferents mentre que concerneishen ua medisha entitat. Que vaden, deu còp, complementaris, en plaça de s'exclúser. Açò que permet a Diu de gardar l'aspècte misteriós deus tèxtes e de bastir que'n pertrei-robòt, los aspèctes diferents deu subjècte ciblat. Atau que n'ei de la soa cibla principau : Roma.

Dens Dan.2, dens la vision de l'estatua, qu'ei lo quatau empèri avent entà simbèu « las camas de hèr ». Lo « hèr » qu'ei a l'imatge deu son caractèr dur e de la soa devise latina « DVRA LEX SED LEX », tradusida per : « la lei qu'ei dura, mes la lei qu'ei la lei ». En mei, las « camas de hèr » que rapèran l'aspècte deus legionaris romans enlardats de coirassas de hèr suu tòrs, suu cap, sus las espatlas, suus braç e sus las camas, avançant a pès en longas colomnas organizadas e disciplinadas.

Dens Dan.7, Roma, dens las soas duas fasas paganas, la republicana e l'imperiau, qu'ei enqüèra lo quatau empèri descrivut com « un mostre espaventable a las dents de hèr ». Lo hèr de las soas dents que la religa a las camas de hèr de Dan .2. Qu'a tanben « dètz còrns » qui representan dètz reiaumes europèus independents qui's van formar après la caduda de l'empèri roman. Qu'ei l'ensenhament balhat dens Dan .7:24.

Dan.7:8 que descriu l'aparicion d'ua onzau « còrn » qui va vèder dens la profecia, la cibla principau de tota la colèra divina. Que recep lo nom de « petit còrn » mes, paradoxaument, Dan.7:20 que l'atribueish « ua mei grana aparéncia qui los autes ». L'explicacion que serà balhada dens Dan .8:23-24, « aqueth rei impudent e artificieux ... que s'i escairà dens las soas enterpresas ; que destrusirà los poderós e lo pòble deus sents ». Qu'ei aquí, ua partida solament accions qui Diu imputa ad aquera segonda dominacion romana, qui's compleish a partir de 538, dab l'instauracion deu regime papau qui impausa la fe catolica romana per l'autoritat imperiau de Justinian 1èr. Que vam dever rellevar totas las acusacions qui Diu presenta de faïçon dispersada, dens tota la profecia, contra aqueth regime autocrata e despòta, mes religiós, qui representa lo papisme roman. Si Dan.7:24 lo dit « diferent deus

prumèrs », qu'ei precisament pr'amor que lo son poder ei religiós e que pausa sus la credulitat deus poderós qui ac cranhen e que cranhen la soa influéncia au près de Diu ; çò que Dan.8:25 qu'impunta a l'« escaduda de las soas rusas ». Daubuns que van dilhèu trobar anormau que religui lo rei de Daniel 7 au rei de Daniel 8. Que devi donc demostrar la justificacion d'aqueth ligam.

Dens Dan.8, ne trobam pas mei las quate successions imperiaus de Dan.2 e 7, mes solament dus d'aqueths empèris, d'alhors identificats clarament dens lo tèxte : l'empèri mède e Pèrsia, designat per un « marro » e l'empèri grèc imagé per un « boc » qui precedeish l'empèri Romain. En 323, lo gran conquistaire grèc Alexandre lo gran que's moreish, « lo còrn gran deu boc que's copa ». Mes shens eretèr, lo son empèri qu'ei partatjat enter los sons generaus . Après 20 ans de guèrra enter eths, ne demora pas que 4 reiaumes « quate còrns que's lhevèn aus quate vents deus cèus entà la remplaçar ». Aqueths quate còrns que son, Egipte, Siria, Grècia e Tràcia. Dens aqueth capítol 8, l'Esperit que'ns presenta la neishença d'aqueth quatau empèri qui, a la partença, n'ei pas qu'ua vila occidentau, purmèr monarquista, puish republicana despuish – 510. Qu'ei dens lo son regime republican qui Roma pren progressivament poténcia en transformant en colonia romana los pòbles qui recorren a la soa ajuda. Qu'ei atau, qui au verset 9, devath lo nom « petit còrn » qui designa, dejà, lo regime papau roman dens Dan.7, l'arribada de la Roma republicana dens l'istòria de l'Orient on se tròba Israèl, que's compleish per la soa intervencion en Grècia, « l'ua deus quate còrns ». Com ac vieni de díser, qu'ei estada aperada en – 214 entà reglar un diferent qui opausava duas ligas grècas, la liga aquèa e la liga etoliana, e lo resultat qu'ei estat entà Grècia, la pèrta de la soa independéncia, e l'asservissement coloniau aus romans en – 146. Lo verset 9 qu'evòca las conquistas successivas qui van har d'aquera vila petita d'Itàlia, lo quatau empèri imagé per « lo hèr » dens las profecias precedentas. Lo lòc geografic deu rasoament qu'ei lo d'Itàlia on Roma se tròba. La neishença deus sons fondators Romul e Remus que met en scèna ua loba qui'us auré aleitats. En latin lo mot Loba que's ditz « lupa » qui significa loba mes tanben prostituïda. Atau autanlèu la soa creacion aquera vila qu'estó mercada per Diu entau son doble destin profetic . Que la se retrobarà en lop dens la jaça de Jèsus, qui la compararà a ua prostituïda dens Apo.17. Puish, la soa extension cap a la soa « mièidia », que s'ei complida en conquistant Itàlia deu Sud (– 496 a – 272), puish en sortint victoriosa de las guèrras miadas contra Cartage, l'actuaui Tunis, a partir de 264 abans la nosta èra. La fasa seguenta cap a la soa « orient » qu'ei la de la soa intervencion en Grècia com ac vienem de véder. Qu'ei aquí, qui ei descrivuda com « se lhevant de l'ua deus quate còrns » de l'empèri grèc esclatat eretat d'Alexandre lo Grand. De mei en mei poderosa, en – 63, Roma que va acabar per impausar la soa preséncia e lo son poder coloniau a la Judèa qui l'Esperit nomma « lo mei beròi deus país » pr'amor qu'ei la soa òbra despuish la soa creacion après la sortida deu son pòble d'Egipte. Aquera expression qu'ei represa dens Ezé .20:6-15. Precision istorica : un còp de mei, Roma qu'estó aperada per Hyrcan ne luta contra lo son hrai Aristobule. Las tres conquistas romanas descrivudas, devath la medisha forma geografica qui las deu « marro » médo-persan deu medish capítol, que son confòrmes au testimoniatge istoric . La mira fixada per Diu qu'ei donc atenhut : l'expression « petit còrn » de Dan.7:8 e Dan.8:9 que concerneish, dens las duas referéncias, l'identitat romana. La causa qu'ei demostrada e indiscutibla. Sus aquera certitud, l'Esperit divin que va poder completar lo son ensenhament e las soas acusacions portadas contra aqueth regime religiós papau, qui concentra sus eth medish tots los pericles deu cèu. La succession de la Roma papau a la Roma imperiau estant estada demostrada dens Dan.7, ací, dens Dan.8, l'Esperit que sauta los sègles qui'us separan, e autanlèu lo verset 10, que repren entà cibla, l'entitat papau, la soa enemiga mortau preferida ; e pas shens causa. Pr'amor qu'accedeish a la religion crestiana deus ciutadans deu reiaume deus cèus assemblats per Jèsus-Crist : « que's lhevè dinc a l'armada deus cèus ». La causa qu'ei complida en 538 peu decret imperiau de Justinian 1èr qui auhereish a Vigile 1èr, l'autoritat religiós e lo trône papau deu Vatican. Mes providit de çò poder, qu'ageish contra los sents de Diu, qui secuta au nom de la religion crestiana, com los sons successors istorics ac haràn pendent quasi 1260 annadas (enter 538 e 1789-1793). Ua precision istorica que confirma l'exactitud d'aquera durada, sabent que lo decret estó escrit en 533. Las 1260 annadas que's son donc, dens aqueth calcul, acabadas en 1793, annada on dens la « Terror » revolucionària, l'abolicion de la glèisa romana qu'estó decretada . « Elle que hasó tombar a tèrra ua partida de las estelas e que'us traupí ». L'imatge que serà représ dens Apo .12:4 : « la soa coda qu'entrainè lo tèrc de las estelas deu cèu e que'us getava sus la tèrra ». Las claus que son balhadas dens la Bíblia . Tà çò de las estelas, que son dens Gen .1:15 : « Diu que'us placè dens l'estenuda deu cèu entà esclarir la tèrra » ; dens Gen.15:5, que son comparadas a la posteritat d'Abraam : « Espia cap au cèu e que compta las estelas, si'us pòdes comptar ; tau que serà la toa posteritat » ; dens Dan.12:3 : « los qui auràn ensenhat la justícia a la multitud que lusiràn com las estelas, a tostemps e a perpetuitat ». Lo mot « coda » que va préner ua importància grana dens l'Apocalipsi de Jèsus-Crist, puishque simboliza e que designa « lo profèta qui ensenha la mensonja », com Esaïe 9:14 que ns'ac revèla, obrint atau la nosta intelligéncia deu messatge codat divin. Lo

regime papau de Roma qu'ei donc, peus sègles de la soa dominacion e despuish la soa origina, dirigit per faus profètas, segon lo sent e juste jutjament revelat per Diu.

Dens Dan.8:11, Diu qu'acusa la papautat de's l'hevar contra Jèsus-Crist, lo sol « Cap deus caps », com ac precisarà lo verset 25, egaument citat com « Rei deus reis e Senhor deus senhors », dens Apo.17:14 ; 19:16. Que legem : « Elle que's l'hevè dinc au cap de l'armada, que'u tirè lo perpetuau e que barregè la basa deu son santuari ». Aquera traduccion que difereish de las traduccions correntas, mes qu'a lo meriti de respectar, estrictament, lo tèxte ebrèu originau. E devath aquera fòrma lo messatge de Diu que pren consisténcia e precision . Lo tèrme « perpetuau » ne concerneish pas ací lo « sacrifici », pr'amor qu'aqueth mot ei pas escrivut dens lo tèxte ebrèu, la soa preséncia qu'ei illicita e non justificada ; en mei, que faussa lo sens de la profecia . En efèit, la profecia que cibra l'èra crestiana dens la quau, segon Dan.9:26, los sacrificis e las ofrendas que son estats abolits . Aqueth tèrme « perpetuau » que concerneish ua propietat exclusiva de Jèsus-Crist qui ei lo son sacerdoti sia, lo son poder d'intercesseur en favor deus sons sols elegits qui identifica e que selecciona . Solament, en s'apoderant d'aquera pretension, lo regime papau que benedeish los maladits e que maladitz los benesits de Diu qui acusa faussament d'eretgia, s'erigint eth medish que'n modèla fe divina ; ua pretension totaument contestada per Diu dens la soa revelacion profetica qui l'acusa, dens Dan.7:25, de « formar l'intencion de cambiar los temps e la lei ». L'eretgia qu'ei donc dens l'òbra entièra deu regime papau, tornat atau qu'indigna de portar o de tornar un jutjament religiós quau que sia. Lo perpetuau qu'ei donc confòrmament aus ensenhaments de Héb.7:24, lo « sacerdoti intransmissible » de Jèsus-Crist. Qu'ei pr'amor d'aquò que, lo papisme ne pòt pas pretendre a ua transmission deu son poder e de la soa autoritat per Diu en Jèsus-Crist ; ne podèva pas donc que l'ac voler illegaument dab totas las consequéncias qu'auràn, entad eth e los qui seduseish, un tau panatòri. Aqueras consequéncias que son reveladas dens Dan .7:11. Au jutjament darrèr, que patirà la « segonda mort, getat vivent dens l'estanh de huec e de sofre », dont a longtemps miaçat, eth medish, los monarcas e tots los òmis, entà qu'ac sèrvian e qu'ac crànlian : « Qu'espièi alavetz pr'amor de las paraulas arrogantas qui prononciava lo còrn, e mentre qu'espièi, l'animau qu'estó tuat, e lo son còs qu'estó destrusit, liurat au huec entà èste cremat ». Au son torn, la Revelacion de l'Apocalipsi que confirmará aquera senténcia deu juste jutjament deu vertadèr Diu otratjat e frustrat, dens Apo.17:16 ; 18:8 ; 19:20. Qu'èi causit de tradusir per, « e que barregè la basa deu son santuari » pr'amor deu caractèr espiritau de las acusacions portadas contra lo regime papau. En efèit, lo mot ebrèu « mecon » que's pòt tradusir per : lòc o basa. E dens lo cas qui's presenta, qu'ei plan la basa deu santuari espiritau qui ei barrejada. Aqueth tèrme « basa » que concerneish, segon Eph.2:20-21, Jèsus-Crist eth medish, « pèira principau de l'angle », mes tanben, tot lo fondament apostolic comparat a un edifici espiritau sia, un « santuari » propietat de Jèsus-Crist, bastit per Diu sus eth. L'eretatge pretendut de Sent Pèir qu'ei donc contradiçit per Diu en persona. Entau papisme, lo sol eretatge de Pierre qu'ei la prolongacion de l'òbra deus sons borrèus qui l'an crucificat après lo son divin Mèste. Lo son regime de l'inquisicion qu'a reproduçit fidèument lo modèl pagan inicial . Avent « cambiat los temps e la lei » qui Diu a instaurats, aqueth regime intolerant e crudèu, dont daubuns caps papaus èran assassins, criminaus notòris, com Alexandre VI Borgia e lo son hilh Cesar, executor e Cardinal, que hè pròva de la natura diabolica integrau de l'institucion papau catolica romana . D'enòrmes massacres de gents pasiblas que son estats aviats per aquera autoritat religiós, per las conversions forçadas, jos pena de mort, e los ordis religiós de las crotzadas condusidas contra los musulmans qui aucupavan la tèrra d'Israèl ; ua tèrra maladita per Diu despuish l'annada 70, on los romans son venguts destrusir « la vila e la santetat », confòrmament a çò qui ei anonciat, dens Dan.9:26, pr'amor deu reget deu Messias peus judius. La « basa deu son santuari » que concerneish tota las vertats doctrinaus recebudas peus apòstols qui'us an transmetudas a las generacions futuras per las escrituras de l'aliança navèra ; lo dusau deus « dus testimònis » de Diu, segon Ap.11:3. D'aqueth testimòni silenciós, lo papisme n'a pas retienut que los noms deus eròis de la fe biblica qui hè adorar e servir en multitud per las soas multitudes d'adèptes. La vertat segon Roma qu'ei consignada, en partida, dens la soa « missa » (lo guida de la missa), qui remplaça las « dus testimònis » de Diu ; los escriuts de l'anciana e de l'aliança navèra qui constitueishen amassa la senta Bíblia qui a combatuda en balhant la mort aus sons fidèus partisans.

Lo verset 12 de Dan.8, que'ns va revelar, perqué, Diu eth medish qu'ei estat obligat de suscitar aquera odiosa e detestabla religion. « l'armada qu'estó liurada dab lo perpetuau pr'amor deu pecat ». Atau los òrres e òrras accions d'aqueth regime qu'an existit, peu desir de Diu, entà punir lo « pecat » qui ei, segon 1 Jean 3:4, la transgression de la lei. E qu'ei ua accion imputabla dejà a Roma mes dens la soa fasa imperiau pagana, pr'amor que lo pecat autan grèu, qui merita ua tau punicion, qu'a tocat Diu sus dus punts hèra sensibles : la soa glòria de Diu creator e de Vencedor en Crist. Que veiram dens Apo .8:7-8, qui l'instauracion deu regime papau, en 538, que constitueish lo segond castig, infligit per Diu, e profetizat peu simbèu avertisseur de la « dusau trompeta ». Un aute castig que la

precedeish, complit per las invasions barbaras d'Euròpa vaduda infidèlament crestiana. Aqueras accions s'espandint enter 395 e 476, la causa deus castigs infligits que's tròba enqüèra abans 395. Atau, que's confirma la data deu 7 de Març de 321, en la quau, l'emperador roman pagan, Constantin 1èr, peu quau la patz ei estada auhèrta aus crestians de l'empèri, qu'a ordenat per decret l'abandon de la practica deu sabat qui a remplaçat peu repaus deu prumèr dia. Solament, aqueth prumèr dia qu'èra consacrat au culte pagan deu só invençut divinizat . Dieu que pativa còp un doble otratge : la pèrta deu son sabat, memoriau de la soa òbra de creator e de la soa victòria finau sus tots los sons enemics, mes tanben, a la soa plaça, l'extension de l'aunor pagan tornat au prumèr dia, dens los rengs medishs deus discípols de Jèsus-Crist. Drin de gents que van comprèner l'importància de la falta, pr'amor que cau realizar que Diu ei pas solament creator de la vita, qu'ei tanben creator e organizator deu temps, e qu'ei solament dens aquera mira qu'a creat los astres deu cèu. Lo só qu'apareish lo quatau dia entà mercar los dias, la lua, entà mercar la nueit, e lo só enqüèra e las estelas entà mercar las annadas. Mes la setmana n'ei pas mercada peus astres, que pausa unicament sus ua decision sobeirana deu Diu creator. Que va donc representar lo signe de la soa autoritat e Diu qu'i velharà .

Lumière suu sabat

L'organizacion qu'interna setmana qu'ei-tanben, l'expression de la soa divina volontat e Diu qu'ac raperarà en temps volut dens lo tèxte deu son quatau comandament : « Sovien-te deu dia deu repaus entad ac santificar. Qu'as sheis dias entà har tot lo ton obratge, mes lo setau qu'ei lo dia de YaHWÉH, lo ton Diu, ne haràs pas en aqueth dia, nat obratge, ni tu, ni la toa hemna, ni los tons mainatges, ni los tons animaus, ni l'estrangèr qui ei dens las toas pòrtas, pr'amor que YaHWÉH a hèit lo cèu, la tèrra, la mar e tot çò qui contienen en sheis dias ; qu'ei pr'amor d'aquò qu'a benedit lo setau dia e que l'a santificat ».

Espia plan, dens aquera citacion, qu'ei question unicament de las chifras « sheis e sèt » ; lo mot sabat n'ei pas quitament citat . E devath la soa fòrma « setau », nombre ordinau, lo Creator Legislator qu'insisteish sus la posicion qui aqueth setau dia ocupa. Perqué aquera insisténcia ? Que't vau balhar ua rason de cambiar, autan necessari, lo ton espiar sus aqueth comandament. Dieu qu'a volut renovar l'ordi deu temps qui a establìt autanlèu la fondacion deu monde. E si insisteish tant, qu'ei

pr'amor que la setmana ei bastida a l'imatge deu temps complet deu son projècte salvateur : 7000 annadas o mei precisament, 6000 + 1000 annadas. Entà aver desformat lo son projècte deu salut, en frapant dus còps lo ròc de Horeb, Moïse qu'estó empachat d'entrar dens la Canaan terrèstre. Qu'estó la leçon qui Diu voló balhar a perpaus de la soa desobediéncia. Despuish 1843-44, lo repaus deu primèr dia que pòrta las medishas consequéncias, mes aqueth còp, qu'empacha l'entrada dens la Canaan celèste, la recompensa de la fe deus elegits auhèrta per la mort expiatòria de Jèsus-Crist. Aqueth jutjament divin que tomba suus rebèlles, pr'amor que, com l'accion de Moïse, lo repaus deu primèr dia n'ei pas confòrme au projècte programat per Diu. Los noms que pòden estar cambiats shens tròp de consequéncias, mes lo caractèr de las chifras, qu'ei la lor immutabilitat . Entau Diu creator, qui supervisa la soa creacion, la debanada progressiva deu temps que s'efectua per ua succession de setmanas de sèt dias . De faïçon immutabla, lo primèr dia que demorà lo primèr dia e lo « setau » que demorà lo « setau » . Cadun deus dias que va gardar perpetuaument la valor qui Diu l'a balhada, autanlèu lo començament. E la Genèsi que ns'apren, au capítol 2, qui lo setau dia ei l'objècte d'un sòrt particular : qu'ei « santificat » sia, metut a despart. Dinc adara, l'umanitat qu'a ignorat la vertadèra causa d'aquera valor particulara, mes uei, en lo son nom, que balhi l'explicacion de Diu . A la soa lutz, la causida de Diu que s'esclaira e que's justifica : lo setau dia que profetiza lo setau millenari deu projècte globau divin de 7000 annadas solaras, dont los darrèrs « mila ans » citats dens Apo.20, que veirà los elegits de Jèsus-Crist entrar dens lo gai e la preséncia deu lor Mèste plan-aimat. E aquera recompensa que serà estada obtienuda gràcias a la victòria de Jèsus suu pecat e la mort. Lo sabat santificat n'ei pas mei solament lo memoriau de la creacion deu nòste univèrs terrèstre per Diu, que mèrca tanben cada setmana l'avançada cap a l'entrada dens lo reiaume deus cèus on, segon Jean.14:2-3, Jèsus « que prepara ua plaça » entà las soas hèra-aimats elegits. Aquí aquí, ua hèra beròja rason de l'aimar e de l'aunorar aqueth sent setau dia, quan se presenta entà mercar la fin de las nostas setmanas, au cocar deu só, a la fin deu 6au dia.

D'ara enlà, quan légias o qu'enteneràs las paraulas d'aqueth quatau comandament, que deuràs entèner darrèr las paraulas deu tèxte, Diu díser a l'èste uman : « Qu'as 6000 ans entà produsir las òbras de fe deus elegits, pr'amor qu'arribat a la fin d'aqueth temps, lo temps deus 1000 ans deu setau millenari ne t'apartienrà pas mei ; ne's perlongarà pas qu'entà los mens elegits entrats dens la mea eternitat celèsta, peu mejan de la vertadèra fe reconeishuda per Jèsus-Crist ».

Lo sabat qu'apareish atau com un signe simbolic e profetic de la vita etèrna reservada a las recrompats de la tèrra. Tanben, Jèsus que l'a imagé per « la pèrta de gran prèmi » de la soa parabòla citada dens Matt.13:45-46 : « lo reiaume deus cèus qu'ei enqüèra parièr a un mercand qui cèrca beròjas pèrlas. Qu'a trobat ua pèrta de gran prèmi ; e qu'ei anat véner tot çò qui avèva, e que l'a crompada ». Aqueth verset que pòt recéber duas explicacions invertidas. L'expression « reiaume deus cèus » que designa lo projècte salvateur de Diu . En imageant lo son projècte, Jèsus-Crist que's compara a un « mercand » de « pèrlas » qui recerca la pèrta, la mei beròja, la mei perfèita e donc en consequéncia, la qui pren lo mei gran prèmi. Entà trobar aquera pèrta rara, e donc preciosa, Jèsus qu'a quitat lo cèu e la soa glòria e sus la tèrra au prètz de la soa mort terribla, qu'a recrompat aqueras pèrlas espirituas entà que vàdian la soa propietat entà l'eternitat. Mes invèrsament, lo mercand qu'ei l'elegit qui a set de l'absolut, de la perfeccion divina qui serà la recompensa de la vertadèra fe. Aquí enqüèra entà emportar aqueth prèmi de la vocacion celèsta, que desdèisha las valors terrèstras vanas e injustas entà se consacrar a tornar au Diu creator un culte qui eth sia agradiu. Dens aquera version, la pèrta de gran prèmi qu'ei la vita etèrna auhèrta per Jèsus-Crist aus sons elegits a la prima de l'annada 2030.

Aquera pèrta de gran prèmi ne pòt pas donc concernir que la darrèra epòca de l'adventisme ; aquera dont los darrèrs representants van víver dinc au vertadèr retorn de Jèsus-Crist. Qu'ei pr'amor d'aquò que, aquera pèrta de gran prèmi que regropa lo sabat, lo retorn deu Crist e la santetat deus darrèrs elegits. La perfeccion doctrinau retrobada en aquera darrèra epòca que balha aus sents l'imatge de la pèrta . La lor experiéncia especifica d'entrar vius dens l'eternitat que confirma aqueth imatge de pèrta . E lo lor estacament au sabat deu setau dia qui saben profetizar lo setau millenari que balha au sabat e au setau millenari l'imatge d'ua jòia preciosa unica a lo quau arren ne pòt pas estar comparat senon ua « pèrta de gran prèmi ». Aquera idèa que va aparéisher dens Apo.21:21 : « las dotze pòrtas qu'èran dotze pèrlas ; cada pòrta qu'èra d'ua sola pèrta . La plaça de la vila qu'èra d'aur pur, com veire transparent ». Aqueth verset que soslinha l'unicitat de la nòrma de la santificacion exigida per Diu, e au còp, l'unica recompensa que constituesca l'obtencion de la vita etèrna per la lor entrada dens lo sabat deu setau millenari per « pòrtas » simbolicas qui imagent las espròvas de fe adventistas. Los darrèrs recrompats ne son pas melhors que los qui los an precedits. Qu'ei unicament la vertat doctrinau qui Diu los a hèit conéisher qui justifica lo lor imatge de pèrta qui succedeish a la de las pèiras preciosas talhadas. Dieu ne hè pas jamei excepcion entà las personas mes, en foncion deu temps concernit, que s'ei reservat lo dret de har excepcion sus la nòrma de la santetat exigida entà

obtièner lo salut. L'èra crestiana examinada que concerneish principaument lo temps mercat peu retorn deu pecat religiosament oficializat despuish l'instauracion deu regime papau roman sia, despuish 538. Tanben, las debutas de la Refòrma que son cobèrtas per la soa compassion e la soa misericòrdia, e la transgression deu sabat n'estó pas imputada abans que lo decret de Dan.8:14 qu'entra en vigor sia, despuish 1ra prima 1843. En allusion subtila, la crompa de la pèrta qu'ei prepausada per Jèsus dens Apo .3:18 : « que t'aconselhi de crompar de jo de l'aur esprovat peu huec, entà que vàdias ric, e deus vestits blancs, entà que sias vestit e que la vergonha de la toa nuditat paréishia pas, e un colliri entà untar los tons uelhs, entà que vejas ». Aqueras causas, qui Jèsus prepausa aus qui ne mancan, que constitueishen los elements qui balhan a l'elegit lo son aspècte simbolic de « pèrta » a l'espiar e au jutjament deu Senhor Jèsus-Crist. La « pèrta » que deu estar « crompada » de Lui, n'ei pas obtenuda gratuïtament . Lo prèmi qu'ei lo deu renonciament a si medish, basa deu combat de la fe. Dens l'ordi respectiu, Jèsus que prepausa de véner ua fe esprovada per l'espròva qui balha a l'elegit la soa riquesa espirituau ; la soa justícia pura e shens plap qui cobreish la nuditat espirituau deu peccaire graciàt ; l'ajuda deu Sent Esperit qui obreish los uelhs e l'intelligéncia de l'òmi peccaire suu projècte revelat per Diu dens las soas sentas Escrituras de la Bíblia.

Dens lo temps deus 6000 ans de l'èra crestiana, Diu qu'a pacientat dinc au cap d'aqueth cicle terrèstre entà har descobrir aus sons darrèrs elegits la magnificéncia deu son sent setau dia o sabat santificat entau son repaus. Los elegits qui'n comprenen lo sens qu'an adara tota rason de l'aimar e de l'aunorar com un present de Jèsus-Crist. Tà çò deus qui l'aiman pas e qu'ac combaten, qu'an e qu'auràn totas las rasons d'ac detestar pr'amor que mercarà la fin de la lor animau existéncia terrèstra.

Lo decret de Daniel 8:14

Dan.8:12 que contunha, disent : « lo còrn que getè la vertat per tèrra, e que s'i escadó dens las soas enterpresas ». La « vertat » qu'ei, segon Psa.119:142, « la lei ». Mes qu'ei tanben l'opausat absolut de la « mensonja » qui, segon Esa.9:14, que caracteriza lo « dalha profèta » papau peu tèrme « coda » qui l'acusa dirèctament dens Apo.12:4. En hèit, que geta la vertat per tèrra entà installar a la soa plaça las soas « mensonja » religiósas. Las soas « enterpresas » ne podèvan pas que « s'i escàder », puishque Diu eth medish qu'a suscitât la soa aparicion entà punir l'infidelitat crestiana practicada despuish lo 7 de Març de 321.

Los versets 13 e 14 que van préner ua importància vitau dinc au cap deu monde. Dens lo verset 13, deus sents que s'interrogan a perpaus deu temps qui va durar l'extorsion deu « perpetuau » e lo deu « pecat devastator » ; causas qui vienem d'identificar. Mes qu'atardam drin sus aqueth « pecat devastator ». La devastacion en question qu'ei la de las amnas o vitas umanas. A tèrme, l'umanitat entièra decimada que va deishar, pendent las « mila ans » deu setau millenari, la planeta qu'entèrra dens la soa fòrma d'origina « qu'informa e que vueita » qui'u valerà, dens Apo.9:2-11, 11:7, 17:8 e 20:1-3, lo nom « abisme » de Gen.1:2.

Los « sents » que demandan egaument pendent quant de temps la « santetat e l'armada » crestiana « e seràn traupidas ? ». Dens aquera scèna, aqueras « sents » que's compòrtan en fidèus servidors de Diu, animats com Daniel, qui ei balhat en exemple dens Dan.10:12, desir que legitima « de comprèner » lo projècte divin. Qu'obtienent entaus tres subjèctes evocats, ua sola responsa balhada dens lo verset 14.

Segon las correccions e los melhoraments qui Diu m'a conduït a har a partir deu tèxte originau ebrèu, la responsa dada qu'ei : « Dinc a ser matin, dus mila tres cents, e que serà justificada la santetat ». N'ei pas mei aquí, lo tèxte escur de la tradicion : « Dinc a dus mila tres cents sers e matins e lo santuari que serà purificat ». N'ei pas mei question de santuari mes de santetat ; en mei, lo vèrbe « purificat » qu'ei remplaçat per « justificat », e lo tresau cambiament que concerneish l'expression « ser matin » qui ei plan au singular dens lo tèxte ebrèu. Sòrta, Diu que tira tota justificacion aus qui temptan de cambiar lo nombre totau en ac dividint per dus, pretendent separar los sers deus matins. La soa desmarcha que consistèish a presentar l'unitat deu calcul lo « ser matin » qui defineish un dia de 24 òras dens Gen.1. Puish solament, l'Esperit que revèla lo nombre d'aquera unitat : « 2300 ». Lo nombre totau deus dias profetics citats qu'ei atau protegit . Lo vèrbe « justificat » qu'a entà rasic, dens l'ebrau lo mot « justícia » « tsédèq ». La traduccion qui prepausi qu'ei donc era medisha justificada. Puish, ua error tà çò deu mot ebrèu « qodèsh » que torna aqueth tèrme per « santuari » qui ei en ebrèu « miqdash ». Lo mot « santuari » qu'ei plan tradusit dens lo verset 11 de Daniel 8, mes n'a pas la soa plaça dens los versets 13 e 14 on l'Esperit emplega lo mot « qodèsh » qui deu estar tradusit per « santetat ».

Quan se sap que lo « pecat devastator » cibla especificament l'abandon deu sabat, eth medish objècte d'ua santificacion divina particulara, aqueth mot « santetat » qu'esclaira considerablament lo sens deu messatge profetic . Dieu qu'anóncia, qui au tèrme deus « 2300 ser matin » citats, lo respècte deu repaus deu son vertadèr « setau dia » que serà exigít per eth, de tota persona qui pretendrà a la santetat e a la « justícia etèrna » obtienuda per Jèsus-Crist. La fin deu « pecat devastator » qu'implica lo renonciament au culte religiós deu dimenge èx-dia deu só establít per Constantin 1èr, l'emperador pagan. Dieu que restableish atau, au son torn, las nòrmas doctrinaus deu salut qui prevalèn au temps deus apòstols. Aqueth tèrme « santetat » qu'englòba ad eth sol totas las vertats doctrinaus de las basas de la fe crestiana. Avent entà modèl e origina l'ensenhament balhat aus judius, la fe crestiana ne pòrta pas un còp de mei, qui lo remplaçament deus sacrificis animalèrs, per la sang versada per Jèsus-Crist suu propitiatoire amagat dens ua espuga sosterranha situada devath los sons pès a Golgotha, com a agradat au nòste Sauvaire d'ac revelar e mostrar, au son servidor Ron Wyatt, en 1982. La descobèrta deus subjèctes concernits peu mot « santetat » qu'ei progressiva e que s'alonga suu temps d'ua vita, mes despuish 2018, aqueth temps qu'ei comptat e limitat, e uei, en 2020, ne demora pas que 9 ans entà ne restaurar tots los aspèctes.

Daniel 8:14 qu'ei un decret tuador d'annas, pr'amor que lo cambiament deu jutjament de Diu a entà consequéncia, la pèrta de l'auhèrta deu salut deu Crist entà tots los practicants crestians deu dimenge catolic roman. L'esperit de la tradicion eretada que va donc causar la mort etèrna de las multituds, qui ignòran lo mei sovent, la lor condemnacion per Diu. Qu'ei ací que la demostracion de l'amor de la veritat permet a Diu de mercar « la diferéncia », a perpaus deu sòrt qui tòca « los qui ac sèrvian e los qui ac sèrvian pas (Mau.3:18) ».

Daubuns esperits rebèlles que van voler contestar l'idèa medisha d'un cambiament imputable a Diu qui declara eth medish : « Ne càmbii pas », dens Mau.3:6. Qu'ei mentre qu'ac cau realizar, lo cambiament complít en 1843-44, ne consistèish pas qu'a restablir ua nòrma originau longtemps desformada e transformada. Qu'ei pr'amor d'aquò que, la benediccion deus elegits de la Refòrma, imputada maugrat las lors òbras imperfèitas, presenta un caractèr d'excepcion, dont l'aspècte doctrinai pòt pas estar presentat com lo modèl de la vertadera fe. Aqueth jutjament particular entaus prumèrs reformators qu'ei autant excepcionai que Diu ac relhèva e qu'ac revèla dens Apo .2:24 on ditz aus protestants, abans 1843, « Ne meti pas sus tu d'auta carga, solament, çò que tu as garda'c dinc a que veni ».

Lo « malaür » restacat a l'entrada en aplicacion d'aqueth decret de Dan.8:14 qu'ei si « gran », qui Diu ac senhala per l'anóncia de tres « grans malaürs » dens Apo.8:13. E dab de autan grèvas consequéncias, qu'ei urgent de conéisher la data de la soa entrada en aplicacion. Qu'èra precisament, lo chepic deus « sents » de Dan.8:13. La durada qu'ei adara revelada « 2300 dias » profetics sia, 2300 annadas solaras reaus, segon lo còdi balhat a Ezéchièl, un profèta contemporanèu de Daniel (Ezé.4:5-6). Çò qu'admonèsta 8, dont lo tèma consistèish a méter fin au « pecat » roman, que va trobar los elements qui'u manca dens Dan.9 on, aquí tanben, que serà question de « méter fin au pecat », mes aqueth còp, au « pecat » originai qui a hèit pèrder la vita etèrna, despuish Adam e Eve. L'operacion que va pausar suu ministèri terrèstre deu Messias Jèsus e sus l'auhèrta en sacrifici volontari de la soa vita perfèita, en recrompa deus pecats deus sons elegits, e que precisi plan, d'eths

sols. Lo temps de la soa venguda au demiei deus òmis qu'ei fixat per la profecia en dias profetics . Lo messatge que concerneish lo pòble judiu prioritari puishqu'en aliança dab Diu. Que balha au pòble judiu, entà « méter fin au pecat », un delai de « septante setmanas » qui representan 490 dias-annadas reaus. Mes qu'indica tanben lo mejan de datar lo punt de partença deu calcul. « Desempuish que la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir, dinc a l'untat, qu'i a ... (7 + 62 = 69 setmanas) ». Tres reis pèrses qu'an balhat aquera autorizacion, mes sol lo tresau, Artaxerxes 1èr, que l'a complida entièrament segon Esdras 7:7. Lo son decret reiau, qu'ei promulgat a la prima 458 abans la nosta èra. Lo tèrme de las 69 setmanas que situa la debuta deu ministèri de Jèsus-Crist en l'annada 26. Ciblant particularament las darrèras « sèt annadas » reservadas a l'òbra de Jèsus, qui instaura, per la soa mort expiatòria, las basas de l'aliança navèra, l'Esperit que presenta au verset 27 de Dan.9, aquera « setmana » de dias-annadas « au miei » de la quau, per la soa mort volontària, « que hè cessar lo sacrifici e l'ofrenda » ; las causas auhèrtas dinc a Jèsus-Crist, entà l'expiation deus pecats. Mes la soa mort que vien abans tota causa « méter fin au pecat ». Com cau comprèner aqueth messatge ? Dieu qu'auhereish ua demostracion deu son amor qui va capturar los còrs deus sons elegits qui, per retorn d'amor e de reconeishença, que van lutar dab la soa ajuda contra lo pecat. 1 Jean 3:6 que confirma, disent : « Quau que sia demora en eth ne practica pas lo pecat ; quau que sia que pèca ne l'a pas vist, e ne l'a pas coneishut ». E qu'ahorteish lo son messatge per de nombrosas autas citacions.

Suu plan doctrinau, la navèra aliança bastida per Jèsus-Crist ne vien pas que relhevar l'anciana. Atau, las duas alianças que pausan sus la medisha basa profetica revelada dens Dan .9:25. La data – 458 que pòt donc servir de basa au calcul de las 70 setmanas fixadas entau pòble judiu, mes tanben entau deus 2300 dias-annadas reaus de Dan.8:14 qui concerneishen la fe crestiana. Gràcias ad aquera precision datada, que podem establir entà l'an 30 la mort deu Messias e entà l'annada 1843 l'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14. Los dus messatges que vienon « méter fin au pecat » dab consequéncias mortaus etèrnes entaus qui si entèteront a los ignorar, l'un com l'autre, dinc a que la mort las tustada, o après la fin deu temps de la gràcia collectiva e individuau qui va precedir lo retorn gloriós de Jèsus-Crist. Dinc ad aqueth punt finau, la vita qu'autoriza las conversions sincèras qui permeten d'accedir a l'estatut d'elegit.

Preparacion entà Apocalipsi

La redaccion deu libe qu'ei entièrament realizada per Diu . Qu'ei eth qui'n causeish los mots e dens Apo.22:18-19, que previen los traductors e los escribas qui's van cargar de transmèter o transcriver lo raconte originau, de generacion en generacion, qui lo mendre cambiament deus mots los valerà la pèrta deu salut. Qu'avem donc aquí, ua òbra plan particulara de plan hauta santetat. Que la pòdi comparar a un gigantesc « copacap » dont lo montatge poiré pas estar acabat si la mendre pèça originau vienè a èste modificada. L'òbra qu'ei donc divinament colossau e segon la soa natura, tot çò qui Diu i ditz qu'ei vertat, mes verai entà la resulta deu son projècte salvateur ; pr'amor qu'adreça aquera profecia aus sons « servidors », mei precisament, « los sons esclaus », de la fin deu monde. La profecia ne serà pas interprètable que quan los elements profetizats sian de cap a se complir o, majoritàriament, complits.

La longor deu temps globau, qui devè durar lo projècte salvateur divin, qu'ei tostemps estada ignorada peus òmis . Sòrta, de tots temps, lo servidor de Diu que podèva esperar assistir a la fin deu monde, e Paul que'n testimònia peus sons prepaus : « Aquí çò qui disi, hrairs, qu'ei que lo temps ei cort ; qui d'ara enlà los qui an hemnas que sian com ne en avent pas, los qui ploren com plorant pas, los qui se regaudissen com se regaudint pas, los qui crompen com possedint pas, e los qui usen deu monde com ne en usant pas, pr'amor que la figura d'aqueth monde passe (1 Agacin.7:29 a 31) ».

Qu'avem, sus Paul, l'avantatge de'ns trobar dens aqueth temps on Diu va méter fin a la soa seleccion d'elegits etèrnes. E uei, lo son conselh inspirat que deuré estar començat peus vertadèrs elegits deu noste temps finau. Lo monde que va passar, e sola la vita etèrna deus elegits que's va perlongar. Tanben, las paraulas de Diu en Crist, « que vienì lèstament », dens Apo.1:3, que son vertadèras,

perfèitament justificadas e adaptadas entad aqueth temps finau qui ei lo noste ; a nau annadas deu son retorn, au moment que redigeishi aqueth tèxte.

Qu'avem vist dens Dan .7:25 que Roma avèva entà intencion de « cambiar los temps e la lei » divina. La compreneson deus mistèris de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist, dada a l'apòstol Joan detengut sus l'isla de Patmos, que pausa essenciaument sus la coneishença deu vertadèr temps establìt per Diu. Lo subjècte deu temps qu'ei donc fondamentau entà comprèner l'Apocalipsi, qui Diu estructura sus aquera nocion deu temps. Que va donc jogar sus l'imprecision d'aquera dada entà que lo libe garde lo son caractèr misteriós inofensiu qui'u va perméter de traversar los 20 sègles de la nosta èra shens èste destrusit per las entitats acusadas e denunciadas. Los temps cambiats, e sustot lo calendari establìt per Roma sus ua faussa data restacada a la neishença de Jèsus, n'an pas permetut d'enganar los elegits quan interpretan las profecias divinas ; açò pr'amor que Diu presenta dens las soas profecias, de las duradas dont lo començament e la fin que s'apièjan sus accions istoricas aisidament identificaderas e datadas peus istorians especialistas.

Mes dens l'Apocalipsi, la nocion deu temps qu'ei primordiau, pr'amor que tota l'estructura deu libe pausa sus era. Atau per via de consequéncia, la soa compreneson que dependè de la bona interpretacion deu sabat exigít e restaurat per Diu, en 1844. Lo men ministèri, començat en 1880, qu'avèva entà mira de revelar l'importància deu ròtle profetic deu sabat, qui profetiza lo repaus gran deu setau millenari, de Diu e deus sons elegits, lo tèma d'Apo.20. Segon lo verset 2Piu.3:8, « un dia qu'ei com mila ans, e mila ans que son com un dia », lo ligam establìt enter l'imatge deus sèt dias de la creacion revelats dens Gen.1 e 2 e los sèt mila annadas deu temps globau deu projècte divin, qu'a sol hèit possible la mea compreneson deu montatge de l'estructura deu libe. Dab aquera coneishença, la profecia que s'esclaira e libe, pèrla per pèrla, tots los sons secrets.

Atau, la profecia que pren vita e eficacitat, unicament, si lo messatge pòt estar restacat a ua data de l'istòria de l'èra crestiana. Qu'ei çò qui l'inspiracion deu Sent Esperít de Diu en Jèsus-Crist que m'a permetut de realizar. Tanben, ce pòdi declarar aqueth « libe petit, obèrt », en confirmant lo compliment deu projècte divin anonciat dens Apo.5:5 e 10:2.

Au nivèu de la soa arquitectura, la vision Apocalipsi que vien cobrir lo temps de l'èra crestiana comprés enter la fin deu temps apostolic, cap a 94 e la fin deu setau millenari qui succedirà au retorn finau de Jèsus-Crist en 2030. Que partatja donc dab los capítols 2, 7, 8, 9, 11 e 12 de Daniel la subervolada de l'èra crestiana. Entaus crestians, l'ensenhament principau obtienut per l'estudi d'aqueth libe qu'ei la data charnièra de la prima 1843 establida per Dan.8:14, mes tanben de l'auton 1844 en la quau l'espròva de fe a pres fin. Qu'ei enqùera a partir de l'auton 1844 que Diu a pausat las basas de la fe adventista deu setau dia. Aqueras duas datas que son autant importantas que Diu los va utilizar entà estructurar la soa vision Apocalipsi. Entà plan comprèner la valor d'aqueras duas datas pròchas, que cau restacar a 1843 lo començament d'ua espròva de la fe entà la paraula profetica. Las prumèras victimas espirituaus que tomban autanlèu aquera data peu lor reget mespresós de la prumèra anóncia adventista de William Miller. Mes lo temps de l'espròva la lor auhèrta un segond astre dab la soa segonda anóncia deu retorn de Jèsus entau 22 d'Octobre de 1844. Lo 23 d'Octobre l'espròva que pren fin e lo jutjament de Diu que pòt atau èste formulat e revelat. Lo tèst collectiu qu'ei acabat, mes la conversion individiau que demora tostemps possibla . En mei, dens los hèits, los adventistas qu'observan tots lo repaus deu dimenge roman enqùera non identificat com un pecat. E lo sabat qu'ei adoptat progressivament peus adventistas de faïçon individiau, shens que lo son ròtle màger sia realizat per l'ensemble deus adventistas. Aqueth rasoament que'm conduseish a privilegiar entà la fin de la faussa fe protestanta, la data de la prima 1843 e entà la debuta de l'adventisme benedit per Diu, la data automnale deu 23 d'Octobre de 1844. Dejà, en çò deus ebrèus, la prima e l'Auton qu'èran ligats en balhant lòc a hèstas qui celebravan tèmas complementaris diametraument opausats ; la justícia etèrna de « l'anhèth » immolat de la « Pâque » de la prima, d'ua part, e la fin deu pecat deu « boc » tuat entà « lo dia deus expiations » deus pecats, de l'auton, d'auta part. Las duas hèstas religiósas qu'an trobat lo lor compliment dens la Pâque de l'an 30 en la quau lo Messias Jèsus a balhat la soa vita. La prima 1843 e lo 22 d'Octobre de 1844 que son atau eths tanben ligats peu sens puishque la mira de l'espròva de fe ei plan de « méter fin au pecat » segon Dan.7:24 ; lo qui constitueish l'odiosa practica deu repaus setmanèr suu prumèr dia, mentre que Diu l'a ordenat entau setau qui a quitament santificat entad aqueth usatge, autanlèu la fin de la prumèra setmana de la creacion terrèstra ; en 2021, 5991 annadas abans nosautas.

Que's pòt tanben privilegiar la data deu decret de Daniel 8:14 qui defineish la data de la prima 1843. Entà justificar aquera causida, que cau considerar qu'aqueth moment copa totas las relacions establidas dinc aquí enter Diu e las soas creaturas ; Dieu qui enterpren, despuish aquera data, ua ultima seleccion bastida sus duas anóncias adventistas successivas. Autanlèu la prima 1843, lo sabat qu'ei exigible, mes Diu qu'ac va balhar aus vencedors de l'espròva qui a partir de l'auton 1844, en

signe benesit e santificat que l'apartienon, confòrmament a l'ensenhament biblic d'Ezé.20:12-20, com l'avem vist mei de d'òra.

Dens aqueth libe, lo capítol 5 qu'a entà mira de'ns raperar que, shens la victòria pagada autan car per Jèsus-Crist, « l'Anhèth de Diu », tota ajuda divina, tota lutz revelada qu'estó estada impossibla, e donc, nada amna umana n'avó pas podut estar sauvada. La soa lutz profetica sauva autan los sons elegits qui la soa crucifixion volontàriament acceptada. La fe en lo son sacrifici que ns'imputa la soa « justícia etèrna » segon Dan.7:24, mes la soa Revelacion qu'esclaira lo noste camin e que'ns mòstra los tracanards espirituaus quilhats peu drac, entà nse har partatjar lo son terrible sòrt. Dens aqueth cas, lo salut que pren ua fòrma concrèta .

Aquí un exemple d'aqueths tracanards subtils. La Bíblia qu'ei espiada e considerada dab rason com estant la Paraula escriuta de Diu. Totun aquera paraula estó redigida per òmis cabussats dens lo contèxte de la lor epòca. Solament, si Diu càmbia pas, lo son enemig lo drac, Satan, que'u càmbia oportunament d'estrategia e de comportament de cap aus elegits de Diu, pendent lo temps. Qu'ei pr'amor d'aquò que lo drac agint en « dragon » imatge de la soa guèrra obèrta persécitrice, a la soa epòca, mes unicament entad aquera epòca, Jean que podèva declarar dens 1Jean 4:1 a 3 : « Hèra-aimats, n'ajustatz pas fe a tot esperit ; mes esprovatz los esperits, entà saber si son de Diu, pr'amor que mantua dalha profètas son vuenuts dens lo monde. Reconeishetz a açò l'Esperit de Diu : tot esperit qui con-hèssa Jèsus Crist vuenut en carn qu'ei de Diu ; e tot esperit qui con-hèssa pas Jèsus n'ei pas de Diu, qu'ei lo de l'antéchrist, dont avetz après la venguda, e qui adara ei dejà dens lo monde. » Dens los sons prepaus, Jean que precisa « vuenut en carn » solament entà identificar lo Crist deu son testimoniatge ocular. Mes la soa afirmacion « tot esperit qui con-hèssa Jèsus Crist vuenut en carn qu'ei de Diu » qu'a perdut la soa valor desempuïsh que la religion crestiana ei tombada dens l'apostasia e lo pecat a partir deu 7 de Març de 321, en abandonant la practica deu vertadèr sabat deu vertadèr setau dia santificat per Diu. La practica deu pecat qu'a, dinc en 1843, redusit la valor pr'amor de « con-hèssar Jèsus-Crist vuenut en carn » e despuish aquera medisha data, que l'a tirat tota valor ; los darrèrs enemigs de Jèsus-Crist que's reclaman de la soa « nom » com l'a anonciat dens Matt.7:21 a 23 : « los qui me disen : Senhor, Senhor, n'entraràn pas tots dens lo reiaume deus cèus, mes aqueth sol qui hè la volontat deu men Pair qui ei dens los cèus. Mantun que'm dirà en aqueth dia : Senhor, Senhor, n'avem pas profetizat peu ton nom ? N'avem pas caçat demònis peu ton nom ? E n'avem pas e hè hèra miracles peu ton nom ? Alavetz los dirèi obèrtament : Ne vs'èi pas jamei coneishuts, ce retiratz de jo, vosauts qui cometetz l'iniquitat ». « Jamei coneguts » ! Aqueths « miracles » qu'èran donc realizats peu drac e los sons demònis.

L'Apocalipsi en resumit

Dens lo prològue deu capítol 1, la debuta de la soa gloriosa Revelacion, l'Esperit que'ns presenta lo menut de la taulejada preparada . Que s'i tròba lo tèma de l'anóncia deu retorn gloriós de Jèsus-Crist, organizat dejà en 1843 e 1844, entà testar la fe protestanta universau e principaument americana ; aqueth tèma qu'ei omnipresent : verset 3, Pr'amor que lo temps ei pròche ; verset 7, aquí que ... vien dab los ahoalhs ; verset 10, Qu'estoi sasit per l'Esperit au dia deu Senhor e qu'entenoï darrèr jo ua votz hòrta com lo son d'ua trompeta. Transportat per l'Esperit, Jean que's retròba au dia deu retorn gloriós de Jèsus, au Dia deu Senhor, « dia gran e redobtable » segon Mau.4:5, e qu'a darrèr eth, lo passat istoric de l'èra crestiana presentada devath lo simbèu de sèt noms manlhevats a sèt vilas d'Asia (l'actuau Turquia). Puish, com dens Daniel, los tres tèmas de las letras, deus sagèths e de las trompetas que van cobrir l'ensemble de l'èra crestiana en parallèla, mes cadun d'eths qu'ei copat en dus capítols . L'estudi detalhat que va revelar qu'aqueth descopatge s'efectua sus la data charnièra de 1843 establida dens Dan.8:14. A l'interior de cada tèma, deus messatges adaptats a las nòrmas espirituaus establidas dens Daniel, entà las epòcas cibladadas, que vienon mercar 7 moments deu temps cobèrt ; 7, la chifra de la santificacion divina qui'u sèrv de « sagèth » e qui serà lo tèma d'Apo.7. L'explicacion qui vien n'estó pas jamei hèita eficaça pr'amor que la nocion deu temps ei revelada unicament per la significacion deus noms deus « sèt glèisas » citadas dens lo primèr capítol. Dens lo tèma de las letras, d'Apo.2 e 3, ne's tròba nada precision devath la fòrma : « lo primèr anjo, lo dusau anjo ...etc. » ; com serà lo cas entà « los sagèths, las trompetas e los sèt darrèrs hlàgèths de la colèra de Diu ». Sòrta daubuns qu'an podut créder que los messatges èran adreçats, realement e literalement, a crestians viu dens las soas vilas de l'anciana Capadòcia, de l'actuau Turquia. L'ordi, dens lo quau la profecia presenta aqueths noms de vila, que segueish cronologicament l'ordi dens lo quau los hèits istorics religiós se son complits au briu de l'èra crestiana. E qu'ei en foncion revelacions dejà obtienudas peu libe de Daniel, qui Diu defineish lo caractèr qui balha a cada epòca per la significacion deu nom de la soa vila. Successivament, l'ordi revelat que's traduseish atau :

- 1-Efès : significacion : lançament (lo de l'Amassada o santuari de Diu).
 - 2-Esmirna : significacion : mirra (agradiva aulor e embaumement deus morts entà Diu ; persecucions romanas deus elegits fidèus enter 303 e 313).
 - 3-Pergame : significacion : adultèr (despuish l'abandon deu sabat, lo 7 de Març de 321. En 538, lo regime papau instaurat qu'oficializa religiosament lo repaus deu primèr dia arrebatat dimenge).
 - 4-Thyatire : significacion : abominacion e sofriments mortaus (que designa l'epòca de la Refòrma protestanta qui denóncia obèrtament la natura diabolica de la fe catolica ; epòca tà çò deu sègle 16au on gràcias a l'estamperia mecanica, la dispersion de la Bíblia qu'ei favorizada).
 - 5-sardes : significacions doblas e opausadas : convulsiu e pèira preciosa. (Elle que revèla lo jutjament qui Diu pòrta sus l'espròva de fe de 1843-1844 : lo sens convulsiu que concerneish la fe protestanta regetada : « Qu'ès mòrt », e la pèira preciosa que designa los elegits vencedors de l'espròva : « que marcharàn dab jo en vestits blancs pr'amor que'n son dignes ».)
 - 6-Filadèlfia : significacion : Amor fraternau (las pèiras preciosas de sardes que son amassadas dens l'institucion adventista deu setau dia despuish 1863 ; lo messatge qu'ei decernit entà l'annada 1873 definida per Dan.12:12. Benesida ad aquera epòca, qu'ei totun metuda en guarda contra lo risc de's har « préner la soa corona »).
 - 7-Laodicée : significacion : pòble jutjat : « ni hred, ni borint mes tebés » (qu'ei Filadèlfia qui's hè « préner la soa corona » : « Qu'ès malurós, miserable, praupe, qu'eishòrba, e nud ». L'institucion n'avèva pas imaginat que seré testada e esprovada, enter 1980 e 1994, per ua espròva de fe identica a la qui való la lor benediccion divina aus sons pionèrs de 1844 : en 1994, l'institucion que tombe, mes lo messatge que's perlongue per adventistas dispersats qui Diu identifica e que selecciona peu lor amor entà la soa lutz profetica revelada, e per la natura doça e somesa qui caracteriza los vertadèrs discípolos de Jèsus-Crist dens totas las epòcas).
- « Dens la seguida » deu temps terrèstre qui a pres fin dab lo retorn gloriós deu Crist Diu, Apo.4 imagera peu simbèu de « 24 trònes », ua scèna deu jutjament celèste (dens lo cèu) on Diu amassarà los sons elegits entà que jutgen los maishants morts. En parallèla dab Apo.20, aqueth capítol que cobreish los « mila ans » deu setau millenari. Precision : perqué 24, e non 12, trònes ? Pr'amor deu descopatge de l'èra crestiana en duas partidas sus las datas 1843-1844 de la debuta e de la fin de l'espròva de fe de l'epòca.

Puish, com ua importanta parentèsi, Apo.5 que va méter en evidéncia l'importància de la compreson deu libe de las profecias ; çò que serà hèit possible unicament per la victòria obtienuda peu noste divin Senhor e Sauvaire Jèsus-Crist.

Lo temps de l'èra crestiana que serà un còp de mei subervolat dens Apo .6 e 7 devath l'espier d'un tèma navèth ; lo deus « sèt sagèths ». Los sheis prumèrs que van presentar los actors principaus metuts en scèna e los signes deus temps qui caracterizan las duas partidas deu descopatge de l'èra crestiana : dinc en 1844, entà Apo.6 ; e a partir de 1844, entà Apo.7.

Que vien puish lo tèma de las « trompetas » qui simbolizan castigs d'avertiment entà las sheis prumèras d'Apo.8 e 9, e de castig definitiu, entà « la setau trompeta », tostemps que met a despart de, dens Apo.11:15 a 19.

Darrèr Apo.9, Apo.10 que cibra lo temps de la fin deu monde, en evocant la situacion espiritua deu dus grans enemics de Jèsus-Crist qui's reclaman d'eth : la fe catolica e la fe protestanta, rejuntas per l'adventisme oficiau descadut despuish 1994. Lo capítol 10 que torna barrar la prumèra partida de las revelacions deu libe . Mes deus subjèctes principaus importants que van èste abordats e desvolopats dens los capítols qui'u succedeishen.

Atau Apo.11 que va reprèner la subervolada de l'èra crestiana e desvolopar, principaument, lo ròtle important de la Revolucion francesa, dont l'ateïsme nacionau instaurat ei utilizat per Diu, devath lo nom simbolic de « la bèstia qui monta abisme », entà destrusir la poténcia deu regime catolic de « la bèstia qui monta mar », dens Apo.13:1. La patz religiòsa universau, evocada dens Apo.7, que serà atau obtienuda e constatada en 1844. Puish, prenent aqueth regime revolucionari com imatge de l'imminente Tresau Guèrra Mondiau o « 6au trompeta » d'Apo.9:13, qui constitueish lo vertadèr « segond malaür » per l'anóncia d'Apo.8:13, lo tèma finau de la « setau trompeta », qui's compleish peu retorn en glòria de Jèsus-Crist, qu'ei presentat .

Dens Apo.12, l'Esperit que'ns presenta ua auta subervolada de l'èra crestiana . Eth complète las soas informacions, sustot sus la situacion deu drac e deus sons partisans angelics. Que ns'apren qu'après la soa victòria sus la crotz, au nom celèste de Micaël déjà citat dens Dan.10:13, 12:1, nom qui portava dens lo cèu abans la soa incarnacion umana en Jèsus, lo noste Senhor qu'a netejat lo cèu de la lor mauhasenta preséncia e qu'an perdut entà tostemps accés a las dimensions celèstas que crees per Diu . Aquí ua bona novèla ! La victòria de Jèsus qu'a avut consequéncias celèstas urosas entaus nostes hrairs celèstes desliurats de las temptacions e de las pensadas deus demònis. Que son, despuish aquera expulsion, acantonats sus la nosta dimension terrèstra, on seràn tuats dab los enemics terrèstres de Diu, en 2030 au retorn gloriós deu Crist Diu. Dens aquera subervolada, l'Esperit imatge las successions deu « dragon » e de la « sèrp » qui designan, respectivament, las duas estrategias deu combat deu drac : la guèrra obèrta, de la Roma imperiau o papau denunciada, e la seduccion religiòsa enganaira de la papautat vaticane romana, non desmascada, presqu'umanista. En imatges subtiús manlhevadas a las experiéncias deus ebrèus, « la tèrra qu'obreish la soa boca » entà englotir l'agression papau de las ligas catolicas. Com ac vienem de véder l'òbra que serà realizada peus revolucionaris francés atèus . Mes que serà tanben començada per las tropas protestantas d'un faus crestianisme agressiu guerrièr. La subervolada que s'acabarà per l'evocacion de la « rèsta de la posteritat de la hemna ». L'Esperit que balha alavetz la soa definicion deus vertadèrs sents deu temps finau : « Qu'ei ací, la perseverança deus sents qui gardan los comandaments de Diu e que retienen lo testimoniatge de Jèsus ». L'Esperit que designa en aqueths tèrmes los qui, com jo, que's penjan a la soa Revelacion profetica e ne la se dèishan pas desarrigar per quau que sia, reculhint dinc a la fin, las pèrlas balhadas peu cèu.

Lo capítol 13 presenta los dus enemics religiós agressius portaires de la fe crestiana. Ad aqueth títol, eth los imatge, per dus « bèstias » dont la segonda ei sortida de la prumèra com ac suggereish lo rapòrt deus mots « mar e tèrra » deu raconte de la Genèsi qui'us defineishen dens aqueth capítol 13. La prumèra qu'a agit abans 1844 e la segonda n'apareisherà pas qu'en la darrèra annada deu temps terrèstre mercant atau, la fin deu temps de gràcia auhèrt aus umans. Aqueths dus « bèstias » que son, entà la prumèra, catolica, la glèisa mair, e entà la segonda, las glèisas reformadas protestantas sortidas d'era, las soas hilhas.

Ne cobrint pas que la segonda partida de l'èra crestiana despuish 1844, Apo.14 qu'evòca los tres messatges de las vertats adventistas deu setau dia a las condicions etèrnes : la glòria de Diu qui exigeish la restauracion de la practica deu son sent sabat, la soa condemnacion deu catolicisme roman, e la soa condemnacion deu protestantisme qui aunora lo son dimenge qui designe com « mèrca » de l'autoritat umana e diabolica deus dus Roma imperiau e papau. Quan lo temps de la mission preparatòria s'acabarà, successivament, peu raubatòri deus sents elegits imagé per « la seguèra », e la destruccion deus ensenhaires rebèlles e de tots los incredules, accions imagéas per « la vrenha », la tèrra que tornarà vèder « la àbime » deu prumèr dia de la creacion, privada de tota fòrma de vita terrèstra. Que gardarà en vita, totun, pendent « mila ans », un abitant de causida, Satan,

lo drac eth medish, dens l'espèra de la soa destruccion deu jutjament darrèr atau com tots los autes rebèlles òmis e anjos.

Apo.15 que's concentra suu moment de la fin deu temps de gràcia.

Apo.16 que revelan « los sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu » qui frapan, après la fin deu temps de gràcia, los darrèrs rebèlles incredules qui vaden de mei en mei agressius, dinc a decretar la mort deus observators deu sabat divin juste abans lo setau hlagèth.

Apo.17 qu'ei tot entièr consacrat a l'identificacion de la « prostituïda grana » aperada « Babylone la Grana ». Qu'ei en aqueths tèrmes qui l'Esperit designa la « vila grana » imperiau e papau, Roma. Lo jutjament qui Diu pòrta sus era qu'ei atau clarament revelat . Lo capítol qu'anóncia tanben lo son futur jutjament e la soa destruccion peu huec, pr'amor que l'Anhèth e los sons fidèus elegits que la venceràn .

Apo.18 que cibra lo moment de la « vrenha » o castig de « Babylone la Grana ».

Apo.19 que met en scèna lo gloriós retorn de Jèsus-Crist e la soa confrontacion a las fòrças rebèllas terrèstras terrorizadas.

Apo.20 que cibra lo temps deus mila ans deu setau millenari viscut plan diferentament, dens lo cèu peu elegits, e sus la tèrra desolada, de faïçon isolada per Satan. Sus la fin deus mila ans, Diu que va organizar lo jutjament darrèr : l'avalida peu huec celèste e sosterranh terrèstre de tots los rebèlles umans terrèstres e angelics celèstes.

Apo.21 que met en imatge la glòria de l'Amassada formada per l'amassada deus elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist. La perfeccion deus elegits seleccionats qu'ei illustrada per comparasons dab çò qui la tèrra auhereish en mei preciós aus espiars deus òmis : l'aur, l'argent, las pèrlas e las pèiras preciosas.

Apo.22 qu'evòca en imatge lo retorn a l'Eden perdut, retrobat e installat entà l'eternitat sus la tèrra deu pecat regenerada e transformada entà vàder lo trône universau deu sol e unic gran Diu, creator, legislator e rédempteur qui domina sus tots los sons univèrs dab los sons recrompats terrèstres.

Ací que s'acaba aquera subervolada rapida deu libe Apocalipsi, dont l'estudi detalhat confirmarà e qu'ahortirà çò qui vien d'èste dit.

Qu'ajusti aquera explicacion hautament espirituaui qui revèla lo rasoament amagat de la pensada de Diu. Que desliura messatges insospectables per allusions subtilas qui la Bíblia nse va esclairar. En seguent, dens la construccion de l'Apocalipsi, los medishs procediments qui a emplegats entà la construccion de las soas revelacions balhadas a Daniel, Diu que confirma qu'eth « ne càmbia pas » e que serà « eternaument lo medish ». Tanben, ce èi trobat dens l'Apocalipsi lo medish metòde de mesa en parallèla de tres tèmas qui son las « letras a las Amassadas », los « sagèths » e las « trompetas ». Segon Apo.5, on l'Apocalipsi ei imagée per un libe barrat per « sèt sagèths », sol l'obertura deu « setau sagèth » que va autorizar l'accès a las pròvas qui van confirmar dens los capítols 8 a 22, las interpretacions e los dobtes emetuts per l'estudi deus capítols 1 a 6. Lo capítol 7 qu'ei donc la clau de l'entrada dens la compreson deus mistèris revelats. E ne't n'estona pas, pr'amor que lo son tèma ei justament lo sabat, qui hè tota la diferéncia enter la vertadera e la faussa santetat despuish 1843. Que retrobam donc dens Apo.7, la vertat grana qui a crierat la religion protestanta a la prima 1843. L'Apocalipsi ne harà pas que confirmar aqueth ensenhament fondamentau revelat a Daniel. Mes, entà l'adventisme, qui n'ei sortit ad aquera data, en vencedor, l'Apocalipsi que va revelar entà 1994, ua espròva qui ac va crierar au son torn. Aquera lutz navèra que va, un còp de mei sia, « un còp de mei », har « la diferéncia enter los qui sèrven Diu e los qui ac sèrven pas », o mei.

Dusau partida : l'estudi detalhat de l'Apocalipsi

Apocalipsi 1 : Prològue – Lo retorn deu Crist –
lo tèma adventista

La presentacion

Verset 1 : « Revelacion de Jèsus Crist, qui Diu l'a balhada entà mostrar aus sons servidors esclaus las causas qui deven arribar lèstament, e qu'a hèit conéisher, per l'enviada deu son anjo, au son servidor Jean, ... ».

Jean, l'apòstol qui Jèsus aimava, qu'ei lo depositari d'aquera divina Revelacion qui obtien Pair au nom de Jèsus-Crist. Jean, en ebrèu « Yohan », que significa : Dieu qu'a balhat ; e qu'ei tanben lo men prumèr prenom . Jèsus n'a pas dit : « que's balharà au qui a » ? Aqueth messatge qu'ei « balhat » per « Diu » lo Pair, donc dab un contienut illimitat. Pr'amor que despuish la soa resurreccion, Jèsus-Crist qu'a représ los sons atributs divins, e qu'ei en Pair celèste qui pòt, deu cèu, agir en favor deus sons servidors o mei precisament los sons « esclaus ». Segon lo díser, « un òmi avertit que'n vau dus ». Dieu qu'ei d'aqueth avís e qu'ac pròva, en adreçant aus sons servidors de las revelacions sus l'avièner. L'expression « çò que deu arribar lèstament » que pòt estonar quan se sap que lo messatge ei estat balhat en 94 de la nosta èra e qu'èm uei en 2020-2021, epòca de l'escritura d'aqueth document. Mes en descobrint los sons messatges, que vam comprèner qu'aqueth « lèstament » que pren un sens literau, pr'amor que los lors destinataris seràn contemporanèus deu retorn gloriós de Jèsus-Crist. Aqueth tèma que serà dens l'Apocalipsi omnipresent, pr'amor que l'Apocalipsi ei adreçada aus darrèrs « adventistas » seleccionats per Diu, per la fe demostrada dens ua darrèra espròva bastida sus las dadas d'Apo.9:1 a 12, qui tractan tèma de la « cinquau trompeta ». Dens aqueth capítol, los versets 5 e 10 que citan un periòde profetic de « cinc mes » mau interpretada dinc a jo. Dens lo men estudi deu subjècte, aquera durada qu'a determinat ua navèra data supausada anonciar lo retorn de Jèsus entà 1994, vertadèra annada 2000 de la vertadèra neishença deu Crist. Aquera espròva de fe qu'a crierat, entau darrèr còp, l'adventisme oficiau vadut tebé e formaliste qui s'aprestava a s'engatjar dens un pacte dab los qui Diu revèla èste los sons enemics dens la soa Apocalipsi. Despuish 2018, que coneishi la data deu vertadèr retorn de Jèsus-Crist e ne pausa pas sus nada dada de las profecias de Daniel e Apocalipsi, dont las duradas chifradas an totas estiu complidas en pleant lo lor ròtle cribleur aus temps fixats. Lo vertadèr retorn de Jèsus que pòt estar comprés a partir deu raconte de la Genèsi, en credent que los sèt dias de las nostas setmanas son bastits sus l'imatge de las 7000 annadas deu projècte entièr concebut per Diu, entà eliminar lo pecat e los peccaires, e har entrar dens la soa eternitat las soas hèra-aimats elegits seleccionats pendent las 6000 prumèras annadas. A l'imatge de las proporcions deu santuari o tabernacle ebrèu, lo temps de las 6000 annadas qu'ei compausat de tres tèrç de 2000 ans . La debuta deu darrèr tèrç qu'estó mercada, lo 3 d'Abriu de 30, per la mort expiatòria deu noste Sauvair Jèsus-Crist. Un calendari judiu que confirma aquera data . Lo son retorn qu'ei donc fixat entà la prima 2030 sia, 2000 ans mei tard. Sabent que lo retorn deu Crist ei davant nosauts, autan pròche, lo mot « lèstament » de las paraulas de Jèsus qu'ei perfèitament justificat . Atau, maugrat que sia demorat conegut e lejut pendent los sègles, qu'ac liure Apocalipsi qu'ei demorat barrat, gelat, sagelat, dinc au temps de la fin, qui concerneish la nosta generacion.

Verset 2 : « ... lo quau a atestat la paraula de Diu e lo testimoniatge de Jèsus Crist, tot çò qui a vist ».

Jean qu'atèsta qu'a rebut la soa vision de Diu. Ua vision qui constitueish lo testimoniatge de Jèsus-Crist qui Apo.19:10 que defineish com estant « l'esperit de la profecia ». Lo messatge que pausa sus imatges « vistas » e de las paraulas entenudas. Jean qu'ei estat desarrigat a las contingéncias terrèstras per l'Esperit de Diu qui l'a revelat en imatges los tèmas grans de l'istòria religiòsa de l'èra crestiana ; que s'acabarà dab lo son retorn gloriós e redobtable entaus sons enemics .

Verset 3 : « Urós lo qui lei e los qui entenen las paraulas de la profecia, e qui gardan las causas qui i son escriutas ! Pr'amor que lo temps ei pròche ».

Que preni entà jo la part qui'm torna, la béatitude entà « lo qui lei » las paraulas de la profecia, pr'amor que lo Senhor balha au vèrbe léger un sens logic precis. Que'n balha l'explicacion dens Esa .29:11-12 : « Tota la revelacion qu'ei entà vosautas com los mots d'un libe sagerat que's balha a un òmi qui sap lira, en disent : Lei donc aquò ! E qui respon : N'ac pòdi pas, pr'amor qu'ei sagerat ; o com un libe que's balha a un òmi qui sap pas lira, en disent : Lei donc aquò ! E qui respon : Ne sabi pas lira ». Lo verset 13, qui segueish, que revèla la causa d'aquera incapacitat : « lo Senhor dit : Quan çò pòble que s'aprèssa de jo, que m'aunora de la boca e deus pòts ; mes lo son còr qu'ei aluenhat de jo, e la cranhença qui a de jo n'ei pas qu'un precèpte de tradicion umana ». Lo tèrme « sagerat » o sagelat que descriu l'aspècte de l'Apocalipsi, illegibla pr'amor que sagelat. Qu'ei donc entà l'obrir e lo desceller entièrament, qui jo, un aute Jean deu temps finau, que soi estat aperat per Diu ; açò entà que tots los sons vertadèrs elegits, « qu'entenèn e que gardan » las vertats reveladas dens las paraulas e los imatges de la profecia. Aqueths vèrbes que signifiquen « comprèner e méter en practica ». Dens aqueth verset, Diu qu'averteish los sons elegits qui van recéber, de l'un deus lors hrairs en Crist, « lo qui lei », la lutz qui explica los mistèris de la profecia entà que poscan, au lor torn, se'n regaudir e méter lo son ensenhament ne practica. Com a l'epòca de Jèsus, la fe, la hidança e l'umilitat que seràn donc hèra necessàrias. Per aqueth metòde, Diu crièth e qu'escarta las gents tròp orgulhosas entà se har ensenhar. Tanben, que disi aus elegits : « Oblidatz l'òmi, aqueth foncionari petit traductor e transmetor, e qu'espiatz lo vertadèr Autor : lo Totpoderós Dieu Jèsus-Crist ».

Verset 4 : « Jean a las sèt Glèisas qui son en Asia : qué la gràcia e la patz que'vs sian balhadas de las parts deu qui ei, qui èra, e qui vien, e de las parts deus sèt esperits qui son davant lo son trône, ...»

L'Evocation de « sèt Amassadas » qu'ei suspècta, pr'amor que l'Amassada dab un A majuscule ei, ua, perpetuaument. « Sèt Amassadas », que designa donc, obligatòriament, l'Amassada unificada de Jèsus-Crist en sèt epòcas mercadas e successivas. La causa que va èste confirmada e dejà que sabem que Diu copa l'èra crestiana en 7 temps particulars. La referéncia a Asia qu'ei utila e justificada, puishque los noms presentats au verset 11 que son los de vilas qui existeishen en Asia menora, dens l'anciana Anatolia situada a l'oèst de l'actua Turquia. L'Esperit que confirma dejà lo limit d'Euròpa e la debuta deu continent asiatic. Mes lo mot Asia com lo mot Anatolia amagan un messatge espiritua. Que signifiquen : só l'levant en akkadian e en grèc, e que suggereishen atau lo camp de Diu visitat per Jèsus-Crist, lo « só l'levant », dens Luc 1:78-79 : « Gràcias a las entralhas de la misericòrdia deu noste Diu, en vertut de la quau lo só l'levant ns'a visitats d'au som, entà esclarir los qui son assetats dens las tenèbras e dens l'ombra de la mort, entà dirigir los nostes pas dens lo camin de la patz. » Qu'ei tanben lo « só de la justícia » de Mau.4:2 : « Mes entà vosauts qui cranhetz lo men nom, que's l'hevarà lo só de la justícia, e la garison que serà devath las soas alas ; que sortiratz, e que sautaratz com los vedèths d'ua establa, ». La formula de la salutacion qu'ei confòrma a las letras qui los crestians s'escàmbian a l'epòca de Jean. Totun, Diu qu'ei designat per ua expression navèra, desconeguda fins aquí : « de las parts deu qui ei, qui èra, e qui vien ». Aquera expression ne hè pas que tornar, dens la lenga grèca originau e las autas traduccions, la significacion deu nom ebrèu de Diu : « YaHWéH ». Que s'ageish deu vèrbe « èste » conjugat a la tresau persona deu singular deu temps imperfèit de l'ebreu. Aqueth temps aperat imperfèit qu'exprimeish lo complit qui's perlonga dens lo temps, pr'amor que lo temps present existeish pas dens la conjugason de l'ebreu. « e qui vien », que confirma enquèra lo tèma deu retorn de Jèsus-Crist, l'adventisme. L'obertura de la fe crestiana aus pagans qu'ei atau confirmada ; entad eths Diu qu'adapta lo son nom . Puish, ua auta nautat qu'apareish entà designar lo Sent Esperit : « los sèt Esperits qui son davant lo son trône ». Aquera citacion qu'apareisherà dens Apo .5:6. La chifra 7 que designa la santificacion, dens aqueth cas, la de l'Esperit divin expandit dens las soas creaturas donc, « davant lo son trône ». Dens Apo.5:6, « l'anhèth immolat » qu'ei religat ad aqueths simbèus, la profecia que confirma atau la tota-poténcia divina de Jèsus-Crist. Los « sèt esperits de Diu » que son simbolizats per « lo candelèr a sèt brancas » deu tabernacle ebrèu qui profetiza lo plan deu salut deu projècte de Diu. Lo son programa qu'èra atau clarament traçat . Despuish Adam, 4000 ans, e per la soa mort Jèsus qu'expia los pecats deus elegits lo 3 d'Abriu de 30, qu'esquiça atau lo veu deu pecat e qu'obreish l'accès deu cèu aus elegits recrompats pendent los dus mila darrèrs deus sheis mila ans programats entà la seleccion deus elegits dispersats, dinc au cap deu monde, au demie de las nacions de la tèrra entièra.

Verset 5 : « ... e de las parts de Jèsus-Crist, lo testimòni fidèu, lo prumèr deus morts, e lo prince deus reis de la tèrra ! Au qui ns'aima, qui ns'a desliurats deus nostes pecats per la soa sang, ».

Lo nom « Jèsus-Crist » qu'ei restacat au ministèri terrèstre qui Diu ei vienut complir sus la tèrra. Aqueth verset que'ns rapèra las soas òbras complidas entà obtièner lo salut per gràcia qui auhereish aus sons sols elegits. Dens la soa perfèita fidelitat de cap a Diu e las soas valors, Jèsus qu'ei estat « lo testimòni fidèu » prepausat com lo modèl a imitar, aus sons apòstols e los sons discipòls de tots

los temps, dont lo noste. La soa mort qu'estó profetizada per la mort deu primèr animau tuat entà revestir la nuditat d'Adam e Eve après lo lor pecat. A través eth qu'estó donc plan lo « primèr deus morts ». Mes que l'ei tanben, pr'amor de la soa divina importància, la soa mort sola qu'avèva l'eficacitat e lo poder de condemnar lo drac, lo pecat e los pecaires. Que demora lo « primèr » au dessús de tots los « primèrs-vaduts » de l'istòria religiòsa. Qu'ei en pensant a la soa mort hèita necessària entà recrompar lo pecat deus sons elegits, qui Diu hasó se morir tots los « primèrs-vaduts » umans e animaues d'Egipte que rebèlla, imatge deu pecat, entà « desliurar » lo son pòble ebrèu de l'esclavatge, déjà simbèu e imatge deu « pecat ». Com « primèr », lo dret d'aïnesse espirituaue que l'apartien . En se presentant au títol de « prince deus reis de la tèrra » Jèsus que's hè servidor deus sons recrompats. Los « reis de la tèrra » que son los qui entran dens lo son reiaume recrompats per la soa sang ; qu'eretaràn la tèrra renovelada . Qu'ei ua causa espantanta qui de descobrir lo nivèu de l'umilitat, de la compassion, de l'amistat, de la fraternitat e de l'amor deus èstes celèstes demorats fidèus a las nòrmas divinas de la vita celèsta. Sus tèrra, Jèsus qu'a lavat los pès deus sons apòstols, tot en confirmant qu'ei « lo Mèste e lo Senhor ». Au cèu, que serà eternament « lo prince » deus sons « reis ». Mes « los reis » que seràn tanben servidors deus lors hrairs . Egaument, en se balhant lo títol de « prince », Jèsus que's met au nivèu deu drac, la soa adversària e concurrent vençut, qui apèra, « lo prince d'aqueth monde ». L'incarnacion de Diu en Jèsus qu'èra motivada peu cap e cap deus dus « princes » ; lo sòrt deu monde e lo de las soas creaturas que dependen deu poder deu vencedor gran Jèsus Micaël YaHWÉH. Mes Jèsus ne deu pas la soa victòria qu'en partida a la soa divinitat, pr'amor qu'a lutat contra lo drac a armas egaus, dens un còs de carn identica au lo noste, 4000 annadas après lo combat perdut peu primèr Adam. Lo son estat d'esperit e la soa determinacion a véncer entà salvar los sons elegits que l'an sols balhat la soa victòria . Qu'a obèrt la via aus sons elegits mostrant qu'un « anhèth » docile pòt véncer « los lops » dévoreurs de carns e d'esperits, dab l'ajuda deu Diu fidèu e vertadèr.

Verset 6 : « e qui a hèit de nosauts un reiaume, deus sacrificeurs entà Diu lo son Pair, son que sian la glòria e la potècia, aus sègles deus sègles ! Amèn ! »

Qu'ei Jean qui defineish çò qui constitueish l'Amassada deus elegits. En Jèsus-Crist, l'ancian Israèl que's perlonga sòus de las fòrmas espirituaues profetizadas dens los rites de l'anciana aliança. En servint lo « Rei deus reis e Senhor deus senhors », los vertadèrs elegits que partatjan la soa reiautat, e dab eth, que constitueishen los ciutadans deu reiaume deus cèus . Que son tanben deus « sacrificeurs » espirituaues, pr'amor qu'ofician dens lo temple deu lor còs, dens lo quau sèrven Diu, s'auherint eths medishs dens la santetat entau son servici. E per las lors pregàrias qui adreçan a Diu, que relhèvan los perfums auhèrts sus l'autar deus perfums de l'ancian temple de Jerusalèm. La separacion enter Jèsus e lo Pair qu'ei enganaira, mes que correspon a la concepcion qui hèra dalha crestians se hèn deu subjècte. Açò au punt de n'arribar a pretènder « aunorar » lo Hilh au despens deu Pair. Qu'ei la falta, o lo pecat, de la fe crestiana despuish lo 7 de Març de 321. Entà hèra, lo repaus deu sabat qu'ei ua ordenança qui concerniva unicament los judius de l'anciana aliança, dispensacion deu Pair. Lo Pair e Jèsus n'estant pas qu'ua sola persona, que patiràn la colèra de Jèsus que pensavan aunorar. Dens la soa natura divina de Pair, Jèsus que detien, e entà l'eternitat, « la glòria e la potècia, aus sègles deus sègles ! Amèn ! » « Amèn » qui significa : çò b'ei vertat ! En vertat !

Lo tèma adventista

Verset 7 : « Aquí, que vien dab los ahoalhs . E tot uelh qu'ac veirà, quitament los qui l'an trauca ; e totas las tribús de la tèrra que's lamentaràn pr'amor d'eth. Quiò. Amèn ! »

Qu'ei precisament, quan va tornar, qui Jèsus va demostrar la soa glòria e la soa potècia. Segon Actes 1:11, que tornarà « de la medisha faïçon qu'ei montat au cèu », mes entau son retorn, que serà dens ua glòria celèsta extrèma qui espaventarà los sons enemics ; « los qui l'an trauca » en s'opausant au son vertadèr projècte. Pr'amor qu'aquera expression concerneish unicament los èstes umans contemporanèus de la soa venguda. Quan los sons servidors son miaçats de mort o metut a mort, Jèsus que partatja lo lor sòrt pr'amor que s'identifica ad eths : « E lo rei que'us responderà : Que vs'ac disi en vertat, tots los còps qui avetz hèit aqueras causas a l'un d'aqueths mei petits deus mens hrairs, qu'ei men que'us avetz hèitas. (Matt.25:40) ». Los judius e los soldats romans qui l'an crucificat ne son pas concernits dens aqueth messatge . L'Esperit de Diu qu'imputa aquera accion a tots los umans qui entravan la soa òbra de salut e que hèn s'i mauescàder entà eths medishs e los autes la soa auhèrta de gràcia e de salut etèrne. En citant « las tribús de la tèrra », Jèsus que cibra los faus crestians peus quaus las tribús d'Israèl son supausadas èste perlongadas dens l'aliança navèra. Descobrint au son retorn qui s'aprestavan a tuar los sons vertadèrs elegits, qu'auràn justas rasons de's lamentar, en se descobrint enemic deu Diu qu'us devèn salvar. Los detalhs deu programa deus

tots darrèrs dias que seràn revelats de faïçon dispersada dens los capítols deu libe Apocalipsi. Mes que pòdi díser qu'Apo.6:15-16 que descriu la scèna en aqueths tèrmes : « los reis de la tèrra, los grans, los caps militars, los rics, los poderós, tots los esclaus e los òmis liures, que s'amaguèn dens las caunas e dens los ròcs de las montanhas. E que disèn a las montanhas e aus ròcs : Tombatz sus nosauts, e amagatz-nse davant la fàcia deu qui ei assetat suu tròne, e davant la colèra de l'anhèth ; ».

Verset 8 : « Que soi l'alfa e l'omèga, dit lo Senhor Diu, lo qui ei, qui èra, e qui vien, lo Totpoderós. »

Lo qui s'exprimeish atau qu'ei lo doç Jèsus qui a retrobat dens lo cèu la soa glòria divina, qu'ei « lo Totpoderós ». Que sufitz de religar aqueth verset dab los d'Apo.22:13-16 entà n'aver la pròva : « Que soi l'alfa e l'omèga, lo prumèr e lo darrèr, lo començament e la fin... /... Moi, Jèsus, qu'èi enviat lo men anjo entà vs'atestar aqueras causas dens las Glèisas. Que soi lo brot e la posteritat de David, l'estela brillhanta deu matin ». Com dens lo verset 4, Jèsus que's presenta devath los atributs deu Diu creator, l'amic de Moïse, dont lo nom ebrèu ei « YaHWÉH » segon Exo.3:14. Mes que precisi que lo nom de Diu cambi segon qu'ei eth qui's nomma o que los òmis ac nomman : « Que soi » que vad « Qu'ei » dens la fòrma « YaHWÉH ».

Nòta aponduda en 2022 : L'expression « alfa e omèga » que resumeish la revelacion entièra auhèrta per Diu dens la soa Bíblia, despuish Genèsi 1 dinc a Apocalipsi 22. Solament despuish 2018, la significacion profetica de « sheis mila » ans balhada aus sheis dias de la setmana qu'ei estada confirmada shens reméter en question la soa valor de sheis dias reaus, au cors de los quaus Diu a creat la tèrra e la vita qui devè portar. Mes, en retienent, lo lor sens profetic, aqueths sheis dias o « 6000 » ans qu'an permetut de definir entà la prima 2030 lo retorn victoriós finau de Jèsus-Crist e lo raubatòri deus sons sents fidèus. Per, l'expression « alfa e omèga », Jèsus libe aus sons sents deus darrèrs dias, ua clau qui va perméter de descobrir lo temps reau de la soa segonda venguda. Mes qu'a calut esperar la prima 2018 entà comprèner com calèva utilizar aqueths 6000 ans, e lo 28 de Genèr de 2022, entà los associar ad aqueras expressions : « l'alfa e l'omèga », « lo començament e la fin ».

Verset 9 : « Moi Jean, lo vòste hrai, e qui èi part dab vosauts a la tribulacion e au reiaume e a la perseverança en Jèsus, qu'èri dens l'isla aperada Patmos, pr'amor de la paraula de Diu e deu testimoniatge de Jèsus. »

Entà un vertadèr esclau de Jèsus-Crist, aqueras tres causas que son religadas : la part a la tribulacion, la part au reiaume, e la part a la perseverança en Jèsus. Jean que hè pròva deu contèxte on recep la soa vision divina. Ac trobant, aparentament indestructible, los romans que l'an, fin finau, isolat, en exili sus l'isla de Patmos, entà limitar lo son testimoniatge au prè deus òmis. Pendent tota la soa vita, n'a pas cessat de testimoniar entà la paraula de Diu entà glorificar Jèsus-Crist. Mes que's pòt comprèner tanben, qui Jean estó conduït a Patmos entà recéber, dens la tranquillitat, lo testimoniatge de Jèsus qui constitueish la Revelacion, qui i recep de Diu.

Que relhevam au passatge qui los dus autors de las duas profecias Daniel e Apocalipsi que son estadas miraculosament protegits per Diu ; Daniel estant sauvat de las dents deus leons e Jean sortit indemne d'ua tina pleada d'òli bouillante. La lor experiéncia que'ns transmet ua leçon : Dieu que hè la diferéncia au demie deus sons servidors en protegint d'ua faïçon poderosa e subernaturau los qui ac glorifican lo mei e que presentan l'aspècte d'un modèl qui desira particularament encoratjar. Lo ministèr profetic qu'ei atau designat dens 1Agacin .12:31 com la « via mei excellenta ». Mes qu'i a profètas e profètas . Tots los profètas ne son pas aperats a recéber de Diu de las visions o de las profecias. Mes tots los elegits que son exortats a profetizar, qu'ei a díser a testimoniar, de las vertats deu Senhor au lor vienent entà los conduïr au salut.

La vision de Jean deu temps adventista

Verset 10 : « Qu'estoi encantat en esperit au dia deu Senhor, e qu'enteni darrèr jo ua votz hòrta, com lo son d'ua trompeta, »

L'expression « dia deu Senhor » que va favorizar tragicas interpretacions. Dens la soa traduccion de la Bíblia, J.N. Darby, n'esita pas ad ac traduir peu mot « dimenge », qui Diu tien entà « mèrca » flétrissante de « la bèstia » conduïta peu drac dens Apo.13:16 ; aquesta s'opausant dirèctament a la soa « sagèth » reiau, lo son setau dia deu repaus santificat. Etymologiquement, lo mot « dimenge » que significa plan, « dia deu Senhor », mes lo problèma que vien estant que consacra lo prumèr dia de la setmana au repaus, çò que Diu a pas jamei ordenat, avent deu son costat, de faïçon perpetuau, santificat ad aqueth usatge lo setau dia. Mentre que designa realement « lo dia deu Senhor » citat dens aqueth verset ? Mes la responsa qu'ei dejà estada balhada dens lo verset 7 en disent : « Aquí, que vien dab los ahoalhs . » L'aquí lo « dia deu Senhor » ciblat per Diu : « Aquí, que vs'enviarèi Élie, lo profèta, abans que lo dia de YaHWÉH arribe, aqueth dia gran e redobtable. (Mau.3:5) » ; lo qui a hèit l'adventisme e los sons tres « espèras » deu retorn de Jèsus, dejà complidas dab totas las

consequências bonas e maishantas portadas per aqueras tres espròvas, en 1843, 1844, e 1994. Atau vivent en 94, Jean qu'ei transportat per l'Esperit au tot debuta deu setau millenari, on Jèsus torna dens la soa glòria divina. Qué a alavetz « darrèr » eth ? Tot lo passat istoric de l'èra crestiana ; despuish la mort de Jèsus, 2000 ans de religion crestiana ; 2000 annadas pendent las quaus Jèsus s'ei tienut au miei deus sons elegits, los ajudant, en Sent Esperit, a véncer lo mau com avèva, eth medish, vençut lo drac, lo pecat, e la mort. « la votz hòrta » entenuda « darrèr » que l'ei la de Jèsus qui tala « ua trompeta » qu'intervien, entà avertir los sons elegits e los revelar la natura deus tracanards religiós diabolics que van encontrar dens las lors vitas dens totas las « sèt » epòcas qui lo verset seguent va nommar.

Verset 11 : « qui disè : Çò que vedes, escriu'c dens un libe, e envia'c a las sèt Glèisas, a Efès, a Esmirna, a Pergame, a Thyatire, a sardas, a Filadèlfia, e a Laodicée. ».

La fòrma aparenta deu tèxte que semblava presentar com destinataris, de faïçon literau, las vilas nommadas d'Asia de l'epòca de Jean ; a cadua lo son messatge. Mes n'èra pas qu'un aspècte enganaire qui avèva per mira de mascar lo verdader sens que Jèsus balha aus sons messatges. Dens tota la Bíblia, los noms pròpis atribuïts aus òmis qu'an ua significacion amagada dens la lor rasic, de l'ebreu, deu caldèu, o deu grèc. Aqueth principi que s'aplica egaument entaus noms grècs d'aqueras sèt vilas . Cada nom que revèla lo caractèr de l'epòca qui representa. E l'ordi, dens lo quau aqueths noms son presentats, que correspon a l'ordi de l'avancement dens lo temps programat per Diu. Que veiram dens l'estudi d'Apo .2 e 3 on l'ordi d'aqueths noms ei respectat e confirmat, la significacion d'aqueths sèt noms, mes los de la prumèra e de la darrèra, « Efès e Laodicée », que revèlan ad eths sols, l'usatge qui l'Esperit en hèit. Significant, respectivament, « lançar » e « pòble jutjat », que retrobam « l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin, » de l'èra de la gràcia crestiana. N'ei pas estonant que Jèsus se sia presentat au verset 8, devath aquera definicion : « Que soi l'alfa e l'omèga ». Qu'inscriu atau la soa preséncia au près deus sons esclaus fidèus, pendent tostemps de l'èra crestiana.

Verset 12 : « Que'm tornèi entà conéisher quau èra la votz qui'm parlava. E, après m'estar tornat, que vivi sèt candelèrs d'aur, »

L'accion de « se tornar », conduis Jean a portar lo son espiar sus l'èra crestiana entièra puishqu'a eth medish estat transportat au moment deu retorn en glòria de Jèsus. Après la precision « darrèr », qu'avem ací « que'm tornèi », e enquèra, « e, après m'estar tornat » ; l'Esperit qu'insisteish hèra sus aqueth espiar cap au passat, entà qu'ac seguivam dens la soa logica. E que ved alavetz Jean ? « Sèt candelèrs d'aur ». Aquí enquèra la causa qu'ei suspècta com las « sèt Amassadas ». Pr'amor que lo « candelèr » modèla que's trobava dens lo tabernacle ebrèu e que possediva sèt brancas qui simbolizavan dejà, amassa, la santificacion de l'Esperit de Diu e de la soa lutz. Aqueth constat que significa que, com los « sèt Amassadas », las « sèt candelèrs » que simbolizen la santificacion de la lutz de Diu, mes en sèt moments mercats pendent l'èra crestiana entièra. Lo candelèr que representa los elegits d'ua epòca, que recep l'òli de l'Esperit de Diu dont depend entà esclarir los elegits de la soa lutz.

Anóncia d'ua calamitat grana

Verset 13 : « e, au miei deus sèt candelèrs, quauqu'un qui semblava a un hilh d'òmi, vestit d'ua longa rauba, e avent ua cinta d'aur sus la peitrina. »

Ací que comença la descripcion simbolica deu Senhor Jèsus-Crist. Aquera scèna que met en imatge las promessas de Jèsus : Luc 17:21: « Ne's dirà pas pas : Qu'ei ací, o : Qu'ei aquí . Pr'amor qu'ací, lo reiaume de Diu qu'ei au miei de vosauts. » ; Matt.28:20 : « e ensenhatz-los a observar tot çò qui vs'ei prescrivut. E aquí, que soi dab vosauts cada dia, dinc au cap deu monde. ». Aquera vision qu'ei plan ressemblante dab la de Daniel 10 on lo verset 1 la presenta com l'anóncia d'ua « calamitat grana » entau son pòble judiu. La d'Apocalipsi 1 anóncia donc era tanben, ua « calamitat grana », mes aqueth còp, entà l'Amassada crestiana. La comparason de las duas visions qu'ei plan edificanta, pr'amor que detalhs son adaptats a cadun deus dus contèxtes istorics plan diferents. Las descripcions simbolicas qui van èste presentadas que concerneishen Jèsus-Crist dens lo contèxte deu son retorn gloriós finau. Los dus « calamitats » qu'an en comun de's complir sus la fin de las duas alianças establidas successivament per Diu. Que comparam adara las duas visions : «... un hilh d'òmi » d'aqueth verset qu'èra « un òmi » dens Daniel, pr'amor que Diu s'èra pas enquèra incarnat en Jèsus. Au contrari, en « hius d'òmi », que retrobam lo « hius de l'òmi » qui Jèsus nomma constantament en parlant d'eth dens los Evangèlis. Si Diu a tant insistit sus aquera expression, qu'ei pr'amor que legitima la soa aptitud a salvar òmis. Qu'ei ací « vestit d'ua longa rauba », « vestit de lin » dens Daniel. La clau de la significacion d'aquera longa rauba qu'ei balhada dens Apo .7:13-14. Qu'ei

portada peus qui se moreishen en martirs de la vertadèra fe : « E l'un deus vielhs que prenó la paraula e que'm ditz : Los qui son revestits de raubas blancas, qui son, e d'on son vienuts ? Que'u disi : Lo men senhor, qu'ac sabes . E que'm ditz : Que son los qui vienèn de la tribulacion grana ; qu'an lavat las lors raubas, e que'us an blanquidas dens la sang de l'anhèth . ». Jèsus que pòrta « ua cinta d'aur sus la soa peitrina » sia, suu son còr, mes « suus sons rens », simbèus per fòrça, dens Daniel. E la « cinta d'aur » que simboliza la vertat segon Eph .6:14 : « Tienetz donc barra : ajatz aus vòstes rens la vertat entà cinta ; revestitz la coirassa de la justícia ; ». Com Jèsus, la vertat n'ei pas aunorada que peus qui l'aimen.

Verset 14 : « lo son cap e lo son peu qu'èra blanc com lana blanca, com nèu ; los sons uelhs qu'èran com ua esclama de huec ; »

Lo blanc, simbèu de la puresa perfèita, que caracteriza lo Diu Jèsus-Crist qui, en consequéncia, qu'a en hasti pecat . Solament, l'anóncia d'ua « calamitat grana » ne pòt pas qu'aver entà mira de punir los peccaires. Aquera causa que concerneish las duas calamitats, tanben que retrobam, ací e dens Daniel, Diu, lo jutge gran, dont los « uelhs son com esclamas de huec ». Lo son espiar que consumeish lo pecat o lo peccaire, mes l'elegit de Jèsus que causeish de renonciar au pecat, au contra deu faus judiu e faus crestian rebèlle qui lo jutjament de Jèsus-Crist acabarà per consumir. E lo contèxte finau d'aquera « calamitat » que designa los sons enemics istorics, tots identificats dens los capítols d'aqueth libe, e dens lo de Daniel. Apo.13 los nse presenta devath l'aspècte de dus « bèstias » identificadas peu lor noms « mar e tèrra » qui designa la fe catolica e la fe protestanta sortida d'era, com los lors noms ac suggereishen segon Gen.1:9-10. Au son retorn, las duas bèstias aliadas ne'n hèn pas mei qu'ua, unidas entà combàter lo son sabat e los sons fidèus. Los sons enemics que seràn esglasiats, segon Apo.6:16, e ne subsistiràn pas .

Verset 15 : « los sons pès qu'èran pantièrs a airain ardent, com si estosse estat abrasat dens un hornàs ; e la soa votz qu'èra com lo brut de granas aigas. »

Los pès de Jèsus que son autan purs com la rèsta deu son còs, mes dens aqueth imatge, que's solhen en traupint la sang deus peccaires rebèlles. Com dens Dan.2:32, « l'airain », metau d'aliatge impur, que simboliza lo pecat . Dens Apo.10:2 que legem : « Que tienè dens la soa man un petit libe obèrt . Que pausè lo son pè dret sus la mar, e lo son pè esquèr sus la tèrra ; ». Apo.14:17 a 20 que balha ad aquera accion lo nom « vrenha » ; un tèma desvolopat dens Esaïe 63. Las « aigas granas » que simbolizan, dens Apo.17:15, « pòbles, de las horas, de las nacions, e de las lengas » qui hèn aliança dab « la prostituïda Babylone la Grana » ; nom qui designa la glèisa catolica papau romana. Aquera aliança de darrèra òra que'us va unir entà s'opausar au sabat santificat per Diu. Qu'anaràn dinc a decidir de tuar los sons fidèus observators. Que's compren d'aquí enlà los simbèus de la soa justa colèra . Dens la vision, Jèsus que mòstra aus sons elegits qui la soa sola « votz » personau divina qu'ei mei poderosa que la de tots los pòbles de la tèrra amassats.

Verset 16 : « Qu'avèva dens la soa man dreita sèt estelas . De la soa boca que sortiva ua espasa aguda, a dus talhs ; e la soa cara qu'èra com lo só quan luseish dens la soa fòrça. »

Lo simbèu deus « sèt estelas » tienudas « dens la soa man dreita » que rapèra la soa dominacion permanenta qui podèva sola balhar la benediccion de Diu ; si sovent e massivament reivindicada a tòrt peus sons enemics infidèus. L'estela qu'ei lo simbèu deu messatgèr religiós puishque com l'estela de Gen.1:15, lo son ròtle qu'ei « d'esclairar la tèrra », dens lo son cas, de la justícia divina. Au dia deu son retorn, Jèsus que va ressuscitar (re-suscitar, sia suscitar un còp de mei après ua totau avalida momentanèa aperat mort) los sons elegits de totas las epòcas simbolizadas peus noms de las sèt Amassadas. Dens aqueth contèxte gloriós, entad eth e los sons elegits fidèus, que's presenta com « Paraula de Diu » dont lo simbèu « d'ua espasa aguda a dus talhs » qu'ei citat dens Héb .4:12. Qu'ei l'òra on aquera espasa va balhar vita e mort, segon la fe testimoniada ad aquera paraula divina escriuta dens la Bíblia qui Apo.11:3 que simboliza com estant « los dus testimònis » de Diu. En cò deus èstes umans, sol l'aspècte de la cara que'us identifica e que permet de'us diferenciar ; qu'ei donc l'element de l'identificacion per excelléncia. Dens aquera vision, Diu qu'adapta tanben la soa cara au contèxte ciblat . Dens Daniel, dens la vision, Diu que simboliza la soa cara per « lo lambret » simbèu tipe deu diu grèc Zèus, pr'amor que l'enemic de la profecia serà lo pòble grèc seleucida deu rei Antiochos IV, qui a complit la profecia en – 168. Dens la vision de l'Apocalipsi, la cara de Jèsus que pren tanben l'aspècte deu son enemic qui ei aqueth còp « lo só quan luseish dens la soa fòrça ». Vertat qu'ei qu'aquera darrèra temptativa, d'eradicar tèrra tot observator deu sent sabat divin, que constitueish l'apogèu deu combat rebèlle favorable au respècte deu « dia deu só invençut » instaurat lo 7 de Març de 321, per l'emperador Constantin 1èr. Aqueth camp rebèlle que trobarà en fàcia d'eth « lo só de la justícia divina » dens tota la soa poténcia divina, e açò, lo prumèr dia de la prima 2030.

Verset 17 : « Quan ac vivi, que tombèi aus sons pès com mort . Que pausè sus jo la soa man dreita en disent : Ne crànhas pas pas ! »

En reagint de la sòrta, Jean ne hè pas qu'anticipar lo sòrt deus qui se confrontaràn a eth,

pontuaument deu son retorn. Daniel qu'avèva avut lo medish comportament, e dens los dus cas, Jèsus que rassegura e affermit lo son servidor, la soa esclava, fidèla. « la soa man dreita » que confirma la soa benediccion e dens la soa fidelitat, au contra deus rebèlles de l'autre camp, l'elegit n'a pas rason de crànher Diu qui ac vien salvar per amor. L'expression « ne cranhes pas pas » que confirma lo contèxte finau caracterizat despuish 1843 per aqueth messatge adventista deu prumèr anjo d'Apo.14:7 : « Que disè d'ua votz hòrta : Cranhetz Diu, e balhatz-lo glòria, pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda ; e que prosternatz davant lo qui a hèit lo cèu, e la tèrra, e la mar, e las honts d'aigas. » ; qu'ei a díser, lo Diu creator.

Verset 18 : « Que soi lo prumèr e lo darrèr, e lo vivent. Qu'èri mòrt ; e aquí, que soi viu aus sègles deus sègles . Que tieni las claus de la mort e deu sejoir deus morts. »

Qu'ei plan Jèsus, lo vencedor suu drac, lo pecat e la mort qui s'exprimeish en aqueths tèrmes. Los sons mots « lo prumèr e lo darrèr » que confirma lo messatge de la debuta e de la fin deu temps cobèrt per la profecia, mes au còp, Jèsus que confirma la soa divinitat qui a balhat la vita despuish la soa prumèra dinc a la darrèra de las soas creaturas umanas. Lo qui « que tien las claus de la mort » au poder de decidir qui deu víver e qui's deu morir. L'òra deu son retorn qu'ei aquera on los sons sents seràn ressuscitats dens la « prumèra resurreccion » reservada aus « benuròs morts en Crist » segon Apo.20:6. Evacuons tots los mites de las tradicions deu faus crestianisme d'eretatge grèc e roman, e que comprenes que « lo sejoir deus morts » qu'ei tot simplement lo sòu de la tèrra qui a reculhit los morts transformats en posca, segon qu'ei escrit dens Gen.3:19: « Qu'ei a la sudor de la toa cara qui minjaràs pan, dinc a que tornas dens la tèrra, d'on ès estat pres; pr'amor qu'ès posca, e que tornaràs dens la posca . ». Aqueras rèstas ne seràn pas mei jamei de nada utilitat, pr'amor que lo lor Creator los ressuscitarà dab tota la lor personalitat gravada dens la soa memòria divina, dens un còs celèste incorruptible (1Agacín.15:42) identic au deus anjos demorats dens la fidelitat de cap a Diu : « Pr'amor que, a la resurreccion, los òmis ne preneràn pas pas hemnas, ni las hemnas de marits, mes que seràn com los anjos de Diu dens lo cèu. Matt.22:30 ».

Lo messatge profetic sus l'aviéner qu'ei confirmat

Verset 19 : « Escript donc las causas qui as vistas, e las qui son, e las qui deven arribar après eras, »

Dens aquera definicion, Jèsus que confirma la cobèrta profetica deu temps globau de l'èra crestiana qui s'acabarà peu son retorn en glòria. Lo temps apostolic qu'ei concernit per l'expression « qui as vistas » e Diu que designa atau Jean com un autentic testimòni ocular deu ministèri apostolic. Qu'estó testimòni deu « prumèr amor » de l'Elegida citat dens Apo.2:4. « ... las qui son » que concerneish la fin d'aqueth temps apostolic en la quau Jean demora viu e en activitat. « ... e las qui deven arribar après eras » que designa los eveniments religiós qui's van complir dinc au temps deu retorn de Jèsus-Crist, e enlà, dinc au cap deu setau millenari.

Verset 20 : « lo mistèri de las sèt estelas qui as vistas dens la mea man dreita, e deus sèt candelèrs d'aur. Las sèt estelas que son los anjos de las sèt Glèisas, e los sèt candelèrs que son las sèt Glèisas . ».

« los anjos de las sèt Amassadas » que son los elegits de totas aqueras sèt epòcas. Pr'amor que lo mot « anjo », deu grèc « aggelos », que significa messatgèr, e que designa los anjos celèstes unicament si lo mot « celèstes » qu'ac vien precisar. Tot parièr, los « sèt candelèrs » e los « sèt Amassadas » suspectats dens lo men comentari que son ací amassats . L'Esperit que confirma donc la mea interpretacion : los « sèt candelèrs » que representan la santificacion de la lutz de Diu dens las sèt epòcas designadas peus noms deus « sèt Amassadas ».

Apocalipsi 2 : l'Amassada de Crist despuish lo son lançament dinc a 1843

Dens lo tèma de las letras, que trobam dens Apo .2, quate messatges ciblant lo temps comprés enter 94 e 1843, e dens Apo.3, tres messatges cobrint lo temps anant de 1843-44 a 2030. Que relhevam dab interès aquera precision reveladora tà çò deus noms de la prumèra e de la darrèra letra : « Efès e Laodicee » qui signifiquen, respectivament : lançar, e pòble jutjat ; la debuta e la fin de l'èra de la gràcia crestiana. Dens Apo.2, sus la fin deu capítol, l'Esperit qu'evòca la debuta deu tèma « adventista deu retorn deu Crist » qui cibra la data 1828 preestablida dens Dan.12:11. Tanben, en succession deu temps, la debuta deu capítol 3 d'Apocalipsi que pòt èstre legitimament restacat a la data 1843 qui a mercat la debuta de l'espròva de fe adventista. Un messatge adaptat que vien sancionar la fe protestanta esprovada : « Qu'ès mòrt ». Aqueras explicacions que hasèvan besonh entà confirmar lo restacament deus messatges a las datas establidas dens Daniel. Mes la vision d'Apocalipsi que pòrta sus la debuta de l'èra crestiana de las revelacions qui Daniel a pas desvolopadas. Las letras o messatges qui Jèsus adreça aus sons servidors au long de la nosta èra que dissipan lo mesentenut religiós de las faussas e enganairas illusions qui concerneishen multitudes de credents crestians. Que s'i retròba, lo vertadèr Jèsus dab las soas exigéncias legitimas e los sons arcasts tostemps justificats. Las quate letras d'Apo.2 que ciblan, successivament, quate epòcas situadas enter 94 e 1843.

1ra epòca : Efès

En 94, lo darrèr testimòni deu lançament de l'Amassada deu Crist

Verset 1 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada d'Efès : Aquí çò qui dit lo qui tien las sèt estelas dens la soa man dreita, lo qui marcha au miei deus sèt candelèrs d'aur : »

Peu nom Efès, de la prumèra, traduccion deu grèc « Ephésis » qui significa lançar, Diu que parla aus sons servidors deu temps deu lançament de l'Amassada deu Crist, au temps de l'emperador roman Domician (81-96). L'Esperit que cibra atau l'epòca on Jean recep de Diu la revelacion qui'n descriu. Qu'ei lo darrèr apòstol demorat miraculosament vivent e que representa ad eth sol, lo darrèr testimòni ocular deu lançament de l'Amassada de Jèsus-Crist. Dieu que rapèra la soa poténcia divina ; qu'ei eth sol qui « que tien dens la soa man dreita », simbèu de la soa benediccion, la vita deus sons elegits, las « estelas », dont jutja las òbras, hruts de la lor fe. Segon lo cas, que benedeish o que maladitz . Diu « marcha », que comprenes qu'avança dens lo temps deu son projècte en accompagnant, generacion après generacion, la vita deus sons elegits e los eveniments deu monde qui organiza o que combat : « e ensenhatz-los a observar tot çò qui vs'èi prescrivut. E aquí, que soi dab vosauts cada dia, dinc au cap deu monde. Matt.28:20 ». Dinc au cap deu monde, los sons elegits que van dever complir las òbras qui a preparadas d'avança entad eths : « Pr'amor qu'èm lo son obratge, estant estats creats en Jèsus Crist entà de bonas òbras, qui Diu a preparadas d'avança, entà que'us practicàvam. Eph.2:10 ». E que van se dever adaptar a las condicions particularas exigidas en cadua de las sèt epòcas. Pr'amor que la leçon balhada dens « Efès » que vau entà las sèt epòcas ; los « sèt estelas estant tienudas dens la soa man dreita » que pòt deishar tombar e tombar a tèrra, las qui concerneishen crestians rebèlles. Retien l'idèa, qui un « candelèr » ei pas utile que quan esclaira, e entà esclairar, que deu estar pleat d'òli, simbèu de l'Esperit divin.

Verset 2 : « Que coneishi las toas òbras, lo ton tribalh, e la toa perseverança. Que sabi que pòdes pas suportar los maishants ; qui as esprovat los qui se digan apòstols e qui ac son pas, e que'us as trobats mensongèrs ; »

Atencion ! Los temps de conjugason deus vèrbes que son hèra importants, pr'amor que determinan lo moment ciblat de l'epòca apostolica. Dens aqueth verset lo vèrbe conjugat au present que designa l'annada 94 mentre que los qui son au passat que concerneishen l'epòca de las persecucions infligidas per l'emperador roman Neron, enter l'an 65 e 68.

En 94, los crestians qu'aiman la vertat qui ei enquèra intacta e non desformada, e que detèstan los « maishants » pagans e particularament au demieï d'eths, los romans dominators de l'epòca. Qu'i a ua rason a aquò, qu'ei que l'apòstol Joan ei enquèra en vita atau com hèra autes ancians testimònis de la vertat ensenhada per Jèsus-Crist. Los « mensongèrs » que son atau aisidament desmascats . Pr'amor qu'en tota epòca, l'ivraie non convertida tenda de's mesclar au bon gran, pr'amor que la

cranhença de Diu ei enqüèra grana, e que lo messatge deu salut ei sedusent e atirant. Qu'introduseishen dens la doctrina de las idèas faussas . Mes dens l'espròva de l'amor de la vertat, que s'i mauescaden e que son desmascats peus vertadèrs elegits esclarats . Tot parier, tà çò deu passat de l'epòca apostolica, « qu'as esprovat », l'Esperit que rapèra com l'espròva de la mort a hèit tombar las mascas enganairas deus faus crestians, los vertadèrs « mensongèrs » ciblats dens aqueth verset, enter 65 e 68, quan Neron liurava que'us Elegís deu Crist aus herums dens lo son Colisèu, entà auherir un espectacle sagnós aus abitants de Roma. Mes relhevem-ac, Jèsus qu'evòca aqueth zèle d'ua epòca passada .

Verset 3 : « qui as perseverança, qui as sofrit pr'amor deu men nom, e que t'ès pas pas lassat. »

Ací enqüèra, atencion aus temps de las conjugasons deus vèrbes !

Si lo testimoniatge de la perseverança ei enqüèra conservat, lo deu sofriment ne l'ei pas mei . E Diu qu'ei obligat de raperar l'acceptacion deu sofriment qui estó manifestada e sublimement aunorada haut o baish 30 ans mei de d'òra, enter 65 e 68, quan lo roman sanguinari, Neron, que liurè los crestians a la mort, auhèrta en espectacle, au son pòble pervers e corromput. Qu'ei solament ad aquera epòca qui lo camp Elegit « qu'a sofrit » en la soa « nom » e ne s'ei pas « pas lassat ».

Verset 4 : « Mes çò qui èi contra tu, qu'ei qu'as abandonat lo ton prumèr amor. »

La miaça suggerida que's precisa e qu'ei confirmada . Ad aquera epòca los crestians que son fidèus, mes lo zèle demostrat devath Neron que s'ei aflaquit o n'existeish pas mei ; çò que Jèsus apèra « pèrder lo son prumèr amor », suggerint atau entà l'epòca 94, l'existéncia d'un segond amor, hèra inferior au prumèr.

Verset 5 : « Sovien-te donc d'on ès tombat, repenteish-te, e que practica las toas prumèras òbras ; senon, que vienerèi a tu, e que tirarèi lo ton candelèr de la soa plaça, sonque't repentescas pas. »

Lo simple respècte o la simpla reconeishença de la vertat ne hèn pas lo salut . Dieu qu'exigeish mei de las parts deus qui sauva entà ne har los sons companhs d'eternitat. La fe en la vita etèrna qu'implica la desvaloracion de la prumèra vita . Lo messatge de Jèsus que demora perpetuament lo medish segon Matt.16:24 a 26 : « Alavetz Jèsus ditz aus sons discípols : Si quauqu'un que vòu vièner après jo, qui renóncia a eth medish, qui's carga de la soa crotz, e que'm seguesca. Pr'amor que lo qui volerà salvar la soa vita que la perderà, mes lo qui la perderà pr'amor de jo que la trobarà . E que servirà a un òmi de ganhar totòm, si perdè la soa amna ? O, qui balharé un òmi per la soa amna ? » La miaça de'u retirar lo son Esperit, simbolizat peu « candelèr », mòstra que, entà Diu, la vertadèra fe qu'ei luenh d'èste ua simpla etiqueta pegada sus ua amna. En aqueth temps Efès, lo candelèr simbolic de l'Esperit de Diu qu'èra en Orient, a Jerusalèm on la fe crestiana ei neishuda e dens las glèisas creadas per Paul en Grècia e dens la Turquia actuau. Lo centre religiós que serà lèu desplaçat cap a l'occident e principalement a Roma en Itàlia.

Verset 6 : « Qu'as pr'aquò açò, qu'ei qu'òdias las òbras deus Nicolaïtes, òbras qu'òdii tanben. »

Dens aquera letra, los romans que son nommats simbolicament, après « los maishants » : « los Nicolaïtes », çò que significa, pòble victoriós o que pòbla Victòria sia, los dominators de l'epòca. En grèc, lo tèrme « Niké » qu'ei lo nom de la victòria personificada . Qué son donc « las òbras deus Nicolaïtes » odiadas per Diu e los sons elegits ? Lo paganisme e lo sincretisme religiós. Qu'aunoran de las horas de divinitats paganas dont las mei granas qu'an un dia de la setmana qui'us ei dedicat. Lo noste calendari actuau, qui atribueish aus sèt dias de la setmana, los noms deus sèt astres, planetas o l'estela, deu noste sistèma solar, qu'ei un eretatge dirècte de la religion romana . E lo culte deu prumèr dia dedicat au « só invençut » que va balhar dens lo temps, a partir de 321, ua rason particulara au Diu creator d'odiar « las òbras » religiósas deus romans.

Verset 7 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas : Au qui vencerà que balharèi a minjar arbo de vita, qui ei dens lo paradís de Diu. »

Dus messatges dens aqueth verset qu'evòcan lo temps terrèstre de la victòria, « lo qui vencerà », e lo temps celèste de la soa recompensa.

Aquera formula qu'ei lo darrèr messatge qui Jèsus adreça aus sons servidors d'ua de las sèt epòcas cibladadas per la profecia. L'Esperit que l'adapta a las condicions particularas de cada epòca . La d'Efès que mèrca la debuta deu temps cobèrt per la profecia, tanben Diu que'u presenta lo salut etèrne en lo començament de l'istòria terrèstra . L'imatge de Jèsus qu'i èra evocada devath la de l'arbo de vita deu jardin terrèstre qui Diu avèva creat entà i plaçar l'òmi innocent e pur. Apo.22 que profetiza aquera restauracion d'un Eden renovelat entau bonaür deus elegits victoriós sus la tèrra navèra. La formula presentada que concerneish cada còp, un aspècte de la vita etèrna auhèrta per Jèsus-Crist aus sons sols elegits.

2ème epòca : Esmirna

Enter 303 e 313, la darrèra persecucion « imperiau » romana

Verset 8 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada d'Esmirna : Aquí çò qui ditz lo prumèr e lo darrèr, lo qui èra

mòrt, e qui ei tornat a la vita : »

Peu nom « Esmirna » de la dusau letra, tradusit deu mot grèc « smurna » qui designa la « mirra », Diu que cibra l'epòca d'ua terribla persecucion dirigida per l'emperador roman Dioclecian. La « mirra » qu'ei un perfum qui embaumè los pès de Jèsus drin abans la soa mort e qui l'estó portat en ofrenda a la soa neishença peus magues vienuts d'Orient. Jèsus que retròba dens aquera espròva lo zèle de la fe reau qui trobava pas mei en 94. Los qui accèptan de's morir en lo son nom que deven saber que Jèsus a vençut la mort, e qu'un còp de mei vivent, que'us poirà ressuscitar com l'a hèit entà eth medish. La profecia que s'adreça unicament aus crestians dont Jèsus ei eth medish lo « prumèr » representant. En assimilant la soa persona a la vita deus sons servidors, que serà egaument representat per « lo darrèr » crestian.

Verset 9 : « Que coneishi la toa tribulacion e lo ton praubèr (maugrat que sias ric), e las calomnias de las parts deus qui se digan judius e n'ac son pas, mes qui son ua sinagòga de Satan. »

Secutats peus romans, los crestians que son privats deus lors bens e lo mei sovent metut a mort. Mes aqueths praubèrs materiau e carnau que'us hèn esprituament rics dens los critàs de la fe deu jutjament de Diu. D'auta part, n'amaga pas lo son jutjament e que revèla, en tèrme plan clars, la valor que balha a la religion judiva qui a refusat la nòrma divina deu salut, en ne reconeishent pas Jèsus-Crist, com Messias profetizat per las sentas Escrituras. Deishats per Diu, los judius que son pres en carga peu drac e los sons demònis e que vaden entà Diu e los sons vertadèrs elegits, «ua sinagòga de Satan ».

Verset 10 : « Ne cranhes pas çò qui vas sofrir. Aquí, lo drac que getarà quauques uns de vosauts en preson, entà que siatz esprovats, e qu'auratz ua tribulacion de dètz dias . Siás fidèu dinc a la mort, e que't balharèi la corona de vita . »

Dens aqueth verset, lo drac que's nomma Dioclecian, aqueth emperador roman crudèu que vodava dab los sons « tétrarques » associats un òdi herotge contra los crestians qui volèvan exterminar. La persecucion o « tribulacion » anonciada que s'ei perlongada, pendent « dètz dias » sia, « dètz annadas » reaus compresas enter 303 e 313. A daubuns d'enter eths qui son estats « fidèus dinc a la mort » en martirs hautament benesits, Jèsus que balharà « la corona de vita » ; la vita etèrna que signa de la lor victòria .

Verset 11 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas : Lo qui vencerà n'aurà pas a sofrir la segonda mort. »

Lo messatge de fin d'epòca qu'a entà tèma : la mort. Aqueth còp, l'Esperit qu'evòca lo salut en raperant que los qui accèptan pas la prumèra mort deu martiri entà Diu, qu'auràn a sofrir, shens s'i poder tirar, « la segonda mort » de « l'estanh de huec » deu jutjament darrèr. Ua « segonda mort » qui tocarà pas los elegits pr'amor que seràn entrats entà tostemps dens la vita etèrna.

3au epòca : Pergame

En 538, l'instauracion deu regime papau de Roma

Verset 12 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada de Pergame : Aquí çò qui dit lo qui a l'espasa aguda, a dus talhs : »

Peu nom Pergame, Diu qu'evòca lo temps de l'adultèri esprituau . Dens lo nom Pergame, duas rasics grècas, « pérao, e gamos », que's traduseishen per « transgredir lo maridatge ». Qu'ei l'òra fatidica de la debuta deus malaürs qui van frapar los pòbles crestians dinc au cap deu monde. En ciblant la data 313, l'epòca precedent qu'a suggerit l'accès au poder e lo regne pagan de l'emperador Constantin 1èr, hilh deu tétrarque Constance Clòr, e vencedor contra Maxence. Per decret imperiau deu 7 de Març de 321, qu'a hèit abandonar lo repaus setmanèr deu sent sabat deu setau dia divin, lo nòste actuau dissabte, lo preferint lo prumèr dia dedicat, ad aquera epòca, au culte pagan deu diu solar, lo « Sol Invictus », lo Só Invençut. En l'aubedint, los crestians qu'an cometut « l'adultèri esprituau », qui serà a partir de 538, la nòrma oficiau deu papisme roman restacat a l'epòca Pergame. Los crestians infidèus que segueishen Vigile, lo navèth cap religiós establît per l'emperador Justinian 1èr. Aqueth intrigant que profieitè de la soa relacion dab Théodora, la prostituïda esposada per l'emperador, entà obtiéner aqueth pòst papau agrandit peu son navèth poder universau religiós sia, catolic. Atau, devath lo nom Pergame, Diu que denòncia la practica deu « dimenge », navèth nom e causa d'un adultèri esprituau, devath lo quau l'èx- « dia deu só » eretat de Constantin que contunha d'èste aunorat per ua glèisa crestiana romana . Que's reclama de Jèsus-Crist e qu'ac reivindica, peu títol deu son cap papau, « vicari deu Hilh de Diu » (Remplaçant o suplint deu Hilh de Diu), en latin « VICARIVS FILII DEI », dont lo nombre de las letras ei « 666 » ; un nombre que conforma au qui Apo.13:18 qu'atribueish a l'element religiós de « la bèstia ». L'epòca nommada Pergame que debuta donc dab lo regne papau intolerant e usurpaire qui tira a Jèsus-Crist, lo Diu totpoderós incarnat, lo son títol de Cap de l'Amassada, segon Dan.8:11 ; Eph.5:23: « pr'amor que lo marit ei lo cap de la hemna, com Crist ei lo cap de la Glèisa, qui ei lo son còs, e dont ei lo Sauvair. » Mes atencion ! Aquera accion qu'ei

inspirada per Diu eth medish. En realitat, qu'ei eth qui's retira e libe au regime papau la fe crestiana vaduda oficiaument infidèla. L'impudence d'aqueth regime, denunciada dens Dan.8:23, que va dinc a lo har préner l'iniciativa de « cambiar los temps e la lei » taulèrs per Diu, en persona, segon Dan.7:25. E en mei, mespresant lo son avertiment de non pas nommar, espirituaument, « pair », nat èste uman, que's hè adorar au títol de « Plan sent Pair », se llevant atau eth medish au dessus deu Diu creator legislator, e qu'ac descobrirà un dia, rémunérateur : « E n'aperatz pas arrés sus la tèrra lo vòste pair ; pr'amor qu'un sol ei lo vòste Pair, lo qui ei dens los cèus. (Mat.23:9) ». Aqueth rei uman qu'a successors peus quaus lo regime e las soas otranças que's van perlongar dinc au dia deu jutjament programat peu mei gran, lo mei hòrt e lo mei juste, lo vertadèr « Plan Sent Pair celèste ».

L'emperador Justinian 1èr qu'instaura donc aqueth regime religiós qui Diu tien entà « qu'adultèra » de cap a eth. L'importància de l'otratge que devè donc èste mercada e gravada dens l'istòria. Que's relhèva en 535 e 536, pendent lo son regne, duas gigantesques erupcions volcanicas qui van escurir l'atmosphèra e provocar en 541 ua epidemia mortau de pèsta qui s'escantirà pas qu'en 767, dab ua punta d'ataca maximau, en 592. La malediccion divina ne podèva pas préner ua mei terribla fòrma, e deus detalhs sus aqueth subjècte que seràn portats dens lo verset qui segueish.

Verset 13 : « Que sabi on demoras, que sabi qu'aquí ei lo trône de Satan. Que retienes lo men nom, e n'as pas renegat la mea fe, quitament aus dias d'Antipas, lo men testimòni fidèu, qui ei estat metut a mort a vòste, aquí on Satan a la soa demora. »

La profecia qu'insisteish suu « trône » e lo lòc deu son emplaçament en rason medisha de la soa celebritat e deus aunors qui los pecaires lo tornan enquèra au dia de uei. Qu'ei enquèra « Roma » qui repren la soa dominacion, aqueth còp, devath aqueth aspècte religiós faussament crestian e integraument pagan. Lo qui se reivindica com la soa « remplaçant » (o vicari), lo papa, n'obtien pas quitament Diu que s'adreça personaument son. Lo destinatari de la profecia qu'ei un elegit, pas un descadut, ni un usurpaire glorificant los rites pagans. Aqueth haut-lòc de la fe catolica romana qu'a lo son trône papau a Roma, dens lo palais deu Latran qui, generosament, Constantin 1èr qu'a auhèrt a l'avesque de Roma . Aqueth palais deu Latran que's situa suu mont Caelius, l'ua deus « sèt sèrras de Roma » qui ei situada au Sud-èst de la vila ; lo nom Caelius que significa : cèu. Aquera sèrra qu'ei la mei longa e la mei grana deus sèt, en superficiala. Près de la glèisa deu Latran, qui representa enquèra au dia de uei, entà la papautat e lo son clergat, la mei importanta glèisa catolica deu monde, que's lhèva lo mei gran obelisc qui existeish a Roma on se'n compta 13, puishqu'atenh ua hautor de 47 mètres. Descobèrt devath 7 mètres de tèrra e brighat en tres partidas, qu'estó metut en plaça en 1588, peu papa Sixte V qui va, parallèlament, organizar la dominacion de l'Estat deu Vatican dens l'epòca profetica seguenta aperada Thyatire. Aqueth simbèu deu culte solar egipcian que compòrta sus l'estela qui ac pòrta ua gròssa inscripcion qui rapèra l'auhèrta de Constantin. En realitat, qu'ei lo son hilh Constanç II qui, après la mort deu son pair, que l'a faire d'Egipte a Roma, entà complir en partida un vòt deu son pair qui'u volèva portar a Constantinòple. Aquera dedicacion a la glòria de Constantin 1èr qu'ei mei devuda au desir de Diu qui au hilh de Constantin. Pr'amor que l'ensemble de l'obelisc dab lo son haut pedestal confirma lo ligam profetizat, qui hè de Constantin 1èr l'autoritat civila qui installa lo repaus deu « dia deu só », e deu papa, a l'epòca simpla avesque de la glèisa crestiana de Roma, l'autoritat religiós, qui va impausar, religiosament, aqueth dia pagan devath lo nom « dimenge » sia, dia deu Senhor. A la cima d'aqueth obelisc que's tròban quate simbèus revelators qui's succedeishen dens aqueth ordi ascendent : 4 leons assetats sus la soa punta, orientats aus quate punts cardinaus, au dessus de los quaus se tròban quate montanhas dominadas per rais solars, e au dessus d'aqueth ensemble que domina ua crotz crestiana . Dirigidas aus quate punts cardinaus, lo simbèu deus leons que designa la reiautat dens la soa fòrça universau ; çò que confirma, la soa descripcion revelada dens Dan.7 e 8. Apo.17 :18 que confirmarà disent a perpaus de Roma : « E la hemna qui as vista, qu'ei la vila grana qui a la reiautat seus reis de la tèrra. » En mei, lo cartocha egipcian gravat sus l'obelisc qu'evòca « lo vòt impur qui un rei adreça a Amon » lo diu solar. Totas aqueras causas que revèlan la natura reau de la fe crestiana qui domina a Roma despuish Constantin 1èr sia, despuish 313 data de la soa victòria. Aqueth obelisc, e los simbèus qui pòrta, que hèn pròva de « l'escaduda » deu servidor deu drac profetizada dens Dan.8:25, qui, per Constantin 1èr, qu'arribè a balhar a la fe crestiana l'aspècte d'un sincretisme religiós condemnat fèrmament per Diu en Jèsus-Crist. Que resumeishi lo messatge d'aqueths simbèus : « crotz » : fe crestiana ; « rais solars » : culte solar ; « montanhas » : poténcia terrèstra ; « quate leons » : reiautat e fòrça universaus ; « obelisc » : Egipte sia, pecat, despuish la rebellion deu Faraon de l'exòde, e entau pecat qui constitueish l'adoracion idolatra deu diu solar Amon. Dieu qu'imputa aqueths critèris a la fe catolica romana desenvolopada per Constantin 1èr. E ad aqueths simbèus, peu cartocha egipcian, qu'ajusta lo son jutjament sus l'engatjament religiós deus avesques de Roma qui considèra tot dus impurs ; que son déjà aperats « papas » peus hairs religiós de la vila. L'associacion de la fe crestiana dab lo culte solar déjà practicat e aonorat per Constantin eth medish, qu'ei a l'origina d'ua terribla malediccion qui

l'umanitat va pagar, a contunhar, dinc au cap deu monde. Aqueth trône deu Latran n'ei pas concurrènciat peus emperadors romans, pr'amor que despuish Constantin 1èr, ne resideishen pas mei a Roma, mes a l'Èst de l'empèri, a Constantinòple. Atau, en ignorant la revelacion profetica balhada per Jèsus-Crist a Jean, de las multituds d'èstes umans que son victimas de la mei grana engana religiòsa de tots los temps. Mes la lor ignorància qu'ei copabla pr'amor qu'aiman pas la vertat e que son atau, per Diu eth medish, liurats a las mensonjas e aus mensongèrs de totas sòrtas. La manca d'instruccion de las poblacions de l'epòca Pergame qu'explica l'escaduda deu regime papau impausat e sostienut peus emperadors romans successius de l'epòca. Çò qu'empacha pas daubuns vertadèrs elegits a refusar e regetar aquera navèra illegitima autoritat ; çò que conduït Jèsus a los reconèisher com los sons vertadèrs servidors. La localizacion romana deus elegits estant hèita, nòta que l'Esperit i tròba en 538 deus servidors qui an gardat la fe au nom de Jèsus tot en auronant lo dimenge. Totun, dens aqueth lòc de Roma, los darrèrs martirs o « testimònis fidèus » ne son pas estats vists qu'a l'epòca de Neron, en 65-68 e a la de Dioclecian enter 303 e 313. En ciblant la vila de Roma, l'Esperit que rapèra la fidelitat « d'Antipas » la soa « testimòni fidèla » deu temps passat. Aqueth nom grèc que significa : contra tots. Que sembla designar l'apòstol Pau, lo prumèr anonciator de l'Evangèli de Jèsus-Crist dens aquera vila on ei mòrt en martir, descapitat, en 65, devath l'emperador Neron. Dieu que contèsta atau, lo faus títol enganaire de « vicari deu Hilh de Diu » deus papas. Lo vertadèr vicari qu'èra lo fidèu Paul, e non l'infidèu Vigile, ni nat deus sons successors.

Lo Diu creator totpoderós qu'a gravat dens la natura, los moments importants de l'istòria religiòsa de l'èra crestiana ; moments on la malediccion pren un caractèr intense dab de grèvas consequéncias entau pòble crestian. Dejà pendent lo son ministèri terrèstre, Jèsus-Crist qu'a balhat aus sons dotze apòstols esbalausits e estonats, la pròva de la soa mestresa d'ua tempèsta suu lac de Galilèa ; ua tempèsta qui a calmada en un momentòt, suu son ordi. Pendent la nosta èra, lo periòde comprés enter 533 e 538 qu'a pres aqueth caractèr particularament maladit, puishqu'en instaurant lo regime papau per l'emperador Justinian 1èr, Diu que volèva punir los crestians qui aubedivan au decret promulgat per l'emperador Constantin 1èr, qui hasèva obligatòri lo repaus deu « dia deu só Invençut » deu prumèr dia de la setmana, despuish lo 7 de Març de 321. Dens aqueth periòde maladit per eth, Diu qu'a suscitat lo desvelh de dus volcans qui an asfixiat l'emisfèri Nòrd de la planeta e deishat deus traç sus l'emisfèri Sud egaument dinc dens l'Antartic. A quauques mes d'intervalle, situats aus antipòdes l'un de l'autre sus la zòna de l'equator, la difusion de las tenèbras qu'estó plan eficaça e plan murtrèra. Miliards de tonas de poscas que's son expandits dens l'atmosfèra, privant los òmis de lutz e de las lors recòltas alimentàrias abituaus. Lo só au son zenit auherint la medisha lutz qui la plea lua qui desapareishó era medisha entièrament. Los istorians qu'an relhevat aqueth testimoniatge segon lo quau, las armadas de Justinian que reprenón Roma aus ostrogòts a la favor d'ua tempèsta de nèu en plen Juillet. Lo prumèr volcan nommat « Krakatoa » qu'ei situat en Indonesia e que's desvelha en Octubre de 535 dab ua amplor inimaginabla transformant sus 50 km ua zòna montanhosa en zòna maritima. E lo segond, nommat « Ilopango » que's tròba en America Centrau e qu'entrè en erupcion en Heurèr de 536 .

Verset 14 : « Mes qu'èi quauquarren contra tu, qu'ei qu'as aquí gents estacadas a la doctrina de Balaam, qui ensenhava a Balak a méter ua pèira d'achoppement davant los hilhs d'Israèl, entà que mingèssen carns sacrificadas a las idòlas e que's liurèssen a l'impudicité. »

L'Esperit que descriu la situacion espirituaual establida a Roma . Despuish 538, los elegits fidèus de l'epòca qu'assisteishen a l'instauracion d'ua autoritat religiòsa qui Diu compara au profèta « Balaam ». Aqueth òmi que serviva Diu mes que's deishava sedusir per l'esca deu ganh e deus bens terrèstres ; totas causas partatjadas peu regime papau roman. En mei, « Balaam » qu'a causat la pèrta d'Israèl en revelant a « Balak » lo mejan peu quau ac podèva har tombar : que sufisè d'ac posar a acceptar maridatges enter judius e pagans ; causas qui Diu condemnava fèrmament. En lo compareishent a « Balaam », Diu que'ns balha un portrèit robòt deu regime papau . L'elegit que compren alavetz lo sens de las accions qui Diu, eth medish, que hè complir peu drac e los sons partenaris celèstes e terrèstres. La malediccion de la glèisa crestiana que pausa sus l'adopcion deu « dia deu só invençut » pagan, observat despuish 321 peus crestians infidèus. E lo regime papau, com « Balaam », que va tribalhar a la lor pèrta e intensificar la lor malediccion divina. « las carns sacrificadas a las idòlas » ne son pas que l'imatge comparat dab lo « dia deu só » pagan. Roma que hè entrar lo paganisme dens la religion crestiana. Mes çò qui debes comprèner, qu'ei que son medisha natura e que pòrtan devath lo jutjament de Diu los medishs grèvas consequéncias... . Tant mei que las malediccions engendradas peu « Balaam » de l'èra crestiana que's van perlongar dinc au cap deu monde, mercada peu retorn en glòria de Jèsus-Crist. L'infidelitat deus crestians qu'ei tanben comparada a la deus ebrèus qui's liurèn a « l'impudicité » après que Diu los aja hèit entèner los sons dètz comandaments. Enter 321 e 538, los crestians infidèus qu'an agit com eths. E aquera accion que's perlonga enquèra au dia de uei .

Verset 15 : « Tot parièr, tu tanben, qu'as gents estacadas parièrament a la doctrina deus Nicolaïtes. » Dens aqueth messatge, lo nom deus « Nicolaïtes » citat dens Efès que reapareish dens aquera letra . Mes « las òbras » qu'us concerneishen dens Efès que vaden ací « la doctrina ». Daubuns romans que son en efèit, despuish Efès, vaduts crestians, puish crestians infidèus despuish 321, e açò, de faïçon religiôsa oficiau despuish 538, en aonorant « la doctrina » catolica papau romana.

Verset 16 : « Repenteish-te donc ; senon, que vienerèi a tu lèstament, e que'us combaterèi dab l'espasa de la mea boca . »

En evocant, « lo combat » miat per la soa « Paraula », « l'espasa de la soa boca », l'Esperit que prepara lo contèxte deu quatau messatge qui vien. Que serà lo deu sègle 16au, on la Bíblia, la soa senta paraula escriuta, las soas « dus testimònis » segon Apo.11:3, que propagarà la vertat divina e que desmascarà la faussa fe catolica romana .

Verset 17 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas : Au qui vencerà que balharèi manna amagada, e que'u balharèi un calhau blanc ; e sus aqueth calhau qu'ei escriut un nom navèth, qui arrés ne coneish pas, si ei pas lo qui ac recep. »

Com cada còp, l'Esperit qu'evòca un aspècte de la vita etèrna . Ací que la nse presenta devath l'imatge profetizat per la manna balhada aus ebrèus ahamiats dens lo desèrt aride, estèrile e sec. Dieu qu'ensenhè mentre que podèva protegir e perlongar la vita deus sons elegits per la soa poténcia creadora ; çò que complirà en balhant la vita etèrna aus sons elegits recrompats. Que serà la resulta de tot lo son projècte salvateur .

L'elegit de l'epòca qu'aurà entà recompensa la vita etèrna qui l'Esperit descrivut per imatges. « la manna » imatge de la neuritud celèsta qu'ei amagat dens lo reiaume deus cèus, Diu eth medish estant lo son productor. Dens lo simbolisme antic, la manna qu'era dens lo lòc plan sent qui simbolizava dejà lo cèu on Diu regne suu son trône souverainement. Dens las practicas romanas, lo « calhau blanc » que representava lo « quidè » deu vòte, lo negre que designava lo « non ». Lo « calhau blanc » que designa egaument la puresa de la vita de l'elegit vadut etèrne. La soa vita etèrna qu'ei un quidè divin qui traduseish un arcuelh entosiasta e massiu de las parts de Diu. Pr'amor que l'elegit ei ressuscitat dens un còs celèste, lo son estat navèth qu'ei comparat a un « nom navèth ». E aquera natura celèsta, qu'ei entaus sons elegits, perpetuaument misteriosa e individua : « arrés ne la coneish pas ». Que calerà donc eretar e entrar dens aquera natura entà descobrir çò qui ei.

4au epòca : Thyatire

Enter 1500 e 1800, las guèrras de religions

Verset 18 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada de Thyatire : Aquí çò qui ditz lo Hilh de Diu, lo qui a los uelhs com ua eslama de huec, e dont los pès son parièrs a airain ardent : »

La quatau letra qu'evòca devath lo nom « Thyatire » ua epòca on la fe crestiana de las ligas catolicas e protestantas auhèrta un spectacle òrre peus lors afrontaments sagnós. Mes aqueth messatge que resèrva enòrmas suspresas . Dens lo nom Thyatire, duas rasics grècas « thuao, téiro » que traduseishen « l'abominacion e balhar la mort dab sofriments ». Lo tèrme grèc qui justifica aquera interpretacion d'abominacion que designa, dens lo diccionari grèc Bailly, lo pòrc o lo sanglar quan son en rut. E aquí, de las precisions que s'impausan . Lo sègle 16au qu'ei mercat peu desvelh deus protestants qui contèstan l'autoritat deu regime papau roman. Tanben, entà ahortir la soa autoritat temporau, la papautat representada peu papa Sixte Quint qu'instaura lo son estat deu Vatican qui'u va conferir ua legitimitat civila restacada a la soa autoritat religiôsa. Qu'ei pr'amor d'aquò que, despuish lo sègle 16au, lo regime papau qu'a transferit lo son sèti, situat fins aquí au palais deu Latran, cap a la soa propietat deu Vatican qui constituïva dejà un Estat independent pontificau. Mes aqueth transferiment n'ei pas qu'engana, pr'amor que lo qui se reclama de l'Estat Vatican que siète tostemps au palais deu Latran ; pr'amor qu'ei aquí, au Latran, qui los papas arcuèlhian los emissaris deus Estats estrangèrs qui ac visitan. E qu'ei atau, qui en 1587, qu'estó descobèrt devath 7 mètres de tèrra e en tres tròç, l'obelisc reparat réérigé près deu palais deu Latran despuish lo 3 d'Aost de 1588. L'Estat deu Vatican que's tròba a l'exterior de Roma, sus la sèrra Vaticanus, sus la riba occidentau de Tibre qui bòrda la vila deu Nòrd au Sud. Mentre qu'espiàvam lo plan d'aqueth citat vaticane, qu'estoi estarramosit en lo descobrint la fòrma d'un cap de pòrc, las aurelhas au Nòrd, e lo gronh au Sud-oèst. Lo messatge deu grèc « thuao » qu'ei atau doblament confirmat e justificat per Diu, l'organizador d'aqueras causas. La fe catolica eretada despuish Pergame qu'atenh l'apogèu de las soas abominacions . Que reageish violentament dab òdi e crudelitats contra los qui, esclairsats per la Bíblia, fin finau difusada gràcias a l'estamperia, que denóncian los sons pecats e las soas exaccions. Mèlher, fins aquí, gardiana de las sentas Escrituras qui hasèva reproduir peus sons monges dens los monastèris e las abadias, que secuta la Bíblia qui denóncia la soa iniquitat. E que hè mèter a mort las dénonciateurs peu poder deus monarcas òrbs e complasents ; los dociles executors de la soa voluntat. Las expressions devath las quaus Jèsus se presenta citant, « lo qui a los uelhs com ua

esloma de huec e dont los pès son parièrs a airain ardent », que revèlan la soa accion punitiva de cap aus sons enemics religiós qui destrusirà au son retorn sus la tèrra. Que son justament las duas ideologias crestianas qui's son combatudas a mort « per l'espasa » e las armas de huèc dens aqueth contèxte istoric de l'epòca Thyatire. « los sons pès » que's pausaràn alavetz sus « la mar e sus la tèrra » simbèu de la fe catolica e de la fe protestanta dens Apo.10:5 e Apo.13:1-11. Lo catolicisme e lo protestantisme, tots dus pecaires (pecat = airain), non repentents, que son descrivuts com de « l'airain ardent » qui atira la colèra deu jutjament deu Dieu Jèsus-Crist. En reprenent aqueth imatge per la quau anóncia la grana « calamitat » dens Apo.1:15, Diu que revèla l'òra on los darrèrs persécuteurs units contra los sons mainatges fidèus se son combatuts a mort com deus « bèstias » sauvatges qui'us van simbolizar dens tota la profecia. Despuish François 1èr dinc a Loís XIV las guèrras de las religions que's son succedidas . E que cau relhevar com Diu revèla la malediccion deu pòble francés sostien armat de la papautat despuish Clodovèu lo prumèr rei deus francs. Entà mercar l'apogèu d'aquera malediccion, Diu qu'a portat suu trône de França, lo joen Loís XIV atjat de « cinc » ans. Aqueth verset de la Bíblia d'Ecc.10:16, exprimeish lo son messatge : « Malaür ton, país dont lo rei ei un mainatge, e dont los princes minjan autanlèu lo matin ! » Loís XIV qu'a roeinat França per las soas despensas somptuosas deu castèth de Versalhas e las soas guèrras costosas. Qu'a deishat darrèr eth ua França cabussada dens la misèria e lo son successor Loís XV n'a pas viscut qu'entà lo libertinatge partatjat dab lo son inseparable companh de desengatjament, lo cardinau Dubois. Òrre personatge, Loís XV que s'ei totaument desinteressat deu sòrt deu son pòble e la colèra populara suscitada que devè tornar tombar suu son successor, lo rei obrèr, lo pacific Loís XVI. En prenent entà cibla d'aquera colèra un òmi doç e pacific, Diu qu'a revelat la soa intencion de frapar lo regime monarquic ereditari, entà la hidança qu'eishòrba qui a acordat injustament a las pretensions religiósas papaus despuish Clodovèu.

Verset 19 : « Que coneishi las toas òbras, lo ton amor, la toa fe, lo ton fidèu servici, la toa constància, e las toas darrèras òbras mei nombrosas que las prumèras. »

Aqeras paraulas, Diu las adreça aus sons servidors « fidèus dinc a la mort », s'auherint au sacrifici a l'imatge deu lor Mèste ; las lors « òbras » que son acceptadas per Diu pr'amor que hèn pròva deu lor autentic « amor » entau lor Sauvair. La lor « fe » que serà justificada puishqu'acompanhada d'un « fidèu servici ». Lo mot « constància », ací citat, que pren ua importància istorica apreciabla . Qu'ei dens « la tor de Constance » de la vila d'Aigues-mortas qui Marie Durand viscó, que'n modèla fe, la soa captivitat pendent 40 longas e de mau passar annadas. De nombrós autes crestians qu'an balhat lo medish testimoniatge, sovent demorat desconeguts entà l'istòria. Açò pr'amor que lo nombre deus martirs creishè dab lo temps. Las darrèras òbras que concerneishen lo temps deu regne (1643 a 1715) deu rei Loís XIV devath lo quau los « dragonnades » deu còs constituït entad aquera accion, que percaçavan los crestians protestants fidèus estremats dens los bòscs e los lòcs desèrts. Relhèva plan, lo ròtle revelator deu nom « dragon » qui designa « lo drac » e l'accion agressiva obèrta de la Roma imperiau e de la Roma papau dens Apo.12:9-4-13-16. Lo qui se hasó aperar lo « rei só » que portè au son apogèu lo combat deu catolicisme defensor deu « dia deu só » eretat despuish Constantin 1èr. Totun entà testimoniari contra eth, Diu que cabussè la durada completa deu son long regne dens las tenèbras, lo refusant la calor e la plea lutz deu vertadèr só dab de grèvas consequéncias entà l'alimentacion deu pòble francés.

Verset 20 : « Mes çò qui èi contra tu, qu'ei que dèishes la hemna Jézabel, qui's ditz profetessa, ensenhar e sedusir los mens servidors, entà que's liuren a l'impudicité e que minjan carns sacrificadas a las idòlas. »

En 1170, Diu qu'a hèit tradusir la Bíblia en lenga provençau per Pierre Vaudès. Qu'ei estat lo prumèr crestian qui a retrobat la doctrina de la vertat apostolica integráu, respècte deu vertadèr sabat comprés e adopcion deu vegetarianisme. Conegut dab lo nom de Pierre Valdo, qu'ei a l'origina deus « Vaudois » qui s'installèn dens Piemont italian alpin. L'òbra de Refòrma qui representavan qu'estó combatuda peu papisme e lo messatge qu'a desapareishut . De maniera que Diu a liurat l'Euròpa entièra a ua invasion mongòla murtrèra seguida d'ua terribla epidemia de pèsta provocada peus mongòus qui a destrusit a partir de 1348, lo tèrç e quasi la mieitat de la soa poblacion. Lo messatge d'aqueth verset, « que dèishas la hemna Jézabel ... », qu'ei un arcast adreçat aus reformators qui an pas balhat a l'òbra de Pierre Valdo l'importància que meritava, pr'amor qu'èra perfèita. Enter 1170 e 1517, qu'an ignorat, la perfèita doctrina de la vertat deu salut crestian e la lor Refòrma enterpresa sus la fin d'aquera epòca qu'ei parciau e hèra incompleta.

Nòta : la perfeccion doctrinau compresa e aplicada per Pierre Valdo que mòstra qu'en eth, Diu qu'a presentat lo programa complet de la Refòrma qui convienè de realitzar. Dens los hèits, las causas que's son complidas en duas estapas, l'exigéncia deu sabat ne debutant pas qui en 1843-1844, confòrmament au temps mercat peu decret de Dan.8:14.

Entà descríver la fe catolica romana papau, Diu que la compara a l'esposa estrangèra deu rei Achab,

la terribla « Jézabel » qui tuava los profètas de Diu e que versava la sang innocent . La copia qu'ei confôrma au modèl e qu'a tanben l'inconvenient de durar hèra mei longtemps en activitat. En la nomenclatura « profetessa », Diu que cibla lo nom deu lòc navèth de la soa « trône » : Vatican, qui significa en vielh francés e en latin, « vaticinare » : profetizar. Detalh istoric suu lòc que son hèra revelators . A l'origina, aqueth lòc qu'era mercat per la preséncia d'un temple roman dedicat au diu « sèrp » Esculapi. Aqueth simbèu que va designar lo drac e lo regime papau dens Apo.12:9-14-15. L'emperador Neron qu'i placè los sons circuits de corsas de carris, e « Simon lo magician » qu'i estó enterrat dens un cementèri . Qu'ei, ce sembla, la soa despulha, qui seré aonorada com estant la de l'apòstol Pèire crucificat a Roma. Aquí enquèra, ua basilica auhèrta per Constantin que celebrava la glòria crestiana . La zòna qu'era a l'origina marescuda . La mensonja atau bastida que va justificar lo nom navèth d'aquera basilica deu Vatican qui, agrandida e embelida au sègle 15au, que va préner lo nom enganaire de « basilica de Sent Pèir de Roma ». Aqueth aonor, tornat en realitat a un magician e a la « sèrp » Esculapi, que va justificar lo nom de « magia » qui l'Esperit atribueish aus rites religiós catolics romans dens Apo.18:23 on la version biblica Darby nse ditz : « E la luz de la lampa ne lusirà pas mei en tu ; e la votz de l'espós e de l'esposa ne serà pas mei audida en tu ; pr'amor que los tons mercands èran los grans de la tèrra ; pr'amor que, per la toa magia, totas las nacions que son estadas hòrviadas . » Precisament, l'acabament de las òbras d'aquera basilica « Sent Pèir de Roma », qui necessitava d'enòrmes somas d'argent, que va conduir lo prelat Tetzl a véner las soas « indulgèncias ». En vedent lo perdon deus pecats venut a prèmis d'argent, lo monge ensenhant Martin Luther qu'a descobèrt la vertadera natura de la soa glèisa catolica romana . Que va atau, denonciar la soa natura diabolica e daubuar de las soas errors en afichant en 1517 los sons celèbres 95 tèsis sus la pòrta de la glèisa alemanda d'Augsbourg. Qu'a atau oficializat, l'òbra de la Refòrma prepausada per Diu a Pierre Valdo despuish 1170.

Parlant dirèctament aus sons servidors reformatos de l'epòca, los vertaders, las victimas pacificas resignadas, l'Esperit lo lor arcast de deishar Jézabel ensenhar e sedusir los sons servidors. Que podem lèir dens aqueth arcast tota l'imperfeccion doctrinau d'aquera debuta de refòrma. Era « ensenhar e sedusir » los sons « servidors », los de Jèsus, çò que hèit d'era ua glèisa crestiana. Mes lo son ensenhament qu'ei lo de l'epòca Pergame on l'acusacion « d'impudicité » e l'imatge de las « carns sacrificadas a las idòlas » qu'èran dejà denonciadas . En despieit de las aparéncias enganairas, dens aqueth verset l'entitat importanta n'ei pas « la hemna Jézabel » mes lo crestian protestant eth medish. Autanlèu la debuta en lo disant « que deishas la hemna Jézabel ... » l'Esperit que suggereish fautas partatjadas peus prumèrs protestants . Que revèla puish lo caractèr d'aquera falta : l'idolatria pagana. Çò hant, que revèla la natura de la « carga » qui l'impausa pas enquèra, ad aquera epòca, mes qu'exigirà a partir de 1843. E dens aqueth messatge, lo Diu creator que cibla lo « dimenge » roman dont la practica ei aus sons uelhs ua òbra qu'idolatra pagana qui aunora ua faussa divinitat solara deu paganisme mei ancian de l'istòria umana. A partir de 1843, que deurà renonciar au « dimenge » o a la soa relacion dab Jèsus-Crist, l'unic Sauvaire deus peccaires terrèstres. Verset 21 : « Que l'èi balhat temps, entà que's repentisse, e ne's vòu pas repentir de la soa impudicité. »

Aqueth temps qu'ei revelat despuish Dan .7:25 e qu'ei confirmat devath tres fòrmas dens l'Apocalipsi dens los capítols 11,12, e 13. Que s'ageish de las expressions : « un temps deus temps e la mieitat d'un temps ; 1260 dias, o 42 mes » qui designan totas lo regne papau intolerant en accion enter 538 e 1798. La propagacion de la vertat peu mejan de la Bíblia e la predicacion deus vertaders reformators qu'auheriva a la fe catolica lo son darrèr astre de's repentir e d'abandonar los sons pecats. Ne'n hasó pas arren, e que secutè, que torturè, au nom deu son poder inquisiteur los pacifics messatgèrs deu Diu viu. Atau, qu'a reproduit las òbras rebèllas deu pòble judiu balhant a la parabòla de Jèsus un dusau compliment : que s'ageish de la parabòla deus vinhairons qui tuan los prumèrs enviats de Diu, e que tuan puish, quan se presenta lor, lo hilh deu Mèste de la vinha entà raubar lo son eretatge.

Verset 22 : « Aquí, que la vau getar sus un lheit, e enviar ua tribulacion grana aus qui cometen adultèr dab era, sonque's repenteishen pas de las lors òbras. »

Diu que la va tractar com ua « prostituïda » « peirada sus un lheit », çò que'ns permet de religar « la hemna Jézabel » d'aqueth tèma dab « la prostituïda Babylone la grana » d'Apo.17:1. La « tribulacion grana » anonciada que va vièner après la mauescaduda de la proclamacion biblica. Aqueth medish messatge que confirmará l'identificacion d'aquera « tribulacion grana » a « la bèstia qui monta abisme » dens Apo.11:7. Que monta après l'òbra deus « dus testimònis » de Diu qui son los escriuts de l'anciana e de la navèra aliança divina de la senta Bíblia. « l'adultèr » espiritua qu'ei confirmat e nomenat e « aqueths » qui Diu acusa d'ac comèter dab « Jézabel » que son los monarcas e los monarquistas francés. Dab los prèstes catolics, los monarquistas que van vèder las ciblas principaus de la colèra de l'ateïsme nacionau revolucionari qui èra pas que l'expression de la colèra deu Diu totpoderós Jèsus-Crist. Ne's son pas repentits, tanben que la dobla colèra que'us a frapats au temps

fixat per Diu sus la fin deu regne papau enter 1793 e 1798.

Lo mot « tribulacion » que designa la consequéncia de la malediccion divina segon ròm .2:19 : « Tribulacion e engüeisha sus tota amna d'òmi qui hè lo mau, suu judiu prumèr, puish suu grèc ! ». Mes la « tribulacion » qui puneish los pecats de la monarquia catolica e de la soa aliada la glèisa catolica romana simbolizada dens Apo.17:5, peu nom « Babylone la grana », qu'ei, en tota logica, ua « tribulacion grana ».

Verset 23 : « Que harèi se morir de mort los sons mainatges ; e totas las Glèisas que coneisheràn que soi lo qui sonde los rens e los còrs, e que'vs tornarèi a cadun segon las vòstas òbras. »

« Se morir de mort » qu'ei l'expression qui l'Esperit emplega entà evocar los dus « terrors » deu regime revolucionari de 1793 e 1794. Per aquera expression, qu'escarta tota idèa de simple mort espirituaui qui concernirà los protestants en 1843 dens lo messatge desliurat a l'anjo de l'epòca « sardas » dens Apo.3:1. L'umanitat n'a pas jamei coneishut ua òbra tanben sagnosa operada per maquinas de tuar, inventadas peu doctor Louis, mes apreciadas peu doctor Guillotin dont lo nom estó atribuit a l'instrument eth medish, aperat d'aquí enlà : la guilhotina. Jutjaments somaris qu'an alavetz prononciat multituds d'ordis de mesas a mort, dab en mei, lo principi de frapar de mort los jutges e los acusators de la velha. Segon aqueth principi, l'umanitat que semblava dever desaparéisher e qu'ei entad aquera rason, qui Diu a aperat « abisme » aqueth regime revolucionari exterminateur. A tèrme, qu'auré hèit tèrra, « l'abisme » shens nada fòrma de vita deu prumèr dia de la Creacion, segon Gen.1:2. Mes qu'ei solament, dens lo cèu, pendent lo jutjament celèste exercit peus elegits amassats que « totas las Glèisas (o Assembladas) » sia, los elegits de las sèt epòcas, que descobriràn aqueths hèits istorics dab lo sens qui Diu los a balhat. La justícia de Diu qu'ei perfèita ; los qui jutjavan faussament que son estats frapats per la soa justícia, « segon las lors » netas « òbras ». Que hasèvan se morir injustament e que son frapats de mort au lor torn per la perfèita justícia divina : « e que'vs tornarèi a cadun segon las vòstas òbras ».

Verset 24 : « A vosauts, a tots los autes de Thyatire, qui receben pas aquera doctrina, e qui an pas coneishut las pregondors de Satan, com los apèran, que'vs disi : Ne meti pas sus vosauts d'auta carga ; »

Los qui denóncian la fe catolica e que balhan aus sons rites religiós lo nom de « pregondors de Satan » ne pòden pas qu'estar los reformators qu'apareishoi despuish 1200 haut o baish dinc a la revolucion francesa de 1789. Quau qui sia estat lo lor comportament, la lor doctrina qu'èra plan luenh pura vertat ensenhada per l'Esperit aus apòstols e aus discipòls de Jèsus-Crist. Que's relhèva au lor avantatge unicament tres causas positivas : la fe au sol sacrifici de Jèsus, la hidança balhada a la Bíblia sola, e lo don de la lor persona e de la lor vita ; tots los autes punts doctrinaus qu'èran eretats deu catolicisme e donc subjèctes a èste remetut en causa. Atau, maugrat qu'imperfèits au nivèu de la doctrina de la vertat de la fe crestiana, los elegits reformators qu'an sabut liurar las lors vitas auhèrtas a Diu en sacrificis vius e en esperant 1844, data de l'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14, Diu qu'a acceptat provisòriament lo lor servici . Qu'ei çò qui exprimeish plan clarament en disent : « Ne meti pas sus vosauts d'auta carga ». La situacion d'un jutjament divin d'exception ressòrt clarament dens aqueths prepaus.

Verset 25 : « solament, çò qu'avetz, retienetz-ac dinc a que veni. »

Las rasons qui permeten a Diu de benedir la fe protestanta imperfèita que deuràn estar conservadas e practicadas peus elegits dinc au retorn de Jèsus-Crist.

Verset 26 : « A lo qui vencerà, e qui gardarà dinc a la fin las meas òbras, que balharèi autoritat sus las nacions . »

Aqueth verset que revèla çò qui va causar la pèrta deu salut despuish aqueth epòca de la Refòrma dinc au retorn deu Crist. Los elegits que deuràn gardar dinc a la fin las òbras preparadas e reveladas per Jèsus-Crist de faïçon que contunha dinc au cap deu monde . Los aperats que toman en refusant las exigéncias navèras de Diu. Pr'aquò, n'a pas jamei amagat la soa intencion de har créisher progressivament la soa lutz dinc au temps de la soa venguda en glòria. « lo sendèr deus justes qu'ei com la lutz resplendissante, dont l'esclat va creishent dinc au miei deu dia (Pro.4:18) » ; aqueth verset de la Bíblia qu'ac pròva . E qu'ei donc dens l'encastre deu son projècte, qui a partir de 1844, las exigéncias divinas qu'apareisheràn a las datas previstas e profetizadas per la soa paraula profetica unicament biblica . Qu'ei solament au títol de jutge celèste qui l'elegit receberà de Diu « autoritat sus las nacions ».

Verset 27 : « Que'us peisherà dab ua verga de hèr, com se copa los vases d'argela, atau com jo medisha que n'èi rebut lo poder deu men Pair . »

Aquera expression que suggereish lo dret de condemnar a mort. Dret qui los elegits partatjaràn dab Jèsus-Crist dens lo lor jutjament deus maishants establits entau jutjament darrèr, pendent los « mila ans » deu sabat gran deu setau millenari.

Verset 28 : « E que'u balharèi l'estela deu matin . »

Diu que'u balharà la soa plea divina lutz simbolizada sus la nosta tèrra actuaü per la deu só. Mes Jèsus qu'a dit : « Que soi la lutz ». Qu'anóncia atau la lutz de la vita celèsta, on Diu ei eth medish hont de la lutz qui depend pas mei d'un astre celèste com lo noste só.

Verset 29 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas ! »

La construccion de l'Apocalipsi qu'ei parièra a ua tor compausada de sèt solèrs, lo setau que serà lo temps de l'encontre de Diu . Dens aquera construccion, los capítols 2 e 3 que constitueishen la trama de basa de tota l'èra crestiana compresa enter 94 e 2030. Tots los tèmas evocats dens l'Apocalipsi que tròban la lor plaça dens aquera trama de basa . Mes dens aquera trama los prumèrs solèrs que jògan unicament lo ròtle d'escalèrs qui conduseishen au solèr superior. L'importància de la revelacion qu'apareish au nivèu 3 nommat Pergame. Aquera importància que s'ahorteish enqüèra au nivèu 4 aperat Thyatire. Qu'ei dens aquera epòca qui la fe crestiana vad confusa e enganaira. Lo jutjament de Diu sus la situacion espirituaü d'aquera epòca que va portar consequéncias dinc au cap deu monde. Qu'ei pr'amor d'aquò que, entà solidificar la toa compreson d'aqueth jutjament, que vau har un resumit d'aqueth messatge adreçat per Diu aus sons elegits protestants deu regne de Loís XIV.

Lo resumit : A l'epòca de la Refòrma, los comportaments crestians que son multiples . Que's tròba vertadèrs sents secutats, mes tostemps pacifics, e de las gents qui confonen la religion e la politica, qui s'arman e que tornan còp entà còp, a las armadas catolicas reiaus. Dens Daniel 11:34, l'Esperit que'us designa com « ipocritas ». Drin de gents religiósas qu'an comprés qu'estar crestian, qu'ei imitar Jèsus en totas causas, aubedir aus sons ordis e se sosmèter a las soas defenses ; l'usatge de las armas qu'ei l'ua d'eras, e qu'estó la soa darrèra leçon balhada pontuaument de la soa arrestacion . L'arcast de Jèsus que's justifica peu hèit qui, contunhant a practicar eretatges catolics, los protestants que favorizan eths medishs, peu lor exemple, l'ensenhament e la seduccion qui apartien a la Jézabel catolica. La lor practica religiôsa imperfèita que'us descredita dens lo jutjament de Diu qui desonoran davant los sons enemics. Aquera fasa de la debuta de la Refòrma lo conduit a har jutjament d'excepcion ; çò que soslinha en disent : « ne meti pas sus vosauts d'auta carga, solament, çò qu'avetz, gardatz-ac dinc a que vieni ». Mes l'imperfeccion doctrinaü qu'ei legitima en aquera debuta e Diu qu'accepta lo servici deus qui acceptan la persecucion e la mort en lo son nom. Ne podèvan pas balhar mei, en balhant lo maximum : la lor vita. Dieu que soslinha aqueth esperit de sacrifici qui designa com « òbras mei nombrosas que las prumèras (verset 19) ». Lo paganisme deu catholicisme roman qu'ei estat comparat a las carns sacrificadas a las idòlas. La denóncia de l'engana romana qu'a començat per las òbras perfèitament esclaradas de Pierre Valdo (Vaudés) qui, autanlèu 1170, qu'a escrit ua version de la Bíblia en ua lenga auta qui lo latin, lo provençau. La soa coneishença e la soa compreson de las exigéncias divinas que son estadas estonablement completas e après eth, la fe protestanta que s'ei degradada . Devath l'inspiracion de Jean Calvin, la fe protestanta que s'ei quitament endurcie prenent l'imatge de la soa adversària catolica. E l'expression « Guèrras de Religion » que hè pròva d'ua abominacion entà Diu, pr'amor que los elegits de Jèsus-Crist, los vertadèrs, ne tornan pas los còps qu'us son portats. La lor venjança que vienerà deu Senhor eth medish. En s'armant, los protestants, dont la devise èra « sola scriptura », « l'Escriptura sola », que hasèvan pròva d'un mesprètz entà la Bíblia qui defendè la lor violéncia. Jèsus qu'ei anat plan luenh dens aqueth maine en aprenent aus sons discípolos qui devèn tibar « l'auta gauta » au qui los frapa.

Aquera epòca on la persecucion catolica hè se morir los servidors fidèus de Jèsus qu'ei triplament soslinhada dens l'Apocalipsi, ací dens aquera epòca Thyatire, mes tanben dens lo 5au sagèth deu capítol 6 e dens la 3au trompeta deu capítol 8. Ací, au verset 22, Jèsus qu'encoratja los sons servidors martirs, en los anonciant la soa intencion de venjar la lor mort o los lors sofriments infligits per Roma e los sons vaillets servants reiaus. Lo mot clau amagat dens lo nom Pergame qu'apareish clarament, la religion catolica qu'ei copabla d'adultèri de cap a Diu, e los qui ac cometen dab era, los monarcas catolics, las lors ligas e la lor faussa noblesa que van pagar, devath la guillhotina deus revolucionaris francés, la sang injustament versada. Apo.2:22-23 : « Aquí, que la vau getar sus un lheit, e enviar ua tribulacion grana aus qui cometen adultère dab era, sonque's repenteishen pas de las lors òbras. Que harèi se morir de mort los sons mainatges ; e totas las Glèisas que coneisheràn que soi lo qui sonde los rens e los còrs, e que'vs tornarèi a cadun segon las vòstas òbras ». Mes atencion ! Pr'amor qu'après 1843, « los qui cometen adultère dab era » que van èste tanben los protestants, tanben Diu que va preparar dab la « tresau guèrra mondial » nucleara, un castig navèth de l'adultèri catolic, ortodòxe, anglican, protestant e adventista. En parallèla, l'Esperit que digó dens lo 5au sagèth : Apo 6:9 a 11 : « Quan obrí lo cinquau sagèth, que vivi devath l'autar las amnas deus qui èran estats immolats pr'amor de la paraula de Diu e pr'amor deu testimoniatge qui avèvan tornat. Que cridèn d'ua votz hòrta, en disent : Jusques a quan, Mèste sent e vertadèr, ce trigas a jutjar, e a tirar venjança de la nosta sang suus abitants de la tèrra ? Ua rauba blanca qu'estó balhada a cadun d'eths ; e que'us esté dit de's tièner en repaus quauque temps enqüèra, dinc a que barrica completa lo nombre deus lors companhs de servici e deus lors hrairs qui devèn estar metut a mort com eths. ».

Aquera scèna deu 5au sagèth que pòt prestar a confusion e har enganar un esperit mau esclairat. Qué las causas sian claras, aqueth imatge que'ns revèla la pensada secreta de Diu, pr'amor que segon, Ecc.9:5-6-10, los morts en Crist que dròmen dens un estat on la lor memòria ei oblidada, ne prenent pas mei nada part a tot çò qui's hè devath lo só. La Bíblia que balha a la prumèra mort lo sens d'ua avalida de l'èste tot entièr ; lo mort qu'ei com si avèva pas jamei existit ad aquera diferéncia, qui avent existit, la soa existéncia entièra que demora gravada dens la pensada de Diu . Qu'ei donc aus sons servidors vius qui Diu adreça aqueth messatge de consolacion entà los encoratjar. Que'us rapèra que, segon las soas promessas, après lo som de la mort, qu'i a un temps previst entau lor desvelh, quan sian, per eth, ressuscitats. Qu'auràn alavetz l'escadença de jutjar, devath l'espier e lo jutjament de Diu en Jèsus-Crist, los lors borreüs tormentaires egaument ressuscitats, mes a la fin deus mila ans. Dens lo messatge de Thyatire, la mort anonciada entaus qui cometen adultèr dab Jézabel la catolica qu'aurà un doble compliment . Sus tèrra, l'òbra deus revolucionaris qu'ei la prumèra fasa, mes après era, que vienerà, en lo son temps e en segonda fasa, la segonda mort deu jutjament darrèr, òra o « totas las Amassadas » crestianas infidèlas o fidèlas de totas las epòcas de l'èra crestiana que veiràn s'aplicar lo juste jutjament de Diu contra l'adultèri espirituaü.

Dens lo son imatge simbolic, la 4au trompeta deu capítol 8 que vien confirmar l'accion de la « tribulacion grana » programada entà castigar l'adultèri deu papisme e deus monarquistas qui l'an sostienut. Lo só, la lutz divina, la lua, la religion catolica tenebrosa, e las estelas, las gents religiósas, que son frapats en tèrç sia, parciaument, per la persecucion de l'ateïsme deus revolucionaris francés en 1793 e 1794.

A la fin deu messatge adreçat aus protestants pacífics, l'Esperit que confirma la soa condemnacion de l'usatge de las armas en raperant qu'ei pas qu'entà lo jutjament darrèr preparat pendent lo jutjament celèste deu setau millenari que l'elegit serà venjat. N'ei pas donc pas autorizat a se venjar eth medish, abans aqueth jutjament celèste on jutjarà alavetz los sons persécuteurs, dab Jèsus-Crist, e que participarà au verdicte de la lor condemnacion a mort . « Que'us peisherà dab ua verga de hèr, com se copa los vases d'argela ». La mira d'aqueth jutjament que serà de determinar lo temps de sofriments deus copables condemnats a la segonda mort deu jutjament darrèr. Lo verset 29 qu'evòca : l'estela deu matin. « E que'u balharèi l'estela deu matin ». Aquera expression que designa lo só, imatge de la lutz divina. Lo vencedor qu'entrarà entà l'eternitat dens la lutz divina . Mes abans aqueth contèxte etèrne, aqueth tèrme que prepara la cinquau letra qui vien. L'estela deu matin qu'ei citada dens 2 Piu.1:19-20-21 : « E que tienem entà d'autant mei certana la paraula profetica, a la quau vosautas hèitas plan de prestar atencion, com a ua lampa qui luseish dens un lòc escur, dinc a que lo dia viénia a paréisher e que l'estela deu matin se lhèva dens los vòstes còrs ; sabent tot purmèr vosauts medishs que nada profecia de l'Escritura pòt pas estar un objècte d'interpretacion particulara, pr'amor qu'ei pas per ua volontat d'òmi qu'ua profecia ei jamei estada portada, mes qu'ei possats peu Sent Esperit qu'òmis an parlat de las parts de Diu ». Aqueth verset que soslinha l'importància de la paraula profetica pr'amor que lo contèxte de l'epòca qui vien que va èste espirituaument condicionat per l'entrada en aplicacion deu decret divin profetizat dens Dan.8:14. « Dinc a 2300 ser-matin e la santetat que serà justificada ». Mes en aqueth temps, aqueth verset n'èra pas coneishut que devath la traduccion : « Dinc a 2300 sers e matins e lo santuari que serà purificat ». Quitament devath aquera traduccion, lo messatge de Diu qu'èra lo medish, mes mensh précis, qu'a podut devath aquera fòrma èste interpretat com anonciant la fin deu monde peu retorn en glòria deu noste Senhor e Sauvaire Jèsus-Crist. Dieu qu'a utilizat lo protestant american William Miller entà complir las duas espròvas de fe adventistas de la prima 1843 e de l'auton 1844. Com Daniel 12:11-12 que'u ns'a ensenhat, enter aqueras duas datas, en 1843, lo decret divin que retira aus protestants descaduts, la justícia sauvaira auhèrta per Jèsus-Crist ; pr'amor que son pas mei dens la nòrma de la navèra santetat exigida per Diu. La justícia de Jèsus qu'ei etèrna, mes ne benefícia pas qu'aus vertadèrs elegits seleccionats per Jèsus eth medish, e açò, dens tots los temps e dinc au cap deu monde.

Ací, qu'entra Thyatire e sardes, au prumèr dia de la prima 1843, lo decret de Dan.8:14 qu'entra en aplicacion e que'n vam descobrir las consequéncias dens los messatges adreçats per l'Esperit aus crestians d'aquera data.

Apocalipsi 3 : L'Amassada despuish 1843 –
la fe crestiana apostolica restaurada

5au epòca : sardes

Lo jutjament prononciat per Jèsus-Crist après las espròvas adventistas de la prima 1843 e deu 22 d'octobre de 1844

Verset 1 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada de sardes : Aquí çò qui dit lo qui a los sèt esperits de Diu e

las sèt estelas : Que coneishi las toas òbras . Que sabi que passes entà estar vivent, e qu'ès mòrt . »

L'epòca « sardas », tèma de la cinquau letra que va har ressortir dus comportaments crestians protestants, opausats atribuits : aus descenduts, a los quaus Jèsus declara : « Que passas entà estar vivent, e qu'ès mòrt » ; e aus elegits, dens lo verset 4 : « que marcharàn dab jo en vestits blancs pr'amor que'n son dignes ». A l'imatge deu contienut deus sons dus messatges, lo nom « sardes » que pòrta ua dobla significacion dont los sens son opausats dens l'absolut. Que retieni las idèas principaus d'aquera rasic grèca : convulsiu e pèira preciosa sia, la mort e la vita. Grimacejant e convulsiu que defineish un arrider sardonique ; en grèc, lo sardonion qu'ei la còrda superiora d'un hialat de caça ; la sardina qu'ei un peish ; e dens lo sens opausat, lo sardo e la sardoine que son pèiras preciosas ; la sardoine estant ua varietat de calcédoines brunas. A la debuta d'aquera letra, Jèsus que's presenta com « lo qui a los sèt esperits de Diu e las sèt estelas » sia, la santificacion de l'Esperit e lo jutjament suus sons servidors de las sèt epòcas. Com dens Dan.12, que's tien au dessús deu flui tuador, l'espròva de la fe adventista, e libe ací lo son verdicte. Que relhevam lo tutejament qui indica que lo son interlocutor ei un au sens collectiu. Tota la nòrma protestanta qu'ei concernida . Jèsus que met fin a l'excepcion protestanta relhevada dens lo messatge de Thyatire. Lo navèth « carga » (segon la concepcion deus credents rebèlles) qu'ei adara impausat e exigit. La practica deu dimenge roman que deu estar abandonada e remplaçada peu sabat deu dissabte. Aqueth decret de Dan.8:14 que barreja la situacion establida despuish lo 7 de Març de 321 per l'emperador Constantin 1èr. En 1833, 11 ans abans 1844, per ua ploja d'estelas filantes que contunha, perlongada de miejanueit a 5 òras deu matin, e vededer sus tot lo territòri american, Diu qu'avèva illustrat e profetizat la caduda massiva deus crestians protestants. Entà te convèncer d'aquera interpretacion, Diu qu'avèva mostrat las estelas deu cèu a Abraam, lo disent : « Tau que serà la toa posteritat ». La caduda de las estelas de 1833 que profetizava donc ua caduda massiva d'aquera posteritat d'Abraam. Aqueth signe celèste qu'ei citat dens lo tèma deu 6au sagèth dens Apo.6:13. Jèsus que ditz : « que passas entà estar vivent e qu'ès mòrt ». Aqueth dont parla qu'a donc la reputacion de representar Diu, e aqueth detalh que correspon au protestantisme qui credent en la soa Refòrma que pensa s'estar reconciliat dab Diu. Lo verdicte divin que tomba : « Que coneishi las toas òbras », « e qu'ès mòrt ». Qu'ei de Diu, eth medish, lo Jutge gran, qui vien aqueth jutjament. Lo protestant que pòt ignorar aqueth jutjament, mes ne pòt pas escapar a las soas consequéncias. En 1843, lo decret de Daniel 8:14 qu'ei entrat en aplicacion e nat crestian n'ei pas supausat ignorar la lei deu Diu viu. Aquera ignorància qu'ei devuda au mesprètz entà la paraula profetica biblica entà la quau l'apòstol Pèire ns'exòrta a balhar tota la nosta atencion dens 2 Piu.1:19-20 : « E que tienem entà d'autant mei certana la paraula profetica, a la quau vosautas hèitas plan de prestar atencion, com a ua lampa qui luseish dens un lòc escur, dinc a que lo dia viénia a paréisher e que l'estela deu matin se lhèva dens los vòstes còrs ; sabent tot purmèr vosauts medishs que nada profecia de l'Escritura pòt pas estar un objècte d'interpretacion particulara. » Passant inapercebuts au miei de tots los tèxtes de la Bíblia de l'aliança navèra, aqueths versets que hèn, tot particularament a partir de 1843, la diferéncia enter la vita e la mort.

Verset 2 : « Siàs vigilant, e affermis la rèsta qui ei prèrs de's morir ; pr'amor qu'ei pas trobat las toas òbras perfèitas davant lo men Diu. »

Si entran pas dens la nòrma navèra de la santetat, « la rèsta » deu protestantisme que va « se morir ». Pr'amor que, Diu qu'ac condemna entà duas rasons . La prumèra qu'ei la practica deu dimenge roman condemnat per l'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14 ; la segonda qu'ei lo desinterès entà la paraula profetica, pr'amor que hant pas compte de la leçon balhada per Diu per l'experiéncia adventista, los descendents protestants que van portar la culpabilitat eretada deus lors pairs. Suus dus punts, Jèsus que ditz : « n'ei pas trobat las toas òbras perfèitas davant lo men Diu ». En disent « davant lo men Diu », Jèsus que rapèra aus protestants la nòrma deus dètz comandaments escrivuts peu dit de Diu, lo Pair qui mesprèsan au profieit deu Hilh qui ei supausat los salvar. La soa fe perfèitament aubedissenta, qui a balhada en modèl, n'a pas arren de comun dab la fe protestanta eretèra de nombrós pecats catolics dont, en prumèr, lo repaus setmanèr deu prumèr dia. La pòrta deu salut que's torna barrar entà tostemps sus la nòrma religiòsa protestanta collectiva, las « estelas » deu « sheisau sagèth » que tomban .

Verset 3 : « Remembra't donc com as recebut e entenut, e que garda e repenteish-te. Si velhas pas, que vienerèi com un panairè, e ne saberàs pas a quau òra que vienerèi sus tu. »

Aqueth vèrbe, « remembra't », qu'implica ua meditacion critica sus las òbras deu passat . Mes sols los vertadèrs elegits que son pro umiles entà criticar las lors pròpias òbras. En mei, aqueth ordi « remembra't » qu'evòca lo « sovien-te » de la debuta deu quatau comandament qui ordena lo repaus santificat deu setau dia. Aquí enquèra, doblament, lo protestantisme oficiau qu'ei convidat a reconsiderar l'arcuelh qui a hèit aus messatges profetics lançats per William Miller a la prima 1843 e en Auton 1844, mes tanben, au tèxte deu 4au deus 10 comandaments de Diu qui transgredeish en

peccat mortau despuish 1843. La mei grèva consequéncia de la soa rompedura dab Jèsus-Crist qu'ei formulada : « Si velhas pas, que vienerèi com un panaire, e ne saberàs pas a quau òra que vienerèi sus tu. » Que vam véder com despuish 2018, aqueth messatge qu'a pres ua viva realitat . Shens velha, ni pendida e hrut de pendida, la fe protestanta qu'ei definitivament mòrta .

Verset 4 : « Totun as a sardes quauques òmis qui an pas solhat los lors vestits ; que marcharàn dab jo en [vestits] blancs, pr'amor que'n son dignes. »

Ua santetat navèra que va viéner a la lutz. Dens aqueth messatge, Jèsus que s'accontenta de har pròva de l'existéncia de « quauques òmis », segon las precisions reveladas a Ellen.G.White qui èra nombre, 50 òmis solament an rebut l'aprobacion de Diu. Aqueths « quauques òmis » que designan òmis e hemnas qui son aprovats e benesits, individuaument, entau testimoniatge de la lor fe que conforma a l'espèra deu Senhor . Jèsus que ditz : « Totun as quauques òmis a sardes qui an pas solhat los lors vestits ; e que marcharàn dab jo en [vestits] blancs, pr'amor que'n son dignes ». Qui pòt contestar ua dignitat reconeishuda per Jèsus-Crist eth medish ? Aus vencedors de las espròvas de fe de 1843 e 1844, Jèsus que promet la vita etèrna e ua reconeishença terrèstra entièra qui va préner fòrma oficiau dens lo messatge de Filadèlfia qui vien. La solhadura deu « vestit » qu'ei imputada au comportament liure de l'èste uman . Lo « vestit » estant la justícia imputada per Jèsus-Crist, dens aqueth cas « blanc », la soa solhadura que designa la pèrta d'aquera justícia entau camp protestant tradicionau . Ací, au contrari, l'abséncia de solhadura que designa la prolongacion de l'imputacion de la « justícia etèrna » de Jèsus-Crist segon Dan.9:24. Lèu, la coneishença e la practica deu sabat, que'us va balhar ua santetat reau, hrut e signe de la justícia impartie de Jèsus-Crist. Aquera causida judiciosa e intelligent que'us harà lèu etèrnes dens la santificacion e la glorificacion celèsta imagée peus « vestits blancs » deu verset 5 qui vien. L'Esperit que'us va declarar « irrèpréhensibles » : « e dens la lor boca ne s'ei pas pas trobat de mensonja, pr'amor que son irrèpréhensibles (Apo.14:5) ». Que van retrobar, « la patz dab tots e la santificacion, shens la quau nada carn veirà pas lo Senhor », segon Paul, dens Héb.12:14. Concrètement, aqueths « vestits blancs » que van préner la fòrma deu retirament deu peccat qui constitueish la practica deu dimenge roman. Pr'amor que l'an esperat fidèlement dus còps, a la soa plaça, en signe de la soa aprobacion, lo sagèt de Diu que'us ei balhat peu Sabat qui vien blanquir los elegits deu Senhor qui consèrvan la soa justícia. Atau que's compleish la « purificacion deu santuari », fòrma devath la quau Daniel 8:14 qu'èra tradusit en aqueth temps . Devath aqueth espiar, autanlèu lo 23 d'octobre de 1844, Jèsus qu'a balhat en vision celèsta aus elegits vencedors l'imatge deu son passatge deu lòc-sent au lòc-plan-sent deu santuari terrèstre. Que raperava atau en illustracion, lo moment on morent sus la crotz, lo peccat deus sons elegits qu'èra expiat, complint atau lo « dia deus expiations », lo « Yom kippour » ebrèu. Aqueth eveniment avent déjà debanat, lo renouvelament de l'accion dens la vision n'avèva pas qu'entà mira de remèter en causa lo prumèr aquesit de la justícia etèrna obtenuda per la mort de Jèsus. Çò que's compleish literaument entaus descaduts de sardes dont la fe demostrada ei insatisfaisante entau Diu creator. A dobla rason, Diu que'us pòt regetar per manca d'amor entà la soa vertat profetica proclamada, e entà la transgression deu sabat vadut exigible despuish 1843 per l'entrada en aplicacion deu decret de Daniel 8:14.

Verset 5 : « lo qui vencerà que serà revestit atau de vestits blancs ; n'esfaçarèi pas pas lo son nom deu libe de vita, e que con·hessarèi lo son nom davant lo men Pair e davant los sons anjos. »

L'elegit recrompat per Jèsus-Crist qu'ei un èste aubedissent, conscient de dever la soa vita e la soa eternitat au Diu creator, bon, savi, e juste. Qu'ei lo secret de la soa victòria . Ne pòt pas entrar en contestacion dab eth, pr'amor qu'apròva tot çò qui ditz e hèit. Tanben que hè eth medish lo gai deu son Sauvaire qui ac reconeish e que l'apèra peu son nom, despuish la fondacion deu monde on l'a vist per la soa prescience. Aqueth verset que mòstra quant las faussas revindicacions deus faus religiós son vanas e enganairas medishas entaus qui los formulan. Lo darrèr mot qu'apartienrà a Jèsus-Crist qui ditz a tots : « Que coneishi las toas òbras ». En foncion d'aqueras òbras, que partatja lo son tropèth, metent a la soa dreita, las soas aulhas, e a la soa esquèrra, los bocs rebèlles e los lops ravisieurs destinats au huec de la segonda mort deu jutjament darrèr.

Verset 6 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas ! »

Si totòm que pòt literaument entèner las paraulas profeticas de l'Esperit, au contrari, sols los sons elegits, qui inspira e qu'educa, que'n pòden comprèner lo sens. L'Esperit hèit que referéncia a hèits précis, complits dens lo temps istoric, l'elegit que deu donc s'interessar a l'istòria religiós, que profana, e a la Bíblia entièra compausada de racontes de testimoniages, de lausenjas, e de profecias.

Nòta : dens lo verset 3, Jèsus-Crist qu'a dit au protestant descadut : « Remembra't donc com as rebut e entenut, e que garda e repenteish-te. Si velhas pas, que vienerèi com un panaire, e ne saberàs pas a quau òra que vienerèi sus tu ». A l'inverse, entaus eretèrs deus vencedors, despuish la prima 2018, aqueth messatge que's transforma en : « Si velhas, ne vieneréi pas com un panaire, e que

saberàs a quau òra que vienerèi a tu ». E lo Senhor qu'a tienut las soas promessas, puishqu'uei en 2020, los sons elegits qu'an avut la coneishença de la data deu son vertadèr retorn revelat entà la prima 2030. Mes, la fe protestanta qu'ei condemnada a ignorar aquera precision, reservada, unicament, per Jèsus, aus sons elegits. Pr'amor que de l'auta part deu son comportament de cap aus maishants servidors, « lo Senhor ne hè pas arren shens avertir los sons servidors los profètas » Amo.3:7.

6au epòca : Filadèlfia

L'adventisme qu'entra en mission universau

Enter 1843 e 1873, lo sabat divin deu dissabte, vrai setau dia ordenat per Diu, qu'ei restaurat e adoptat peus pionèrs de l'adventisme deu setau dia qui a pres la fòrma d'ua institucion religiòsa crestiana americana oficiau aperada despuish 1863 : « la glèisa adventista deu setau dia ». Confòrmament a l'ensenhament preparat dens Dan.12:12, lo messatge de Jèsus qu'ei adreçat aus sons elegits santificats peu repaus deu sabat, a la data de l'annada 1873. En parallèla, aqueths elegits que beneficiàn de la béatitute de Dan .12:12 : « Benurós lo qui esperarà, dinc a 1335 dias ! ».

Las navèras nòrmas establidas despuish 1843 que vaden universau en 1873

Verset 7 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada de Filadèlfia : Aquí çò qui ditz lo Sent, lo Vertadèr, lo qui a la clau de David, lo qui obreish, e arrés ne barrarà pas, lo qui barra, e arrés n'obrirà pas : »

Peu nom « Filadèlfia », Jèsus que mòstra la soa Elegida . Qu'a declarat : « A açò tots que coneisheràn qu'ètz los mens discípols, si avetz amor los uns entaus autes. Jean13:35 » E qu'ei lo cas de Filadèlfia dont las rasics grècas signifiquen : amor fraternau. Qu'a seleccionat los elegits qui la compausan, en metent la lor fe a l'espròva, e entad aqueths vencedors, lo son amor que vèrsa . Que's presenta dens aqueth messatge, dison : « aquí çò qui ditz lo Sent, lo Vertadèr ». Lo Sent, pr'amor qu'ei un temps on la santificacion deu sabat e la de l'elegit qu'ei exigít peu decret de Dan .8:14 entrat en aplicacion despuish la prima 1843. Lo Vertadèr, pr'amor qu'en aquera òra profetica, la lei de vertat qu'ei restaurada ; Dieu que retròba la santetat deu son 4au comandament virat peus crestians despuish lo 7 de Març de 321. Que ditz enqüèra : « lo qui a la clau de David ». Ne s'ageish pas de las claus de Sent Pèir reivindicadas com possession de Roma. « la clau de David » qu'apartien au « hilh de David », Jèsus, eth medish, en persona. Nat aute qui'u pòt autrejear lo salut etèrne, pr'amor qu'aquera clau l'a obtienut en la portant « sus la soa espatla » en la soa crotz, segon Esa.22:22 : « Que meterèi sus la soa espatla la clau de l'ostau de David : quan obrirà, nat ne barrarà pas ; quan barrarà, nat n'obrirà pas ». Aquera clau designant la crotz deu son suplici, en compliment d'aqueth verset, que legem ací : « lo qui obreish, e arrés ne barrarà pas, lo qui barra, e arrés n'obrirà pas ». La pòrta deu salut qu'ei estada obèrta a l'adventisme deu setau dia en construccion e barrada aus adèptes religiós deu dimenge roman despuish la prima 1843. Pr'amor qu'an acceptat de's sosmèter a las vertats doctrinaus presentadas e qu'an aunorat de la lor fe la soa paraula profetica, l'Esperit de Jèsus que ditz aus sents de l'epòca Filadèlfia : « Que coneishi las toas òbras . Aquí, pr'amor qu'a drin de potècia, e qu'as gardat la mea paraula, e qu'as pas renegat lo men nom, qu'èi metut davant tu ua pòrta obèrta, qui arrés ne pòt pas barrar ». Aqueth petit grop religiós qu'èra, oficiaument, unicament american despuish 1863. Mes en 1873, pendent ua conferéncia generau tienuda a Battle-Creek, l'Esperit que l'obreish ua pòrta missionària universau qui's deu perseguir dinc au vertadèr retorn de Jèsus-Crist. Nul ne l'empacharà pas e Diu qu'i velharà . Que cau relhevar lo hèit qui tot çò qui Jèsus relhèva de plan, en çò deus vertadèrs sents, que defineish tanben, las causas entà las quaus la fe protestanta ei tombada, en 1843. Aqueth messatge qu'ei exactament l'inverse deu qui Jèsus adreça aus descenduts de sardes dens lo verset 3, pr'amor que las òbras cibladasson eras medishas invertidas.

Las 12 tribús d'Apo.7 en creishença

Verset 8 : « Que coneishi las toas òbras . Aquí, pr'amor qu'a drin de potècia, e qu'as gardat la mea paraula, e qu'as pas renegat lo men nom, qu'èi metut davant tu ua pòrta obèrta, qui arrés ne pòt pas barrar. »

L'elegit de l'epòca qu'ei jutjat favorablement sus las soas òbras qui Jèsus l'imputa a justícia. La soa « drin de potècia » que confirma la neishença deu grop fondat suus « quauques òmis » deu verset 4. En 1873, Jèsus qu'anóncia aus adventistas lo lor avancement cap au son retorn peu simbèu de la pòrta obèrta celèsta qui s'obrirà a la prima 2030 sia dens 157 annadas. Dens lo messatge qui va seguir, lo qui ei adreçat a Laodicée, Jèsus que's tienerà davant aquera pòrta, indicant atau la proximitat imminente deu son retorn : « Aquí, que'm tieni a la pòrta, e que frapi . Si quauqu'un qu'enten la mea votz e qu'obreish la pòrta, qu'entrarèi a lor, que soparèi dab eth, e eth dab jo. Apo.3:20 »

L'accès de la fe crestiana permetut aus judius

Verset 9 : « Aquí, que't balhi deus de la sinagòga de Satan, qui's disen judius e n'ac son pas, mes qui menteishen ; aquí, que'us faire, se prosternar aus tons pès, e conéisher que t'èi aimat. »

En citant l'entrada de vertaders judius segon la raça e la carn dens lo grop adventista, aqueth verset que confirma la restauracion deu repaus deu sabat ; lo dimenge ne hè pas mei obstacle a la lor conversion. Pr'amor que despuish 321, lo son abandon qu'a avut egaument entà consequéncia, l'empach deus judius sincèrs d'adoptar la fe crestiana. Lo son jutjament suus judius de raça n'èra pas ua opinion personau de Paul, lo testimòni fidèu ; qu'èra lo de Jèsus-Crist qui ac confirma dens aquera Revelacion, déjà dens Apo.2:9, dens lo messatge adreçat aus sons servidors calomniats peus judius e secutats peus romans de l'epòca Esmirna. Que relhevam que los judius de raça deuràn reconéisher lo salut crestian dens la nòrma adventista entà beneficiar de la gràcia de Diu. L'adventisme universau pòrta sol, la lutz divina dont ei vadut lo depositari oficial exclusiu despuish 1873. Mes atencion ! Aquera lutz, la soa doctrina e los sons messatges que son- la propietat exclusiva de Jèsus Crist ; nat òmi e nada institucion ne pòden pas refusar la soa evolucion shens méter lo lor salut en perill. En darrèr dens aqueth verset, Jèsus que precisa « qui t'èi aimat ». Que serés-çò a díser qu'après aquera epòca de benediccion, que'u poiré non pas mei aimar ? Quidò, e que serà lo sens deu messatge decernit a « Laodicée ».

Los comandaments de Diu e la fe de Jèsus

Verset 10 : « Pr'amor qu'as gardat la paraula de la paciéncia en jo , que't gardarèi tanben pontuaument espròva qui va viéner sus la tèrra coneguda, entà esprovar los abitants de la tèrra. »

Lo tèrme paciéncia que confirma lo contèxte de l'espèra adventista evocada dens Daniel 12:12 : « Benurós lo qui esperarà, e qui arribarà dinc a mila tres cents trenta cinc dias ! ». L'espròva que concerneish la fe deus « abitants de la tèrra », los qui abitan la « tèrra coneguda » sia, reconeishuda per Jèsus-Crist, lo Diu creator. Que vien testar la volontat umana e desmascar l'esperit rebèlle deu camp « ecumenic » qui designa peu grèc « oikomèné » la « tèrra coneguda » d'aqueth verset.

Aquera promessa n'engatja pas Jèsus qu'a la sola condicion que l'institucion consèrva la qualitat de la fe deu començament. Si lo messatge adventista se deu perlongar dinc au temps de l'ultima espròva de fe universau profetizada dens aqueth verset, ne serà pas necessàriament devath ua fòrma institucionau . Pr'amor que la miaça plana dens aqueth messatge dens lo verset 11 qui segueish, fins aquí totaument positiu e benedit per Diu. La promessa de Jèsus que va concernir la soa posteritat demorada viva en 2030. Ad aquera epòca, los vertaders elegits de 1873 que's seràn adromits « dens lo Senhor » segon Apo.14:13 : « E qu'entenoï cèu ua votz qui disè : Escriu : Benurós tre ara los morts qui's moreishen dens lo Senhor ! Quidò, dit l'Esperit, entà que's pausen de las lors òbras, pr'amor que las lors òbras los seguescan. » Qu'ei donc aquí, ua dusau béatitude decernida per Jèsus-Crist ad aquera Elegida exemplara. Mes çò qui Jèsus benedeish qu'ei un comportament testimonié per òbras . Los eretèrs de « Filadèlfia » que reproduiràn fidèument, en 2030, las soas òbras, la soa fe, la soa acceptacion de las vertats balhadas peu Diu deu cèu devath las darrèras fòrmas qui'us aurà balhadas ; pr'amor que van patir gròs cambiaments dinc a la fin on la compreson deu projècte divin serà perfèita.

La promessa adventista de Jèsus-Crist e la soa mesa en que garda

Verset 11 : « Que vieni lèstament . Que retienes çò qui as, entà qu'arrés ne prenga pas la toa corona . »

Lo messatge « Que vieni lèstament » qu'ei tipe adventista . Jèsus que confirma atau l'abandon de tota auta confession religiòsa . L'espèra deu son retorn en glòria, que va demorar dinc au cap deu monde, un deus critèris principaus qui identifican los sons vertaders elegits. Mes la seguida deu messatge, que hè pesar ua pesuga miaça : « Retien çò qui as, entà qu'arrés ne prenga pas la toa corona . » E qui pòt préner la soa corona senon los sons enemics ? Los sons descendents que deuràn donc, en prumèr, los identificar, e qu'ei pr'amor que l'auràn pas que hè que, victimas deu lor esperit umanista, que haràn aliança dab eths, a partir de 1966.

Verset 12 : « lo qui vencerà, que harèi d'eth ua columna dens lo temple deu men Diu, e ne'n sortirà pas mei ; qu'escriurèi sus eth lo nom deu men Diu, e lo nom de la vila deu men Diu, de la navèra Jerusalèm qui devara deu cèu d'au près deu men Diu, e lo men nom navèth. »

Dens las soas darrèras paraulas de benediccions dedicadas aus vencedors, Jèsus que regropa tots los imatges deu salut obtienut . « Ua columna dens lo temple deu men Diu », que significa : un supòrt solide entà portar la mea vertat dens la mea Amassada, l'Elegida. « ... e ne'n sortirà pas mei » : lo son salut que serà etèrne . « ... ; qu'escriurèi sus eth lo nom deu men Diu » : que gravarèi en eth l'imatge deu caractèr de Diu perduda en Eden. « ... e lo nom de la vila deu men Diu » : que partatjarà la

glorificacion de l'Elegida descrivuda dens Apo.21. « ... de la navèra Jerusalèm qui devara deu cèu d'au prèu deu men Diu, » : La « navèra Jerusalèm » qu'ei lo nom de l'ambassada deus elegits glorificats vaduts entièrament celèstes com los anjos celèstes de Diu. Apo.21 que la descriu en imatge simbolic de pèiras preciosas e de pèrlas qui hè pròva de la fòrça de l'amor qui Diu espròva entaus sons recrompats de la tèrra. Que devara sus la tèrra renovelada entà i viver eternaument dens la preséncia de Diu qui i installa lo son trône. « ... e lo men nom navèth » : Jèsus qu'assòcia lo cambiament deu son nom au son passatge de la natura terrèstra a la natura celèsta. L'elegit sauvat, demorat vivent o ressuscitat, que va viver la medisha experiéncia e recéber un còs celèste, glorificat, incorruptible e etèrne.

Dens aqueth verset, l'insisténcia de la comparason dab Diu que's justifica peu hèit qui Jèsus eth medish qu'ei retrobat peus elegits devath lo son aspècte divin .

Verset 13 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas ! »

L'elegit qu'a comprés la leçon, mes qu'ei lo sol a la poder compréner. Vertat qu'ei qu'aqueth messatge ei pas estat preparat qu'entà eth. Aqueth messatge que confirma lo hèit qui l'interpretacion e la compreneson deus mistèris revelats que dependen unicament de Diu qui tèsta e que causeish los sons servidors .

L'adventisme oficiau deu temps de la fin n'a pas rebut la leçon e jutjat per Jèsus, qu'ei vomit seguida au son refús deu messatge de la 3au espèra adventista

« Que veni lèstament . Que retienes çò qui as, entà qu'arrés ne prenga pas la toa corona ». Ailàs, entà l'adventisme oficiau de l'epòca, la fin qu'ei enqüèra luenh, e dab l'usura deu temps, 150 annadas mei tard, la fe ne serà pas mei la medisha. La mesa en guarda per Jèsus qu'èra justificada mes n'estó pas, ni relhevada, ni compresa. E en 1994, l'institucion adventista que va efectivament pèrder la soa « corona », en regetant la darrèra « grana lutz » pr'aquò profetizada per Ellen G.White, la messatgèra de Jèsus-Crist dens lo son libe « Prumèrs escriuts » dens lo capítol « la mea prumèra vision », en paginas 14 e 15 : Lo tèxte qui segueish qu'ei un extrèit d'aqueras paginas . Que precisi enqüèra au son subjècte qui profetiza lo destin de l'òbra adventista e que resumeish ad eth sol tot l'ensenhament presentat per las tres Amassadas d'Apo.3 : 1843-44 sardes, 1873 Filadèlfia, 1994 Laodicée.

Lo destin de l'adventisme

revelat dens la prumèra vision d'Ellen G.White

« Mentre que pregavi au culte de familha, lo Sent Esperit que pausè sus jo, e que'm semblava me lhear de mei en mei au dessus d'aqueth monde de tenèbras. Que'm desvièi entà véder los mens hrais adventistas demorats en aqueth baish monde, mes ne'us podoi pas descobrir. Ua votz que'm digó alavetz : « Espia enqüèra, mes drin mei haut. » Que lhevèi los uelhs, e que vivi un sendèr escalabrós e estret, plan au dessus d'aqueth monde. Qu'ei aquí que los adventistas s'avançavan cap tà la senta ciutat. Darrèr eths, a la debuta deu sendèr, qu'i avèva ua brilhanta lutz, qui l'anjo me ditz èste lo crit de miejanueit. Aquera lutz qu'esclairava lo sendèr dens tota la soa longor entà que los lors pès ne si achoppent pas. Jèsus que marchava au lor cap entà los guidar ; e tant que fixavan los espiars sus eth, qu'èran en securitat .

Mes lèu quauques uns que's lassèn e que digón que la ciutat èra enqüèra hèra aluenhada e qu'i avèvan pensat arribar mei de d'òra. Alavetz Jèsus los encoratgè en llevant lo son braç dret gloriós d'on emanava ua lutz qui s'expandí suus adventistas. Aquestes si écrièren : « Alléluia ! » Mes daubuns d'enter eths que regetèn effrontément aquera lutz, en disent qu'èra pas Diu qui'us avèva conduits. La lutz qui èra darrèr eths qu'acabè per s'escantir, e que's trobèn alavetz dens de pregondas tenèbras. Que trabuquèn e que perdón de vista e qu'ac bevó e Jèsus, puish tombèn deu sendèr e que s'ahonsèn dens lo monde maishant qui èra au devath. ».

Lo raconte d'aquera prumèra vision balhada per Diu a la joena Ellen Gould-Harmon que constitueish ua profecia codada qui a autant de valor qui las de Daniel o Apocalipsi. Mes entà ne tirar profieit, que'ns lo cau interpretar corrèctament. Que vau donc ne balhar l'explicacion.

L'expression « crit de miejanueit » que designa l'anóncia de la venguda de l'espós dens « la parabòla de las dètz verges » de Matt.25:1 a 13. L'espròva de l'espèra deu retorn deu Crist de la prima 1843 e la de l'Auton 1844 que n'an constituït lo prumèr e lo segond compliment ; amassa, aqueras duas espèras que representan la « prumèra lutz » deu raconte plaçada « darrèr » lo grop deus « adventistas deu setau dia » qui avançavan dens lo temps, suu sendèr o camin benedit per Jèsus-Crist. Entaus pionèrs adventistas 1844 que representava la data de la fin deu monde e la darrèra data biblica qui la paraula profetica podèva prepausar aus elegits d'aqueth temps. Avent despassats

aquera data ultima, qu'esperavan lo retorn de Jèsus pensant qu'èra imminent. Mes lo temps que passava e Jèsus ne tornava tostempas pas ; çò que la vision evòca en disent : « que trobavan que la ciutat èra hèra aluenhada e qu'i avèvan pensat arribar mei de d'òra » ; sia, en 1844 o drin de temps après aquera data. Tanben, lo descoratjament que'us a ganhats dinc cap a l'annada 1980 on entri en scèna, recebent aquera navèra e gloriosa lutz qui basteish la tresau espèra adventista. Aqueth còp lo retorn de Jèsus qu'ei fixat entà l'Auton 1994. Cèrtas, la proclamacion d'aqueth messatge n'a pas concernit qu'un microcòsme de l'adventisme universau situat en França a Valença-sus-Ròse. La causida de Diu entad aquera vila petita deu Sud-èst de França qu'a la soa explicacion . Qu'ei aquí que lo papa Piu VI qu'ei mòrt en detencion, en 1799, complint lo hèit profetizat dens Apo.13:3. En mei, Valença qu'estó la vila on Diu a instaurat la soa prumèra glèisa adventista sus la tèrra de França. Qu'ei donc aquí qu'a portat la soa divia gloriosa darrèra lutz e en la fin de 2020, que confirmi i aver constantament e fidèument rebut de la soa part las soas darrèras revelacions las mei preciosas que presentí dens aqueth document. Lo microcòsme adventisme valentinois qu'a servit de scèna universau entà har complir la partida tà çò de la darrèra gloriosa lutz dens la vision de la nosta sòr Ellen. Aquera vision que'ns revèla lo jutjament qui Jèsus pòrta sus l'experiéncia viscuda a Valença sia, un tresau compliment de la parabòla de las dètz verges. Jèsus que reconeish lo vertadèr adventista au comportament qui a de cap a la lutz presentada. Lo vertadèr adventista qu'exprimeish lo son gai per deus « Alléluia ! » ; benedit per l'Esperit, qu'a pleat lo son vase d'òli . A l'inverse, las dalhas adventistas « que regetan effrontément aquera lutz ». Aqueth reget de la lutz divina que'us ei fatau, pr'amor que Diu los a metuts en guarda contra aquera reaccion negativa dens messatges inspirats, a la lor intencion, a la soa messatgèra ; que van vèder deus vases vuits privats de l'òli qui produseish « la lutz » de la lampa. La consequéncia inevitabla qu'ei anonciada : « la lutz qui èra darrèr eths qu'acaba per s'escantir » ; que renegan las basas deu fondament de l'adventisme . Jèsus qu'aplica lo son principi : « Pr'amor que's balharà au qui a, e que serà dens l'abondància, mes au qui a pas que's tirarà quitament çò qui a. Matt.25:29 ». « ... qu'acabèn per pèrder de vista e qu'ac bevó e Jèsus », que vaden insensibles aus messatges adventistas qui anóncian lo retorn deu Crist sia, que renegan la mira deu movement adventista qu'inscriu dens lo nom medish « adventista » ; « puish tombèn deu sendèr e que s'ahonsèn dens lo monde maishant qui èra au devath », en 1995, que s'engatjan oficiaument dens l'aliança protestanta e l'ecumenisme. Qu'an atau perdut Jèsus, e l'entrada au cèu qui èra la mira de la fe adventista. Qu'an reunit segon Dan .11:29, « los ipocritas », e « los bevets », com Jèsus l'a anonciat dens Matt.24:50 ; causas demostradas a la debuta de l'obratge.

Uei, aqueras paraulas profeticas que son complidas . Que's son complidas enter 1844, data de la prumèra lutz « situada darrèr eths », e 1994, data de la grana lutz profetica regetada per la prumèra glèisa adventista instaurada en França, dens la vila de Valença-sus-Ròse, qui Diu a utilizada entà la soa demostracion. Uei, l'adventisme oficiau qu'ei dens las « pregondas tenèbras » de l'ecumenisme dab los enemics de la vertat, protestants e catolics.

7au epòca : Laodicée

La fin de l'adventisme institucionau – lo refús de la tresau espèra adventista.

Verset 14 : « Escriu a l'anjo de l'Amassada de Laodicée : Aquí çò qui ditz l'Amèn, lo testimòni fidèu e vertadèr, lo començament de la creacion de Diu : »

Laodicée qu'ei lo nom de la setau e darrèra epòca ; la de la fin de la benediccion de l'adventisme institucionau. Aqueth nom qu'a duas rasicas grècas « laos, dikéia » qui significan : « pòble jutjat ». Abans jo, los adventistas que tradusivan : « pòble deu jutjament », mes l'institucion qu'ignorava qu'aqueth jutjament començaré per era, com l'ensenha 1 Piu.4:17 : « Pr'amor qu'ei lo moment on lo jutjament va començar per l'ostau de Diu. Solament, si ei per nosauts que comença, quau serà la fin deus qui aubedissen pas a l'Evangèli de Diu ? » Jèsus se presenta disent : « Aquí çò qui ditz l'Amèn, lo testimòni fidèu e vertadèr, lo començament de la creacion de Diu : » Lo mot Amèn que significa en ebrèu : en vertat. Segon lo testimoniatge de l'apòstol Joan, Jèsus que l'a utilizat sovent (25 còps), en ac repetint dus còps, al començament, abans las soas declaracions. Mes dens la practica religiòsa tradicionau, qu'ei vadut lo tèrme de puntuacion de la fin de las pregàrias o de las declaracions. Qu'ei alavetz sovent interpretat au sens de l'« atau-siaeth » eretat deu catolicisme. E l'Esperit que's sèrv d'aquera concepcion « en vertat » entà balhar au mot Amèn lo son doble sens perfèitament justificat. Laodicée qu'ei l'òra on Jèsus prepausa ua lutz grana entà esclarir integraument las profecias preparadas entau temps de la fin. L'obratge qui leges que n'ei la pròva . Çò que va provocar la rompedura, enter Jèsus e l'institucion adventista oficiau, qu'ei un refús de la soa lutz . Dens ua causida logica e justificada, Diu qu'a sosmetut, enter 1980 e 1994, l'adventisme a ua espròva de fe calcada suu modèl que avèva avut, entà resultat, la pèrta deus protestants e la benediccion deus

pionèrs adventistas. L'espròva que pausava dejà sus la fe au retorn de Jèsus anonciada entà la prima 1843, puish entà l'Auton 1844. Au men torn, autanlèu 1983, qu'èi començat de har partatjar ua anòncia deu retorn de Jèsus entà 1994, avent utilizat los « cinc mes » citats dens lo messatge de la « cinquau trompeta » dens Apo.9:5-10. En atribuïnt aqueth tèma, a la malediccion deu protestantisme de 1844, lo delai de « cinc mes » citats sia, 150 annadas reaus, que conduïva en 1994. Ne vedent pas que lo retorn de Jèsus-Crist entà mercar la fin d'aqueth delai, e parciaument eishorbat per Diu sus un detalh deu tèxte, qu'èi defenut çò qui tiení entà ua vertat divina. Après mesas en guarda oficials, l'institucion qu'a prononciat la mea radiacion en Noveme de 1991 ; açò, mentre que demorava enquèra tres annadas entà provar e desmentir las meas anòncias. N'ei pas que mei tard, cap a 1996, qui lo vertadèr sens d'aquera experiéncia m'ei apareishut clarament. Los prepaus tienuts per Jèsus dens la soa letra a « Laodicée » que's vienèn de complir e que prenèn d'ara enlà un sens precis . En 1991, los adventistas vaduts tebés n'aimavan pas mei la vertat autant qu'en 1873. Lo monde modèrne que'us a tanben aflaquits en los sedusint e en ganhant los lors còrs. Com dens l'epòca « Efès », l'adventisme oficiau qu'a perdut la soa « prumèr amor ». E Jèsus, eth « que retira lo son candelèr e la soa corona », pr'amor qu'era tanpòc, ne en n'ei pas mei digna . A la lutz d'aqueths hèits, lo messatge que vad luminós de claror . Lo mot « Amèn » que confirma l'exigéncia d'ua vertat entièra e la fin d'ua relacion benesida. Lo « testimòni fidèu e vertadèr » que regeta l'Elegida infidèla e mensongèra. « lo principi de la creacion de Diu », donc lo creator, que vien barrar collectivament l'intelligéncia de que l'indigna e obrir individuaument la deus sons elegits sus las vertats contengudas e amagadas dens lo raconte de la Genèsi. Au còp, en evocant « lo principi de la creacion de Diu » qui assòcia au mot « Amèn », l'Esperit que confirma un retorn finau de Jèsus-Crist plan pròche : « lèstament ». 36 annadas que van totun enquèra s'escórrer enter 1994 e 2030, data de la fin de l'umanitat sus la tèrra.

La tièdeur mortau

Verset 15 : « Que coneishi las toas òbras . Que sabi qu'ès pas ni hred ni borint. Que Poscas èste hred o borint! »

Lo tutejament que s'adreça a l'institucion . Qu'ei aquí, lo hrut de las religions eretadas de pair de hius e en dròllas, on la fe vad tradicionau, formaliste, routinière e crentosa de cap a tota nautat ; l'estat dens lo quau Jèsus la pòt pas mei benedir mentre qu'a tant navèras lutz a lo har partatjar.

Verset 16 : « Atau, pr'amor qu'ès tebés, e qu'ès pas ni hred ni borint, que't vomirèi hòra de la mea boca . »

Lo constat qu'ei establìt per Jèsus en Noveme de 1991, quan lo profèta portaire deu son messatge ei suprimìt per l'institucion oficiau. A la prima 1994, que serà vomida, com Jèsus l'a anonciat. Que'n hornirà la pròva era medisha en entrant, en 1995, dens l'aliança ecumenica organizada per la glèisa catolica, on rejunherà los protestants rebèlles, puishque partatja d'ara enlà la lor malediccion.

Las illusions enganairas basadas sus l'eretatge espiritua

Verset 17 : « Pr'amor que dises : Que soi ric, que'm soi enriqueit, e n'èi pas besonh d'arren, e pr'amor que sabes pas qu'ès malurós, miserable, praube, òrb e nud, »

« ... ric », l'Elegida adventista que l'èra en 1873, e las nombrosas revelacions balhadas a Ellen G.White que l'an enquèra enriquida espirituaument . Mes suu plan profetic, las interpretacions de l'epòca que son estadas lèu despassadas, com ac pensava dab rason James White, l'espós de la messatgèra deu Senhor. Jèsus-Crist, lo Diu viu, qu'a concebut las soas profecias entau lor compliment finau perfèit e complit. Qu'ei pr'amor d'aquò que, lo temps qui s'escor, portant endòrmes cambiaments dens lo monde, que justifica ua remesa en causa permanenta de las interpretacions recebudas e ensenhadas . La benediccion deu Senhor qu'ei reservada ; Jèsus que ditz : « au qui gardarà, dinc a la fin, las meas òbras ». Solament, en 1991, data deu son reget de la lutz, la fin qu'èra enquèra aluenhada . Que devè donc èste atentiva a tota nava lutz prepausada peu Senhor peu mejan qui causeish eth medish. Quau contraste enter las illusions de l'institucion e l'estat dens la quau Jèsus la ved e be la jutja ! De tots los tèrmes citats, lo mot « nud » qu'ei lo mei grèu entà ua institucion, pr'amor que significa que Jèsus l'a retirat la soa justícia etèrna, qu'ei dens la soa boca, ua condemnacion a mort e a la segonda mort deu jutjament darrèr ; segon çò qui ei escrivut dens 2 Agacin.5:3 : « Tanben que gemeishem dens aquera tenda, desirant revestir lo noste domicili celèste, autant au mensh qu'èm trobats vestits e non pas nuds. »

Lo conselh deu testimòni fidèu e vertadèr

Verset 18 : « que t'aconselhi de crompar de jo de l'aur esprovat peu huec, entà que vädias ric, e deus vestits blancs, entà que sias vestit e que la vergonha de la toa nuditat paréishia pas, e un colliri entà untar los tons uelhs, entà que vejas. »

Seguida au constat de 1991, l'institucion que dispausava enquèra de tres annadas entà s'emendar e produsir un hrut de pendida qui ei pas vienut. E au contra d'aquò, los sons ligams dab los protestants

descaduts que's son sarrats dinc a har ua aliança oficiau publicada en 1995. Jèsus que's presenta en mercand exclusiu de la vertadera fe, « l'aur esprovat peu huec » de l'espròva. La pròva de la soa condemnacion de la glèisa qu'apareish dens l'abséncia deus « vestits blancs » dont èran « dignes » los sons pionèrs dens Apo.3:4. Per aquera comparason, Jèsus qu'illustra lo hèit qui sosmet plan, abans 1994, los adventistas de « Laodicée » a ua espèra adventista identic a las qui an precedit las datas 1843 e 1844 ; entà esprovar la fe dens las tres experiéncias, com l'ensenha lo messatge adreçat en 1844 aus adventistas de « sardes ». Dens ua actitud rebèlla barrada, l'institucion ne podèva pas comprèner çò qui Jèsus l'arcastava ; qu'èra « qu'eishòrba », com las pharisiens deu ministèri terrèstre de Jèsus. Ne podèva pas donc pas comprèner lo convit deu Crist qui l'exortava a crompar « la pèrta de gran prèmi » de la parabòla de Matt.13:45-46 qui definí l'imatge de la nòrma de la vita etèrna exigida per Diu revelada dens aqueth verset 18 d'Apo.3.

L'aperet miséricordieux

Verset 19 : « Jo , que repreni e que castigui tots los qui aimi. Aja donc zèle, e repenteish-te. »

Lo castig qu'ei entaus qui Jèsus aim a dinc a que'us vomesca. L'aperet lançat, un convit a la pendida, n'ei pas estat entenut . E l'amor ne s'ereta pas, que's merita per la dignitat . L'institucion s'estant endurcie, Jèsus que lança un aperet individuau en disant aus candidats de la vocacion celèsta :

L'aperet universau

Verset 20 : « Aquí, que'm tieni a la pòrta, e que frapi . Si quauqu'un qu'enten la mea votz e qu'obreish la pòrta, qu'entrarèi a lor, que soparèi dab eth, e eth dab jo ».

Dens l'Apocalipsi, lo mot « pòrta » qu'apareish dens Apo .3:8, ací dens Apo.3:20, dens Apo.4:1 e dens Apo.21:21. Apo.3:8 que'ns rapèra que las pòrtas obreishen e que barran un accès . Que vaden atau lo simbèu de las espròvas de fe qui obreishen o que barran l'accès au Crist, a la soa justícia e a la soa gràcia.

Dens aqueth verset 20, lo mot « pòrta » que pren tres sens diferents mes complementaris. Que designa Jèsus en persona : « Que soi la pòrta . Jean 10:9 » ; la pòrta deu cèu obèrta dens Apo 4:1 : « Ua pòrta qu'èra obèrta dens lo cèu . » ; e la pòrta deu còr uman contra la quau Jèsus vien frapar entà convidar l'elegit a l'obrir lo son còr entà balhar ua pròva deu son amor.

Que sufiz a la soa creatura d'obrir lo son còr a la soa vertat revelada entà que sia hèita possibla ua intima comunion enter era e lo son divin creator. Lo sopar que's partatja lo ser, quan la nueit vien méter fin a las òbras deu dia. L'umanitat que va entrar lèu dens aqueth tipe de nueit « on mei arrés ne pòt pas tribalhar. (Jean 9:4) ». La fin deu temps de gràcia que calharà entà tostemps las darrèras causidas religiósas deus èstes umans, òmis e hemnas egaument responsablas e estrictament complementàrias au nivèu de la carn.

Comparativament au messatge de Filadèlfia, l'elegit qu'ei dens l'epòca Laodicée, dens l'imminéncia deu retorn de Jèsus-Crist. La « pòrta obèrta dens lo cèu » que's va obrir dens la continuitat d'aqueth messatge dens Apo.4:1.

La darrèra exortacion de l'Esperit

Au vencedor individuau, Jèsus que declara :

Verset 21 : « lo qui vencerà, qu'ac harèi assetar dab jo suu men trône, com jo qu'èi vençut e que'm soi assetat dab lo men Pair suu son trône . »

Qu'anóncia atau, l'activitat deu jutjament celèste qui succedeish ad aqueth messatge e qui serà lo tèma d'Apo.4. Mes aquera promessa ne l'engatja pas que de cap a un vertadèr elegit vencedor.

Verset 22 : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las Glèisas ! »

Lo tèma de las « letras » que s'acaba sus aquera navèra mauescaduda institucionau . Lo darrèr, pr'amor que d'ara enlà, la lutz que serà portada per un òmi inspirat, puish per un grop petit. Que serà transmetuda individuaument d'arrés a arrés e peu mejan d'internet qui Jèsus eth medish que va dirigir en conduint los sons elegits cap a la hont de la difusion de las soas darrèras vertats, autant sacradas que la soa divina arrés. Sòrta, on qu'eth sia sus la tèrra : « Qui lo qui a aurelhas qu'enténia çò qui l'Esperit dit a las amassadas ! »

Lo tèma seguent qu'aurà entà contèxte lo millénium celèste deu jutjament deus maishants efectuat peus sents. Lo subjècte complet que pausa sus ensenhaments dispersats dens Apo .4, 11, e 20. Mes Apo.4 que confirma clarament lo contèxte celèste d'aquera activitat qui succedeish cronologicament a la darrèra epòca de l'Elegida terrèstra.

Apocalipsi 4 : lo jutjament celèste

Verset 1 : « Après aquò, qu'espièi, e aquí, ua pòrta qu'èra obèrta dens lo cèu . La prumèra votz qui avèvi entenuda, com lo son d'ua trompeta, e qui'm parlava, dit : Monte ací, e que't harèi véder çò qui deu arribar dens la seguida ».

En disent, « la prumèra votz qui avèvi entenuda, com lo son d'ua trompeta », l'Esperit que defineish lo messatge d'aquera epòca « Laodicée » com aquera on a transportat Jean dens Apo.1:10 : « Qu'estoi encantat en esperit au dia deu Senhor, e qu'entenoï darrèr jo ua votz hòrta, com lo son d'ua trompeta ». Laodicée qu'ei donc plan l'epòca dont la fin ei mercada peu « dia deu Senhor », lo deu son gran retorn gloriós.

Dens los sons prepaus, l'Esperit qu'apièja hèra l'idèa de la succession d'aqueth tèma dab lo messatge de Laodicée. Aquera precision qu'ei importanta, pr'amor que l'institucion a pas jamei sabut provar aus sons contradicteurs las soas doctrinas deu jutjament celèste. Uei, que'n pòrta la pròva, hèita possibla per la bona definicion de las datas restacadas aus messatges de las letras d'Apo.2 e 3. Enter Laodicée e Apo.4, dab la « setau trompeta » d'Apo.11, Jèsus qu'a tirat au drac e aus òmis rebèlles la lor « dominacion deu reiaume deu monde » terrèstre. Dab « la seguèra » d'Apo.14, qu'a tirat los sons elegits cap au cèu e que'us hida lo suenh de jutjar dab eth, la vita terrèstra passada deus maishants morts. Qu'ei mentre que « lo qui vencerà que peisherà las nacions dab ua verga de hèr » com anonciat dens Apo.2:27. Si los persècuteurs avèvan, com jo, la certitud deu sòrt qu'us ei reservat, nat dobte qui modificarèn la lor conduita. Mes qu'ei precisament, la lor herotja volontat de har pas compte de nat avertiment qui los conduit a las accions pégers e que's preparan atau, entà eths medishs, lo péger deus castigs non reproductible dens las condicions terrèstras actuaus. Que tornam donc dens lo tèxte d'aqueth capítol 4. « la prumèra votz qui avèvi entenuda, com lo son d'ua trompeta, e qui'm parlava, dit : Monte ací, e que't harèi véder çò qui deu arribar dens la seguida ». Jean que hè referéncia au verset 10 d'Apo.1 : « Qu'estoi encantat en esperit au dia deu Senhor, e qu'entenoï darrèr jo ua votz hòrta, com lo son d'ua trompeta, ». Aqueth tèma deu retorn en glòria deu Crist qu'ei déjà evocat dens lo verset 7 on ei escriut : « Aquí, que vien dab los ahoalhs . E tot uelh qu'ac veirà, quitament los qui l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra que's lamentaràn pr'amor d'eth. Quiò. Amèn ! » La ligason suggerida d'aqueths tres tèxtes que confirma lo contèxte finau gloriós deu dia deu retorn deu Senhor Jèsus, aperat tanben Micaël peus sons elegits iniciats e los sons anjos fidèus. Si la votz de Jèsus ei comparada a ua trompeta, qu'ei pr'amor que, com aqueth instrument tindaire de las armadas, au cap de las soas armadas angelicas celèstas, Jèsus que sona las soas tropas entà lançar lo combat. En mei, com ua trompeta, la soa votz n'a pas cessat d'avertir los sons elegits entà los méter en guarda entà los preparar a véncer com a eth medish vençut lo pecat e la mort. En evocant aqueth mot « trompeta », Jèsus que'ns mòstra lo tèma mei misteriós e important de tota la soa Revelacion. E vertat qu'ei qu'entà los sons darrèrs servidors, aqueth tèma qu'amagava ua espròva eliminatòria . Ací, dens Apo.4:1, la scèna descrivuda qu'ei incompleta pr'amor que cibla unicament los sons elegits qui vien salvar mort. Lo comportament deus maishants dens aqueth medish contèxte que serà descrivut dens Apo .6:16 en aqueths tèrmes revelators : « E que disèn a las montanhas e aus ròcs : Tombatz sus nosauts, e amagatz-nse davant la fàcia deu qui ei assetat suu tròne, e davant la colèra de l'anhèth ; pr'amor que lo dia gran de la soa colèra ei vienut, e qui pòt subsistir ? » A aquera question penuda, aparentament, shens responsa, Diu que va presentar dens lo capítol 7 qui vien puish los qui pòden resistir : los elegits sagelats simbolizats peu nombre 144 000, un ahoalh de 12 au carrat, sia 144. Mes que s'ageish aquí unicament deus elegits demorats vius au retorn deu Crist. Solament, dens aqueth contèxte d'Apo.4, lo raubatòri au cèu que concerneish tanben los elegits mòrts despuish Abel qui Jèsus ressuscita entà los balhar ad eths tanben, la recompensa prometuda entà la lor fe : la vita etèrna. Tanben, quan Jèsus ditz a Jean : « Monte ací ! », l'Esperit ne hè pas qu'anticipar, per aqueth imatge, la montada cap au reiaume celèste de Diu de tots los elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist. Aquera montada au cèu que mèrca la fin de la natura terrèstra umana, los elegits que ressuscitan parièrs aus anjos fidèus de Diu, confòrmament a l'ensenhament de Jèsus de Matt.22:30. La carn e la soa malediccion, qu'ei acabat, que'us dèishan shens degrèu darrèr eths. Aqueth moment de l'istòria umana qu'ei autan desirable que Jèsus ac rapèr shens cès ni pausa dens la soa revelacion despuish Daniel. Com la tèrra, maladita pr'amor de l'òmi, los vertadèrs elegits que sospiran après la lor desliurança . Lo verset 2 que sembla copiat sus Apo .1:10 ; en hèit, l'Esperit que confirma mei hèra lo ligam deus dus qui hèn referéncia au medish eveniment de l'istòria deu projècte de Diu, lo son retorn dens la soa « dia gran » profetizat dens Apo.16:16.

Verset 2 : « Tanlèu qu'estoi encantat en esperit . E aquí, qu'i avèva un tròne dens lo cèu, e sus aqueth tròne quauqu'un qu'èra assetat ».

Com dens l'experiéncia de Jean, la montada deus elegits au « cèu » los « qu'encanta en esperit » e que son projectats dens la dimension celèsta demorada perpetuaument inaccessible aus òmis,

pr'amor que Diu i regna e qu'ei vededer .

Verset 3 : « lo qui èra assetat qu'avèva l'aspècte d'ua pèira de jaspi e de sardoine ; e lo trône qu'èra environné d'un arcolan parièr a esmerauda ».

Aquí, que's retròban de cap au trône de Diu, suu quau lo Diu creator unic sèti gloriosament. Aquera glòria celèsta indescriptibla qu'ei totun exprimida per pèiras preciosas a las quaus los òmis son sensibles. Las « pèiras de jaspi » que prenen aspèctes e colors plan diferents, imageant atau la multiplicitat de la natura divina. De color roja, la « sardoine » que'u sembla . « l'arcolan » qu'ei un fenomèn de la natura qui a tostemps esmiraglat los òmis, mes que'n cau enquèra retièner l'origina. Qu'estó lo signe de l'aliança peu quau Diu prometó a l'umanitat de non pas mei jamei la destrusir per las aigas deu deluvi, segon Gen.9:9 a 17. Tanben, cada còp que la ploja encontra lo só, imatge simbolic de Diu, l'arcolan, qu'apareish entà tranquillizar las soas creaturas terrèstras. Mes en evocant lo deluvi d'aigas, Pierre que rapèra qu'un « deluvi de huec e de sofre » qu'ei dens lo projècte divin (2Piu.3:7). Qu'ei precisament, en vista d'aqueth « deluvi de huec » exterminateur, qui Diu organiza, dens lo son cèu, un jutjament deus maishants dont los jutges van èste, los elegits recrompats e Jèsus, lo lor Rédempteur.

Verset 4 : « A l'entorn deu trône que vivi vint e quate trônes, e sus aqueths trônes vint e quate vielhs assetats, revestits de vestits blancs, e suus lors caps de las coronas d'aur ».

Aquí donc, simbolizats per 24 vielhs, los recrompats de las duas epòcas profeticas reveladas segon lo principi seguent : enter 94 e 1843, lo fondament deus 12 apòstols ; enter 1843 e 2030, l'Israèl espiritau « adventista » deus « 12 tribús » sageladas deu « sagèth de Diu », lo sabat deu 7au dia, dens Apo.7. Aquera configuracion que serà confirmada, dens Apo.21, dens la descripcion de la « Navèra Jerusalèm qui devara deu cèu » entà s'installar sus la tèrra renovelada ; los « 12 tribús » qu'i son imagéas per « 12 pòrtas » devath l'aspècte de 12 « pèrlas ». Lo tèma deu jutjament qu'ei, eth, definit dens Apo.20:4, on legem : « E que vivi deus trônes ; e aus qui s'i assetèn qu'estó balhat lo poder de jutjar. E que vivi las amnas deus qui èran estats descapitats pr'amor deu testimoniatge de Jèsus e pr'amor de la paraula de Diu, e deus qui avèvan pas adorat la bèstia ni lo son imatge, e qui avèvan pas rebut la mèrca suu lor front e sus la lor man. Que tornèn a la vita, e que regnèn dab Crist pendent mila ans ». Lo regne deus elegits qu'ei un regne de jutges . Mes qui's jutja ? Apo.11:18 que'ns balha la responsa : « las nacions que's son irritadas ; e la toa colèra qu'ei vienuda, e lo temps qu'ei vienut de jutjar los morts, de recompensar los tons servidors los profètas, los sents e los qui cranhen lo ton nom, los petits e los grans, e de destrusir los qui destruseishen la tèrra ». Dens aqueth verset, l'Esperit que rapèra la succession de tres tèmas revelats entau temps de la fin : « la sheisau trompeta » entà « las nacions irritadas », lo temps deus « sèt darrèrs hlagèths » entà « la toa colèra qu'ei vienuda », e lo jutjament celèste deus « mila ans » entà, « lo temps qu'ei vienut de jutjar los morts ». La fin deu verset que dreça lo programa finau qui serà complit peu jutjament darrèr de l'estanh de huec e de sofre qui avalirà los maishants. Aquestes que preneràn tots part a la dusau resurreccion suggerida, a la fin de las « mila ans », segon Apo.20:5 : « los autes morts ne tornèn pas pas a la vita dinc a que los mila ans estossen complits ». L'Esperit que'ns balha la soa definicion deus maishants : « los qui destruseishen la tèrra ». Darrèr aquera accion que's tròba « lo pecat devastator o désolateur » citat dens Dan.8:13 ; lo pecat qui provòca la mort e la desolacion de la tèrra ; qui a conduït Diu a liurar lo crestianisme au regime crudèu papau roman enter 538 e 1798 ; qui libe lo tèrç deus òmis au huec nuclear après o en 2021. Arrés n'auré pas imaginat que, despuish lo 7 de Març de 321, la transgression deu sent sabat deu vertadèr setau dia que portaré autant de terribles e tragicas consequéncias. Los 24 vielhs ne son pas diferenciats qu'au nivèu deu decret de Daniel 8:14, pr'amor qu'an en comun d'èste sauvats per la medisha sang de Jèsus-Crist. Qu'ei pr'amor d'aquò que, trobats dignes, segon Apo.3:5, que pòrtan tots los « vestits blancs », e la « corona de vita » promesa aus vencedors deu combat de la fe, dens Apo.2:10. « l'aur » de las coronas que simboliza la fe purificada per l'espròva segon 1 Piu.1:7.

Dens aqueth capítol 4, lo tèrme « assetat » qu'apareish 3 còps . La chifra 3 estant simbèu de perfeccion, l'Esperit que plaça aqueth tèma deu jutjament deu setau millenari devath lo signe deu repaus perfèit deus vencedors, segon qu'ei escriut : « Assèt'a a la mea dreita dinc a que faci deus tons enemics lo ton marchapè » Psa.110:1 e Matt.22:44. Aqueth e los qui son assetats que son en repaus e per aqueth imatge, l'Esperit que presenta plan, lo setau millenari, com lo sabat gran o repaus profetizat, despuish la creacion, peu repaus santificat deu setau dia de las nostas setmanas.

Verset 5 : « Trône que sòrten deus lambrets, de las votz e deus trons. Davant lo trône que creman sèt lampas ardents, qui son los sèt esperits de Diu ».

Las manifestacions qui « que sòrten deu trône » que son dirèctament atribuïdas au Diu creator eth medish. Segon Exo.19:16, aqueths fenomèns qu'avèvan déjà mercat, dens la terror deu pòble ebrèu, la preséncia de Diu suu mont Sinaï. Aquera suggestion que rapèra donc lo ròtle qui los dètz comandaments de Diu van tièner dens aquera accion deu jutjament deus maishants morts. Aquera

crida qu'evòca tanben lo hèit qui invisible a trucas de mort inevitabla entà las soas creaturas dens lo passat, Diu qui a pas cambiat de natura qu'ei vist shens dangèr peus sons elegits recrompats ressuscitats e glorificats. Atencion ! Aquera corta frasa, adara interpretada, que va vèder ua mèrca dens l'estructura deu libe Apocalipsi. Cada còp, qui apareisherà, lo legidor que deurà comprèner que la profecia evòca lo contèxte de la debuta deu jutjament deu setau millenari qui serà mercat per l'intervencion dirècta e vededera de Diu en Micaël, Jèsus-Crist. Per aqueth mejan, l'estructura deu libe entièr que'ns va prepausar subervoladas successivas de l'èra crestiana sòus deus tèmas diferents separats per aquera expression clau : « qu'i avó lambrets, de las votz, e deus trons ». Que la vam retrobar dens Apo.8:5 on « un tèrratrem » qu'ei ajustat a la clau . Que vienerà separar lo tèma de l'intercession perpetuau celèsta de Jèsus-Crist deu tèma de las trompetas. Puish, dens Apo.11:19, « ua hòrta peirada » que serà ajustada a la clau . L'explicacion qu'apareisherà dens Apo .16:21 on aquera « gròssa peirada » que clausura lo tèma deu setau deus sèt darrèrs hlagèths de Diu. Tot parièr, « lo tèrratrem » que vad, dens Apo.16:18, « un tèrratrem gran ». Aquera clau qu'ei fondamentau entà aprèner a gerir los ensenhaments deu libe Apocalipsi e comprèner lo principi de la soa estructura.

Esglasi au noste verset 5, que relhevam que, plaçats aqueth còp « davant lo trône », que's tròben « sèt lampas ardents qui creman ». Que simbolizan las « sèt esperits de Diu ». La chifra « sèt » que simboliza la santificacion, ací, la de l'Esperit de Diu. Qu'ei peu son Esperit qui embarra tota vita qui Diu contròla totas las soas creaturas ; qu'ei en eras, e que'us situa « davant lo son trône », pr'amor que'us a creadas liuras, en de cap a eth. L'imatge deus « sèt lampas ardents » que simboliza la santificacion de la lutz divina ; la soa lutz perfèita e intensa qu'elimina tota possibilitat de tenèbras . Pr'amor qu'i a pas plaça entà tenèbras dens la vita etèrna deus recrompats.

Verset 6 : « Qu'i a enqüèra davant lo trône com ua mar de veire, parièr a cristau. Au miei deu trône e a l'entorn deu trône, qu'i a quate èstes vius pleats d'uelhs davant e darrèr ».

L'Esperit que'ns parla dens lo son lengatge simbolic . Çò qu'ei « davant lo trône » que designa las soas creaturas celèstas qui assisteishen mes ne participan pas au jutjament . En gran nombre, aquestas que prenen l'aspècte d'ua mar dont la puretat de caractèr ei autan pura que la compare a cristau. Qu'ei aquí, lo caractèr de basa de las creaturas celèstas e terrèstras demoradas fidèlas au Diu creator. Puish, l'Esperit recorrut a un aute simbèu qui concerneish Diu, au miei deu trône, e las soas creaturas celèstas d'aves mondes, e autas dimensions, a l'entorn deu trône ; astor que designa creaturas dispersadas devath l'espier deu Diu assetat suu trône. L'expression « quate èstes vius » que designa la nòrma universau deus èstes vius . La multitud d'uelhs que's justifica peu mot multitud, e la lor posicion « davant e darrèr » que simboliza mantua causa . En prumèr, aquò que balha ad aqueths èstes vius un espier multidireccionau sia, multidimensionnel. Mes mei espiutau, l'expression « davant e darrèr » hèit referéncia a la lei divina gravada deu dit de Diu suu mont Sinàï, sus las quate fàcias de las duas taulas de pèira. L'Esperit que compara la vita universau dab la lei universau . Los dus que son l'òbra de Diu qui grava sus la pèira, sus la carn, o dens los esperits, la nòrma de la vita perfèita entau bonaür de las soas creaturas qui ac comprenen e qui l'aiman. Aqueras multituds d'uelhs qu'espian e que segueishen dab passion e compassion çò qui's passa sus la tèrra. Dens 1 Agacin.4:9, Paul que declara : « Pr'amor que Diu, çò que'm sembla, qu'a hèit de nosauts, apòstols, los darrèrs deus òmis, deus condemnats a mort en quauqua sòrta, puishqu'èm estadas en espectacle au monde, aus anjos e aus òmis ». Lo mot « monde » d'aqueth verset qu'ei lo grèc « còsmos ». Qu'ei aqueth còsmos qui defineishi com mondes multidimensionnels. Sus tèrra los elegits e los lors combats que son seguits per espectadors invisibles qui'us aiman deu medish amor divin revelat per Jèsus-Crist. Que's regaudeishen deu lor gai e que ploran dab los qui ploran tant lo combat qu'ei dur e afflictiu. Mes aqueth còsmos que designa egaument lo monde incredule com lo pòble roman, espectador de la mesa a mort deus crestians fidèus dens las lors arenas.

Apocalipsi 5 que'ns presentarà aqueths tres grops d'espectadors celèstes : los quate èstes vius, los anjos, e los vielhs, tots vencedors, que son amassats devath l'espier d'amor deu gran Diu creator entà l'eternitat.

Lo ligam qui religa la « multitud d'uelhs » dab la lei divina qu'ei dens lo nom « testimoniatge » qui Diu balha a la soa lei deus dètz comandaments. Que'ns sovienem qu'aquera lei èra conservada dens « lo lòc plan sent » exclusivament reservat a Diu e defendut aus òmis exceptat entà la hèsta deu « dia deus Expiations ». La lei que demorava au prè de Diu au títol de « testimoniatge » e los sons « duas taulas » que van balhar un dusau sens aus simbolic « dus testimònis » citats dens Apo.11:3. » Dens aquera leçon, la « multitud d'uelhs » que revèla l'existéncia d'un ahoalh de testimònis invisibles qui an assistit aus eveniments terrèstres. Dens la pensada divina, lo mot testimòni qu'ei indissociable deu mot fidelitat . Lo mot grèc « martus » tradusit per « martir » qu'ac defineish perfèitament, pr'amor que la fidelitat exigida per Diu a pas nat limit. E au minimum, un « testimòni » de Jèsus que's deu d'aunorar la lei divina deus sons dètz comandaments a los quaus Diu ac compara e lo jutge.

La LEI DIVINA que profetiza

Ací, qu'obreishi ua parentèsi, entà evocar la lutz divina recebuda a la prima 2018. Que concerneish la lei deus dètz comandaments de Diu . L'Esperit que m'a conduït a realizar l'importància de la precision seguenta : « Moïse que tornè e que devarè de la montanha, las duas taulas deu testimoniateg dens la soa man ; las taulas qu'èran escrivudas deus dus costats, qu'èran escrivudas de l'un e de l'auta part. Las taulas qu'èran l'obratge de Diu, e l'escritura qu'èra l'escritura de Diu, gravada sus las taulas (Exo.32:15-16) ». Que soi estat purmèr estonat qui arrés n'aja pas jamei hèit compte d'aquera precision segon la quau, las taulas originaus de la lei que piègen escriutas sus las lors quate fàcias sia, « davant e darrèr » com « los uelhs deus quate èstes vius » deu verset precedent estudiat. Aquera precision citada insistentament qu'avèva ua rason qui l'Esperit m'a permetut de descobrir. Lo tèxte entièr qu'èra a l'origina despartit de faïçon regulara e equilibrada sus las quate fàcias de las duas taulas de pèira. Lo rècto de la primèra qu'afichava lo primèr comandament e la mieitat deu dusau ; lo son denvèrs que portava la segonda partida deu dusau e l'integralitat deu tresau. Sus la dusau taula, lo rècto qu'afichava lo quatau comandament en entièr ; lo son denvèrs que portava los sheis darrèrs comandaments. Dens aquera configuracion, los dus rèctos vededers que'ns presentan lo primèr comandament e lo dusau, en mieitat, e lo quatau qui concerneish lo repaus santificat deu setau dia. Un espiar sus aqueras causas que met en evidéncia aqueths tres comandaments qui son signes de santetat en 1843, quan lo sabat ei restaurat e exigít per Diu. Ad aquera data, los protestants que tomban victimas deu dimenge roman eretat . Las consequéncias de la causida adventista e de la causida protestanta que van atau èste afichadas au denvèrs de las duas taulas. Qu'apareish que, shens lo respècte deu sabat, despuish 1843, lo tresau comandament qu'ei egaument transgredit : « lo nom de Diu qu'ei pres de badas », literaument « mensongèrment », peus qui l'invòquen shens la justícia deu Crist o après l'aver perduda. Que renovèlan atau la falta cometuda peus judius dont la revindicacion d'apartièner a Diu qu'ei revelada com ua mensionja per Jèsus-Crist dens Apo.3:9 : « los de la sinagoga de Satan, qui's disen judius e n'ac son pas, mes qui menteishen ». En 1843, qu'estó lo cas deus protestants eretèrs deus catolics . Mes abans lo tresau comandament, la segonda partida deu dusau que revèla lo jutjament qui Diu pòrta suus dus camps principaus opausats. Aus protestants eretèrs deu catolicisme roman, Diu dit : « que soi un Diu gelós, qui puneishi l'iniquitat deus pairs suus mainatges dinc a la tresau e la quatau generacion deus qui m'òdian, » ; ailàs entà eth, l'adventisme oficiau « vomit » en 1994 que partatjarà lo lor sòrt ; mes que ditz tanben, a l'inverse, aus sents qui van gardar lo son sent sabat e la soa lutz profetica despuish 1843 dinc en 2030 : « e qui hèi misericòrdia dinc en mila generacions aus qui m'aiman e qui gardan los mens comandaments ». La chifra « mila » citat qu'evòca subtilament los « mila ans » deu setau millenari d'Apo.20 qui seràn la recompensa deus elegits vencedors entrats dens l'eternitat. Ua auta leçon que's desgatja . Privats de l'ajuda deu Sent Esperit de Jèsus-Crist, en consequéncia, los protestants e los adventistas deishats per Diu successivament en 1843 e 1994 que seràn incapables d'aunorar los sheis darrèrs comandaments escriuts suu denvèrs de la taula 2, dont lo rècto ei consacrat au divin repaus deu setau dia. A l'opausat, los observators d'aqueth repaus, qu'obtieneràn l'ajuda de Jèsus-Crist entà aubedir ad aqueths comandaments qui concerneishen los devers de l'òmi de cap au son uman vienent. Las òbras de Diu autan luenhècas com la remesa de las taulas de la lei a Moïse prenen au temps de la fin, en 2018, un sens, un ròtle, e ua utilizacion autan susprenents com inesperats. E lo messatge qui a per mira de la restauracion deu sabat qu'ei, per aqueth mejan, ahortit e confirmat peu Diu Totpoderós Jèsus-Crist.

Aquí, adara, la fòrma devath la quau los dètz comandaments se presentan.

Taula 1 – Rècto : las ordenanças

Diu que's presenta

« Que soi YaHWÉH, lo ton Diu, qui t'èi hèit sortir deu país d'Egipte, de l'ostau de servitud ». (Tous los elegits desarrigats au pecat e sauvats per la sang expiatòria versada per Jèsus-Crist que son concernits ; l'ostau de servitud qu'ei lo pecat ; lo hrut imitat deu drac).

1èr comandament : pecat catolic despuish 538, protestant despuish 1843, e adventista despuish 1994).

« N'ajas pas autes dius davant la mea fàcia ».

2ème comandament : 1ra partida : pecat catolic despuish 538.

« ne't hès pas imatge talhat, ni de representacion quau que sia de las causas qui son au som dens los cèus, qui son au hons sus la tèrra, e qui son dens las aigas mei baishs que la tèrra. ne't prostèrnas pas davant eras, e ne'us sèrves pas ; ».

Taula 1 – Denvèrs : Las consequéncias

2ème comandament : 2ème partida.

« ... pr'amor que jo, YaHWéH, lo ton Diu, que soi un Diu gelós, qui puneishi l'iniquitat deus pairs suus mainatges dinc a la tresau e la quatau generacion deus qui m'òdian, (catolics despuish 538 ; protestants despuish 1843 ; adventistas despuish 1994) e qui hèi misericòrdia dinc en mila generacions aus qui m'aiman e qui gardan los mens comandaments. (Adventistas deu setau dia, despuish 1843 ; los darrèrs, despuish 1994) ».

3au comandament : transgredit peus catolics despuish 538, los protestants despuish 1843, e los adventistas, despuish 1994).

« Ne prenes pas lo nom de YaHWéH, lo ton Diu, mensongèrment ; pr'amor que YaHWéH deisharà pas impunit lo qui pren lo son nom mensongèrment. »

Taula 2 – Rècto : ordenança

4au comandament : la soa transgression per l'Amassada crestiana despuish 321 en hèit lo « pecat devastator » de Dan.8:13 ; qu'ei transgredit per la fe catolica despuish 538, e la fe protestanta despuish 1843. Mes qu'ei aunorat per la fe adventista deu setau dia despuish 1843 e 1873.

« Sovien-te deu dia deu repaus, entad ac santificar. Que tribalhas sheis dias, e que hès tot lo ton obratge . Mes lo setau dia qu'ei lo dia deu repaus de YaHWéH, lo ton Diu: ne hès pas nat obratge, ni tu, ni lo ton hilh, ni la toa hilha, ni lo ton servidor, ni la toa serviciu, ni lo ton bestiar, ni l'estrangèr qui ei dens las toas pòrtas. Pr'amor qu'en sheis dias YaHWéH a hèit los cèus, la tèrra e la mar, e tot çò qui i ei contengut, e que s'ei pausat lo setau dia : qu'ei pr'amor d'aquò que YaHWéH a benedit lo dia deu repaus e que l'a santificat . »

Taula 2 : Denvèrs : las consequéncias : Aqueths sheis darrèrs comandaments que son transgredits per la fe crestiana despuish 321 ; per la fe catolica despuish 538 ; per la fe protestanta, despuish 1843, e per la fe adventista « vomida » en 1994. Mes que son respectats dens la fe adventista deu setau dia benedita peu Sent Esperit de Jèsus-Crist, despuish 1843 e 1873 ; los « darrèrs » despuish 1994 dinc en 2030.

5au comandament

« Qu'aunora lo ton pair e la toa mair, entà que los tons dias se perlonguen dens lo país qui YaHWéH, lo ton Diu, que't balha . »

6au comandament

« Ne tuaràs pas pas . Ne cometes pas murtre ». (tipe crimi crapuleux assassin o au nom de la faussa religion)

7au comandament

« Ne cometes pas adultèri . »

8au comandament

« Ne raubas pas . »

9au comandament

« Ne pòrtas pas faus testimoniatge contra lo ton vientent. »

10au comandament

« Ne cobejas pas l'ostau deu ton vientent ; ne cobejas pas la hemna deu ton vientent, ni lo son servidor, ni la soa serviciu, ni lo son bueu, ni lo son ase, ni nada causa qui apartiènia au ton vientent. »

Que torni ací barrar, aquera parentèsi que sublima e d'importància vitau.

Verset 7 : « lo prumèr èste viu qu'ei parièr a un leon, lo segond èste viu qu'ei parièr a un vedèth, lo tresau èste viu qu'a la fàcia d'un òmi, e lo quatau èste viu qu'ei parièr a ua agla qui vòla ».

Disem-ac suu pic, ne son pas aquí que simbèus. Lo medish messatge qu'ei presentat dens Ezé .1:6 dab variantas dens la descripcion. Que s'i tròba quate animaues identics avent cadun quate fàcias diferentas. Ací, qu'avem ben enqüèra quate animaues, mes cadun n'a pas qu'ua sola fàcia, diferenta en çò deus quate animaues. Aqueths mostres ne son pas donc pas reaus, mes lo lor messatge simbolic qu'ei sublime . Cadun d'eths presenta ua nòrma de la vita universau etèrna qui concerneish, que l'avem vist, Diu en persona e las soas creaturas universaus multidimensionnelles. Lo qui a incarnat dens la soa perfeccion divina, aqueths quate critèris de la vita universau, qu'ei Jèsus-Crist, en qui's retròban, la reiautat e la fòrça deu leon segon Jug.14 :18 ; l'esperit de sacrifici e de servici deu vedèth ; l'imatge de Diu de l'òmi ; e la dominacion de l'elevacion suprèma celèsta de l'agla qui vòla. Aqueths quate critèris que's retròban dens tota la vita universau etèrna celèsta . Que constitueishen la

nòrma qui explica l'escaduda deu projècte divin combatut peus esperits rebèlles. E Jèsus que n'a presentat lo modèle perfèit aus sons apòstols e los sons discípols pendent lo son cors ministèri terrèstre ; arsec dinc a lavar los pès deus sons discípols, abans de liurar lo son còs au suplici de la crucifixion, entà expiar, a la lor plaça, com un « vedèth », los pecats de tots los sons elegits. Tanben, qui cadun que s'examina entà saber si l'abnegacion d'aquera nòrma de la vita etèrna ei confòrma a la soa natura, a las soas aspiracions e aus sons desirs. Tau qu'ei la nòrma de l'auhèrta deu salut a sasir o a regetar.

Verset 8 : « los quate èstes vius qu'an cadun sheis alas, e que son pleats d'uelhs tot astor e au laguens. Ne cèssan pas de díser dia e nueit : Sent, sent, sent qu'ei lo Senhor Diu, lo Tot Poderós, qui èra, qui ei, e qui vien ! »

Sus hons de contèxte deu jutjament celèste, aquera scèna qu'illustra principis aplicats perpetuaument dens lo cèu e sus la tèrra peus èstes demorats fidèus a Diu.

Los còs celèstes de las creaturas deus autes mondes n'an pas nat besonh d'alas entà se desplaçar pr'amor que son pas sosmetuts a las leis de la dimension terrèstra. Mes l'Esperit qu'adòpta simbèus terrèstres qui l'òmi pòt comprèner. En los atribuint « sheis alas », que'ns revèla la valor simbolica de la chifra 6 qui vad la chifra deu caractèr celèste e lo deus anjos. Que concerneish los mondes demorats shens pecat e los anjos dont Satan, l'anjo rebellat, qu'estó lo primèr creat . Dieu s'estant atribuit la chifra « sèt » entà « sagèth » reiau personau, la chifra 6 que pòt estar considerat com lo « sagèth », o dens lo cas deu drac, « la mèrca », de la soa personalitat, mes que partatja aquera chifra 6 dab los mondes demorats purs e tots los anjos creats per Diu, los bons e los maishants. Au devath de l'anjo que vien l'òmi dont la chifra serà lo « 5 », qui ei justificat peus sons 5 sens, los 5 dits de la soa man e los 5 dits deu son pè. En devath que vien la chifra 4 deu caractèr universau designat peus 4 punts cardinaus, lo Nòrd, lo Sud, l'Èst, e l'Oèst. En devath que vien la chifra 3 de la perfeccion, puish lo 2 de l'imperfeccion, e lo 1 de l'unitat, o de l'union perfèita. Los uelhs deus quate èstes vius que son « tot astor e au laguens », e en mei, « davant e darrèr ». Arren ne pòt pas escapar au par d'aquera vita universau multidimensionnelle celèsta que l'Esperit divin sonda dens la soa integralitat pr'amor que la soa origina ei en eth. Aqueth ensenhament qu'ei utile pr'amor que, sus la tèrra actuau, pr'amor deu pecat e deu maishantèr deus pecaires, en los gardant « au dehens » d'eth, l'òmi que pòt amagar, aus autes òmis, las soas pensadas secretas e los sons maishants projèctes dirigits contra lo son vienent. Dens la vita celèsta, de talas causas que son impossiblas . La vita celèsta qu'ei transparenta com lo cristau desempuish que lo maishantèr n'ei estat expulsat, quan lo drac e los sons maishants anjos, precipitats sus la tèrra, segon Apo.12:9, après la victòria de Jèsus suu pecat e la mort. La proclamacion de la santetat de Diu qu'ei complida dens la soa perfeccion (3 còps : sent) peus abitants d'aqueths mondes purs. Mes aquera proclamacion n'ei pas realizada per mots ; qu'ei la perfeccion de la lor santetat individuau e collectiva qui proclama en òbras permanentas la perfeccion de la santetat deu Diu qui'us a creats. Dieu que revèla la soa natura e lo son nom devath la fòrma citada dens Apo.1:8 : « Que soi l'alfa e l'omèga, dit lo Senhor Diu, lo qui ei, qui èra, e qui vien, lo Tot Poderós ». L'expression « qui ei, qui èra, e qui vien » que defineish perfèitament la natura etèrna deu Diu creator. Refusant de l'aperar peu nom qui s'ei atribuit, « YaHWÉH », los òmis que l'apèran « l'Etèrne ». Qu'ei vertat, qui Diu avèva pas besonh nom, puishqu'estant unic e shens concurrent divin, n'a pas besonh d'un nom entad ac distinguir autes dius qui existeishen pas. Dieu qu'a acceptat totun de respòner a la demanda de Moïse qui aimava e qui l'aimava. Tanben que s'ei balhat lo nom « YaHWÉH » qui's traduseish peu vèrbe « èste », conjugat a la tresau persona deu singular de l'imperfèit ebrèu. Aqueth temps « imperfèit » que designa un complit qui's perlonga dens lo temps, donc, un temps mei large que lo noste futur, la fòrma « qui ei, qui èra, e qui serà » tradusit perfèitament lo sens d'aqueth imperfèit ebrèu. La formula « lo qui ei, qui èra, e qui vien » qu'ei donc de las parts de Diu lo mejan de tradusir lo son nom ebrèu « YaHWÉH », quan lo deu adaptar a las lengas occidentaus, o tota autas, qui l'ebreu. La partida « e qui vien » que designa la fasa adventista finau de la fe crestiana, establida dens lo projècte de Diu peu decret de Dan.8:14 despuish 1843. Qu'ei donc dens la carn deus adventistas elegits qui la proclamacion de la tripla santetat de Diu ei complida. La divinitat de Jèsus-Crist qu'ei sovent estada contestada, mes qu'ei incontestabla . La Bíblia que digó aqui sus dens Héb .1:8 : « Mes qu'a dit au Hilh : Lo ton que trona, ô Diu qu'ei etèrne ; lo sceptre deu ton regne qu'ei un sceptre d'equitat ; ». E a Philippe qui demanda a Jèsus de'u mostrar lo Pair, Jèsus que respon : « Qu'i a autan longtemps que soi dab vosauts, e ne m'as pas coneishut, Philippe ! Lo qui m'a vist qu'a vist lo Pair ; com dises : Mòstra'ns lo Pair ? (Jean 14:9) ».

Versets 9-10-11 : « Quan los èstes vius tornan glòria e aonor e accions de gràcias au qui ei assetat suu trône, au qui viu aus sègles deus sègles, los vint e quate vielhs que tomban davant lo qui ei assetat suu trône e qu'adòran que's prostèrnan davant lo qui viu aus sègles deus sègles, e que getan las lors coronas davant lo trône, en disent : Qu'ès digne, lo noste Senhor e lo noste Diu, de recéber la glòria e l'aonor e la potèncià ; pr'amor qu'as creat totas causas, e qu'ei per la toa volontat qui

existeishen e que son estadas creadas ».

Lo capítol 4 que s'acaba per ua scèna de glorificacion deu Diu creator. Aquera scèna que mòstra que l'exigéncia divina, « que cranhètz Diu e que balhatz eth glòria ... », exprimida dens lo messatge deu prumèr anjo d'Apo.14:7 qu'ei estada entenuda e hèra compresa peus darrèrs elegits seleccionats despuish 1843 ; mes sustot, peus elegits demorats vius au moment deu retorn en glòria de Jèsus-Crist ; pr'amor qu'ei unicament entad eths que la Revelacion Apocalipsi ei estada preparada e esclairada integraument au temps causit per Diu sia, despuish la prima 2018. Los recrompats qu'exprimeishen atau dens l'adoracion e las lausenjas, tota la lor reconeishença de cap a Jèsus-Crist, la fòrma devath la quau, lo Totpoderós que'us a visitats entà los salvar deu pecat e de la mort, lo son salari. L'umanitat incredula ne cred pas que çò qui ved, com l'apòstol Tomàs, e pr'amor que Diu ei invisible, qu'ei condemnada a ignorar lo son extrème flaquèr qui ne en hèit qu'un joguet que manipula segon la soa divina voluntat. Qu'a au mensh l'excusa, qui la justificarà pas totun, de non pas aver coneishut Diu, ua excusa qu'a pas Satan, puishque coneishent Diu, qu'a causit d'entrar en luta contra eth ; qu'ei a pena croyable, mes verai, e aquò que concernesca egaument los maishants anjos qui l'an seguit. Paradoxaument, los multiples hruts diferents quitament opausats de la liura causida que hèn pròva de l'autentic e totau libertat qui Diu a balhada a las soas creaturas celèstas e terrèstras.

Apocalipsi 5 : lo Hilh de l'Òmi

Quan presentè Jèsus a la hora, Pilate que digó : « Aquí l'Òmi ». Qu'a calut que Diu vienosse eth medish préner fòrma de la carn, entà que paréishia «l'Òmi» segon lo son còr e los sons desirs. La mort qu'avèva frapat lo prumèr coble d'èstes umans, pr'amor deu pecat de desobediéncia de cap a Diu. En signe deu lor navèth estat vergonhós, Diu que'us avèva hèit descobrir la lor nuditat fisica qui èra pas qu'un signe exterior de la lor nuditat espirituaual interiora. Autanlèu aqueth començament, la prumèra anòncia de la lor recrompa qu'estó realizada en los balhant deus vestits de pèth animau. Atau qu'estó tuat lo prumèr animau de l'istòria umana, que's pòt pensar que s'agiva d'un marro joen o d'un anhèth pr'amor deu simbolisme. 4000 annadas mei tard, l'Anhèth de Diu, qui tira los pecats deu monde, qu'ei vienut auherir la soa vita legaument perfèita entà recrompar elegits au demiei de l'umanitat. Aqueth salut auhèrt en pura gràcia per Diu que pausa donc entièrament sus la mort de Jèsus qui hè beneficiar los sons elegits de la soa perfèita justícia ; e au còp, la soa mort qu'expia los lors pecats dont s'ei que hè lo portaire voluntari . Deputish, Jèsus-Crist qu'ei vadut lo sol nom qui pòt salvar un peccaire sus la nosta tèrra entièra, e lo son salut que s'aplica despuish Adam e Eve.

Entà totes aqueras rasons, aqueth capítol 5, qui's plaça devath la chifra de « l'Òmi », que l'ei consacrat . Non solament, Jèsus que sauva los sons elegits per la soa mort expiatòria, mes que'us sauva en los protegint tot lo long deu lor trajècte de vita terrèstra. E qu'ei dens aquera mira, qui'us avertèish deus dangèrs espirituaus qui lo drac a plaçat sus la lor rota. La soa tecnica n'a pas cambiat : com au temps deus apòstols, Jèsus que'us parla en parabòlas, entà que lo monde enténia mes ne compregua pas ; çò qu'ei pas lo cas deus sons elegits qui, com los apòstols receben dirèctament d'eth las soas explicacions. La soa revelacion « Apocalipsi » rèsta devath aqueth nom grèc non tradusit, aquera gigantesca parabòla qui lo monde deu pas comprèner. Mes entaus sons elegits, aquera profecia qu'ei plan la soa « Revelacion » .

Verset 1 : « Puish vivi dens la man dreita deu qui èra assetat suu trône un libe escriut en dehens e en dehòra, sagelat de sèt sagèths ».

Suu trône que's tien Diu e qu'a dens la soa man dreita, donc devath la soa benediccion, un libe escriut en « dehens e en dehòra ». Çò qu'ei escriut « en dehens » qu'ei lo messatge descriptat reservat entaus sons elegits qui demora barrat e incompris de las gents deu monde enemics de Diu. Çò qu'ei escriut « en dehòra » qu'ei lo tèxte criptat, vededer mes incomprendible entà la multitud umana. Lo libe Apocalipsi qu'ei sagerat de « sèt sagèths ». Dens aquera precision, Diu que'ns digó que sola l'obertura deu « setau sagèth » que permetrà la soa obertura completa . Pr'amor que tant que demora un sagèth entad ac sagerar, lo libe ne pòt pas èste obèrt . L'obertura entièra deu libe que va atau depènder deu temps fixat per Diu entau tèma deu « setau sagèth ». Que serà evocat au títol de « sagèth deu Diu viu » dens Apo.7, on designant lo repaus deu setau dia, lo son sent sabat, la soa restauracion que serà restacada a la data 1843 qui serà donc egaument l'òra de l'obertura deu « setau sagèth » qui pòrta, dens la pedagogia deu libe, lo tèma deus « sèt trompetas », autant

important entà nosauts, los sons elegits.

Verset 2 : « E que vivi un anjo poderós, qui cridava d'ua votz hòrta : Qui ei digne d'obrir lo libe, e de'n rómper los sagèths ? »

Aquera scèna qu'ei ua parentèsi dens lo montatge de la profecia . N'ei pas dens lo cèu, contèxte deu capítol 4 precedent, qui lo libe Apocalipsi deurà estar obèrt. Los elegits que n'an besonh abans lo retorn de Jèsus-Crist, deu temps que son expausats aus tracanards deu drac. La potèncià qu'ei dens lo camp de Diu, e l'anjo poderós qu'ei l'anjo de YaHWéH sia, Diu dens la soa fòrma angelica de Micaël. Lo libe sagelat qu'ei hèra important e sent puishqu'exigeish ua dignitat plan hauta entà rómper los sons sagèths e l'obrir.

Verset 3 : « E arrés dens lo cèu, ni sus la tèrra, ni devath la tèrra, ne podó pas obrir lo libe ni ac espiar. »

Escrit per Diu eth medish, lo libe ne pòt pas estar obèrt per nada de las soas creaturas celèstas o terrèstras.

Verset 4 : « E que plorèi hèra çò qui arrés n'estó pas trobat digne d'obrir lo libe ni d'ac espiar. »

Jean qu'ei com nosauts ua creatura terrèstra e los sons plors qu'exprimeishen lo desarrei de l'umanitat que met en fàcia deus tracanards quilhats peu drac . Que sembla nse díser : « shens revelacion, qui pòt estar sauvat ? ». Que revèla atau lo haut gra tragic de l'ignorància deu son contienut, e la soa consequéncia fatau : que la dobla mort .

Verset 5 : « E l'un deus vielhs que'm ditz : Ne plora pas pas ; aquí, lo leon de la tribú de Juda, lo brot de David, qu'a vençut entà obrir lo libe e los sons sèt sagèths. »

Los « vielhs » recrompats de la tèrra per Jèsus que son plan plaçats entà l'hevar au dessus de tots los èstes vius lo nom de Jèsus-Crist. Que'u reconeishen la dominacion qui a eth medish declarat aver rebut deu Pair e deus èstes celèstes dens Matt.28:18 : « Jèsus, s'estant apressat, que'us parlè atau : Tot poder que m'ei estat balhat dens lo cèu e sus la tèrra ». Qu'ei en ciblant la soa incarnacion en Jèsus, qui Diu a inspirat Jacob qui, profetizant suus sons hilhs, dit a perpaus de Juda : « Juda qu'ei un leon joen . Que tornas deu carnatge, lo men hilh ! Que plega los jolhs, que's coca com un leon, Com ua leona : qui ac harà l'hevar ? Lo sceptre ne s'aluenharà pas pas de Juda, ni lo baston sobeiran d'enter los sons pès, dinc a que viénia lo Schilo, e que los pòbles l'aubedeishen. Qu'estaca a la vinha lo son ase, e au pè melhor lo petit de la soa ânesse ; Que lava dens lo vin lo son vestit, e dens la sang deus rasims lo son mantèth. Qu'a los uelhs rois de vin, e las dents blancas de lèit (Gen.49:8 a 12)». La sang deus rasims que serà lo tèma de la « vrenha » anonciada dens Apo .14:17 a 20, qui ei tanben profetizada dens Esaïe 63. A perpaus deu « brot de David », que legem dens Esa .11:1 a 5 : « Puish un arram sortirà deu tronc d'Isaï, e un brot que neisherà de las soas rasics . L'Esperit de l'Etèrne que pausarà sus eth: Esperit de saviesa e d'intelligéncia, Esperit de conselh e per fòrça, Esperit de coneishença e de cranhença de l'Etèrne. Que respirarà la cranhença de l'Etèrne ; Ne jutjarà pas pas sus l'aparéncia, Ne prononciarà pas pas sus un audit-díser. Mes que jutjarà los praubes dab equitat, e que prononciarà dab dretura suus malurós de la tèrra ; Que fraparà la tèrra de la soa paraula com d'ua verga, e de l'alet deus sons pòts que harà se morir lo maishant. La justícia que serà la cinta deus sons costats, e la fidelitat la cinta deus sons rens ». La victòria de Jèsus suu pecat e la mort, lo son salari, que l'autreja lo dret legau e legitime d'obrir lo libe de la Revelacion, entà que los sons elegits sian avertits e protegits contra los tracanards religiós mortaus que hè tibar, peu drac, entà sedusir los incredules. Lo libe que serà donc entièrament obèrt pontuament on lo decret de Daniel 8:14 qu'entrarà en aplicacion sia, lo primèr dia de la prima de l'annada 1843 ; quan la soa compreson imperfèita anarà necessitar de las remesas ne causa pendent lo temps, dinc en 2018.

Verset 6 : « E que vivi, au miei deu trône e deus quate èstes vius e au miei deus vielhs, un anhèth qui èra aquí com immolat. Qu'avèva sèt còrns e sèt uelhs, qui son los sèt esperits de Diu enviats per tota la tèrra. »

Que cau relhevar la preséncia de l'anhèth « au miei deu trône », pr'amor qu'ei Diu dens la soa santificacion multiforme, estant tot au còp, lo Diu creator unic, l'archange Micaël, Jèsus-Crist l'Anhèth de Diu, e lo Sent Esperit o « sèt esperits de Diu enviats per tota la tèrra ». Los sons « sèt còrns » que simbolizan la santificacion de la soa potèncià e las soas « sèt uelhs », la santificacion deu son espiar, qui escruta en pregondor las pensadas e las accions de las soas creaturas.

Verset 7 : « Que vienó, e que prenó lo libe de la man dreita deu qui èra assetat suu trône. »

Aquera scèna qu'illustra los mots d'Apo .1:1 : « Revelacion de Jèsus-Crist qui Diu l'a balhat entà mostrar aus sons esclaus çò qui deu arribar lèstament, e qu'a hèit conéisher, en enviant lo son anjo, au son esclau Jean ». Aqueth messatge qu'a entà mira de'ns díser que lo contienut de la Revelacion serà illimitat puishqu'ei balhat per Diu, lo Pair, eth medish ; e açò en avent plaçat sus era, tota la soa benediccion indicada per la soa « man dreita ».

Verset 8 : « Quan avó pres lo libe, los quate èstes vius e los vint e quate vielhs que's prosternèn davant l'anhèth, tienent cadun ua harpa e de las copas d'aur pleadas de perfums, qui son las

pregàrias deus sents. »

Que retienem d'aqueth verset, aquera clau simbolica : « copas d'aur pleadas de perfums, qui son las pregàrias deus sents ». Totas las creaturas celèstas e terrèstras elegidas per la lor fidelitat que's prostèrnan davant « l'anhèth » Jèsus-Crist entà l'adorar. Las « harpas » que simbolizan l'armonia universau de las lausenjas e de l'adoracion collectiva.

Verset 9 : « E que cantavan un cantic navèth, en disent : Qu'ès digne de préner lo libe, e de n'obrir los sagèths ; pr'amor qu'ès estat immolat, e qu'as recrompat entà Diu, per la toa sang, deus òmis de tota tribú, de tota lenga, de tot pòble, e de tota nacion ; »

Aqueth « cantic navèth » que celebra la desliurança deu pecat e, provisòriament, la disparicion deus instigators de la susmauta. Pr'amor que, ne desapareisheràn pas entà tostemps qu'après lo jutjament darrèr. Los recrompats de Jèsus-Crist que vienèn de totas las originas, de totas las colors e las raças umanas, « de tota tribú, de tota lenga, de tot pòble, e de tota nacion » ; çò que pròva que lo projècte salvateur ei unicament prepausat au nom de Jèsus-Crist, confòrmament a çò qui declare Act.4:11-12 : « Jèsus qu'ei la pèira regetada per vosautas qui basteishetz, e qui ei vaduda la principau de l'angle. N'i a pas salut en nat aute ; pr'amor qu'i a pas devath lo cèu nat aute nom qui sia estat balhat au demiei deus òmis, peu quau devèm estar sauvats. ». Totas las autas religions que son donc illegitimas e enganas illusòrias diabolicas. Contràriament, a las faussas religions, la vertadèra fe crestiana qu'ei organizada per Diu de faïçon coherenta logica. Qu'ei escriut que Diu ne hèit pas accepcion d'arrés ; las soas exigéncias que son las medishas entà totas las soas creaturas, e lo salut qu'a prepausat qu'avèva un prèmi qu'ei vienut pagar eth medish. Avent sofrit entad aquera recrompa, ne salvarà pas que las personas que jutja digne de beneficiar deu son martiri.

Verset 10 : « qu'as hèit d'eths un reiaume e deus sacrificateurs entau noste Diu, e que regnaràn sus la tèrra ».

Lo reiaume deus cèus presicat per Jèsus, qu'a pres fòrma . Recebent « lo dret de jutjar », los elegits que son comparats a reis segon Apo .20:4. Dens las lors activitats de l'anciana aliança, las « sacrificateurs » qu'auherivan entau pecat, de las victimas simbolicas animaues. Pendent los « mila ans » deu jutjament celèste, los elegits que van, eths-tanben, peu lor jutjament, preparar las darrèras victimas d'un gran sacrifici universau, qui destrusirà, en un sol còp, totas las creaturas descadudas celèstas e terrèstras. Lo huec de « l'estanh de huec de la segonda mort » que'us eliminarà au dia deu jutjament darrèr . Qu'ei solament après aquera destruccion qui, regenerada per Diu, la tèrra renovelada que receberà los elegits recrompats . Qu'ei ad aqueth moment, solament, qui dab Jèsus-Crist, lo Rei deus reis e Senhor deus senhors d'Apo.19:16, « que regnaràn sus la tèrra ».

Verset 11 : « Qu'espèi, e qu'enteni la votz de hèra anjos a l'entorn deu tròne e deus èstes vius e deus vielhs, e lo lor nombre qu'èra miriadas de miriadas e deus milèrs de milèrs ».

Aqueth verset que'ns presenta, amassats, los tres grops d'espectators qui assisteishen aus combats espirituaus terrèstres. L'Esperit que menciona aqueth còp clarament los anjos com un grop particular dont lo nombre ei plan haut : « miriadas de miriadas e deus milèrs de milèrs ». Los anjos deu Senhor que son actuaument combatents apressats, plaçats au servici deus sons recrompats, los sons elegits terrèstres, qui gardan, que protegeishen e qu'ensenhan en lo son nom . En prumèra linha, aqueths prumèrs testimònis entà Diu qu'enregistran l'istòria individuau e collectiva de la vita sus tèrra .

Verset 12 : « Que disèn d'ua votz hòrta : L'anhèth qui ei estat immolat qu'ei digne de recéber la poténcia, la riquesa, la saviesa, la fòrça, l'aunor, la glòria, e la lausenja. »

Los anjos qu'an assistit sus la tèrra au ministèri deu lor cap Micaël qui s'ei despolhat de tots los sons poders divins entà vèder l'Òmi perfèit qui s'ei auhèrt a la fin deu son ministèri, en sacrifici voluntari, entà recrompar los pecats cometuts peus sons elegits. Au tèrme de la soa auhèrta de gràcia, los elegits ressuscitats e entrats dens l'eternitat prometuda, los anjos que restitueishen au divin Crist de Diu, tots los atributs qui avèva en Micaël : « la poténcia, la riquesa, la saviesa, la fòrça, l'aunor, la glòria, e la lausenja. »

Verset 13 : « E totas las creaturas qui son dens lo cèu, sus la tèrra, devath la tèrra, sus la mar, e tot çò qui s'i tròba, que'us enteni qui disèn : Au qui ei assetat suu tròne, e a l'anhèth, que sian la lausenja, l'aunor, la glòria, e la fòrça, aus sègles deus sègles ! »

Las creaturas de Diu que son unanimes . Qu'an totas aimat la demostracion deu son amor manifestat peu don de la soa persona en Jèsus-Crist. Lo projècte concebut per Diu qu'ei ua escaduda gloriosa . La soa seleccion d'èstes asimants qu'ei complida . Lo verset que repren la fòrma deu messatge deu prumèr anjo d'Apo.14:7 : « Que disè d'ua votz hòrta : Cranhetz Diu, e balhatz-lo glòria, pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda ; e que prosternatz davant lo qui a hèit lo cèu, e la tèrra, e la mar, e las honts d'aigas ». La darrèra seleccion operada despuish 1843 qu'a pausat sus l'entendement d'aqueth verset . E los elegits qu'an entenut e responut en restaurant dens la fe crestiana la practica deu repaus deu setau dia practicada peus apòstols e los discípols de Jèsus dinc au son abandon despuish lo 7 de Març de 321. Lo Diu creator qu'ei estat aunorat peu respècte deu quatau

comandament qui'u tien a còr. Que'n resulta ua scèna de glòria celèsta on totas las soas creaturas, segon ric a ric lo messatge deu primèr anjo d'Apo.14 :7, que disen : « A lo qui ei assetat suu trône, e a l'anhèth, que sian la lausèja, l'aunor, la glòria, e la fòrça, aus sègles deus sègles ! ». Nòta, qui los mots reprenen, en sens qu'inverteish los mots citats peus anjos dens lo verset 13 precedent. Despuish la soa resurreccion, Jèsus qu'a retrobat la soa vita celèsta : « la soa potècia, la soa riquesa, e la soa saviesa » divina. Sus tèrra los sons darrèrs enemics que'u refusavan « la lausèja, l'aunor, la glòria e la fòrça » qui l'èran devudas au títol de Diu creator. Recorrent a « la soa fòrça », que'us a fin finau tots vençuts e esotits devath los sons pès. Tanben, pleadas d'amor e de reconeishença, amassa, las soas sentas e puras creaturas que'u restitueishen legitimament los sons subjèctes de glòria .

Verset 14 : « E los quate èstes vius que disèn : Amèn ! E los vielhs que s'avançavan e que's prosternavan ».

Los abitants deus mondes purs qu'apròvan aquera restitucion, disent : « En vertat ! Çò b'ei vertat ! » E los elegits terrèstres recrompats per l'amor sublimat que's prostèrnan davant lo lor Totpoderós Diu creator vienut s'incarnar en Jèsus-Crist.

Apocalipsi 6 : Actors, castigs divins e signes deus temps de l'èra crestiana

Que rapèri la leçon balhada dens Apo .5 : lo libe ne poirà pas estar obèrt que quan lo « setau sagèth » que serà tirat . Entà efectuar aquera obertura, l'elegit deu Crist que deu imperativament aprovar la practica deu sabat deu setau dia ; e aquera causida espirituau qu'ac qualifica, entà recéber de Diu qui l'apròva, la soa saviesa e lo son discerniment espirituau e profetic. Atau, shens que lo tèxte eth medish la precisa, l'elegit que va, identificar lo « sagèth de Diu » citat dens Apo.7:2, au « setau sagèth », qui barra enqüèra lo libe Apocalipsi, e que va associar, ad aqueths dus « sagèths », lo setau dia santificat au repaus per Diu. La fe que vien har la diferéncia enter la lutz e las tenèbras. Atau, entà quau que sia n'apròva pas lo sabat santificat, la profecia que va demorar un libe barrat, ermetic. Que poirà plan reconéisher daubuns subjèctes evidents, mes las revelacions vitas e talhantas qui hèn la diferéncia enter la vita e la mort, ne'us comprenrà pas . L'importància deu « setau sagèth » que va aparéisher dens Apo.8:1-2 on l'Esperit lo balha lo ròtle d'obrir lo tèma deus « sèt trompetas ». Solament ei justament dens los messatges d'aqueths « sèt trompetas », qui lo projècte de Diu se va esclarir. Pr'amor que lo tèma de las trompetas d'Apo.8 e 9 que vien, en parallèla, completar las vertats profetizadas dens los tèmas de las « letras » d'Apo.2 e 3 ; e deus « sagèths », d'Apo.6 e 7. L'estrategia divina qu'ei identica a la qui a utilizada entà bastir la soa revelacion profetica balhada a Daniel. estant estat qualificat entad aquera foncion per la mea acceptacion de la practica deu sabat santificat e per la soa causida sobeirana, l'Esperit que m'a obèrt lo libe de las soas Revelacions en descellant lo « setau sagèth ». Que descobreishem adara l'identitat deus sons « sagèths » .

Verset 1 : « Qu'espèi, quan l'anhèth obrí un deus sèt sagèths, e qu'entenoi l'un deus quate èstes vius qui disè com d'ua votz de tron : Viens. »

Aqueth primèr « estar vivent » que designa la reiautat e la fòrça deu « leon » d'Apo.4:7, segon Jug.14:18. Aquera votz de tron qu'ei divina e que sòrt deu trône de Diu dens Apo .4:5. Qu'ei donc lo Diu Totpoderós qui s'exprimeish. L'obertura de cada « sagèth » qu'ei un convit qui Diu m'adreça entà que vegi e que comprenha lo messatge de la vision . Jèsus qu'avèva déjà dit a Philippe : « Viens e

que vedes » entà l'engatjar ad ac seguir.

Verset 2 : « Qu'espièi, e aquí, que pareishó un chivau blanc . Lo qui ac montava qu'avèva un arc ; ua corona que l'estó balhada, e que partí en vencedor e entà vèncer ».

Lo blanc qu'indica la soa perfèita puretat ; lo chivau qu'ei l'imatge deu pòble elegit qui dirigeish e qu'ensenha segon Jac .3:3 : « Si metem lo mòrs dens la boca deus chivaus entà que ns'aubedissen, que dirigeishem tanben lo lor còs tot entièr » ; la soa « arc » que simboliza las sagetas de la soa paraula divina ; la soa « corona » qu'ei « la corona de vita » obtienuda peu son martiri acceptat volontàriament per eth ; la soa victòria qu'èra resoluta despuish la soa creacion deu primèr cara e cara ; nat dobte aquera descripcion qu'ei la deu Diu Totpoderós Jèsus-Crist. La soa victòria finau qu'ei certana pr'amor qu'a dejà, a Golgotha, vençut lo drac, lo pecat e la mort. Zacàrias 10:3-4 que confirma aqueths imatges disent : « la mea colèra que s'ei enflamada contra los pastors, e que castigarèi los boccs ; pr'amor que YaHWÉH de las armadas visita lo son tropèth, l'ostau de Juda, e que'n harà com lo son chivau de glòria dens la batalha ; d'eth que sortirà l'angle, d'eth lo clau, d'eth l'arc de guèrra ; d'eth que sortirà tots los caps amassa . » La victòria deu divin Crist qu'estó proclamada per la « santificacion deu setau dia » de las nostas setmanas, autanlèu la creacion deu monde ; lo sabat, profetizant lo repaus deu « setau » millenari, aperat « mila ans » dens Apo.20:4-6-7, dens lo quau, per la soa victòria, Jèsus que harà entrar los sons elegits entà l'eternitat. L'instauracion deu sabat autanlèu la fondacion deu monde terrèstre que confirma aquera expression : « partit en vencedor ». Lo sabat qu'ei lo signe anonciator profetic d'aquera divina e umana victòria contra lo pecat e lo drac e ad aqueth títol, qu'ei sus eth que Diu fonda tot lo son programa de « santificacion » sia, de çò qui l'apartien e que desarriga au drac.

Verset 3 : « Quan obrí lo dusau sagèth, qu'entenoï lo dusau èste viu qui disè : Viens ».

Lo « dusau èste viu » que designa « lo vedèth » deus sacrificis d'Apo.4:7. L'esperit deu sacrifici qu'animava Jèsus-Crist e los sons vertaders discípolcs a los quaus a declarat : « Si quauqu'un que'm vòu seguir, qui renòcie a eth medish, qui's carga de la soa crotz, e que'm seguesca ».

Verset 4 : « E que sortí un aute chivau, ros. Lo qui ac montava que recebó lo poder de tirar la patz de la tèrra, entà que los òmis se còhtrenquèssen los uns los autes ; e ua espasa grana que l'estó balhada ».

Lo « ros », o « roi defunt », que designa lo pecat encoratjat peu Destructor en cap qui ei Satan, dens l'imatge de « l'Abaddon Apollyon » d'Apo.9:11 ; « lo huec » estant lo mejan e lo simbèu de la destruccion. Que dirigeish, eth tanben, lo son camp deu mau compausat de maishants anjos descaduts e de potèncias terrèstras sedusidas e manipuladas. N'ei pas qu'ua creatura qui « que recep » de Diu « lo poder de tirar la patz de la tèrra, entà que los òmis se còhtrenquèssen los uns los autes ». Aquera accion que serà imputada a Roma, « la hemna prostituïda Babylone la grana » dens Apo.18:24 : « e pr'amor que s'a trobat a lor la sang deus profètas e deus sents e de tots los qui son estats còhtrencats sus la tèrra ». Lo « Destructor » deu crestians fidèus qu'ei donc identificat atau com las soas victimas. « l'espasa » qui recep, que designa lo primèr deu quate castigs terribles divins citats dens Ezé.14:21-22 : « Quidò, atau que parla lo Senhor, YaHWÉH : Maugrat qu'envii contra Jerusalèm los mens quate castigs terribles, l'espasa, la hamièra, las bèstias herotjas e la pèsta, entà n'exterminar los òmis e las bèstias, qu'i aurà totun ua rèsta qui escaparà, qui'n sortirà, deus hius e de las dròllas ... ».

Verset 5 : « Quan obrí lo tresau sagèth, qu'entenoï lo tresau èste viu qui disè : Viens. Qu'espièi, e aquí, que pareishó un chivau negre . Lo qui ac montava que tienè ua balança dens la soa man ».

Lo « tresau èste viu » qu'ei « l'òmi » hèit a l'imatge de Diu d'Apo.4:7. Aqueth personatge qu'ei fictiu, mes que constitueish lo segond castig divin deu pecat segon Ezé .14:20. Agint contra l'alimentacion deus òmis, que s'ageish aqueth còp de la hamièra . Pendant la nosta èra, que serà impausada autant literaument qu'espirituament. Que pòrta dens las duas aplicacions de las consequéncias mortaus, mes dens lo son sens espiutau de privacion de lutz divina, qu'a entà consequéncia dirècta, la mort de la « segonda mort » reservada aus descaduts, au jutjament darrèr. Lo messatge d'aqueth tresau cavalèr que's resumeish atau : puishque l'òmi ei pas mei a l'imatge de Diu, mes a la deus animaus, qu'ac privi de çò qui lo hèit víver : la soa neuritud carnau e la soa neuritud espiutau. La balança qu'ei lo simbèu de la justícia, ací la de Diu qui jutja las òbras de la fe deus crestians.

Verset 6 : « E qu'entenoï au miei deu quate èstes vius ua votz qui disè : Ua mesura de blat entà un dinèr, e tres mesuras d'òrdi entà un dinèr ; mes ne hèi pas pas de mau d'òli e au vin ».

Aquera votz qu'ei la deu Crist mepresat e frustrat per l'infidelitat deus faus credents. Que's constata entau medish prètz ua quantitat de blat mendre qui entà l'òrdi. Darrèr aquera auhèrta generosa d'òrdi un messatge de plan haut nivèu espiutau que s'amaga . En efèit, dens Nom.5:15, la lei que presenta ua ofrenda « d'òrdi » entà reglar un problèma de gelosia ressentida per un marit de cap a la soa hemna. Lis donc en detalh, integraument, aquera procedura descrivuda dens los versets 12 a 31 si vòles comprèner. A la soa lutz, qu'èi comprès que Diu eth medish, l'Espós en Jèsus-Crist de

l'Amassada, la soa esposa, que depausa ací un planh entà « dobte de gelosia » ; çò que serà confirmada per la mencion de las « aigas amaras » citadas dens la « tresau trompeta » dens Apo.8:11. Dens la procedura de Nombres 5, la hemna que devè béver aiga poscosa, shens consequéncia, autant innocenta mes, vadent amaras si ei copabla, que serà frapada de malediccion . L'adultèri de l'Esposa qu'èra denonciat dens Apo .2:12 (mascotat peu nom Pergame : transgredir lo maridatge) e Apo.2:22, e que serà atau un còp de mei confirmat per un ligam establí enter lo 3au sagèth e la 3au trompeta. Dejà, dens Daniel, la medisha desmarcha que hasèva « confirmar » per Daniel 8, l'identitat romana deu « còrn petit » de Dan.7 presentada en « ipotèsi ». Aquera mesa en parallèla de Daniel 2, 7 e 8 qu'èra la nautat qui m'a permetut de provar l'identificacion romana ; açò peu purmèr còp despuish l'existéncia de l'adventisme. Ací, dens l'Apocalipsi, las causas que's presentan de la medisha façon . Que demòstri la subervolada de l'èra crestiana parallèla deus tres tèmas principaus, de las letras, deus sagèths e de las trompetas. E dens l'Apocalipsi, lo tèma de las « trompetas » que plea lo medish ròtle qui Daniel 8 entau libe de Daniel. Aqueths dus elements que pòrtan pròvas shens las quaus la profecia auheriré solament lo « dobte » qui èi nommat « ipotèsi » dens l'estudi de Daniel. Atau, aqueths mots, « dobte de gelosia » revelats dens Nom.5:14, que s'aplica entà Diu e l'Amassada despuish Apo.1 dinc a Apo.6 ; puish dab l'obertura deu libe hèita possible per l'identificacion deu « setau sagèth » au sabat deu setau dia, tèma d'Apo.7, « lo dobte d'adultèri » de l'Amassada que serà « confirmat » dens lo tèma de las « trompetas » e deus capítols 10 a 22 qui'u succedeishen. L'Esperit que balha atau, au capítol 7, lo ròtle d'un pòst de doana, on l'autorizacion d'entrar que deu estar obtienuda. Dens lo cas de l'Apocalipsi, aquera autoritat, qu'ei Jèsus-Crist, lo Diu Totpoderós e Sent Esperit, eth medish. La pòrta d'accès qu'ei obèrta ad aqueth, ce ditz, qui « qu'enten la mea votz » qui m'obreish quan frapi a la soa pòrta (la pòrta deu còrn), e qui sopa dab jo e jo dab eth », segon Apo.3:20. « lo vin e l'òli » que son los simbèus respectius de la sang versada per Jèsus-Crist e de l'Esperit de Diu. En mei, que son tots los dus utilizats entà suenhar nafras. L'ordi balhat de « non pas pas los har mau » que significa que Diu castiga, mes qu'ac hè enqüèra dab ua mescla de la soa misericòrdia . Ne serà pas lo cas, entaus « sèt darrèrs hlagèths » de la soa « colèra » deus darrèrs dias terrèstres segon Apo.16:1 e 14:10.

Verset 7 : « Quan obrí lo quatau sagèth, qu'entenoï la votz deu quatau èste viu qui disè : Viens. »

Lo « quatau èste viu » qu'ei « l'agla » de l'elevacion suprèma celèsta. Qu'anóncia l'aparicion deu quatau castig de Diu : la mortalitat.

Verset 8 : « Qu'espièi, e aquí, que pareishó un chivau d'ua color palla . Lo qui ac montava que's nommava la mort, e lo sejoyn deus morts que l'acompanhava . Lo poder que'us esté balhat suu quart de la tèrra, entà har perir los òmis per l'espasa, per la hamièra, per la mortalitat, e per las bèstias sauvatjas de la tèrra ».

L'anóncia qu'ei confirmada, que s'ageish plan de « la mort », mes dens lo son sens de mortalitat impausada en castigs circonstanciaus. La mort tòca tota l'umanitat despuish lo pecat originau, mes ací « lo quart de la tèrra » solament ei frapat per era, « per l'espasa, la hamièra, la mortalitat » devuda a las malaudias epidemicas, e a las « bèstias sauvatjas » autant animaues qu'umanas. Aqueth « quart de la tèrra » que cibla Euròpa infidèlment crestiana e las poderosas nacions qui van sortir d'era cap au sègle 16au : los dus continents americans e Austràlia.

Verset 9 : « Quan obrí lo cinquau sagèth, que vivi devath l'autar las amnas deus qui èran estats immolats pr'amor de la paraula de Diu e pr'amor deu testimoniatge qui avèvan tornat ».

Que son aquí, las victimas de las accions « bestiaues » comisas au nom de la faussa fe crestiana. Qu'ei ensenhada peu regime catolic papau roman, déjà simbolizat dens Apo.2:20, per la hemna Jézabel a la quau l'Esperit imputa l'accion d'ensénhar los sons servidors o literaument : « los sons esclaus ». Que son plaçats « devath l'autar », donc devath l'egida de la crotz deu Crist qui'us hè beneficiar de la soa « justícia etèrna » (véder Dan.9:24). Com l'indicarà Apo.13:10, los elegits que son martirs victimas e jamei deus borrèus, ni tuadors d'èstes umans. Los elegits concernits dens aqueth verset, reconeishuts per Jèsus, que l'an imitat dinc dens la mort en martirs : « entà la paraula de Diu e entau testimoniatge qui avèvan tornat » ; pr'amor que la vertadèra fe ei agissante, jamei ua simpla etiqueta faussament sécurisante. Lo lor « testimoniatge » qu'a consistit precisament a liurar la lor vita entà la glòria de Diu.

Verset 10 : « Que cridèn d'ua votz hòrta, en disent : Jusques a quan, Mèste sent e vertadèr, ce trigas a jutjar, e a tirar venjança de la nosta sang suus abitants de la tèrra ? »

Qui aqueth imatge t'engana pas, pr'amor qu'ei unicament la lor sang versada sus la tèrra qui crida venjança a las aurelhas de Diu, com ac hasèva la sang d'Abel tuat peu son hrai Caïn segon Gen.4:10 : « E Diu dit : Qué as hèit ? La votz de la sang deu ton hrai que crida tèrra dinc a jo. ». Lo vertadèr estat deus morts qu'ei revelat dens Ecc .9:5-6-10. En dehòra de Hénoc, de Moïse, d'Elie, e deus sents qui estòn ressuscitats au moment de la mort de Jèsus-Crist, los autes n'an pas « mei que parteish a tot çò qui's hè devath lo só, pr'amor que la lor pensada e la lor memòria qu'an perit ». « N'i

a pas ni saviesa, ni pensada, ni sciéncia dens lo sejoyn deus morts pr'amor que la lor memòria ei oblida ». Que son aquí los critèris inspirats per Diu a perpaus de la mort. Las dalhas credents que son victimas de las faussas doctrinas eretadas deu paganisme deu filosòfe grèc Platon dont l'opinion, sus la mort, n'a pas la soa plaça dens la fe crestiana fidèla au Diu de vertat. Que tornam a Platon çò qui l'apartien e a Diu çò qui l'apartien : la vertat sus tota causa, e que siam logicas, pr'amor que la mort ei lo contrari absolut de la vita, e non ua fòrma navèra d'existéncia.

Verset 11 : « Ua rauba blanca qu'estó balhada a cadun d'eths ; e que'us esté dit de's tièner en repaus quauque temps enquèra, dinc a que barrica completa lo nombre deus lors companhs de servici e deus lors hrairs qui devèn estar metut a mort com eths ».

La « rauba blanca » qu'ei lo simbèu de la puretat deus martirs qui Jèsus a portada en primèr dens Apo.1:13. La « rauba blanca » qu'ei l'imatge de la soa justícia imputada dens lo temps de las persecucions religiósas. Lo temps deus martirs que va de l'epòca de Jèsus dinc a 1798. Sus la fin d'aqueth periòde, segon Apo.11:7, « la bèstia qui monta abisme », simbèu de la Revolucion francesa e de las soas terrors atèas de 1793 e 1794, que meterà fin a las persecucions organizadas per la monarquia e lo papisme catolic designats, eths medishs, com « bèstia qui monta mar » dens Apo.13:1. Après l'ecatombe revolucionària, la patz religiósas que serà instaurada dens lo monde crestian . Que legem enquèra : « e que'us esté dit de's tièner en repaus quauque temps enquèra, dinc a que barrica completa lo nombre deus lors companhs de servici e deus lors hrairs qui devèn estar metut a mort com eths ». Lo repaus deus morts en Crist que's va perlongar dinc au son retorn gloriós finau. En supausant que lo messatge d'aqueth « cinquau sagèth » qu'ei adreçat aus protestants secutats per l'inquisicion papau catolica de l'epòca « Thyatire », lo temps de mesa a mort deus elegits que va cessar pr'amor de l'accion revolucionària francesa qui va lèu, enter 1789 e 1798, destrusir la poténcia agressiva de la coalicion de la papautat e de la monarquia francesa. Lo « sheisau sagèth » qui's va obrir que va donc concernir aqueth regime revolucionari francés qu'Apo.2:22 e 7:14 que nomman « grana tribulacion ». Dens l'imperfeccion doctrinau qui la caracteriza, la fe protestanta que serà tanben victima de l'intolerància deu regime revolucionari atèu. Qu'ei per la soa accion qui lo nombre deus qui devèn estar metut a mort que serà atenhut .

Verset 12 : « Qu'espièi, quan obrí lo sheisau sagèth ; e qu'i avó un tèrratrem gran, lo só que vadó negre com un sac de crin, la lua entièra que vadó com sang, ».

Lo « tèrratrem » balhat en signe de l'òra deu « 6au sagèth », que'ns permet de situar l'accion lo Dissabte 1èr Noveme de 1755 cap a 10h deu matin. Qu'avó geograficament entà centre la ciutat hautament catolica de Lisbona dens la quau se trobavan 120 glèisas catolicas. Dieu qu'indicava atau las ciblas de la soa colèra qui aqueth « tèrratrem » profetizava tanben en imatge espiritua. L'accion profetizada que's va complir en 1789 dab lo suslhevament deu pòble francés contra la soa monarquia ; Dieu l'avent condemnada atau com lo son aliat lo papisme catolic roman, tots dus frapats a mort en 1793 e 1794 ; datas deus « duas Terrors » revolucionàrias. Dens Apo.11:13 l'accion revolucionària francesa qu'ei comparada a un « tèrratrem » . En podent datar las accions citadas, la profecia que vad mei precisa . « ... lo só que vadó negre com un sac de crin », lo 19 de Mai de 1780, e aqueth fenomèn viscut en America deu Nòrd que recebé lo nom de « dia escur ». Qu'estó un dia shens nada lutz solara qui profetizava, eth-tanben, l'accion miada per l'ateïsme revolucionari francés contra la lutz de la paraula de Diu escriuta simbolizada ací peu « só » ; la senta Bíblia qu'estó cremada en autodafé . « la lua entièra que vadó com sang », sus la fin d'aqueth dia escur, las espessas nublas que deishèn aparéisher la lua devath ua color roja pronunciada. Per aqueth imatge, Diu qu'a confirmat lo sòrt reservat au camp de las tenèbras papau-reiau, enter 1793 e 1794. La lor sang qu'anava èste abondosament versat per la lama affutée de la guilhotina revolucionària.

Nòta : Dens Apo.8:12, en frapant « lo tèrç deu só, lo tèrç de la lua, e lo tèrç de las estelas », lo messatge de la « quatau trompeta » que va confirmar lo hèit qui las victimas deus revolucionaris van èste deus vertaders elegits e deus descaduts regetats per Diu en Jèsus-Crist. Açò que confirma egaument lo sens deu messatge deu « cinquau sagèth » qui vienem de véder. Qu'ei plan per l'accion de l'ateïsme qui las darrèras mesas a mort deus elegits fidèus se van complir.

Verset 13 : « e las estelas deu cèu que tombèn sus la tèrra, com quan un higuèr segotit per un vent violent geta las soas higas verdas. »

Aqueth tresau signe deus temps, aqueth còp celèste, que s'ei complit literaument lo 13 de noveme de 1833, vededer de tot lo territòri deus USA enter miejanueit e 5 òras deu matin. Mes com lo signe precedent, qu'anonciava un eveniment espiritua d'ua amplor inimaginabla . Qui auré podut comptar lo nombre d'aqueras estelas tombadas en fòrma de paraploja sus tota l'estenuda deu cèu despuish miejanueit dinc a 5 òras deu matin ? Qu'ei l'imatge qui Diu nse balha caduda deus credents protestants ne data de 1843, data on son victimas deu decret de Dan.8:14 entrat en aplicacion. Enter 1828 e 1873, l'accion deu fluví « Tigre » (Dan.10:4), nom deu herum tuador d'òmi qu'ei atau

confirmada dens Dan .12:5 a 12. Dens aqueth verset lo « higuèr » imatge la fidelitat deu pòble de Diu, lhevàt qu'aquera fidelitat ei remetuda en causa per l'imatge de las « higas verdas » peiradas sus la tèrra. Tot parièr, la fe protestanta qu'estó arcuelhuda per Diu dab resèrvas e condicions provisòrias, mes lo mesprètz entaus messatges profetics de William Miller e lo reget de la restauracion deu sabat qu'an provocat la soa caduda en 1843. Qu'ei per aqueth refús qui la « higa » ei demorada « verda », refusant de madurar en acceptant la lutz de Diu, que'n morirà . Que demorará dens aqueth estatut, descaduda de la gràcia deu Senhor dinc au temps deu son retorn gloriós, en 2030. Mes atencion, peu son refús de las darrèras lutz, despuish 1994, l'adventisme oficiau qu'ei vadut, « eth-tanben », ua « higa verda » destinada a se morir dus còps.

Verset 14 : « lo cèu que's retirè com un libe qui's ròtla ; e totas las montanhas e las islas qu'estón mudadas de las lors plaças . »

Aqueth tèrratrem qu'ei aqueth còp universau . Pontuaument de la soa aparicion gloriosa, Diu que va har trantalhar la tèrra e tot çò qui pòrta en òmis e en animaús. Aquera accion que's va produsir au moment deu « setau deus sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu », segon Apo.16:18. Que serà entaus vertadèrs elegits l'òra de la lor resurreccion, « la prumèra », la de las « benurós », segon Apo.20:6.

Verset 15 : « los reis de la tèrra, los grans, los caps militars, los rics, los poderós, tots los esclaus e los òmis liures, que s'amaguèn dens las caunas e dens los ròcs de las montanhas. »

Quan lo Diu creator pareish dens tota la soa glòria e la soa poténcia, nada poténcia umana ne pòt pas subsistir, e nat acès ne pòt pas protegir los sons enemics de la soa justa colèra. Aqueth verset que l'indica : la justícia de Diu que terroriza totas las categorias copablas de l'umanitat .

Verset 16 : « E que disèn a las montanhas e aus ròcs : Tombatz sus nosauts, e amagatz-nse davant la fàcia deu qui ei assetat suu tròne, e davant la colèra de l'anhèth ; »

Qu'ei l'anhèth eth medish qui sièta suu tròne divin, mes ad aquera òra n'ei pas mei l'anhèth immolat qui's presenta lor, qu'ei lo « Rei deus reis e Senhor deus senhors » qui vien espotir los sons enemics deus darrèrs dias.

Verset 17 : « pr'amor que lo dia gran de la soa colèra ei vienut, e qui pòt subsistir ? »

L'enjòc qu'ei plan de « subsistir », qu'ei a díser de subervíver après l'intervencion justicièra de Diu.

Los qui pòden « subsistir » dens aquera òra terribla que son los qui s'anavan morir, confòrmament au projècte deu decret dominicau evocat dens Apo.13:15, segon lo quau, los observators deu sent sabat divin que devèn estar avalits sus la tèrra. La terror deus qui los anavan tuar, revelada dens lo verset precedent, que s'explica . E atau los qui poiràn subsistir au dia deu retorn en glòria de Jèsus-Crist que van èste lo tèma d'Apo .7, dens lo quau Diu nse va revelar ua partida deu son projècte qui'us concerneish.

Apocalipsi 7 : L'adventisme deu setau dia
sagelat deu sagèth de Diu : lo sabat

Verset 1 : « Après aquò, que vivi quate anjos de pè aus quate cantons de la tèrra ; que retienèn los quate vents de la tèrra, entà que bohèsse pas pas de vent sus la tèrra, ni sus la mar, ni sus nat arbo. »

Aqueths « quate anjos » que son los anjos celèstes de Diu engatjats dens ua accion universau

simbolizada peus « quate cantons de la tèrra ». Los « quate vents » que simbolizan las guèrras universaus, los conflictes ; que son atau « retenuts », empachats, blocats, çò qu'a entà resultat, la patz religiòsa universau. « la mar » simbèu deu catolicisme e « la tèrra » simbèu de la fe reformada que son en patz l'ua de cap a l'autre. E aquera patz que concerneish tanben « l'arbo », imatge de l'òmi a títol individuau. L'istòria que ns'apren qu'aquera patz estó impausada per l'aflaquiment deu poder papau espotit per l'ateïsme nacionau francés enter 1793, e 1799, data on lo papa Piu VI qu'ei mort detengut dens la preson de la Ciutadèla a Valença-sus-Ròse, on soi neishut e que resideish . Aquera accion qu'ei imputada a « la bèstia qui monta abisme » dens Apo.11:7. Qu'ei egaument aperada « 4au trompeta » dens Apo.8:12. Après era, en França, lo regime imperiau de Napoleon 1èr simbolizat per « ua agla » dens Apo.8:13, que va manténer la soa autoritat sus la religion catolica reabilitada peu Concordat.

Verset 2 : « E que vivi un aute anjo, qui montava costat deu só llevant, e qui tienè lo sagèth deu Diu viu ; que cridè d'ua votz hòrta aus quate anjos a qui èra estat balhat de har mau a la tèrra e a la mar, e que digó : ».

Lo « só llevant » que designava Diu visitant, en Jèsus-Crist, lo son tropèth terrèstre dens Luc 1:78. Lo « sagèth deu Diu viu » qu'apareish-dens lo camp celèste de Jèsus Crist . D'ua « votz hòrta » qui confirma la soa autoritat, l'anjo que lança un ordi a las potèncias angelicas démoniaques universaus qui an rebut de Diu l'autorizacion « de har mau », a « la tèrra » e a « la mar » sia, a la fe protestanta e a la fe catolica romana. Aqueras interpretacions espirituaus n'empachan pas ua aplicacion literau qui concernirà « la tèrra, la mar e los arbos » de la nosta creacion ; çò que seré dificilament évitable dab l'emplec de las armas nuclearas au temps de la « sheisau trompeta » d'Apo.9:13 a 21.

Verset 3 : « Ne har pas pas de mau de tèrra, ni a la mar, ni aus arbos, dinc a qu'ajam mercat sagèth lo front deus servidors deu noste Diu. »

Aqueth detalh que'ns permet de situar lo començament de l'accion deu scellage deus elegits de la prima 1843 a la davalada 1844. Qu'ei après lo 22 d'Octobre de 1844, qui lo prumèr adventista, lo capitan Joseph Bates, qu'estó sagerat en adoptant, individuaument, lo repaus deu sabat deu setau dia. Qu'anava lèu èste imitat, progressivament, per tots los sons haires e sòrs adventistas deu moment. Lo scellage que comencè après lo 22 d'Octobre de 1844, e que s'anava perlongar pendent « cinc mes » profetizats dens Apo.9:5-10 ; « cinc mes » sia, 150 annadas reaus confòrmament au còdi deu dia-annada d'Ezé.4:5-6. Aqueras 150 annadas qu'èran profetizadas entà la patz religiòsa . La patz instaurada qu'a favorizat la proclamacion e lo desvolopament universau deu messatge « adventista deu setau dia », representat uei dens tots los país occidentaus e pertot on aquò qu'ei estat possible . La mission adventista qu'ei universau, e ad aqueth títol, que depend exclusivament de Diu . N'a pas donc arren a recéber deus autes confessions crestianas e que deu, entà èste benesida, s'apiejar unicament sus l'inspiracion balhada per Jèsus-Crist lo son Cap deus caps, celèste, qui balha l'intelligéncia de la lectura de la « senta Bíblia » ; la Bíblia, paraula escriuta de Diu qui representa los sons « dua testimònis » dens Apo.11:3. Començat en 1844, lo temps de la patz garantida per Diu que cessarà en l'Auton 1994 com l'estudi d'Apo.9 qu'ac demostrarà .

Nòta importanta a perpaus deu « sagèth de Diu » : Lo sabat sol ne sufigó pas entà justificar lo son ròtle de « sagèth de Diu ». Lo scellage qu'implica qu'eth sia acompanyat de las òbras preparadas per Jèsus entaus sons sents : l'amor de la vertat e de la vertat profetica, e lo testimoniatge deu hrut presentat dens 1 Agacín.13. Hèra los qui gardan lo sabat shens respóner ad aqueths critèris que l'abandonaràn quan la miaça de mort entà la soa practica apareisherà. Lo sabat ne s'ereta pas, qu'ei Diu qui ac balha a l'elegit, ne signe que l'apartien. Segon Ezé.20:12-20 : « Que'us balhèi tanben los mens sabats com un signe enter jo e eths, entà que coneishossen que soi l'Etèrne qui'us santifica.../...Que santificatz los mens sabats, e que sian enter jo e vosauts un signe a lo quau se conéishia que soi l'Etèrne, lo vòste Diu. ». Shens contradísar, çò que vien d'èste dit, mes meilèu entad ac confirmar, que legem dens 2 Tim.2:19 : « Totun, lo solide fondament de Diu rèsta de pè, dab aqueras paraulas qui'u sèrven de sagèth : Lo Senhor que coneish los qui l'apartien ; e : Quau que sia que pronóncia lo nom deu Senhor, qui s'aluenha de l'iniquitat. »

Verset 4 : « E qu'entenoi lo nombre deus qui èran estats mercats deu sagèth, cent quaranta quate mila, de totas las tribús deus hilhs d'Israèl : »

L'apòstol Pau qu'a demostrat dens ròm .11, per un imatge, qui los pagans convertits son empeutats sus la rasic deu patriarca Abraam dont los judius se reclaman. Sauvats per la fe, com eth, aqueths pagans convertits que perlongan espirituaument las 12 tribús d'Israèl . L'Israèl carnau, dont lo signe èra la circoncision, qu'ei tombat, liurat au drac, entau son refús deu Messias Jèsus. La fe crestiana tombada dens l'apostasia despuish lo 7 de Març de 321 qu'ei tanben un Israèl spirituuau descadut despuish aquera data. Ací, Diu que'ns presenta un autentic Israèl spirituuau benedit per eth a partir de 1843. Que s'ageish deu qui pòrta la mission universau de l'adventisme deu setau dia. E dejà, la chifra, « 144000 », citat, que merita ua explicacion . Ne saberé pas èste pres au sens literau, pr'amor

qu'avent comparat la posteritat d'Abraam a las « estelas deu cèu », lo nombre que sembla hèra tròp petit . Entau Diu creator las chifras que parlan autant que las letras. Qu'ei mentre que'ns cau comprèner que lo tèrme « nombre » d'aqueth verset ne deu pas èste interpretat com ua quantitat numerica, mes com un còdi espirituau chifrat qui designa un comportament religiós qui Diu benedeish e que met a despart de (qui santifica). Atau « 144 000 » que s'explica de la faïçon seguenta : $144 = 12 \times 12$, e $12 = 7$, la chifra de Diu + 5, la chifra de l'òmi = aliança qu'entra Diu e l'òmi. Lo cube d'aqueth nombre qu'ei lo simbèu de la perfeccion e lo son carrat, lo de la soa susfàcia. Aqueras proporcions que seràn las de la navèra Jerusalèm descrivuda dens Apo.21:16 dens un còdi espirituau. Lo tèrme « mila » qui vien puish que simboliza ua multitud innombrabla . En hèit « 144 000 » que significa un ahoalh de òmis recrompats perfèits qui hèit aliança dab Diu. Aquera referéncia a las tribús d'Israèl ne nse deu pas estonar pr'amor que Diu a pas abandonat lo son projècte maugrat las mauescadudas successivas de las soas alianças dab los òmis. Lo modèl judiu presentat despuish la sortida d'Egipte ne s'ei pas perlongat dinc au Crist shens rason. E per la soa vertat crestiana e lo respècte de tots los sons comandaments, dont lo deu Sabat particularament, e de las soas ordenanças moraus, sanitàrias, e autas, restauradas, Diu que tròba, dens l'adventisme dissident fidèu deus darrèrs dias, lo modèl de l'Israèl que conforma au son ideau . Qu'ajustam que dens lo tèxte deu 4au comandament, Diu dit a perpaus deu Sabat a la soa Elegida : « Qu'as sheis dias entà har tot lo ton obratge ... mes lo 7au qu'ei lo dia de YaHWÉH, lo ton Diu ». Que's tròba que 6 dias de 24 òras totalizan 144 òras. Que se'n pòt atau dedusir que los 144 000 sagelats que son observators fidèus d'aquera ordenança divina . La lor vita qu'ei ritmada per aqueth respècte deus sheis dias autorizats entà las lors òbras profanas. Mes lo 7au dia qu'aunoran lo repaus santificat objècte d'aqueth comandament . Lo caractèr espirituau d'aqueth Israèl « adventista » que va èste demostrat dens los versets 5 a 8 qui segueishen. Los noms deus patriarcas ebrèus citats ne son pas los qui compausavan l'Israèl carnav. Los qui Diu a seleccionats ne son pas aquí qu'entà portar un messatge amagat dens la justificacion de la lor origina. Com entaus noms deus « sèt amassadas », los deus « dotze tribús » que pòrtan un doble messatge . Lo mei simple qu'ei revelat per la lor traduccion . Mes lo mei ric e mei complèxe que pausa sus las declaracions hèitas per cada mair quan justifica de balhar un nom au lor mainatge.

Verset 5 : « tribú de Juda, dotze mila mercats deu sagèth ; tribú de Ruben, dotze mila ; tribú de Gad, dotze mila ; »

Entà cada nom, lo nombre « dotze mila mercats deu sagèth » que significa : un ahoalh de òmis aliats dab Diu sagerats peu sabat.

Juda : Lausenja a YaHWÉH ; prepaus mairaus de Gen.29:35 : « Que logarèi YaHWÉH ».

Ruben : Que vedetz un hilh ; prepaus mairaus de Gen.29:32 : « YaHWÉH qu'a vist la mea umiliacion »

Gad : Bonaür ; prepaus mairaus de Gen.30:11 : « Quau bonaür ! »

Verset 6 : « tribú d'Aser, dotze mila ; tribú de Nephthali, dotze mila ; tribú de Manassé, dotze mila ; »

Entà cada nom, lo nombre « dotze mila mercats deu sagèth » que significa : un ahoalh de òmis aliats dab Diu sagerats peu sabat.

Aser : Urós ; prepaus mairaus de Gen.30:13 : « Qui soi urosa ! »

Nephthali : Lutant ; prepaus mairaus de Gen.30:8 : « Qu'èi lutat divinament contra la mea sòr e qu'èi vençut ».

Manassé : Oblidar ; prepaus pairaus de Gen.41:51 : « Diu que m'a hèit oblidar totas las meas penas ».

Verset 7 : « tribú de Siméon, dotze mila ; tribú de Lévi, dotze mila ; tribú d'Issacar, dotze mila ; » Entà cada nom, lo nombre « dotze mila mercats deu sagèth » que significa : un ahoalh de òmis aliats dab Diu sagerats peu sabat.

Siméon : Entèner ; prepaus mairaus de Gen.29:33 : « YaHWÉH qu'a entenut qu'èri pas aimada ».

Lévi : Estacat ; prepaus mairaus de Gen.29:34 : « Entad aqueth còp, lo men marit que s'estacarà a jo ».

Issacar : Salari ; prepaus mairaus de Gen.30:18 : « Diu que m'a balhat lo men salari ».

Verset 8 : « tribú de Zabulon, dotze mila ; tribú de Joseph, dotze mila ; tribú de Benjamin, dotze mila mercats deu sagèth. »

Entà cada nom, lo nombre « dotze mila mercats deu sagèth » que significa : un ahoalh de òmis aliats dab Diu sagerats peu sabat.

Zabulon : Abitacion ; prepaus mairaus de Gen.30:20 : « Aqueth còp lo men marit qu'abitirà dab jo ».

Joseph : Que tira (o qu'ajusta) ; prepaus mairaus de Gen.30:23-24 : « Diu qu'a tirat la mea opprobre... / (... qui YaHWÉH m'ajusta un aute hilh) »

Benjamin : Hius de la dreita ; prepaus mairaus e pairaus de Gen.35:18 : « E com anava tornar l'amna

pr'amor qu'èra morenta, que'u balhè lo nom de Ben-oni (Hius de la mea dolor) mes lo pair que l'aperè Benjamin (Hius de la dreta).

Aqueths 12 noms, e prepaus mairaus e pairaus, qu'exprimeishen l'experiéncia viscuda per la darrèra amassada deus adventistas seleccionats per Diu ; « l'esposa preparada » entau son Espós Crist dens Apo.19:7. Devath lo darrèr nom presentat, lo de « Benjamin », Diu que profetiza la situacion finau de la soa Elegida miaçada de mort peus òmis rebèlles. Lo cambiament de nom impausat peu pair, Israël, que profetiza l'intervencion de Diu en favor deus sons elegits. Lo son retorn gloriós que hè invertir la situacion. Los qui anavan se dever morir que son glorificats e tirats cap au cèu on rejunhen Jèsus-Crist, lo Diu creator totpoderós e gloriós. L'expression « Hius de la dreta » que revesteish tot lo son sens profetic : la dreta qu'èra l'Elegida, o darrèr Israël espiritua, e los sons hilhs, los recrompats elegits qui la compausan. Egaument, que son las aulhas plaçats a la dreta deu Senhor (Matt.25:33).

Verset 9 : « Après aquò, qu'espiei, e aquí, qu'i avèva ua hora grana, qui arrés ne podèva pas comptar, de tota nacion, de tota tribú, de tot pòble, e de tota lenga. Que's tienèn davant lo trône e davant l'anhèth, revestits de raubas blancas, e de las palmas dens las lors mans. »

Aquera « hora grana, qui arrés ne podèva pas comptar » que vien confirmar lo caractèr simbolic espirituaument codat deus « nombres » « 144000 » e « 12000 » citats dens los versets precedents. En mei, ua allusion qu'ei hèita a la posteritat d'Abraam per l'expression : « arrés ne'us podèva pas comptar » ; com entà « las estelas deu cèu » qui Diu l'avèva mostradas lo disent : « tau que serà la toa posteritat ». Las lors originas que son multiplas, de tota nacion, de tota tribú, de tot pòble, e de tota lenga, e de totas las epòcas. Totun, lo tèma d'aqueth capítol que cibla particularament lo darrèr messatge adventista au caractèr universau balhat per Diu. Que pòrtan « raubas blancas » pr'amor qu'èran prèst de's morir en martirs, estant condemnats a mort per un decret promulgat peus darrèrs rebèlles segon Apo.13:15. Las « palmas » tienudas dens las lors mans que simbolizan la lor victòria contra lo camp deus pecaires .

Verset 10 : « E que cridavan d'ua votz hòrta, en disent : Lo salut qu'ei au noste Diu qui ei assetat suu trône, e a l'anhèth. »

L'accion qu'evòca lo contèxte deu retorn en glòria de Jèsus-Crist, en parallèla dab la descripcion de las reaccions deu camp rebèlle descrivuda dens Apo.6:15-16. Ací, los prepaus tienuts peus elegits sauvats que son a l'opausat absolut deus deus rebèlles. Luenh de'us espaventar, lo retorn deu Crist que'us regaudeish, que'us rassegura, e la sauva. La question pausada peus rebèlles « Qui pòt subsistir ? » que recep ací la soa responsa : los adventistas demorats fidèus a la mission qui Diu los a hidada dinc au cap deu monde au perill de la lor vita, si cò que hè besonh . Aquera fidelitat que pausa suu lor estacament au respècte deu sent sabat santificat per Diu autanlèu la fondacion deu monde, e lo lor amor manifestat entà la soa paraula profetica. Açò d'autant mei, qui saben d'ara enlà que lo sabat profetiza lo repaus gran deu setau millenari dens lo quau, vencedors après Jèsus-Crist, que van poder entrar en recebent la vita etèrna prometuda en lo son nom.

Verset 11 : « E tots los anjos que's tienèn a l'entorn deu trône e deus vielhs e deus quate èstes vius ; e que's prosternèn sus la lor fàcia davant lo trône, davant Diu, »

La scèna qui ns'ei presentat qu'evòca l'entrada dens lo gran repaus celèste de Diu . Que retrobam los imatges deus capítols 4 e 5 qui tractan aqueth tèma.

Verset 12 : « en disent : Amèn ! La lausenja, la glòria, la saviesa, l'accion de gràcias, l'aunor, la poténcia, e la fòrça, que sian au noste Diu, aus sègles deus sègles! Amèn ! »

Urós d'aquera fin beròja de l'experiéncia deu salut terrèstre, los anjos qu'exprimeishen lo lor gai e la lor reconeishença de cap au Diu de bontat qui ei lo noste Creator, lo lor, lo noste, lo qui a pres l'iniciativa de la recrompa deus pecats deus elegits terrèstres, en se vienent incarnar dens lo flaquèr de la carn umana, entà i sofrir ua mort atròça exigida per la soa justícia. Aqueras multituds d'uelhs invisibles qu'an seguit totas las fasas d'aqueth plan deu salut e que's son esmiraglat davant la sublima demostracion de l'amor de Diu. Lo prumèr mot qui pronóncian qu'ei « Amèn ! En vertat ! Cò b'ei vertat ! Pr'amor que Diu ei lo Diu de vertat sia, lo Verdader. Lo segond mot qu'ei « la lausenja » qu'èra egaument lo prumèr nom de las 12 tribús : « Juda » = Lausenja. Lo tresau mot qu'ei « la glòria » e Diu qu'i tien a la soa glòria a justa rason pr'amor qu'ac va raperar dens Apo.14:7 entà l'exigir, au títol de Diu creator unic, de las parts deus qui se reclaman deu son salut despuish 1843. Lo quatau mot qu'ei « la saviesa ». L'estudi d'aqueth document qu'a per mira de la har descobrir per tots los sons elegits. Aquera sapience divina que despasa la nosta imaginacion . Subtilitat, jòcs d'esperit, tot qu'i ei en format divin . En cinquau que vien « l'accion de gràcias ». Qu'ei la fòrma religiòsa deu mercejament qui's compleish en paraulas e en òbras sentas. En sheisau que vien « l'aunor ». Qu'ei cò dont los rebèlles an lo mei frustrat Diu. Que l'an tractat dab mesprètz en contestant la soa voluntat revelada. A l'opausat, los elegits que l'an tornat, dens la mesura de la lor possibilitat, l'aunor qui l'ei legitimament devut. En setau e ueitau que vien « la poténcia e la fòrça ». Aqueras duas causas constrenhentas qu'an hèits besonh entà abàter los tirans de la tèrra, entà espotir los rebèlles autant

arrogants deu temps que dominavan enquèra sus la tèrra. Shens aquera poténcia e aquera fòrça, los darrèrs elegits que serén mòrts com tant autes martirs pendent l'èra crestiana.

Verset 13 : « E l'un deus vielhs que prenó la paraula e que'm digó : Los qui son revestits de raubas blancas, qui son, e d'on son vienuts ? »

La question pausada qu'a entà mira de'ns revelar la particularitat deu simbèu de las « raubas blancas » cap aus vestits « blancs » d'Apo.3:4 e au « fin lin » qui designa, dens Apo.19:8, « las òbras justas deus sents » de « l'esposa preparada » deus darrèrs temps sia, l'adventisme fidèu deu temps finau prèst entau son raubatòri au cèu.

Verset 14 : « Que'u disi : Lo men senhor, qu'ac sabes . E que'm ditz : Que son los qui vieren de la tribulacion grana ; qu'an lavat las lors raubas, e que'us an blanquidas dens la sang de l'anhèth . »

Las « raubas blancas » estant portadas per daubuns vielhs, Jean que pòt, en efèit, esperar ua responsa de las parts de l'un d'eths. E la responsa esperada que vien : « Que son los qui vieren de la tribulacion grana », sia, deus elegits, victimas e martirs de las guèrras religiósas e de l'ateïsme com lo ns'a revelat lo « 5au sagèth », dens Apo.6:9 a 11 : « Ua rauba blanca qu'estó balhada a cadun d'eths ; e que'us estó dit de's tièner en repaus quauque temps enquèra, dinc a que barrica completa lo nombre deus lors companhs de servici e deus lors hrairs qui devèn estar metut a mort com eths. » Dens Apo.2:22, la « tribulacion grana » que designa l'ecatombe deu regime revolucionari atèu francés complit enter 1793 e 1794. En confirmacion, dens Apo.11:13, que legem : « ...sèt mila òmis qu'estón tuats dens aqueth tèrratrem » ; « Sèt » entà religiós, e « mila » entà multitud. La Revolucion francesa qu'ei com un seïsme terrèstre qui tua, tanben, deus servidors de Diu. Mes aquera « tribulacion grana » n'èra pas qu'ua prumèra fòrma d'aqueth compliment. La soa segonda fòrma que's va complir per la « 6au trompeta » d'Apo.9, ua subtilitat deu montatge dens Apo.11 que va revelar aqueth hèit. Multituds de crestians infidèus que van èste metut a mort pendent la tresau guèrra mondiala qui la « 6au trompeta » que simboliza e que confirma . Mes despuish 1843, Diu que selecciona elegits qui santifica e los darrèrs qui met a despart que son tròp preciós aus sons uelhs entà èste destruits. Que'us prepara entau darrèr testimoniatge de l'istòria deu salut terrèstre ; un testimoniatge de fidelitat qui'u van tornar en rèsta fidèla au son sabat deu setau dia, quitament miaçats de mort peu camp rebèlle. Aquera darrèra espròva deu projècte de Diu qu'ei revelada dens lo messatge desliurat a « Filadèlfia » dens Apo.3:10 e dens Apo.13:15 (decret de mort). Entà Diu, l'intencion que vau l'accion, e dens la mesura on, esprovat, qu'acceptan lo risc de la mort, que son assimilats per eth au grop deus martirs e que's veden atau imputar la « rauba blanca » deus vertadèrs martirs. Que van escapar au mort unicament pr'amor de l'intervencion sauvaira de Jèsus-Crist. Dens aquera darrèra espròva, après la segonda « grana tribulacion », peu testimoniatge de la lor fidelitat, que van, au lor torn, « lavar las lors raubas, e los blanquir dens la sang de l'anhèth » en demorant fidèus dinc a la mort dont seràn miaçats. A la fin d'aquera darrèra espròva de fe, lo nombre deus qui se devèn atau morir en martirs que serà au complet e lo « repaus » mortau deus sents martirizats deu « cinquau sagèth » que prenerà fin dab la lor resurreccion . Despuish 1843 e sustot, despuish 1994, l'òbra de santificacion engatjada per Diu que hè inutile, la mort deus vertadèrs elegits demorats vius e fidèus dinc a l'òra deu son retorn e la fin deu temps de gràcia qui la precedeish que la hè enquèra mei inutila .

Verset 15 : « Qu'ei per'mor d'aquò que son davant lo trône de Diu, e qu'ac sèrven dia e nueit dens lo son temple. Lo qui ei assetat suu trône que dreçarà la soa tenda sus eths ; »

Que's compren qu'entà Diu, aquera sòrta d'elegits que represente ua flor particularament hauta . Que l'acordarà deus aunors particulars . Dens aqueth verset, l'Esperit hèit usatge de dus temps de conjugason, lo present e lo futur. Los vèrbes conjugats au present « que son » e « qu'ac sèrven » que revèlan la continuitat deu lor comportament dens lo lor còs de carn qui ei lo temple de Diu qui abita en eths. E aquera accion que serà perlongada dens lo cèu après lo lor raubatòri per Jèsus-Crist. Au temps futur, Diu que balha la soa responsa a la lor fidelitat : « lo qui ei suu trône que dreçarà la soa tenda sus eths » entà l'eternitat.

Verset 16 : « n'auràn pas mei hami, n'auràn pas mei set, e lo só ne'us fraparà pas pas, ni nada calor. »

Aqueths prepaus que significan entaus elegits adventistas de la fin qui an avut « hami » estant estats privats de neuritud e « set » pr'amor que privats d'aiga peus lors tormentaires e los lors jaulèrs. « lo huec deu só », dont la « calor » ei intensificada dens lo quatau deus sèt darrèrs hlagèths de Diu, que'us aurà cremats e hèit sofrir. Mes qu'ei tanben peu huec deus lenhèrs de l'inquisicion papau, l'auta sòrta de « calor » qui los martirs deu « cinquau sagèth » que son estats consumits o torturats. Lo mot « calor » que concerneish egaument lo huec de las armas convencionaus e atomicas utilizadas dens lo contèxte de la sheisau trompeta. Los subervivents d'aqueth darrèr conflicte que seràn passats peu huec . Aqueras causas ne's reproduirà pas mei jamei dens la vita etèrna on los elegits, eths-sols, que van entrar.

Verset 17 : « Pr'amor que l'anhèth qui ei au miei deu trône que'us peisherà e que'us conduirà a las honts de las aigas de la vita, e Diu qu'eishugarà tota lagrema deus lors uelhs . »

« l'anhèth » qu'ei en hèit, tanben, lo Bon Berger qui harà pèisher las soas aulhas plan-aimadas. La soa divinitat qu'ei enqùera ací afirmada per la soa posicion « au miei deu trône ». La soa poténcia divina que conduseish los sons elegits « a las honts de las aigas de la vita », imatge simbolic de la vita etèrna. E ciblant lo contèxte finau dens lo quau, au son retorn, los sons darrèrs elegits que seràn en plors, eth « qu'eishugarà tota lagrema deu lor uelhs ». Mes los plors que son estats egaument la part de tots los sons elegits mautractats e secutats dens tota l'istòria de l'èra crestiana, sovent dinc au lor darrèr alet.

Nòta : En despieit de las aparéncias enganairas constatadas en la nosta epòca 2020, en la quau la vertadèra fe sembla aver desapareishut, Diu que profetiza la conversion e lo salut de « multitudes » vienent de totas las originas raciaus, etnicas e lingüísticas de la tèrra. Qu'ei un reau privilègi qui balha aus sons elegits qui de saber que, segon Apo.9:5-10, lo temps d'ententa e de patz universau religiós n'ei pas estada programat per eth qu'entà « 150 » annadas (o cinc mes profetics) compresas enter 1844 e 1994. Aqueth critèri distintiu deus vertadèrs elegits qu'ei citat per l'Esperit dens lo son messatge d'Apo.17:8 : « la bèstia qui as vista qu'èra, e n'ei pas mei . Que deu montar abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueths dont lo nom ei pas estat escrit autanlèu la fondacion deu monde dens lo libe de vita, que s'estonaràn en vedent la bèstia, pr'amor qu'èra, e qu'ei pas mei, e que tornarà paréisher. » Los vertadèrs elegits, eths, ne seràn pas estonats en lutz se complir las causas que Diu los a anonciadas per la soa paraula profetica.

Apocalipsi 8 : Las quate prumèras trompetas
Los quate prumèrs castigs de Diu

Verset 1 : « Quan obrí lo setau sagèth, qu'i avó dens lo cèu un silenci de haut o baish ua mieja òra. »

L'obertura deu « setau sagèth » qu'ei hèra importanta, pr'amor qu'autoriza l'obertura completa deu libe Apocalipsi « sagelat de sèt sagèths » segon Apo.5:1. Lo silenci qui mèrca aquera obertura que balha a l'accion ua solemnitat excepcionau . Qu'a duas justificacions . La prumèra qu'ei l'idèa de la rompedura de relacion enter lo cèu e la tèrra, causada per l'abandon deu Sabat lo 7 de Març de 321. La dusau que s'explica atau : per la fe, qu'identifiqui aqueth « setau sagèth » au « sagèth deu Diu viu » deu capítol 7 qui designa, segon jo, lo sent sabat santificat per Diu autanlèu la fondacion deu monde. Que n'a raperat l'importància en hant d'eth lo subjècte deu quatau deus sons dètz comandaments. E aquí, qu'èi descobèrt, de las pròvas qui revèlan la soa extrèma importància entà Diu, lo noste sublime Creator. Mes dejà dens lo raconte de la Genèsi, qu'èi remarcat que lo setau dia èra presentat a despart dens lo capítol 2. Los sheis prumèrs dias que son tractats dens lo capítol 1. En mei, lo setau dia n'ei pas tornat barrar, com los precedents, per la formula « qu'i avó ser e matin ». Aquera particularitat que's justifica peu son ròtle profetic deu setau millenari deu projècte salvateur de Diu. Plaçat devath lo signe de l'eternitat deus elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist, lo setau millenari qu'ei eth medish com un dia shens fin. En confirmacion d'aqueras causas, dens la soa presentacion dens la Bíblia en ebrèu, la Torah, lo tèxte deu quatau comandament qu'ei separat deus autes e precedit d'un signe qui exigeish un temps de silenci respectuós. Aqueth signe qu'ei la letra « Pé » de l'ebreu e atau isolat mercant ua copadura deu tèxte, que pren lo nom « pétuhot ». Lo repaus sabatèr deu setau dia qu'a donc plan tota justificacion d'èste mercat per Diu d'ua faïçon particulara. Despuish la prima 1843, qu'a causat la pèrta de la fe protestanta tradicionau eretèra deu « dimenge » catolic. E despuish la medisha espròva, mes en Auton 1844, qu'ei tornat vèder lo signe de l'apartenéncia a Diu qui Ezé.20:12-20 que'u balha : « Que'us balhèi tanben los mens sabats com un signe enter jo e eths, entà que coneishossen que soi YaHWéH qui'us santifica.../...Que santificatz los mens sabats, e que sian enter jo e vosauts un signe a lo quau se conéishia que soi YaHWéH, lo vòste Diu. » Qu'ei unicament per eth, qui l'elegit pòt alavetz entrar dens lo secret de Diu e descobrir lo programa precis deu son projècte revelat.

Açò que ditz, dens lo capítol 8, Diu qu'evòca encadenaments de messatges de malediccion . Çò que'm conduseish a espiar la vertat deu sabat devath l'aspècte de las malediccions qui lo son abandon, peus crestians despuish lo 7 de Març de 321, qu'a engendradas en cadenas pendent l'èra crestiana . Qu'ei d'alhors çò qui lo verset qui vien que va confirmar en restacant lo tèma deu sabat aus « sèt trompetas », simbèus de « sèt castigs » divins qui van frapar l'infidelitat crestiana deu 7 de Març de 321.

Verset 2 : « E que vivi los sèt anjos qui's tienen davant Diu, e sèt trompetas que'us estón balhadas . » Lo prumèr deus privilègis obtienuts per la santificacion deu sabat deu setau dia, santificat eth medish per Diu, qu'ei de comprèner lo sens qui balha au tèma deus « sèt trompetas ». Per la fòrma de l'apròchi qui l'ei balhat, aqueth tèma qu'obreish entièrament l'intelligéncia de l'elegit . Pr'amor que pòrta la pròva de l'acusacion deu « pecat » citat dens Dan.8:12 contra l'Amassada crestiana, per Diu. En efèit, aqueths « sèt castigs » ne serén pas infligits per Diu si aqueth pecat existiva pas. En mei, en véder Lévitique 26, aqueths castigs que son justificats per l'òdi deus sons comandaments . Dens l'anciana aliança, Diu qu'avèva dejà adoptat lo medish principi, entà castigar l'iniquitat de l'Israèl carnau infidèu e corromput. Lo Diu creator e legislator qui càmbia pas, que nse'n balha aquí, ua pròva beròja. Las duas alianças que son sosmetudas a las medishas exigéncias d'aubedissença e de fidelitat.

L'accès au tèma de las « trompetas » que va perméter de demostrar las condemnacions successivas de totas las religions crestianas : catolic, ortodòxes, protestantas despuish 1843, mes tanben, adventistas despuish 1994. Que revèla egaument, lo castig universau de la « sheisau trompeta » qui'us va frapar amassa abans la fin deu temps de gràcia. Que's pòt atau mesurar la soa importància. La « setau trompeta » restacada au retorn deu Crist sia, l'accion dirècta de Diu, que serà tractada separadament, com lo sabat, dens lo capítol 11, puish serà largament desvolopada dens los capítols 18 e 19.

Suus 17 darrèrs sègles despuish 321, o mei precisament 1709 annadas, 1522 annadas que son estadas mercadas per las malediccions causadas per la transgression deu sabat dinc a la soa restauracion programada entà l'annada 1843 dens lo decret de Dan.8:14. E despuish aquera data de la soa restauracion dinc au retorn de Jèsus-Crist en 2030, lo sabat qu'a auhèrt la soa benediccion pendent solament 187 annadas. Lo sabat qu'a hèit donc mei longtemps deu mau aus òmis infidèus qui ben aus elegits fidèus. La malediccion que l'empòrta e aqueth tèma qu'a donc plan la soa plaça dens aqueth capítol 8 qui presenta las malediccions divinas.

Verset 3 : « E un aute anjo que vienó, e que's tienó sus l'autar, avent un encensoir d'aur ; que'u se balhè hèra perfums, entà que'us auherisse, dab las pregàrias de tots los sents, sus l'autar d'aur qui ei davant lo trône. »

Dens Daniel 8:13, après aver citat « lo pecat désolateur », los sents de la vision qu'evocavan lo

«perpetuau» qui concerniva lo «sacerdòci» celèste «intransmissible» de Jèsus-Crist, segon Héb.7:23. Sus la tèrra, despuish 538, lo regime papau que l'ac a tirat segon Dan .8:11. En 1843, la reconciliacion dab Jèsus-Crist qu'exigeish la soa restitution . Qu'ei la mira deu tèma qui abordam dens aqueth verset 3 qui obreish lo cèu e nse mòstra Jèsus-Crist dens lo son ròtle simbolic de sobeiran sacrificateur celèste intercesseur entaus pecats deus sons elegits, e d'eths sols. Guarda a l'esperit, qui sus la tèrra, enter 538 e 1843, aquera scèna e aqueth ròtle que son parodiats e usurpats per l'activitat deus papas catolics romans qui's succedeishen dens lo temps, frustrant a contunhar Diu deu son legitime dret sobeiran suprème.

Pr'amor qu'ei presentat dens aqueth capítol 8 e pr'amor qu'a cessat quan l'abandon deu sabat, aqueth tèma de l'intercession de Jèsus-Crist que ns'ei presentat, eth tanben, devath l'aspècte de la malediccion de l'arrèt d'aquera intercession entà las multitudes crestianas victimas inconscientas deu «dia deu só» pagan roman ; açò, quitament e sustot, après lo son cambiament de nom enganaire e seductor : «dimenge» : dia deu Senhor. Quiò, mes de quau senhor ? Ailàs ! Lo d'au hons.

Verset 4 : «lo hum deus perfums que montè, dab las pregàrias deus sents, de la man de l'anjo davant Diu. »

Los «perfums» qui acompanhan «las pregàrias deus sents» que simbolizan l'aulor agradiva deu sacrifici de Jèsus-Crist. Qu'ei la soa demostracion d'amor e de fidelitat qui torna las pregàrias deus sons elegits agradius entau son jutjament divin. Que cau relhevar dens aqueth verset l'importància de l'associacion deus mots «humada» e «pregàrias deus sents». Aqueth detalh que serà utilizat dens Apo .9:2 entà designar las pregàrias deus faus crestians protestants, despuish la situacion navèra establida en 1843.

Çò que Diu evòca dens aqueth verset qu'ei la situacion qui prevau enter lo temps apostolic e la data maladita deu 7 de Març de 321. Abans l'abandon deu sabat, Jèsus que recep las pregàrias deus elegits e qu'intercedeishen en lo son nom entà eths. Qu'ei un imatge pedagogic qui significa que la relacion verticau entra Diu e los sons elegits qu'ei mantienuda . Qu'ac serà tant que haràn pròva de fidelitat entà la soa persona e lo son ensenhament de vertat sia, dinc en 321. En 1843, lo sacerdòci de Jèsus que va reprèner tota la soa activitat benedida en favor deus sents elegits adventistas. Totun, enter 321 e 1843, reformators qu'an beneficiat de la soa gràcia, com los de l'epòca de Thyatire.

Verset 5 : «E l'anjo que prenó l'encensoir, qu'ac pleè deu huec de l'autar, e qu'ac getè sus la tèrra . E qu'i avó votz, deus trons, deus lambrets, e un tèrratrem. »

L'accion descrivuda qu'ei visiblement violenta . Qu'ei la de Jèsus-Crist a la fin deu son ministèri intercesseur quan vien l'òra de la fin deu temps de gràcia. Lo ròtle de «l'autar» que pren fin, e «lo huec», imatge de la mort expiatòria de Jèsus-Crist, qu'ei «getat sus la tèrra», exigint lo castig deus qui l'an sosestimat, e entà daubuns, mespresat. La fin deu monde mercada per l'intervencion dirècta de Diu qu'ei evocada ací per la formula clau revelada dens Apo.4:5 e Exo.19:16. La subervolada de l'èra crestiana que s'acaba sus aqueth aveniment «adventista» de Jèsus-Crist.

Com entau sabat, lo tèma de l'intercession celèsta de Jèsus-Crist qu'ei presentat devath l'aspècte de la malediccion deu son arrèt enter 321 e 1843. Los sents qui interrògan l'Esperit au son subjècte, dens Dan.8:13, qu'avèvan bonas rasons de voler conéisher lo temps on lo sacerdòci «perpetuau» que seré-représ per Jèsus Crist .

Nòta : Shens remèter en question l'interpretacion precedenta, ua dusau explicacion que pren tot lo son sens . Dens aquera segonda interpretacion, la fin deu tèma de l'intercession de Jèsus-Crist que pòt estar restacada a la data deu 7 de Març de 321, moment on l'abandon deu sabat peus crestians conduisit Diu a entrar dens ua colèra qui va èste expiada peu crestianisme occidentau, peu mejan deus «sèt trompetas» qui vienen a partir deu verset 6 qui segueish. Aquera dobla explicacion qu'ei d'autant mei justificada que l'abandon deu sabat pòrta de las consequéncias dinc au cap deu monde, en 2030, annada on peu son retorn vededer gloriós, Jèsus-Crist que tirarà entà tostemps au regime papau roman e lo son darrèr sostien protestant american, la lor faussa revindicacion d'ac servir e ac representar. Jèsus que reprenerà alavetz lo son títol de «Cap» de la Glèisa usurpat per la papautat. En efèit, au contra deus elegits fidèus, los crestians infidèus descaduts que van ignorar lo decret de Dan.8:14 e las soas consequéncias dinc au cap deu monde ; çò que justifica la lor terror quan Jèsus torna segon l'ensenhament d'Apo.6:15-16. Abans 2030, las sheis prumèras «trompetas» que's van complir enter 321 e 2029. Per la «sheisau trompeta», darrèr castig d'avertiment abans l'exterminacion finau, Diu que puneish plan sevèrament los crestians rebèlles . Après çò sheisau castig, qu'organizarà las condicions de la darrèra espròva de fe universau e dens aqueth contèxte, la lutz revelada que serà proclamada e coneguda de tots los subervivents. Qu'ei en fàcia d'ua vertat demostrada que los elegits e los descaduts que van alavetz per la lor liura causida avançar davant ua miaça de mort cap au lor sòrt finau qui serà : la vita etèrna entaus elegits, la mort definitiva e absoluta entaus descaduts.

Verset 6 : «E los sèt anjos qui avèvan las sèt trompetas que's preparèn a'n sonar. »

A partir d'aqueth verset, l'Esperit que'ns prepausa ua subervolada navèra de l'èra crestiana, en prenent entà tèma los « sèt trompetas » sia, « sèt castigs » successius despartits pendent l'èra crestiana despuish lo 7 de Març de 321, annada en la quau « lo pecat » qu'estó oficiaument e civilament instaurat . Que rapèri que dens lo prològue d'Apocalipsi 1, « la votz » deu Crist qu'ei era medisha déjà comparada au son d'ua « trompeta ». Aqueth instrument utilizat entà avertir lo pòble, en Israèl, pòrta en eth medish tota la significacion de la revelacion Apocalipsi. L'avertiment que met en guarda contra los tracanards quilhats per l'enemic .

Verset 7 : « lo prumèr que sonè . E qu'i avó peirada e deu huec mesclats de sang, qui estón getats sus la tèrra ; e lo tèrç de la tèrra qu'estó cremat, e lo tèrç deus arbos qu'estó cremat, e tota èrba verda qu'estó cremada . »

Prumèr castig : que's complí enter 321 e 538, per diversas invasions de l'empèri Romain per pòbles dits « barbares ». Que retieni particularament lo pòble deus « Huns » dont lo cap Atila se disè èste, a bon dret, lo « hlagèth de Diu ». Un hlagèth qui metó ua partida d'Euròpa a huec e sang ; lo nòrd de la Gàllia, lo nòrd d'Itàlia e la Pannonie (Croàcia e l'oèst de Hongria). Qu'avèva entà devisa, Ô quant celebra ! « Aquí on lo men chivau passa, l'èrba ne regeta pas ». Las soas accions que son perfèitament resumidas dens aqueth verset 7 ; ne manca pas arren, tot qu'ei aquí . « la peirada » qu'ei lo simbèu de la devastacion de las recòltas e « lo huec » lo de la destruccion de las matèrias consumables. E segur, « la sang getada sus la tèrra » qu'ei lo simbèu de las vitas umanas tuadas dab violéncia . Lo vèrbe « getat » qu'indica la colèra deu Diu creator, legislator e sauvaire qui inspira e que dirigeish l'accion après aver « getat lo huec de l'autar » dens lo verset 5.

En parallèla, dens Lévi.26:14 a 17, que legem : « Mes si m'escotatz pas pas e ne metetz pas pas en practic tots aqueths comandaments, si m'espresatz las meas leis, e si la vòsta amna a en orror las meas ordenanças, en sòrta que practicàvatz pas pas tots los mens comandaments e que rompètz la mea aliança, aquí alavetz çò qui'vs harèi. Qu'enviarèi sus vosauts la terror, la consommation e la frèbe, qui tornaràn los vòstes uelhs languissants e la vòsta amna sofrenta ; e que semiaratz de badas las vòstas semenças : los vòstes enemics que'us devoraràn . Que virarèi la mea fàcia contra vosauts, e que seratz batuts davant los vòstes enemics ; los qui vs'òdian que dominaràn sus vosauts, e que huegeratz shens que quauqu'un vse perseguesca. »

Verset 8 : « lo segond que sonè . E quauquarren com ua grana montanha abrasada peu huec estó getat dens la mar ; e lo tèrç de la mar que vadó de la sang, »

Dusau castig : la clau d'aqueths imatges qu'ei dens Jér .51:24-25 : « Que tornarèi a Babylone e a tots los abitants de la Caldèa tot lo mau qui an hèit a Sion devath los vòstes uelhs, dit YaHWÉH. Aquí, que'n vòli a tu, montanha de destruccion, dit YaHWÉH, A tu qui destrusivi tota la tèrra ! Qu'espandirèi la mea man sus tu, Que't rotlarèi deu haut deus ròcs, E que harèi de tu ua montanha abrasada. » Qu'ei dens aqueth verset 8, qui l'Esperit evòca lo regime papau roman devath lo son nom simbolic de « Babylone » qui va aparéisher devath la fòrma « Babylone la grana » dens Apo.14:8, 17:5 e 18:2. « lo huec » pega a la soa personalitat, evocant autant lo qui la consumirà au retorn deu Crist e au jutjament darrèr, qui lo qui utiliza entà enflamar d'òdi los qui l'apròvan e que la sostienen : los monarcas europèus e los lors pòbles catolics. Ací com dens Daniel, « la mar » que representa l'umanitat concernida per la cobèrta profetica ; l'umanitat deus pòbles anonimes essenciaument demorats pagans maugrat las conversions crestianas aparentas realizadas. La primèra consequéncia de l'instauracion deu regime papau, en 538, qu'ei d'agredir pòbles entà los convertir per la fòrça militara armada. Lo mot « montanha » que designa ua poderosa dificultat geografica . Qu'ei lo qui convien entà definir lo regime papau qui, enemic de Diu, qu'ei totun suscitat per la soa divina volontat ; açò entà balhar un endurciment a la vita religiòsa deus crestians infidèus tradusit per persecucions , sofriments e morts au demieï d'eths e los pòbles exteriors de religions diferentas. La religion constrenta qu'ei ua nautat devuda a la transgression deu sent sabat de Diu. Que'u se deu, los massacres inutiles de las conversions forçadas complidas per Carlesmanhe e los ordis de las Crotzadas dirigidas contra los pòbles musulmans, lançats peu papa Urban II ; totas causas profetizadas dens aquera « dusau trompeta ».

Verset 9 : « e lo tèrç de las creaturas qui èran dens la mar e qui avèvan vita que's morí, e lo tèrç deus vaishèths que perí ».

Las consequéncias que son universaus e que's van perlongar dinc au cap deu monde. Los mots « mar » e « vaishèths » que van trobar lo lor sens dens los afrontaments dab los musulmans de la mar Mediterranèa, mes tanben dab los pòbles africans e sud-americans on la fe catolica conquistaira impausada balharà lòc a d'òrres massacres de las poblacions indigènas.

En parallèla que legem dens Lévi .26:18 a 20 : « Si, maugrat aquò, ne m'escotatz pas pas, que'vs castigarèi sèt còps mei entaus vòstes pecats . Que coparèi l'orgulh de la vòsta fòrça, que tornarèi lo vòste cèu com hèr, e la vòsta tèrra com airain. La vòsta fòrça que s'estarirà inutilament, la vòsta tèrra

ne balharà pas los sons produïts, e los arbos de la tèrra ne balharàn pas los lors hruts .» Dens aqueth verset, Diu qu'anóncia un endurciment religiós qui dens l'èra crestiana se compleish peu passatge de Roma deu paganisme au papisme. Que relhevam l'interès qui au parat d'aqueth cambiament, la dominacion romana qu'abandona lo « Capitòli » entà installar la papautat dens lo palais deu Latran situat precisament suu « Caelius », sia, lo cèu. Lo regime dur papau que confirma l'endurcissement religiós profetizat. Lo hrut de la fe crestiana qu'ei cambiat . La doçor deu Crist qu'ei remplaçada per l'agressivitat e la crudelitat ; e la fidelitat entà la vertat que's transforma en infidelitat e en zèle entà la mensonja religiós .

Verset 10 : « lo tresau que sonè . E que tombè deu cèu ua grana estela ardenta com ua halha ; e que tombè suu tèrç deus fluvis e sus las honts de las aigas. »

Tresau castig : Lo mau engendrat que s'intensifica e qu'atenh lo son apogèu cap a la fin deu mejan-atge . Los progrès de l'estamperia mecanica que favorizan la publicacion de la senta Bíblia. En la legent, elegits que descobreishen las vertats qui ensenha. Que justifica atau lo ròtle deus « dus testimònis » qui Diu lo balha dens Apo.11:3 : « Que balharèi aus mens dus testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dus cents seishanta dias. » Favorizant los sons pròpis dògmas religiós, la fe catolica, ne s'apièja pas sus la Bíblia qu'entà justificar los noms deus sents que hè adorar peus sons subjèctes. Pr'amor que la detencion d'ua Bíblia ei condemnada per era e qu'expausa lo possessor a la tortura e a la mort. Qu'ei la descobèrta de la vertat biblica qui justifica l'imatge balhat dens aqueth verset : « E que tombè deu cèu ua grana estela ardenta com ua halha ». Lo huec que pega enquèra a l'imatge de Roma simbolizada aqueth còp per ua « estela grana ardenta » com la « montanha grana abrasada ». Lo mot « estela » que revèla la soa pretension a « esclairar la tèrra » religiosament segon Gen.1:15 ; e açò au nom de Jèsus-Crist dont se reclama a l'imatge deu verdader « halha », pòrta-lutz a lo quau ei comparat dens Apo.21:23. Qu'ei tostemps tanben « grana » qui a las soas debutas, mes lo son defunt persécuteur que s'ei amplificat, passant de l'estat « abrasat » au d'« ardent ». L'explicacion qu'ei simpla, denunciada per la Bíblia, la soa colèra qu'ei d'autant mei grana qu'ei obligada de s'opausar obèrtament a elegits de Diu. Çò que segon Apo.12:15-16 que l'obliga a passar estrategia de la « sèrp » rusada e enganaire, a la deu « dragon » obèrtament persécuteur. Los sons adversaris ne son pas solament los elegits pacifics e dociles de Diu, qu'i a tanben e sustot en fàcia d'era, un faus protestantisme, mei politic que religiós, pr'amor qu'ignòra los ordis balhats per Jèsus-Crist e prenent armas, que tue, massacre autant que lo camp catolic. Lo « tèrç deus fluvis » sia, ua partida de las poblacions de l'Euròpa crestiana, sobte l'agression catolica tot parièr com « las honts de las aigas ». Lo modèl d'aqueras honts d'aigas qu'ei Diu eth medish segon Jér.2:13 : « Pr'amor que lo men pòble a cometut un doble pecat : Que m'an abandonat, jo qui segueishes ua hont d'aiga viva, entà se cavar de las cistèrnes, de las cistèrnes crevassées, qui retienen pas l'aiga. » Au plurau, dens aqueth verset, l'Esperit que designa per « las honts de las aigas » los elegits formats a l'imatge de Diu. Jean 7:38 que confirma, en disent : « lo qui cred en jo, deus fluvis d'aiga viva que colaràn de la soa popa, com que ditz l'Escritura . » Aquera expression que punta tanben deu dit la practica deu baptisme deus mainatges qui autanlèu la lor neishença, shens èste consultats, que receben ua etiqueta religiós qui va har d'eths los subjèctes d'ua causa religiós non causida. En creishent, que van un dia préner armas e tuar opausants pr'amor que la lor etiqueta religiós l'exigeish d'eths. La Bíblia que condemna aqueth principi pr'amor que declara : « lo qui creirà e qui serà batejat que serà sauvat, mes lo qui creirà pas que serà condemnat (Marc 16:16) ».

Verset 11 : « lo nom d'aquera estela qu'ei Absinti ; e lo tèrç de las aigas qu'estó cambiat en absinti, e hèra òmis que's morín per las aigas, pr'amor qu'èran vadudas amaras. »

En oposicion a l'aiga pura e désaltérante qui designa la Bíblia, paraula escriuta de Diu, l'ensenhament catolic qu'ei comparat a de « l'absinti », un beuratge amar, toxic, e quitament mortau ; açò de faïçon justificat puishque la sortida finau d'aqueth ensenhament serà lo huec de la « segonda mort deu jutjament darrèr ». Ua partida, « lo tèrç » deus òmis, qu'ei transformada per l'ensenhament catolic o faussament protestant rebut. « las aigas » que son au còp los òmis e l'ensenhament biblic. Au sègle 16au, los grops protestants armats que hèn un maishant usatge de la Bíblia e deu son ensenhament, e dens l'imatge d'aqueth verset, los òmis que son tuats peus òmis e peu faus ensenhament religiós. Açò, pr'amor que los òmis e l'ensenhament religiós que son vaduts amars . En declarant que las « aigas èran vadudas amaras », Diu que pòrte ua responsa a ua acusacion deu « dobte de gelosia » demorada que'n suspen despuish Apo .6:6 dens lo 3au sagèth. Que confirma, pontuaument on la soa paraula escriuta ac vien har, l'acusacion d'adultèri qui pòrta contra l'Amassada despuish lo 7 de Març de 321 qui precediva l'epòca de l'adultèri oficializat religiosament nommada Pergame dens Apo.2:12 entà 538.

En parallèla, que legem dens Lév .26:21-22 : « Si'm resisteishetz e ne'm voletz pas pas escotar, que'vs fraparèi sèt còps mei segon los vòstes pecats . Qu'enviarèi contra vosauts los animaues deus camps, qui'vs privaràn deus vòstes mainatges, qui destrusiràn lo vòste bestiar, e qui'vs redusiràn a un

nombre petit ; e los vòstes camins que seràn desèrts . » L'estudi parallèl de Lév.26 e de la 3au trompeta d'Apocalipsi que revèla lo jutjament qui Diu pòrta sus la debuta deu temps de la Refòrma. Los sons vertadèrs elegits que demoran pacifics e resignats, acceptant la mort o la captivitat en vertadèrs martirs. Mes en dehòra deu lor sublime exemple, ne ved pas que dels « bèstias » crudèlas qui s'afrontan, lo mei sovent, per orgulh personau, e qui tuan òmis dab la ferocitat deus herums carnassèrs. Aquera idèa que prenerà fòrma dens Apo .13:1 e 11. Qu'ei l'apogèu deu temps on, dens la nòrma de l'afliccion, l'Elegida qu'ei condusida « au desèrt » (= espròva) dens Apo.12:6-14 dab los « dus testimònis » biblics escrivuts de Diu d'Apo.11:3. Lo regne intolerant de la papautat profetizat entà 1260 annadas que va préner fin.

Verset 12 : « lo quatau que sonè . E lo tèrç deu só qu'estó frapat, e lo tèrç de la lua, e lo tèrç de las estelas, entà que lo tèrç en barrica escurit, e que lo dia perdosse un tèrç de la soa claror, e la nueit tot parièr. »

Quatau castig : L'Esperit que met ací en imatge la « tribulacion grana » anonciada dens Apo.2:22. En simbèus, que'ns revèla los sons efèits : en partida, « lo só », simbèu de la lutz de Diu qu'ei frapat . Egaument, en partida, « la lua », simbèu deu camp religiós de las tenèbras qui concerneish, en 1793, deus catolics e deus protestants ipocritas, qu'ei tanben frapada . Devath lo simbèu « estelas », ua partida deus crestians aperats entà esclairar la tèrra qu'ei individuaument egaument frapada . Qui pòt alavetz atau frapar la vertadèra e la faussa lutz religiós crestiana ? Respona : l'ideologia de l'ateïsme considerat com la lutz grana de l'epòca. La soa lutz qu'eclipsa totas las autas . Los escrivans qui redigeishen deus libes sus aqueth subjècte que son hautament considerats e aperats eths medishs « lutz », taus Voltaire e Montesquieu. Pr'aquò, aquera lutz que destruseish, en prumèr, de las vitas umanas a la cadena versant la sang a ondadas. Après lo cap deu rei Loís XVI e la de la soa esposa Marie-Antoinette, las deus practicants catolics e protestants que tomban au lor torn devath las guilhotinas deus revolucionaris . Aqueth acte de justícia divina ne justifica pas l'ateïsme ; mes la fin que justifica los mejans, e Diu ne pòt pas abàter los tirans qu'en los opausant ua tirania superiora, mei poderosa e mei hòrta. « la potècia e la fòrça » qu'ei au Senhor dens Apo .7:12.

En parallèla, que legem dens Lév .26:23 a 25 : « Si aqueths castigs vse corregeishen pas pas e si'm resisteishetz, que'vs resistirèi tanben e que'vs fraparèi sèt còps mei entaus vòstes pecats . que faire contra vosauts l'espasa, qui venjarà la mea aliança ; quan vs'amassaratz dens las vòstas vilas, qu'enviarèi la pèsta au miei de vosauts, e que seratz liurats a las mans de l'enemic . ». « l'espasa qui venjarà la mea aliança », qu'ei plan lo ròtle qui Diu a balhat au regime atèu nacionau francès en lo liurant los caps copables d'adultèri espiritua cometur de cap a eth. Tau la pèsta deu verset, aqueth regime atèu qu'a accionat un principi d'execucion massiva tau com los borreus de la velha vadèn las victimas de l'endoman. Segon aqueth principi, aqueth regime infernau que semblava dever englotir tota l'umanitat dens la mort. Qu'ei pr'amor d'aquò que, Diu que'u va balhar lo nom « abisme », la « bèstia qui monta abisme », dens Apo.11:7 on desvolòpa lo son tèma. Açò pr'amor que dens Gen.1:2, aqueth nom que designa la tèrra shens vita, shens fòrma, caotica e qu'a tèrme, la destruccion sistematica enterpresa peu regime atèu que reproduirà . A títol d'exemple, que trobam lo sòrt de Vendèa catolica e monarquista arrebatada « Venjat » peus revolucionaris dont lo projècte èra de'n har ua tèrra desolada e inhabitada.

Verset 13 : « Qu'espièi, e qu'entenoï ua agla qui volava au miei deu cèu, disent d'ua votz hòrta : Malaür, malaür, malaür aus abitants de la tèrra, pr'amor deus autes sons de la trompeta deus tres anjos qui van sonar ! »

La Revolucion Francesa qu'a produsit los sons efèits murtrèrs mes qu'a atenhut la mira voluda per Diu . Qu'a hèit cessar la tirania religiós, e après era, la tolerància que s'ei impausada . Qu'ei lo moment on, segon Apo.13:3, « la bèstia de la mar » catolica qu'ei estada « nafrada a mort mes garida » pr'amor de la poderosa autoritat de « l'agla » napoleonian, presentat dens aqueth verset, qui l'a reabilitat peu son Concordat. « ... ua agla qui volava au miei deu cèu » que simboliza l'apogèu de la dominacion de l'emperador Napoleon 1èr. Qu'a espanit la soa dominacion sus tots los pòbles europèus e que s'i ei mauescadut contra Russia . Aquera causida que'ns prepausa ua precision grana sus la datacion deus eveniments, lo periòde 1800 a 1814 qu'ei atau suggerida . Las enòrmas consequéncias d'aqueth regne que constitueishen ua mèrca solida qui justifica atau l'arribada sus la data charnièra de Daniel 8:14, 1843. Aqueth regime important de l'istòria deu país de França que vad, entà Diu, portaire d'ua terribla anòncia, puishqu'après eth, la fe crestiana universau que va entrar dens lo temps on va èste frapada per Diu per tres grans « malaürs ». Repetit tres còps, que s'ageish de la perfeccion deu « malaür » ; açò pr'amor qu'en entrant dens l'annada 1843, com Apo.3:2 l'ensenha, Diu qu'exigeish crestians, qui's reclaman deu salut de Jèsus-Crist, qui acaben, fin finau, la Refòrma engatjada despuish 1170, data on Pierre Valdo restaurè integraument la vertat biblica, e que produsescan « òbras perfèitas » ; aquera perfeccion estant exigida dens Apo.3:2 e peu decret de Daniel 8:14. Las consequéncias de la soa entrada en aplicacion qu'apareishen ací en tres grans

« malaürs » qui vam adara estudiar separatament. Que precisi enquèra que çò qui hèit d'aqueth periòde de patz religiòsa, paradoxaument, un gran « malaür », qu'ei l'eretatge de l'ateïsme nacionau francés qui impregna e que va, dinc au cap deu monde, impregnar los esperits umans occidentaus. Açò ne'us va pas ajudar entà complir las refòrmas exigidas per Diu a partir de 1843. Mes dejà, lo « sheisau sagèth » d'Apo.6:13 qu'avèva illustrat lo prumèr d'aqueths « malaürs » per l'imatge d'ua « caduda d'estelas » comparadas a « higas verdas », n'avent pas donc pas acceptat la maduracion espirituaual completa exigida per Diu a partir de 1843. E lo signe celèste de l'avertiment de Diu qu'estó balhat lo 13 de Noveme de 1833 parallèlament en aqueth temps suggerida de l'anóncia deus tres grans « malaürs » deu verset estudiat.

Dens la soa revelacion, l'Esperit qu'evòca l'expression « abitants de la tèrra » entà designar los umans ciblats peus tres grans « malaürs » profetizats. Estant copats de Diu e separats per la lor incredulitat e lo lor pecat, l'Esperit que'us restaca a « la tèrra ». A l'opausat, Jèsus que designa los sons vertadèrs elegits fidèus per l'expression « ciutadans deu reiaume deus cèus » ; la lor patria n'ei pas « la tèrra » mes « lo cèu » on Jèsus los a « preparat ua plaça » segon Jean 14:2-3. Atau cada còp qu'aquera expression « abitants de la tèrra » qu'ei citada dens l'Apocalipsi, qu'ei entà designar l'umanitat rebèlla separada de Diu en Jèsus-Crist.

Apocalipsi 9 : lo 5au e 6au trompetas
Lo « prumèr » e lo « dusau gran malaür »

La 5au trompeta : Lo « prumèr gran malaür »
entaus protestants (1843) e los adventistas (1994)

Nòta : En prumèra lectura, aqueth tèma de la « 5au trompeta » presenta en imatges simbolicas lo jutjament qui Diu pòrta sus las religions protestantas tombadas en desgràcia despuish la prima 1843. Mes que pòrta ensenhaments suplementaris qui confirman las anóncias profeticas balhadas a la nosta sòr adventista deu setau dia, Dauna Ellen Gould White qui Jèsus avèva causida entà messatgèra. La soa òbra profetica qu'esclairava particularament lo temps de la darrèra espròva de fe finau ; las soas prediccions que van èste confirmadas dens aqueth messatge . Mes çò qui la nosta sòr sabè pas, qu'ei qu'ua tresau espèra adventista èra programada per Diu entà esprovar, la glèisa adventista deu setau dia era medisha. Cèrtas, aquera tresau espèra n'a pas pres lo desvolopament public de las duas precedentas, mes l'amplor de las vertats navèras reveladas qui'u son restacadas que compensa aqueth flaquèr aparent . Qu'ei pr'amor d'aquò que, estant estada testada per Jèsus-Crist enter 1983 e 1991 a Valença-sus-Ròse, en França, e sus l'isla Maurici, après lo son reget de las soas darrèras lutz profeticas, l'adventisme institucionau oficiau ensenhant qu'ei estada « vomit » peu Sauvaire de las amnas en 1994, data bastida per l'utilizacion deus « cinc mes » profetics deus versets 5 e 10 d'aqueth capítol 9. Qu'ei pr'amor d'aquò que, en dusau lectura, aqueth jutjament imagé portat peu Senhor contra los divèrs aspèctes de la fe protestanta que s'aplica a l'adventisme deu setau dia institucionau tombat dens l'apostasia, au son torn, per un refús de la lutz profetica divina ; açò, en despieit deus avertiments balhats per Ellen G.White dens lo capítol « lo refús de la lutz » deu son libe adreçat aus ensenhants adventistas « lo Ministèri Evangélique ». En 1995, l'aliança oficiau de

l'adventisme dab lo protestantisme qu'ei vienuda confirmar lo juste jutjament profetizat per Diu. A relhevar lo hèit qui las duas cadudas an ua medisha causa : lo reget e lo mesprètz entà la paraula profetica prepausada per Diu, per un servidor qui a causit entad aquera tasca.

Lo « malaür » qu'ei l'òra deu mau dont l'instigator e inspirator qu'ei Satan l'enemic de Jèsus e deus sons sents elegits. L'Esperit que'ns va revelar en imatge, çò que vad un discípol de Jèsus-Crist quan ei regetat per eth entà èste liurat au drac ; çò que constitueish alavetz, un vertadèr gran « malaür ».

Verset 1 : « lo cinquau que sonè . E que vivi ua estela qui èra tombada deu cèu sus la tèrra. La clau deu potz de l'abisme que l'estó balhada, »

Un « cinquau », mes gran avertiment qu'ei adreçat aus elegits deu Crist metut a despart despuish 1844. « l'estela qui èra tombada deu cèu » n'ei pas « l'estela Absinti » deu capítol precedent qui ei pas « tombada », « sus la tèrra », mes « suus fluvis e las honts d'aigas ». Qu'ei la de l'epòca « sardas » on Jèsus rapèra qu'eth « que tien las sèt estelas enter las soas mans ». Entà las soas « òbras » declaradas « imperfèitas », Jèsus qu'a getat per tèrra, « l'estela » deu messatgèr protestant.

L'espròva adventista qu'estó mercada a la prima 1843 per la fin d'ua prumèra espèra deu retorn de Jèsus-Crist. Ua segonda espèra d'aqueth retorn qu'a pres fin lo 22 d'Octobre de 1844 . N'ei pas qu'a la sortida d'aquera segonda espròva, qui Diu a balhat aus vencedors la coneishença e la practica deu son sent sabat deu dissabte. Aqueth sabat qu'a pres alavetz lo ròtle deu « sagèth de Diu » qui ei citat dens lo verset 4 d'aqueth capítol 9. Lo scellage deus sons servidors qu'a donc començat après la fin de la dusau espròva, dens l'auton 1844. L'idèa qu'ei la seguenta : l'expression « qui èra tombada » que cibla la data de la prima 1843, tèrme deu decret de Dan.8:14 e fin de la prumèra espròva adventista, en oposicion dab la de l'auton 1844 qui mèrca la debuta deu scellage deus elegits vencedors e lo deu tèma d'aquera « 5au trompeta », dont la mira entà Diu ei de revelar la caduda de la fe protestanta e la de l'adventisme qui va har aliança dab eth après 1994, tèrme deus « cinc mes » profetizats dens los versets 5 e 10. Atau, mentre que los « cinc mes » d'aqueth tèma que començan en l'auton 1844, contèxte de la debuta deu scellage, en subjècte principau, la fe protestanta « qu'èra tombada » abans aquera data, autanlèu la prima 1843. Que's constata alavetz quant la revelacion divina respècta de faïçon que precisa los hèits istorics complits . Las duas datas 1843 e 1844 qu'an cadua un ròtle precis qui'us ei restacat.

Deishada per Jèsus qui la libe au drac, la fe protestanta qu'ei tombada dens lo « potz » o « las pregondors de Satan » catolics que los Reformators denonciavan eths medishs au temps de la Refòrma dens Apo.2:24. Sobtilament, en disent que tomba « sus la tèrra », l'Esperit que confirma l'identitat de la fe protestanta simbolizada peu mot « tèrra » qui rapèra la soa sortida deu catolicisme aperat « mar » dens Apo.13 e 10:2. Dens lo messatge de « Filadèlfia », Jèsus que presenta « pòrtas » obèrtas o barradas. Ací, ua clau que'us obreish un camin plan diferent puishque'us hè accedir a « l'abisme » simbèu de la disparicion de la vita. Qu'ei l'òra on, entà eths, « la lutz que vad tenèbras » e « las tenèbras que vaden lutz ». Adoptant en eretatge los principis de las pensadas filosoficas republicans, que pèrden de vista la reau santetat de la fe purificada per la sang de Jèsus-Crist. Que relhevam la precision « que l'estó balhat ». Lo qui balha atau a cadun segon las soas òbras, que -ei Jèsus Crist lo divin Jutge . Pr'amor qu'ei tanben eth, lo gardian de las claus ; « la clau de David » entaus elegits benesits en 1873 e 1994, segon Apo.3:7, e « la clau de l'abisme » entaus descaduts de 1843 e 1994.

Verset 2 : « e qu'obrí lo potz de l'abisme . E que montè potz un hum, com lo hum d'un hornàs gran ; e lo só e l'aire qu'estón escurits peu hum deu potz . »

La fe protestanta que càmbia de mèste e de destin, e las soas òbras que'n son egaument cambiadas . Qu'accedeish atau au sòrt drin envejable d'aver a patir la destruccion deu jutjament darrèr peu « defunt » de la « segonda mort » qui serà evocat dens Apo.19:20 e 20:10. Prenent l'imatge « d'un estanh de huec e de sofre » aqueth « defunt » deu jutjament darrèr que serà un « hornàs gran » qui miaça los transgresseurs deus comandaments de Diu despuish la lor proclamacion suu mont Sinai segon Exo.19:18 : « la montanha de Sinai qu'èra tota en hum, pr'amor que l'Etèrne qu'i èra devarat au miei deu huec ; aqueth hum que's lhevava com lo hum d'un hornàs, e tota la montanha que tremolava dab violència . » L'Esperit qu'utiliza puish la tecnica cinematografica aperada « flash-back », lo retorn endarrèr, qui revèlan las òbras realizadas pendent, qui enquèra en vita, los descaduts que servivan lo drac . Lo mot « hum » pòrta ací un doble sens : lo deu huec de « lo hornàs gran » a prepaus de lo quau legem dens Apo.14:11 : « E lo hum deu lor torment que monta aus sègles deus sègles ; e n'an pas repaus ni dia ni nueit, los qui adòran la bèstia e lo son imatge, e quau que sia que recep la mèrca deu son nom », mes tanben lo de las « pregàrias deus sents » segon Apo.5:8, ací, las deus faus sents. Pr'amor qu'ua abundanta activitat religiòsa manifestada per pregàrias justifica aqueras paraulas qui Jèsus l'adreça dens sardes, en 1843 : « Que passas entà estar vivent ; e qu'ès mòrt ». Mort, e dus còp mort, puishque la mort suggerida ei « la segonda mort » deu « jutjament darrèr ». Aquera activitat religiòsa trompa totòm lhevau Diu e los sons elegits qui esclaira. Aquera engana generalizada qu'ei de

« l'intoxicacion » com que ditz lo monde modèrne . E qu'ei plan l'idèa d'ua intoxicacion qui l'Esperit suggereish per l'imatge de « lo hum » qui s'espandeish dens « l'aire » au punt d'escuir « lo só ». Si aqueste qu'ei lo simbèu de la vertadera lutz divina, lo de « l'aire » que designa lo maine reservat deu drac, aperat « lo prince de la potècia de l'aire » dens Eph.2:2, e que Jèsus apèra « lo prince d'aqueth monde » dens Jean 12:31 e 16:11. Dens lo monde, l'intoxicacion qu'a entà mira de mascar vertats qui deven demorar secretas. Suu plan religiós, qu'ei la medisha causa : la vertat n'ei pas qu'entà l'elegit. La multiplicacion deus grops protestants qu'a avut en efèit l'eficacitat de mascar l'existéncia de la fe adventista deu setau dia ; açò dinc en 1995 on l'an arcuelhuda dens los lors rengs entà la soa « malaür gran ». Dens aquera navèra situacion espiritua, que seràn las victimas de la segonda mort qui transformarà en hornàs ardent la susfàcia de la tèrra. Lo messatge qu'ei esglasiant e que's pòt comprèner que Diu l'aja pas prepausat en clar. Qu'ei reservat aus elegits entà que comprenan a quau sòrt qu'an escapats .

Verset 3 : « Hum que sortín deus sautaprats, qui s'expandín sus la tèrra ; e que'us estó balhat un poder com lo poder qui an los escorpions de la tèrra. »

Las pregàrias simbolizadas per « lo hum » que sòrten de las bocas e deus esperits deus protestants descaduts, donc òmis e hemnas simbolizats per « sautaprats » pr'amor deu lor nombre gran. Que son en efèit multituds de creaturas umanas qui son tombats en 1843 e qu'ac rapèri, en 1833, dètz ans mei de d'òra, lo Senhor qu'avèva balhat ua idèa d'aquera multitud per « la caduda de las estelas » complida la nueit deu 13 de Noveme de 1833 enter miejanueit e 5 òras deu matin, segon lo testimoniatge ocular istoric. Un còp enquèra, l'expression « sus la tèrra » que pòrta lo doble sens de l'extension terrèstra e de l'identitat protestanta. Qui aprècia los « sautaprats » guastadors e devastadoras ? Pas los agricultors, e Diu n'aprècia pas mei los credents qui ac tradeishen e qu'òbran dab l'adversari entà destrusir la soa recòlta d'elegits, qu'ei pr'amor d'aquò qu'aqueth simbèu los ei aplicat. Puish, dens Ezéchièl 2, aqueth cors qu'admonèsta de 10 versets, lo mot « que rebèlla » qu'ei citat 6 còps entà designar los « rebèlles » judius que Diu trèta « de bròcs, de romècs e d'escorpions ». Ací, aqueth tèrme « escorpion » que concerneish los rebèlles protestants . Dens lo verset 3, l'allusion au son poder que prepara l'usatge d'un simbèu subtiu deus mei importants. Lo poder deus « escorpions » qu'ei de picar mortament las lors victimas peu hisson de la lor « coda ». E aqueth mot « coda » que pren dens la pensada divina, ua significacion fundamentau revelada dens Esaïe 9:14 : « lo profèta qui ensenja la mensonja qu'ei la coda ». Los animaus qu'utilizan la lor « coda » entà caçar e hoetar las moscas e autas insèctes parasits qui'us agaçan. Que's retròba ací, l'imatge de la faussa « profetessa Jézabel » qui passa lo son temps a fustigar e har sofrir Diu e los sons servidors infidèus enganats. La practica de la flagellation volontària entà expiar lo pecat hèit d'alhors partida deus ensenhaments de la fe catolica. Dens Apo.11:1, l'Esperit que confirma aquera comparason en utilisant lo mot « matrassa » a lo quau la clau Esaïe 9:14 que balha la medisha significacion qui lo mot « coda ». Aqueth imatge de la glèisa papau que s'aplica tanben, despuish 1844, aus credents protestants descaduts vaduts entà Diu deus profètas qui ensenhan la mensonja sia, deus faus profètas. Lo mot « coda » suggerit que serà clarament citat dens lo verset 10.

La construccion de la 3au espèra adventista
(aqueth còp, deu setau dia)

Verset 4 : « Que'us estó dit de non pas pas har de mau d'èrba de la tèrra, ni a nada verdura, ni a nat arbo, mes solament aus òmis qui avèvan pas lo sagèth de Diu suu front. »

Aqueths « sautaprats » aquí ne devòran pas la verdura, mes que son nosiblas entaus òmis qui son pas protegits peu « sagèth de Diu ». Aquera mencion deu « sagèth de Diu » que confirma lo contèxte de l'epòca cobèrta dejà concernida dens Apo .7. Los messatges que son donc parallèles, lo capítol 7 tà çò deus elegits sagelats e lo capítol 9, los descaduts abandonats. Que rapèri que segon Matt.24:24, qu'ei impossible de sedusir un autentic elegit. Las dalhas profètas que's seduseishen donc enter eths, los uns los autes.

La precision, « lo sagèth de Diu suu front », qu'indica la debuta deu scellage deus servidors adventistas elegits de Diu sia, lo 23 d'Octobre de 1844. Lo detalh qu'ei evocat juste abans la citacion deu periòde deus « cinc mes » profetics deu verset qui segueish ; ua durada de 150 annadas reaus qui van préner supòrt sus aquera data.

Verset 5 : « Que'us estó balhat, non de'us tuar, mes de'us tormentar pendent cinc mes ; e lo torment qui causavan qu'èra com lo torment qui causa l'escorpion, quan eth pica un òmi. »

Lo messatge de Diu qu'amassa dens lo son imatge de las accions complidas dens temps diferents ;

çò que trebola e que hè difficile l'interpretacion imagée . Mes aquera tecnica estant compresa e recebuda, lo messatge que vad plan clar . Aqueth verset 5 qu'estó a la basa de la mea anóncia deu retorn de Jèsus-Crist entà 1994. Que s'i tròba los preciós « cinc mes » profetics qui, debutant en 1844, que permeten d'establir la data 1994. Totun, entà realizar lo projècte de Diu, que deví imperativament restacar ad aquera data lo retorn gloriós de Jèsus-Crist. Qu'ei atau com, parciaument eishorbat sus ua precision deu tèxte qui auré tornada aquera esperança impossibla, qu'ei perseverat dens lo sens volut peu men Creator . En efèit, lo tèxte que precisa : « que'us esté balhat, non de'us tuar, mes de'us tormentar pendent cinc mes ». La precision « non de'us tuar » ne permetè pas d'includir lo tèma de la « 6au trompeta », ua mostruosa guèrra tuadora, dens lo temps cobèrt per la « 5au trompeta » ; lo temps de 150 annadas reaus. Mes en lo son temps, William Miller qu'estó dejà parciaument eishorbat entà complir ua accion voluda per Diu ; descobrir ua error permetent de relançar l'esperança deu retorn deu Crist entà l'auton 1844 ; ua faussa error, puishque los calculs inicials establint la prima 1843 que son confirmats uei dens los nostes darrèrs calculs . La volontat e la potència de Diu que son sobeiranassas e urosament entaus sons elegits, arren ni arrés ne pòt pas entrar lo son projècte. Lo hèit qu'ei qu'aquera error d'anóncia a conduït l'adventisme oficiau a testimoniar, en 1991, d'ua actitud de mesprèt de cap a ua esperança deu retorn de Jèsus-Crist anonciat entà 1994. E lo péger entaus adventistas, qu'ei d'estar estats privats de la darrèra lutz profetica qui esclaira, integraument, los 34 capítols deus libes Daniel e Apocalipsi, com cadun que'n pòt uei aver la pròva en legent lo present document. Çò hant, que son egaument privats autas navèras lutz qui Diu m'a balhadas despuish la prima 2018 a perpaus de la soa lei e a perpaus deu retorn deu Crist qui tornarà, qu'ac sabem adara, a la prima 2030 ; e açò sus basas navèras separadas de la construccion profetica de Daniel e Apocalipsi. Enter 1982 e 1991, entà jo, los cinc mes qu'èran ligats a l'activitat deus faus profètas qui's devèn perlongar dinc au retorn de Jèsus-Crist. Convençuts per aqueth rasoament, au demorant justificat, n'èi pas vist la restriccion deu temps qu'impausava la defensa « de tuar ». E ad aquera epòca la data 1994 que representava l'annada 2000 de la vertadèra neishença de Jèsus-Crist. Qu'ajusti qu'arrés, abans jo, n'a pas identificat la causa de la mea error ; çò que confirme un compliment confòrme a la volontat de Diu. Que portam la nosta atencion adara sus la precision « mes de'us tormentar pendent cinc mes ». La formula qu'ei hèra enganaira pr'amor que lo « torment » dont ei question n'ei pas patit per las victimas pendent las « cinc mes » profetizats. Lo « torment » a lo quau l'Esperit alludit serà infligit aus descaduts pendent lo jutjament darrèr, on serà causat per las cremaduras de « l'estanh de huec », castig de la « segonda mort ». Aqueth « torment » qu'ei anonciat dens lo messatge deu tresau anjo d'Apo.14:10-11 que lo verset precedent evocava en citant « lo hum » « deu lor torment » ; un messatge qui los adventistas coneishen plan puishque constitueish un element de la lor mission universau. Coneishent d'avança, la caduda d'aqueth adventisme oficiau, sobtilament, l'Esperit dit dens aqueth messatge « que beurrà, eth tanben, deu vin de la furor de Diu versat shens mescla dens la copa de la soa colèra, e que serà tormentat dens lo huec e lo sofre davant los sents anjos e davant l'Anhèth ». Aquera precision « eth tanben » cibla, successivament, la fe protestanta, puish l'adventisme oficiau infidèu regetat en 1994 per Jèsus-Crist eth medish. Despuish aquera data, en confirmacion de la soa malediccion, aqueth navèth « que rebèlha » qu'a rejunt l'aliança ecumenica qui regropa los catolics e los protestants dejà copats de Diu. Mes abans la caduda de l'adventisme oficiau, la formula « eth tanben » que s'aplicava entaus protestants descaduts, pr'amor que tombats en 1844, qu'anavan d'ara enlà partatjar lo sòrt deus catolics, deus ortodòxes e deus faus judius. En hèit, « eth tanben » que concerneish tots los non-catolics qui aunoran la glèisa catolica de Roma, en entrant dens la soa aliança ecumenica, e en aunorant las ordenanças de Constantin 1èr : la soa « dia deu só » dominicau, e nadau, (nadau deu 25 de deceme). En causint la fòrma deu singular « eth tanben », meilèu que lo son plurau « eths tanben », l'Esperit que'ns rapèra que la causida religiósia ei ua causida individuu qui responsabiliza, que justifica o culpabiliza de cap a Diu, l'individú, e non, la comunautat ; com « Noé, Daniel e Job qui saubarèn pas ni hius ni dròllas » segon Ezé.14:18.

Los torments de la segonda mort deu jutjament darrèr

Verset 6 : « En aqueths dias, los òmis que cercaràn la mort, e ne la trobaràn pas ; que desiraràn se morir, e la mort que huegerà luenh d'eths. »

Las idèas que s'encadenan plan logicament . Vient d'evocar los « torments de la segonda mort », l'Esperit que profetiza dens aqueth verset 6, suus dias de la soa aplicacion, qui vieneràn en fin deu 7au millenari, ciblat per l'expression « en aqueths dias ». Que'ns revèla alavetz las particularitats d'aqueth castig finau redobtable au mei haut pas. « los òmis que cercaràn la mort, mes ne la trobaràn pas ; que desiraràn de's morir, e la mort que huegerà luenh d'eths ». Çò qu'ignòran los èstes umans, qu'ei que lo còs de la resurreccion deus maishants aurà caracteristicas plan diferentas de las deus còs carnaus actuaus. Entau lor castig finau, lo Diu creator que va recrear la lor vita en la hant capabla

de's perlongar dens un estat conscient dinc a la destruccion deu lor darrèr atòme. En mei, la longor deu temps de sofriment que serà adaptada individuaument entà cada individú, en foncion deu verdict prononciat sus la soa culpabilitat individua. Marc 9:47-48 que confirma en aqueths tèrmes : « ... èste getat dens la géhenne, on lo lor vèrme se moreish pas pas, e on lo defunt ne s'escanteish pas pas . » Que cau enquèra relhevar que la fe protestanta partatja dab la glèisa catolica hèra dògmas religiós mensongèrs, en mei deu dimenge, prumèr dia consacrat au repaus, qu'i a la credença a l'immortalitat de l'amna, qui conduseish los protestants a créder a l'existéncia de l'in·hèrn ensenhat peus catolics. Atau, la miaça catolica de l'in·hèrn on, eternaument, los damnats que son tormentats dens lo huec, miaça qui l'a sosmetut tots los monarcas de las tèrras crestianas, qu'avèva drin vertadèr, mes sustot hèra faus. Pr'amor que, en prumèr, l'in·hèrn preparat per Diu ne prenerà pas fòrma qu'a la fin de las « mila ans » deu jutjament celèste deus maishants peus sents. E en segond, los sofriments ne seràn pas etèrnes, maugrat que perlongadas, au par de las condicions terrèstras actuaus. Au demiei deus qui van véder la mort huéger luenh d'eths, que's trobaràn los adèptes e fervorós defensors deu dògma grèc pagan de l'immortalitat de l'amna. Dieu que'us va atau auherir l'experiéncia d'imaginar çò qui seré lo lor sòrt si la lor amna èra estada reaument immortal. Mes qu'ei sustot, los adorators deu « dia deu só invençut » qui van encontrar la lor divinitat ; la tèrra era medisha qui'us portava, estant vaduda un « só » per la fusion deu magma de huec e de sofre.

L'aparéncia mortaument enganaira

Verset 7 : « Aqueths sautaprats que semblavan a chivaus preparats entau combat ; qu'i avèva suus lors caps com coronas parièras a aur, e las lors caras qu'èran com caras d'òmis. »

Dab los sons simbèus, lo verset 7 qu'illustra lo projècte d'accion deu camp protestant descadut . Los grops religiós (chivaus) que son amassats entà un « combat » espirituaual qui's complirà unicament a la fin deu temps de gràcia mes la mira finau qu'ei plan aquí . Aqueth combat que recep dens Apo .16:16 lo nom « Harmaguédon ». Puish que convien de relhevar l'insisténcia de l'Esperit sus la soa comparason dab la realitat de las causas ; çò que hè en multiplicant l'usatge deu tèrme « com ». Qu'ei la soa faïçon de dénier las faussas reivindicacions de las gents religiósas concernidas. Tot n'ei pas qu'enganaira aparéncia : la « corona » promesa au vencedor de la fe, e la fe (l'aur) era medisha qui a pas qu'ua « semblança » dab la vertadèra fe. Las « caras » d'aqueths faus credents que son eths medishs enganaires puishque'us demora pas qu'ua aparéncia umana. Lo qui exprimeish aqueth jutjament que sonda los rens e los còrs. Que coneish las pensadas secretas deus èstes umans e que hè partatjar la soa vision de la realitat aus sons elegits.

Verset 8 : « Elles qu'avèvan peu com peu de hemnas, e las lors dents qu'èran com dents de leons. »

Segon 1Agacin.11:15, lo peu de las hemnas que'us sèrv de vela . E lo ròtle d'un veu qu'ei de mascar la cara sia, l'identitat deu subjècte velat. Aqueth verset 8 que denóncia peus sons simbèus l'aparéncia enganaira deus grops religiós crestians . Qu'an donc, l'aparéncia exteriora (lo peu) de glèisas (hemnas, dens Eph.5:23-32), mes los lors esperits que son animats de la ferocitat (las dents) deus « leons ». Que's compren mèlher atau perqué, las lors caras n'an pas qu'ua aparéncia umana. N'ei pas shens rason, qui Jèsus los compara a leons. Que rapèra atau l'estat d'esperit deu pòble roman qui hasèva devorar los prumèrs crestians peus leons dens las lors arenas. E aquera comparason qu'ei justificada puishqu'a la fin deu monde, que voleràn, un còp de mei, har se morir los darrèrs vertadèrs elegits de Jèsus-Crist.

Verset 9 : « Elles qu'avèvan coirassas com coirassas de hèr, e lo brut de las lors alas qu'èra com un brut de carris a mantun chivau qui corren au combat. »

Aqueth verset que cibra la contrefaçon de la panoplia deu vertadèr soldat de Jèsus-Crist qui pòrta la « coirassa » de la justícia (Eph.6:14), mes ací, aquera justícia qu'ei dura com « lo hèr » déjà simbèu de l'empèri roman dens Daniel. Los « sautaprats » que hèn brut dab « las lors alas » quan s'activan. La comparason qui vien que concerneish donc l'accion. La precision qui segueish que confirma lo ligam dab Roma dont las corsas de carris a « mantun chivau » que regaudivan los romans dens los lors circuits . Dens aqueth imatge, « mantun chivau », que significa : mantun grop religiós amassat entà tirar lo « carri » roman sia, entà glorificar l'autoritat de Roma ; Roma qui a sabut manipular los autes dirigents religiós entaus assujettir per las soas seduccions. Qu'ei atau com l'Esperit resumeish l'accion deu camp rebèlle. E aquera amassada en favor de Roma que'us preparan entau « combat de Harmaguédon » finau dirigit contra los opausants au dimenge, observators fidèus deu sabat santificat per Diu, e de faïçon inconscienta, contra Crist, lo lor Defensor Protector.

Verset 10 : « Elles qu'avèvan codas parièras a escorpions e agulhons, e qu'ei dens las lors codas qui èra lo poder de har mau aus òmis pendent cinc mes. »

Aqueth verset que lhèva lo veu deu verset 3, on lo mot « coda » qu'èra suggerit au títol de « poder deus escorpions ». Qu'ei citat clarament maugrat que la soa significacion sia pas clara entau qui la va pas cercar dens Esaïe 9:14. N'ei pas lo men cas, tanben que rapèri aquera importanta clau : « lo

profèta qui ensenja la mensonja qu'ei la coda ». Que clarifiqui lo messatge codat en aqueths tèrmes : aqueths grops qu'avèvan profètas mensongèrs (codas) e rebèllas (escorpions) e de las lengas mensongèras (agulhons), e qu'èra dens aqueths faus profètas (codas) qui èra lo poder de har mau aus òmis sia, de'us sedusir e los convèncer d'aunorar lo dimenge roman pendent 150 annadas (cinc mes) de patz religiósas garantidas per Diu ; çò que'us expausa irremediablament aus « torments de la segonda mort » deu jutjament darrèr a la fin deu 7au millenari. Quan pensi que multitudes veden pas l'importància deu dia deu repaus ! Si credèn en aqueth messatge revelat descodat, que cambiarén d'avis .

Verset 11 : « Elles qu'avèvan sus eras com rei l'anjo de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. »

De mei en mei precisa, l'acusacion divina qu'atenh son que comola : aqueths grops religiós qu'an entà rei, Satan, « l'anjo de l'abisme » qui serà ligat sus la tèrra desolada pendent « mila ans » segon Apo.20:3. Lo mot « abisme » que designa, dens Gen.1:2, la tèrra abans que pòrte lo mendre signe de vida. Aqueth tèrme que designa atau la tèrra hèita desolada, tota fòrma de vida estant avalida peu retorn gloriós deu Crist. Que serà dens aqueth estat pendent « mila ans », dab entà sol abitant, l'anjo Satan retienut presonèr sus era. Lo qui Diu apèra dens Apo.12, lo « dragon, e la sèrp, lo drac e Satan », que recep ací lo nom Destructor, significacion deus mots « ebrèu e grèc, Abaddon e Apollyon ». Sobtilament, l'Esperit que ns'indica com aqueth anjo s'i pren entà destrusir l'òbra de Diu qui combat. « l'ebreu e lo grèc » que son las lengas de l'escritura biblica originau . Atau, desempuish que la fe protestanta ei tombada sia, en 1844, debuta deu tèma d'aquera « 5au trompeta », lo drac que l'a recuperada dab lo son interès plan conegut entà la senta Bíblia. Mes de l'auta part de las gloriosas debutas de la Refòrma, qu'ei adara utilizada entà destrusir lo projècte de Diu. Satan qu'aplica dab la fe reformada descaduda, aqueth còp dab escaduda, çò qu'avèva vanament temptat entà har tombar lo Crist eth medish, pontuaument de la soa espròva de resisténcia.

Verset 12 : « lo prumèr malaür qu'ei passat . Aquí que vien enqüèra dus malaürs après aquò. »

Ací que s'acaba, au verset 12, aqueth tèma plan particular de la « 5au trompeta ». Aqueth moment qu'indica que l'umanitat ei entrada dens l'annada 1994 deu son calendari usuau. Fins aquí, la patz religiós qu'a perdurat enter totas las religions monoteïstas . Arrés n'ei pas estat tuat entà un motiu espiritua d'engatjament religiós. La defensa de tuar verset 5 qu'a donc estiu respectada e complit com Diu que l'avèva anonciat .

Mes autanlèu lo 3 d'aost de 1994, lo tot prumèr atemptat religiós musulman deu GIA que tua cinc foncionaris francés prèrs de l'ambaishada de França a Argièr, seguit la velha deu Nadau crestian lo 24 de deceme de 1994, per un atemptat, contra un avion francés, qui tua tres personas a Argièr, dont un francés. L'estiu seguent, los grops armats islamistas deu GIA argerian que lançan atacas mortaus dens lo RER de París, lo capdilh francés. E en 1996, 7 prèstes catolics francés que son estats descapitats a Tibhirine en Argeria. Aqueths testimoniatsges que balhan atau la pròva qui las « cinc mes » profetizats que son estats despassats . Las guèrras religiósas que pòden donc reprèner e se perlongar dinc au cap deu monde mercada peu retorn deu Crist gloriificat.

La 6au trompeta : Lo dusau gran « malaür »

Sheisau castig de tota la faussa santetat crestiana

La Tresau Guèrra Mondiala

Verset 13 : « lo sheisau que sonè . E qu'entenoi ua votz vienent deus quate còrns de l'autar d'aur qui ei davant Diu, »

Aqueth sheisau castig d'avertiment que constitueish lo « dusau » gran « malaür » anonciat dens Apo.8:13. Que precedeish la fin deu temps de la gràcia collectiva e individuau e que's va atau complir enter 2021 e 2029. Dab aqueth verset 13, l'entrada dens lo tèma de la « 6au trompeta » que va confirmar lo retorn de la guèrra e l'autorizacion « de tuar ». Aqueth tèma navèth que concerneish los medishs grops religiós qui los de la « 5au trompeta » precedenta. Los simbèus utilizats que son identics . Tanben las causas que s'explican atau : los pòbles de la « 5au trompeta » que's son abituats a « non pas tuar », anant dinc a defènder la pena de mort, en Euròpa e dens daubuns Estats deus USA. Qu'i an trobat lo mejan de har foncionar avantageusement lo comèrci internacionau qui'us a enriquits. Ne son pas donc mei deus adèptes de la guèrra, mes deus defensors de la patz a tota fòrça. La guèrra enter pòbles crestians que sembla donc exclusiva, mes ailàs ua tresau religion monoteïsta qu'ei hèra mensh pacifica, qu'ei l'islam qui marcha sus duas camas : la deus terroristas qui

ageishen e la deus autes adèptes qui aplaudeishen a las lors accions murtrèras. Aqueth interlocutor que torna donc la perspectiva d'ua patz duradissa impossibla, e que sufiserà, au Diu creator, de « sonar » la soa autorizacion entà que lo tust de las civilizacions e de las religions que's produesca dab efèits mortaus considerables . Sus la rèsta de la tèrra, cada pòble qu'aurà tanben lo son enemig tradicionau, las divisions preparadas peu drac e los sons demònis tà çò de tota la planeta.

Totun ací, la profecia que cibra un territòri particular, l'occident crestian infidèu.

Lo darrèr castig, abans los « sèt darrèrs hlagèths »qui precedeishen lo retorn deu Crist, que's presenta au nom de la « 6au trompeta ». Dejà, abans d'entrar dens los detalhs deu tèma, que sabem qu'aqueth tèma ei plan lo segond deus « malaürs grans » anonciats per « l'agla » de l'empèri napoleonian dens Apo.8:13. Solament, dens un montatge adaptat dens aquera intencion, la profecia d'Apo.11 qu'imputa aqueth nom « segond malaür » a la Revolucion Francesa aperada « la bèstia qui monta abisme ». Qu'ei egaument lo tèma de la « 4au trompeta » d'Apo.8. L'Esperit que'ns suggereish donc l'existéncia d'ua estreita relacion enter los eveniments concernits per la « 4au e la 6au trompeta ». Que vam descobrir quaus son aqueras relations.

Quan la « 6au trompeta » que sona, la votz deu Crist, intercesseur davant l'autar deus perfums qu'exprimeish un ordi . (Segon l'imatge deu tabernacle terrèstre qui profetizava lo son futur ròtle celèste d'intercesseur entà las pregàrias deus elegits).

L'Euròpa occidentau cibra de la colèra de Jèsus-Crist

Verset 14 : « e disent au sheisau anjo qui avèva la trompeta : Desliga los quate anjos qui son ligats suu fluví gran d'Euphrate. »

Jèsus-Crist que declara : « Desliga los quate anjos qui son ligats suu fluví gran l'Euphrate » : libèra las poténcias démoniaques universaus centradas sus Euròpa simbolizada peu nom Euphrate ; l'Euròpa occidentau e las soas extensions americanas e australianas on son retienudas despuish 1844, segon Apo.7:2 ; que s'ageish deus quate anjos a qui ei estat balhat de har mau a la tèrra e a la mar. Las claus d'interpretacion que son simplas e logicas. « L'Euphrate » qu'ei lo fluví qui irrigava la Babylone antica de Daniel. Dens Apo.17, « la prostituïda » aperada « Babylone la grana » sèti « sus de granas aigas », simbèus « de pòbles, de nacions e de lengas ». « Babylone » designant Roma, los pòbles concernits que son los pòbles europèus . En designant Euròpa entà cibra principau de la soa colèra murtrèra, lo Crist Diu, qu'enten castigar los qui ac tradeishen e que hèn autan drin de cas deus sofriments qui a enduradas sus la soa dolorosa crotz, qui lo verset precedent vien de raperar, en citant lo mot « autar », qui la profetizava dens los rites simbolicos de l'anciana aliança.

En ciblant Euròpa, l'Esperit que punta la soa venjança contra dus país qui concentran la lor culpabilitat de cap a eth. Que s'ageish de la fe catolica, la glèisa mair, e de la hilha ainada, com nomma França qui l'a tant sostienuda pendent los sègles, despuish la soa debuta, per Clodovèu, lo 1èr rei deus francs.

Lo primèr ligam dab la « 4au trompeta » qu'apareish, qu'ei França, pòble revolucionari qui a semiat la soa semença d'incredulitat au demieï de totas las nacions crestianas de la tèrra, en expandint que'us escrives deus sons filosòfes, liures pensaires atèus. Mes qu'ei tanben, la Roma papau, qui la Revolucion deus francés devè destrusir e redusir au silenci. Un estudi comparatiu de las trompetas dab los castigs d'avertiments presentats aus ebrèus dens Lévitique 26 que balha au quatau lo ròtle d'ua « espasa » divina qui « que venja la soa aliança ». Aqueth còp, per la « 6au trompeta », Jèsus que va venjar la soa aliança eth medish en frapant los dus pòbles copables e los lors aliats europèus. Pr'amor que segon, Apo.11, l'ateïsme francés qu'avèva « regaudit » e cabussat dens « l'alegria » los pòbles d'a l'entorn : « que s'enviaràn deus presents los uns los autes » que's lei dens Apo .11:10. Au son torn, lo divin Crist, que'us va portar los sons presents : bombas convencionaus e atomicas ; lo tot precedit per un virus contagiós mortau apareishut fin 2019 en Euròpa. Au demieï deus presents a remarcar, que's tròba l'auhèrta de l'estatua de la libertat per França a la vila de Nava Iòrc deus USA. Lo modèl qu'èra autan meravilhós qu'en seguit de França, autes país europèus que son vaduts de las republicas . En 1917, Russia que reprenrà lo modèl dab la medisha ecatombe .

La guèrra nucleara mondial

Verset 15 : « E los quate anjos qui èran prèst entà l'òra, lo dia, lo mes e l'annada, qu'estón desligats entà que tuessen lo tèrç deus òmis. »

Preparats entà « har mau a la tèrra e a la mar » segon Apo.7:2, « los quate anjos que son desligats entà que tuen lo tèrç deus òmis » e l'accion qu'ei programada e esperada despuish longtemps, com l'indique aqueth detalh : « qui èran prèst entà l'òra, lo dia, lo mes e l'annada ». Solament, despuish quan aqueth castig ei vadut necessari ? Despuish lo 7 de Març de 321, data on l'adopcion deu dia deu só impausat per Constantin 1èr que s'ei complida . Segon Apo.17, dont lo tèma ei « lo jutjament de la prostituïda Babylone la Grana », lo nombre 17 que simboliza lo jutjament divin . Aplicat en nombre de

sègles a partir deu 7 de Març de 321, aqueth nombre 17 qu'aboteish au 7 de Març de 2021 ; a partir d'aquera data, las 9 darrèras annadas de la malediccion divina que van perméter lo compliment de la « 6au trompeta » d'Apo.9:13.

Que relhevam plan la mencion « tèrç deus òmis » qui rapèra que tanben terrible siaeth, aqueth tresau conflicte mondiau destructor consèrva un caractèr parciau (tèrç) d'avertiment ; qu'ei donc utile entà provocar de las conversions religiósas e conduir deus elegits a s'engatjar entièrament dens l'òbra adventista guidada per Jèsus-Crist. Aquera destruccion que vien castigar e convidar a la pendida, l'umanitat qui a beneficiat de « 150 annadas reaus » de patz religiósas, profetizadas peus « cinc mes » de la « cinquau trompeta ».

Entà plan comprèner lo sens d'aquera punicion, tresau de las guèrras mondias despuish 1914, que la devem mèter en parallèla e la comparar dab la tresau deportacion deus judius a Babylone. Dens aquera darrèra intervencion guerrièra, en – 586, lo rei Nébucadnetsar qu'a hèit destrusir lo reiaume de Juda, la darrèra rèsta de la nacion Israèl ; Jerusalèm e lo son sent temple que son vaduts de las roeinas . Las roeinas deishadas per la tresau guèrra mondiau que van portar la pròva qui l'aliança crestiana a autant apostasiat que l'aliança judiva deu pòble ebrèu. Atau, après aquera demostracion, los subervivents incroyants o religiós que seràn sosmetuts a la darrèra espròva de fe universau qui balha un ultime astre de salut aus credents de totas las religions monoteïstas ; mes lo Diu creator n'ensenha pas qu'ua sola vertat qui concerneish Jèsus-Crist e lo son sent sabat deu dissabte, lo sol vertadèr setau dia.

L'ecatombe anonciada entad aquera guèrra universau que constitueish un aute aspècte de « segond malaür » qui la religa dab la de l'ateïsme revolucionari francés de la « quatau trompeta ». França e sustot lo son capdulh, París, qu'ei dens lo collimateur deu Diu totpoderós . Dens Apo.11:8, que l'imputa los noms « Sodome e Egipte », noms deus ancians enemics destrusits entà l'exemple de faïçon inoblidabla per Diu, l'un peu huec deu cèu, l'aute per la soa poténcia aveuglante. Açò que'ns permet de comprèner que va agir contra era de la medisha faïçon terribla e definitiva. Que cau préner consciéncia de la soa enòrma responsabilitat dens la disparicion de la vertadèra fe. Après aver presa en òdi la religion, lo regime republican qu'ei tombat enter las mans despòtas de Napoleon 1èr entau quau la religion èra pas qu'un argumentar- utile entà la soa glòria personau. Qu'ei au son orgulh e lo son oportunisme qui la fe catolica deu la soa subervita per la soa instauracion deu Concordat qui estó lo destructor deu principi de la vertat divina.

Ua precision demografica : dus cents milions de combatents

Verset 16 : « lo nombre deus cavalèrs de l'armada qu'èra de duas miriadas de miriadas : que n'entenoï lo nombre . »

Lo verset 16 que'ns balha ua importanta precision suu nombre deus combatents qui participan au conflicte engatjat : « duas miriadas de miriadas » sia, dus cents milions de soldats. Dinc en 2021 on redigeish aqueth document, nada guèrra n'a pas atenhut aqueth efectiu dens los sons afrontaments. Totun uei, dab ua demografia mondiau de sèt miliards e miei d'èstes umans, la profecia que's pòt complir. La precision portada per aqueth verset que condemna totas las interpretacions qui an atribuït aqueth conflicte a accions passadas.

Ua guèrra ideologica

Verset 17 : « E atau que vivi los chivaus dens la vision, e los qui los montavan, avent coirassas color de huec, de hyacinthe, e de sofre. Los caps deus chivaus qu'èran com caps de leons ; e de las lors bocas que sortiva deu huec, deu hum, e deu sofre. »

Dens aqueth verset 17, chifra deu jutjament divin, que retrobam los simbèus de la « 5au trompeta » : los grops (chivaus) e los qui los comandan (los cavalèrs). N'an pas entà justícia (coirassa) qui l'accion de cremar peu huec, e quau huec ! Lo huec nuclear comparable au huec deu magma sosterranh terrèstre. L'Esperit que'us imputa las caracteristicas de la Hyacinthe qui correspon dens la repeticion de l'expression dens la fin deu verset au hum. Aquesta simbolizant dejà las pregàrias deus sents dens lo tèma precedent, qu'ei lo caractèr deu son parfum qui devem retièner, e aquí, que comprenem çò qui la soa mencion significa. Aquera planta qu'ei toxica, irritante entà la pèth, e la soa aulor que balha mau de cap . Aqueth ensemble de critèris que defineish lo de las pregàrias deus combatents engatjats. Nada d'aqueras pregàrias n'ei pas recebuda peu Diu creator ; que'u balhan la nausèa e que l'inspiran un pregond hasti . Que cau comprèner que dens aqueth conflicte essenciaument religiós e ideologic que son engatjats unicament de las religions totaument copadas d'eth, mes monoteïstas totun principaument : judaïsme, catolicisme, protestantisme, ortodoxia, islam. Un navèth simbèu clau d'Esaië 9:14 qu'ei citat ací : « lo cap qu'ei lo magistrat o l'ancian ». Qu'i a donc au cap deus grops qui s'afrontan deus magistrats aperats uei « presidents » dens las republicas. E aqueths presidents que son dotats de la fòrça deu « leon », lo rei deus animaus e rei de la Jungla. Lo sens per fòrça que l'ei

balhat dens Jutges 14:18. Dens lo son messatge, l'Esperit que profetiza un engatjament guerrièr pilotat a distància per caps d'Estats plan poderós, autoritaris, e religiosament engatjats, puishqu'ei de la lor « boca » qui sòrten las lors pregàrias imagedes peu mot « humada ». Deu lor medish « boca » que sòrten au còp deus ordís de destrucció peu « defunt », de las pregàrias per la « humada », e de las avalidas de multitud, en ordenant l'usatge de las bombas nuclearas imagedes peu « sofre ». Visiblament, l'Esperit que vòu relhevar l'importància d'aquera fòrça nucleara qui ei a disposicion d'un sol òmi. Jamei pendent l'istòria de la tèrra, un tau poder destructor qu'a dependut de la decision d'ua sola persona . La causa qu'ei en efèit remarcabla e digna d'èste soslinhada. Mes, entà nosauts qui vivem dens aqueth tipe d'organizacion politica, aqueras enormitats ne nse truan pas quitament plus . Qu'èm tots victimas d'ua sòrta de holia collectiva .

Verset 18 : « lo tèrç deus òmis qu'estó tuat per aqueths tres hlagèths, peu huec, peu hum, e peu sofre, qui sortivan de las lors bocas. »

Lo verset 18 qu'insisteish sus aquera dada deu verset precedent precisant que lo « defunt, lo hum e lo sofre » que constituiescan hlagèths voluts per Diu ; çò que lo verset a confirmat en imputant au Crist venjador l'ordi de tuar lo tèrç deus òmis.

La poténcia nucleara deus caps de las nacions

Verset 19 : « Pr'amor que lo poder deus chivaus èra dens las lors bocas e dens las lors codas ; las lors codas qu'èran parièras a sèrps avent caps, e qu'ei dab eras que hasèvan mau. »

Lo verset 19 que confirma lo caractèr ideologic religiós deu conflicte en disant : Pr'amor que lo poder deus grops combatents (los chivaus) qu'èra dens la lor paraula (las lors bocas) e dens los lors faus profètas (las codas) qui èran en aparéncia seductors (sèrps) influents suus caps d'Estat, los magistrats (los caps) peus quaus eths (los combatents) que hasèvan mau . Lo principi atau definit que correspon trèit entà trèit a l'organizacion deus pòbles qui prevau uei au temps de la fin.

Aquera Tresau Guèrra Mondiau qui vien clàuser lo tèma de las « trompetas » o castigs d'avertiment qu'ei autant importanta que Diu l'a anonciada en prumèr aus judius de l'anciana aliança, successivament dens Dan.11:40-45 e Ezéchièl 38 e 39, e puish, aus crestians de l'aliança navèra, dens aqueth libe Apocalipsi com « sheisau trompeta », au títol de darrèr avertiment divin abans la fin deu temps de gràcia. Que retrobam donc ací, aqueths rics ensenhaments complementaris.

Daniel 11:40-45

L'expression, « temps de la fin », nosautas conduch a estudiar aqueth darrèr conflicte de las nacions, revelat e desvolopat dens la profecia de Dan.11:40 a 45. Qu'i descobreishem las fasas principaus de la soa organizacion . A l'origina, en grana partida installat suu territòri de l'Euròpa occidentau, l'islam agressiu aperat « rei deu mieidia » que's truca au pòble europèu catolic en grana majoritat ; la fe catolica papau romana estant lo subjècte qui la profecia cibla despuish Dan.11:36. Lo cap papau roman mirat dinc aquí qu'ei presentat devath lo tèrme « eth » ; au títol de « rei », qu'ei agredit peu « rei deu mieidia », l'islam qui's « que truca ad eth ». La causida deu vèrbe « truca » qu'ei precis e judiciós, pr'amor que ne se « que truan » qui los qui se tròban sus un medish territòri. Qu'ei mentre que profieiant deu hap auhèrt, la situacion avent cabussat l'Euròpa occidentau en plen desastre e ne panica, lo « rei deu septentrion » (o nòrd) « que virolejarà com ua tempèsta » sus aquera presa metuda en dificultat, entà se'n sasir e l'aucupar. Qu'utiliza de « nombrós vaishèths », « carris » e deus combatents qui son pas mei que dels « cavalèrs » e que viu au nòrd, e pas au nòrd de l'Euròpa occidentau, mes au nòrd deu continent Euro-asiatic. E mei precisament au nòrd d'Israèl qui lo verset 41 que suggereish en l'aperant « lo mei beròi deus país ». Russia concernida qu'ei un pòble de « cavalèrs » (los cosaques), neuridor e hornidor de chivaus aus enemics istorics d'Israèl. Aqueth còp, en foncion de totas aqueras dadas, que vad facile d'identificar aqueth « rei deu septentrion » a la poderosa Russia ortodòxa, adversària religiós orientau deu romanisme papau occidentau despuish l'esquisma religiós crestian oficiau de 1054.

Que vienem de retrobar ua partida deus belligerants actors de la tresau guèrra mondiau. Mes Euròpa qu'a aliats poderós qui l'an drin desdeishada pr'amor de la concurréncia economica vaduda desastrosa despuish la venguda d'un virus, lo coronavirus Covid-19. Exsangues, las economias que lutan entà la lor subervita, cada pòble s'aplegant sus eth medish de mei en mei. Totun quan lo conflicte sia engatjat en Euròpa, l'aliat american qu'esperarà la soa òra entà agir.

En Euròpa, las tropas russas qu'encontran drin d'oposicion . Un après l'aute, los pòbles europèus deu nòrd que son aucupats . La França sola qu'opausa ua febla resisténcia militara e las armadas russas que son retienudas dens la partida nòrd deu país . La partida sud que coneish grèus problèmas dab l'islam déjà installat en quantitat dens aquera zòna. Ua sòrta d'acòrd d'interès comun que religa los combatents musulmans e los rus. Los dus que son avides de pilha e França qu'ei un país ric, quitament roeinada economicament. Los arabes que son pilleurs per eretatge tradicionau .

Costat d'Israèl la situacion qu'ei catastrofica, lo país qu'ei aucupat . Los pòbles arabes musulmans qui l'entornejan que son estauviats : Edom, Moab, los mainatges d'Ammon : la Jordania actua.

Causa qui's podèva pas complir abans la data 1979 en la quau Egipte a quitat lo camp arabe entà har aliança dab Israèl, la causida hèita en aqueth temps, dab lo poderós sostien deus USA, que's torna en la soa défaveur ; qu'ei aucupada peus rus . E en precisant « n'escaparà pas », l'Esperit que revèla lo caractèr oportunista de la causida realizada en 1979. En se rengar deu costat deus mei hòrts de l'epòca, que credè escapar au malaür qui l'atrapa. E lo malaür qu'ei gran, qu'ei despolhada de las soas riquessas peus rus ocupants. E com si aquò ne sufisè pas, los libians e los etiopians que la pilhan egaument en passant après los rus.

La fasa nucleara deu conflicte mondial

Lo verset 44 mèrca un cambiament gran dens la situacion de las causas. Mentre qu'aucupan l'Euròpa occidentau, Israèl e Egipte, las tropas russas que son espauridas per « novèlas » qui concerneishen lo lor pròpi territòri rus. L'Esperit que cita « l'orient » en hant referéncia a l'aucupacion de l'Euròpa occidentau mes tanben « lo septentrion » ne referéncia a l'aucupacion d'Israèl ; Russia se trobant a « l'orient » de la prumèra e « au septentrion » de la segonda. La novèla qu'ei autan grèu qu'avie ua holia murtrèra. Qu'ei ací que los USA entran dens la batalha, causint d'avalir peu huec nuclear lo territòri rus. La fasa nucleara deu conflicte qu'ei alavetz engatjada . Campairòus mortaus que's lhèvan en de nombrós lòcs, entà avalir e « exterminar multituds » de vitas umanas e animalèras. Qu'ei dens aquera accion qui « lo tèrç deus òmis qu'ei tuat » confòrmament a l'anóncia de la « 6au trompeta ». Regetadas dinc sus « las montanhas » d'Israèl, las tropas russas deu « rei deu septentrion » que son avalidas shens recèber lo mendre secors : « shens qu'arrés ne lo sia vienut en ajuda ».

Ezéchièl 38 e 39

Ezéchièl 38 e 39 qu'evòcan eths-tanben a la lor faïçon aqueth darrèr conflicte de l'istòria. Que s'i relhèva deus detalhs interessants com aquera precision qui revèla l'intencion de Diu de « mèter ua bocla a la maishèra » deu rei rus entà l'entrainar e l'engatjar dens lo conflicte. Aqueth imatge qu'illustra ua escadença esperlecaira de s'enriquir dab lo son pòble, a la quau poirà pas resistir.

Dens aquera longa profecia, l'Esperit que'ns balha entà mèrcas deus noms : Gog, Magog, Rosch (rus), Méschec (Moscou), Tubal (Tobolsk). Lo contèxte deus darrèrs dias qu'ei confirmat per un detalh tà çò deus pòbles atacats : « Que diràs : Que montarèi contra un país obèrt, que vienerèi sus òmis tranquilles, en securitat dens las lors demoras, tots dens abitacions shens muralhas, e n'avent pas ni varroli ni pòrtas (Ezé.38:11) ». Las vilas modèrnas que son en efèit entièrament obèrtas. E las fòrças qui s'opausan que son tragicament inegaus . L'Esperit que met ací dens la boca deu « rei deu septentrion » de Daniel, aqueth còp lo vèrbe « que vienerèi » qui suggereish ua agression massiva, rapida, e aeriana segon lo vèrbe e l'imatge « que virolejarà com ua tempèsta » de Dan.11:40, a partir d'un lòc pro aluenhat. Dens aquera profecia d'Ezéchièl, n'i a pas mistèri a perpaus deus país concernits ; Russia e Israèl que son clarament identificats . Lo mistèri qu'èra unicament dens Dan .11:36 a 45 on concerniva la papautat romana e lo son territòri europèu. E en balhant lo nom de « rei deu septentrion » a Russia qui agredeish Euròpa catolica papau, Diu hèit referéncia a la soa revelacion balhada a Ezéchièl. Pr'amor qu'ac rapèri, qu'ei principaument cap a la situacion geografica d'Israèl qui Russia se situa au « septentrion ». En hèit, que's tròba a « l'orient » de la posicion de l'Euròpa occidentau papau catolica romana. Qu'ei donc plan entà confirmar la posicion de las tropas russas dens aquera Euròpa papau qu'aucupan e que dominan, qui l'Esperit situa la venguda de las maishantas novèlas despuish « l'orient ». « Que harèi plàver lo huec e lo sofre sus eth e sus las soas tropas (Ezé.38:22) » ; « Qu'enviarèi lo huec dens Magog », que's lei dens Ezé .39:6. Aquí donc la causa de la maishanta novèla qui met en furor lo « rei deu septentrion » de Dan.11:44. Com dens Daniel, l'agressor rus que serà aculé e destrusit sus las montanhas d'Israèl : « Que tombaràs sus las montanhas d'Israèl, tu e totas las toas tropas (Ezé.39:4) ». Mes lo mistèri que cobreish l'identitat deus USA a l'origina d'aquera accion. Que tròbi dens Ezé .39:9 un detalh plan interessant. Lo tèxte qu'evòca la possibilitat de har huec pendent « sèt ans » en cremant las armas utilizadas dens aqueth terrible conflicte mondial. La husta n'ei pas mei la matèria prumèra de las armas modèrnas, mes las « sèt ans » citats que traduseishen l'intensitat d'aquera guèrra e la quantitat de las armas. Despuish lo 7 de Març de 2021, ne demora pas que nau annadas dinc au retorn deu Crist ; las 9 darrèras annadas de la malediccion de Diu au cors de las quaus se complirà lo darrèr conflicte internacionau ; ua guèrra terriblament destructora de vitas e de bens. Segon, lo verset 12, los cadavres rus que seràn enterrats pendent « sèt mes ».

La justícia divina terribla e implaquable

Los cadavres que seràn nombrós e Diu que'ns presenta dens Ezéchièl 9 ua idèa de la sauvagerie

massacrante que va organizar. Pr'amor que la tresau guèrra mondiala esperada entà l'epòca compresa enter 2021 e 2029 qu'ei l'antitype de la 3au guèrra condusida per Nébucadnetsar contra l'ancian Israèl en – 586. Aquí donc çò qui ordena lo Diu gran creator frustrat e mespresat peu son pòble dens Ezé.9:1 a 11:

« Ezé.9:1 Puish cridè d'ua votz hòrta a las meas aurelhas : Apressatz, vosauts qui devetz castigar la vila, cadun lo son instrument de destruccion a man !

Ezé.9:2 E aquí, sheis òmis qu'arribèn peu camin de la pòrta superiora deu costat deu septentrion, cadun lo son instrument de destruccion a man. Qu'i avèva au miei d'eths un òmi vestit de lin, e portant ua escritòri a la cinta. Que's vienón plaçar prè de l'autar d'airain.

Ezé.9:3 La glòria deu Dieu d'Israèl que's lhevè deu chérubin suu quau èra, e que's dirigí cap tau lindau de l'ostau ; e qu'aperè l'òmi vestit de lin, e portant ua escritòri a la cinta.

Ezé.9:4 L'Etèrne que'u ditz : Passa au miei de la vila, au miei de Jerusalèm, e que hès ua mèrca suu front deus òmis qui sospiran e qui gemeishen pr'amor de totas las abominacions qui s'i cometen.

Ezé.9:5 E, a las meas aurelhas, que ditz aus autes : Passatz après eth dens la vila, e frapatz; qui lo vòste uelh sia shens pietat, e n'ajatz pas pas misericòrdia !

Ezé.9:6 Tuatz, destrusitz los vielhs, los gojats, las verges, los mainatges e las hemnas; mes n'apressetz pas quau que sia qu'aurà sus eth la mèrca ; e començatz peu men santuari ! Que comencèn peus ancians qui èran davant l'ostau.

Ezé.9:7 Que'us digó : Solhatz l'ostau, e pleatz de morts las plaças ! Sortitz !... Que sortín, e que frapèn dens la vila .

Ezé.9:8 Com frapavan, e que demoravi enqüèra, que tombèi sus la mea fàcia, e jo m'écrai: Ah ! Senhor Etèrne, ce destrusiràs tot çò qui rèsta d'Israèl, en expandint la toa furor sus Jerusalèm ?

Ezé.9:9 Que'm responó : L'iniquitat de l'ostau d'Israèl e de Juda qu'ei grana, excessiva ; lo país qu'ei pleat de murtres, la vila qu'ei plea d'injustícia, pr'amor que disen: L'Etèrne qu'a abandonat lo país, l'Etèrne ne ved pas arren.

Ezé.9:10 Moi tanben, que serèi shens pietat, e n'aurèi pas pas misericòrdia ; que harèi tornar tombar las lors òbras suu lor cap.

Ezé.9:11 E aquí, l'òmi vestit de lin, e portant ua escritòri a la cinta, que tornè aquera responsa : Qu'èi hèit çò qui m'as ordenat. »

Tous los qui son tuats entà rasons religiósas ne son pas martirs de la fe . Qu'i a dens aquera categoria hèra fanatics prèst a balhar la lor vita, eventuaument, entà la lor religion, mes tanben entà quau que sia ideologia politica o auta. Lo vertadèr martir de la fe l'èst, prumèr, exclusivament, en Jèsus-Crist. Puish, qu'ei, obligatòriament, un elegit dont la vita auhèrta en sacrifici ei pas agradiva au Diu creator, qui si la soa mort ei estada precedida per ua vita que conforma a las soas exigéncias reveladas entau son temps .

Que retrobam donc adara, dens lo tèma de la « 6au trompeta » l'evocacion deu contèxte morau deus temps qui succedeishen a la guèrra.

L'irrépentence deus subervivents

Au contra de çò qui pensan e que cranhen la màger part deus òmis, autan destructoras com sian, las armas nuclearas n'avaliràn pas l'umanitat ; pr'amor que dels « subervivents » que subsistiràn après la fin deu conflicte . A perpaus de las guèrras, Jèsus qu'a declarat dens Matt .24:6 : « Qu'enteneratz parlar de guèrras e de bruts de guèrras : que gardatz d'èste trebolats, pr'amor que cau qu'aqueras causas arriben. Mes ne serà pas enqüèra la fin . » L'avalida de l'umanitat que serà devuda a l'accion deu Diu creator après lo son retorn gloriós dens la persona de Jèsus-Crist. Pr'amor que los subervivents deven estar sosmetut a ua darrèra espròva de fe. Despuish 1945, data de la prumèra utilizacion de l'arma atomica, mei de dus mila explosions realizadas entà ensais per las poténcias terrèstras qui la detienen que's son complidas ; qu'ei vertat, successivament, sus ua longor de temps de 75 ans e la tèrra qu'ei immensa, maugrat que limitada, qu'endura e que supòrta los còps qui l'umanitat l'infligeish. Dens la guèrra nucleara qui vien, au contrari, de las multitudes d'explosions que's compliràn dens un cort periòde e la dispersion de la radioactivitat que harà impossibla lo perlongament de la vita sus la tèrra. Peu son retorn, lo divin Crist que meterà fin aus sofriments de l'umanitat rebèlla agonizanta .

Verset 20 : « los autes òmis qui estón pas tuats per aqueths hlagèths ne's repentín pas de las òbras de las lors mans, de faïçon a non pas pas adorar los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de husta, qui pòden pas ni véder, ni enténer, ni marchar ; »

Au verset 20, l'Esperit que profetiza l'endurcissement deus pòbles subervivents. « los autes òmis qui estón pas tuats per aqueths hlagèths ne's repentín pas de las òbras de las lors mans ». Lo « segond malaür » anonciat au temps de l'empèri que constitueish plan un « hlagèth » divin, mes que precedeish los « sèt darrèrs » qui's van abàter suus pecaires copables, après la fin deu temps de

gràcia d'Apo.15. Qu'ac Cau enquèra ací raperar, aqueths « hlagèths » que puneishen tots l'agression romana portada contra l'ordi deu temps creat peu Totpoderós Diu creator.

« ... ne cessèn pas d'adorar los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de husta, qui pòden pas ni véder, ni entèner, ni marchar ».

Dens aquera enumeracion, l'Esperit que cibla los imatges cultuelles de la fe catolica qui son objèctes d'adoracion de las parts deus adèptes d'aquera religion qu'idolatra . Aqueras efigias que representan, en prumèra, la « Verge Marie », e darrèr era, en grans nombres, deus sents mei o mensh anonimes, pr'amor que dèisha a cadun hèra libertat entà causir lo son sent preferit. Lo mercat gran qu'ei obèrt 24 òras sus 24. Que's prepausa coussinets entà totas las aishèras, de tots estiles e totas talhas. E aqueth tipe de practica qu'irrita particularament lo qui a sofrit sus la crotz de Golgotha ; tanben, la soa venjança que serà terribla . E dejà, après aver hèit conéisher en 2018 aus sons elegits lo son poderós e gloriós retorn entà l'annada 2030, autanlèu 2019, que frapa los pecaires de la tèrra per un virus contagiós mortau . N'ei pas aquí qu'un tot signe petit de la soa colèra a vièner, mes qu'a dejà l'eficacitat entà eth, puishque'u se deu dejà, ua roeina economica shens precedent dens l'istòria de l'Occident d'origina crestiana. E quan son roeinadas, las nacions se querellent, puish se baten e que's combaten .

L'arcast adreçat per Diu qu'ei d'autant mei justificat que devath l'aparéncia de Jèsus-Crist, lo vertadèr Diu qu'ei vengut dens la carn, au miei deus òmis e aquí com l'un d'eths, qu'a « vist, entenut, e marchat », au contra de las idòlas talhadas o motladas qui ac pòden pas har.

Verset 21 : « e ne's repentín pas deus lors murtres, ni deus lors encantaments, ni deu lor impudicité ni deus lors panatòris. »

Dab lo verset 21, lo tèma que's torna barrar . En evocant « los lors murtres », l'Esperit que descriu la mortau lei dominicau qui, a tèrme, qu'exigirà la mort deus fidèus observators deu sent sabat santificat per Diu. En citant « los lors encantaments », Que cibla, las missas catolicas aunoradas peus qui justifican la soa « dimenge », aqueth faus dia deu Senhor e autentic « dia deu só » pagan. En raperant « lo lor impudicité », l'Esperit que mòstra dit la fe protestanta eretèra de « l'impudicité » catolic de la faussa « profetessa Jézabel » d'Apo.2:20. E en los imputant « los lors panatòris », que suggereish los panatòris espirituaus complits, en prumèr, contra Jèsus-Crist, eth medish, a lo quau, segon Dan.8:11, lo rei papau « que tirè lo perpetuau » sacerdòci e lo son títol legitime justificat de « Cap de l'Amassada », d'Eph.5:23 ; mes tanben, lo son ordi deu « temps e la soa lei », segon Dan.7:25. Aqueras interpretacions hautament espirituaus n'exclusen pas de las aplicacions ordinàrias literaus, mes que'us despassan de hèra dens lo jutjament de Diu e las soas consequéncias entaus autors copables.

Apocalipsi 10 : lo petit libe obèrt

Retorn deu Crist e castig deus rebèlles

Lo petit libe obèrt e las soas consequéncias

Retorn deu Crist au tèrme de la quatau espèra adventista

Verset 1 : « Que vivi un aute anjo poderós, qui devarava deu cèu, envelopat d'un ahoalh ; au dessús deu son cap qu'èra l'arcòlan, e la soa cara qu'èra com lo só, e los sons pès com columnas de huec. »

Lo capítol 10 que vien simplement confirmar la situacion espirituaual establida dinc aquí. Lo Crist qu'apareish devath l'aspècte deu Diu de la senta aliança divina, devath l'imatge de « l'arcolan » balhat après lo deluvi a Noè e los sons descendents. Qu'èra lo signe de la promessa de Diu de ne mei jamei destrusir la vita sus tèrra per las aigas diluviennes. Dieu que tienerà la soa promessa, mes per la boca de Pierre, qu'a anonciat que la tèrra d'a present qu'ei « reservada entau huec » ; un deluvi de huec. La causa que's complirà unicament entau jutjament darrèr deu setau millenari . Lo huec n'a pas acabat de destrusir vitas totun, pr'amor qu'ei ua arma que Diu a dejà utilizada contra las vilas de la vath de Sodome e Gomorrhe. Dens aqueth cors qu'admonèsta, l'Esperit qu'illustra brèument los eveniments qui succedeishen a la « 6au trompeta ». L'obertura deu capítol que's hè sus l'imatge deu retorn gloriós deu Crist venjador.

La profecia entièrament descellée

Verset 2 : « Que tienè dens la soa man un petit libe obèrt . Que pausè lo son pè dret sus la mar, e lo son pè esquèr sus la tèrra ; »

Despuish la debuta deu libe, segon Apo.1:16, Jèsus que vien combàter los adorators deu « só » divinizat. Lo ròtle deus simbèus que's precisa : « la soa cara qu'èra com lo só » e que van vèder los sons enemics, los adorators deu « só »? Respona : los sons marchapès, e malaür lor ! Pr'amor que « los sons pès que son com colonnas de huec ». Aqueth verset de la Bíblia, alavetz, que's complirà : « Assèta't a la mea dreita dinc a que faci deus tons enemics lo ton marchapè (Psa.110:1 ; Matt.22:44) ». La lor culpabilitat qu'a aumentat estant qu'abans lo son retorn, Jèsus qu'a « obèrt lo libe petit » de la Revelacion en descellant, despuish 1844, lo « setau sagèth » qui ac tienè enquèra barrat dens Apo.5:1 a 7. Enter 1844 e 2030, annada deu contèxte evocat dens aqueth capítol 10, la compreson e lo sens deu sabat qu'an evoluat dinc a la plea lutz . Tanben, los òmis d'aquera epòca, ce son, shens excusa, quan causeishen de non pas pas l'aunorar. Lo « libe petit » qu'ei alavetz estat « obèrt » peu Sent Esperit deu Crist e los adorators deu só ne n'an pas que har. Au verset 2, lo lor sòrt qu'ei illustrat . Entà comprèner lo sens deus simbèus « mar e tèrra » trobats dens aqueth verset, que devem estudiar Apo.13 dens lo quau, Diu que'us restacan a dus « bèstias » espirituaus qui van aparéisher dens las 2000 annadas de l'èra crestiana. La prumèra « bèstia, qui monta mar », que simboliza lo regime inuman, donc bestiau, de la coalicion deus poders civius e religiós, dens la lor prumèra fòrma istorica de las monarquias e deu papisme catolic roman. Aqueras monarquias que son simbolizadas peas « dètz còrns » associadas au simbèu designant Roma dens Dan.7 per « lo còrn petit » e Apo.12, 13 e 17 per « los sèt caps ». Aquera « bèstia », segon lo jutjament de las valors divinas, que quilha los simbèus citats dens Daniel 7 : los empèris predecessors de l'empèri roman, en ordi invertit deu de Dan.7 : leopard, ors, leon. « la bèstia » qu'ei donc plan era medisha lo mostre roman de Dan.7:7. Mes ací, dens Apo.13, lo simbèu deu « còrn petit » papau, qui succedeish aus « dètz còrns », qu'ei remplaçat peu deus « sèt caps » de l'identitat romana. E l'Esperit que l'imputa de las « blasfèmias » sia, de las mensonjas religiósas. La preséncia de « coronas » suus « dètz còrns » qu'indica l'epòca on las « dètz còrns » de Dan.7:24 que son entradas en regnes . Qu'ei donc egauement l'epòca on lo « còrn petit » o « rei diferent » qu'ei era medisha en activitat. « la bèstia » identificada, la seguida qu'anóncia lo son avièner . Qu'agirà liurament pendent « un temps, deus temps (2 temps) e un miei-temps ». Aquera expression que designa 3 ans e miei profetics sia, 1260 annadas reaus, dens Dan.7:25 e Apo.12:14 ; que la se retròba en « 1260 dias »-annadas o « 42 mes » profetics dens Apo.11:2-3, 12:6 e Apo.13:5. Mes au verset 3 d'aqueth capítol 13, l'Esperit qu'anóncia que serà frapada e « com nafrada a mort », precisament per l'ateïsme francés enter 1789 e 1798. E gràcias au Concordat de Napoleon 1èr, « la soa nafra mortau que serà garida ». Atau, los qui aiman pas la vertat divina que poiràn a léser contunhar a aunorar las mensonjas qui tuan l'amna e lo còs.

A la fin deus dias, que va aparéisher un imatge de la prumèra « bèstia qui montava mar ». Aquera bèstia navèra que's distingueish peu hèit qui va, aqueth còp, « montar tèrra ». En se prement l'imatge de la Genèsi, on « la tèrra » sòrt de la « mar », subtilament, l'Esperit que'ns ditz qu'aquera segonda « bèstia » qu'ei sortida de la prumèra, designant atau la glèisa catolica pretenduda reformada ; definicion exacta de la fe reformada protestanta. En 2021, que representa dejà la mei grana poténcia militara de la planeta qu'entèrra e hèit autoritat despuish la soa victòria contra Japon e l'Alemanha nazi en 1944-45. Que s'ageish segur, deus USA, a l'origina sustot protestanta, mes en grana partida catolica uei, pr'amor de la hòrta emigracion ispanica arcuelhuda. En l'acusant de har « adorar la prumèra bèstia en la soa preséncia », l'Esperit que denóncia lo son eretatge deu dimenge roman . Qu'ei díser, si las etiquetas religiósas son enganairas. La fe protestanta modèrna qu'ei autant estacada ad aqueth eretatge roman, qui anarà dinc a promulgar ua lei constrenhenta, tornant lo repaus dominicau obligatòri jos pena de sancions : lo boicòt comerciau dens un prumèr temps, e ua condemnacion a mort, a tèrme. Lo dimenge qu'ei designat com la « mèrca » de l'autoritat

de « la bèstia » romana, la prumèra « bèstia ». E la chifra « 666 » qu'ei la soma obtenuda dab las letras deu títol « VICARIVS FILII DEI », çò que l'Esperit apèra « lo nombre de la bèstia ». Hè lo calcul, lo nombre qu'i ei :

V I C I V I L I I D I

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501 \ 112 \\ + 53 + 501 = 666$$

Ua precision importanta : La mèrca n'ei pas rebut « sus la man » o « suu front », qui dens la mesura on « la man » que simboliza l'òbra, l'accion, e « lo front » que designa, eth, la volontat personau de cada creatura liura de las soas causidas com Ezé.3:8 que'u ns'indica : « jo endurcirai lo ton front entà que l'opauses au lor front ».

Aquí donc ben identificats los futurs « marchapès » de Jèsus-Crist, lo Juste divin Jutge. E subtilament, per l'indicacion deu « pè dret » prioritari o deu « pè esquèr », l'Esperit qu'indica qui tien entà plus copable. Lo « pè dret » enflamat qu'ei entà la fe catolica papau romana a la quau Diu imputa lo versament de la sang de « tots los qui son estats còhtrencats sus la tèrra », segon Apo.18:24. La soa prioritat entà la colèra qu'ei donc meritada. Puish, egaument copable, entà l'aver au son torn imitada, en creant « l'imatge » de la prumèra « bèstia » catolica, la fe protestanta, aperada « la tèrra », que recep lo huec deu « pè esquèr » de Jèsus-Crist qui venja atau la sang deus darrèrs sents elegits qui anava èste versat shens la soa intervencion sauvaira.

Verset 3 : « e que cridè d'ua votz hòrta, com ruglè un leon. Quan cridè, los sèt trons que hasón enténer las lors votz. »

Lo secret amagat o sagelat dens los versets 4 a 7, proclamat per « la votz deus sèt trons » qu'ei uei lhevàt . « la votz » de Diu qu'ei atau comparada au brut deu « tron » associat a la chifra « sèt » qui simboliza la soa santificacion. Aquera votz que proclama un messatge longtemps amagat e ignorat deus òmis. Que s'ageish de l'annada deu retorn en glòria deu nòste divin e que sublima-Senhor Jèsus Crist . La data qu'ei estada revelada aus sons elegits en 2018 ; que s'ageish de la prima 2030, en lo quau s'acabarà, despuish la mort expiatòria de Jèsus lo 3 d'Abriu de 30, lo tresau tèrç de 2000 annadas deus 6000 ans programats per Diu entà la soa seleccion d'elegits.

Verset 4 : « E quan los sèt trons avón hèit enténer las lors votz, qu'anavi escrìver ; e qu'entenoi cèu ua votz qui disè : Que sagèra çò qui an dit los sèt trons, e ne l'escrivi pas . »

Dens aquera scèna, Diu que persegueish dus punts . Lo prumèr qu'ei que los sons elegits dévian saber que Diu a plan fixat un temps entà la fin deu monde ; n'ei pas vertadèrament amagat, puishque depend de la nosta fe au programa deus 6000 ans profetizats peus sheis dias profanes de las nostas setmanas. La dusau mira qu'ei de décourager la recèrca d'aquera data dinc au temps on obrirà, eth medish, la via de la compreson. Çò que s'ei complit, entà cadua de las tres espròvas adventistas utiles entà crierar e seleccionar los elegits trobats dignes de beneficiar de la justícia etèrna auhèrta per Jèsus-Crist, en 1843, 1844 e 1994.

Verset 5 : « E l'anjo, qui vedí de pè sus la mar e sus la tèrra, que lhevè la soa man dreita cap au cèu, »

Dens aquera actitud de gran Jutge victoriós, los sons pès pausats suus sons enemics, Jèsus-Crist que va formular un jurament solemne qui l'engatja divinament.

Verset 6 : « e que jurè peu qui vedó aus sègles deus sègles, qui a creat lo cèu e las causas qui i son, la tèrra e las causas qui i son, e la mar e las causas qui i son, qui i auré pas mei temps, »

Lo jurament de Jèsus-Crist qu'ei hèit au nom deu Diu creator e qu'ei adreçat aus sons elegits qui auronan l'ordi deu prumèr anjo d'Apo.14:7 ; açò, en demostrant per la lor aubedissença, la lor « cranhença » de Diu, per l'observacion deu son quatau comandament qui torna glòria au son acte creator. La declaracion « qui i auré pas mei temps » que confirma que dens lo son programa, Diu qu'avèva previst las tres espèras adventistas vanas de 1843, 1844 e 1994. Com l'èi déjà exprimit, aqueras espèras vanas qu'èran utilas entà crierar los credents crestians. Pr'amor que tot en estant vanas las lors consequéncias que son estadas entaus qui an esprovats, dramatics e espirituaument mortaus o, entaus elegits, causas de la lor benediccion e de la lor santificacion per Diu.

Anóncia deu 3au gran malaür profetizat dens Apo.8:13.

Verset 7 : « mes qu'aus dias de la votz deu setau anjo, quan sonaré (trompeta), lo mistèri de Diu que's compliré, com l'a anonciat aus sons servidors, los profètas. »

Lo temps de las construccions de las datas profeticas qu'ei acabat . Las qui son estadas establidas per las dadas profetizadas qu'an complit lo lor ròtle, entà esprovar, successivament, la fe deus protestants en 1843-44, e la deus adventistas en 1994. N'i aurà pas donc d'ara enlà mei de faussas datas, mei de faussas espèras ; la novèla, engatjada despuish 2018, que serà la bona, e los elegits qu'enteneràn, entau lor salut, lo son de la « setau trompeta » qui mercarà l'intervencion deu Crist de la

Justícia divina ; l'òra on segon Apo.11:15 : « lo reiaume deu monde qu'ei remetut au noste Senhor e au son Crist », e donc tirat au drac.

Las consequéncias e l'epòca deu ministèri profetic

Verset 8 : « E la votz, qui avèvi entenuda cèu, que'm parlè un còp de mei, e dit : Va, que preni lo petit libe obèrt dens la man de l'anjo qui's tien de pè sus la mar e sus la tèrra. »

Los versets 8 a 11 qu'illustran l'experiéncia de la mission deu servidor cargat de presentar en clar la profecia codada.

Verset 9 : « E qu'anèi cap tà l'anjo, en lo disent de'm balhar lo libe petit. E que'm ditz : Pren-ac, e avala'c ; que serà amar a las toas entralhas, mes dens la toa boca que serà doç com mèu. ».

Vient en prumèras, « las dolors de las entralhas » imagent hèra plan, los sofriments e l'afliccion provocadas peu reget de la lutz prepausada de las parts deus crestians rebèlles. Aqueths sofriments qu'atenheràn que'us comola entà la darrèra espròva de fe, pontuaument de la lei dominica, on la vita deus elegits serà miaçada de mort. Pr'amor que dinc a la fin, la lutz e los sons depositaris que seràn combatuts peu drac e los sons demònis celèstes e terrèstres, aliats conscients o inconscients d'aqueth « Destructor », « l'Abaddon o Apollyon » d'Apo.9:11. « la doçor deu mèu » imatge era-tanben perfèitament lo bonaür de comprèner los mistèris de Diu qui hè partatjar aus sons vertadèrs elegits assecalats de vertat. Sus la tèrra nat aute produit ne concentra pas com eth, la soa doçor naturaument sucrada. Dens la normalitat, l'èste uman qu'aprècia e que recerca aqueth gost sucrat qui l'ei agradiu. Egaument, l'elegit deu Crist que recerca en Diu la doçor d'ua relacion qu'asimanta e pasibla atau com las soas instruccions.

En balhant a la soa revelacion « Apocalipsi » (= Revelacion) « la doçor deu mèu », l'Esperit de Diu que la compara a « la manna celèsta » qui avèva « lo gost deu mèu » e qui neurisse los ebrèus, au desèrt, pendent las 40 annadas qui precedín la lor entrada dens la tèrra promesa tirada aus cananèus. Tot parièr com un ebrèus auré pas podut suberviver shens consumir aquera « manna », despuish 1994, tèrme deus « cinc mes » profetizats dens Apo.9:5-10, la fe adventista ne suberviut pas qu'en se neurint d'aquera darrèra « neuritud » (Matt.24:45) espirituau profetic « preparada entau temps convenable de la venguda » gloriosa de Jèsus-Crist. Aqueth ensenhament qui lo Diu de vertat me balha de realizar solament en aqueth sabat matin a la 4au òra deu 16 de Genèr de 2021 (mes 2026 entà Diu) qu'estó estat utile entà respòner au qui me demandava un dia a perpaus de l'estudi de las profecias « Qué aquò que'm pòt portar ? » la responsa de Jèsus qu'ei corta e simpla : la vita espirituau entà escapar a la mort espirituau. Si l'Esperit repren pas l'imatge d'ua « còca », mes solament « la doçor deu mèu », qu'ei pr'amor que la vita fisica de l'ebèus èra concernida per aquera neuritud de « manna ». A perpaus de la Revelacion, la neuritud qu'ei unicament entà l'esperit deus elegits . Mes, dens aquera comparason, qu'apareish autant necessària, indispensabla e exigida peu Diu viu com ua condicion de manteniment de la vita espirituau. E aquera exigéncia qu'ei logica, pr'amor que Diu a pas preparat aquera neuritud entà que sia ignorada e mespresada peus sons servidors deus darrèrs dias. Que constitueish l'element mei santificat despuish lo sacrifici de Jèsus-Crist e la darrèra fòrma e lo compliment finau de la senta Cène » ; Jèsus balhant aus sons elegits entà neuritud, lo son còs e la soa instruccion profetica.

Verset 10 : « Que prenoi lo libe petit de la man de l'anjo, e que l'avalèi ; qu'estó dens la mea boca doç com mèu, mes quan l'avoï avalat, las meas entralhas qu'estón pleadas d'amarum . »

Dens l'experiéncia viscuda, lo servidor qu'a descobèrt dens la solitud, l'éblouissante lutz profetizada per Jèsus e que l'a efectivament, en prumèr, trobat « la doçor deu mèu », un plaser agradiu comparable a la doçor sucrada deu mèu. Mes, la hredor manifestada peus membres e los ensenhants adventistas a los quaus l'èi volut presentar qu'an produsit dens lo men còs d'autenticas dolors ventraus aperadas colites. Que testimòni donc compliment espirituau e literau d'aqueras causas.

Totun, ua auta explicacion que concerneish l'epòca finau en la quau la lutz profetica ei esclarada. Que comença dens un temps de patz, mes que's va acabar dens un temps de guèrra e de terror murtrèr. Dan.12:1 que l'a profetizada com « ua epòca de destressa tau com n'i a pas pas avut de parièr, desempuish que las nacions existeishen dinc ad aquera epòca » ; aquí aquí, de qué provocar « dolors a las entralhas ». Tant mei que legem dens Lam.1:20, : « YaHWÉH, espia la mea destressa ! Las meas entralhas bouillonent, lo men còr qu'ei tresvirat au laguens de jo, pr'amor que soi estat rebèlle. Au dehòra l'espasa qu'a hèit los sons domaus, au laguens la mort. » Egaument dens Jér.4:19 : « las meas entralhas ! Las meas entralhas : que sòfri au laguens deu men còr, lo còr que'm bat, ne'm pòdi pas carar ; pr'amor qu'entenes, la mea amna, lo son de la trompeta, lo crit de guèrra. » L'amarum de las « entralhas » qu'establí ua comparason enter la mission adventista finau e la qui está hidada au profèta Jérémie. Dens las duas experiéncias, los elegits qu'òbran dens l'ostilitat ambienta deus dominators rebèlles de la lor epòca . Jérémie e los darrèrs vertadèrs adventistas que denóncian

los pecats cometuts peus dirigents civius e religiós deu lor temps e en agint atau, la colèra deus copables que's torna contra eths, dinc au cap deu monde mercada peu retorn en glòria de Jèsus-Crist, lo « Rei deus reis e Senhor deus senhors » d'Apo.19:16.

La fin d'ua prumèra partida de la Revelacion

Dens aquera prumèra partida, qu'avem trobat lo prològue e los tres tèmas parallèles, de las Letras adreçadas aus anjos de las sèt Glèisas, deus sèt sagèths o signes deus temps, e de las sheis trompetas o castigs avertisseurs suscitats per l'indignacion de Diu.

Verset 11 : « Puish quauqu'un me ditz : Que cau que profetizas un còp de mei sus hèra pòbles, de nacions, de lengas, e de reis. »

Lo verset 11 que confirma la cobèrta entièra de las 2000 darrèras de las 6000 annadas deu programa preparat per Diu. Arribada au temps deu retorn gloriós de Jèsus-Crist, l'evocacion de la profecia que va reprèner la subervolada de l'èra crestiana dens lo capítol 11 devath un tèma diferent : « Que cau que profetizes un còp de mei sus hèra pòbles, de nacions, de lengas, e de reis ».

Obertura de la segonda partida de la Revelacion

Dens aquera segonda partida, en subervolada parallèla de l'èra crestiana, l'Esperit que va ciblar eveniments importants déjà evocats dens la prumèra partida deu libe, mes ací, dens la segonda partida, que'ns va revelar lo son jutjament de faïçon mei desvolopada sus cadun d'aqueths tèmas. Aquí enquèra, cada capítol que va utilizar simbèus e imatges diferents mes tostemps complementaris. Qu'ei peu regropament de tots aqueths ensenhaments qui la profecia identifica los subjèctes ciblat. Despuish lo libe de Daniel, aqueth principi de mesa en parallèla deus capítols de las profecias qu'ei aplicat per l'Esperit revelator, com ac pòdes constatar.

Apocalipsi 11, 12 e 13

Aqueths tres capítols que cobreishen en parallèla lo temps de l'èra crestiana en metent la lutz sus eveniments diferents, mes qui demoran tostemps plan complementaris. Que'n vau resumir, puish detalhar, los tèmas.

Apocalipsi 11

Lo regne papau – L'ateïsme nacionau – La setau trompeta

Versets 1 a 2 : lo regne deu faus profèta papau catolic de 1260 annadas : Lo persécuteur.

Versets 3 a 6 : pendent aqueth regne intolerant e persécuteur « los dus testimònis » de Diu, las sentas escrituras de las duas alianças, que seràn afligits e secutats, per « la bèstia », la coalicion religiòsa romana aliada a las monarquias de l'Euròpa occidentau.

Los versets 7 a 13 qu'an entà subjècte « la bèstia qui monta abisme » sia, la « Revolucion Francesa » e lo son ateïsme nacionau qui apareish peu purmèr còp dens l'istòria de l'umanitat.

Los versets 15 a 19 qu'auràn entà tèma un desvolopament parciau de la « setau trompeta ».

Lo ròtle deu regne papau imagé

Verset 1 : « Que quauqu'un me balhè ua matrassa parièra a ua verga, en disent : Lhèva't, e que mesura lo temple de Diu, l'autar, e los qui i adòran. »

L'epòca ciblada qu'ei un temps de punicion revelat peu mot « verga ». La punicion qu'ei justificada « pr'amor deu pecat » restablit civilament despuish 321 e religiosament despuish 538. Deu despuish aquera segonda data, lo pecat qu'ei impausat peu regime papau simbolizat ací per « la matrassa » qui designa « lo faus profèta qui ensenha la mensonja » dens Esa.9:13-14. Aqueth messatge imatge lo de Dan.8:12 : « l'armada qu'estó liurada dab lo perpetuau pr'amor deu pecat », dens lo quau, « l'armada » que designa l'Amassada crestiana, « lo perpetuau », lo sacerdoti de Jèsus tirat peu regime papau, e « lo pecat », l'abandon deu sabat despuish 321. N'ei pas aquí qu'ua represa d'un messatge mantun còp repetit per aspèctes e simbèus diferents. Que confirma lo ròtle punitiu qui Diu balha a l'instauracion deu regime papau roman. Lo vèrbe « mesura » que significa « jutge ». La punicion qu'ei donc lo resultat d'un jutjament de Diu portat contra « lo temple de Diu », l'Amassada collectiva deu Crist, « l'autar » simbèu de la crotz deu son sacrifici, e « los qui i adòran » sia, los crestians qui's reclaman deu son salut.

Verset 2 : « Mes la plaça exteriora deu temple, dèisha'c en dehòra, e n'ac mesura pas ; pr'amor qu'ei estat balhat a las nacions, e que trepejaràn la vila senta pendent quaranta dus mes . »

Lo mot important d'aqueth verset qu'ei « exterior ». Que designa ad eth sol la fe superficial de catolicisme roman concernit dens l'imatge deu son regne de 1260 dias-annadas presentats ací devath la fòrma « 42 mes ». « la vila senta » imatge deus vertaders elegits « que serà trepejada per las nacions » coalizadas dab lo regime despòta papau sia los reis deus reiaumes europèus « qui cometen adultèr dab » la « Jézabel » catolica pendent lo son long regne intolerant de 1260 annadas reaus enter 538 e 1798. Dens aqueth verset, Diu que mèrca la diferéncia enter la vertadera e la faussa fe en se prement lo simbolisme deu santuari ebrèu : lo tabernacle de Moïse e lo temple bastit per Salomon. Que's retròba dens los dus cas, sus « la plaça, a l'exterior deu temple », deus rites religiós carnaus : l'autar deus sacrificis e la tina de las ablucions. La vertadera santetat espiritua qu'es tròba a l'interior deu temple : dens lo lòc sent on son : lo candelèr a sèt lampas, la taula deus 12 pans de proposicion, e l'autar deus perfums plaçat davant lo veu qui masca lo lòc plan sent, imatge deu cèu on Diu sèti suu son tròne reiau. La sinceritat deus candidats au salut crestian qu'ei coneishuda solament de Diu, e sus la tèrra, l'umanitat qu'ei enganada per la religion de faciada « exteriora » qui la fe catolica romana representa en prumèra dens l'istòria de la religion crestiana de la nosta èra.

La senta Bíblia, la paraula de Diu, secutada

Verset 3 : « Que balharèi aus mens dus testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dus cents seishanta dias. »

Pendent aqueth long regne confirmat ací devath la fòrma « 1260 dias », la Bíblia simbolizada peu « dus testimònis » que va èste parciaument ignorada dinc au temps de la Refòrma o qu'ei quitament secutada per las ligas catolicas favorablas aus papas qui sostienen a còps d'espasas. L'imatge « revestits de sac » que designa un estat d'affliccion qui la Bíblia va endurar dinc en 1798. Pr'amor que sus la fin d'aqueth periòde, l'ateïsme revolucionari francés que la va cremar en plaças publicas, temptant eth-tanben de la har entièrament desaparèisher.

Verset 4 : « Que son los dus olivèrs e los dus candelèrs qui's tienen davant lo Senhor de la tèrra. »

Aqueths « dus olivèrs e dus candelèrs » que son los simbèus de las duas alianças successivas qui Diu a organizadas dens lo son plan deu salut. Dus dispensacions religiosas consecutivas portairas deu son Esperit dont l'eretatge deishat ei la Bíblia e los sons tèxtes de las duas alianças. Lo projècte de las duas alianças qu'era profetizat dens Zac .4:11 a 14, per « dus olivèrs plaçats a dreita e a esquèrra deu candelèr ». E dejà, precedint « los dus testimònis » deu verset 3, Diu que disè d'eths dens lo testimoni de Zacàrias : « Que son los dus hilhs de l'òli qui's tienen davant lo Senhor

de tota la tèrra. » Dens aqueth simbolisme « l'òli » que designa l'Esperit divin . « lo candelèr » que profetiza Jèsus-Crist qui dens un còs uman va portar la lutz de l'Esperit dens la soa santificacion (= 7) e n'espandir la coneishença au demieï deus òmis, tot parièr com lo candelèr simbolic difusa la lutz en cremant l'òli contengut dens los sons « sèt » vases.

A relhevar : « lo candelèr » a « sèt » lampas qu'ei orientat suu vase deu miei ; açò, a l'imatge deu miei de la setmana qui hè, deu 4au dia de la setmana pascale, lo dia on, per la soa mort expiatòria, Jèsus-Crist qu'a hèit « cessar lo sacrifici e l'ofrenda », lo rite religiós ebrèu, confòrmament au projècte divin profetizat dens Dan.9:27. Lo « candelèr » a sèt lampas que portava donc eth-tanben un messatge profetic.

Verset 5 : « Si quauqu'un que'us vòu har deu mau, deu defunt sòrt de la lor boca e que devòra los lors enemics ; e si quauqu'un que'us vòu har deu mau, que cau que sia tuat d'aquera faïçon. »

Ací, com dens Apo.13:10, Diu que confirma aus sons verdaders elegits la soa defensa de punir, eths medishs, lo mau hèit a la Bíblia e a la soa causa. Qu'ei ua accion qui's resèrva en exclusivité. Los maus que sortiran de la boca deu Diu creator . Dieu que s'identifica a la Bíblia qui's nomma « la paraula de Diu », en sòrta qui lo qui eth hèit deu mau que se'n pren dirèctament a la soa persona .

Verset 6 : « Qu'an lo poder de barrar lo cèu, entà que tombe pas pas de ploja pendent los dias de la lor profecia ; e qu'an lo poder de cambiar las aigas en sang, e de frapar la tèrra de tota espècia de plaga, cada còp qu'ac voleràn. »

L'Esperit que cita deus hèits raportats dens la Bíblia . En lo son temps, lo profèta Elie qu'obtienó de Diu qui tomba pas de ploja senon a la soa paraula ; abans lusida Moïse que recebó de Diu lo poder de cambiar las aigas en sang e de frapar la tèrra per 10 plagas. Aqueths testimoniats biblics que son d'autant mei importants que dens los darrèrs dias, lo mesprètz entà la paraula de Diu escriuta e inspirada que va èste castigat per hlagèths deu medish tipe, segon Apo.16.

L'ateïsme nacionau de la Revolucion Francesa

Las lutz tenebrosas

Verset 7 : « Quan auràn acabat lo lor testimoniatge, la bèstia qui monta abisme que'us harà la guèrra, que'us vencerà, e que'us tuarà . »

L'Esperit que'ns revèla ací, ua causa importanta a relhevar ; la data 1793 mèrca la fin deu testimoniatge biblic, mes entà qui ? Entaus sons enemics de l'epòca qui avèvan secutada la Bíblia regetant la soa autoritat divina en matèria de supòrt de la fe ; sia, los monarcas, los aristocratas monarquistas, lo regime papau catolic roman e tot lo son clergat. Ad aquera data, Diu que condemna, egaument, las dalhas credents protestants qui dens la practica hèn dejà pas compte deus sons ensenhaments. Dens Dan.11:34, dens lo son jutjament, Diu que'us imputa « l'ipocrisia » : « Dens lo temps on sucumbiran, que seràn drin secoruts, e mantun que's junherà ad eths per ipocrisia. » N'ei pas que la prumèra partida deu testimoniatge de la Bíblia qui s'acaba, pr'amor qu'en 1843, lo son ròtle que va reprèner ua importància vitau en convidant los elegits a descobrir las profecias adventistas. L'instauracion de l'ateïsme nacionau en França que va ciblar la Bíblia e temptar de la har desaparèisher. L'usatge sagnós abundant de « la soa guilhotina » en hèit plan ua novèla « bèstia » qui, aqueth còp, que devè « montar abisme ». Per aqueth tèrme manlhevau au raconte de la creacion dens Genèsi 1:2, l'Esperit que rapèra que si Diu, lo son Creator, n'existiva pas, nada vita que's seré desenvolopada sus la tèrra . « l'abisme » qu'ei lo simbèu de la tèrra privada d'abitant, quan ei « qu'informa e que vueita ». Qu'èra atau « au començament », segon Gen.1:2, e qu'ac tornarà vèder pendent « mila ans », a la fin deu monde, après lo retorn gloriós de Jèsus-Crist, qui ei lo tèma qui segueish aqueste dens aqueth capítol 11. Aquera comparason dab lo caos originau qu'ei plan meritada entà un regime republican qui nèish dens lo caos politic e lo mei gran ramalh. Pr'amor que los òmis rebèlles se saben unir entà destrusir mes que son plan partatjats sus las fòrmas qui deuràn estar balhadas a la reconstruccion. Aqueth testimoniatge qu'auhereish après eth la demostracion deu hrut qui l'umanitat pòt portar quan ei entièrament copada de Diu ; privada de la soa plan-hasenta accion.

Mes en la nòmman « abisme » l'Esperit deu Diu creator que suggereish egaument lo contèxte e l'estat de la creacion originau de la nosta tèrra. Atau, ciblant lo prumèr dia d'aquera creacion, que'ns mòstra ua tèrra cabussada dens las « tenèbras » absoludas puishqu'a aqueth moment, Diu n'a pas enqüèra balhat a la tèrra la lutz de nat astre. E aquera idèa, que restaca espirituaument aquera « bèstia qui monta abisme » au « quatau sagèth » d'Apo.6:12 descrivut com un « só negre com un sac de crin ». Lo restacament que's hè tanben dab la « 4au trompeta » d'Apo.8:12 descrivuda per las « tustadas deu tèrç, deu só, deu tèrç de la lua, e deu tèrç de las estelas ». Per aqueths imatges, l'Esperit que l'imputa un caractèr particularament « tenebrós ». Totun ei dens aqueth aspècte e aqueth estat « tenebrós » qui França va gloriificar los sons liures pensaires en los atribuïnt lo títol de « lutz ». Que'ns sovienem alavetz paraulas de Jèsus-Crist citadas dens Matt.6:23 : « mes si lo ton uelh ei en

maishant estat, tot lo ton còs que serà dens las tenèbras . Si donc la lutz qui ei en tu qu'ei tenèbras, quant seràn granas aqueras tenèbras! » Atau la pensada liura tenebrosa qu'entra en guèrra contra l'esperit religiós e aqueth esperit navèth libertari que's va perlongar dens lo temps e s'espandir suu monde occidentau ... dit crestian e que va gardar la soa influéncia malefica dinc au cap deu monde. Dab la Revolucion francesa, las « tenèbras » que s'installan a perpetuitat dab lo pecat . Pr'amor que, dab era, los libes escrivuts peus filosòfes de la pensada liura qu'apareishen ; çò que la religa au « pecat » qui caracteriza Grècia dens las profecias de Daniel 2-7-8. Aqueths libes navèths que van concurrènciar la Bíblia e s'i escàder a l'estofar, dens ua enòrma proporcion. La « guèrra » denunciada qu'ei donc sustot ideologica. Après la Revolucion e après la Segonda Guèrra Mondiau, aqueras tenèbras que preneràn l'aspècte de l'umanisme mei haut contrastant e rompent atau dab l'intolerància d'origina, mes la « guèrra » ideologica que's perlonga . Los umans occidentaus que seràn prèst a tot sacrificar entad aquera « libertat ». En hèit, que sacrificaràn las lors nacions, la lor securitat, e n'escaparàn pas totun, a la mort programada per Diu.

Verset 8 : « E los lors cadavres que seràn sus la plaça de la vila grana, qui ei aperada, dens un sens espiutau, Sodome e Egipte, aquí quitament on lo lor Senhor ei estat crucificat. »

Los « cadavres » citats que son los deus « dus testimònis » dont los prumèrs agressors son egaument executats sus la « plaça » de la medisha « vila ». Aquera « vila » qu'ei París, e la « plaça » citada que's nommava, successivament, « plaça Loís XIV », « plaça Loís XV », « plaça de la Revolucion », e que designa l'actua « plaça de la Concòrdia ». L'ateïsme ne hèit de las favors a nada fòrma religiòsa. Las victimas guillotínées que son justament frapadas entà ua apartenéncia religiòsa . E com lo messatge de la « 4au trompeta » l'ensenha, las ciblas que son la vertadèra lutz (só), la faussa collectiva (lua), e tot messatgèr religiós individuau (estela). D'un aute costat, daubuas fòrmas religiósas corrompudas que son acceptadas a condicion que's pegan a las nòrmas de l'ateïsme dominator. Daubuns prèstes que receben atau lo nom de « défroqués » en derision. L'Esperit que compara París, lo capdulh francés, a « Sodome » e a « Egipte ». Los prumèrs hruts de la libertat qu'estón los desbordaments sexuaus acompanhats de la rompedura de las convencions sociaus e familias tradicionaus. Aquera comparason que va portar dens lo temps de las consequéncias tragicas. L'Esperit que ns'indica qu'aquera vila patirà lo sòrt de « Sodome » e lo d'« Egipte » vaduda entà Diu lo simbèu que caracterize pecat e rebellion contra eth. Lo ligam establìt mei haut dab lo « pecat » filosofic « grèc » denonciat dens Daniel 2-7-8 qu'ei ací confirmat . Entà plan comprèner aquera estigmatizacion divina deu pecat grèc, que hèm compte estant que, temptant d'utilizar la paraula filosofica entà presentar l'Evangèli aus abitants d'Atènas, l'apòstol Pau que s'i mauescadó e qu'estó caçat deu lòc . Qu'ei pr'amor d'aquò que la pensada filosofica va demorar perpetuaument l'enemiga deu Diu creator. Au briu deu temps e dinc a la soa fin, aquera vila nommada « París » que va gardar, e testimoniar per aqueras accions, de la justessa de la soa comparason dab aqueths dus noms, simbèus deu pecat sexua e religiós. Darrèr lo son nom « París », que's tròba l'eretatge deus « Parisii », mot dont l'origina cèlta significa « los deu pairòu », nom dramaticament profetic. En aqueth temps romana lo lòc qu'estó un fiu deus adorators pagans d'Isis la divessa deus egipcians, precisament, mes tanben, l'imatge scenic e cinic de París, lo hilh deu rei de Tròia, lo vielh Priam. Autor d'un adultèri dab la beròja Hélène hemna deu rei grèc Ménélas, que va èste responsable d'ua guèrra dab Grècia. Après un sèti infructuós, los grècs que's retirèn en deishant sus la plaja un enòrme chivau de husta. Pensant qu'èra un diu grèc, los Troians qu'introdusín lo chivau dens la vila . E au miei de la nueit, quan lo vin e la hèsta que prenón fin, soldats grècs que sortín deu chivau e qu'obrín las pòrtas a las tropas grècas tornadas silenciosament ; e tots los abitants de la vila qu'estón massacrats, deu rei au darrèr deus subjèctes. Aquera accion troiana que causarà la pèrta de París dens los darrèrs dias pr'amor qu'ignorant la leçon, que reproduirà las soas errors en hant installar suu son territòri los sons enemics qui avèva colonizats. Abans de préner lo nom de París, la vila que's nommava « Lutèce » çò que significa « marescatge pudent » ; tot lo programa deu son triste destin. La comparason dab « Egipte » qu'ei justificada puishqu'en adoptant lo regime republican, França que vad oficiaument lo prumèr regime de pecat deu monde occidentau. Aquera interpretacion que serà confirmada dens Apo .17:3 per la color « escarlata » de la « bèstia », imatge de las coalicions monarquicas e republicanas deus darrèrs dias, bastidas suu modèl de França. En disent : « aquí quitament on lo lor Senhor ei estat crucificat », l'Esperit qu'estableish la comparason enter lo reget de la fe crestiana de l'ateïsme francés e lo reget nacionau judiu deu Messias Jèsus-Crist ; pr'amor que las duas situacions son identicas e que van portar las medishas consequéncias e los medishs hruts d'impie'té e d'iniquitat. Aquera comparason que's va perlongar dens los versets qui segueishen.

En aperant lo son capdulh « Egipte », Diu que compara França au Faraon, que modèla tipe de la resisténcia umana opausada a la soa volontat . Que va conservar dinc a la soa destruccion aquera posicion rebèlla. N'i aurà pas de la soa part jamei de pendida. Aperant « lo mau plan e lo ben mau », que va cométer lo péger deus pecats execrats per Diu ; açò en aperant « lutz », las « tenebrós »

pensaires fondadors de « los sons drets de l'òmi », qui s'opausan aus drets de Diu. E per hèra pòbles, lo son modèl que serà imitat, quitament, en 1917, per la poderosa Russia qui la destrusirà per un tir atomic au temps de la « sheisau trompeta », çò que profetizava lo son nom « Parisii » en lenga cèlta, qui significa « los deu pairòu ». Que va donc demorar dinc a la soa fin incapabla de véder Diu dens las espròvas qui la van roeinar dinc a la destrusir. Pr'amor que l'a presa entà cibla e ne la deisharà pas abans que sia pas mei.

Verset 9 : « Òmis d'enter los pòbles, las tribús, las lengas, e las nacions, que veirà los lors cadavres pendent tres dias e miei, e ne permetèràn pas que los lors cadavres sian metuts dens un sepulcre. »

En França, lo pòble qu'ei entrat en Revolucion en 1789, e en 1793, qu'executa lo son rei puish la soa reina, tots dus publicament descapitats sus la grana plaça centrau de la vila aperada successivament « plaça Loís XV », « plaça de la Revolucion », e actuaument, « plaça de la Concòrdia ». En imputant « tres dias e miei » au temps de l'accion destructora, l'Esperit que sembla inclúir la batalha de Valmy on en 1792, los revolucionaris qu'an afrontat e vençut las armadas reialistas deus reiaumes europèus qui an agredit la França republicana dont Àustria, país de la familha d'origina de la reina Marie-Antoinette. Entà comprèner l'origina d'aqueth òdi, que cau gardar a l'esperit qui 1260 annadas d'exaccions en tots genres de la coalicion papau-reiau an acabat per irritar lo pòble francés espleitat, mautractat, secutat e completament roeinat. Los dus darrèrs regnes de Loís XIV au faste odiós e Loís XV rei gorrin corromput, qu'an acabat per pleiar la copa de la paciència de Diu e de la deus òmis. Atencion ! La Republica n'ei pas e ne serà pas ua benediccion entà França . Que va dinc a la soa fin, devath la soa cinquau fòrma, portar las malediccions de Diu e cométer era medisha las errors qui provocaràn la soa pèrta. Aqueth regime sanguinari, a la soa origina, que va vèder lo país deus « drets de l'òmi » e de l'umanisme qui acabarà per defèner lo copable e que frustrarà, per la soa injustícia, la victima. Que va quitament arcuèlher los sons enemics e los installar suu son territòri, imitant, dinc au péger, l'exemple que celebra vila troiana que celebra entà l'introduccion deu chivau de husta deishada peus grècs, com vist precedentament.

Verset 10 : « E pr'amor d'eths los abitants de la tèrra que's regaudiràn e que seràn dens l'alegria, e que s'enviaràn deus presents los uns aus autes, pr'amor qu'aqueths dus profètas an tormentat los abitants de la tèrra. »

Dens aqueth verset, l'Esperit que cibla lo temps on, tau la gangrena o lo càncer, lo mau filosofic francés que's va propagar e s'espandir com ua pèsta dens las autas nacions occidentaus. Que mèrca « lo signe deus temps » deu « 6au sagèth » ; aqueth on lo « só vad negre com un sac de crin » : la lutz de la Bíblia que desapareish estofada peus libes filosofics deus liures pensaires .

En lectura espiritua, contràriament « aus ciutadans deu reiaume deus cèus » qui defineish los elegits de Jèsus, « los abitants de la tèrra » que designan los protestants americans e mei generaument, los umans rebèlles de cap a Diu e la soa vertat. Los pòbles deus reiaumes europèus e mei enqùera americans qu'espian cap a França . Aquí, un pòble qu'espoteish la soa monarquia e la religion crestiana catolica qui miaça los pòbles qui legen la Bíblia, las « dus testimònis », deus « torments » de la soa « in-hèrn » ; « torments » reaus qui son totun unicament reservats entau jutjament darrèr, entà avalir las dalhas religiós qui utilizan eths medishs tromposament aquera sòrta de miaça, segon Apo.14:10-11. Los estrangèrs, eths-tanben, victimas de las medishas exaccions a l'exterior de França, que's prenen a esperar poder profieitar d'aquera iniciativa. Açò, d'autant mei, qui dab lo sostien francés acordat per Loís XVI, dens lo monde, quauquas annadas mei de d'òra, los navèths Estats Units d'America deu Nòrd qu'an trobat la lor independéncia, en se liberant de la dominacion d'Anglatèrra. La libertat qu'ei en marcha e que va ganhar lèu hèra pòbles. En signe d'aquera amistat, « que s'enviaràn deus presents los uns aus autes ». L'un d'aqueths presents qu'ei estat lo don francés aus americans de l'« Estatua de la Libertat » erigida en 1886 sus ua isla en fàcia de Nava Iòrc. Los americans que'u tornaràn lo gèste en l'auherint ua replica qui, erigida en 1889, que's tròba a París sus ua isla au miei de Sèina prè de la Tor Eiffel. Dieu que cibla aqueth genre de present qui revèla lo partatge e l'escambi qui constitueish la malediccion de la libertat outrancière qui a per mira d'ignorar las soas leis espirituaus.

Verset 11 : « Après los tres dias e miei, un esperit de vita, vienent de Diu, qu'entrè en eths, e que's tienón suus lors pès ; e ua cranhença grana que s'apoderè deus qui los vedèn. »

Lo 20 d'Abriu de 1792, França qu'ei miaçada per Àustria e Prússia e que barreja lo son rei, Loís XVI, lo 10 d'Aost de 1792. Los Revolucionaris que seràn vencedors a Valmy lo 20 de Seteme de 1792 . Lo rei Loís XVI qu'ei guillotiné lo 21 de Genèr de 1793 . Lo dictator Robespierre e los sons amics que son guillotínés au lor torn lo 28 de Julhet de 1794 . La « Convencion » qu'ei remplaçada peu « Directòri » lo 25 d'Octobre de 1795 . Los dus « Terrors » de 1793 e 1794 n'an pas durat amassa qu'ua sola annada. Enter lo 20 d'Abriu de 1792 e lo 25 d'Octobre de 1795, que retròbi de faïçon pro precisa aqueth periòde de « tres dias e miei » profetizada sia « tres ans e miei » reaus. Mes que pensi que la durada pòrta en mei, un messatge espiritua. Aqueth periòde que representa la mieitat d'ua setmana,

çò que pòt evocar ua allusion au ministèri terrèstre de Jèsus-Crist qui durè precisament « tres dias e mieï » profetics e que s'acabè per la mort deu Messias Jèsus-Crist. L'Esperit que compara la soa accion dab la de la Bíblia, las soas « dus testimònis », qui eths tanben, qu'an agit e ensenhat abans d'èste cremats sus la plaça de la Revolucion a París. Per aquera comparason, la Bíblia qu'ei, aquera fe, identificada a Jèsus-Crist qui ei, en era, un còp de mei crucificat e « traucat » com l'indica Apo.1:7. L'ondada de sang versada qu'a acabat per espaventar lo pòble francés. Tanben, après aver executat lo son cap de la Convencion sanguinària, Maximilien Robespierre, e los sons amics Couthon e Saint-Just, las execucions somàrias e sistematicas qu'an cessat . L'Esperit de Diu qu'a desvelhat la set espirituau deus òmis e la practica de la religion qu'ei tornada vàder legau, e sustot, liura. La salutària « cranhença de Diu » qu'ei reapareishuda e l'interès entà la Bíblia qu'ei estada un còp de mei manifestat mes que serà dinc au cap deu monde combatuda e concurrenciada peus libes filosofics escrivuts peus liures pensaires dont lo modèl grèc ei a la hont de totas las soas divèrsas fòrmas.

Verset 12 : « E qu'entenón cèu ua votz qui'us disè : Montatz ací ! E que montèn au cèu dens l'ahoalh ; e los lors enemics que'us vedón . »

Aquera declaracion divina que s'aplica a las « dus testimònis » biblics, après 1798.

La comparason dab Jèsus que's perlonga, pr'amor qu'ei eth que los sons elegits an vist (après lo profèta Elie) montar au cèu devath lo lor espiar. Mes, au lor torn, los sons elegits deu temps finau qu'agiràn tot parièr . Los lors enemics que'us veiràn, eths-tanben, montar au cèu dens l'ahoalh on Jèsus los atirarà au près d'eth. Lo sostien qui Diu balha a la soa causa qu'ei la medisha, entà Jèsus-Crist, los sons elegits, e dens aqueth contèxte de la Revolucion francesa, la Bíblia après 1798. Entà confirmar la fin de la durada profetizada deus «1260 dias»-annadas, en 1799, lo papa Piu VI qu'ei mort detengut a Valença-sus-Ròse, hant atau possible, enter 1843-44 e 1994, un long temps de patz de 150 annadas profetizadas devath la fòrma «cinc mes» dens Apo.9:5-10. La mort de Loís XVI, l'arrèst de la monarquia, e la mort d'un papa presonèr que pòrta un còp mortau a l'intolerància religiós de « la bèstia qui monta mar » dens Apo.13:1-3. Lo Concordat deu Directòri que gareish la soa nafra mes ne benefícia pas mei deu sostien reiau destrusit, ne secutarà pas mei dinc au temps de la fin on l'intolerància protestanta apareisherà dab lo nom de « la bèstia qui monta tèrra » dens Apo.13:11.

Verset 13 : « A aquera òra, qu'i avó un tèrratrem gran, e la detzau partida de la vila, que tombè ; sèt mila òmis qu'estón tuats dens aqueth tèrratrem, e los autes qu'estón espaurits e que balhèn glòria au Diu deu cèu . »

Dens aquera epòca (aquera òra) que s'ei complit, en fòrma espirituau, lo « tèrratrem » dejà profetizat peu compliment deu de Lisbona en 1755, concernit dens lo tèma deu « sheisau sagèth » d'Apo.6:12. Segon l'Esperit de Diu, la vila de París que perdó « un detzau » de la soa populacion. Mes un aute sens que pòt concernir segon Dan.7:24 e Apo.13:1, la detzau partida deus « dètz còrns » o reiaumes crestians occidentals somés au catolicisme papau roman. França considerada per Roma, com « la hilha ainada » de la glèisa catolica romana tomba dens l'ateïsme, que la priva deu son sostien, e que va dinc a destrusir la soa autoritat. La 4au trompeta que l'a revelat, « lo tèrç deu só qu'ei frapat » ; lo messatge « sèt mila òmis qu'estón tuats dens aqueth tèrratrem » que confirma la causa en disent : ua multitud (mila) d'« òmis » religiós (sèt : santificacion religiós de l'epòca), qu'estón tuats dens aqueth seïsme politic societau .

Verset 14 : « lo segond malaür qu'ei passat . Aquí, lo tresau malaür que vien lèstament ».

Atau, l'intense versament de la sang qu'a reviscolat la cranhença de Diu, e la « Terror » qu'a cessat, remplaçada per l'empèri de Napoleon 1èr, « l'agla » anonciator de las tres darrèras « trompetas », tres « grans malaürs » entaus abitants de la tèrra. Vist que l'anóncia succedeish a la Revolucion Francesa de 1789 a 1798, « lo segond malaür » qui l'ei atribuït au verset 14 ne la pòt pas concernir dirèctament. Mes entà l'Esperit, qu'ei lo mejan de'ns díser qu'ua fòrma navèra de la Revolucion Francesa apareisherà juste abans lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Solament, segon Apo.8:13, lo « segond malaür » que concerneish clarament lo tèma de la 6au trompeta d'Apo.9:13 qui va, precisament, « tuar lo tèrç deus òmis » abans que Jèsus-Crist torne venjar l'injusta condemnacion deus sons sents fidèus servidors en exterminant los lors enemics mortaus, los darrèrs rebèlles. Que's pòt comprèner qu'a l'imatge de l'ecatombe provocada peus Revolucionaris francés, Diu qu'organize l'ecatombe de la Tresau Guèrra Mondiau, aqueth còp nuclear, qui redusirà, considerablament, lo nombre deus abitants de la tèrra, abans la soa eliminacion completa qui'u tornarà lo son aspècte « abisme » originau, après l'intervencion finau destructora de Jèsus-Crist.

Lo doble sens deu « segond malaür » que religa la quatau trompeta a la sheisau entà ua rason espirituau . L'estructura de l'Apocalipsi que separa en duas partidas lo temps de l'èra crestiana . Dens la prumèra, lo « malaür » que castiga los copables punits abans 1844 e dens la segonda, los qui ac son après 1844, juste abans la fin deu monde. Solament, las duas accions punitivas que partatjan lo sens qui Diu balha au son quatau castig de Lévitique 26:25 : « qu'enviarèi l'espasa qui venjarà la mea

aliança ». Lo primèr castig qu'a frapat las gents qui an pas rebut lo messatge de la Refòrma, obra preparada per Jèsus entaus sons elegits, e lo segond, los qui an pas responut a l'exigéncia de Diu d'acabar aquera Refòrma a partir de 1843. La lutz revelada per la quau Diu basteish aquera permanenta Refòrma que serà presentada dinc a l'òra on s'acabarà lo temps de gràcia.

En reprenent las causas e las accions qui Diu a imputadas aus òmis de la Revolucion Francesa de 1789 a 1795, que retrobam las qui pòt imputar aus òmis occidentaus deus darrèrs dias. Que's retròba lo medish mesprètz, la medisha impiété e l'òdi de las ordenanças religiósas e deus qui los ensenhan ; comportament qui resulta aqueth còp deu desvolopament extraordinari de la sciéncia e de las tecnologies. Pendent las annadas de patz, l'ateïsme e la faussa religion qu'an conquistat lo monde occidentau . Dieu qu'a donc ua bona rason de'ns prepausar, entad aqueth tèma, ua dobla lectura ; lo comportament deus « subervivents » hant la principau diferéncia enter l'epòca revolucionària e lo temps scientific deus darrèrs dias de l'umanitat. Entà èste mei clar, segon Apo.11:11 a 13, « los subervivents » de la primèra lectura qui concerneish la « quatau trompeta » « que's repentín », mentre que « los subervivents » de la segonda qui concerneish la « sheisau trompeta » « ne's repentín pas », segon Apo.9:20-21.

Lo tresau « gran malaür » (entaus pecaires) : Lo retorn gloriós deu Crist justicièr

Verset 15 : « lo setau anjo que sonè (trompeta). E qu'i avó dens lo cèu de hòrtas votz qui disèn : Lo reiaume deu monde qu'ei remetut au noste Senhor e au son Crist ; e que regnarà aus sègles deus sègles . »

Lo darrèr tèma deu capítol qu'ei lo de la « setau trompeta » qui designa, qu'ac rapèri, lo moment on lo Diu creator invisible se hè vededer aus uelhs deus sons enemics confirmant Apo.1:7 : « Aquí, que vien dab los ahoalhs e tot uelh qu'ac veirà ; quitament los qui l'an traucat ». « los qui l'an traucat », qui an traucat Jèsus, que son los sons enemics de totas las epòcas de l'èra crestiana dont los de la darrèra. Que l'an traucat, en secutant los sons discípolos fidèus, au subjècte de los quaus a declarat : « cada còp qu'avetz hèit aqueras causas a l'un d'aqueths mei petits deus mens hrairs, qu'ei men que'us avetz hèitas (Matt.25:40) ». Despuish lo cèu, de hòrtas votz que's lhèvan entà celebrar l'eveniment. Que son las deus abitants deu cèu qui's son déjà exprimidas entà hestejar l'expulsion deu cèu deu drac e deus sons demònis peu Crist victoriós, aperat « Micaël » dens Apo.12:7 a 12. Que prenen part au gai deus elegits, au lor torn liberats e victoriós per Jèsus-Crist. L'istòria deu pecat terrèstre que va cessar fauta de pecaires destrusits per la boca deu Crist divin. Lo drac, « prince d'aqueth monde » segon Jèsus, que pèrd la soa possession deu monde pecaire avalit per Diu. Que va subsistir enquèra mila ans sus la tèrra desolada shens nòser a arrés, en esperant la soa eliminacion totau au jutjament darrèr dab tots los autes pecaires qui Diu ressuscitarà dens aquera mira.

Lo Gran Bonheur celèste deus elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist

Verset 16 : « E los vint e quate vielhs, qui èran assetats davant Diu suus lors trònes, que's prosternèn sus las lors fàcias, e qu'adorèn Diu, »

Los elegits que son entrats dens lo reiaume celèste de Diu, assetat sus trònes en preséncia de Diu, que van regnar sia, jutjar los maishants segon Apo.20:4. Aqueth verset qu'evòca lo contèxte de la debuta celèsta deus recrompats d'Apo.4. Aqueth verset que presenta la fòrma qui deu préner la vertadèra adoracion de Diu. La prosternation, de jolhs, fàcia contra tèrra, qu'ei la fòrma legitimada per Diu .

Verset 17 : « en disent : Que't tornam gràcias, Senhor Diu tot poderós, qui ès, e qui èras, de çò qui pr'amor qu'as sasit la toa poténcia grana e que prenós possession deu ton regne . »

Los recrompats que renovèlan los lors merceaments e que's prostèrnan davant Jèsus-Crist, « lo Diu totpoderós qui ès e qui èras » « e qui ei vienut », com Apo.1:4 que l'anonciava . « Qu'as sasit la toa poténcia grana » a la quau avèvas renonciat entà salvar los tons elegits e expiat per la toa mort lo prètze deus lors pecats dens lo ton ministèri « d'anhèth » ; « l'anhèth de Diu qui tira los pecats deu monde ». Qu'as « que prenós possession deu ton regne » ; lo contèxte suggerit qu'ei plan aqueth on l'Esperit a emportat Jean dens Apo.1:10 ; l'istòria de l'Amassada deu Crist sus tèrra qu'ei dens lo passat . Ad aqueth estadi, los « sèt amassadas » que son darrèr los elegits . Lo regne de Jèsus objècte de l'esperança de la fe deus elegits qu'ei vadut ua realitat .

Verset 18 : « las nacions que's son irritadas ; e la toa colèra qu'ei vienuda, e lo temps qu'ei vienut de jutjar los morts, de recompensar los tons servidors los profètas, los sents e los qui cranhen lo ton nom, los petits e los grans, e de destrusir los qui destruseishen la tèrra. »

Que's tròba dens aqueth verset 18 ua informacion plan utila a perpaus de l'encadenament deus eveniments profetizats. La 6au trompeta qu'a tuat lo tèrç deus òmis sia, « las nacions que s'èran irritadas », e devath los nostes uelhs, en 2020-2021, qu'assisteishem a las causas d'aquera irritacion : la Covid-19 e la roeina economica provocada, l'agression islamica, e lèstament, l'ofensiva russa dab

los sons aliats. Après çò conflicte terrible e destructor, après la promulgacion de la lei deu dimenge per la « bèstia de la tèrra » sia, la coalicion protestanta e catolica deus subervivents americans e europèus, Diu qu'a versat sus eths « los sèt darrèrs hlagèths de la soa colèra » descrivuts dens Apo.16. Au moment deu setau, Jèsus qu'ei apareishut entà salvar los sons elegits e destrusir los descaduts. Que vien alavetz lo programa preparat entaus « mila ans » deu setau millenari. Dens lo cèu, segon Apo.4:1, lo jutjament deus maishants que's va efectuar : « e lo temps qu'ei vienut de jutjar los morts ». Los sents qu'obtienon la lor recompensa : la vita etèrna prometuda per Jèsus-Crist aus sons elegits. Qu'obtienon fin finau l'estela deu matin e la corona prometudas aus elegits trobats vencedors dens lo combat de la fe : « de recompensar los tons servidors los profètas ». Dieu que rapèra ací l'importància de la profecia entà totas las epòcas (Segon 2 Piu.1:19) e mei particularament dens los darrèrs dias. « los sents e los qui cranhen lo ton nom » sia, los qui an positivament responut aus messatges deus tres anjos d'Apo.14:7 a 13 ; dont lo primèr rapèra la saviesa qui consistèish ad ac crànher, a l'aubedir e a non pas contestar los sons comandaments, en disant : « Que cranhètz Diu e balhatz-lo glòria », dens lo son aspècte de Diu creator, « pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda, e qu'adoratz lo qui a hèit lo cèu, la mar, la tèrra, e las honts d'aigas ».

Verset 19 : « E lo temple de Diu dens lo cèu qu'estó obèrt, e l'arca de la soa aliança qu'apareishó dens lo son temple . E qu'i avó lambrets, de las votz, deus trons, un tèrratrem, e ua hòrta peirada. »

Tous los tèmas evocats dens aqueth libe Apocalipsi convergent cap ad aqueth moment istoric deu gran retorn gloriós deu noste divin Senhor Jèsus-Crist. Aqueth verset que cibla lo contèxte on se compleishen e que s'acaban los tèmas següents :

Apo.1 : l'adventisme :

Verset 4 : « Jean a las sèt Amassadas qui son en Asia : qué la gràcia e la patz que'vs sian balhadas de las parts deu qui ei, qui èra, e qui vien, e de las parts deus sèt esperits qui son davant lo son trône, »

Verset 7 : « Aquí, que vien dab los ahoalhs . E tot uelh qu'ac veirà, quitament los qui l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra que's lamentaràn pr'amor d'eth. Quiò. Amèn! »

Verset 8 : « Que soi l'alfa e l'omèga, dit lo Senhor Diu, lo qui ei, qui èra, e qui vien, lo Tot Poderós. »

Verset 10 : « Qu'estoi encantat en esperit au dia deu Senhor, e qu'entenoï darrèr jo ua votz hòrta, com lo son d'ua trompeta, »

Apo.3 : La setau amassada : fin de l'epòca « Laodicée » (= pòble jutjat).

Apo.6:17 : Lo dia gran de la colèra de Diu contra los umans rebèlles « pr'amor que lo dia gran de la soa colèra ei vienut, e qui pòt subsistir ? »

Apo.13 : « la bèstia qui monta tèrra » (coalicion protestanta e catolica) e la soa lei dominicau ; verset 15 : « E que l'estó balhat d'animar l'imatge de la bèstia, entà que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que hasosse que tots los qui adorarén pas l'imatge de la bèstia qu'estossen tuats . »

Apo.14 : Los dus tèmas de « la seguèra » (fin deu monde e raubatòri deus elegits) e de « la vrenha » (massacres deus faus pastors peus lors adèptes sedusits e enganats).

Apo.16 : Verset 16 : « lo dia gran deu combat Harmaguédon »

Dens aqueth verset 19, que retrobam la formula clau de l'intervencion dirècta e vededera de Diu, « e qu'i avó lambrets, de las votz, deus trons, un tèrratrem », dejà citada dens Apo.4:5 e 8:5. Mes ací l'Esperit qu'ajusta « e ua hòrta peirada » ; ua « que pèirabat » per la quau s'acaba lo tèma deu setau deus « sèt darrèrs hlagèths » dens Apo.16:21.

Lo contèxte deu retorn de Jèsus-Crist qu'ei donc mercat peu darrèr tèma adventista qui pòrta aqueth còp, a la prima 2030, lo vertadèr salut auhèrt aus elegits, obtienut per la sang versada per Jèsus-Crist. Qu'ei l'òra de la soa confrontacion dab los rebèlles qui s'aprèstan a tuar los sons elegits qui refusan lo dimenge roman e que gardan la lor fidelitat entau sabat santificat per Diu autanlèu la primèra setmana de la soa creacion deu monde. Lo « sheisau sagèth » d'Apo.6 qu'illustra lo comportament e lo desarrei d'aqueths rebèlles pres peu Senhor en flagrant delicte intencionau de genocidi deus sons benurós e hèra-aimats elegits. Lo subjècte deu desacòrd qu'ei evocat dens aqueth verset 19. Que s'ageish de la lei divina conservada dens « l'arca deu testimoniatge » dens lo lòc plan sent deu tabernacle e deu « temple » ebrèu. L'arca ne deu pas lo son prestigi e la soa plan hauta santetat que pr'amor que contien las taulas de la lei gravada peu dit de Diu eth medish, en persona, en preséncia de Moïse, lo son fidèu servidor. La Bíblia que permet de comprèner çò qui provòca la terror deus rebèlles pontuaument deu retorn de Jèsus-Crist. Pr'amor qu'acuí çò qui declaran los versets 1 a 6 deu Saume 50 :

« Saume d'Asaph. Diu, Diu, YaHWÉH, que parla, e que convòca la tèrra, despuish lo só llevant dinc au só cocant. De Sion, beutat perfèita, Diu que resplendeish . Que vien, lo noste Diu, ne demora pas

en silenci ; davant eth qu'ei un huec devorant, a l'entorn d'eth ua violenta tempèsta. Que crida cap aus cèus au som, e cap a la tèrra, entà jutjar lo son pòble : Amassatz-me los mens fidèus, qui an hèit aliança dab jo peu sacrifici ! - E los cèus que publicaràn la soa justícia, pr'amor qu'ei Diu qui ei jutge. »

Dens un contèxte de terror, los rebèlles que veiràn s'afichar dens lo cèu lo tèxte deu quatau deus dètz comandaments de Diu en letras de huec. E per aquera accion divina, que saberàn que Diu los condemna a la prumèra e la « segonda mort ».

Aqueth darrèr verset deu tèma de la « setau trompeta » que revèla e que confirma l'importància qui Diu balha a la soa lei contestada peu faus crestianisme rebèlle. La lei divina qu'ei estada rebaishada dab lo pretèxte d'ua pretenduda oposicion de la lei e de la gràcia. Aquera error que resulta d'ua maishanta lectura deus prepaus tienuts per l'apòstol Pau dens las soas letras. Tanben que vau ací dissipar lo dobte en portant explicacions claras e simplas. Dens ròm.6, Paul qu'opausa los qui son « devath la lei » aus qui son « devath la gràcia », unicament, pr'amor deu contèxte de la soa epòca on l'aliança navèra comença. Per la formula « devath la lei », que designa los judius de l'anciana aliança qui refusan la navèra aliança fondada sus la justícia perfèita de Jèsus-Crist. E que designa los elegits qui entran dens aquera aliança navèra per la formula « dab la lei ». Pr'amor qu'ei aquí lo benefici qui pòrta la gràcia, au nom de la quau Jèsus-Crist, en Sent Esperit, qu'ajuda lo son elegit e que l'apren a aimar e aubedir a la senta lei divina. En l'aubedint, qu'ei alavetz « dab la lei » e estant « devath la gràcia », n'ei pas tanpòc, « devath la lei ». Que rapèri enquèra que Paul ditz lei divina qui ei « senta e que lo comandament ei juste e bon » ; cò que partatgi dab eth en Jèsus-Crist. Mentre que Paul fustiga lo pecat, cercant de convèncer los sons legidors qui deven pas mei pecar estant en Crist, los rebèlles modèrnes qu'utilizan los sons tèxtes entad ac contradísar en hant de Jèsus-Crist dont se reclaman, un « ministre deu pecat » taulèr per Roma lo 7 de Març de 321. Mentre que Paul a declarat dens Gal.2:17: « Mes, mentre que cercam a èste justificat per Crist, si èram tanben nosauts medishs trobats pecaires, Crist e seré un ministre deu pecat ? Luenh d'ailà ! » Que relhevam l'importància de la precision, « luenh d'ailà », qui condemna la concepcion religiòsa de la faussa fe rebèlla crestiana modèrna, e açò despuish lo 7 de Març de 321, data on lo « pecat » roman ei entrat dens la fe crestiana occidentau e orientau per l'autoritat d'un emperador roman pagan, Constantin 1èr.

Dens aqueth contèxte de la « setau trompeta » que s'acaban las sheis mila prumèras annadas metudas a despart per Diu entà la soa seleccion d'elegits terrèstres, dens lo son projècte globau de sèt mila ans. Lo setau millenari, o « mila ans » d'Apo.20, que s'obreish puish, consacrat au jutjament celèste deus rebèlles peu elegits recrompats per Jèsus-Crist, tèma d'Apo.4.

Apocalipsi 12 : Lo gran plan centrau

La hemna – L'agressor roman – La hemna au desèrt – Parentèsi : un combat dens lo cèu – La hemna au desèrt – La Refòrma – L'ateïsme-
La rèsta adventista

La hemna victoriosa, esposa deu Crist, l'Anhèth de Diu

Verset 1 : « Un signe gran que pareishó dens lo cèu : ua hemna envelopada deu só, la lua devath los sons pès, e ua corona de dotze estelas suu son cap. »

Ací enquèra, mantun tèma que's succedeish dens mantun tablèu o scènas. Lo prumèr tablèu qu'illustra l'Amassada Elegida qui serà beneficiària de la victòria de Jèsus-Crist, lo son unic Cap, segon Eph.5:23. Devath lo simbèu d'ua « hemna », « l'Esposa » deu Crist qu'ei envelopada deu « só de la justícia » profetizat dens Mau.4:2. En dobla aplicacion, « la lua » simbèu de las tenèbras qu'ei

« devath los sons pès ». Aqueths enemics que son istoricament e dens l'ordi cronologic, los judius de l'anciana aliança, e los descenduts crestians, catolics, ortodòxes, protestants, e adventistas, de la novèla. Suu son cap, « ua corona de dotze estelas » que simboliza la soa victòria dens l'aliança de Diu, lo 7, dab l'òmi, lo 5, significacion deu nombre 12.

La hemna secutada abans la victòria finau

Verset 2 : « Elle qu'èra empenhada, e que cridava, estant en tribalh e dens las dolors de l'enfantement. »

Au verset 2, las « dolors de l'enfantement » qu'evòcan la persecucion terrèstra qui a precedit lo temps de la glòria celèsta. Aqueth imatge qu'estó utilizat per Jèsus dens Jean 16:21-22 : « la hemna, quan enfanta, qu'espròva tristessa, pr'amor que la soa òra ei vienuda ; mes, quan a balhat lo dia au mainatge, ne's sovien pas mei deu sofriment, pr'amor deu gai qu'a de çò qui un òmi ei neishut dens lo monde. Vosauts donc tanben, qu'ètz adara dens la tristessa ; mes que'vs reveirèi, e lo vòste còr que's regaudirà, e nat ne vs'encantarà pas lo vòste gai .»

Lo persécuteur pagan de la hemna : Roma, la grana vila imperiau

Verset 3 : « Un aute signe que pareishó enquèra dens lo cèu ; e aquí, qu'èra un gran dragon roi, avent sèt caps e dètz còrns, e suus sons caps sèt diadèmas. »

Lo verset 3 qu'identifica lo son persécuteur : lo drac, segur, mes qu'ageish per potèncias terrèstras carnaus qui secutan los elegits, segon la soa voluntat. Dens la soa accion, qu'utiliza duas estrategias successivas ; la deu « dragon » e la de la « sèrp ». La prumèra, la deu « dragon » qu'ei l'ataca obèrta emplegada per la Roma imperiau pagana . Que retrobam atau, los simbèus déjà vists dens Dan.7:7 on Roma apareishè devath l'aspècte d'un quatau animau mostruós dotat de « dètz còrns ». Lo contèxte pagan qu'ei confirmat per la preséncia deus « diadèmas » qui son ací plaçats suus « sèt caps », lo simbèu de la vila romana segon Apo.17. Aquera precision que merita tota la nosta atencion, pr'amor que ns'indica, cada còp qu'aqueth imatge ei presentat, per l'emplaçament deus « diadèmas », lo contèxte istoric profetizat.

Lo persécuteur religiós de la hemna : la Roma catolica papau

Verset 4 : « la soa coda qu'entrainava lo tèrç de las estelas deu cèu, e que'us getava sus la tèrra . Lo dragon que's tienó davant la hemna qui anava enfantar, entà devorar la soa mainada, quan auré enfantat. »

Aqueth verset que repren sòus de navèths simbèus, lo messatge d'Apo.11:1 a 3 on la Roma papau ei autorizada per Diu, au títol de « verga », a « trepejar la vila senta pendent 42 mes ».

Dens Daniel, aus « dètz còrns » de l'empèri roman que devè succedir « lo còrn petit » papau (a partir de 538 dinc a 1798). Aquera succession qu'ei confirmada ací dens Apo .12, dens lo verset 4.

Lo tèrme « coda » qui cibra la faussa « profetessa Jézabel » d'Apo.2:20, qu'illustra aquera succession de la Roma religiosa papau faussament crestiana. L'acusacion citada dens Dan.8:10 qu'ei ací renouvelada . Las victimas de las soas rusas e de las soas seduccions dignas de la « sèrp » de la Genèsi, que son trepejadas devath lo simbèu d'« estelas deu cèu » sia, au títol de « ciutadans deu reiaume deus cèus » qui Jèsus atribueish aus sons discípols. « lo tèrç qu'ei entrainat dens la soa caduda ». Lo tèrç n'ei pas citat entau son sens literau mes, com pertot en profecia, com ua partida importanta deu totau deus crestians esprovats. Las victimas que pòden quitament despassar aquera proporcion d'un tèrç literau.

Verset 5 : « Elle qu'enfantè un hilh, qui deu pèisher totas las nacions dab ua verga de hèr. E la soa mainada qu'estó tirat cap a Diu e cap au son trône. »

Dens ua dobla aplicacion, la profecia que rapèra com lo drac a combatut la causa deu Messias despuish la soa neishença dinc a la soa mort victoriosa. Mes aquera victòria, qu'ei la deu prumèr après lo quau, tots los sons elegits que van succedir, entà contunhar lo medish combat dinc a l'obtencion de la victòria finau. Ad aqueth moment, recebent un còs celèste, que van partatjar dab eth, lo son jutjament deus maishants e qu'ei aquí, qui amassa, « que peisheràn las nacions dab ua verga de hèr » qui balharà lo verdict deus « torments de la segonda mort » deu jutjament darrèr. L'experiéncia deu Crist e la deus sons elegits que's fondon en ua sola experiéncia comuna, e l'imatge de « lo mainatge tirat cap a Diu e cap au son trône », donc au cèu, qu'ei la de « la desliurança » terrèstra deus elegits qui's complirà en 2030, au retorn deu Crist venjador. Que seràn desliurats « dolors de l'enfantement ». Lo mainatge qu'ei lo simbèu d'ua conversion crestiana autentica escaduda e victoriosa.

Verset 6 : « E la hemna que hugí dens lo desèrt, on avèva un lòc preparat per Diu, entà qu'i estosse neurida pendent mila dus cents seishanta dias. »

L'Amassada secutada qu'ei pacifica e desarmada, la soa sola arma estant la Bíblia, la paraula de Diu,

l'espasa de l'Esperit, ne pòt pas que's hugir davant los sons agressors. Lo verset 6 que rapèra lo temps deu regne papau persécuteur pendent « 1260 dias » profetics sia, 1260 annadas reaus segon lo còdi d'Ezé.4:5-6. Aqueth temps qu'ei entà la fe crestiana un temps d'espròva dolorosa suggerit per la mencion deu mot « desèrt » on ei « conduita per Diu ». Que partatja atau l'affliccion deus « dus testimònis » d'Apo.11:3. Dens Dan.8:12, aquera senténcia divina qu'èra formulada atau : « l'armada qu'estó liurada dab lo perpetuau pr'amor deu pecat » ; lo pecat complit per l'abandon deu respècte deu dia deu repaus sabatèr despuish lo 7 de Març de 321.

Obertura de la parentèsi : un combat dens lo cèu

Verset 7 : « E qu'i avó guèrra dens lo cèu . Michel e los sons anjos que combatón contra lo dragon . E lo dragon e los sons anjos que combatón, »

Lo raubatori anonciat deus sents que merita ua explicacion qui l'Esperit nse presenta dens ua sòrta de parentèsi. La causa que serà hèita possibla pr'amor de la victòria de Jèsus-Crist suu pecat e sus la mort. Aquera victòria qu'ei estada confirmada après la soa resurreccion, mes l'Esperit que'ns revelà ací las consequéncias qui a avut entaus abitants deu cèu qui costejavan los demònis e Satan eth medish dinc ad aqueth moment.

Plan important : aqueth conflicte celèste demorat invisible aus uelhs umans que vien esclairar lo sens de las paraulas enigmaticas pronunciadas per Jèsus quan èra sus la tèrra. Dens Jean 14:1 a 3, Jèsus qu'a dit : « Qui lo vòste còr ne se troble pas. Credetz en Diu, e que credetz en jo. Qu'i a mantua demora dens l'ostau deu men Pair . Si aquò n'èra pas, que'u vs'aurí dit . Que'vs vau preparar ua plaça. E, quan me sii hèit enlà, e que vs'aurèi preparat ua plaça, que tornarèi, e que'vs prenerèi dab jo, entà qu'aquí on soi qu'i siatz tanben . » Lo sens balhat a la « preparacion » d'aquera « plaça » que va aparéisher dens lo verset qui vien puish.

Verset 8 : « mes n'estón pas los mei hòrts, e la lor plaça n'estó pas mei trobada dens lo cèu. »

Aquera guèrra celèsta n'a pas arren de comun dab las nostas guèrras terrèstras ; ne hè pas suu pic morts, e los dus camps qui s'afrontan ne son pas egaus . Lo Diu gran creator qui's presenta devath l'aspècte umile e fraternau de l'archange « Micaël » qu'ei totun lo Diu totpoderós davant lo quau totas las soas creaturas se deurén prosternar e aubedir. Satan e los sons demònis que son d'aqueras creaturas rebèllas, qui aubedeishen pas que devath la constrenta, e fin finau, ne pòden pas resistir e que son obligadas a aubedir, quan lo Diu gran las caça deu cèu per la soa tota-poténcia. Pendent lo son ministèri terrèstre, Jèsus qu'èra cranhut peus maishants anjos qui l'an aubedit e qu'an testimoniat qu'èra plan lo « Hius de Diu » deu projècte divin, en ac designant atau.

Dens aqueth verset l'Esperit que precisa : « la lor plaça n'estó pas mei trobada dens lo cèu ». Aquera « plaça » aucupada peus rebèlles celèstes dens lo reiaume de Diu que devè estar liberada entà qu'aqueth reiaume celèste sia « purificat » e « preparat » entà recéber los elegits deu Crist au dia deu son darrèr combat liurat contra los rebèlles terrèstres pendent la soa venguda en glòria. Qu'ei mentre que, prenans los sons elegits dab eth, « que seràn tostemps dab eth, aquí on serà » sia, dens lo cèu purificat atau « preparat » entà los recéber. La part de la tèrra que serà alavetz la desolacion deu tipe profetizat peu mot « abisme » despuish Gen.1:2. A la lutz d'aqueth combat, lo projècte salvateur divin que s'illumina e cada mot clau deu son plan que revelà lo son sens . Que n'ei atau d'aqueths versets citats, dens Hébr.9:23 : « Qu'èra donc necessari, puishque los imatges de las causas qui son dens los cèus que devèn estar purificadas d'aquera faïçon, qui las causas celèstas eras medishas qu'ac estossen per sacrificis mei excellents qu'aqueths. » Atau, lo « sacrifici mei excellent » necessari qu'estó lo de la mort voluntària deu Messias nommat Jèsus, auhèrt entà expiar los pecats deus sons elegits, mes abans tot, entà obtiéner de cap a las soas creaturas e de cap a eth medish lo dret legau que legitima de condemnar a mort los rebèlles celèstes e terrèstres. Qu'ei d'aquera faïçon qui lo « santuari celèste de Diu estó « purificat », en primèr e puish, au retorn deu Crist vencedor, que serà lo torn de la tèrra qui designa com la soa « marchapè » mes pas com la soa « santuari » dens Esa.66:1-2 : « Atau que parla l'Etèrne : Lo cèu qu'ei lo men trône, e la tèrra lo men marchapè. Quau ostau que'm poiretz bastir, e quau lòc e me balharetz entà demora ? Totas aqueras causas, la mea man que'us a hèitas, e totas qu'an recebut l'existéncia, dit YaHWéH. Aquí sus qui portarèi los mens espiars : suu qui sòfre e qui a l'esperit abatut, suu qui cranh la mea paraula. » ; sia, segon Ezé.9:4, sus « los qui sospiran e que gemeishen pr'amor de las abominacions » cometudas.

Verset 9 : « E qu'estó precipitat, lo dragon gran, la sèrp anciana, aperat lo drac e Satan, lo qui seduseish tota la tèrra, qu'estó precipitat sus la tèrra, e los sons anjos qu'estón precipitats dab eth. »

Los èstes celèstes que son estats los primèrs a beneficiar deu netejatge espiritau enterprés peu Crist vencedor. Qu'a caçat cèu, lo drac e los sons demònis angelics qui son estats « precipitats » entà dus mila annadas sus la tèrra. Lo drac que coneish atau, « lo temps » qui'u demora personaument atau com aus sons demònis entà agir contra los sents elegits e la vertat divina.

A relhevar : Jèsus n'a pas solament revelat lo caractèr de Diu a l'umanitat, que l'a tanben presentat

aqueth redobtable personatge qu'ei lo drac suu quau l'anciana aliança disè pas que drin de causa, ac deishant quasi ignorar. Despuish la victòria de Jèsus contra lo drac, lo combat qui opausa los dus camps que s'ei amplificat en rason medisha de l'acantonament deus demònis qui viven d'ua faïçon invisibla adara au miei deus òmis sus la tèrra e dens tota la nosta dimension terrèstra qui includeish las planetas e las estelas deu cèu. Que son aquí, los sols extra-terrèstres de la nosta dimension terrèstra.

Que devi ací raperar que la justa compreneson deu projècte salvateur globau deu programa concebut per Diu qu'ei un privilègi exclusiu reservat aus sons elegits . Pr'amor que, la faussa fe que's reconeish en çò qui s'engana tostemp dens las soas interpretacions deu son projècte. La demostracion que n'ei hèita despuish los judius qui an balhat au Messias profetizat dens las sentas Escrituras lo ròtle de portar ua desliurança carnau, mentre que Diu avèva pas programat qu'ua desliurança espiutau ; la deu pecat. Tot parièr, uei, la faussa fe crestiana qu'espèra dab lo retorn de Jèsus-Crist, l'establiment deu son reiaume e de la soa potèncià sus la tèrra ; causas qui Diu a pas metudas dens lo son programa com la soa Revelacion profetica lo ns'apren. Tot au contrari, la soa venguda gloriosa que mercarà lo tèrme de la lor vita demorada portaira deus lors pecats e de tota la lor culpabilitat de cap a eth.

L'elegit deu Crist que sap que la vita liura a començat dens lo cèu e qu'après la parentèsi terrèstra hèita necessària entà la demostracion perfèita deu son amor e de la soa justícia, lo Diu creator que perlongarà la vita de las soas creaturas demoradas fidèlas dens lo cèu e sus la tèrra, eternaument dens la soa fòrma celèsta. Los rebèlles celèstes e terrèstres que seràn estats alavetz jutjats, destrusits e avalits.

Lo reiaume deu cèu qu'ei liberat

Verset 10 : « E qu'entenoï dens lo cèu ua votz hòrta qui disè : Adara lo salut qu'ei arribat, e la potèncià, e lo regne deu noste Diu, e l'autoritat deu son Crist ; pr'amor qu'ei estat precipitat, l'acusator deus nostes hrairs, lo qui los acusava davant lo noste Diu dia e nueit. »

Aqueth « Adara » que cibra la data deu 7 d'Abriu de 30 prumèr dia de la setmana qui succedeish au Dimèrcs 3 d'Abriu, en lo quau acceptant la crotz, Jèsus qu'a vençut lo drac, lo pecat e la mort. Aqueth prumèr dia de la setmana, qu'a declarat a Marie : « ne'm tòca pas ; ne soi pas enquèra montat cap tau men Pair ». La soa victòria que devè enquèra èste oficializada dens lo cèu e d'aquí enlà, en la soa tota potèncià divina, devath lo son nom angelic « Micaël » retrobat, qu'a caçat lo drac e los sons demònis deu cèu. Que cau relhevar la citacion « l'acusator deus nostes hrairs, lo qui los acusava davant lo noste Diu dia e nueit ». Que'ns revèla l'immensa fraternitat universau deu camp de Diu qui partatja lo son reget deu camp rebèlle dab los elegits de la tèrra. Qui son aqueths « hrairs » ? Los deu cèu e los de la tèrra, tau Tribalhòt qui ei liurat parciaument au drac entà lo provar que las soas « acusacions » son infondadas.

Verset 11 : « Que l'an vençut pr'amor de la sang de l'anhèth e pr'amor de la paraula deu lor testimoniatge, e n'an pas aimat la lor vita dinc a crànher la mort. »

Lo modèl evocat dens aqueth verset que's tròba dens lo messatge de l'epòca « Esmirna », e aqueth messatge qu'indica la nòrma de la fe exigida per Jèsus-Crist entà totas las epòcas profetizadas dinc au son retorn gloriós.

La victòria de « Micaël », nom divin celèste deu noste Sauvair Jèsus-Crist, que justifica las soas solemnas declaracions hèitas dens Matt .28:18 a 20 : « Jèsus, s'estant apressat, que'us parlè atau : Tot poder que m'ei estat balhat dens lo cèu e sus la tèrra. Anatz, hèitas de totas las nacions deus discípols, los batejant au nom deu Pair, deu Hilh e deu Sent Esperit, e ensenhatz-los a observar tot çò qui vs'ei prescrit. E aquí, que soi dab vosauts cada dia, dinc au cap deu monde. »

Atau, au fondament de la soa prumèra aliança, Diu qu'a revelat a Moïse l'istòria de las originas de la nosta dimension terrèstra, mes n'ei pas que nosta qui vivem los darrèrs dias de l'umanitat, qui revèla la compreneson deu son projècte salvateur globau, en tornant barrar la parentèsi de l'experiéncia deu pecat terrèstre qui aurà durat a tèrme, sheis mila ans. Que partatjam donc dab Diu l'espèra d'ua reünion etèrna de tots los sons fidèus elegits celèstes e terrèstres. Qu'ei donc un privilègi d'elegit qui de portar au noste torn la nosta atencion suu cèu e los sons abitants. Pr'amor que deu lor costat, n'an pas cessat de s'interessar au sòrt deus elegits e la nosta istòria terrèstra, despuish la Creacion dinc au cap deu monde, segon qu'ei escrit dens 1Agacin.4:9 : « Pr'amor que Diu, çò que'm sembla, qu'a hèit de nosauts, apòstols, los darrèrs deus òmis, deus condemnats a mort en quauqua sòrta, puishqu'em estadas en spectacle au monde, aus anjos e aus òmis. »

La situacion de la tèrra qu'ei guastada

Verset 12 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que regaudeishetz, cèus, e vosauts qui abitatx dens los cèus. Malaür a la tèrra e a la mar ! Pr'amor que lo drac ei devarat cap tà vosauts, animat d'ua colèra grana,

sabent qu'a drin de temps. »

Los « abitants deu cèu » que son estats los prumèrs a se « regaudir » de la victòria deu Crist. Mes la contrapartida d'aqueth gai qu'ei l'intensificacion deu « malaür » entaus « abitants de la tèrra ». Pr'amor que lo drac sap qu'ei un condemnat a mort sursitaire, e que dispausa de « drin de temps » entà agir contra lo son projècte de salut. Las accions miadas pendent 2000 ans peu camp démoniaque acantonat sus la tèrra que son totas reveladas per Jèsus-Crist dens la soa Revelacion o Apocalipsi. Qu'ei l'objècte d'aqueth obratge qui escrivi entà tu. E despuish 2018, los elegits de Jèsus-Crist que partatjan aquera coneishença deu tèrme deu temps reservat au drac entà la soa òbra de seduccion ; que s'acabarà a la prima 2030 dab lo retorn gloriós deu lor divin Mèste. La parentèsi d'aqueth tèma que's torna barrar dab lo verset 12.

Barradura de la parentèsi deu combat dens lo cèu

Que sarceish deu tèma de la hemna condusida au desèrt

Verset 13 : « Quan lo dragon vedó qu'èra estat precipitat sus la tèrra, que perseguí la hemna qui avèva enfantat lo mainatge mascle. »

Aquera parentèsi que permet a l'Esperit de reprèner lo tèma deu regne papau deu verset 6. Lo tèrme « dragon » d'aqueth verset que designa enqüèra lo drac, Satan, eth medish. Mes lo son combat contra « la hemna » que s'efectua per l'accion romana, successivament, imperiau, puish papau.

Verset 14 : « E las duas alas de l'agla grana qu'estón balhadas a la hemna, entà que s'envolèsse au desèrt, cap au son lòc, on ei neurida un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps, luenh de la fàcia de la sèrp. »

Dens aqueth verset 14, que repren lo messatge en indicant la durada deu regne papau en los « tres ans e miei », « un temps, deus temps e un miei temps », déjà utilizada dens Dan.7:25. Dens aquera represa, de navèths detalhs que van èste revelats en seguida cronologica deus eveniments . Un detalh que deu estar relhevat : « lo dragon » deu verset 4 qu'ei remplaçat per la « sèrp » de la medisha faïçon qu'au « dragon » deu verset 3 que succedeish la « coda » . Los tèrmes « sèrp e coda » que'ns revèlan un cambiament de tactica activa qui Diu, l'« agla grana », qu'inspira au drac e los sons demònis. Après l'agression obèrta deu « dragon » que succedeish la rusa e la mensonja religiós de la « sèrp » qui's compleish peu regne papau de 1260 annadas profetizadas. La mencion de la « sèrp » que permet a Diu de'ns suggerir ua comparason dab las circonstàncias deu pecat originau. Tot parièr com Eve estó sedusida per « la sèrp » peu quau lo drac s'exprimiva ; « la hemna », « l'esposa » deu Crist, qu'ei sosmetuda a l'espròva de las paraulas mensongèras qui lo drac lo presenta per « la boca » deus sons agents deu catolicisme papau roman.

Verset 15 : « E, de la soa boca, la sèrp que lancè aiga com un flui darrèr la hemna, entà l'entrainar peu flui. »

Lo verset 15 qu'illustra la persecucion catolica a la quau la fe crestiana infidèla ei somesa ; com « l'aiga d'un flui » qui « qu'entraina » tot çò qui ei a la soa portada. La « boca » papau catolica romana qu'a lançat las soas ligas catolicas, fanaticas e crudèlas contra los lors opausants religiós. Lo compliment perfèit d'aquera accion qu'ei la creacion deu còs deus « dragons » per Loís XIV aconselhat per l'avesque Lo Tellier. Aqueth còs militar, creat entà percaçar la resisténcia protestanta pacifica, qu'avèva entà mira « d'entrainar » tots los febles e doç elegits deu Crist dens los sons dògmas, en los obligant a causir enter, se convertir au catolicisme o èste miats en captivitat o a la mort après d'òrres sevics e torturas.

Verset 16 : « E la tèrra que secorró la hemna, e la tèrra qu'obrí la soa boca e qu'englotí lo flui qui lo dragon avèva lançat de la soa boca. »

L'Esperit que'ns prepausa duas interpretacions superpausadas entad aqueth sol verset . Que relhevam que « la hemna » e « la tèrra » que son ací duas entitats distintas, e que « la tèrra » que pòt simbolizar la fe protestanta o la tèrra literau, lo sòu de la nosta planeta. Açò que va balhar ad aqueth verset duas interpretacions qui's succedeishen cronologicament dens la Revelacion divina.

1èr messatge : lo faus protestantisme bestiau : Dens l'ordi cronologic, en prumèr, « la hemna » que correspon a la descripcion imagée deus protestants pacifics de la Refòrma dont la « boca » oficiau (la de Martin Luther en 1517) que denonciè los pecats catolics ; çò que justificuè lo lor nom : « protestant » sia, los qui protèstan contra l'injustícia religiós catolica qui pèca contra Diu e que tua los sons vertadèrs servidors . Ua auta compausanta ipocrita deu protestantisme simbolizat peu mot « tèrra » qu'a tanben obèrt la soa « boca » entà denonciar la fe catolica, mes qu'a pres las armas e los sons còps violents qu'an « englotit » ua partida importanta deus combatents de las ligas catolicas. Lo mot « tèrra » que simboliza ací los celèbres « huganauts », combatent protestants de las Cevenas, e los de las plaças hòrtas militaras com la Rochelle pendent las « guèrras de religions » dens las quaus Diu èra pas ni servit, ni aunorat peus dus grops de combatents opausats.

2ème messatge : l'espasa vengeresse de l'ateïsme nacionau francés. En dusau lectura, e dens l'ordi cronologic, aqueth verset 16 que revèla com la Revolucion Francesa va englotir en totalitat l'agression papau de las monarquias catolicas. Qu'ei lo messatge principau d'aqueth verset . E qu'ei lo qui Diu balha au ròtle de la « 4au trompeta » d'Apo.8:12, e « bèstia qui monta abisme » d'Apo.11:7, en analogia dab Lévi.26:25, que vien, dit Diu, tala « ua espasa, venjar la mea aliança » tradida peus pecaires rebèlles catolics. Aqueth imatge que s'apièja suu castig deu rebèlle « Koré » dens Nom.16:32 : « la tèrra qu'obrí la soa boca, e que'us englotí, eths e los lors ostaus, dab totas las gents de Koré e tots los lors bens ». En perfèita armonia dab la Revelacion divina e lo compliment istoric, aqueth imatge comparatiu que rapèra lo reget de la lei divina peus rebèlles de las duas situacions.

Darrèr enemic deu dragon : la rèsta adventista de la hemna

Verset 17 : « E lo dragon qu'estó irritat contra la hemna, e que's hasó enlà har la guèrra a la rèsta de la soa posteritat, aus qui gardan los comandaments de Diu e qui an lo testimoniatge de Jèsus. »

Passant devath silenci las 150 annadas de l'activitat deus protestants frapats per la malediccion divina, tèma de la « 5au trompeta », l'Esperit qu'evòca lo darrèr combat terrèstre deu drac e deus sons supòts celèstes e terrèstres, e que'ns mòstra las ciblas deu lor comun òdi . Aquestas ciblas que seràn las Elegits, darrèrs descendents e eretèrs deus pionèrs adventistas de 1873 a los quaus aquera darrèra espròva ei estada anonciada segon Apo.3:10. Pionèrs dont van acabar la mission, portaire de la lor medisha benediccion divina. Que van dever sostiénher fèrmament e fidèument l'òbra qui Jèsus los a hidada : refusar d'aunorar de quauqua faïçon « la mèrca de la bèstia » sia, lo dimenge roman, en gardant, fidèument, e quau qu'en sia lo prèmi, la practica deu repaus sabatèr, pendent lo dissabte, lo vertadèr setau dia de la setmana, deu temps organizat e instaurat peu gran e totpoderós Diu creator. Qu'ei aquera vertat qui apareish dens aquera descripcion de la « rèsta de la posteritat de la hemna » dens aqueth verset : « los qui gardan los comandaments de Diu », los dètz e non los nau ; « e qui retienen lo testimoniatge de Jèsus », pr'amor que dèishan pas arrés los ac desarrigar ; ni « los dragons », ni « las sèrps ». E aqueth « testimoniatge de Jèsus » qu'ei çò qui existeish en mei preciós, puishque, segon Apo.19:10, « lo testimoniatge de Jèsus qu'ei l'esperit de la profecia ». Qu'ei aqueth testimoniatge profetic qui hè qu'ei « impossible entau drac de sedusir un vertadèr elegit » deu Crist, lo Diu de vertat, com l'ensenha Matt.24:24 : « Pr'amor que's lhevà de faus Christs e de faus profètas ; que haràn grans prodigis e deus miracles, au punt de sedusir, si èra possible, los quites elegits. ».

Ua victòria de Satan quasi ... completa

Verset 18 : « E que's tienó suu sable de la mar .»

Aqueth darrèr verset que'ns mòstra un drac trionfant qui s'i ei escadut a entrenar dens la soa caduda e la soa condemnacion mortau, la totalitat de las institucions religiósas crestianas que domina e que tien devath la soa autoritat . Dens Esa.10:22, Diu que declara : « Quan lo ton pòble, ô Israèl, que seré com lo sable de la mar, ua rèsta solament tornarà ; la destruccion qu'ei resoluda, que harà versar la justícia.» Atau, segon aquera profecia, a la fin deu monde, sols deus adventistas dissidents, constituïnt « la rèsta de la hemna », « l'Elegida, l'Esposa deu Crist », e « l'Israèl » espirituau de Diu, qu'escapan ad aquera dominacion satanica . Que rapèri que devath lo nom « adventista », l'Esperit que defineish la nòrma de fe deu salut deus darrèrs elegits seleccionats despuish 1843 ; en 2020, qu'ei un comportament religiós, mes mei ua institucion qui Diu a jutjada, condemnada e regetada (« vomida ») en 1994.

Apocalipsi 13 : Las dalhas hrairs de la religion crestiana

La bèstia de la mar – La bèstia de la tèrra

Lo nombre 13 que representa entà las gents supersticiosas idolatras un amulet o un pòrtamalur segon las opinions de cadun e los país. Ací, dens la soa gloriosa Revelacion, Diu que'ns revèla lo son pròpi còdi deus nombres, basat sus las chifras 1 a 7 e las lors diferentas combinasons. La chifra 13 qu'ei obtenut per l'addicion de la chifra « 6 » chifra de l'anjo Satan e de la chifra « 7 », chifra de Diu e donc de la religion legitima tornada au Diu creator en Jèsus-Crist. Que vam atau retrobar dens aqueth capítol las « dalhas hrairs de la religion crestiana » mes vertadèrs enemics mortaus deus vertadèrs elegits. Aquera « ivraie » que s'amaga au miei deu « bon gran » sòus de las aparéncias religiósas enganairas qu'aqueth capítol vien desmascar.

La prumèra bèstia : qui monta mar

Lo prumèr combat deu dragon-sèrp

Verset 1 : « Puish vivi montar mar ua bèstia qui avèva dètz còrns e sèt caps, e suus sons còrns dètz diadèmas, e suus sons caps deus noms de blasfèmia ».

Com l'avem vist dens l'estudi d'Apo.10, que retrobam dens aqueth capítol, los dus « bèstias » ditas crestianas de la nosta èra. La prumèra, « qui monta mar », com dens Dan.7:2, que concerneish la fe catolica e lo son regne persécuteur de « 42 mes » profetics sia, 1260 annadas reaus. Reprenent los simbèus deus empèris qui la precedeishen dens Dan.7, que retrobam lo regne deu « còrn petit » qui devè aparéisher après que los « dètz còrns » qu'ajan rebut los lors reiaumes segon Dan .7:24. Los « diadèmas » plaçats suus « dètz còrns » que mòstran qu'ei aqueth contèxe istoric qui ei ciblat. Ací, la Roma papau qu'ei simbolizada per « sèt caps » qui la caracterizan particularament a doble sens. Lo mei literau qu'ei lo de « sèt sèrras » sus las quaus Roma ei edificada segon Apo.17:9. L'aute, mei espiritau, qu'ei prioritari ; l'expression « sèt caps » que designa la santificacion de la magistratura : « sèt » estant la chifra de la santificacion, e « caps » designant lo magistrat o l'ancian dens Esa.9:14. Aquera magistratura superiora qu'ei imputabla a la Roma papau pr'amor que's presenta en un estat independent au còp civiu e religiós dont lo cap ei lo papa. L'Esperit que precisa : « e suus sons caps deus noms de blasfèmia ». Lo mot « blasfèmia » qu'ei au singular e que devem traduir per : « noms de la mensonja », segon la significacion deu mot « blasfèmia ». Jèsus-Crist qu'imputa la « mensonja » au regime papau roman . Que l'atribueish donc lo títol de « pair de la mensonja » peu quau a designat lo drac, Satan en persona dens Jean 8:44 : « Qu'avetz entà pair lo drac, e que voletz complir los desirs deu vòste pair. Qu'ei estat murtrèr autanlèu lo començament, e ne's tien pas dens la vertat, pr'amor qu'i a pas vertat en eth. Quan profereish la mensonja, que parla deu son pròpi hons ; pr'amor qu'ei mensongèr e lo pair de la mensonja ».

Verset 2 : « la bèstia qui jo vitz qu'era parièra a un leopard ; los sons pès qu'èran com los d'un ors, e la soa gola com ua gola de leon. Lo dragon que'u balhè la soa potècia, e lo son trône, e ua autoritat grana. »

Lo « quatau animau » de Dan.7:7 dit « terrible, espaventable, e extraordinàriament hòrt » que recep ací ua descripcion mei precisa . En hèit que presenta ad eth sol, los critèris deus tres empèris qui l'an precedit despuish l'empèri caldèu. Que possedeish l'agilitat deu « leopard », la potècia aclapaira de « l'ors » e la fòrça crudèla carnassèra deu « leon ». Dens Apo.12:3, « lo dragon » deu verset 3, on « los diadèmas » qu'èran suus « sèt caps » que representava Roma dens la soa fasa pagana imperiau persécutrice deus prumèrs crestians. Atau, tot parièr com lo « còrn petit » de Dan.7:8-24 que succedeish a la de Dan.8:9, ací, la papautat que recep lo son poder de l'empèri roman ; çò que l'istòria confirma peu decret imperiau devut a Justinian 1èr en 533 (escritura) e 538 (aplicacion). Mes, atencion ! Lo « dragon » que designa tanben « lo drac » dens Apo.12:9, çò que significa que la papautat recep lo son poder, « la soa potècia, lo son trône e la soa autoritat grana » deu drac eth medish. Que's compren perqué Diu hè duas entitats deus « pairs de la mensonja » dens lo verset precedent.

Nòta : Suu plan militar, la Roma papau consèrva la fòrça e la potècia de la soa fòrma imperiau, pr'amor que las armadas reiaus europèas la sèrven e que contentan a las soas decisions . Com Dan.8:23 a 25 l'ensenha, la soa fòrça que pausa sus « l'escaduda de las soas rusas » qui consisteishen a pretènder representar Diu sus la tèrra, e ad aqueth títol, poder obrir o barrar l'accès a la vita etèrna prepausat dens l'Evangèli deu Crist : « A la fin de la lor dominacion, quan los peccaires sian consumits, que's lhearà un rei impudent e artificieux. La soa potècia que s'acrerà, mes non per la soa pròpia fòrça ; que harà incredibles domaus, que s'i escairà dens las soas enterpresas, que destruirà los poderós e lo pòble deus sents. Pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas, qu'aurà arrogància dens lo còr, que harà perir hèra òmis qui vivèn pasiblement, e que's lhearà contra lo cap deus caps ; mes que serà brigalhat, shens l'esfòrç de nada man. »

Sus la fin de las 1260 annadas, l'ateïsme de la Revolucion Francesa que met fin au son poder

despòta establìt despuish 538.

Verset 3 : « E que vivi l'ua deus sons caps com nafrada a mort ; mes la soa nafra mortau qu'estó garida . E tota la tèrra qu'èra dens l'admiracion darrèr la bèstia . »

Jamei repentanta de tota la soa istòria, qu'ei per la constrenta qui la magistratura papau va dever renonciar au son poder persécuteur. Açò que's va complir a partir de 1792 on la monarquia, lo son sostien armat, qu'ei barrejada e descapitada per l'ateïsme francés. Com anonciat dens Apo.2:22, aquera « tribulacion grana » atèa que vòu avalir lo poder religiós roman de « la hemna Jézabel » e las soas ciblas que son « los qui cometen adultère dab era » ; los monarcas, los monarquistas e los prèstes catolics. Qu'ei atau com devè estar « com nafrada a mort ». Mes entà rasons oportunistas, l'emperador Napoleon 1èr que la va restablir en 1801 au nom deu son Concordat. Ne secutarà pas dirèctament mei jamei . Mes lo son poder seductor que's va perlongar entà multitudes de credents catolics qui van tots créder a las soas mensongas e las soas pretensions dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist : « E tota la tèrra qu'èra dens l'admiracion darrèr la bèstia ». « la tèrra entièra que seguí la bèstia », e aqueth mot qu'entèrra, en doble sens, que concerneish la planeta, mes tanben, la fe protestanta reformada qui ei sortida d'era. L'aliança ecumenica (= terrèstra, en grèc) realizada despuish que confirma aquera anòncia . Si l'Esperit avèva volut exprimir en lengatge clar aqueth messatge, que legerem : « la religion protestanta entièra que seguí la religion catolica intoleranta ». Aquera declaracion que serà confirmada per l'estudi de la dusau « bèstia » qui aqueth còp « que monta tèrra » dens lo verset 11 d'aqueth capítol 13.

Verset 4 : « E qu'adorèn lo dragon, pr'amor qu'avèva balhat l'autoritat a la bèstia ; qu'adorèn la bèstia, en disent : Qui ei parièr a la bèstia, e qui pòt combàter contra era ? »

Designant au còp, la Roma imperiau mes tanben Satan, segon Apo.12:9, lo dragon, donc lo drac eth medish, qu'ei adorat peus qui aunoran lo regime papau ; açò per via de consequéncia e en tota ignorància, puishqu'ei eth qui a « balhat lo son poder a la bèstia ». Atau, l'« escaduda de l'enterpresa » papau profetizada dens Dan.8:24 qu'ei confirmada per l'istòria . Que regna au dessús deus reis peu son poder religiós, de faïçon absoluta, longtemps incontestada. Qu'atribueish tèrras e qu'aunora per títols los qui la sèrven entà los recompensar, com se pòt lo lira dens Dan.11:39 : « Qu'ei dab lo diu estrangèr qui agirà contra los lòcs fortificats ; e que comolarà d'aunors los qui ac reconeisheràn, que'us harà dominar sus mantuns, que'us distribuirà de las tèrras entà recompensa ». La causa que s'ei complida literaument de faïçon coneishuda quan lo papa Alexandre VI Borgia (assassin notòri) qu'a partatjat la tèrra en 1494 e atribuït a Portugau, la punta avançada Èst de Brasiu e Índia, e a Espanha, tota la rèsta de las navèras tèrras descobèrtas. L'Esperit qu'insisteish . L'elegit de Jèsus-Crist que deu estar entièrament convençut qui la fe catolica ei diabolica, e que totas las soas accions agressivas o umanistas que son dirigidas per Satan, l'adversari de Diu e deus elegits. Aquera insisténcia qu'ei justificada puishque profetiza dens Dan.8:25, « l'escaduda de las soas enterpresas e l'escaduda de las soas rusas ». La soa autoritat religiós reconeishuda peus reis, los poderós, e los pòbles crestians d'Euròpa que'u confereish un prestigi basat sus la hidança, donc en realitat hèra fragila. Mes quan Diu e lo drac que s'assòcian entà ua accion punitiva, las horas, las massas umanas deus pòbles que segueishen docilament lo faus camin traçat e sustot, impausat. Sus la tèrra, la poténcia qu'apèra la poténcia, pr'amor que los pòbles aiman se sentir poderós, e dens lo maine, lo regime papau qui pretend representar Diu, qu'ei un mèste deu genre . Com dens Apo.6, lo tèma que pausa ua question : « Qui ei parièr a la bèstia, e qui pòt combàter contra era ? ». Los capítols 11 e 12 qu'an balhat la responsa : Dieu en Crist qui va suscitar en 1793, l'ateïsme revolucionari francés qui'u va englotir dens un banh de sang. Mes dinc a l'aparicion d'aquera « espasa vengeresse » (ròtle atribuït au 4au castig dens Lévi.24:17), dejà, los protestants armats que la combaten, shens totun la poder véncer. Òmis, protestants, francés e alemands, e deus anglicans, tots autan durs com era, que la van combàter a partir deu sègle 16au, lo tornant los sons còps mortaus, pr'amor que la lor fe ei abans tot, politica.

Verset 5 : « E que l'estó balhat ua boca qui proferiva paraulas arrogantas e blasfèmias ; e que l'estó balhat lo poder d'agir pendent quaranta dus mes. »

Aqueras paraulas que son identicas a las qui podem lira dens Dan.7:8 qui concerneishen « lo còrn petit » papau romana qui's lhèva après las « dètz còrns » deus reiaumes europèus. Que's retròba ací la soa « arrogància » mes ací l'Esperit que l'ajusta de las « blasfèmias » sia, de las faussas pretensions e de las mensongas religiósas suus quaus « la soa escaduda » que s'ei bastida . Dieu que confirma lo son regne de « 1260 » annadas reaus presentadas devath la fòrma profetica biblica « quaranta dus mes », segon lo còdi « un dia entà un an » d'Ezé.4:5-6.

Verset 6 : « E qu'obrí la soa boca entà proferir blasfèmias contra Diu, entà blasfemar lo son nom, e lo son tabernacle, e los qui abitan dens lo cèu. »

Que devi ací atirar l'atencion suu sens comun qui l'umanitat balha au mot « blasfèmia » sia, l'insulte. Aquera concepcion qu'ei enganaira pr'amor que designant las mensongas, las « blasfèmias » ne

prenen pas briga l'aspècte de l'insulte, e tà çò deus qui Diu imputa a la Roma papau, qu'an tot au contrari l'aparéncia d'ua faussa e enganaira santetat.

La boca papau « que profereish blasfèmias contra Diu » ; çò que confirma la soa identitat dens Dan.11:36 on podem lira : « lo rei que harà çò qui volerà ; que's lhearà, que's glorificarà au dessús de tots los dius, e que dirà causas incrediblas contra lo Diu deus dius ; que prosperarà dinc a que la colèra sia consumida, pr'amor que çò qui ei arrestat que's complirà .» L'Esperit qu'imputa au regime papau de las mensionas, o « blasfèmias », qui caracterizan totas las soas doctrinas religiósas ; « contra Diu, entà blasfemar lo son nom », que pren de badas lo nom de Diu, que desforma lo son caractèr, en l'imputant las soas accions diabolicas murtrèras ; « lo son tabernacle », sia, lo son santuari espirituau qui ei la soa Amassada, la soa Elegida ; « e los qui abitan dens lo cèu », pr'amor que presenta lo cèu e los sons abitants a la soa faïçon mensongèra, en evocant dens los sons dògmas, los in-hèrns celèstes, eretatge deus grècs qui'us situaban eths devath la tèrra, lo paradís e lo purgatori. « los abitants deu cèu », purs e sents, que sòfren e que son indignats estant que lo modèl de maishantèrs e de crudelitats inspiradas aus òmis, peu camp démoniaque terrèstre, que'us ei injustament imputat .

Verset 7 : « E que l'estó balhat de har la guèrra aus sents, e de'us véncer. E que l'estó balhat autoritat sus tota tribú, tot pòble, tota lenga, e tota nacion. »

Aqueth verset que confirma lo messatge de Dan .7:21 : « Que vivi aqueth còrn har la guèrra aus sents, e l'emportar sus eths ». Lo crestianisme europèu e mondial qu'ei plan la cibla, puishque la fe catolica romana ei estada impausada a tots los pòbles europèus compausats, en efèit, « de tribús, de pòbles, de lengas, e de nacions » civilament independentas. La soa « autoritat sus tota tribú, tot pòble, tota lenga, e tota nacion » que confirma lo son imatge de « prostituïda Babylone la grana », d'Apo.17:1 qui la presenta « assetada sus de granas aigas » ; « aigas » qui simbolizan « pòbles, de las horas, de las nacions e de las lengas » segon Apo.17:15. Que's pòt relhevar, dab interès, l'abséncia deu mot « tribú » dens aqueth capítol 17. La rason qu'ei lo contèxte finau de l'epòca ciblada qui concerneish Euròpa e lo crestianisme occidentau dens los quaus la fòrma tribau ei estada remplaçada per las diferentas fòrmas nacionaus.

A l'opausat, dens lo contèxte de la debuta de l'instauracion deu regime papau, las populacions europèas que son organizadas essenciaument en « tribús » segon l'exemple de la Gàllia romana désunie e partatjada per « lengas » e dialèctes diferents. Cronologicament, Euròpa qu'era poblada de « tribús », puish de « pòbles » somés a reis, e en darrèr, dab lo sègle 18au, a « nacions » republicanas, com los Estats Units d'America deu Nòrd qui constitueishen la soa importanta excroissance. La constitucion deus « pòbles » qu'ei devuda a la somission au regime papau roman, pr'amor qu'ei eth qui reconeish e que hè l'autoritat deus reis de l'Euròpa crestiana, despuish Clodovèu 1èr rei deus francs.

Verset 8 : « E tots los abitants de la tèrra que l'adoraràn, aqueths dont lo nom ei pas estat escrivut autanlèu la fondacion deu monde dens lo libe de vita de l'anhèth qui ei estat immolat. »

Au temps de la fin, on lo simbèu « tèrra » que designa la fe protestanta, aqueth messatge que pren un sens precis : tots los protestants qu'adoraràn la fe catolica ; tots, exceptats los elegits a los quaus l'Esperit balha subtilament aquera definicion : « aqueths dont lo nom ei pas estat escrivut autanlèu la fondacion deu monde dens lo libe de vita de l'anhèth qui ei estat immolat. » E qu'ac rapèri ací, los sons elegits que son los « ciutadans deu reiaume deus cèus » per oposicion aus rebèlles qui son, eths, los « abitants de la tèrra ». Los hèits que hèn pròva de la veracitat d'aquera anóncia profetica formulada per l'Esperit de Diu. Pr'amor que despuish la debuta de la Refòrma, l'hevat lo cas de Pierre Valdo en 1170, los protestants qu'an adorat la fe catolica en aonorant la soa « dimenge » eretat l'emperador pagan Constantin 1èr despuish lo 7 de Març de 321. Aquera acusacion que prepara lo tèma de la dusau « bèstia » presentada dens lo verset 11.

Verset 9 : « Si quauqu'un qu'a aurelhas, qui enténia ! »

Lo qui a l'« aurelha » deu discerniment obèrta per Diu que va comprèner lo messatge prepausat per l'Esperit.

Anóncia deu castig executat per l'espasa vengeresse de l'ateïsme nacionau francés

Verset 10 : « Si quauqu'un que mia en captivitat, qu'anarà en captivitat ; si quauqu'un carada per l'espasa, que cau que sia tuat per l'espasa. Qu'ei ací la perseverança e la fe deus sents. »

Jèsus-Crist que rapèra la docilité pacifica qu'exigeish deus sons elegits dens tots los temps. A l'imatge deus prumèrs martirs, los elegits deu regne crudèu papau que deven acceptar lo sòrt qui Diu los a preparat. Mes qu'anóncia çò qui serà la soa justícia qui castigarà au temps volut, las exaccions religiósas deus reis e deus papas atau com lo lor clergat. Avent « miat » los elegits en captivitat, qu'anaràn eths medishs dens las presons deus revolucionaris francés. E avent « tuat per l'espasa » deus elegits qui Jèsus aimava, que seràn eths medishs tuats per « l'espasa » vengeresse de Diu dont

lo ròtle serà complit per la guilhotina deus medishs revolucionaris francés. Qu'ei per la Revolucion francesa qui Diu va respòner au desir de venjança exprimit per la sang deus martirs dens Apo.6:10 : « Que cridèn d'ua votz hòrta, en disent : Jusques a quan, Mèste sent e vertadèr, ce triga a jutjar, e a tirar venjança de la nosta sang suus abitants de la tèrra ? ». E la guilhotina revolucionària « que fraparà de mort los mainatges » catolics de la monarquia e deu clergat roman papau com anonciat dens Apo.2:22. Mes au nombre de las soas victimas que's trobarà tanben protestants ipocritas qui an conforut la fe dab las opinions politicas civilas e qu'an defenut, « l'espasa » en man, la lor opinions personaus e lo lor eretatge religiós e materiau. Aqueth comportament qu'estó lo de Jean Calvin e lo deus sons sinistres e sagnós collaborators de Genève. Evocant las accions complidas en 1793 e 1794, la profecia que'ns hè entrar dens lo contèxte de la longa patz religiós instaurada entà las « 150 » annadas profetizadas peus « cinc mes » profetics d'Apo.9:5-10. Mes après 1994, tèrme d'aquera durada, autanlèu 1995, lo dret « de tuar » entà motius religiós qu'ei restablit . L'enemic potenciau que vad alavetz clarament la religion islamica dinc a la soa extension guerrièra qui va condusir a la « Tresau Guèrra Mondiau » enter 2021 e 2029. Drin de temps abans lo retorn deu Crist esperat entà la prima 2030 qu'apareisherà la segonda « bèstia » presentada dens aqueth capítol 13.

La dusau bèstia : qui monta tèrra

Lo darrèr combat deu dragon-anhèth

Verset 11 : « Puish vivi montar tèrra ua auta bèstia, qui avèva dus còrns parièrs a las d'un anhèth, e qui parlava com un dragon. »

La clau de l'identificacion deu mot « tèrra » que's tròba dens Gen .1:9-10 : « Diu dit : Qué las aigas qui son au devath deu cèu que s'amassan en un sol lòc, e que lo sec que paréishia . E aquò qu'estó atau . Dieu qu'aperè lo sec tèrra, e qu'aperè l'amàs de las aigas mars . Dieu que vedó qu'aquò qu'èra bon . »

Atau, tot parièr com « la tèrra » seca qu'ei sortida de « la mar » au dusau dia de la creacion terrèstra, aquera segonda « bèstia » qu'ei sortida de la prumèra . Aquera prumèra « bèstia » designant la religion catolica, la segonda, sortida d'era, que concerneish la religion protestanta sia, la glèisa reformada. Aquera susprenenta revelacion ne deu pas mei totun ns'estonar, puishque los estudis deus capítols precedents ns'an revelat, de faïçon complementària, l'estatut espiritau qui Diu balha dens lo son jutjament divin ad aquera religion protestanta qui, après l'epòca aperada « Thyatire », ne consent pas a acabar la Refòrma engatjada. Pr'aquò aqueth acabament ei estat exigít peu decret de Dan.8:14, a lo quau deu lo messatge de Diu d'Apo.3:1 : « Que passas entà estar vivent ; e qu'ès mòrt ». Aquera mort espiritau que la geta enter las mans deu drac qui la prepara per la soa inspiracion entà la soa « combat de Harmaguédon », d'Apo.16:16, de la darrèra òra deu pecat terrèstre. Qu'ei dens l'òra d'aquera darrèra espròva de fe, profetizada dens lo messatge adreçat aus sons servidors adventistas de l'epòca Filadèlfia, qui va préner iniciativas intolerantas qui van har d'era, la « bèstia qui monta tèrra ». Qu'a « dus còrns » qui lo verset 12 qui vien que va justificar e identificar. Pr'amor qu'amassadas dens l'aliança ecumenica, las religions protestantas e catolicas que son unidas dens lo lor combat contra lo dia deu repaus santificat per Diu suu setau dia autentic de la setmana ; lo dissabte o sabat deus judius, mes tanben, d'Adam, de Noèr, de Moïse, e de Jèsus-Crist qui l'a pas remetut en causa pendent lo son ministèri e lo son ensenhament sus la tèrra pr'amor que las acusacions de transgression deu sabat portadas contra Jèsus peus judius rebèlles qu'èran infondadas e injustificadas. En hant intencionament miracles lo dia deu Sabat, la soa motivacion qu'avèva per mira de tornar definir la reau concepcion divina deu repaus sabatèr. Aqueras duas religions, qui's reclaman deu salut obtienut per « l'anhèth qui tira los pecats deu monde », que meritan plan, entaus lors critèris descriptius, l'imatge d'un « anhèth qui parla com lo dragon ». Pr'amor que laudant l'intolerància de cap aus observators deu sabat qui anaràn dinc a condemnar a mort, qu'ei plan la guèrra obèrta, estrategia deu « dragon », qui reapareish.

Verset 12 : « Elle qu'exerciva tota l'autoritat de la prumèra bèstia en la soa preséncia, e que hasèva que la tèrra e los sons abitants qu'adoravan la prumèra bèstia, dont la nafra mortau èra estada garida. »

Qu'assisteishem a ua sòrta de relai, la fe catolica ne domina pas mei, mes la soa anciana autoritat qu'ei balhada a la religion protestanta . Açò, pr'amor qu'aquera religion protestanta ei oficiaument la deu país mei poderós de la tèrra : los Estats Units d'America deu Nòrd o U.S.Qu'a . La fusion de las religions protestantas europèas e americanas qu'ei dejà estada realizada, includint quitament, l'institucion adventista deu setau dia, despuish 1995. Las novèlas « Babel » de la tèrra que son obligadas a la mescla religiós d'aquí enlà que's basteishen en arcuelhent immigrats de diversas confessions religiósas. Si los òmis tròban aqueras causas normaus, pr'amor deu lor esperit superficial e lo lor desinterès religiós, deu son costat, lo Diu creator qui càmbia pas, ne càmbia pas tanpòc avís, e que puneish aquera desobediéncia qui ignòra las soas leçons istoricas testimoniadas

dens la Bíblia. En defenent au son torn, lo dimenge roman deu primèr dia, dia de repaus establìt per Constantin 1èr, la segonda « bèstia » protestanta « que hè adorar la primèra bèstia » catolica qui l'a reconeishut un estatut religiós oficiau e que l'a balhat lo son nom « dimenge » enganaire. L'Esperit que rapèra qu'aquera darrèra aliança entra protestants e catolics qu'ei estat hèit possibla pr'amor que « la nafra mortau » infligida per la « bèstia qui monta abisme » qu'ei estat « garida ». Qu'ac rapèra pr'amor que la segonda bèstia aurà pas aqueth astre d'èste garida. Que serà destrusida per l'aveniment gloriós de Jèsus-Crist.

Verset 13 : « Elle qu'operava grans prodigis, quitament dinc a har devarar deu huec deu cèu sus la tèrra, a la vista deus òmis. »

Despuish la soa victòria contra Japon en 1945, l'America protestanta qu'ei vaduda la primèra potèncià nucleara de la tèrra . La soa plan hauta tecnologia qu'ei constantament imitada mes jamei egalada ; qu'a tostemps ua mesura d'avança suus sons concurrents o adversaris. Aquera primatat que serà confirmada dens lo contèxte de la « Tresau Guèrra Mondiau » on segon Dan.11:44, que destrusirà la soa enemiga, Russia, país deu « rei deu septentrion » dens aquera profecia. Lo son prestigi que serà alavetz immense, e los subervivents deu conflicte, médusés e admiratius que'u hidaràn las lors vitas e que reconeisheràn la soa autoritat sus tota vita umana . « lo huec deu cèu » n'apartienè pas qu'a Diu, mes despuish 1945, America qu'ac possedeish e qu'ac mestrege . Que'u deu la soa victòria e tot lo son prestigi actuau qui creisherà enquèra dab la soa victòria dens la guèrra nucleara qui vien.

Verset 14 : « E que sedusiva los abitants de la tèrra peus prodigis qui l'èra balhat d'operar en preséncia bèstia, disent aus abitants de la tèrra de har un imatge a la bèstia qui avèva la nafra de l'espasa e qui vivè. »

Los « prodigis » tecnicas operats que son innombrablas . Los « abitants de la tèrra » que son vaduts dependents de totas las soas invencions qui absorbeishen las lors vitas e las lors pensadas. Tant qu'America los demanda pas de's privar d'aqueths gatgets qui aucupan las lors amnas, com empotingats, los « abitants de la tèrra » que son prèst de legitimar l'intolerància religiós de cap a un « tot grop petit », la « rèsta de la hemna » d'Apo.12:17. « ... har un imatge a la bèstia » que consisteish a copiar las accions de la religion catolica e de'us reproduir devath l'autoritat protestanta. Aqueth retorn a la duretad deus esperits que pausarà sus duas accions . Los « subervivents » qu'auràn suberviscut a hèits guerriers òrres, e Diu que'us fraparà a contunhar e graduament peus « sèt darrèrs hlagèths de la soa colèra », descrivuts dens Apo.16.

Lo decret de mort dominicau

Verset 15 : « E que l'estó balhat d'animar l'imatge de la bèstia, entà que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que hasosse que tots los qui adorarèn pas l'imatge de la bèstia qu'estossen tuats . »

Lo projècte deu drac, inspirat per Diu, que prenerà fòrma e que's complirà . L'Esperit que revelà la fòrma de la mesura extrèma qui serà presa pendent lo sheisau deus « sèt darrèrs hlagèths ». Per un decret oficiau acceptat per tots los rebèlles subervivents de la tèrra, que serà decidit qu'a ua data situada enter la debuta de la prima e lo 3 d'Abriu de 2030, los darrèrs adventistas observators deu sabat deu setau dia que seràn tuats . En perfèita logica, aquera data que mèrca l'annada deu retorn en glòria de Jèsus-Crist. La prima d'aquera annada 2030 qu'ei obligatòriament lo moment on intervien entà empachar lo projècte funèste deus rebèlles de's complir contra los sons elegits qui vien salvar en « abracant los dias » de la lor « destressa grana » (Matt.24:22).

Verset 16 : « E que hasó que tots, petits e grans, rics e praubes, liures e esclaus, que recebossen ua mèrca sus la lor man dreita o suu lor front,»

La mesura adoptada que dividesca los subervivents de l'epòca en dus camps . Lo deus rebèlles que s'identifica per « ua mèrca » de l'autoritat umana qui designa « lo dimenge » catolic, ancian « dia deu só invençut » impausat per l'un deus sons adorators, l'emperador roman Constantin 1èr, despuish lo 7 de Març de 321. La « mèrca » qu'ei recebuda « sus la man », pr'amor que constitueish « ua òbra » umana que Jèsus jutja e que condemna . Qu'ei egaument recebuda « suu front » qui simboliza la volontat personau de tota creatura umana dont la responsabilitat ei atau totaument engatjada devath lo juste jutjament deu Diu creator. Entà autenticar per la Bíblia aquera interpretacion deu simbolisme de la « man » e deu « front », qu'i a aqueth verset de Deut .6:8, on Diu dit a perpaus deus sons comandaments : « Que'us ligaràs com un signe sus las toas mans, e que seràn com frondeaux enter los tons uelhs.»

Las represalhas precedentas

Verset 17 : « e qu'arrés ne podosse pas crompar ni véner, shens aver la mèrca, lo nom de la bèstia o lo nombre deu son nom. »

Darrèr aqueth mot « arrés » que's tròba lo camp deus sents adventistas demorats fidèus au sabat

santificat per Diu. Pr'amor que refusant d'aunorar « la mèrca », lo dimenge, deu repaus deu prumèr dia pagan, que son metuts a despart . Dens un prumèr temps, que son victimas d'un « boicòt » hèra conegut dens las mesuras americanas contra los opausants qui'us resisteishen. Entà aver dret au comèrci, que cau aunorar « la mèrca », lo dimenge, çò que concerneish los protestants, « lo nom de la bèstia », « lo vicari deu Hilh de Diu », çò que concerneish los catolics, o « lo nombre deu son nom », sia lo nombre 666.

Verset 18 : « Qu'ei ací la saviesa . Qué lo qui a intelligéncia que calcula lo nombre de la bèstia . Pr'amor qu'ei un nombre d'òmi, e lo son nombre qu'ei sheis cents seishanta sheis. »

La saviesa umana ne sufitz pas entà compréner lo messatge de l'Esperit de Diu. Que'u cau obligatòriament eretar d'eth, com lo cas de Salomon dont la saviesa suberpassava la de tots los òmis e que hasèva la soa reputacion sus tota la tèrra coneguda . Abans l'adopcion de las chifras arabas, en çò deus ebrèus, los grècs, e los romans, las letras deu lor alfabet qu'avèvan tanben valor de chifra, en sòrta qui l'addicion de las valors de las letras qui compausan un mot, que determina lo son nombre . Que'u s'obtien plan per un « calcul » com lo verset ac precisa. « ... lo nombre deu son nom » qu'ei « 666 », sia, lo nombre obtienut per l'addicion de la valor chifrada de las letras romanas contengudas dens lo son nom latin « VICARIVS FILII DEI » ; causa demostrada dens l'estudi deu capítol 10. Aqueth nom que constitueish en eth medish lo mei gròs « blasfèmia » o « mensonja », de las soas pretensions, pr'amor qu'en nada faïçon, Jèsus que s'ei balhat un « remplaçant », significacion deu mot « vicari ».

Apocalipsi 14 : lo temps de l'adventisme deu setau dia

Los messatges deus tres anjos – la seguèra – la vrenha

Qu'ei un capítol qui cibra lo temps comprés enter 1843 e 2030.

En 1843, l'usatge particular de la profecia de Dan.8:14 conduit los « adventistas » a esperar lo retorn de Jèsus-Crist fixat entà la prima d'aquera data. Qu'ei la debuta d'ua succession d'espròvas de fe o l'interès entà l'esperit de la profecia sia, « lo testimoniatge de Jèsus » segon Apo.19:10, que va èste demostrat individuaument peus crestians qui's reclaman deu salut de Jèsus-Crist devath etiquetas religiósas multiplas. Las « òbras » demostradas que permeten solas la seleccion o pas. Aqueras òbras que's resumeishen en duas causidas possiblas : l'acceptacion o lo refús de la lutz recebuda e de las soas exigéncias divinas.

En 1844, après ua navèra espèra fixada entà l'auton 1844, Jèsus que va conduir los sons elegits seleccionats cap a ua mission d'acabament de l'òbra de la Refòrma qui comença per la restauracion de la practica deu sabat santificat per Diu despuish la creacion deu monde. Qu'ei lo subjècte mei important de la « santetat » qui ei « justificada » a partir de 1844, data on aquera transgression ei remembrada a la coneishença deus sons servidors. Aquera traduccion de Dan.8:14, tradusit dinc au men ministèri per : « dus mila tres cents ser matin e lo santuari que serà purificat », qu'ei

autenticament, confòrmament au tèxte originau ebrèu : « dus mila tres cents ser matin e la santetat que serà justificada ». Cadun que pòt descobrir que la transgression deu sabat divin despuish 321, que s'acompanha nombrós autes abandons de vertats doctrinaus establidas per Diu au temps deus apòstols. Après 1260 annadas de regnes mensongèrs successors destructors de la fe, lo papisme qu'a deishat dens la doctrina protestanta hèra mensonjas insuportablas entau Diu de vertat. Qu'ei pr'amor d'aquò que, dens aqueth capítol 14, l'Esperit que presenta tres tèmas principaus qui son, successivament : la mission adventista o messatge deus « tres anjos » ; « la seguèra » de la fin deu monde, la tria e lo raubatòri deus elegits ; « la vrenha » deus rasims de la colèra, lo castig finau deus faus pastors, dalhas ensenhières religiós deus crestianisme.

Ensenhada, despuish 1844, entà tirar los elegits a la colèra divina, la darrèra espròva qu'ei reservada entà l'extrèma fin deu temps balhat a l'umanitat entà se posicionar enter la volontat divina revelada e l'exigéncia umana rebèlla tombada dens l'apostasia mei totau. Mes, la causida realizada qu'a consequéncias entà tots los qui se moreishen despuish 1844. Sols, los elegits esclairats e fidèus « que's moreishen dens lo Senhor » segon l'ensenhament deu verset 13 on son declarats « benurós » sia, beneficiaris de la gràcia deu Crist, dab tota la soa benediccion dejà confirmada dens lo messatge adreçat a l'anjo de « Filadèlfia » qui'us concerneish, pr'amor que sufiz pas d'èste batejat « adventista » entà èste considerat, per Diu, com un elegit.

Si los detalhs deus abandons demoran a descobrir, per contra, los punts essenciaus que son soslinhats e resumits per l'Esperit en los « messatges deus tres anjos » deus versets 7 a 11. Aqueths messatges que s'encadenan per succession de consequéncias .

Qu'ac rapèri ací, après la nòta sus la cobèrta en pagina 2 d'aqueth obratge, aqueths tres messatges que meten en relèu tres messatges dejà revelats en imatges simbolicas dens lo libe de Daniel dens Dan.7 e 8. La lor crida, dens aqueth capítol 14 d'Apocalipsi, que soslinha e que confirma l'extrèma importància qui Diu los balha.

Los recrompats adventistas victoriós

Verset 1 : « Qu'espèi, e aquí, l'anhèth que's tienè sus la montanha de Sion, e dab eth cent quaranta quate mila [personas], qui avèvan lo son nom e lo nom deu son Pair escriuts suus lors fronts. »

« la montanha de Sion » que designa lo lòc d'Israèl on Jerusalèm ei estada bastida. Que simboliza l'esperança deu salut e la fòrma qui aqueth salut prenerà a la fin de las espròvas de la fe terrèstra e celèsta. Aqueth projècte que's complirà entièrament au renouvelament de tota causa, tà çò de la tèrra e lo cèu segon Apo.21:1. Los « 144 000 [personas] » que simbolizan los elegits deu Crist seleccionats enter 1843 e 2030 sia, deus crestians adventistas testats, esprovats e aprovats per Jèsus-Crist dont lo jutjament s'aplica collectivament e individuaument. Lo jutjament collectiu que jutja l'institucion e lo jutjament individuu que concerneish cada creatura . Los « 144000 [personas] » que representan los elegits seleccionats per Jèsus-Crist au demieï deus adèptes de la fe adventista. Aqueth nombre qu'ei estrictament simbolic e lo nombre reau deus elegits seleccionats qu'ei un secret conegut e gardat per Diu . Que's pòt comprèner la rason de la lor seleccion a la definicion de l'imatge prepausat. « Suu lor front » simbèu de la lor volontat e de la lor pensada, « lo nom de l'anhèth », Jèsus, e « lo deu son Pair », lo Diu revelat dens l'anciana aliança, que son inscrivuts . Açò que significa qu'an retrobat e que reproduseish l'imatge de Diu qui lo Diu creator avèva balhat au primèr òmi abans lo pecat, quan l'a format e que l'a balhat vita ; e aqueth imatge qu'ei la deu son caractèr. Que constitueishen lo hrut qui Diu volèva obtiéner en recrompant en Jèsus-Crist los pecats deus sons sols elegits fidèus. Qu'apareish que suu front deus elegits seleccionats, sia, dens lo lor esperit, la lor pensada e la lor volontat que's retròben, lo sagèth de Diu d'Apo.7:3 sia, lo sabat deu quatau comandament deu decalogue e lo caractèr inseparable de l'anhèth Jèsus-Crist e lo de la soa revelacion dens l'anciana aliança com Pair sia, Diu creator. Atau la vertadera fe crestiana n'opausa pas las nòrmas religiósas restacadas au Hilh e au Pair com los adèptes deu dimenge roman ac pretendèn, senon en paraulas, au mensh, en accion.

Verset 2 : « E qu'entenoï cèu ua votz, com un brut de gròssas aigas, com lo brut d'un tron gran ; e la votz qui entenoï qu'èra com la de jogadors de harpas jogant de las lors harpas. »

Los caractèrs contradictòris evocats dens aqueth verset que son en realitat complementàrias . Las « gròssas aigas » que simbolizan multitudes de creaturas vivas qui en s'exprimint que prenen l'aspècte d'un « tron gran ». A l'opausat, per l'imatge de la « harpa », Diu que revèla la perfèita armonia qui uneish las soas creaturas victoriosas.

Verset 3 : « E que cantavan un cantic navèth davant lo trône, e davant los quate èstes vius e los vielhs. E arrés ne podèva pas aprèner lo cantic, si ei pas los cent quaranta quate mila, qui èran estats recrompats de la tèrra. »

Diu que confirma e que soslinha ací la plan hauta santificacion de la fe « adventista » instaurada despuish 1843-44. Los sons elegits que's distingueishen deus autes grops simbolizats ; « lo trône, los quate èstes vius e los vielhs » ; aquestes designant l'ensemble deus recrompats de l'experiéncia

viscudia sus la tèrra. Mes la Revelacion divina aperada Apocalipsi que cibra unicament las duas mila annadas de la fe crestiana qui lo decret de Dan.8:14 que separa en duas fasas successivas . Dinc a 1843-44, los elegits que son simbolizats per 12 « vielhs » suus « 24 » citats dens Apo.4:4. Los 12 autes « vielhs » que son los « 12 tribús » adventistas « sageladas » dens Apo.7:3 a 8 a partir de 1843-44.

Verset 4 : « Que son los qui se son pas solhats dab hemnas, pr'amor que son verges ; que segueishen l'anhèth pertot on va. Que son estats recrompats d'enter los òmis, com premícias entà Diu e entà l'anhèth ; »

Los prepaus d'aqueth verset que s'aplican unicament dens un sens espirituaual ; lo mot « hemnas » designant glèisas crestianas tombadas en apostasia despuish la lor origina, com la fe catolica romana, o despuish 1843-44, entà la fe protestanta, e despuish 1994, entà la fe institucionau adventista. La « solhadura » evocada que cibra lo pecat qui resulta de la transgression de la lei divina e dont « lo salari qu'ei la mort », segon ròm.6:23. Qu'ei entà los desarrigar a la practica deu pecat qui Jèsus-Crist a santificat sia, metut a despart de, los simbolics « 144 000 [personas] ». La lor « virginitat » qu'ei tanben espirituaual e que'us designa com èstes « purs » dont la justícia ei estada blaquida per la sang versada per Jèsus-Crist en la lor favor. Eretèrs deu pecat e de la soa solhadura, com tots los descendents d'Adam e Eve, la lor fe reconeishuda per Jèsus-Crist que'us a perfèitament « purificats ». Mes entà qu'aquera fe sia efectivament reconeishuda per Jèsus-Crist, aquera purificacion que deu estar reau e concretizada dens las lors « òbras ». Açò qu'implica donc l'abandon deus pecats eretats de las faussas religions crestianas o judivas o mei largament, monoteïstas. E dens la soa revelacion profetica, Diu que cibra particularament lo hèit de non pas respectar l'ordi deu temps qu'a establìt autanlèu la prumèra setmana de la soa creacion de la tèrra e deu son sistèma celèste.

Darrèr l'imatge de « cantar un cantic navèth » que's tròba ua experiéncia especifica viscudia unicament peus « 144 000 [personas] » sageladas. Après « lo cantic de Moïse » qui celebrava la gloriosa sortida d'Egipte simbèu deu pecat, « lo cantic » deus « 144 000 » elegits que celebra la lor liberacion deu pecat pr'amor qu'an aubedit au decret de Dan.8:14 e qu'an collaborat a la lor santificacion voluda, e quitament exigida, per Diu despuish 1843-44. Ad aquera data, ua vision celèsta qu'a raperat la purificacion deus pecats complida sus la crotz de Golgotha per la mort de Jèsus-Crist. Aqueth messatge que constituïva au còp un arcst e un ensenhament qui Diu presentava a un tipe de credents protestants eretèrs deu dimenge roman e de daubuns deus sons autes pecats mensongèrs. Dens la tipologia deus rites ebrèus, aquera « purificacion deus pecats » qu'èra en auton ua hèsta religiòsa pendent la quau, la sang deu boc tuat qu'èra portada dens lo lòc plan sent suu propitiatoire plaçat dens aqueth lòc inaccessible e que defendó pendent la rèsta deu temps de l'annada . La sang d'aqueth boc, imatge simbolic deu pecat, que profetizava la sang de Jèsus-Crist vadut eth medish lo portaire deus pecats deus sons elegits entà expiar a la lor plaça lo castig qui meritan ; Jèsus qu'èra eth medish hèit pecat. Dens aquera ceremonia, lo boc que representa lo pecat e non lo Crist qui ac pòrta. Qu'ei ad aqueth desplaçament fisic deu sobeiran sacrificateur qui passa lòc sent autorizat au lòc plan sent que defend la rèsta de l'annada qui aqueth verset alludit en disent : « que segueishen l'anhèth pertot on va ». En raperant aquera scèna dens la vision deu 23 d'Octobre de 1844, l'Esperit deu Crist que raperava aus sons elegits eretèrs inconscients de las faussetats doctrinaus, la defensa de pecar. Atau, a partir de 1844, lo pecat d'origina voluntària practicat, çò qu'ei lo cas deu dimenge roman, que hè impossible la relacion dab Diu, e lo pecat abandonat que permet lo perlongament d'aquera relacion qui conduseish l'elegit concernit a la plenitud de la soa santificacion per la recepcion, la compreson e la mesa en accion de la vertat divina revelada.

Estant considerats com « premícias entà Diu e entà l'anhèth », que constitueishen çò qui Diu a trobat de melhor dens la soa seleccion d'elegits terrèstres. Dens los rites ebrèus, « las premícias » qu'èran declaradas « sentas ». Ofrendas d'aqueras premícias animalèras o vegetaus qu'èran reservadas entà Diu entà l'aunorar e entà mercar la reconeishença umana de cap a la soa bontat e las soas larganças. Ua auta rason, en hèit de las « premícias sentas », qu'ei la lor recepcion de la lutz divina qui'us ei revelada dens la soa integralitat pr'amor que viven lo temps de la fin on la lutz revelada atenh lo son apogèu, lo son zenit espirituaual.

Verset 5 : « e dens la lor boca ne s'ei pas pas trobat de mensonja, pr'amor que son irrèprèhensibles. »

Lo vertadèr elegit, lo qui ei neishut de la vertat per la neishença navèra ne pòt pas que detestar la « mensonja » dens lo quau tròba pas nat plaser. La mensonja qu'ei detestabla pr'amor que pòrta pas que consequéncias nosiblas e que hè sofrir las gents deu ben. Lo qui cred a la « mensonja » que coneish puish lo sofriment de la decepcion, l'amarum d'èste enganat. Nat elegit deu Crist ne's pòt pas regaudir de sedusir e d'enganar los sons hairs umans. A l'opausat, la vertat que rassegura, que basteish positivament relations dab los vertadèrs hairs, mes sustot en prumèr, dab lo Diu creator e

rédempteur deu noste salut qui reivindica e qu'exalta lo son nom au títol de « Diu de vertat ». Atau, ne practicant pas mei lo pecat doctrinau, en aubedint a la vertat revelada, l'elegit qu'ei jutjat « irrèprèhensible » peu Diu de vertat eth medish.

Messatge deu prumèr anjo

Verset 6 : « Que vivi un aute anjo qui volava peu miei deu cèu, avent un Evangèli etèrne, entà l'anonciar aus abitants de la tèrra, a tota nacion, a tota tribú, a tota lenga, e a tot pòble. »

« Un aute anjo » sia un aute messatgèr que proclama ua plea lutz divina simbolizada per « lo miei deu cèu » sia lo zenit deu só. Aquera lutz qu'ei en relacion dab « l'Evangèli » sia « la bona novèla » deu salut portat per Jèsus-Crist. Qu'ei qualificat « d'etèrne » pr'amor que lo son messatge ei autentic e ne coneish pas nada variacion dens lo temps . D'aquera faïçon, Diu qu'ac certifica confòrme au qui ei estat ensenhat aus apòstols de Jèsus-Crist. Aqueth retorn a la vertat que vien a partir de 1843 après las nombrosas desformacions eretadas la fe catolica romana. La proclamacion qu'ei universau en analogia dab lo messatge presentat dens Daniel 12:12 qui revèla la benediccion divina de l'òbra adventista. « l'Evangèli etèrne » qu'ei evocat ací devath l'aspècte deu vertadèr hrut de la fe, seguida a l'exigéncia divina revelada peu decret de Daniel 8:14. L'interès entà la paraula profetica qu'ei un hrut legitime de la nòrma de « l'Evangèli etèrne ».

Verset 7 : « Que disè d'ua votz hòrta : Cranhetz Diu, e balhatz-lo glòria, pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda ; e adoratz lo qui a hèit lo cèu, e la tèrra, e la mar, e las honts d'aigas. »

Au verset 7, lo prumèr anjo que denóncia la transgression deu sabat qui glorifica, dens lo decalogue divin, la glòria deu Diu creator. Qu'exigeishatau la soa restauracion a partir d'Octobre de 1844, mes qu'imputa la soa transgression aus Protestants, despuish la prima 1843.

Messatge deu dusau anjo

Verset 8 : « E un aute, un segond anjo que seguí, en disent : Qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la grana, qui a abeurat totas las nacions deu vin de la furor de la soa impudicité ! »

Au verset 8, lo dusau anjo que hè descobrir l'enòrma culpabilitat de la glèisa catolica papau romana qui a sedusit e enganat los òmis en arrebatiant « lo dia deu só » pagan de Constantin 1èr deu nom « dia deu Senhor » traduccion deu montatge latin qui ei a l'origina de la soa « dimenge » : dies dominica. Repetida dus còps, l'expression, « Elle qu'ei tombada, qu'ei tombada Babylone la Grana », que confirma qu'entà era e los qui eretan d'era, lo temps de la paciéncia divina qu'a pres definitivament fin . Individuaument, la conversion que demora possibla, mes au prètz d'ua produccion de hruts sia, « d'òbras » de pendidas, unicament.

Crida : « qu'ei tombada » que significa : qu'ei presa e vençuda peu Diu de vertat com ua vila tomba enter las mans deu son enemic. Que lhèva e qu'esclaira après 1843, enter 1844 e 1873, entaus sons servidors fidèus adventistas deu setau dia, lo « mistèri » qui la caracteriza dens Apo.17:5. La seduccion de las soas mensonjas que pèrd la soa eficacitat .

Dens lo verset 8, lo jutjament portat dens los messatges precedents qu'ei confirmat, dab ua terribla mesa en guarda. La causida conscienta e voluntària deu dia deu repaus instaurat per Constantin 1èr en 321, que torna despuish 1844, los rebèlles qui ac justifican, passius de la condemnacion divina deus torments de la segonda mort deu jutjament darrèr. Entà mascar la soa acusacion contra lo dimenge, Diu l'estujader dab lo nom de « mèrca » infama qui s'opausa au son pròpi « sagèth » divin. Aqueth signe d'ua autoritat umana, qui remet en causa lo son ordi deu temps, que constitueish un enòrme otratge digne d'èste castigat per Lui . E lo castig anonciat que serà, en efèit, terrible : « que serà tormentat dens lo huec e lo sofre » qui avalirà los rebèlles, mes unicament au moment deu jutjament darrèr.

Messatge deu tresau anjo

Verset 9 : « E un aute, un tresau anjo que'us seguí, en disent d'ua votz hòrta : Si quauqu'un qu'adòra (que's prostèrna davant) la bèstia e lo son imatge, e que recep ua mèrca suu son front o sus la soa man, »

Lo caractèr complementari e successiu d'aqueth tresau messatge dab los dus precedents qu'ei precisat per la formula « que'us seguí ». La « votz hòrta » que confirma la plan hauta autoritat divina deu qui ac proclama.

La miaça qu'ei adreçada aus rebèlles umans qui sostienen e qu'apròvan lo regime de la « bèstia qui monta tèrra » e qui adòptan e qu'aunoran, per la lor aubedissença, lo dimenge, la « mèrca » de la soa autoritat, citada dens Apo.13:16 sia, actuaument, la totalitat de las poblacions crestianas.

L'oposicion dirècta d'aquera « mèrca » au « sagèth de Diu » sia, deu dimenge deu prumèr dia au

sabat deu setau dia, qu'ei confirmada peu hèit qui l'ua e l'auta que son recebuts « suu front », sèti de la volontat, segon Apo.7:3 e 13:16. Que relhevam que lo « sagèth de Diu » d'Apo.7:3 que vad dens Apo .14:1 : « lo nom de l'Anhèth e lo deu son Pair ». La recepcion « sus la man » que s'esclaira per aqueths versets de Deut .6:4 a 9 :

« Escota, Israël ! YaHWÉH, lo noste Diu, qu'ei lo sol YaHWÉH . Qu'aimaràs YaHWÉH, lo ton Diu, de tot lo ton còr, de tota la toa amna e de tota la toa fòrça. E aqueths comandaments, qui't balhi uei, que seràn dens lo ton còr . Que'us inculcaràs aus tons mainatges, e que'n parlaràs quan sias dens lo ton ostau, quan anes en viatge, quan te coques e quan te lhèves. Que'us ligaràs com un signe sus las toas mans, e que seràn com fronteaux enter los tons uelhs. Que'us escriuràs suus pòsts deu ton ostau e sus las toas pòrtas. » La « man » que designa l'accion, la practica, e lo « front », la volontat de la pensada. Dens aqueth verset, l'Esperit dit : « Qu'aimaràs YaHWÉH lo ton Diu de tot lo ton còr, de tota la toa amna e de tota la toa fòrça » ; çò que Jèsus cita dens Matt.22:37 e que presenta au títol de « prumèr e en mei gran comandament ». Los elegits portaires deu « sagèth de Diu » que deven donc respòner ad aqueths tres critèris : « Aimar Diu de tot lo lor còr » ; aunorar en lo practicant lo repaus deu sabat deu son setau dia santificat ; e aver « lo nom de l'Anhèth » Jèsus-Crist « e lo deu son Pair » YaHWÉH dens la soa pensada. En precisant « e lo nom deu son Pair », l'Esperit que confirma la necessitat d'aubedir aus dètz comandaments de Diu e aus precèptes e ordenanças qui favorizan la santetat de l'elegit dens l'anciana aliança. Dejà en la soa epòca, l'apòstol Joan qu'a confirmat aqueras causas en disent dens 1 Jean 5:3-4 :

« Pr'amor que l'amor de Diu consistèish a gardar los sons comandaments. E los sons comandaments ne son pas penós, pr'amor que tot çò qui ei neishut de Diu trionfe deu monde ; e la victòria qui trionfa deu monde, qu'ei la nosta fe . »

Verset 10 : « que beurrà, eth tanben, deu vin de la furor de Diu, versat shens mescla dens la copa de la soa colèra, e que serà tormentat dens lo huec e lo sofre, davant los sents anjos e davant l'anhèth. »

La colèra de Diu que serà amplament justificada pr'amor que los qui reciben la « mèrca de la bèstia » qu'aunoran lo pecat uman tot en reivindicant la justícia de Jèsus-Crist. Dens Apo.6:15 a 17, l'Esperit qu'a balhat en imatge las consequéncias de la lor confrontacion finau dab la justa colèra destructora de Jèsus-Crist.

Nòta hèra importanta : Entà comprèner mèlher aquera colèra divina, que devem realizar perqué lo mesprètz entau sent sabat suscita tant la colèra de Diu. Qu'existeish deus pecats véniels, mes la Bíblia que'ns met en guarda contra lo pecat portat contra lo Sent Esperit, nse precisant qu'i a pas mei sacrifici entà obtiéner lo perdon divin. A l'epòca deus apòstols, lo sol exemple qui ns'ei balhat d'aqueth tipe de pecat, qu'ei lo reget deu Crist per un crestian qui s'ei convertit. Mes n'ei pas aquí qu'un exemple, pr'amor qu'en realitat la blasfèmia contra lo Sent Esperit consistesca a negar e refusar un testimoniatge balhat per l'Esperit de Diu. Entà convèncer e ensenhar los èstes umans, l'Esperit qu'a inspirat las escrituras sentas de la Bíblia . Donc lo qui contèsta lo testimoniatge balhat per l'Esperit dens la Bíblia que comet déjà la blasfèmia contra l'Esperit de Diu. Dieu que pòt har mèlher, entà har conéisher la soa volontat, qui de condusir los aperats cap a la Bíblia e los sons escripts ? Que Pòt exprimir mei clarament la soa volontat, la soa pensada e lo son jutjament sobeiran ? Au sègle 16au, aqueth mesprètz entà la Bíblia a la quau a hèit la guèrra qu'a mercat la fin definitiva de la paciéncia de Diu entà la religion catolica romana ; la fin de la soa paciéncia entà ua doctrina qui a pas jamei reconeishuda. Puish, en 1843, lo mesprètz entà la paraula profetica qu'a mercat la fin de recéber de la fe protestanta devath totas las soas multiplas fòrmas eretèras deu dimenge roman sia, de « la mèrca de la bèstia ». E fin finau, au son torn, l'adventisme qu'a cometut la blasfèmia contra lo Sent Esperit en regetant l'ultima revelacion profetica qui Jèsus l'a presentada peu son umile servidor qui incarní ; blasfèmia qui ei estat confirmat e amplificat per la lor aliança dab los observators deu dimenge despuish 1995. La blasfèmia contra l'Esperit que recep cada còp de las parts de Diu la justa responsa qui merita ; ua justa senténcia de condemnacion a la prumèra e la « segonda mort » confirmada dens aqueth verset 10.

Verset 11 : « E lo hum deu lor torment que monta aus sègles deus sègles ; e n'an pas repaus ni dia ni nueit, los qui adòran la bèstia e lo son imatge, e quau que sia que recep la mèrca deu son nom . »

La « humada » ne serà pas qu'au temps deu jutjament darrèr, òra on los descaduts rebèlles seràn « tormentats dens lo huec e lo sofre » de « l'estanh de huec » d'Apo.19:20 e 20:14 ; açò, a la fin deu setau millenari. Mes déjà abans aqueth moment terrible, l'òra deu retorn gloriós de Jèsus-Crist que confirmarà lo lor sòrt finau . Lo messatge d'aqueth verset qu'evòca lo subjècte deu « repaus » . Deu lor costat, los elegits que son atentius au temps deu repaus santificat per Diu, mes los descaduts n'an pas, a l'opausat, pas lo medish chepic, pr'amor que balhan pas a las declaracions divinas l'importància e lo seriós que meritan. Qu'ei pr'amor d'aquò que, en responsa au lor mesprètz, pontuaument deu lor castig finau, Diu ne'us acordarà pas nat repaus entà adocir lo lor sofriment.

Verset 12 : « Qu'ei ací la perseverança deus sents, qui gardan los comandaments de Diu e la fe de

Jèsus. »

Los mots « perseverança o paciència » que caracterizan los vertaders sents deu divin Messias Jèsus despuish 1843-44 dinc au son retorn en glòria. Dens aqueth verset, « lo nom deu Pair » deu verset 1 que vad « los comandaments de Diu », e « lo nom de l'Anhèth » qu'ei remplaçat per « la fe de Jèsus ». L'ordi de las prioritats qu'ei egaument cambiat . Dens aqueth verset, l'Esperit que cita en prumèr « los comandaments de Diu », e en segond, « la fe de Jèsus » ; çò qu'ei istoricament e au nivèu de la valor l'ordi aprovat per Diu dens lo son projècte de salut. Lo verset 1 que priorizava lo « nom de l'Anhèth » entà restacar los « 144 000 » elegits a la fe crestiana.

Verset 13 : « E qu'entenoï cèu ua votz qui disè : Escriu : Urós tre ara los morts qui's moreishen dens lo Senhor ! Quiò, dit l'Esperit, entà que's pausen de las lors òbras, pr'amor que las lors òbras los seguescan. »

L'expression « tre ara » que merita ua explicacion detalhada tant qu'ei importanta . Pr'amor que cibra la data de la prima 1843 e la de l'auton 1844 en la quau, respectivament, lo decret de Daniel 8:14 qu'entra en aplicacion, e las duas espròvas adventistas organizadas per William Miller que prenen fin .

Dab lo temps, l'adventisme oficiau institucionau, qu'a perdut de vista las implicacions d'aquera formula « tre ara ». Sols los pionèrs fondators de la fe adventista qu'an comprés las consequéncias de l'exigéncia deu sabat per Diu autanlèu 1843. Entà adoptar aquera practica deu setau dia, qu'èran conduits a realizar que lo dimenge practicat fins aquí èra maladit per Diu. Après eths, l'adventisme eretat qu'ei vadut tradicionau e formaliste, e entà l'immensa majoritat deus adèptes e deus ensenhaires, lo dimenge e lo sabat que son estats injustament plaçats sus un nivèu d'egalitat. Aquera pèrta deu sens deu sacrat e de la vertadera santetat qu'a avut entà consequéncia lo desinterès entà la paraula profetica e lo tresau messatge adventista qui èi desliurat enter 1983 e 1994. Despuish çò mesprètz manifestat dens l'adventisme de França, l'institucion adventista mondial qu'a passat autanlèu 1995 ua aliança dab lo clan ecumenic, entà la soa mei grana malediccion. La miaça deus « torments » deu verset 10 que la concerneish au son torn, per la suggestion de l'expression « que beurrà eth tanben » ; despuish 1994, l'adventisme institucionau, après la fe protestanta, jutjada e condemnada despuish 1843.

Com çò verset qu'ac suggereish, lo decret de Daniel 8:14 provòca la separacion deus crestians protestants de 1843 en dus camps dont lo grop adventista, beneficiari de la béatitude prononciada : « Urós tre ara los morts qui's moreishen dens lo Senhor ! ». Que va de si que Jèsus anonciant dens « Laodicée » qui anava la « vomir », l'institucion adventista, messatgèr oficiau deu Crist en 1991, data deu reget oficiau de la lutz, dit « nud » ne pòt pas mei d'ara enlà beneficiar d'aquera béatitude.

Lo temps de la seguèra

Verset 14 : « Qu'espèi, e aquí, qu'i avèva un ahoalh blanc, e sus l'ahoalh qu'èra assetat quauqu'un qui semblava a un hilh d'òmi, avent suu son cap ua corona d'aur, e dens la soa man ua hauç talhanta. »

Aquera descripcion que -evòca Jèsus Crist au moment deu son gloriós retorn . L'« ahoalh blanc » que rapèra las condicions de la soa partença e de la soa montada au cèu viscuda dus mila ans mei de d'òra. L'« ahoalh blanc » que designa la soa puretat, la soa « corona d'aur » que simboliza la soa fe victoriosa, e « la hauç talhanta » imatge la « paraula talhanta » de Diu de Hébr.4:12, començada per « la soa man ».

Verset 15 : « E un aute anjo que sortí deu temple, cridant d'ua votz hòrta au qui èra assetat sus l'ahoalh : Lance la toa hauç, e que sèga ; pr'amor que l'òra de segar qu'ei vienuda, pr'amor que la seguèra de la tèrra ei madura. »

Devath l'aspècte de « la seguèra », com dens la soa parabòla, Jèsus que rapèra que dens aquesta, que vieneré lo temps de separar definitivament « lo bon gran de l'ivraie ». Per la soa Revelacion, que'ns hè descobrir aqueth subjècte qui separa los dus camps : lo sabat deus elegits e lo dimenge deus descaduts, pr'amor que darrèr aqueth nom religiós s'amaga l'adoracion e l'autoritat d'ua divinitat solara pagana. E maugrat las evolucions deu temps uman, Diu que contunha ad ac espiar entà çò qui ei reaument entà eth. Las opinions diferentas deus òmis n'influeishen pas suu son jutjament ; dens lo son ordi deu temps, lo prumèr dia qu'ei profane, ne pòt pas en nat cas revestir la santetat divina. Aquesta qu'ei restacada exclusivament au setau dia santificat dens lo son ordi deu temps gravat autanlèu lo començament deu temps terrèstre perpetuau ; açò entà ua durada de 6000 annadas solaras.

Verset 16 : « E lo qui èra assetat sus l'ahoalh que getè la soa hauç sus la tèrra . E la tèrra qu'estó segada . »

L'Esperit que confirma lo futur compliment de « la seguèra de la tèrra ». Lo Crist Sauvaire e Venjador qu'i velharà e que'u complirà conformament a la soa anóncia hèita en parabòla, aus sons apòstols, dens Matt.13:30 a 43. La « seguèra » que concerneish principaument lo raubatori au cèu deus sents

elegits demorats fidèus au Diu creator.

Lo temps de la vrenha (e de la venjança)

Verset 17 : « E un aute anjo que sortí deu temple qui ei dens lo cèu, avent, eth tanben, ua hauç talhanta. »

Si « l'anjo » precedent qu'avèva ua mission favorabla aus elegits, au contrari, aqueth « aute anjo » qu'a ua mission punitiva dirigida contra los rebèlles descaduts . Aquera segonda « hauç » que simboliza, era tanben, la « paraula talhanta de Diu » mesa en accion per la soa volontat, mes pas per la soa man puishque, au contra de la seguèra, entà la vrenha, l'expression « dens la soa man » qu'ei absenta . L'accion punitiva que serà donc hidada a agents executors de la volontat divina ; en hèit, las victimas de las soas seduccions.

Verset 18 : « E un aute anjo, qui avèva autoritat suu huec, que sortí de l'autar, e que s'adrecè d'ua votz hòrta au qui avèva la hauç talhanta, disent : Lance la toa hauç talhanta, e que vrenha las gaspas de la vinha de la tèrra ; pr'amor que los rasims de la tèrra son madurs. »

Que vien puish, après lo raubatòri deus elegits au cèu, lo moment de « la vrenha ». Dens Esa.63:1 a 6, l'Esperit que desvolòpa l'accion ciblada per aqueth tèrme simbolic . Dens la Bíblia, lo shuc deu rasim roi qu'ei comparat a la sang umana . La soa utilizacion per Jèsus, dens la senta Cène que confirma aquera idèa . Mes « la vrenha » qu'ei restacada a « la colèra de Diu » e que va concernir los qui an obrat de faïçon qu'indigna devath l'aspècte deus sons servidors, pr'amor que la sang versada volontàriament peu Crist meritava pas las lors nombrosas traïsons. Pr'amor que Jèsus se pòt sentir trudit peus qui desforman lo son projècte salvateur au punt de justificar lo pecat entau quau a balhat la soa vita e portat lo sofriment entà que la soa practica cèsse. Los transgresseurs volontaris de la soa lei qu'an donc comptes a lo tornar. Dens la lor holia qu'eishòrba, qu'anaràn dinc a voler har se morir los sons vertadèrs elegits, entà eradicar tèrra, la practica deu sabat deu setau dia santificat e exigít per Diu despuish 1843-44. Los elegits n'avèvan pas l'autorizacion de Diu d'utilizar la fòrça contra los lors enemics religiós ; Dieu que s'èra reservat de faïçon exclusiva aquera accion . « A jo la venjança, mea, la retribucion » ce a declarat aus sons elegits, e l'òra qu'ei vienuda de méter aquera venjança en execucion.

Dens aqueth capítol 14, los versets 17 a 20 qu'evòcan aqueth tèma de la « vrenha » . Los rasims pecaires que son declarats madurs pr'amor qu'an pleament demostrat per las lors òbras la lor vertadèra natura. La lor sang que va colar com lo shuc deus rasims dens ua tina quan son virats peus pès deus vendangeurs.

Verset 19 : « E l'anjo que getè la soa hauç sus la tèrra . E que vrenhè la vinha de la tèrra, e que getè la vrenha dens la tina grana de la colèra de Diu. »

L'accion qu'ei certificada per aquera anòncia revelada per aquera scèna . Dieu que profetiza en certitud lo castig de l'arrogància catolica e protestanta . Que van patir las consequéncias de la colèra de Diu, imagée per la tina dens la quau los rasims vrenhats son espotits peus pès deus fouleurs.

Verset 20 : « E la tina qu'estó virada hòra de la vila ; e de la sang que sortí de la tina, dinc aus mòrs deus chivaus, sus ua estenuda de mila sheis cents estadis. »

Esa.63:3 precisa : « Que soi estat sol de traupir a la premsa ; nat òmi n'èra pas dab jo ... ». La vrenha que complí lo castig de Babylone la Grana ciutat dens Apo.16:19. Qu'a pleat la copa de la colèra divina qui deu adara béver dinc a la rausa. « la tina qu'estó virada hòra de la vila » sia, shens la preséncia deus elegits dejà tirats au cèu. A Jerusalèm, las execucions deus condemnats a mort que s'efectuaban en dehòra de las parets de la vila senta entà non pas pas la solhar. Qu'estó lo cas entà la crucifixion de Jèsus-Crist qui rapèra, per aqueth messatge, lo prèmi a pagar entaus qui an sosestimat la soa pròpia mort. Lo temps qu'ei vienut entaus sons enemics de versar au lor torn la lor sang entà expiar eths medishs los lors nombrós pecats. « E de la sang que sortí de la tina dinc au mòrs deus chivaus ». Las ciblas de la colèra que son los ensenhaires religiós crestians, e Diu que'us designa per l'imatge deu « mòrs » qui los cavalèrs meten « dens la boca deus chivaus », entà los dirigir. Aqueth imatge qu'ei prepausat dens Jac .3:3, dont lo tèma ei precisament : los ensenhaires religiós. Jacques que precisa autanlèu la debuta deu capítol 3 : « los mens hrais, qui i aja pas, au demiei de vosauts, un hum de personas qui's meten a ensenhar, pr'amor que sabetz que seram jutjats mei sevèrament ». L'accion de la « vrenha » que justifica aqueth savi avertiment . En precisant « dinc aus mòrs deus chivaus », l'Esperit que suggereish que la tina concerneish, en prumèr, lo clergat catolic roman de « Babylone la Grana », mes que s'espandeish dinc aus ensenhaires protestants qui, despuish 1843, que hèn un usatge « destructor » de la senta Bíblia segon l'acusacion portada per l'Esperit dens Apo.9:11. Que retrobam ací l'aplicacion de l'avertiment balhat dens Apo.14:10 : « que beurà, eth tanben, deu vin de la furor de Diu versat shens mescla dens la copa de la soa colèra ... ».

Entau messatge « sus ua estenuda de mila sheis cents estadis », en continuitat deu messatge precedent, lo castig que s'espandeish a la fe reformada despuish lo sègle 16au a lo quau lo nombre

1600 alludit. Qu'ei l'epòca on Martin Luther a oficializat l'acusacion portada contra la fe catolica en 1517. Mes qu'ei tanben, dens aqueth sègle 16au qui's son formadas las doctrinas protestantas de las « dalhas christs » e dalhas crestians qui an legitimat la violéncia e l'espasa defendudas per Jèsus-Crist. L'Apocalipsi qu'auhereish las soas pròpias claus d'interpretacion e aqueth sègle 16au qu'i ei designat dens Apo .2:18 a 29 devath lo nom simbolic de l'epòca « Thyatire ». Lo mot « estadi » que revèla la lor activitat religiòsa, la lor participacion a la corsa dont lo prèmi en jòc, qu'ei la corona de la victòria prometuda au vencedor . Qu'ei l'ensenhament de Paul dens 1 Agacin .9:24 : « Ne sabetz pas que los qui corren dens l'estadi, que corren tots, mes qu'un sol empòrta lo prèmi ? Corretz de faïçon ad ac emportar ». Lo prètz de la vocacion celèsta ne s'empòrta pas donc pas de quau que sia faïçon ; la fidelitat e la perseverança dens l'aubedissença qu'ei la sola faïçon de véncer dens lo combat de la fe. Que confirma dens Phi .3:14 disent : « Que corri cap tà la mira, entà emportar lo prètz de la vocacion celèsta de Diu en Jèsus-Crist ». Pontuaument de la « vrenha » que's verificaràn aqueras paraulas de Jèsus : « Pr'amor qu'i a hèra d'aperats, mes drin d'elegits (Mat.22:14)».

Apocalipsi 15 : La fin deu temps de gràcia

Abans que la « seguèra e la vrenha » que's complissen que vien lo moment cranhut, de la fin deu temps de gràcia. Aqueth on las causidas umanas son gravadas dens lo marme deu temps, shens nada possibilitat de tornar sus aqueras causidas. Ad aqueth moment, l'auhèrta deu salut en Crist que pren fin . Qu'ei lo tèma d'aqueth plan cort capítol 15 de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. La fin deu temps de gràcia qu'intervien après las sheis prumèras « trompetas » deus capítols 8 e 9, e abans « los sèt darrèrs hlagèths de Diu » deu capítol 16. Que va de si, qui succedeish a la darrèra causida deu camin qui Diu balha a l'òmi de har. Devath l'egida autoritària de « la bèstia qui monta tèrra » d'Apo.13:11 a 18, los dus darrèrs camins que conduseishen, l'un, au dissabte o sabbat santificat de Diu, l'autre, au dimenge, de l'autoritat papau romana. Jamei las causidas enter la vita e lo ben, la mort e lo mau, ne son pas estats autan clars. Qui l'òmi cranh lo mei ? Diu, o l'òmi ? Tau qu'ei la dada de la situacion . Mes que pòdi díser tanben : Qui l'òmi aima lo mei ? Diu o l'òmi ? Los elegits que responeràn dens los dus cas : Diu, coneishent per la soa revelacion profetica los detalhs sus la fin deu son projècte. La vita etèrna que serà alavetz plan pròcha, a portada de la lor man.

Verset 1 : « Puish vivi dens lo cèu un aute signe, gran e remirable : sèt anjos, qui tienèn sèt hlagèths, los darrèrs, pr'amor que per eths que's compleish la colèra de Diu . »

Aqueth verset que presenta los « sèt darrèrs hlagèths » qui van frapar las dalhas credents entà la lor causida deu dia dominicau roman. Lo tèma d'aqueth capítol, la fin deu temps de gràcia, qu'obreish lo temps deus « sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu ».

Verset 2 : « E que vivi com ua mar de veire, mesclanha de huec, e los qui avèvan vençut la bèstia, e lo son imatge, e lo nombre deu son nom, de pè sus la mar de veire, avent harpas de Diu.»

Entà encoratjar los sons servidors, los sons elegits, lo Senhor que presenta puish ua scèna qui evòca la lor imminente victòria per divèrs imatges tirats autes passatges de la profecia. « Sus la mar de veire, mesclanha de huec, que's tienen de pè », pr'amor qu'an traversat ua espròva de fe dens la quau son estats secutats (mesclanha de huec) e que'n son sortits vencedors . La « mar de veire » que designa la puretat deu pòble elegit, com dens Apo.4:1.

Verset 3 : « E que cantan lo cantic de Moïse, lo servidor de Diu, e lo cantic de l'anhèth, en disent : Las toas òbras que son granas e remirablas, Senhor Diu tot poderós ! Las toas vias que son justas e vertadèras, rei de las nacions !»

« lo cantic de Moïse » que celebrava la gloriosa sortida d'Israèl d'Egipte, tèrra e simbèu tipe deu pecat. L'entrada en Canaan terrèstre qui seguí 40 ans mei tard que prefigurava l'entrada deus darrèrs elegits dens la Canaan celèste . Au son torn, après aver balhat la soa vita entà expiar los pecats deus elegits, Jèsus, « l'anhèth », qu'ei montat au cèu, dens la soa glòria e la soa potència divina celèsta. Los darrèrs testimònis fidèus de Jèsus, tots adventistas de fe e d'òbra, qu'experimentan au lor torn l'ascension cap au cèu quan Jèsus torna entà los salvar. Exaltant, las soas « òbras granas e remirablas », los elegits que tornan glòria au Diu creator qui a incarnat las soas valors en Jèsus-Crist : la soa perfèita « justícia » e la soa « vertat ». L'evocacion deu mot « vertadèr » que restaca lo contèxte de l'accion a la fin de l'epòca « Laodicée » dens la quau s'ei presentat com « l'Amèn e lo Vertadèr ». Qu'ei alavetz l'òra de « la desliurança » qui mèrca la fin deu temps de « l'enfantement de la hemna » d'Apo.12:2. « lo mainatge » qu'ei metut au monde en la puretat deu caractèr celèste revelat en e per Jèsus-Crist. Los elegits que pòden logar Diu entau son estat « totpoderós » pr'amor

qu'ei ad aquera poténcia divina qui deven lo lor salut e la lor desliurança. Avent reculhit e seleccionat los sons recrompats au demieï de totas las nacions terrèstras, Jèsus-Crist qu'ei plan lo « Rei de las nacions ». Las qui se son opausadas ad eth e aus sons elegits ne son pas mei .

Verset 4 : « Qui cranheré pas, Senhor, e ne glorificaré pas lo ton nom ? Pr'amor que sol ès sent. E totas las nacions que vieneràn e que's prosternaràn davant tu, pr'amor que los tons jutjaments son estats manifestats. »

En clar, açò que significa : Qui refusarè de't cranher, Diu creator, e que gausarè te frustrar de la toa glòria que legitima en refusant d'aunorar lo ton sent sabat deu setau dia ? Pr'amor que sol ès sent e sol qu'as santificat lo ton setau dia e los a qui l'as balhat, en signe de la lor aprobacion e d'apartenéncia a la toa santetat. En efèit, en evocant « la soa cranhença », l'Esperit alludit au messatge deu prumèr « anjo » d'Apo.14:7 : « Cranhetz Diu e balhatz-lo glòria pr'amor que l'òra deu son jutjament ei vienuda ; e adoratz (que prosternatz davant) lo qui a hèit lo cèu e la tèrra e la mar e las honts d'aigas ». Dens lo projècte de Diu, las nacions rebèllas destrusidas que seràn ressuscitadas dens un doble que bevó : lo de s'umiliar davant Diu e de'u tornar glòria, e lo de patir lo son justè darrèr castig qui'us avalirà definitivament, dens « l'estanh de huec e de sofre » deu jutjament darrèr, anonciat dens lo messatge deu « tresau anjo » d'Apo.14:10. Abans qu'aqueras causas se complissen, los elegits que van dever traversar lo temps deus jutjaments divins qui van èste manifestats per l'accion deus « sèt hlagèths » anonciats dens lo prumèr verset.

Verset 5 : « Après aquò, qu'espièi, e lo temple deu tabernacle deu testimoniatge qu'estó obèrt dens lo cèu .»

Aquera obertura deu « temple » celèste que senhala l'arrèst de l'intercession de Jèsus-Crist, pr'amor que lo temps de l'aperet deu salut pren fin. « lo testimoniatge » que designa los dètz comandaments de Diu qui estón plaçats dens l'arca senta. Atau, a partir d'aqueth moment, la separacion enter elegits e perduts qu'ei definitiva . Sus la tèrra, los rebèlles que vienèn de decidir, per un decret de lei, l'obligacion deu respècte deu repaus setmanèr deu prumèr dia establìt civilament e confirmat religiosament, successivament, peus emperadors romans, Constantin 1èr, e Justinian 1èr qui a hèit de Vigile 1èr lo prumèr papa, cap temporau de la fe crestiana universau sia, catolica, en 538. Lo darrèr decret de mort qu'èra profetizat dens Apo .13:15 a 17 e plaçat devath l'accion dominanta de la fe protestanta americana sostenuda per la fe catolica europèa.

Verset 6 : « E los sèt anjos qui tienèn los sèt hlagèths que sortín deu temple, revestits d'un lin pur, esclatant, e avent cintas d'aur a l'entorn de la peitrina.»

Dens lo simbolisme de la profecia, las « sèt anjos » que representan Jèsus-Crist sol o « sèt anjos » fidèus deu son camp parièrs sons. « lo fin lin pur, esclatant » imatge « las òbras justas deus sents » dens Apo.19:8. La « cinta d'aur a l'entorn de la peitrina », donc a hautor deu còr, qu'evòca l'amor de la vertat dejà citada dens l'imatge deu Crist presentada dens Apo.1:13. Lo Diu de vertat que s'aprèsta a castigar lo camp de la mensonja. Per aquera crida, l'Esperit que suggereish « la calamitat grana » dont la fòrma èra revelada per la soa fàcia comparada au « só quan luseish dens la soa fòrça ». L'òra de l'afrontament finau qu'entra Jèsus-Crist e los rebèlles adorators deu só pagan qu'ei arribada .

Verset 7 : « E l'un deus quate èstes vius que balhè aus sèt anjos sèt copas d'aur, pleas de la colèra deu Diu qui vedó aus sègles deus sègles. »

Jèsus qu'èra eth medish qu'ac modèla imagé peus « quate èstes vius » d'Apo.4. Qu'ei tanben, « lo Diu qui viu aus sègles deus sègles » metut en « colèra ». La soa divinitat que l'atribueish atau tots los ròtles : Creator, Rédempteur, Intercesseur, e permanentament, Jutge, puish metent fin a la soa intercession, que vad lo Diu justicièr qui frapa e que puneish de mort los sons opausants rebèlles, pr'amor qu'an pleat « la copa » de la soa justa « colèra ». « la copa » qu'ei adara plea, e aquera colèra que va préner la fòrma deus « sèt darrèrs » castigs dens los quaus la misericòrdia divina aurà pas mei la soa plaça.

Verset 8 : « E lo temple qu'estó pleat de hum, pr'amor de la glòria de Diu e de la soa poténcia ; e arrés ne podèva pas entrar dens lo temple, dinc a que los sèt hlagèths deus sèt anjos estossen complits.»

Entà illustrar aqueth tèma de l'arrèst de la gràcia, l'Esperit que presenta dens aqueth verset, l'imatge d'un « temple pleat de hum pr'amor de » la preséncia « de Diu » e que precisa : « e arrés ne podèva pas entrar dens lo temple, dinc a que los sèt hlagèths deus sèt anjos sian complits ». Dieu que previen atau los sons elegits qui van demorar sus la tèrra pendent lo temps deus « sèt darrèrs hlagèths » de la soa colèra. Los darrèrs elegits que van reviver l'experiéncia deus ebrèus pontuaument deus « dètz plagas » qui frapèn Egipte que rebèlla . Los hlagèths ne son pas entà eths, mes entaus rebèlles, ciblas de la colèra divina. Mes l'imminéncia de la lor entrada dens lo « temple » qu'ei atau confirmada, la possibilitat que'n serà balhada, autanlèu la fin deus « sèt darrèrs hlagèths ».

Apocalipsi 16 : los sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu

Lo capítol 16 presenta lo versament d'aqueths « sèt darrèrs hlagèths » peus quaus « la colèra de Diu » que s'exprimeish .

L'estudi deu capítol entièr qu'ac va confirmar, mes qu'ac cau relhevar, las ciblas de « la colèra de Diu » que van èste identics a las qui son estadas frapadas peus castigs de las sheis prumèras « trompetas ». L'Esperit que revèla atau com los castigs deus « sèt darrèrs hlagèths » e los deus « sèt trompetas » que puneishen lo medish pecat : la transgression deu repaus sabatèr deu « setau dia santificat » per Diu autanlèu la fondacion deu monde.

Qu'obreishi ací, tardivament, ua parentèsi. Relhèva plan la diferéncia qui caracteriza las « trompetas » e « los hlagèths o plagas » divins. Las « trompetas » que son totas de las tuadas umanas metudas en accions peus òmis mes ordenadas per Diu, la cinquau estant de natura espiritua. Los « hlagèths » que son accions desagradivas impausadas dirèctament per Diu peus mejans naturaus de la soa creacion viva. Apocalipsi 16 nse presenta las « sèt darrèrs hlagèths » çò que'ns suggereish, subtilament, qui son estats precedits per autes « hlagèths » patits peus òmis abans la fin deu temps de gràcia qui separa, espirituaument, en duas partidas, « lo temps de la fin » citat dens Dan.11:40. Dens la prumèra, aquera fin qu'ei la deu temps de las nacions, e dens la segonda, la deu temps deu governament mondial universau organizat devath la tutèla e l'iniciativa deus USA. Dens aquera actualizada, efectuada lo sabat 18 de Deceme de 2021, que pòdi confirmar aquera explicacion, puishque despuish la debuta de l'annada 2020, l'umanitat entièra qu'ei frapada de roeina economica pr'amor d'un virus contagiós, lo Coronavirus Covid-19, apareishut prumèr en China. Dens un contèxte d'escambis e de coneishenças mondialistas, amplificant mentalement los sons efèits reaus, esvarjats, los dirigents deus pòbles qu'an arrestat net, lo desvolopament e la creishença continua de tota l'economia occidentau europèa e americana. Considerada, injustament, com ua pandemia, l'occident, qui pensava véncer un dia la mort, qu'ei consternat e deseparat. Dens la panica, las shens-Diu que's son liurats còs e amnas a la religion navèra qui ac remplaça : la tota poderosa sciéncia medica. E lo país deus escrocaires, los mei rics de la tèrra, qu'an profieitat de l'escadença entà tornar los òmis captius e esclaus deus lors diagnostics, deus lors vaccins, deus lors remèdis, e de las lors decisions corporatistes. Au còp, que s'enten en França de las directives, au mensh paradoxaus, qui resumeishi atau : « qu'ei aconselhat d'airejar los apartaments e de portar pendent òras la masca protectora darrèr lo quau, lo portaire que s'asfixia ». Relhèva lo « bon sens » deus joens governants de França e deus autes país imitators. Que notam dab interès qui lo país miaire d'aqueth comportament destructor ei estat en prumèr Israël ; lo prumèr país maladit per Diu, de l'istòria religiós. Lo pòrt de la masca, defendut prumèr quan èra pas disponible, qu'estó puish hèit obligatòri, entà protegir contra ua malaudia qui concerneish lo sistèma respiratòri. La malediccion de Diu pòrta de la hruta inesperada, mes destructivament plan eficaças. Que soi convençut, qui entra 2021 e la debuta de la « sheisau trompeta », la Tresau Guèrra Mondial, autas « hlagèths de Diu » que van frapar l'umanitat copabla en divèrs lòcs sus la tèrra, e particularament dens l'occident roeinat ; « hlagèths » taus com « la hamièra » e autas reaus pandèmias universaus, dejà conegudas com la pèsta e lo colèra. Dieu que reivindica aqueth tipe de castig dens Ezé .14:21 : « Quiò, atau que parla lo Senhor, YaHWÉH : Maugrat qu'envii contra Jerusalèm los mens quate castigs terribles, l'espasa, la hamièra, las bèstias herotjas e la pèsta, entà n'exterminar los òmis e las bèstias, ». Nòta qui aquera lista ei pas exhaustiva, pr'amor que dens los temps modèrnes, los castigs divins que prenen multiplas fòrmas : Càncer, Sida, Chikungunya, Alzheimer ... etc... Que relhèvi egaument l'aparicion d'ua paura d'ue au rescuhament climatic. Massas umanas que son espaventadas e esvarjadas a l'idèa de la honuda deus glaç e de las inondacions qui'n poirén resultar. Enquèra, un hrut de la malediccion divina qui frapa los esperits umans e bastit de las parets de separacions e d'òdi. Que torni barrar aquera parentèsi entà reprèner l'estudi dens aqueth contèxte de l'après-fin de gràcia qui caracteriza las « sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu ».

Ua auta rason que justifica la causida de las ciblas . Los « sèt darrèrs hlagèths » que compleishen la destruccion de la creacion de la fin deu monde. Entà Diu, lo Creator, l'òra qu'ei a la destruccion de la soa òbra . Tanben que segueish lo procediment de la creacion, mes en plaça de crear, que destruseish . Dab « lo setau darrèr hlagèth », sus la tèrra, la vita umana que s'escantirà, deishant darrèr era, la tèrra tornada vàder « abisme » dens un estat caotic, dab entà sol abitant, Satan, l'autor deu pecat ; la tèrra desolada que serà la soa preson pendent « mila ans » dinc au jutjament darrèr on dab tots los autes rebèlles serà avalit segon Apo.20.

Verset 1 : « E qu'entenoï ua votz hòrta qui vienè deu temple, e qui disè aus sèt anjos : Anatz, e que versatz sus la tèrra las sèt copas de la colèra de Diu. »

Aquera « votz hòrta qui vienè deu temple » qu'ei la deu Diu creator frustrat dens lo son dret mei legitime. Au títol de Diu creator, la soa autoritat qu'a un caractèr suprème e n'ei pas ni juste ni savi de contestar lo son desir de's har adorar e glorificar per l'observacion deu dia deu repaus qu'a « santificat » ad aqueth efèit. Dens la soa grana e divina saviesa, Diu qu'a hèit en sòrta qui lo qui contèsta los sons drets e la soa autoritat que va ignorar los sons mei importants secrets abans d'expiar dens la « segonda mort » lo prètz deus sons otratges de cap au Diu Totpoderós.

Verset 2 : « lo prumèr qu'anè, e que versè la soa copa sus la tèrra . E ua ulcèra fina e dolorosa que frapè los òmis qui avèvan la mèrca de la bèstia e qui adoravan lo son imatge. »

Estant la potèncià dominantà e l'autoritat dirigenta de la darrèra rebellion, la cibla prioritària qu'ei dens aqueth contèxte « la tèrra » simbèu de la fe protestanta descaduda.

Lo prumèr hlagèth qu'ei « ua ulcèra fina » qui provòca deus sofriments fisics aus còs deus rebèlles qui an hèit causida d'aubedir au dia deu repaus impausat peus òmis. Las ciblas que son los catolics e los protestants subervivents deu conflicte nuclear qui an, dab aquera causida deu prumèr dia, lo dimenge roman, « la mèrca de la bèstia ».

Verset 3 : « lo segond que versè la soa copa dens la mar . E que vadó de la sang, com lo d'un mort ; e tot èste viu que's morí, tot çò qui èra dens la mar. »

Lo « segond » tustada « la mar » qui transforma en « sang », com ac hasó entau Nil egipcian a l'epòca de Moïse ; « la mar », simbèu deu catolicisme roman, çò que cibla la mar Mediterranèa. Ad aqueth moment, Diu qu'avaleish totas las vitas animaus de « la mar ». Qu'engatja lo procediment de la creacion a l'envèrs, a tèrme, « la tèrra » que va tornar vàder « qu'informa e que vueita » ; que va retrobar lo son estat « abisme » originau.

Verset 4 : « lo tresau que versè la soa copa dens los fluvis e dens las honts d'aigas. E que vadón de la sang . »

Lo « tresau » tustada « l'aiga » doça deus « fluvis e de las honts d'aigas » qui vaden sobte au lor torn, de la « sang ». Mei d'aiga entà estancar la set. Lo castig qu'ei dur e meritat pr'amor que s'aprestavan a versar la « sang » deus elegits. Aqueth castig qu'estó lo prumèr qui Diu infligí peu baston de Moïse aus egipcians, « bevedors de la sang » deus ebrèus qui èran tractats com animaus dens lo dur esclavatge on hèra que's morivan .

Verset 5 : « E qu'entenoï l'anjo de las aigas qui disè : Qu'ès juste, tu qui ès, e qui èri ; qu'ès sent, pr'amor qu'as exercit aqueth jutjament. »

Relhèva dejà, dens aqueth verset, los tèrmes « juste » e « sent » qui confirman la mea bona traduccion deu tèxte deu decret de Dan.8:14 : « 2300 ser matin e la santetat que serà justificada » ; la « santetat » englobant tot çò qui Diu tien entà sent. Dens aqueth contèxte finau, l'ataca deu son sabat « santificat » meriti en tota justícia lo jutjament de Diu qui hè cambiar « l'aiga » a béver en « sang ». Lo mot « aigas » que designa simbolicament e doblament de las massas umanas e l'ensenhament religiós. Pervertits per la Roma papau, dens Apo.8:11, los dus que son estats cambiats en « absinti ». En disent « qu'ès juste ... pr'amor qu'as exercit aqueth jutjament » l'anjo que justifica la mesura exigida per la vertadèra justícia perfèita qui Diu sol pòt complir. Sobtilament, e plan precis, l'Esperit que hè desaparéisher deu nom de Diu, la fòrma « e qui vien », pr'amor qu'ei vienut ; e la soa aparicion qu'obreish un present permanent entad eth e los sons recrompats, shens oblidar, los mondes demorats purs e los sents anjos qui'u son demorats fidèus.

Verset 6 : « Pr'amor qu'an versat la sang deus sents e deus profètas, e que'us as balhat sang a béver : que'n son dignes . »

Los rebèlles estant prèst de tuar los elegits qui deven pas lo lor salut qu'a l'intervencion de Jèsus, tanben Diu que'us imputa los crimis qu'anavan cométer. Entà las medishas causas, que son donc tractats com los egipcians de l'Exòde. Qu'ei lo segond còp qui Diu dit : « que'n son dignes ». Dens aquera fasa finau, que retrobam com agressor deus elegits adventistas, lo messatgèr de sardes a lo quau Jèsus avèva dit : « Que passas entà estar vivent, e qu'ès mòrt ». Mes dens la medisha epòca, que disè elegits de 1843-1844 : « que marcharàn dab jo, en vestits blancs, pr'amor que'n son dignes ». Atau, a cadun la dignitat qui'u torna segon las òbras de la soa fe : « vestits blancs » entaus elegits fidèus, de la « sang » a béver entaus rebèlles descaduts infidèus.

Verset 7 : « E qu'entenoï autar un aute anjo qui disè : Quiò, Senhor Diu Totpoderós, los tons jutjaments que son vertadèrs e justes. »

Aquera votz qui vien de « l'autar », simbèu de la crotz, qu'ei la deu Crist crucificat qui a

particularament rasons d'aprovar aqueth jutjament. Pr'amor que los qui puneish en aqueth momentòt que s'an gausat reclamar deu son salut, mentre que justificavan un pecat odiós, en preferint aubedir a un comandament d'òmi ; açò en despieit de las mesas en guarda de las sentas Escrituras : dens Esa.29:13 « lo Senhor dit : Quan çò pòble que s'aprèssa de jo, que m'aunora de la boca e deus pòts ; mes lo son còr qu'ei aluenhat de jo, e la cranhença qui a de jo n'ei pas qu'un precèpte de tradicion umana ». Mat.15:19 : « Qu'ei de badas que m'aunoran, en ensenhant precèptes qui son comandaments d'òmis.»

Verset 8 : « lo quatau que versè la soa copa suu só . E que l'estó balhat de cremar los òmis peu huec ; »

Lo quatau qu'ageish « suu só » e qu'ac hè cauhar mei qu'a l'ordinari. Las carns deus rebèlles que son « cremadas » per aquera intensa calor. Après aver castigat la transgression de la « santetat », Diu que va adara castigar l'idolatria deu « dia deu só » eretat de Constantin 1èr. « lo só » qui hèra qu'aunoran shens ac saber actuaument que's met a « cremar » la pèth deus rebèlles. Dieu que hè tornar l'idòla contra los idolatras. Qu'ei aquí, lo punt culminant de la « calamitat grana » anonciada dens Apo.1. Lo moment on lo qui comanda au « só », que l'utiliza entà punir los sons adorators.

Verset 9 : « e los òmis qu'estón cremats per ua calor grana, e que blasfemèn lo nom deu Diu qui a l'autoritat sus aqueths hlagèths, e ne's repentín pas entà lo balhar glòria. »

Dens lo nivèu d'endurcissement qu'an atenhut, los rebèlles ne's repentscan pas de la lor falta e ne s'umilien pas davant Diu, mes que l'insulten en « blasfemant » la soa « nom ». Qu'èra dejà dens la lor natura un comportament abituau, qui's retròba en çò deus credents superficiaus ; ne cèrcan pas de conéisher la soa vertat e qu'interprètan au lor avantatge lo son silenci mespresós . E quan las dificultats se presentan, que maladisen la soa « nom » . L'incapacitat de's « repentiment » que confirma lo contèxte deus « subervivents » de la « sheisau trompeta » d'Apo.9:20-21. Los incredules rebèlles que son gents religiósas o pas qui creden pas au Diu creator Totpoderós. Los lors uelhs que son estats entad eths un tracanard mortau.

Verset 10 : « lo cinquau que versè la soa copa suu trône de la bèstia . E lo son reiaume qu'estó cobèrt de tenèbras ; e los òmis que's nhacavan la lenga de dolor, »

Lo « cinquau » que pren entà cibla especifica, « lo trône de la bèstia » sia, la region de Roma on se tròba lo Vatican, petit estat religiós deu papisme on se lhèva la basilica Sent Pèir. Totun, que l'avem vist, lo verdader « trône » deu papa que's situa dens la Roma antica, suu mont Caelius dens la glèisa mair de totas las glèisas deu monde, la basilica Sent Jan de Latran. Dieu qu'ac cabussa dens « tenèbras » de tinta qui plaçan tota lutz dens la situacion d'un òrb. L'efèit qu'ei terriblament dolorós, mes entad aquera basa de partença de la mensonja religiós presentada au títol de lutz deu Diu unic e au nom de Jèsus-Crist, qu'ei entièrament meritat e justificat. Lo « repentiment » n'ei pas mei possible, mes Diu que soslinha l'endurcissement deus esperits de las soas ciblas vivas.

Verset 11 : « e que blasfemèn lo Diu deu cèu, pr'amor de las lors dolors e de las lors ulcèras, e ne's repentín pas de las lors òbras . »

Aqueth verset que permet de comprèner que los hlagèths s'ajustan e ne s'arrèsten pas . Mes en insistint sus l'abséncia deu « repentiment » e sus la continuitat de las « blasfèmias », l'Esperit que'ns balha a comprèner que la colèra e lo maishantèr deus rebèlles ne hè pas que créisher. Qu'ei la mira recercada per Diu qui los brot a cap, entà que decreten los morts deus elegits.

Verset 12 : « lo sheisau que versè la soa copa suu fluví gran, l'Euphrate. E la soa aiga qu'estareish, entà que lo camin deus reis vienent de l'Orient qu'estosse preparat . »

Lo « sheisau » que pren entà cibla, Euròpa designada peu nom simbolic deu « fluví Euphrate » qui designa atau, en véder l'imatge d'Apo.17:1-15, los pòbles adorators de « la prostituïda Babylone la Grana », la Roma papau catolica. Lo « tarissement de la soa aiga » que poiré suggerir l'avalida de la soa poblacion qui ei d'alhors imminent mes qu'ei enquèra tròp de d'òra entà que çò sia lo cas. En hèit, la causa qu'ei ua crida istorica, puishqu'ei per l'assecament parciau deu « fluví Euphrate » qui lo rei Mède Dàrius s'ei apoderat de la « Babylone » caldèa. Lo messatge de l'Esperit qu'ei donc l'anòncia de la des-hèita completa imminente de la « Babylone » catolica romana qui consèrva enquèra sostiens e defensors, mes entà drin de temps. « Babylone la grana », que va aqueth còp, vertadèrament « tombar », vençuda peu Diu Totpoderós Jèsus-Crist.

La concertacion deus tres esperits impurs

Verset 13 : « E que vivi sortir de la boca deu dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca deu faus profèta, tres esperits impurs, parièrs a gaulhas. »

Los versets 13 a 16 qu'illustran los preparats deu « combat de Harmaguédon » qui simboliza la decision de méter a mort los observators deu sabat reguitnaires irreductibles fidèus de cap au Diu

creator. A l'origina, peu mejan de l'espiritisme, lo drac simulant la persona de Jèsus-Crist, qu'apareish entà convèncer los rebèlles qui la lor causida deu dimenge ei justificada. Que'us encoratja donc a tirar la vita deus resistents fidèus qui aunoran lo sabat. Lo trio diabolic qu'amassa donc dens un medish combat, lo drac, la fe catolica, e la fe protestanta sia, « lo dragon, la bèstia e lo faus profèta ». Ací que's compleish lo « combat » evocat dens Apo. 9:7-9. La mencion de las « bocas » que confirma los escambis verbaus de las concertacions qui conduseishen a decretar la mesa a mort deus vertaders elegits ; çò qu'ignòran o que contèstan totaument . Las « graulhas » que son incontestablament, entà Diu, deus animaus classats impurs, mes dens aqueth messatge, l'Esperit alludit aus sauts grans qui aqueth animau ei capable de har. Enter « la bèstia » europèa e « lo faus profèta » american, qu'i a lo large ocean Atlantic e l'encontre deus dus qu'implica de har grans sauts. Au prè deus anglés e deus americans, los francés que son caricaturats de « graulhas » e de « minjaires de graulhas ». L'impur qu'ei ua especialitat de França, dont las valors moraus se son aclapadas dab lo temps, despuish la soa Revolucion de 1789 on a plaçat au dessús de tot, la libertat. L'esperit impur qui anima lo trio qu'ei lo de la libertat qui vòu pas « ni Diu ni Mèste ». Qu'an tots resistit a la volontat divina e a la soa autoritat, e que son donc units sus aqueth subjècte. Que s'assemblan pr'amor que's semblan.

Verset 14 : « Pr'amor que son esperits de demònis, qui hèn prodigis, e qui van cap taus reis de tota la tèrra, entà los amassar entau combat deu dia gran deu Diu tot poderós. »

Despuish la malediccion deu decret de Dan.8:14, los esperits deus demònis que's son manifestats dab hèra escaduda en Anglatèrra e aus USA. L'espiritisme qu'èra a la mòde deu moment, e los òmis que's son abituats ad aqueth tipe de relacion dab esperits invisibles, mes actius. Dens la fe protestanta, grops religiós plan nombrós qu'entertienen de las relations dab los demònis, credent aver relacion dab Jèsus e los sons anjos. Los demònis qu'an grana facilitat entà enganar deus crestians regetats per Diu, e que'us pòràn enqüèra convèncer aisidament de s'amassar entà tuar, dinc au darrèr, los crestians e los judius piós, observators deu sabat. Aquera mesura extrèma qui miaça de mort los dus grops que'us va unir dens la benediccion de Jèsus-Crist. Entà Diu, aquera amassada qu'a entà mira d'amassar los rebèlles « entau combat deu dia gran deu Diu Totpoderós ». Aquera amassada qu'a per mira de balhar aus rebèlles ua intensio de mèter a mort qui los tornarà eths medishs dignes de patir la mort peus qui son estats sedusits e enganats per las lors mensonjas religiósas. La rason principau deu combat engatjat qu'èra, precisament, la causida deu dia deu repaus, e sobtilament, l'Esperit que hè remarcar que los dias prepausats son pas egaus. Pr'amor que lo qui concerneish lo sabat santificat qu'ei arren mensh segon la soa natura qui « lo dia gran deu Diu Totpoderós ». Los dias ne son pas egaus e las fòrças qui s'opausan n'ac son pas tanpòc . Com a expulsat lo drac e los sons demònis deu cèu, Jèsus-Crist en poderós « Micaël », que va impausar la soa victòria aus sons enemics.

Verset 15 : « Aquí, que vieni com un panaire. Urós lo qui velha, e qui garda los sons vestits, entà que foncione pas nud e que's veja pas la soa vergonha! »

Lo camp qui combat contra los observators deu sabat divin qu'ei lo deus faus crestians infidèus dont los deu protestantisme a lo quau Jèsus a dit, dens Apo.3:3 : « Remembra't donc com as rebut e entenut, e que garda e repenteish-te. Si velhas pas, que vienerèi com un panaire, e ne saberàs pas a quau òra que vienerèi sus tu ». A l'opausat, l'Esperit que declara aus elegits adventistas qui beneficien de la soa plea lutz profetica dens l'epòca finau de « Laodicée » : « Urós lo qui velha, e qui garda los sons vestits », e alludint l'institucion adventista vomida despuish 1994, que digó tanben : « entà que foncione pas nud e que's veja pas la soa vergonha ! ». Declarada e demorada « nuda », au retorn deu Crist, que serà dens lo camp de la vergonha e deu reget, confòrmament a 2 Agacin.5:2-3 : « Tanben que gemeishem dens aquera tenda, desirant revestir lo noste domicili celèste, autant au mensh qu'em trobats vestits e non pas nuds ».

Verset 16 : « Que'us amassèn dens lo lòc aperat en ebrèu Harmaguédon . »

L'« amassada » dont ei question ne concerneish pas un lòc geografic, pr'amor qu'ei ua « amassada » espirituau qui regropa dens lo son projècte mortau lo camp deus enemics de Diu. En mei lo mot « har » que significa montanha e que's tròba qu'existeish plan en Israèl ua vath de Meguiddo mes pas de montanha d'aqueth nom.

Lo nom « Harmaguédon » que significa : « montanha preciosa », un nom qui designa, entà Jèsus-Crist, la soa Amassada, la soa Elegida qui amassa tots los sons elegits. E lo verset 14 que ns'a revelat quasi clarament en qué consisteish lo combat « Harmaguédon » ; entaus rebèlles, la cibla qu'ei lo sabat divin e los sons observators ; mes entà Diu, la cibla qu'ei los enemics deus sons elegits fidèus .

Aquera « montanha preciosa » que designa, au còp, la « montanha deu Sinaï » despuish la quau, Diu que proclamè la soa lei a Israèl peu purmèr còp après la sortida d'Egipte. Pr'amor que la cibla deus rebèlles ei plan, au còp, lo sabat deu setau dia santificat deu son quatau comandament e los sons observators fidèus. Entà Diu, lo caractèr « preciós » d'aquera « montanha » qu'ei shens

contestacion possibla, pr'amor qu'a pas egau dens tota l'istòria umana. Entà la protegir contra l'idolatria umana, Diu qu'a deishat ignorar peus òmis, lo lòc reau deu son emplaçament. Faussament, situada au Sud de la peninsula egipciana dens la tradicion, que's tròba en vertat, au Nòrd-èst de « Madian », on vivè « Jéthro » lo pair de « Séphora », l'esposa de Moïse, qu'ei a díser au Nòrd de l'Arabia Saudita actuau. Los sons abitants que balhan au vertadèr mont Sinai lo nom « al Lawz » qui significa « la Lei » ; un nom justificat qui hè en favor pròva deu raconte biblic escrivut per Moïse. Mes n'ei pas sus aqueth « lòc » geografic que los rebèlles van afrontar lo gloriós e divin Crist vencedor. Pr'amor que çò mot « lòc » qu'ei enganaire e que pren dens la realitat un aspècte universau, puishque los elegits son, ad aqueth moment, enqüèra dispersats sus tota la tèrra. Los elegits vius e los qui son ressuscitats que van èste « amassats » peus bons anjos de Jèsus-Crist entà rejúnher Jèsus suus ahoalhs deus cèus.

Verset 17 : « lo setau que versè la soa copa dens l'aire . E que sortí deu temple, deu tròne, ua votz hòrta qui disè : Çò be n'ei hèit ! »

Devath lo signe deu « setau hlagèth versat dens l'aire », abans que los rebèlles executen la lor intencion criminau, Jèsus-Crist, lo vertadèr, qu'apareish totpoderós e gloriós, dens ua glòria celèsta inimitable, acompanhat de miriadas d'anjos. Que retrobam lo moment de la « setau trompeta » on segon Apo.11:15, Jèsus-Crist, lo Diu Totpoderós, que tira au drac lo reiaume deu monde . Dens Eph.2:2, Paul que designa Satan peu títol de « prince de la potècia de l'aire ». « l'aire » qu'ei l'element deu partatge de tota l'umanitat terrèstra sus la quau domina dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist. Lo moment de la soa venguda gloriosa qu'ei aqueth on la soa potècia divina desarriga au drac aquera dominacion e la soa potècia suus èstes umans e qu'i met fin .

Realiza la paciència de Diu qui espèra despuish 6000 annadas lo moment on va díser : « Çò be n'ei hèit ! » e que comprenes alavetz la valor qui balha au « setau dia santificat » qui profetiza la venguda d'aqueth moment on la libertat deishada a las soas creaturas infidèlas va cessar. Las creaturas rebèllas que cessaràn d'ac frustrar, de l'irritar, d'ac mespresar, e d'ac desonorar pr'amor que seràn destrusidas. Dens Dan.12:1 l'Esperit qu'a profetizat aqueth gloriós aveniment qui atribueish a « Micaël », lo nom celèste angelic de Jèsus-Crist : « En aqueth temps que's l'hevarà Micaël, lo cap gran, lo defensor deus mainatges deu ton pòble ; e que serà ua epòca de destressa, tala com n'i a pas pas avut de parièr desempuish que las nacions existeishen dinc ad aquera epòca. En aqueth temps, los deu ton pòble qui seràn trobats inscrivuts dens lo libe que seràn sauvats ». Dieu ne facilita pas la compreson deu son projècte salvateur pr'amor que la Bíblia hè pas mencion deu nom « Jèsus » entà designar lo Messias e que'u balha deus noms simbolicos qui revèlan la soa divinitat amagada : « Emmanuel » (Diu dab nosauts) Esa.7:14 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que lo Senhor eth medish que'vs balharà un signe, aquí, la gojata que vairà barri, qu'enfantarà un hilh, e que'u balharà lo nom d'Emmanuel » ; « Pair etèrne » dens Esa.9:5 : « Pr'amor qu'un mainatge ns'ei neishut, un hilh que ns'ei balhat, e la dominacion que pausarà sus la soa espatla ; que'u s'aperarà Remirable, Conselhèr, Diu poderós, Pair etèrne, Prince de la patz».

Verset 18 : « E qu'i avó lambrets, de las votz, deus trons, e un tèrratrem gran, tau com i avèva pas jamei avut desempuish que l'òmi ei sus la tèrra, ua tanben grana tremolada. »

Que retrobam ací, la frasa deu verset clau de referéncia d'Apo.4:5 renovelada dens Apo.8:5. Dieu qu'ei sortit de la soa invisibilitat, credents infidèus e incredules, mes tanben, elegits adventistas fidèus, que pòden véder lo Diu creator Jèsus-Crist dens la glòria deu son retorn. Apo.6 e 7 que ns'an revelat los comportaments opausats deus dus camps dens aqueth contèxe terrible e gloriós.

E patint un poderós tèrratrem, qu'assisteishen esglasiats a la prumèra resurreccion reservada aus elegits deu Crist, segon Apo.20:5, e au lor raubatòri dens lo cèu on rejunhen Jèsus. Las causas que's passan com son estadas anonciadas dens 1 Thes.4:15 a 17 : « Aquí, en efèit, çò que'vs declaram segon la paraula deu Senhor : nosauts los vivents, demorats entà l'aveniment deu Senhor, ne davançaram pas los qui son mòrts. Pr'amor que lo Senhor eth medish, a un senhau balhat, a la votz d'un archange, e au son de la trompeta de Diu, que devararà deu cèu, e los morts en Crist que ressuscitaràn prumèr . Puish, nosauts los vivents, qui seràn demorats, que seram tots amassa tirats dab eths sus ahoalhs, a l'encontre deu Senhor dens los aires, e atau que seram tostemps dab lo Senhor ». Que profièiti d'aqueth verset entà i rellevar la concepcion apostolica de l'estat deus « morts » : « nosauts los vivents, demorats entà l'aveniment deu Senhor, ne davançaram pas los qui son mòrts ». Paul e los sons contemporanèus ne pensavan pas com los faus crestians uei que los elegits « morts » qu'èran dens la preséncia deu Crist, pr'amor que la soa reflexion mòstre qu'au contrari, tots que pensavan que los elegits « vius » qu'entrarèn dens lo cèu abans los « morts ».

Verset 19 : « E la vila grana qu'estó dividida en tres partidas, e las vilas de las nacions que tombèn, e Diu, que's sovienó de Babylone la grana, entà lo balhar la copa deu vin de la soa ardenta colèra. »

Los « tres partidas » que concerneishen « lo dragon, la bèstia e lo faus-profèta » amassats au verset 13 d'aqueth capítol. Ua segonda interpretacion que pausa sus aqueth tèxte de Zac .11:8 :

« Qu'exterminarèi los tres pastors en un mes ; la mea amna qu'èra impacienta au lor subjècte, e la lor amna qu'avèva tanben entà jo deu hasti ». Dens aqueth cas, los « tres pastors » que representan los tres compausants deu pòble d'Israèl : lo rei, lo clergat e los profètas. En hant compte deu contèxte finau, dens lo quau la fe protestanta e la fe catolica que son aliadas e unificadas, « las tres partidas » que s'identifican per : « lo dragon » = lo drac ; « la bèstia » = los pòbles catolics e protestants sedusits ; « lo faus-profèta » = los clergats catolic e protestants.

Dens lo camp vençut, l'ententa beròja que cèssa, « la vila grana qu'estó dividida en tres partidas » ; en çò de las victimas enganadas e sedusidas, los camps de la bèstia e deu faus-profèta, l'òdi e la rancor qu'inspiran la venjança contra los seductors enganaires responsables de la lor pèrta deu salut. Qu'ei mentre que's compleish lo tèma de la « vrenha » per un reglament de compte sagnós dont las ciblas principaus son, en tota logica e justícia, los ensenhaires religiós. Aqueth avertiment de Jac.3:1 que pren alavetz tot lo son sens : « los mens hrais, qui i aja pas au demiei de vosauts un hum de personas qui's meten a ensenhar, pr'amor que sabetz que seram jutjats mei sevèrament ». Dens aqueth temps deus « hlagèths », aquera accion qu'ei evocada per aquera citacion : « E Diu que's sovienó de Babylone la Grana entà lo balhar la copa deu vin de la soa ardenta colèra ». Apo.18 que serà entièrament dedicat a l'evocacion d'aqueth castig deus religiós impius.

Verset 20 : « E todas las islas que hugín, e las montanhas n'estón pas retrobadas . »

Aqueth verset que resumeish lo cambiament de la tèrra qui, somesa a d'enòrmas segotidas, que pren un aspècte de caos universau, dejà « qu'informa » e lèu « que vueita » sia, « desolada ». Qu'ei lo resultat, la consequéncia, deu « pecat désolateur » denonciat dens Daniel 8:13 e dont lo castig finau ei profetizat dens Dan.9:27.

Verset 21 : « E ua gròssa peirada, dont las pèiras pesavan un talent, que tombè deu cèu suus òmis ; e los òmis que blasfemèn Diu, pr'amor deu hlagèth de la peirada, pr'amor qu'aqueth hlagèth èra plan gran. »

La lor sinistra besonha complida, los abitants de la tèrra que seràn, au lor torn, avalits per un hlagèth a lo quau los serà impossible d'escapar : pèiras de « que pèirabat » que s'abateràn sus eths. L'Esperit que'us imputa lo pes d'« un talent » sia, 44,8 kg. Mes aqueth mot « talent » qu'ei mei ua responsa espirituaual basada sus « la parabòla deus talents ». D'aquera faison, qu'imputa aus descaduts lo ròtle deus qui an pas hèit fructificar lo « talent » sia, los dons, qui Diu los a balhat dens la parabòla. E aqueth maishant comportament qu'acaba per los costar la vita, la prumèra, e la segonda qui èra pas accessibla qu'aus vertadèrs elegits. Dinc au lor darrèr alet de vita, que contunhan a « blasfemar » (injuriar) lo « Diu » deu cèu qui'us puneish.

« la parabòla deus talents » que's serà complida alavetz literaument. Dieu que balharà a cadun, segon lo testimoniatge de las òbras de la soa fe ; aus crestians infidèus, que balharà la mort e que's mostrarà tanben dur e crudèu qu'ac pensavan e qu'ac jutjavan . E aus elegits fidèus, que balharà la vita etèrna segon la fe qui avèvan plaçada dens lo son amor e la soa fidelitat perfèita magnificats en Jèsus-Crist entad eths ; tot aquerò segon lo principi citat per Jèsus dens Mat.8:13 : « qui eth te sia hèit segon la toa fe ».

Après aqueste darrèr hlagèth, la tèrra que vad desolada, privada de tota fòrma de vita umana. Que retròba atau la característica « abisme » de Gen.1:2.

Capítol 17 : La prostituïda qu'ei desmascada e identificada

Verset 1 : « Puish un deus sèt anjos qui tienèn las sèt copas que vienó, e que m'adrecè la paraula, en disent : Viens, que't mostrarèi lo jutjament de la prostituïda grana qui ei assetada sus las aigas granas. »

Autanlèu aqueth prumèr verset, l'Esperit qu'indica la mira d'aqueth capítol 17 : lo « jutjament » de la « prostituïda grana » qui ei « assetada sus de granas aigas » sia, qui domina, segon lo verset 15, « pòbles, de las horas, de las nacions e de las lengas » qui, devath lo simbèu « Euphrate », que designava dejà Euròpa e las soas extensions planetàrias de la religion crestiana dens la « sheisau trompeta » d'Apo.9:14 : los USA, America deu Sud, Africa e Austràlia. L'òbra deu jutjament qu'ei restacada au contèxte deus « sèt darrèrs hlagèths », o « sèt copas » versadas peus « sèt anjos » dens lo capítol 16 precedent.

Aquera significacion de chifra deu « jutjament » deu nombre 17 qu'ei confirmat per Daniel 4:17 :

« Aquera senténcia qu'ei un decret deus qui velhan, aquera resolució qu'ei un ordi deus sents, entà que los vivents sàpian que lo Plan Haut que domina suu regne deus òmis, qui ac balha a qui l'agrada, e qu'i lhèva lo mei vil deus òmis »

Lo « jutjament » dont ei question, qu'ei lo qui pòrte lo Diu Totpoderós a lo quau tota creatura dens lo cèu e sus la tèrra qu'a e qu'aurà comptes a tornar ; qu'ei díser si aqueth capítol ei important. Qu'avem vist dens lo messatge deu 3au anjo deu capítol 14 qu'aquera identificació a entà consequéncia la vita o la mort etèrna. Lo contèxte d'aqueth « jutjament » qu'ei donc lo de la « bèstia qui monta tèrra » dens lo capítol 13.

En despieit de las mesas en guarda istorics e profetics, au torn, la fe protestanta en 1843, e la fe adventista oficiau en 1994, que son tombadas jutjadas per Diu indignes deu salut auhèrt per Jèsus-Crist. En confirmacion d'aqueth jutjament, que son totas duas, entradas dens l'aliança ecumenica prepausada per la fe catolica romana, mentre que los pionèrs deus dus grops avèvan denonciat la soa natura diabolica. Entà non pas cométer aquera falta, l'elegit que deu imperativament èste convençut de l'identitat de l'enemiga principau de Jèsus-Crist : Roma, dens tota la soa istòria pagana e papau. La culpabilitat de las religions protestanta e adventista qu'ei d'autant mei grana que los pionèrs de l'ua e de l'autre qu'an denonciat e ensenhat aquera natura diabolica deu catolicisme roman. Aqueth revirament deus dus que constitueish un acte de traïson de cap a Jèsus-Crist lo sol Sauvaire e gran Jutge. Com la causa ei vaduda possible ? Las duas religions n'an pas balhat d'importància qu'a la patz terrèstra e la bona ententa enter los òmis ; autan d'aquí enlà com la fe catolica secuta pas mei, que vad entà eths, frèquentable quitament mèlher, associable au punt de pactizar e de har aliança dab era. L'opinion e lo just jutjament de Diu revelats que son atau mespresats e trepejats. L'error qu'estó de créder que Diu recèrca essenciaument la patz enter los òmis, pr'amor qu'en vertat, que condemna los tòrts qui son hèits, a la soa persona, a la soa lei, e los sons principis deu ben revelats dens las soas ordenanças. Lo hèit qu'ei d'autant mei grèu que Jèsus s'ei exprimit plan clarament suu subjècte en disant dens Mat.10:34 a 36 : « Ne credetz pas que sii vienut portar la patz sus la tèrra ; ne soi pas vienut portar la patz, mes l'espasa. Pr'amor que soi vienut mèter la division enter l'òmi e lo son pair, enter la dròlla e la soa mair, enter la bèra-hilha e la soa sògra ; e l'òmi qu'aurà entà enemics las gents deu son ostau ». Deu son costat, l'adventisme oficiau n'a pas entenut l'Esperit de Diu qui, per la soa restauracion deu sabat deu setau dia enter 1843 e 1873, que'u mostrava lo dimenge roman qui nomma « mèrca de la bèstia » despuish la soa instauracion lo 7 de Març de 321. La mission de l'adventisme institucionau que s'i ei mauescadut pr'amor qu'en avançant dens lo temps, lo son jutjament suu dimenge roman qu'ei vadut amistós e fraternau, au contra deu de Diu qui demora invariablament lo medish, lo dimenge crestian eretat deu paganisme solar que constitueish la causa principau de la soa colèra . Lo sol jutjament qui impòrta qu'ei lo de Diu e la soa Revelacion profetica qu'a entà mira de ns'associar au son jutjament. Pr'amor de qué, la patz ne deu pas mascar l'irritacion legitima deu Diu viu. E que devem jutjar com jutja e identificar los regimes civius o religiós segon lo son divin espiar. Pr'amor d'aquera desmarcha, que vedem « la bèstia » e las soas accions, quitament en temps de patz enganaira.

Verset 2 : « Qu'ei dab era que los reis de la tèrra se son liurats a l'impudicité, e qu'ei vin de la soa impudicité que los abitants de la tèrra se son embriagats. »

Dens aqueth verset, un ligam qu'ei establít dab las accions de la « hemna Jézabel » acusada per Jèsus-Crist de har béver un « vin d'impudicité (o de desengatjament) » espirituau aus sons servidors dens Apo.2:20 ; causas confirmadas dens Apo.18:3. Aqueras accions que religan egaument « la prostituïda » a « l'estela Absinti » d'Apo.8:10-11 ; l'absinti estant lo son vin toxic a lo quau l'Esperit compara lo son ensenhament religiós catolic roman.

Dens aqueth verset, l'arcast qui Diu hèit contra la religion catolica ei justificat quitament dens lo nòste temps de patz pr'amor que la falta arcastada agredeish la soa autoritat divina. Los escriuts de la senta Bíblia qui constitueish las soas « dus testimònis », que testimònian contra l'ensenhament religiós mensongèr d'aquera religion romana . Mes vertat qu'ei que lo son faus ensenhament aurà entà las soas victimas sedusidas la péger de las consequéncias : la mort etèrna ; çò que justificarà la lor accion vengeresse de la « vrenha » d'Apo.14:18 a 20.

Verset 3 : « Que'm transportè en esperit dens un desèrt . E que vivi ua hemna assetada sus ua bèstia escarlata, plea de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz còrns. »

«... dens un desèrt », simbèu de l'espròva de fe mes tanben deu climat espirituau « aride » deu contèxte deu nòste « temps de la fin (Dan.11:40) », aqueth còp, la darrèra espròva de fe de l'istòria terrèstra, l'Esperit imatge la situacion espirituau qui prevau dens aqueth contèxte finau. « la hemna que domina ua bèstia escarlata ». Dens aqueth imatge, Roma que domina la « bèstia qui monta tèrra » qui designa los USA protestants au moment que hèn « adorar la mèrca de la bèstia » catolica en impausant lo son dia deu repaus eretat l'emperador Constantin 1èr. Dens aqueth contèxte finau, n'i a pas mei diadèmas, ni suus « sèt caps » de la Roma religiós, ni suus « dètz còrns »

simbèus, dens aqueth cas, deus dominators civius deus pòbles crestians europèus e mondials que manipula. Mes l'ensemble d'aquera associacion qu'ei a la color deu pecat : « escarlata ».

Dens Apo.13 :3 que legem : « E que vivi l'ua deus sons caps com nafrada a mort ; mes la soa nafra mortau qu'estó garida . E tota la tèrra qu'èra dens l'admiracion darrèr la bèstia ». Que sabem qu'aquera garison ei devuda au Concordat de Napoleon 1èr. A partir d'aqueth moment, lo papisme catolic roman ne secuta pas mei, totun, que relhevam en l'importància, Diu que contunha a la nommar « la bèstia » : « E tota la tèrra qu'èra dens l'admiracion darrèr la bèstia ». Açò que confirma l'explicacion balhada mei haut . L'enemiga de Diu que demora la soa enemiga pr'amor que los sons pecats contra la soa lei cèssan pas, en temps de patz com en temps de guèrras. E l'enemiga de Diu qu'ei donc egaument la deus sons elegits fidèus en temps de patz o de guèrra.

Verset 4 : « Aquera hemna qu'èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Que tienè dens la soa man ua copa d'aur, pleada d'abominacions e de las impuretats de la soa prostitucion. »

Ací enquèra, la descripcion presentada cibla de las fautas espirituaus doctrinaus. Dieu que condemna los sons rites religiós ; las soas missas e las soas odiosas eucaristias e en prumèr, lo son gost deu luxe e de las riquessas qui la conduit aus que comprometéssent desiradas peus reis, los nòbles e tots los rics de la tèrra. La « prostituïda » que deu contentar los sons « clients » o los sons galants.

Aquera color « escarlata » qu'a la soa origina en çò de la « prostituïda » era medisha : « porpre e escarlata ». Lo tèrme « hemna » designant ua « glèisa », ua amassada religiós, segon Eph.5:23 mes tanben, « la vila grana qui a la reiautat suus reis de la tèrra », com l'ensenha lo verset 18 d'aqueth capítol 17. En sintèsi, que podem reconéisher las colors deus unifòrmes « cardinaus e avesques » deu Vatican roman. Dieu que met en imatge las missas catolicas, dab l'usatge deu calici « d'aur » dens lo quau un vin alcoolisé ei supausat representar la sang de Jèsus-Crist. Mes que'n pensa donc lo Senhor ? Que ns'ac ditz : en plaça de la soa sang rédempteur, n'i ved pas que las « abominacions e las impuretats de la soa prostitucion ». Dens Dan.11:38, « l'aur » qu'èra citat com ondradura de las soas glèisas qui l'Esperit imputa au « diu de las hortalessas ».

Verset 5 : « Suu son front qu'èra escriut un nom, un mistèri : Babylone la grana, la mair deus impudiques e de las abominacions de la tèrra. »

Lo « mistèri » qui ei citat dens aqueth verset qu'ei un « mistèri » unicament entaus qui l'Esperit de Jèsus-Crist esclaire pas ; que son tanben, ailàs, los mei nombrós. Pr'amor que, « l'escaduda e l'escaduda de las rusas » deu regime papau anonciats despuish Dan.8:24-25 que seràn confirmats dinc a l'òra deu son jutjament, a la fin deu monde. Entà Diu, que s'agí deu « mistèri d'iniquitat » qui èra anonciat e dejà començat peu drac au temps deus apòstols, segon 2 Thes.2:7 : « Pr'amor que lo mistèri de l'iniquitat ageish dejà ; que cau solament que lo qui ac retien enquèra qu'aja desapareishut ». Lo « mistèri » qu'ei ligat au nom « Babylone » eth medish, çò qu'ei logic, puishque la vila antica d'aqueth nom ei pas mei. Mes Pierre que balhava dejà, espirituaument, aqueth nom a Roma, dens 1 Piu.5:13 e malurosament entà las horas enganadas, sols los elegits que son atentius ad aquera precision auhèrta per la Bíblia . Atencion au doble sens deu mot « tèrra » qui designa tanben ací, l'obediéncia protestanta, pr'amor qu'autant la fe catolica ei unificada, autant la fe protestanta qu'ei multipla, entà èste designada com « prostituïdas », dròllas de la lor « mair » catolica. Las dròllas que partatjan las « abominacions » de la lor « mair » . E la principau d'aqueras « abominacions » qu'ei lo dimenge, « la mèrca » de la soa autoritat religiós qui l'ei restacada.

Lo sens literau deu mot « tèrra » qu'ei egaument justificat pr'amor que l'intolerància religiós catolica ei l'instigadora de las granas agressions religiósas internacionaus. Qu'a solhat e hèit odier la fe crestiana en incitant los reis a convertir a la soa aubedissença los pòbles de la tèrra. Mes après aver perdut lo son poder, las soas « abominacions » que's son perlongadas en benedint los qui Diu maladit e en maladisent los qui benedí. La soa natura pagana que's revèla quan nomma « hrair » los musulmans dont la religion presenta Jèsus-Crist com l'un deus mei petits profètas.

Verset 6 : « E que vivi aquera hemna briaga de la sang deus sents e de la sang deus testimònis de Jèsus. E, en la vedent, qu'estoi sasit d'un estonament gran . »

Aqueth verset que repren ua citacion de Dan .7:21 en precisant ací que, « los sents » qui combat e que domina, que son plan los « testimònis de Jèsus ». Açò que vien esclarar grandament lo mistèri de « Babylone la Grana ». La religion romana que beu « la sang » deus elegits dinc a l'embriaguèra. Qui suspectaré ua glèisa crestiana, com la Roma papau deus temps modèrnes, d'èste aquera « prostituïda » tornada « briaga de la sang versada peus testimònis de Jèsus » ? Los elegits, mes eths-sols. Pr'amor que, per la profecia, l'Esperit que'us a hèit conéisher, las intencions murtrèras de la lor enemiga. Aqueth retorn a la soa maishanta e crudèla natura que serà la consequéncia vededera de la fin deu temps de gràcia. Mes aqueth maishantèr que serà sustot, de faïçon enquèra mei estonanta, la natura de la fe protestanta dominante d'aqueth temps de la fin deu monde. L'Esperit que

cita separadament « los sents » e « los testimònis de Jèsus ». Los prumèrs « sents » qu'an patit las persecucions romanas paganas republicanas e imperiaus ; « los testimònis de Jèsus », eths, que son frapats per la Roma pagana imperiau e papau. Pr'amor que la prostituïda ei ua vila : Roma ; « la vila grana qui a la reiautat seus reis de la tèrra » despuish la soa arribada en Israèl, en Judèa en – 63, segon Dan.8:9 : « lo mei beròi deus país ». L'istòria deu salut que's va acabar sus ua espròva de fe dens la quau « los testimònis de Jèsus » que van aparéisher e agir entà justificar aquera expression ; que van atau balhar a Diu ua bona rason d'intervièner entà los salvar de la mort programada. A la soa epòca, Jean qu'avèva bonas rasons entà èste estonat peu « mistèri » qui concerniva la vila de Roma. Ne la coneishè pas que devath lo son aspècte imperiau pagan dur e despietadós qui l'avèva enviat en detencion sus l'isla de Patmos. Los simbèus religiós com la « copa d'aur » tienuda per la « prostituïda » que podèvan donc a bon dret l'estonar.

Verset 7 : « E l'anjo que'm ditz : Perqué t'estonas ? Que't dirèi lo mistèri de la hemna e de la bèstia qui la pòrta, qui a los sèt caps e los dètz còrns. »

Lo « mistèri » n'a pas vocacion a durar tostemps, e a partir deu verset 7, l'Esperit que va balhar detalh qui van perméter a Jean e a nosauts medishs de l'hevar lo « mistèri » e d'identificar clarament, la vila de Roma, e lo son ròtle dens l'imatge deu verset 3 dont los simbèus son, un còp de mei, citats.

« la hemna » que designa la natura religiòsa de la Roma papau, la soa pretension a èste « l'esposa de l'Anhèth », Jèsus-Crist. Mes Diu dénie aquera revindicacion en la nommant « prostituïda ».

« la bèstia qui la pòrta » que representa los regimes e los pòbles qui reconeishen e que legitiman las soas pretensions religiósas . Qu'an entà origina istorica las « dètz còrns » deus reiaumes formats en Euròpa après que sian estats liberats de la dominacion de la Roma imperiau confòrmament a l'imatge balhat dens Dan.7:24. Que succedeishen a la Roma imperiau deu « quatau animau ». E aqueths territòris concernits que demoran dinc a la fin los medishs . Las frontèras que bolegan, los regimes que càmbian, passant de la monarquia a las republicas mes la nòrma deu faus crestianisme papau roman que'us uneish entau péger . Pendent lo sègle 20au, aquera union devath l'egida romana qu'ei concretizada per l'Union Europèa actée sus « los tractats de Roma » deu 25 de Març de 1957 e 2004.

Verset 8 : « la bèstia qui as vista qu'èra, e n'ei pas mei . Que deu montar abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueths dont lo nom ei pas estat escrivut autanlèu la fondacion deu monde dens lo libe de vita, que s'estonaràn en vedent la bèstia, pr'amor qu'èra, e qu'ei pas mei, e que tornarà paréisher. »

« la bèstia qui as vista qu'èra e n'ei pas mei ». Traduccion : l'intolerància religiòsa crestiana qu'èra despuish 538, e n'ei pas mei, despuish 1798. L'Esperit que suggereish la durada profetizada sòus de las fòrmas diferentas entau regne papau intolerant despuish Dan.7:25 : « un temps, deus temps, e un miei temps ; 42 mes ; 1260 dias ». Maugrat que la soa intolerància aja pres fin per l'accion de « la bèstia qui monta abisme », qui designa la Revolucion francesa e lo son ateïsme nacionau dens Apo.11:7, ací lo tèrme « abisme » qu'ei presentat com ua activitat ligada au drac, lo « Destructor », qui destruseish las vitas e déshumanise la planeta qu'entèrra, e qu'Apo.9:11 que nomma « l'anjo de l'abisme ». Apo.20:1 que balharà l'explicacion : lo « drac » que serà ligat pendent « mila ans » sus la tèrra déshumanisée aperada « abisme ». En l'imputant las soas originas dens « l'abisme », Diu que revèla qu'aquera vila a pas jamei avut de relacion dab eth ; qui aqueth sia, pendent la soa dominacion pagana, çò qu'ei plan logica, mes tanben, tot lo long de la soa activitat religiòsa papau, au contra de çò qui multitudes d'èstes umans enganats crèdian entà la lor pèrta, puishque van partatjar dab era, la soa « perdicion » finau ací revelada. Avent mespresat la paraula profetica, las victimas de las seduccions de Roma, que van èste estonadas pr'amor que l'intolerància religiòsa va « reaparéisher » dens aqueth contèxte finau anonciat e revelat. Dieu que rapèra atau, qui coneish lo nom deus elegits, despuish « la fondacion deu monde ». Los lors « noms » qu'èran inscrivuts dens « lo libe de vita de l'Anhèth » Jèsus-Crist. E entà los salvar, qu'a obèrt la lor intelligéncia seus mistèris de las soas profecias biblicas.

Que prepausi ací ua segonda analisi d'aqueth verset a perpau deu mot « abisme ». Dens aquera reflexion, que hèi compte deu contèxte finau ciblat per l'Esperit segon la soa descripcion de la « bèstia escarlata » deu verset 3. Que l'avem vist, l'abséncia deus « diadèmas » seus « dètz còrns » e los « sèt caps » que la situa dens « lo temps de la fin » ; lo de la nosta epòca. Qu'èi longtemps considerat que la nocion « bèstia » ne podèva pas concernir qu'ua accion intoleranta e despòta, e qui en consequéncia se podèva pas imputar qu'au regime intolerant deus tots darrèrs dias mercats per la darrèra espròva de fe universau. Mes en hèit, en aquera fin de l'ivèrn 2020 deu temps divin, ua auta idèa que m'ei inspirada . La « bèstia » carada en hèit constantament las amnas umanas, e las victimas deus sons ensenhaments umanistas exacerbats e outranciers que son hòrt mei nombrosas que las qui hasèva la soa intolerància. D'on lo vien aqueth comportament navèth umanista seductor e enganaire ? Qu'èi lo hrut de l'eretatge de la liura pensada sortida deus filosòfes revolucionaris qui Diu cibra dens Apo.11:7 dab lo nom de la « bèstia qui monta abisme ». La color « escarlata » restacada a

la « bèstia » deu noste temps, deu verset 3 d'aqueth capítol, que denóncia lo pecat engendrat per l'excès de libertat qui l'òmi s'ei acordat. Qui representa ? Los dominants occidentaus d'origina crestiana dont las basas religiósas son eretadas deu catolicisme europèu : los USA e Euròpa entièrament sedusits per la religion catolica. La « bèstia » qui Diu nosauts mòstra qu'ei lo resultat finau de las accions profetizadas dens lo messatge de la « cinquau trompeta ». La fe protestanta, sedusida per la fe catolica hèita pacifica, qu'amassa lo protestantisme e lo catolicisme maladits per Diu, rejunts per l'adventisme oficiau institucionau en 1994, entà « la preparacion deu combat » d'Apo.9:7-9, « de Harmaguédon », segon Apo.16:16, qui van amassa, après la « sheisau trompeta », conduir contra los darrèrs fidèus servidors de Diu, qui gardan e que practican lo son sabat ; lo repaus deu setau dia ordenat peu quatau deus sons dètz comandaments. Dens lo temps de la patz, los lors discors qu'exaltan l'amor fraternau e la libertat de consciéncia. Mes aquera libertat outrageuse e mensongèra hèita libertari conduit a la « segonda mort » las multituds qui pòblan lo monde occidentau ; lo quau se caracteriza, en partida, per l'ateïsme, en partida, per l'indiferéncia, e en mei petita partida, per engatjaments religiós tornats shens valor, pr'amor que son condemnats per Diu, pr'amor deus lors ensenhaments religiós mensongèrs. Sòrta, aquera « bèstia » umanista qu'a plan pres las soas originas dens « l'abisme » com l'Esperit ac revèla dens aqueth verset, dens lo sens on la religion crestiana ei vaduda l'imatge e l'aplicacion de la pensada umanista deus filosòfes, grècs, revolucionaris francés o estrangèrs. Com lo poton de Judas entà Jèsus, lo faus amor umanista seductor deu temps de la patz que tua mei que l'espasa. La « bèstia » deu noste temps de patz qu'ereta egaument caractèr « tenèbras » qui lo mot « abisme » que'u confereish dens Gen .1:2 : « la tèrra qu'èra infòrma e que vueita : qu'i avèva tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Diu que's movè au dessús de las aigas ». E aqueth caractèr « tenèbras » de las societats d'origina crestiana qu'ei eth medish paradoxaument eretat de las « lutz », nom balhat aus liures pensaires revolucionaris francés.

En prepausant aquera sintèsi, l'Esperit qu'atenh la soa mira qui consisteish a revelar aus sons fidèus servidors lo son jutjament suu noste monde occidentau e los arcasts qui l'adrece. Que denóncia atau, los sons nombrós pecats e las soas traïsons de cap a Jèsus-Crist, l'unic Sauvaire qui las lors accions desonoran.

Verset 9 : « Qu'ei ací l'intelligéncia qui a saviesa : los sèt caps que son sèt montanhas, sus las quaus la hemna ei assetada. »

Aqueth verset que vien confirmar l'expression per la quau Roma estó longtemps designada : « Roma, la vila a las sèt sèrras ». Qu'èi retrobat aquera apellacion citada dens un vielh Atlàs geografic escolar de l'annada 1958. Mes la causa n'ei pas contestabla ; los « sèt montanhas » aperadas « sèrras » que demoran enqüèra uei portant los noms : Capitòli, Palatin, Caelius, Aventin, Viminal, Esquilin, e Quirinal. Dens la soa fasa pagana, aqueras sèrras « lòcs hauts » qu'an totas portat deus temples dedicats a las idòlas divinizadas condemnadas per Diu. E entà aunorar « lo diu de las hortalessas », la fe catolica qu'a l'hevat au son torn la soa basilica, suu Caelius designant « lo cèu » segon Roma. Suu Capitòli, lo « cap », que's lhèva lo palais de la Comuna, aspècte civiu de la magistratura. Que precisam que l'aliada deus darrèrs dias, America, ce domina-tanben a partir d'un « Capitòli » situat a Washington. Aquí enqüèra, lo simbèu « cap » qu'ei justificat per aquera hauta magistratura qui va remplaçar Roma, e dominar, au son torn, los abitants de la tèrra, « en la soa preséncia » segon Apo.13:12.

Verset 10 : « Que son tanben sèt reis : cinc que son tombats, un qu'existeish, l'autre n'ei pas enqüèra vienut, e quan sia vienut, que deu demorar drin de temps. »

Dens aqueth verset, per l'expression « sèt reis », l'Esperit qu'atribueish a Roma « sèt » regimes de governaments qui son successivament, entaus sheis prumèrs : la monarquia despuish – 753 dinc en – 510 ; la Republica, lo Consolat, la Dictatura, lo Triumvirat, l'Empèri despuish Octavi, César Auguste devath lo quau Jèsus ei neishut, e la Tétrarchie (4 emperadors associats) en setau posicion enter 284 e 324, çò que confirma la precision « que deu durar drin de temps » ; en hèit 30 annadas. L'emperador navèth Constantin 1èr que va lèu quitar Roma e s'installar en Orient a Bizanci (Constantinòple arrebatada Istambol peus turcs). Mes autanlèu 476, l'empèri occidentau de Roma qu'esclata e las « dètz còrns » de Daniel e d'Apocalipsi que prenen la lor independéncia en formant los reiaumes de l'Euròpa occidentau. Despuish 476, Roma que demora devath l'aucupacion deus barbares ostrogòts, dont serà desliurada en 538, peu generau Belisari enviat dab las soas armadas per l'emperador Justinian qui resideish en Orient a Constantinòple.

Verset 11 : « E la bèstia qui èra, e qui ei pas mei, qu'ei era medisha un ueitau rei, e qu'ei nombre deus sèt, e que va a la perdicion . »

L'« ueitau rei » qu'ei lo governament religiós papau establida en 538 peu decret imperiau favorable de l'emperador Justinian 1èr. Que responó atau a ua demanda de la soa esposa Théodora, anciana « prostituïda », qui intervienó en favor de Vigile l'un deus sons amics. Com ac precisa lo verset 11, lo

regime papau qu'apareish deu temps deus « sèt » governaments citats tot en constituïnt ua navèra fòrma inedita qui Daniel indicava com estant un rei « diferent ». Çò que prèexiste deu temps deus « sèt » reis precedents, qu'ei lo títol deu cap religiós roman déjà atribuït aus sons emperadors e despuish las soas originas : « Pontifex Maximus », expression latina tradusida per « Sobeiran Pontife », qui ei tanben, despuish 538, lo títol oficiau deu Papa catolic roman. Lo regime roman qui existeish au moment que Jean recep la vision, qu'ei l'Empèri sia, lo sheisau governament roman ; e a la soa epòca, lo títol de « sobeiran pontife » qu'ei portat per l'emperador eth medish.

Lo retorn de Roma sus la scèna istorica qu'ei devut au rei Franc, Clodovèu 1èr, « convertit » a la faussa fe crestiana de l'epòca, en 496 ; qu'ei a díser au catolicisme roman qui avèva aubedit a Constantin 1èr e qui èra déjà frapat per la malediccion de Diu despuish lo 7 de Març de 321. Après la dominacion imperiau, Roma qu'estó envadida e dominada per pòbles estrangèrs arribant en migracions massivas. L'incomprension de las lengas diferentas e de las culturas qu'ei a la basa deus trobles e de las lutas intèrnas qui an destrusit l'unitat e la fòrça romana. Aquera accion qu'ei aplicada per Diu au dia de uei en Euròpa entà l'aflaquir e la liurar aus sons enemics. La malediccion de l'experiéncia de la « tor de Babel » que garda atau peus sègles e los millenaris tots los sons efèits e la soa eficacitat entà conduir l'umanitat dens los malaürs. Tà çò de Roma, en darrèr, que passè devath la dominacion deus ostrogòts ariens opausats doctrinalement a la fe catolica romana sostienuda peus emperadors bizantins. Que devó donc èste liberada d'aquera dominacion entà que sia hèita possibla suu son sòu l'instauracion deu regime papau roman en 538. Entà complir la causa segon Dan.7:8-20, « tres còrns qu'estón abaishats » davant lo papisme (lo còrn petit) ; que son concernits pòbles ostiles au catolicisme roman deus Avesques de Roma, successivament, en 476, las Hérules, en 534, los vandales, e lo 10 de Julhet de 538, « per ua tempèsta de nèu », liberada de l'aucupacion deus ostrogòts peu generau Belisari enviat per Justinian 1èr, Roma que podèva entrar dens lo son regime papau exclusiu, dominator e intolerant, instituït per aqueth emperador, sus la demanda de l'intrigant Vigile, lo primèr papa titular. Autanlèu aqueth momentòt, Roma qu'ei tornada vàder « la vila grana qui a la reiautat seus reis de la tèrra », deu verset 18, qui va a la « perdicion », com l'Esperit la precisa, ací, un segond còp, après lo verset 8.

Lo papisme ne remonta pas donc pas a Sent Pèir com ac pretend mes au decret de Justinian 1èr l'emperador bizantin qui l'a balhat lo son títol e la soa autoritat religiòsa. Atau, lo dimenge qu'estó ordenat per l'emperador roman Constantin 1èr lo 7 de Març de 321 e lo papisme qui ac justifica qu'estó installat per l'emperador bizantin Justinian 1èr en l'an 538 ; duas datas a las consequéncias mei terriblas entà l'umanitat entièra. Qu'ei tanben en 538 que l'Avesque de Roma pren peu purmèr còp lo títol de Papa.

Verset 12 : « los dètz còrns qui as vistas que son dètz reis, qui an pas enquèra rebut de reiaume, mes qui reciben autoritat com reis pendent ua òra dab la bèstia. »

Ací, au contra de Dan.7:24, lo messatge que cibla un temps plan cort situat sus la fin deu « temps de la fin ».

Com au temps de Daniel, au temps de Jean, los « dètz còrns » de l'empèri roman n'avèvan pas enquèra pres o retrobat la lor independéncia. Mes, lo contèxte ciblat dens aqueth capítol 17 estant lo de la fin deu monde, qu'ei lo ròtle qui los « dètz còrns » que tienen dens aqueth contèxte precis qui ei evocat per l'Esperit, com los versets qui segueishen qu'ac van confirmar. « l'òra » profetizada que designa lo temps de la darrèra espròva de fe anonciada, dens Apo.3:10, aus pionèrs fidèus de l'adventisme deu setau dia de 1873. Lo messatge qu'èra entà nosauts, los lors eretèrs, los fidèus de la lutz adventista balhada per Jèsus-Crist, aus sons elegits, en 2020.

Segon lo còdi profetic balhat au profèta Ezéchiél (Ezé.4:5-6), « un dia » profetic que vau « un an » reau, e donc, ua « òra » profetica que vau 15 dias reaus . L'insisténcia grana deu messatge de l'Esperit qui va citar tres còps l'expression « en ua sola òra » dens lo capítol 18, que'm pòrta a'n dedusir qu'aquera « òra » cibla lo temps comprés enter la debuta deu 6au deus « sèt darrèrs hlagèths » e lo retorn en glòria deu nòste divin Senhor Jèsus qui torna dens la glòria de l'Archange « Micaël » entà desarrigar los sons elegits a la mort programada. Aquera « òra » qu'ei donc la qui dura lo « combat Harmaguédon ».

Verset 13 : « Qu'an ua medisha intencion, e que balhan la lor poténcia e la lor autoritat a la bèstia. »

Ciblant l'epòca d'aquera darrèra espròva, l'Esperit dit deus « dètz còrns » : « Qu'an ua medisha intencion, e que balhan la lor poténcia e la lor autoritat a la bèstia ». Aquera intencion qui partatjan que consisteish a har respectar lo repaus dominicau per tots los subervivents de la tresau guèrra mondial nucleara. La roeina qu'a hèra redusit la poténcia militara de las ancianas nacions europèas. Mes, los vencedors deu conflicte, los protestants americans qu'obtienèn subervivents, un abandon totau de la lor sobeiranetat. Lo mobile qu'ei diabolic, mes los decaduts que l'ignòran, e los lors esperits liurats a Satan ne pòden pas que complir la soa voluntat.

Qu'ei solament a partir de la coalicion deu « dragon », de la « bèstia » e deu « dalha-profèta », qui los

« dètz còrns » qu'abandonan la lor autoritat a la « bèstia ». E aqueth renonciament qu'ei causat per l'intensitat deus sofriments qui los hlagèths de Diu los hèn patir. Enter la proclamacion deu decret de mort e la soa aplicacion, un delai de 15 dias qu'ei balhat aus observators deu sabat entà adoptar « la mèrca de la bèstia », la soa « dimenge » roman solhat peu culte solar pagan. Lo retorn de Jèsus-Crist estant previst entà la prima qui precedeish lo 3 d'Abriu de 2030, l'hevat error dens l'interpretacion deu tèrme « òra », lo decret de mort que deuré estar promulgat entad aquera data o ua data situada enter era e lo dia de la prima 2030 deu noste calendari usuau actuau.

Entà plan comprèner çò qui serà la situacion deu temps finau, que hès compte deus hèits següents . La fin deu temps de gràcia n'ei pas identificadera que peus elegits qui la restaquen a la promulgacion de la lei dominicau ; mei precisament, après era. Entà l'amassadís deus pòbles incredules e rebèlles enqüèra en vita, la promulgacion de la lei dominicau n'apareish pas que com ua mesura d'interès generau shens consequéncias entà eths. E n'ei pas qu'après aver patit los cinc primèrs hlagèths, qui la lor colèra vengeresse los conduit a aprovar entièrament la decision de « tuar » los qui los son presentats com los responsables de la lor punicion celèsta.

Verset 14 : « Que combateràn contra l'anhèth, e l'anhèth que'us vencerà, pr'amor qu'ei lo Senhor deus senhors e lo Rei deus reis, e los aperats, los elegits e los fidèus qui son dab eth que'us venceràn tanben . »

« Que combateràn contra l'Anhèth, e l'Anhèth que'us vencerà ... », pr'amor qu'ei lo Diu totpoderós a lo quau nada poténcia pòt pas resistir. « lo Rei deus reis e Senhor deus senhors » que va impausar la soa fòrça divina aus reis e senhors, los mei poderós, de la tèrra. E los elegits qui an comprés la causa que venceràn dab eth. L'Esperit que rapèra ací los tres critèris exigits per Diu de las parts deus qui sauva e qui's son engatjats suu camin deu salut qui comença entad eths per l'estatut espirituaual « d'aperat » e qui's transforma puish, quan ei lo cas, en estatut « d'elegit », per « la fidelitat » manifestada de cap au Diu creator e tota la soa lutz biblica. Lo combat mirat qu'ei lo combat « de Harmaguédon », d'Apo.16:16 ; « l'òra » on la « fidelitat » deus « elegits » « aperats » qu'ei esprouada . Dens Apo.9:7-9, l'Esperit qu'a revelat la preparacion de la fe protestanta entad aqueth « combat » espirituaual. Condemnats a se morir, pr'amor de la lor fidelitat au sabat, los elegits que hèn pròva de la hidança plaçada dens las promessas profetizadas per Diu e aqueth testimoniatge qui l'ei tornat, que'u balha la « glòria » qui exigeish dens lo messatge deu primèr anjo d'Apo.14:7. Los defensors e partisans deu dimenge hèit obligatòri que trobaràn, dens aquera experiéncia, la mort qui s'aprestaràn a balhar aus elegits de Jèsus-Crist. Que rapèri ací, au qui ei sceptic e docte que Diu balha autant d'importància a dias de repaus, qui la nosta umanitat a perdut la soa eternitat pr'amor de l'importància qui avèva balhada a « dus arbos » deu jardin terrèstre. « Harmaguédon » que pausa suu medish principi en remplaçament deus « dus arbos » qu'avem uei « lo dia de la coneishença deu ben e deu mau », lo dimenge, e « lo dia de la vita santificada », lo sabat o dissabte.

Verset 15 : « E que'm ditz : Las aigas qui as vistas, sus las quaus la prostituïda ei assetada, que son pòbles, de las horas, de las nacions, e de las lengas. »

Lo verset 15 que'ns balha la clau qui permet d'atribuïr a las « aigas » sus las quaus « la prostituïda qu'ei assetada », l'identitat deus pòbles europèus dits « crestians », mes sustot, faussament e tromposament « crestians ». Euròpa qu'a la caracteristica de regropar pòbles qui parlan de las « lengas » diferentas ; çò que fragiliza las unions e las alianças realizadas. Mes dens los darrèrs temps, la lenga anglesa que sèrv de palanca e que favoriza los escambis internacionaus ; l'instruccion generalizada deus èstes umans redusit l'eficacitat de l'arma de la malediccion divina e que s'opausa a l'intencion deu son Creator . La soa responsa que serà donc mei terribla : la mort per la guèrra e a la fin, per l'esclat deu son gloriós aveniment.

Verset 16 : « los dètz còrns qui as vistas e la bèstia qu'odiaràn la prostituïda, que la despolharàn e que la meteràn a nud, que minjaràn las soas carns, e que la consumiràn peu huec . »

Lo verset 16 anóncia lo programa deu capítol 18 qui vien. Que confirma lo partvirament deus « dètz còrns e de la bèstia » qui, après l'aver sostenuda e aprovada, qu'acaban per destrusir « la prostituïda ». Que rapèri ací, qui « la bèstia » qu'ei lo regime de l'associacion deus poders civius e religiós e que designa dens aqueth contèxte, la poténcia deu pòble american oficiaument protestant e deus pòbles europèus catolics e protestants, mentre que « la prostituïda » que designa lo clergat sia, las autoritats ensenhantas deu poder religiós catolic : los monges, los prèstes, los avesques, los cardinaus e lo Papa. Atau, dens lo partvirament, los pòbles europèus catolics e lo pòble american protestant sia, las duas victimas de la mensonja romana, que's quilhan contra lo clergat deu catolicisme papau roman . E eras « que la consumiràn peu huec » quan per la soa intervencion gloriosa, Jèsus qu'abaterà la soa masca seductor enganaire diabolic . Los « dètz còrns », « que la despolharàn e que la meteràn a nud » pr'amor que vivè dens lo luxe, que serà despolhada, e pr'amor que's revestiva d'ua aparéncia de santetat, que pareisherà « nuda » sia, dens la vergonha espirituaual, shens nada justícia celèsta entà la vestir. La precision, « que minjaràn las soas carns », qu'exprimeish

la ferocitat sagnosa deu son castig . Aqueth verset que confirma lo tèma de la « vrenha » d'Apo .14:18 a 20 : Malaür aus rasims de la colèra !

Verset 17 : « Pr'amor que Diu a metut dens los lors còrs d'executar la soa intencion e d'executar ua medisha intencion, e de balhar la lor reiautat a la bèstia, dinc a que las paraulas de Diu sian complidas. »

Lo verset 17, devath la chifra deu jutjament, que'ns revèla ua importanta pensada deu Diu celèste qui los òmis an tòrt de mespresar o de tractar dab indiferéncia. Dieu qu'insisteish ací, entà que los sons elegits sian convençuts, qui ei lo sol Mèste deu « jòc terrible » qui's va méter en plaça au temps previst. Lo programa n'ei pas estat concebut peu drac, mes per Diu eth medish. Tot çò qui a anonciat dens la soa grana e que sublima Revelacion qui concerneish Daniel e Apocalipsi que s'ei, o dejà complit, o rèsta a se complir. E pr'amor que « la fin d'ua causa que vau mëlher que lo son començament » segon Ecc.7:8, Diu que cibra entà nosauts, aquera darrèra espròva de fidelitat qui'ns separarà faus crestians e que'ns harà dignes d'entrar dens la soa eternitat celèsta après la destruccion nucleara de la Tresau Guèrra Mondiala. N'avem pas donc qu'a esperar dab hidança puishque tot çò qui va èste organizat sus la tèrra qu'ei ua « intencion » concebuda per Diu, eth medish. E si Diu ei entà nosauts, qui serà contra nosauts, senon aqueths dont las « intencions » murtrèras se tornaràn contra eths ?

Qué significa la precision « dinc a que las paraulas de Diu sian complidas » ? L'Esperit hèit que referéncia au sòrt finau reservat au « còrn petit » papau tau com ei dejà profetizat, dens Dan.7:11 : « Qu'espierà alavetz, pr'amor de las paraulas arrogantas qui prononciava lo còrn ; e mentre qu'espiavi, l'animau qu'estó tuat, e lo son còs qu'estó avalit, liurat au huec entà èste cremat » ; dens Dan.7:26 : « Puish vienerà lo jutjament, e que'u se tirarà la soa dominacion, qui serà destruida e avalida entà tostemps » ; e Dan.8:25 : « Pr'amor de la soa prosperitat e de l'escaduda de las soas rusas, qu'aurà arrogància dens lo còr, que harà perir hèra òmis qui vivèn pasiblament, e que's lhevarà contra lo Cap deus caps ; mes que serà brigalhat, shens l'esfòrc de nada man ». La rèsta de las « paraulas de Diu » tà çò de la fin de Roma que serà presentat dens Apo .18, 19 e 20.

Verset 18 : « E la hemna qui as vista, qu'ei la vila grana qui a la reiautat seus reis de la tèrra. »

Lo verset 18 que ns'auhereish la pròva la mei convaincante que « la vila grana » qu'ei plan Roma . Realizem-ac, l'anjo que s'adreça a Jean personaument . Tanben, en lo disent : « E la hemna qui as vista, qu'ei la vila grana qui a la reiautat seus reis de la tèrra », Jean qu'ei conduït a comprèner que l'anjo parla de Roma, « la vila a las sèt sèrras », qui, dens la soa epòca, que domina de faïçon imperiau los diferents reiaumes de tot lo son immense Empèri coloniau. Devath lo son aspècte imperiau, qu'a dejà « la reiautat seus reis de la tèrra » e que la conservarà devath la soa dominacion papau .

Dens aqueth capítol 17, qu'ac pòdes constatar, Diu qu'a concentrat las soas revelacions permetent d'identificar dab certitud la « prostituïda », la soa enemiga de « la tragèdia deus sègles » crestians. Que balha atau a la chifra 17 un autentic sens deu son jutjament. Qu'ei aqueth constat qui m'a conduït a valorizar l'anniversari deu 17au centenari de l'instauracion deu pecat qui constitueish l'adopcion deu dia deu só deu 7 de Març de 321 (data oficiau mes 320 entà Diu) qui avem viscut en aquera annada 2020 adara escorruda. Que podem constatar que Diu l'a efectivament mercada per ua malediccion shens precedent dens l'istòria de l'èra crestiana (Covid-19) qui a provocat ua ahonida economica mondiala mei desastrós que la Dusau Guèrra Mondiala. Las autas malediccions deu juste jutjament divin que vieren puish, que'us vam descobrir, dia après dia.

Apocalipsi 18 : la prostituïda que recep lo son castig

Après aver revelat los detalhs permetent l'identificacion de la prostituïda, lo capítol 18 que'ns va conduïr dens lo contèxte, plan particular, de la fin deu « combat de Harmaguédon ». Mots que'n revèlan lo contienut : « l'òra deu castig de Babylone la grana, la mair de las prostituïdas de la tèrra » ; l'òra de la « vrenha » sagnosa.

Verset 1 : « Après aquò, que vivi devarar deu cèu un aute anjo, qui avèva ua autoritat grana; e la tèrra qu'estó esclairada de la soa glòria . »

L'anjo portaire d'ua autoritat grana qu'ei camp de Diu, en hèit, Diu eth medish. Micaël cap deus anjos qu'ei un aute nom qui Jèsus-Crist a portat au cèu abans lo son ministèri terrèstre. Qu'ei devath aqueth nom, e per l'autoritat qui l'ei estada reconeishuda peus sents anjos, qui a expulsat cèu lo drac e los sons demònis, après la soa victòria sus la crotz. Qu'ei donc devath aqueths dus noms qui torna cap tà la tèrra, dens la glòria deu Pair, entà ne retirar los sons preciós elegits ; preciós pr'amor que fidèus e qu'aquera fidelitat esprovada ei estada demostrada. Qu'ei dens aqueth contèxte qui vien aunorar de la soa fidelitat los qui an sagement aubedit en lo balhant la « glòria » qui exigiva despuish 1844 segon

Apo.14:7. En gardant lo sabat, los sons elegits que l'an glorificat au títol de Diu creator qui possedeish sol legitimament despuish la soa creacion de las vitas celèstas e terrèstras.

Verset 2 : « Que cridè d'ua votz hòrta, disent : Qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la grana ! Qu'ei vaduda ua abitacion de demònis, ua tuta de tot esperit impur, ua tuta de tot ausèth impur e odiós, »

« Elle qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la grana ! ». Que retrobam la citacion d'Apo .14:8 dens aqueth verset 2, mes aqueth còp, n'ei pas a títol profetic qui ei prononciada, qu'ei pr'amor que las pròvas de la soa caduda son balhadas aus umans subervivents d'aqueth moment finau de la soa activitat enganaira seductora. La masca de santetat de la Babylone papau romana tomba eth-tanben. Qu'ei en hèit « ua abitacion de demònis, ua tuta de tot esperit impur, ua tuta de tot ausèth impur e odiós, ». La mencion de « l'ausèth » que'ns vien raperar que darrèr las accions terrèstras se tròban las inspiracions celèstas deus maishants anjos deu camp de Satan, lo lor cap, e prumèr rebèlle de la creacion divina.

Verset 3 : « pr'amor que totas las nacions an bevut vin de la furor de la soa impudicité, e que los reis de la tèrra se son liurats dab era a l'impudicité, e que los mercands de la tèrra se son enriquits per la potèncià deu son luxe. »

«... pr'amor que totas las nacions an bevut vin de la furor de la soa impudicité,... » L'agressivitat religiós qu'ei apareishuda sus l'instigacion deu poder papau catolic roman qui, reivindicant èste au servici de Jèsus-Crist, qu'a afichat un mesprètz totau entà las leçons de comportament qui a ensenhat sus tèrra aus sons discípolos e los sons apòstols. Jèsus plen de doçor, los papas plens de furor ; Jèsus, que modèla d'umilitat, los papas, modèles de vanitat e d'orgulh, Jèsus vivent dens lo praubèr materiau, los papas vius dens lo luxe e las riquessas. Jèsus qu'a sauvat vitas, los papas qu'an hèit se morir injustament e inutilament de las multitudes innombrablas de vitas umanas. Aqueth crestianisme catolic papau roman n'avèva pas donc nada semblança dab la fe balhada en modèl per Jèsus. Dens Daniel, Diu qu'a profetizat « l'escaduda de las soas rusas », mes perqué aquera escaduda a estat obtienut ? La responsa qu'ei simpla : pr'amor que Diu l'ac a balhat. Pr'amor que'ns devem sovièner qu'ei au títol de castig de « la dusau trompeta » d'Apo.8:8, qui a suscitat aqueth regime crudèu e dur entà castigar la transgression deu sabat abandonat despuish lo 7 de Març de 321. Dens un estudi comparatiu dab los hlagèths qui anava frapar Israèl entà la soa infidelitat de cap aus comandaments de Diu, dens Lévi.26:19, Diu que disè : « Que coparèi l'orgulh de la vòsta fòrça, que tornarèi lo vòste cèu com hèr, e la vòsta tèrra com airain ». Dens l'aliança navèra, lo regime papau qu'estó suscitat entà complir aqueras medishas malediccions. Dens lo son projècte, Diu qu'ei au còp Victima, Jutge e Borrèu entà contentar a las exigéncias de la soa lei d'amor e de la soa perfèita justícia. La transgression deu sabat qu'a costat, despuish 321, plan car a l'umanitat, qui a pagat lo son tribut, en guèrras e massacres inutilas, e en epidemias mortaus guastadoras creadas peu Diu creator. Dens aqueth verset, « l'impudicité » (o « lo desengatjament ») qu'ei espirituau, e que qualifica un comportament religiós qu'indigna . Lo « vin » que simboliza lo son ensenhament qui destilla, au nom deu Crist, « la furor » e l'òdi diabolicos au demieï de tots los pòbles vaduts, pr'amor d'era, de las victimas agredidas o deus agressors.

La culpabilitat de l'ensenhament catolic ne deu pas amagar la culpabilitat de l'umanitat entièra qui, dens la soa quasi totalitat ne partatja pas las valors exaltadas per Jèsus-Crist. Si los reis de la tèrra an bevut « lo vin d'impudicité » (desengatjament) de « Babylone », qu'ei pr'amor qu'au títol de « prostituïda », lo son sol chepic qu'èra d'agradar aus clients ; qu'ei la règlà, lo client que deu estar contentat senon torna pas. E lo catolicisme qu'a exaltat au mei haut nivèu la cupiditat, dinc au crimi, e l'amor de las riquessas e de la vita luxuriouse. Com Jèsus l'a ensenhat, los qui se semblan que s'assemblan . Los òmis maishants e orgulhós que's serén perduts de tota manièra dab era o shens era. Crida : lo maishantèr qu'ei entrat dens la vita umana per Caïn lo murtrèr deu son hrair Abel autanlèu la debuta de l'istòria terrèstra. « los mercands de la tèrra que's son enriquits per la potèncià deu son luxe ». Açò qu'explica l'escaduda deu regime catolic papau roman . Los mercands de la tèrra ne creden pas qu'en l'argent, ne son pas fanatics religiós mes si la religion los enriqueish, que vad un partenari acceptable, e quitament apreciable. Lo contèxte finau deu tèma que'm pòrta a identificar principaument los mercands protestants americans puishque la tèrra designa espirtuauament la fe protestanta. Despuish lo sègle 16au, America deu nòrd, essenciaument protestanta a la soa origina, qu'a arcuelhut ispanics catolics e despuish, la fe catolica qu'ei autant representada que la fe protestanta. Entad aqueth país, on sol los « ahars » compte, las diferéncias religiósas n'an pas mei importància . Ganhats peu plaser de s'enriquir qu'encoratjava lo reformatòr de Genèva, Jean Calvin, los mercands protestants que tròben dens la fe catolica lo mejan de s'enriquir qu'auheriva pas la nòrma protestanta originau. Los temples deus protestants que son vuetats dab parets nudas, mentre que las glèisas catolicas son subercargadas de relíquias hèitas en materiaus preciós, de l'aur, de l'argent, de l'evòri, tots materiaus qui aqueth tèma enumèra au verset 12. Las riquessas deus cultes

catolics que son donc, entau Senhor Diu, l'explicacion de l'aflaquiment de la fe protestanta americana. Lo Dòlar, navèth Mammon, qu'ei vienut remplaçar Diu dens los còrs, e lo subjècte de las doctrinas qu'a perdut tot interès . L'oposicion qu'existeish mes que devath la fòrma politica.

Verset 4 : « E qu'enteni cèu ua auta votz qui disè : Sortitz deu miei d'era, lo men pòble, entà que participàvatz pas pas aus sons pecats, e qu'ajatz pas pas part aus sons hlagèths. »

Lo verset 4 qu'evòca lo moment de l'ultima separacion : « Sortitz deu miei d'era, lo men pòble » ; qu'ei l'òra on los elegits seràn tirats au cèu, a l'encontre de Jèsus. Çò qu'aqueth verset ilustra, qu'ei lo moment de la « seguèra », tèma d'Apo.14:14 a 16. Que son tirats, pr'amor que com lo verset la precisa, ne deven pas « aver part » aus « hlagèths » qui van frapar la Roma papau e lo son clergat. Mes, lo tèxte que precisa qui entà èste deu nombre deus elegits tirats, ne cau pas aver « participat aus sons pecats ». E com lo pecat principau ei lo repaus dominicau, « mèrca de la bèstia » aunorada peus catolics e los protestants dens la darrèra espròva de fe, los credents d'aqueths dus grops religiós principaus ne pòden pas participar au raubatòri deus elegits. La necessitat de « Sortir de Babylone » qu'ei constanta, totun dens aqueth verset, l'Esperit que cibra lo moment on se presenta la darrèra oportunitat d'aubedir ad aqueth ordi de Diu pr'amor que la proclamacion de la lei deu dimenge mèrca la fin deu temps de gràcia. Aquera proclamacion que favoriza la presa de consciéncia de tots los subervivents de la « sheisau trompeta » (Tresau Guèrra Mondiau) çò que responsabiliza la lor causida devath l'espier atentiu deu Diu creator.

Verset 5 : « Pr'amor que los sons pecats se son apielats dinc au cèu, e Diu que s'ei sovienut de las soas iniquitats . »

Dens las soas paraulas, l'Esperit que suggereish l'imatge de la « tor de Babel » dont lo nom se tròba en rasic dens lo de « Babylone ». Despuish 321 e 538, Roma, « la vila grana » on la « prostituïda » a la soa « trône », son « sent » sèti papau despuish 538, qu'a multiplicat las soas fautas contra Diu . Despuish lo cèu, qu'a tienut lo compte e qu'a enregistrat los sons pecats apielats pendent 1709 annadas (despuish 321). Peu son retorn gloriós, Jèsus qu'a desmascart lo regime papau e entà Roma e la soa faussa santetat, qu'ei l'òra de pagar los lors crimis.

Verset 6 : « Pagatz-la com a pagat, e tornatz-lo au doble segon las soas òbras. Dens la copa on a versat, versatz-lo au doble. »

Segon la progression deus tèmas d'Apo.14, après la seguèra que vien la vrenha . E qu'ei aus plus maishantas de las victimas catolicas e protestantas de las mensonjas deu catolicisme qui Diu adreça las soas paraulas : « Pagatz-la com a pagat, e tornatz-lo au doble segon las soas òbras ». Que's retien istòria qui las soas òbras èran los lenhèrs e las torturas deus sons tribunaus inquisiteurs. Qu'ei donc aqueth tipe de sòrt qui los ensenhaires religiós catolics van patir au doble, si la causa ei possible. Lo medish messatge qu'ei repetit devath la fòrma : « Dens la copa on a versat, versatz-lo au doble ». L'imatge de la copa a béver qu'era utilizat per Jèsus, entà designar la tortura qui lo son còs anava patir, dinc a l'agonia finau sus ua crotz, déjà dreçada per Roma, au pè deu mont Golgotha. Per aqueth mejan, Jèsus que rapèra que la fe catolica a hèit pròva d'un odiós mesprètz entaus sofriments qui a acceptat d'endurar, tanben, qu'ei-aqueth au son torn de'us experimentar. Un reproèr vielh que va préner ad aqueth moment tota la soa valor : ne faïtes jamei aus autes çò qui aimaretz pas que quauqu'un vse hàcia. Dens aquera accion, Diu que compleish la lei deu talion : uelh entà uelh, dent entà dent ; ua lei perfèitament justa dont s'ei reservat l'usatge individuu. Mes au nivèu collectiu, la soa aplicacion qu'era autorizada aus èstes umans, qui l'an totun condemnada, pensant poder estar mei justas e bons que Diu. La consequéncia qu'ei desastrosa, lo mau e lo son esperit rebèlle qu'an empejorat e dominat los pòbles occidentaus d'origina crestiana.

Dens Apo.17 :5, « Babylone la grana », « la prostituïda », « que tienè ua copa d'aur pleada de las soas abominacions ». Aquera precision que cibra la soa activitat religiós e lo son usatge particular de la copa de l'eucaristia. La soa irrespect d'aqueth rite sacrat ensenhat e santificat per Jèsus-Crist que'u vau de la soa part un castig egaument particular . Lo Diu amor hèit plaça au Diu justícia e la pensada deu son jutjament qu'ei clarament revelada aus òmis .

Verset 7 : « Autant que s'ei glorificada e cabussada dens lo luxe, autant balhatz-lo de torment e de dòu. Pr'amor que ditz en lo son còr : Que soi assetada en reina, ne soi pas pas veuda, e ne veirèi pas pas dòu ! »

Dens lo verset 7, l'Esperit que met en evidéncia l'oposicion de la vita e de la mort. La vita non-atenhuda peu malaür de la mort qu'ei gaujosa, inchalenta, frivòla, dens la recèrca de navèths plasers. La « Babylone » romana papau que recercava la riquesa qui crompa la vita de luxe. E entà l'obtièner deus poderós e deus reis, qu'a utilizat e qu'utiliza enqèra lo nom de Jèsus-Crist entà véner en « indulgèncias » lo perdon deus pecats. Qu'ei un detalh qui pesa plan pesuc dens la balança deu jutjament de Diu qui deu expiar adara de faïçon psiquica e fisica. L'arcast d'aquera riquesa e d'aqueth luxe que pausa suu hèit qui Jèsus e los sons apòstols que vivèn, eths, praubament, s'accontentant deu necessari. Lo « torment » e lo « dòu » que vienon donc remplaçar « la riquesa e lo

luxa » deu clergat catolic papau roman.

Pendent la soa activitat enganaira, Babylone que ditz en lo son còr : « Que soi assetada en reina » ; çò que confirma « la soa reiautad suus reis de la tèrra » d'Apo.17:18. E segon Apo.2:7 e 20, la soa « trône » qu'ei au Vatican (vaticiner = profetizar), a Roma. « Ne soi pas pas veuda » ; lo son espòs, Crist, dont pretend èste l'esposa, qu'ei viu . « E ne veirèi pas pas d'òu ». Hòra de la Glèisa pas de salut, ce ditz a tots los sons opausants. Que l'a tant repetit qu'a acabat per i créder. E qu'ei vertadèrament convençuda que lo son regne va durar eternament. Desempuïsh qu'i resideish, n'a pasòm pas balhat a Roma lo nom de « vila etèrna » ? En mei, estant sostienuda per las poténcias occidentaus de la tèrra, qu'avèva bonas rasons de's créder umanament intocable e invulnerable. Ne cranhè pas tanpòc la poténcia de Diu puishque pretendè ac servir e ac representar sus la tèrra.

Verset 8 : « Pr'amor d'aquerò, en un medish dia, los sons hlagèths qu'arribaràn, la mort, lo d'òu e la hamièra, e que serà consumida peu huec . Pr'amor qu'ei poderós, lo Senhor Diu qui l'a jutjada. »

Aqueth verset que met fin a totas las soas illusions : « pr'amor d'aquerò, en un medish dia » ; aqueth on Jèsus tornarà en glòria, « los sons hlagèths qu'arribaràn » sia, lo castig per Diu qu'arribarà ; « la mort, lo d'òu, e la hamièra » en hèit, qu'ei dens l'ordi qu'inverteish qui las causas se compleishen. Ne's moreish pas de hami en un sol dia, tanben, en prumèra, « la hamièra » espiutau qu'ei la pèrta deu pan de vita qui ei a la basa de la fe religiòsa crestiana. Puish « lo d'òu » qu'ei portat entà mercar la mort de las personas qui'ns son pròchas, dab las quaus partatjam sentiments familias. E fin finau, « la mort » que frapa lo peccaire copable, puishque « lo salari deu peccat, qu'ei la mort », segon ròm.6:23. « E que serà consumida peu huec », confòrmament a las anóncias profeticas repetidas dens Daniel e Apocalipsi. Qu'a hèit era medisha cremar suus sons lenhèrs tant de creaturas, injustament, qui ei dens la perfèita justícia divina qui peresca era medisha dens lo huec. « Pr'amor qu'ei poderós, lo Senhor qui l'a jutjada » ; pendent la soa activitat sedusenta, la fe catolica qu'a tornat un culte a Marie, la mair de Jèsus qui apareishè pas qu'en lo mainatge petit que tienè enter los sons braç. Aqueth aspècte que sedusiva los esperits umans subjèctes a la sensiblerie . Ua hemna, mèlher, ua mair, quant la religion vadè sécurisante ! Mes qu'ei l'òra de vertat, e lo Crist qui l'a jutge que vien d'aparéisher dens la glòria deu Diu Totpoderós ; e aquera poténcia divina de Jèsus-Crist, qui l'a desmascada, la destrusit, en la liurant a la colèra vengeresse de las soas victimas enganadas.

Verset 9 : « E tots los reis de la tèrra, qui's son liurats dab era a l'impudicité e au luxe, que ploraràn e que's lamentaràn pr'amor d'era, quan vejan lo hum de la soa embrasement. »

Aqueth verset que revèla lo comportament deus « reis de la tèrra qui's son liurats dab era a l'impudicité e au luxe ». Que son atau concernits, los reis, los presidents, los dictators, tots los dirigents de las nacions qui an favorizat l'escaduda e l'activitat de la fe catolica, e qui, dens la darrèra espròva, qu'an aprovat la decision de tuar los observators deu sabat. Eths « que ploraràn e que's lamentaràn pr'amor d'era, quan vejan lo hum de la soa embrasement ». Visiblement, los reis de la tèrra que veden la situacion los escapar. Ne dirigeishen pas mei arrés e que constatan solament l'incendi de Roma alucat per las victimas enganadas, instruments executors de la venjança divina. Los lors plors e las lors lamentacions que son justificats peu hèit qui las valors deu monde, qui'us an conduits au poder mei haut, que s'aclapan brutaument .

Verset 10 : « Se tienent aluenhats, dens la cranhença deu son torment, que diràn : Malaür ! Malaür ! La vila grana, Babylone, la vila poderosa ! En ua sola òra b'ei vienut lo ton jutjament ! »

La « vila etèrna » que's moreish, qu'eslame e los reis de la tèrra que's tienen aluenhats de Roma . Que cranhen adara d'aver a partatjar lo son sòrt. Çò qu'arriba constitueish, entà eths, un enòrme malaür : « Malaür ! Malaür ! La vila grana, Babylone », malaür qu'ei repetit dus còps com, « qu'ei tombada, qu'ei tombada, Babylone la grana ». « la vila poderosa ! » ; autan poderosa que dirigiva lo monde per la soa influéncia suus dirigents de las nacions crestianas ; qu'ei precisament pr'amor d'aqueth ligam condemnat per Diu, qui lo rei Loïs XVI e la soa esposa austriana Marie-Antoinette que son montats suu chafaud de la guilhotina, atau com los lors partisans, victimas de la « tribulacion grana », com l'Esperit l'avèva anonciat, dens Apo.2:22-23. « En ua sola òra b'ei vienut lo ton jutjament ! » ; lo retorn de Jèsus que vien mercar lo temps de la fin deu monde. La darrèra espròva qu'a mercat « ua òra » simbolica profetizada dens Apo.3:10, mes que sufiserà que Jèsus-Crist aparéishia, entà que tota la situacion actuau sia barrejada, e aqueth còp, « ua òra » au sens literau que sufiserà entà obtiéner aqueth estonant cambiament.

Verset 11 : « E los mercands de la tèrra que ploran e que son dens lo d'òu pr'amor d'era, pr'amor qu'arrés ne crompa pas mei lo lor cargament, »

L'Esperit que cibla aqueth còp « los mercands de la tèrra » mirant particularament l'esperit mercantile american adoptat peus subervivents sus tota la tèrra com aquò qu'ei estat evocat dens l'estudi deu capítol 17 precedent. Eths tanben « que ploran e que son dens lo d'òu pr'amor d'era, pr'amor qu'arrés ne crompa pas mei lo lor cargament ; ... ». Aqueth verset que soslinha la culpabilitat de l'afeccion deus protestants entà la fe catolica dont pòrta lo d'òu, hant atau pròva deu lor estacament personau

son per interès economic. Alavetz, qui en contrari absolut, l'òbra de refòrma qu'estó suscitada per Diu entà denonciar la culpabilitat catolica papau romana e restaurar las vertats compresas ; çò que hasón en lo lor temps los vertaders reformators taus com, Pierre Valdo, John Wicleff e Martin Luther. Los mercands que veden dab tristessa, eths tanben, las valors qui afeccionan s'aclapar devath los lors uelhs, puishque viven pas qu'entà lo plaser de s'enriqueir per las lors activitats comerciaus ; har ahars que resumesca los gais de la lor existéncia .

Verset 12 : « cargament d'aur, d'argent, de pèiras preciosas, de pèrlas, de fin lin, de porpre, de seda, d'escarlata, de tota espècia de husta de sentor, de tota espècia d'objèctes d'evòri, de tota espècia d'objèctes de husta plan preciós, en airain, de hèr e ne marme, »

Abans d'enumerar los diferents materiaus qui son a la basa de la religion qu'idolatra catolica romana, que rapèri ací, aqueth punt particular de la vertadèra fe ensenhat per Jèsus-Crist. Qu'avèva declarat a la hemna samaritana : « Hemna, eth dit Jèsus, cred-me, l'òra que vien on serà pas ni sus aquera montanha ni a Jerusalèm qu'adoratz lo Pair. Qu'adoratz çò qui coneishetz pas ; nosauts, qu'adoram çò qui'ns coneishem, pr'amor que lo salut vien deus judius. Mes l'òra que vien, e qu'ei dejà vienuda, on los vertaders adorators qu'adoraràn lo Pair en esperit e en vertat ; pr'amor que son aquí los adorators que lo Pair demanda. Dieu qu'ei Esperit, e que cau que los qui l'adòren, que l'adòren en esperit e en vertat . (Jean 4:21-23) ». Atau, la vertadèra fe n'a pas besonh de nat materiau ni materiau, pr'amor que pausa unicament sus un estat d'esperit. E en consequéncia, aquera vertadèra fe qu'interessa drin lo monde cupide e panaire, pr'amor qu'enriqueish pas, era, arrés, senon, espirituaument, los elegits. Los elegits qu'adòran Diu en esperit, donc dens la lor pensada, mes tanben, en vertat, çò que vòu díser que las lors pensadas se deven bastir sus la nòrma indicada per Diu. Tot çò qui ei pas dens aquera nòrma qu'ei ua fòrma de paganisme qu'idolatra on lo vertadèr Diu ei servit com ua idòla. Pendant las soas conquistas, la Roma republicana qu'a adoptat las religions deus país vençuts . E ua partida grana deus sons dògmas religiós qu'èran d'origina grèca, la prumèra grana civilizacion de l'antiquitat. Dens la nosta èra, devath la fòrma papau, que's retròba tot aqueth eretatge junt aus navèths « sents » « crestians » en començant peus 12 apòstols deu Senhor. Mes, estant anada dinc a suprimir lo segond comandament de Diu qui condemna aquera practica idolatra, la fe catolica que perpetua l'adoracion deus imatges talhats, pintradas, o apareishent dens visions démoniaques. Qu'ei donc dens los rites deus sons cultes qui retrobam aqueras idòlas talhadas qui necessitan deus materiaus, entà prèner fòrma ; materiaus dont Diu presenta eth medish la lista : « ... ; ... cargament d'aur, d'argent, de pèiras preciosas, de pèrlas, de fin lin, de porpre, de seda, d'escarlata, de tota espècia de husta de sentor, de tota espècia d'objèctes d'evòri, de tota espècia d'objèctes de husta plan preciós, en airain, de hèr e ne marme, ... ». « l'aur, l'argent, las pèiras preciosas, e deus objèctes de prèmi » « que hèn aumenatge au diu de las hortalessas » deu rei papau de Dan.11:38. Puish, « la porpra e l'escarlata » que revesteishen la prostituïda Babylone la Grana dens Apo.17:4 ; « l'aur, las pèiras preciosas e las pèrlas » que son las soas ondraduras ; « lo fin lin » que designa la soa pretension a la santetat, segon Apo.19:8 : « Pr'amor que lo fin lin, que son las òbras justas deus sents ». Los autes materiaus citats que son aqueths dont hè las soas idòlas talhadas. Aqueths materiaus de luxe qu'exprimeishen lo haut nivèu de devocion de l'adorator catolic qu'idolatra .

Verset 13 : « de cinnamome, d'aromates, de perfums, de mirra, d'encens, de vin, d'òli, de fina haria, de blat, de bueus, d'aulha, de chivaus, de carris, de còs e d'arnas d'òmis. »

Los « perfums, de mirra, d'encens, lo vin, e l'òli, » citats que suggereishen los sons rites religiós . Las autas causas que son elements nutritius e bens qui alludeishen au regne de Salomon, lo hilh de David, constructor deu prumèr temple bastit entà Diu, segon 1 Reis 4:20 a 28. Sòrta, l'Esperit que denóncia la soa temptativa illegitima de reproduir la construccion deu « temple de Diu » qui era « blasfèmia », dens Apo.13:6, e qu'era « que barreja », dens Dan.8:11. La precision finau deu verset, tà çò de « los còs e las arnas d'òmis », que denóncia la soa collaboracion dab los monarcas dab los quaus partatja, illegaument, lo poder temporau. Au nom deu Crist, qu'a justificat religiosament de las accions òrras, com l'esclavatge, la tortura, e la mesa a mort de las creaturas de Diu ; causa qui Diu se resèrva dens lo maine religiós ; açò au punt qui resumeish las soas accions en aqueths tèrmes : « que s'a trobat a lor, la sang de tots los qui son estats còhtrencats sus la tèrra », au verset 18 d'aqueth capítol 18. En citant « las arnas d'òmis », Diu que l'imputa la pèrta de las « arnas » liuradas au drac per la soa activitat e las soas faussas pretensions religiósas.

Crida : Dens la Bíblia e la pensada divina, lo mot « amna » que designa ua persona dens tots los sons aspèctes, lo son còs fisic e la soa pensada mentau o psiquica, lo son intellècte e los sons sentiments. La teoria qui presenta « l'amna » com un element de vita, qui's destaca deu còs a la mort e que'u subervi, qu'ei purament d'origina pagana grèca . Dens l'anciana aliança, Diu qu'identifica « l'amna a la sang » de las soas creaturas umanas o animaues : Lévi.17:14 : « Pr'amor que l'amna de tota carn, qu'ei la soa sang, qui ei en era. Qu'ei pr'amor d'aquò qu'ei dit aus mainatges d'Israël : ne

minjaratz pas la sang de nada carn ; pr'amor que l'amna de tota carn, qu'ei la soa sang : quau que sia que'n minjarà que serà fortificat . ». Que pren atau l'arrèpè de las futuras teorías grècas e que prepara ua parada biblica contra las pensadas filosoficas qui van nèisher dens los pòbles pagans. La vita umana e animau que pausa suu foncionament de la sang . Versat, o solhat per estofament, la sang n'alimenta pas mei n'oxigèn, los elements deu còs fisic dont lo cervèth, supòrt de la pensada. E si aqueste n'ei pas oxigenat, lo principi de la pensada que s'arrèsta e arren ne subsisteish pas en vita après aqueth estadi ultime ; si ei pas lo sovièner de la composicion de « l'amna » morta dens la pensada etèrna de Diu en vista de la soa futura « resurreccion », quan eth la « que ressuscitarà » sia, quan eth la « que suscitarà un còp de mei », segon lo cas, entà la vita etèrna o entà la destruccion definitiva de la « segonda mort ».

Verset 14 : « la hruta qui desirava la toa amna que son anats luenh de tu ; e totas las causas delicadas e magnificas que son perdudas entà tu, e ne'us retrobaràs pas mei . »

En confirmacion de çò qui ei estat explicat dens lo verset precedent, l'Esperit qu'imputa los « desirs » de la Roma papau a la soa « amna », la soa sedusenta e enganaira personalitat. Eretèra de las filosofias grècas, la fe catolica qu'ei estada la prumèra a pausar la question de l'atribucion de l'amna aus animaus e aus òmis descobèrts sus las tèrras navèras. En hèit la question qu'a la soa responsa ; que pausa sus la causida deu bon vèrbe auxiliar : l'òmi n'a pas ua amna, pr'amor qu'ei ua amna.

L'Esperit que resumeish las consequéncias de la vertadèra mort qui a establidas e reveladas dens Ecc.9:5-6-10. Aqueras precisions ne seràn pas renoveladas dens los escriuts de l'aliança navèra. Que's ved donc l'importància de l'estudi de la Bíblia entièra. Destrusida, « Babylone » aura « perdut » entà tostemps « la hruta qui desirava la soa amna » e « totas las causas delicadas e magnificas » qui apreciava e que recercava . Mes l'Esperit que precisa tanben : « entà tu » ; pr'amor que los elegits, de l'auta part d'era, que van poder perlongar, eternament, l'apreciacion de las maravilhas qui Diu los va auherir en partatge.

Verset 15 : « los mercands d'aqueras causas, qui's son enriquets per era, que's tieneràn aluenhats, dens la cranhença deu son torment ; que ploraran e que seràn dens lo dòu, »

Dens los versets 15 a 19, l'Esperit que pren entà ciblas « los mercands qui's son enriquets per era ». Represas que hèn aparéisher ua insisténcia sus l'expression « en ua sola òra », repetida tres còps dens aqueth capítol, tot parièr com lo crit « Malaür ! Malaür ! ». La chifra 3 que simboliza la perfeccion . Dieu qu'insisteish donc, entà afirmar lo caractèr irrevocable de l'anóncia profetica ; aqueth castig que's complirà dens tota la soa perfeccion divina . Lo crit, « Malaür ! Malaür ! », lançat peus mercands, hèit resson au crit d'avertiment lançat peus sons elegits dens Apo.14:8 : « Elle b'ei tombada ! B'ei tombada ! Babylone la Grana ». Aqueths mercands qu'assisteishen de luenh a la soa destruccion, « dens la cranhença deu son torment ». E qu'an plan rason de crànher aqueth hrut de la justa colèra deu Diu viu, pr'amor qu'en planhent la soa destruccion, que's plaçan dens lo son camp, e que van au lor torn èste destrusits per la colèra murtrèra umana de las victimas inconsolablas de l'engana religiós. Aqueth verset que'ns hè préner consciéncia de l'enòrma responsabilitat deus interès comerciaus dens l'escaduda emportada per la glèisa catolica romana. Los « mercands » qu'an sostienut la prostituïda e las soas pégers decisions crudèlas e despoticas, unicament, per appetit entà l'enriquiment financèr e materiau. Qu'an barrat los uelhs davant totas las soas exaccions hautament òrras e que meritan de partatjar lo son sòrt finau. Un exemple istoric que concerneish los parisencs qui an pres partit entà la fe catolica contra la fe reformada autanlèu lo començament de la Refòrma au temps deu rei Francés 1èr e après eth.

Verset 16 : « e que diràn : Malaür ! Malaür ! La vila grana, qui èra vestida de fin lin, de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas ! En ua sola òra tant de riquessas be son estadas destrusidas ! »

Aqueth verset que confirma la cibla ; « Babylone la grana, vestida de fin lin, de porpre e d'escarlata » ; las colors deus mantèths deus reis, puishqu'ei ad aqueth títol qui los soldats romans trufandèrs cobrin las espatlas de Jèsus d'un mantèth de « porpre ». Ne podèvan pas imaginar lo sens que Diu balhava a la lor accion : en victima expiatòria, Jèsus que vadè portaire deus pecats deus sons elegits designats per aqueras colors, lo cremesin, o la porpra, segon Esa.1:18. « Ua sola òra » que sufiserà entà destrusir Roma, lo son papa, e lo son clergat, après lo retorn en glòria de Jèsus-Crist qui vien empachar la mort deus sons elegits. Dens aquera espròva finau, la lor fidelitat que harà tota la diferéncia, tanben, ce podem compréner perqué Diu insisteish particularament entà fortificar la lor fe e la hidaça absoluta qui's deven abituat a plaçar en eth. Pendent longtemps, l'òmi ne podèva pas qu'estar convençut qu'ua tau destruccion « en ua sola òra » que tienè deu miracle e donc, d'ua intervencion dirècta de Diu, com entà Sodome e Gomorrhe. En la nosta epòca on l'òmi mestreja lo huec nuclear, la causa qu'ei mensh estonanta .

Verset 17 : « E tots los pilòtes, tots los qui navigan cap tad aqueth lòc, los marins, e tots los qui espleitan la mar, que's tiènèn aluenhats, »

Aqueth verset que cibla particularament « los qui espleitan la mar, los pilòtes, los marins qui navigan cap tad aqueth lòc, tots que's tienèn aluenhats ». Qu'ei en profieitant deu desir deus reis de s'enrichir que la glèisa papau s'ei era medisha enriquida. Qu'a sostienut e justificat la conquista de tèrras ignoradas deus òmis dinc a l'epòca de la lor descobèrta on los sons servidors catolics an practicat d'òrres massacres de poblacions au nom de Jèsus-Crist. Qu'estó lo cas principaument d'America deu Sud e de las expedicions sagnosas conduidas peu generau Cortés. L'aur desarrigat ad aqueths territòris que tornava en Euròpa enrichir los reis catolics e la papautat complicitat. En mei, l'insistència sus l'aspècte marin que rapèra qu'ei com regime de la « bèstia qui monta mar » qui lo son ligam dab « los marins » que s'ei fortificat entau lor comun enriquiment .

Verset 18 : « e eths si écriaient, en vedent lo hum de la soa embrasement : Quau vila e èra parièra a la vila grana ? »

« Quau vila e èra parièra a la vila grana ? » que cridan los marins en vedent « lo hum de la soa embrasement ». La responsa qu'ei simpla e rapida : nada. Pr'amor que, nada vila n'a pas concentrat autant de poder, civiu com vila imperiau, puish religiós despuish 538. Lo catolicisme que s'ei exportat dens totas las tèrras de la planeta lhevait en Russia on la fe ortodòxa orientau l'a regetat. Après l'aver arcuelhut, China que l'a tanben combatut e secutat. Mes que domina enquèra uei tot l'Occident e los sons excroissances d'America, d'Africa, e d'Austràlia. Qu'ei lo prumèr site religiós toristic deu monde qui atira visitaires de la tèrra entièra. Los uns que vienon véder « roeinas anticas », los autes que s'i tornan entà véder lo lòc on resident lo Papa e los sons cardinaus.

Verset 19 : « Que getavan posca suus lors caps, que ploravan e qu'èran dens lo dòu, que cridavan e que disèn : Malaür ! Malaür ! La vila grana, on se son enriquits per la soa opulència tots los qui an vaishèths sus la mar, en ua sola òra b'ei estada destrusida ! »

Qu'ei la tresau represa on totas las expressions precedentas son amassadas, atau com la precision « en ua sola òra, qu'ei estada destrusida ». « la vila grana on se son enriquits per la soa opulència, tots los qui an vaishèths sus la mar ». L'acusacion que vad plan clara, qu'ei plan per l'opulència deu regime papau qui los armators marins se son enriquits en portant a Roma, las riquessas deu monde. Lo son enriquiment, Roma qu'ac tien deu son partatge deus bens deus sons opausants tuats peu son aliat perpetuau, lo poder monarquic civiu, lo son braç armat. En exemple istoric, qu'avem la mort deus « Templiers », dont los bens eston partatjats enter la corona de Felip Lo Beròi e lo clergat catolic roman. Mei tard que serà lo cas deus « Protestants » .

Verset 20 : « Cèu, regaudeish-te sus era ! E vosauts, los sents, los apòstols, e los profètas, ce regaudeishetz tanben ! Pr'amor que Diu vs'a hèit justícia en la jutjant. »

L'Esperit que convida los abitants deu cèu e los vertaders sents, los apòstols, e los profètas, de la tèrra, a se regaudir de la destruccion de la Babylone romana. Lo gai que serà donc a la hautor de las penas e deus sofriments qui a hèit endurar o que volèva har patir aus servidors deu Diu de vertat, tà çò deus darrers elegits fidèus au sabat santificat.

Verset 21 : « Alavetz un anjo poderós prenó ua pèira parièra a ua mòla grana, e que la getè dens la mar, en disent : Atau que serà precipitada dab violència Babylone, la vila grana, e ne serà pas mei trobada . »

La comparason de Roma dab ua « pèira » que suggereish tres idèas . Prumèr, lo papisme que rivaliza dab Jèsus-Crist qui ei eth medish simbolizat per ua « pèira » dens Dan.2:34 : « Qu'espiavas, quan ua pèira se destaquè shens lo secors de nada man, que frapè los pès de hèr e d'argela de l'estatua, e que'us metó en pèças . » Autes versets de la Bíblia que l'atribueishen egaument aqueth simbèu de « pèira » dens Zac.4:7 ; « principau de l'angle » dens Psa.118:22 ; Mat.21:42 ; e Act.4:11 : « Jèsus qu'ei la pèira regetada per vosauts qui basteishetz, e qui ei vaduda la principau de l'angle ». La dusau idèa qu'ei l'allusion a la pretension papau de succedir a l'apòstol « Pierre » ; la causa principau de « l'escaduda de las soas enterpresas e de l'escaduda de las soas rusas », causas denunciadas per Diu dens Dan.8:25. Açò tant mei que l'apòstol Pèire ei pas jamei estat lo cap de la Glèisa crestiana pr'amor qu'aqueth títol torna a Jèsus-Crist eth medish. La « rusa » papau qu'ei donc tanben ua « mensonja ». La tresau suggestion que concerneish lo nom deu fiu religiós papau, la soa prestigiosa basilica nommada « Sent Pèir de Roma », dont la construccion plan costosa a hèit adoptar la venta de las « indulgèncias » qui l'an desmascada aus uelhs deu monge reformatòr Martin Luther. Aquera explicacion que demora en estreita relacion dab la segonda idèa . Lo lòc deu Vatican qu'a servit de cementèri mes lo tombèu presumit de Pierre l'apòstol deu Senhor qu'èra en realitat lo de « Simon Pierre lo magician », un adorator e prèste deu diu sèrp nommada Esculapi.

Esglasi a la nosta epòca, l'Esperit que profetiza contra la « Babylone » romana. Que compara la soa destruccion futura a l'imatge d'ua « mòla grana » de « pèira » qui un « anjo geta dens la mar ». Per aquera illustracion, que pòrta contra Roma ua acusacion identificada dens Matt .18:6 : « Mes, si quauqu'un qu'escandalizava un d'aqueths petits qui creden en jo, que valeré mèlher entad eth que's suspenosse au son còth ua mòla de molin, e que s'ac getèsse au hons mar ». E dens lo son cas, n'a

pas escandalizat un sol d'aqueths petits qui creden en eth, mes de las multitudes. Ua causa que demora segura, qu'ei qu'un còp « destrusida, ne's la retrobarà pas mei ». Ne harà pas mei jamei de mau a arrés.

Verset 22 : « E ne s'entenerà pas mei a vòste los sons deus jogadors de harpa, deus musicians, deus jogadors de flaüta e deus jogadors de trompeta, ne's trobarà pas mei a vòste nat artisan d'un mestier quau que sia, ne s'entenerà pas mei a vòste lo brut de la mòla, »

L'Esperit qu'evòca alavetz los sons musicaus qui exprimivan l'inchalença e los regaudiments deus abitants de Roma. Un còp destrusit, ne's los i entenerà pas mei . Dens un sens espirituau qu'alludeish aus messatgèrs de Diu dont las paraulas son estadas entenudas dab lo medish efèit qui los sons musicaus deus « jogadors de la flaüta o de la trompeta » ; un imatge balhat en parabòla dens Matt.11:17. Qu'evòca egaument, los « bruts » hèits peus artisans subercargats de comandas d'òbras, pr'amor que d'ua vila anciana sortivan pas que « bruts » d'activitats professionaus au demieï deus quaus, « lo brut de la mòla » qui virava entà mòler lo gran de las cerealas, o entà affûter los instruments copants com la hauç e la dalha, los cotèths e las espasas ; açò, déjà dens la Babylone caldèa antica, segon Jér.25:10.

Verset 23 : « la lutz de la lampa ne lusirà pas mei a vòste, e la votz de l'espós e de l'esposa ne serà pas mei entenuda a vòste, pr'amor que los tons mercands èran los grans de la tèrra, pr'amor que totas las nacions son estadas sedusidas peus tons encantaments, »

« la lutz de la lampa ne lusirà pas mei a vòste . » En lengatge spirituau, l'Esperit que previen Roma qui la lutz de la Bíblia lo vienerà pas mei auherir l'astre d'èste esclarada entà conèisher la vertat segon Diu. Los imatges de Jér.25:10 que son represas mes « los cants deu promés e de la promesa » que vaden ací « la votz de l'espós e de l'esposa qui seràn pas mei entenudas a vòste ». Espirituaument, que son las votz deus aperets lançats per Crist e la soa Amassada Elegida cap a las amnas perdudas entà que's convertissen e que sian sauvadas . Aquera possibilitat qu'aurà desapareishut entà tostemps, après la soa destruccion. « Pr'amor que los tons mercands èran los grans de la tèrra ». Qu'ei per la soa seduccion deus grans de la tèrra qui Roma a podut expandir la soa religion catolica sus de nombrós pòbles de la tèrra. Que s'ei servida d'eths com representants deu son comèrci religiós. E lo resultat qu'ei que « totas las nacions que son estadas sedusidas peus tons encantaments ». Ací, Diu que qualifica las missas catolicas d'« encantaments » qui caracterizan los cultes pagans deus broishs e de las broishas diabolicas. Vertat qu'ei qu'utilizant formulas repetitivas formalistes, de vanas tornadas díser, la religion catolica estaca drin de plaça au Diu creator entà s'exprimir. Ne tempta pas quitament d'ac har, pr'amor que l'atribueish un « diu estrangèr » dens Dan.11:39 e ne l'a pas jamei reconeishuda au títol de serviciu ; lo « vicari deu Hilh de Diu », títol deu Papa, n'ei pas donc pas lo son vicari. Lo verset seguent que'n va balhar la rason.

Verset 24 : « e pr'amor que s'a trobat a lor la sang deus profètas e deus sents e de tots los qui son estats còhtrencats sus la tèrra. »

«... e pr'amor que s'a trobat a lor la sang deus profètas, deus sents,» : Dura, inflexibla, insensibla e crudèla dens tota la soa istòria, Roma que s'ei frayed un camin dens la sang de las soas victimas. Çò qu'estó vertat entà la Roma pagana mes tanben entà la Roma papau qui a hèit tuar peus reis los sons opausants, los servidors esclarats per Diu qui gausavan denonciar la soa natura diabolica. Daubuns qu'estón protegits per Diu taus Valdo, Wyclif e Luther, autes n'ac estón pas e qu'acabèn la lor vita en martirs de la fe, sus lenhèrs, deus billots, deus pilhorrets o deus pès. La perspectiva profetica de véder cessar, definitivament, la soa accion ne pòt pas que regaudir los abitants deu cèu e los vertadèrs sents de la tèrra. «... e de tots los qui son estats còhtrencats sus la tèrra » : Lo qui pòrta aqueth jutjament que sap de qué parla, pr'amor que segueish las accions de Roma despuish la soa fondacion en 747 abans la nosta èra. La situacion mondial deus darrèrs dias qu'ei lo darrèr hrut portat per l'occident conquistaire e dominator deus autes pòbles de la tèrra. La Roma monarquica puish republicana a devorat los pòbles de la tèrra qui a assujettis. Lo modèl d'aquera societat qu'ei demorat lo de 2000 annadas de vrai e faus crestianisme. Après, la Roma pagana, la Roma papau qu'a destrusit l'imatge de la patz deu Crist e qu'a tirat a l'umanitat, lo modèl qui auré hèit lo bonaür deus pòbles. En justificant l'égorgement deus vertadèrs anhèths discípols de Jèsus-Crist, qu'a obèrt la via aus afrontaments religiós qui conduseishen l'umanitat a ua tresau guèrra mondial terrifiante génocidaire. N'ei pas shens rason que la nòrma de l'égorgement ei afichada de faïçon publica peus grops armats islamics. Aqueth òdi de l'islam qu'ei ua tardiva responsa a las guèrras de las crotzadas lançadas per Urban II despuish Clarmont d'Auvèrnhè lo 27 de Noveme de 1095.

Apocalipsi 19 : Lo combat Harmaguédon de Jèsus-Crist

Verset 1 : « Après aquò, qu'entenoï dens lo cèu com ua votz hòrta d'ua hora nombrosa qui disè : Alléluia ! Lo salut, la glòria, e la poténcia que son au noste Diu, »

En continuïtat deu capítol 18 precedent, los elegits recrompats sauvats que's retròban dens lo cèu, portaires deu « nom navèth » qui designa la lor navèra natura celèsta. Lo gai e l'alegria que regnan e los anjos celèstes fidèus qu'exaltan lo Diu sauvaire . Aquera « hora nombrosa » que difereish de la « hora qu'arrés ne podèva pas comptar » citada dens Apo.7:9. Que representa ua amassada deus sents anjos celèstes de Diu qui exaltan la soa « glòria » pr'amor qu'au verset 4, los elegits terrèstres simbolizats peus « 24 vielhs » que responeràn e que confirmaràn la lor adesion aus prepaus tienuts, en disent : « Amèn ! » Çò que significa : En vertat !

L'ordi deus tèrmes « salut, glòria, poténcia » qu'a la soa logica . Lo « salut » qu'ei estat balhat aus elegits terrèstres e aus sents anjos qui an balhat « glòria » au Diu creator qui, entà los salvar, qu'a recorrut a la soa « poténcia » divina entà destrusir los enemics comuns.

Verset 2 : « pr'amor que los sons jutjaments son vertadèrs e justes ; pr'amor qu'a jutjat la prostituïda grana qui corrompè la tèrra per la soa impudicité, e qu'a venjat la sang deus sons servidors en lo redemandant de la soa man. »

Los elegits qui avèvan en comun la set de la vertat e de la vertadèra justícia que son adara pleament contentats e comolats. Dens la soa holia qu'eishòrba, l'umanitat copada de Diu qu'a pensat poder har lo bonaïr deus darrèrs pòbles en adocint la nòrma de la soa justícia ; sol lo mau qu'a profieïtat d'aquera causida e com la gangrena, qu'a envadit tot lo còs de l'umanitat . Lo Diu bon e miséricordieux mòstra dens lo son jutjament de « Babylone la grana » qui lo qui balha la mort que deu patir la mort. N'ei pas un acte de maishantèr, mes ua accion de justícia. Atau, quan sap pas mei castigar lo copable, la justícia que vad l'injustícia .

Verset 3 : « E que digón un segond còp : Alléluia ! ...e lo son hum que monta aus sègles deus sègles . »

L'imatge qu'ei enganaire, pr'amor que « lo hum » deu huec qui destruseish Roma que va desaparéisher après la soa destruccion. Los « sègles deus sègles » que designan lo principi de l'eternitat qui concerneish unicament los vencedors de las espròvas universaus celèstas e terrèstras. Dens aquera expression, lo mot « humada » que suggereish la destruccion e l'expression « sègles deus sègles » que'u confereish un efèit etèrne, sia ua destruccion definitiva ; ne's relhevarà pas jamei . En hèit, au péger, « lo hum » que poirà montar dens los esperits deus vivents au títol de sovièner d'ua accion divina gloriosa complida per Diu contra Roma, l'enemiga sagnosa.

Verset 4 : « E los vint e quate vielhs e los quate èstes vius que's prosternèn e qu'adorèn Diu assetat suu trône, en disent : Amèn ! Alléluia ! »

En vertat ! Lausenjas a YaHWÉH ! ... que disen amassa los recrompats de la tèrra e los mondes demorats purs. L'adoracion de Diu qu'ei mercada per la prosternation ; ua fòrma que legitima qui l'ei reservada de faïçon exclusiva.

Verset 5 : « E ua votz que sortí deu trône, disent : Logatz lo noste Diu, vosauts tots los sons servidors, vosauts qui ac cranhetz, petits e grans ! »

Aquera votz qu'ei la de « Micaël », Jèsus-Crist sia, las duas expressions celèstas e terrèstras devath las quaus Diu se revèla a las soas creaturas. Jèsus que dit : « vosauts qui ac cranhetz », que rapèra atau la « cranhença » de Diu exigida dens lo messatge deu primèr anjo d'Apo.14:7. La « cranhença de Diu » ne hè pas que resumir l'actitud intelligentia d'ua creatura de cap au son Creator qui a poder de vita e de mort sus era. Com la Bíblia l'ensenha dens 1 Jean 4:17-18 : « l'amor perfèit que bandeish la cranhença » : « Tau qu'ei, taus qu'em tanben dens aqueth monde : qu'ei en aquò que l'amor ei

perfèit en nosauts, entà qu'ajam assegurança au dia deu jutjament. La cranhença n'ei pas dens l'amor, mes l'amor perfèit que bandeish la cranhença ; pr'amor que la cranhença supausa un castig, e lo qui cranhut ei pas perfèit dens l'amor ». Atau, mei l'elegit qu'aima Diu, mei que l'aubedeish, e mensh qu'a rasons d'ac crànher. Elegits que son seleccionats per Diu au demiei deus petits, com los apòstols e los discípolos umiles, mes tanben deus grans com lo rei gran Nébucadnetsar. Aqueth rei deus reis de la soa epòca qu'ei un exemple perfèit de çò qui tanben gran siaeth au prè deus òmis, un rei n'ei pas qu'ua febla creatura de cap au Diu creator Totpoderós.

Verset 6 : « E qu'entenoi com ua votz d'ua hora nombrosa, com un brut de gròssas aigas, e com un brut de hòrts trons, disent : Alléluia ! Pr'amor que lo Senhor lo noste Diu tot poderós qu'ei entrat dens lo son regne . »

Aqueth verset que regropa expressions déjà vistas . La « hora nombrosa » comparada au « brut de gròssas aigas » qu'ei representada peu son Creator dens Apo .1:15. Las « votz » qui s'exprimeishen que son si « nombrosas » qui pòden pas estar comparadas qu'aus roncaments, lo « brut deu tron ». « Alléluia ! Pr'amor que lo Senhor lo noste Diu tot poderós qu'ei entrat dens lo son regne . » Aqueth messatge qu'a mercat l'accion de la « setau trompeta » dens Apo.11:17 : « en disent : Que't tornam gràcias, Senhor Diu tot poderós, qui ès, e qui èras, pr'amor qu'as sasit la toa potència grana e que prenós possession deu ton regne ».

Verset 7 : « Que Regaudeishem e que siam dens l'alegria, e balhem-lo glòria ; pr'amor que las nòças de l'anhèth son vienudas, e la soa esposa que s'ei preparada, »

Lo « regaudiment » e « l'alegria » que son pleament justificadas, pr'amor que lo temps deu « combat » ei despassat. Dens la « glòria » celèsta, « l'esposa », l'Amassada deus elegits recrompats de la tèrra qu'a rejunt la soa « Espós », Crist, lo Diu viu « Micaël », YaHWÉH. En preséncia de tots los lors amics celèstes, los recrompats e Jèsus-Crist que van celebrar la hèsta de las « nòças » qui'us uneish. « l'esposa que s'ei preparada » en restaurant totas las vertats divinas qui la fe catolica a hèit desaparèisher dens la soa version de la fe crestiana. La « preparacion » qu'ei estada longa, bastida sus 17 sègles d'istòria religiòsa, mes sustot despuish 1843 data de la debuta de l'exigéncia divina de las divèrsas restauracions vadudas indispensables, sia totas las vertats non restauradas peus reformators protestants secutats. L'acabament d'aquera preparacion qu'ei estat realizat peus darrèrs adventistas deu setau dia dissidents demorats dens l'aprobacion de Diu e la lutz qui Jèsus l'a balhada dinc au fin e déjà dinc en aquera debuta 2021 on redigeishi aquera version de las soas lutz.

Verset 8 : « e que l'ei estat balhat de's revestir d'un fin lin, esclatant, pur. Pr'amor que lo fin lin, que son las òbras justas deus sents . »

« lo fin lin » que designa « las òbras justas deus » vertadèrs darrèrs « sents ». Aqueras « òbras » qui Diu nomma « justes » que son lo hrut de las revelacions divinas portadas successivament despuish 1843 e 1994. Lo present obratge que n'ei lo darrèr hrut qui revèla las inspiracions divinas balhadas despuish 2018 aus qui aima e que benedeish e « que prepara » entà las « nòças » citadas dens aqueth verset. Si Diu benedeish las « òbras justas » deus sons vertadèrs « sents », a l'opausat, qu'a maladit e combatut, dinc ad ac destrusir, lo camp deus faus sents dont « las òbras » qu'èran « injustas ».

Verset 9 : « E l'anjo que'm ditz : Escriu : Benurós los qui son aperats a la taulejada de las nòças de l'anhèth ! E que'm ditz : Aqueras paraulas que son las vertadèras paraulas de Diu »

Aquera béatitude qu'ei decernida aus sents recrompats per la sang de Jèsus-Crist dont los pionèrs èran concernits per la de Dan.12:12 (Benurós los qui esperaràn dinc a 1335 dias) deus pionèrs qui van precisament èste simbolizats peus « 144 000 » o 12 X 12 X 1000 d'Apo.7. Entrar dens lo cèu entà l'eternitat qu'ei en efèit un motiu de gran bonaür qui tornarà divinament « urós » los qui auràn aqueth astre. L'astre n'ei pas sol ne causa entà beneficiar d'aqueth privilègi, mes l'auhèrta deu salut que ns'ei auhèrta per Diu com un « segond astre » après l'eretatge e la condemnacion deu pecat originau. La promessa deu salut e deus gais celèstes futurs qu'ei certificada com estant la de l'engatjament orau de Diu digne de la nosta fe pr'amor que tien permanentament los sons engatjaments. Las espròvas deus darrèrs dias que necessitaràn de las certituds dens las quaus lo dobte aurà pas mei la soa plaça. Los elegits que's deuràn prémer la fe bastida sus las promessas de Diu reveladas pr'amor que çò qui ei escrit qu'ei abans dit . Qu'ei pr'amor d'aquò que la Bíblia, l'Escritura senta qu'ei nommada : la Paraula de Diu.

Verset 10 : « E que tombèi aus sons pès entà l'adorar ; mes que'm digó : Garda't d'ac har ! Que soi lo ton companh de servici, e lo deus tons hrais qui an lo testimoniatge de Jèsus. Adòra Diu. Pr'amor que lo testimoniatge de Jèsus ei l'esperit de la profecia. »

Diu qu'espleita l'error de Jean entà nse revelar la soa condemnacion de la fe catolica qui ensenha aus sons membres, aqueth tipe d'adoracion de la creatura. Mes, que mira egaument la fe protestanta qui comet tanben aquera falta en aunorant « lo dia deu só » pagan eretat de Roma. L'anjo qui'u parla qu'ei probable « Gabriel » lo cargat de mission divina pròcha de Diu qui ei apareishut déjà a Daniel e

Marie, la mair « portaira » de Jèsus. Tanben haut plaçat siaeth, « Gabriel » que hè pròva de la medisha umilitat qui Jèsus. Ne reivindica pas que lo títol de « companh de servici » de Jean dinc aus darrèrs elegits adventistas dissidents deu temps finau. Despuish 1843, los elegits qu'an dab eths « lo testimoniatge de Jèsus » qui designa segon aqueth verset « l'esperit de la profecia ». Adventistas qu'an, entà la lor pròpia pèrta, limitat aqueth « esperit de profecia » a l'òbra complida per Ellen G. White la messatgèra deu Senhor enter 1843 e 1915. Qu'an atau eths medishs fixat un limit a la lutz balhada per Jèsus. Solament, « l'esperit de profecia » qu'ei un don permanent qui resulta d'ua autentica relacion enter Jèsus e los sons discípolos e qui pausa abans tot sus la soa decision de hidar ua mission a un servidor qui causeish dab tota l'autoritat de la soa divinitat. Lo present obratge que'n testimònia, « l'esperit de profecia » qu'ei enqüèra plan actiu e que's pòt perlongar dinc au cap deu monde.

Verset 11 : « Puish vivi lo cèu obèrt, e aquí, que pareishó un chivau blanc . Lo qui ac montava que s'apèra Fidèu e Vertadèr, e que jutja e que combat dab justícia . »

Dens aquera scèna, l'Esperit que'ns torna endarrèr, sus la tèrra, abans la victòria finau e la destruccion de « Babylone la grana ». L'Esperit qu'illustra lo moment on, au son retorn, lo Crist gloriós qu'afronta los rebèlles terrèstres . En Jèsus-Crist glorificat Diu sòrt de la soa invisibilitat : « lo cèu qu'ei obèrt ». Que pareish dens l'imatge deu « prumèr sagèth » d'Apo.6:2, en cavalèr sia, Conductor, partit « en vencedor e entà vèncer » montat sus un « chivau blanc » imatge deu son camp mercat per la puretat e la santetat. Lo nom « fidèu e Vertadèr » qui's balha dens aquera scèna que situa l'accion dens la prolongacion deu darrèr temps profetizat peu nom « Laodicée » dens Apo.3:14. Aqueth nom que significa « pòble jutjat » çò que confirma ací la precision : « Que jutja ». En precisant qu'eth « combat dab justícia », l'Esperit qu'evòque lo moment deu « combat de Harmaguédon » d'Apo.16:16, en lo quau combat contra lo camp de l'injustícia dirigit peu drac e unificat per l'aunor tornat au « dia deu só » eretat de Constantin 1èr e deus papas catolics romans.

Verset 12 : « los sons uelhs qu'èran com ua eslama de huec ; suu son cap qu'èran mantun diadèma ; qu'avèva un nom escript, qui arrés ne coneish pas, si ei pas eth medish ; »

Coneishent lo contèxte de la scèna, que's pòt comprèner que « los sons uelhs » comparats a ua « eslama de huec » qu'espian las ciblas de la soa colèra, los rebèlles unificats « preparats entau combat » despuish Apo.9:7-9 sia, despuish 1843. La significacion de « mantun diadèma » portats sus « lo son cap » que serà balhada au verset 16 d'aqueth capítol : qu'ei lo « Rei deus reis e Senhor deus senhors ». La soa « nom escript qui arrés ne coneish pas si ei pas eth medish » que designa la soa natura divina etèrna .

Verset 13 : « e qu'èra revestit d'un vestit tenhut de sang . Lo son nom qu'ei la Paraula de Diu . »

Aqueth « vestit tenhut de sang » que designa duas causas . La prumèra qu'ei la soa justícia qui a obtienuda en versant lo son pròpi « sang » entà la recrompa deus sons elegits. Mes aqueth sacrifici consentit voluntàriament per eth entà salvar los sons elegits qu'exigeish la mort deus lors agressors e persécuteurs. La soa « vestit » que's cobrirà un còp de mei de « sang », mes aqueth còp que serà lo deus sons enemics « virats dens la tina de la vrenha deus rasims de la colèra de Diu » segon Esaie 63 e Apo.14:17 a 20. Aqueth nom « la Paraula de Diu » que revèla l'importància vitau deu ministèri terrèstre de Jèsus e de las soas revelacions balhadas successivament sus la tèrra e despuish lo cèu après la soa resurreccion. Lo noste Sauvair qu'èra Diu eth medish amagat dens ua aparéncia terrèstra. Lo son ensenhament permanent rebut peus sons elegits que va har tota la diferéncia enter lo camp sauvat e lo camp perdut.

Verset 14 : « las armadas qui son dens lo cèu qu'ac seguivan sus chivaus blancs, revestidas d'un fin lin, blanc, pur. »

L'imatge qu'ei gloriós, lo « blanc » de la puretat que caracteriza la santetat deu camp de Diu e de las soas multituds d'anjos demorats fidèus. Lo « fin lin » que revèla las lors « òbras justas » e puras.

Verset 15 : « De la soa boca que sortiva ua espasa aguda, entà frapar las nacions ; que'us peisherà dab ua verga de hèr ; e que traupirà la tina deu vin de l'ardenta colèra deu Diu tot poderós ».

La « paraula de Diu » que designava la Bíblia, la soa senta « paraula » qui amassava lo son ensenhament qui guidava l'elegit dens la soa vertat divina. Au dia deu son retorn, la « Paraula de Diu » que vien com ua « espasa talhanta » balhar la mort aus sons enemics rebèlles, contestataris, ergoteurs, prèst a versar la sang deus sons darrèrs elegits. La destruccion deus sons enemics qu'esclaira l'expression « que'us peisherà dab ua verga de hèr » qui designa egaument l'òbra deu jutjament realizat peus elegits qui venceràn segon Apo.2:27. Lo projècte de la venjança divina aperat « vrenha » dens Apo.14:17 a 20 qu'ei enqüèra ací confirmat . Aqueth tèma qu'ei desvolopat dens Esa .63 on l'Esperit precisa qui Diu ageish sol shens nat òmi dab eth. La rason qu'ei que los elegits dejà condusits au cèu assistescan pas au drama qui frapa los rebèlles.

Verset 16 : « Qu'avèva suu son vestit e sus la soa cueisha un nom escript : Rei deus reis e Senhor deus senhors. »

Lo « vestit » que designa las òbras d'un èste viu e « la soa cueisha » que suggereish la soa fòrça e la soa poténcia, pr'amor que detalh important, qu'apareish en cavalèr, e entà se tièner sus un chivau, los muscles de las « cueishas », los mei gròs de l'òmi, que son esprovats e que tornan l'accion possibla o pas. Lo son imatge de cavalèr qu'èra significatiu dens lo passat puishqu'èra l'aspècte qui los combatents guerriers prenèn. Uei, que'ns demora lo simbolisme d'aqueth imatge qui nosauts dit que lo cavalèr ei un ensenheire qui domina un grop d'èstes umans simbolizat peu « chivau » montat. Lo qui Jèsus monta que concerneish los sons elegits dispersats actuaument sus tota la tèrra . Lo son nom « Rei deus reis e Senhor deus senhors » que constitueish lo subjècte d'ua vertadera consolacion entà las soas hèra-aimats elegits somés au dictat injuste deus reis e deus senhors de la tèrra. Aqueth subjècte que merita esclariments . Lo modèl de la reiautat terrèstra n'ei pas estat concebut suus principis aprovats per Diu . En efèit Diu a acordat a Israèl, segon la soa demanda, d'èste dirigit sus la tèrra per un rei, que citi, « com las autas nacions » paganas qui existivan ad aquera epòca. Dieu n'a pas hèit que respòner a la demanda deus lors maishants còrs. Pr'amor que sus la tèrra, lo melhor deus reis n'ei pas qu'un èste « òrre » qui « que sèga aquí on a pas semiat » e lo qui coneish Diu n'espèra pas èste barrejat peu son pòble entà se reformar eth medish. Lo modèl presentat per Jèsus que condemna lo modèl transmetut sus la tèrra de generacion en generacion per pòbles estupidés, ignorants e maishants. Dens lo monde celèste de Diu, lo cap qu'ei servidor deu son pòble, e que'n retira tota la soa glòria . La clau deu bonaür perfèit qu'ei aquí, pr'amor que nat èste viu sòfre pas pr'amor deu son parièr. Dens lo son retorn gloriós, Jèsus que vien destrusir los reis e senhors maishants, e lo lor maishantèr, qui l'imputan en pretendent qui lo lor regne ei un dret divin. Jèsus que'us va aprèner qu'aquò n'ei pas ; lor, mes tanben a las massas umanas qui justifican la lor injustícia. Qu'ei l'explicacion de « la parabòla deus talents » qui ei alavetz complida e aplicada.

Après la confrontacion

Verset 17 : « E que vivi un anjo qui's tienè dens lo só. E que cridè d'ua votz hòrta, disent a tots los ausèths qui volavan peu miei deu cèu : Vienetz, ce amassatz entà la taulejada grana de Diu, »

Jèsus-Crist « Micaël » que vien dens l'imatge deu só simbèu de la lutz divina combàter las dalhas crestians adorators deu diu só qui justifica lo cambiament deu dia de repaus efectuat per l'emperador Constantin 1èr. Dens la lor confrontacion dab lo Crist Diu, que van descobrir que lo Diu viu ei mei redobtable que lo lor diu só. D'ua votz hòrta, Jèsus-Crist que convòca ua amassada deus ausèths carnassèrs .

Nòta : Que devi enquèra ací precisar que los rebèlles desiren pas adorar la divinitat solara de faïçon conscienta e voluntària, mes que sosestimen lo hèit qu'entà Diu, lo primèr dia qu'aunoren entau lor repaus setmanèr que consèrve la solhadura deu son usatge pagan deu passat . Tot parièr, la lor causida que revèla un mesprèt gran entà l'ordi deu temps qui a instaurat autanlèu la debuta de la soa creacion de la tèrra. Dieu que compta los dias mercats per la rotacion de la tèrra suu son èish. Pendent las soas intervencions entau son pòble Israèl, qu'a raperat l'ordi de la setmana en indicant, en ac nommant, lo setau dia nòmat « sabat ». Hèra que creden poder estar justificats per Diu pr'amor de la lor sinceritat. Ni la sinceritat, ni la conviccion n'an pas valor entaus qui contèstan la vertat clarament exprimida per Diu. La soa vertat qu'ei la sola nòrma qui permet la reconciliacion peu mejan de la fe au sacrifici voluntari de Jèsus-Crist. Las opinions personaus ne son pas entenudas ni reconeishudas peu Diu creator, la Bíblia que confirma aqueth principi per aqueth verset d'Esaiè 8:20 : « A la lei e au testimoniatge ! Si's parla pas atau, n'i aurà pas pas auròra entau pòble ».

Dus « taulejadas » que son preparats per Diu : la « taulejada de las nòças de l'Anhèth » dont los convidats son los elegits eths medishs a títol individuau, puishque, collectivament, que representan « l'Esposa ». Lo segond « taulejada » qu'ei tipe macabre e los beneficiaris d'aqueste ne son pas que « los ausèths » de presas, los votres, los condors, los milans, e autes espècias deu genre.

Verset 18 : « entà minjar la carn deus reis, la carn deus caps militars, la carn deus poderós, la carn deus chivaus e deus qui los montan, la carn de tots, liures e esclaus, petits e grans. »

Après la destruccion de l'umanitat entièra, ne demorará pas arrés entà méter los còs devath la tèrra e segon Jér.16:4, « que seràn esbandits com hems sus la tèrra ». Que retrobam lo verset entièr qui ensenhe lo sòrt qui Diu resèrva aus qui maladigó : « Que's moriràn consumits per la malaudia ; ne's los balharà ni lagremas ni sepultura ; que seràn com hems sus la tèrra ; que periràn per l'espasa e per la hamièra ; e los lors cadavres que serviràn de pastura aus ausèths deu cèu e a las bèstias de la tèrra ». Segon l'enumeracion presentada per l'Esperit dens aqueth verset 18, nat òmi n'escapa pas a la mort . Que rapèri que los « chivaus » simbolizan los pòbles conduits peus lors conductors civius e religiós segon Jac.3:3 : « Si metem lo mòrs dens la boca deus chivaus entà que ns'aubedissen, que dirigeishem tanben lo lor còs tot entièr . »

Verset 19 : « E que vivi la bèstia, e los reis de la tèrra, e las lors armadas amassats entà har la guèrra au qui èra assetat suu chivau e a la soa armada. »

Qu'avem vist que lo « combat de Harmaguédon » qu'èra espiritau e que sus la tèrra, lo son aspècte

que consistiva a decretar la mort de tots los darrèrs vertadèrs esclaus de Jèsus-Crist. La presa d'aquera decision que s'ei debanat abans lo retorn de Jèsus-Crist e los rebèlles qu'èran segurs de la lor causida . Mes pontuaument de la soa entrada en aplicacion, lo cèu que s'ei obèrt hant aparéisher lo divin Crist venjador e las soas armadas angelicas. N'i a pas d'aquí enlà mei combat possible . Arrés ne pòt pas combàter Diu quan pareish e lo resultat qu'ei lo qui Apo.6:15 a 17 que ns'a revelat : « los reis de la tèrra, los grans, los caps militars, los rics, los poderós, tots los esclaus e los òmis liures, que s'amaguèn dens las caunas e dens los ròcs de las montanhas. E que disèn a las montanhas e aus ròcs : Tombatz sus nosauts, e amagatz-nse davant la fàcia deu qui ei assetat suu trône, e davant la colèra de l'anhèth ; pr'amor que lo dia gran de la soa colèra ei vienut, e qui pòt subsistir ? » A la darrèra question, la responsa qu'ei : los elegits qui anavan èste tuats peus rebèlles ; elegits santificats per la lor fidelitat au sent sabat qui profetizava la victòria de Jèsus sus tots los sons enemics e los deus sons recrompats.

Verset 20 : « E la bèstia qu'estó presa, e dab era lo faus profèta, qui avèva hèit davant era los prodigis peus quaus avèva sedusit los qui avèvan pres la mèrca de la bèstia e adorat lo son imatge. Qu'estón tots los dus getats vius dens l'estanh ardent de huec e de sofre. »

Atencion ! L'Esperit que'ns revèla lo sòrt finau deu jutjament darrèr tau com Diu ac prepara entà « la bèstia e lo faus profèta » sia la fe catolica e la fe protestanta rejunta peus faus adventistas despuish 1994. Pr'amor que « lo estanh ardent de huec e de sofre » que recobrirà la tèrra unicament a la fin deu setau millenari entà destrusir e avalir los pecaires, definitivament, après lo jutjament darrèr. Aqueth verset que'ns revèla lo meravilhós sens de la perfèita justícia deu noste Diu creator. Qu'estableish la diferéncia enter los vertadèrs responsables e las victimas enganadas mes copablas pr'amor que responsablas de la lor causida. Los dominators religiós que son « getats vius dens l'estanh de huec » pr'amor que segon Apo.14:9, qu'an incitat los òmis e las hemnas de la tèrra a aunorar « la mèrca de la bèstia » dont la punicion èra anonciada.

Verset 21 : « E los autes qu'estón tuats per l'espasa qui sortiva de la boca deu qui èra assetat suu chivau ; e tots los ausèths que's sadorèn de la lor carn »

Aqueths « autes » que concerneishen deus umans non-crestians o non-credents qui an seguit lo movement internacionau e aubedit a l'ordi generau shens engatjament personau dens l'accion complida peus rebèlles religiós crestians. N'estant pas cobèrt per la justícia de la sang versada per Jèsus-Crist, ne suberviven pas au retorn deu Crist mes que son totun tuats per la soa paraula simbolizada per « l'espasa qui sortiva de la soa boca ». Aqueths èstes descaduts testimònis oculars de l'aparicion deu vertadèr Diu que vieneràn au jutjament darrèr mes ne patiràn pas lo sofriment de la mort perlongada de « l'estanh de huec » reservada aus grans copables religiós actius dens la rebellion. Après estar estats confrontats a la glòria deu gran Diu creator, lo Jutge Gran, que seràn avalits sobte .

Apocalipsi 20 :

los mila ans deu setau millenari
e lo jutjament darrèr

La punicion deu drac

Verset 1 : « Puish vivi devarar deu cèu un anjo, qui avèva la clau de l'abisme e ua cadena grana dens la soa man. »

« Un anjo » o messatgèr de Diu « que devara deu cèu » sus la tèrra qui privada de tota fòrma de vita terrèstra, umana e animau que repren ací lo son nom « abisme » qui la designa dens Gen.1:2. « la clau » qu'obreish o que barra l'accès ad aquera tèrra desolada . E « la cadena grana » tienuda dens « la soa man » estaca compréner qu'un èste viu va èste encadenat sus la tèrra desolada qui va vàder la soa preson.

Verset 2 : « Que sasí lo dragon, la sèrp anciana, qui ei lo drac e Satan, e qu'ac liguè entà mila ans . »

Las expressions qui designan « Satan » l'anjo rebèlle, dens Apo.12:9 que son ací un còp de mei citadas . Que'ns rapèran la soa plan hauta responsabilitat dens los sofriments engendrats peu son caractèr rebèlle ; sofriments e dolors fisicas e morales impausadas aus èstes umans peus dominators somés a las soas inspiracions e las soas influéncias pr'amor qu'èran tanben maishants qui eth. En « dragon » qu'a dirigit la Roma pagana imperiau, e en « sèrp », la Roma crestiana papau mes desmascada au temps de la Refòrma, que s'ei comportat un còp de mei en « dragon » servit per las ligas catolicas e protestantas armadas e las « dragonnades » de Loís XIV. Camp deus anjos démoniaques, « Satan » qu'ei lo sol sauvat, en esperant la soa mort expiatòria deu jutjament darrèr, que va demorar vivent enquèra « mila ans » isolat, shens nat contacte dab nada creatura, sus la tèrra vaduda ua preson desertica qu'informa e que vueita, unicament poblat de cadavres en

descomposicion e d'òs d'òmis e d'animaus.

L'anjo de l'abisme sus la tèrra desolada : lo Destructor d'Apo.9:11.

Verset 3 : « Qu'ac getè dens l'abisme, que barrè e que sagerè l'entrada au dessús d'eth, entà que sedusisse pas mei las nacions, dinc a que los mila ans estossen complits. Après aquò, que cau que sia desligat entà un drin de temps. »

L'imatge dada qu'ei precisa, Satan qu'ei plaçat sus la tèrra desolada devath un cubertís qui l'empacha d'accedir au cèu ; en sòrta qui's retròba somés eth medish a las limitacions de la nòrma umana dont a causat o encoratjat la pèrta. Los autes èstes vius, anjos celèstes e òmis vaduts anjos au lor torn que son au dessús d'eth sia, dens lo cèu a lo quau a pas mei accés dejà despuish la victòria de Jèsus-Crist suu pecat e la mort. Mes la soa situacion qu'a empejorat pr'amor qu'a pas mei nada companhia, ni anjo, ni òmi. Dens lo cèu que son « las nacions » qui aqueth verset cita shens la mencion « tèrra ». Açò entà la rason qui las recrompats d'aqueras nacions que son tots au cèu dens lo reiaume de Diu. Lo ròtle de la « cadena » qu'ei atau revelat ; qu'ac obliga a demorar sol e isolat sus la tèrra. Dens lo programa divin, lo drac que va demorar presoèr pendent « mila ans » au tèrme de los quaus serà liberat, avent accés e contacte dab los morts maishants ressuscitats dens ua dusau resurreccion, entà la « segonda mort » deu jutjament darrèr, sus la tèrra qui serà alavetz, momentanèament, un còp de mei poblada. Que subjugarà un còp de mei las nacions rebèllas condemnadas entà temptar vanament de lutar contra los sents anjos recrompats e Jèsus-Crist lo Jutge gran.

Los recrompats que jutjan los maishants

Verset 4 : « E que vivi deus trònes ; e aus qui s'i assetèn qu'estó balhat lo poder de jutjar. E que vivi las amnas deus qui èran estats descapitats pr'amor deu testimoniatge de Jèsus e pr'amor de la paraula de Diu, e deus qui avèvan pas adorat la bèstia ni lo son imatge, e qui avèvan pas rebut la mèrca suu lor front e sus la lor man. Que tornèn a la vita, e que regnèn dab Crist pendent mila ans ».

« Aqueths qui s'assètan seus trònes » qu'an lo « poder » reiau « de jutjar ». Qu'ei aquí ua clau importanta qui permet de comprèner lo sens qui Diu balha au mot « rei ». Solament, dens lo son reiaume, en Jèsus-Crist « Micaël », Diu que partatja lo son jutjament dab totas las soas creaturas humanas recrompadas de la tèrra. Lo jutjament deus maishants terrèstres e celèstes que serà collectiu e partatjat dab Diu. Qu'ei lo sol aspècte de la reiautat deus elegits recrompats . La dominacion n'ei pas reservada a ua categoria d'elegits, mes a tots, e l'Esperit que rapèra que dens lo temps qui s'ei escorrut sus la tèrra, qu'i a avut en primèr de terriblas persecucions murtrèras qui evòca en citant : « las amnas deus qui èran estats descapitats pr'amor deu testimoniatge de Jèsus e pr'amor de la paraula de Diu » ; Paul qu'èra l'un d'eths. L'Esperit qu'evòca atau las victimas crestianas deu paganisme roman e de la fe intoleranta papau romana actius enter l'an 30 e 1843. Puish que cibra, los darrèrs elegits miaçats de mort per la « bèstia qui monta tèrra » d'Apo.13:11-15, dens la darrèra òra deu temps terrèstre ; pendent l'annada 2029 dinc au primèr dia de la prima qui precedeish la Pàque de l'annada 2030.

Confòrmament a l'anóncia de la « setau trompeta » dens Apo.11:18, « lo temps qu'ei vengut de jutjar los morts » e qu'ei aquí l'utilitat deu temps deus « mila ans » citat dens aqueth verset 4. Que serà l'aucupacion deus recrompats entrats dens l'eternitat celèsta de Diu. Que deuràn « jutjar » los òmis maishants e los anjos celèstes descaduts. Paul que declara dens 1 Agacin .6:3 : « Ne sabetz pas que jutjaram los anjos ? E ne jutjarem pas, a mei hòrta rason, las causas d'aquera vita ? »

La dusau resurreccion entaus rebèlles descaduts

Verset 5 : « los autes morts ne tornèn pas pas a la vita dinc a que los mila ans estossen complits. Qu'ei la primèra resurreccion . »

Atencion au tracanard ! La frasa « los autes morts ne tornèn pas pas a la vita dinc a que los mila ans estossen complits » que constitueish ua parentèsi e l'expression qui la segueish « Qu'ei la primèra resurreccion », que concerneish plan los primèrs morts en Crist ressuscitats a la debuta deus « mila ans » citats. La parentèsi qu'evòca shens la nommar l'anóncia d'ua dusau « resurreccion » reservada aus morts maishants qui van èstre ressuscitats a la fin deus « mila ans » entau jutjament darrèr e lo castig mortau de « l'estanh de huec e de sofre » ; çò que compleish la « segonda mort ».

Verset 6 : « Benurós e sents los qui an part a la primèra resurreccion ! La segonda mort n'a pas pas de poder sus eths ; mes que seràn sacrificateurs de Diu e de Crist, e que regnaràn dab eth penjant mila ans. »

Aqueth verset que resumeish plan simplement lo juste jutjament revelat de Diu . La béatitude qu'ei adreçada aus vertadèrs elegits qui participan a la debuta deus « mila ans » a la « resurreccion deus morts en Crist ». Ne vieneràn pas en jutjament mes que seràn eths medishs los jutges dens lo

jutjament organitzat per Diu, dens lo cèu, pendent « mila ans ». Lo « regne » de « mila ans » anonciat n'ei pas qu'un « regne » d'activitat de jutge e qu'ei limitat ad aqueths « mila ans ». Entrats dens l'eternitat los elegits n'an pas a crànher o a patir « la segonda mort », pr'amor que tot au contrari, que son eths qui la van har patir aus morts maishants jutjats. E que sabem que son los copables religiós mei grans e los plus maishants, crudèus, e murtrèrs. Los elegits jutges que van dever determinar la longor deu temps de sofriments qui deu, individuaument, esprovar cadun deus èstes jutjats, dens lo procediment de la soa destruccion de « la segonda mort », qui a pas arren de comun dab la prumèra mort terrèstra actua. Pr'amor qu'ei lo Diu creator qui balha au huec la fòrma de la soa accion destructora. Lo huec qu'ei shens efèit contra los còs celèstes e los còs terrèstres protegits per Diu com l'experiéncia deus tres companhs de Daniel ac pròva dens Daniel 3. Entau jutjament darrèr, lo còs de la resurreccion que va reagir de faïçon diferenta deu còs terrèstre actua. Dens Marc 9:48, Jèsus que'ns revèla la soa particularitat disent : « on lo lor vèrme se moreish pas pas, e on lo defunt ne s'escanteish pas pas ». Tot parièr com los anèths deu còs d'un vèrme de tèrra demoran animats individuaument, lo còs deus damnats que possedirà la vita dinc au son darrèr atòme . La velocitat deu lor consumacion que va donc dépendre de la longor deu temps de sofriments decidit peus sents jutges e Jèsus-Crist.

L'ultima confrontacion

Verset 7 : « Quan los mila ans sian complits, Satan que serà esloishat de la soa preson . »

A la fin deus « mila ans », entà drin de temps, que va retrobar de la companhia. Qu'ei lo moment de la dusau « resurreccion » reservada aus rebèlles terrèstres.

Verset 8 : « E que sortirà entà sedusir las nacions qui son aus quate cantons de la tèrra, Gog e Magog, entà los amassar entà la guèrra ; lo lor nombre qu'ei com lo sable de la mar. »

Aquera companhia qu'ei la de las « nacions » ressuscitadas sus la tèrra entièra com l'indica la formula deus « quate cantons de la tèrra » o quate punts cardinaus qui balhan a l'accion un caractèr universau. Ua tau amassada n'a pas arren de comparable, si ei pas au nivèu de l'estrategia guerrièra ua semblança dab lo conflicte de la Tresau Guèrra Mondiau de la « sheisau trompeta » d'Apo.9:13. Qu'ei aquera comparason qui conduït Diu a balhar aus amassats deu jutjament darrèr los noms « Gog e Magog » citats a l'origina dens Ezé.38:2, e abans aquò dens Gen.10:2 on « Magog » qu'ei lo segond hilh de Jafet ; mes un detalh petit que revèla l'aspècte comparatiu solament d'aquera evocacion, pr'amor que dens Ezéchiël, Magog qu'ei lo país de Gog, e que designa Russia qui va méter en accion, pendent la tresau guèrra mondiau, lo mei gran nombre de soldats de tota l'istòria guerrièra umana ; çò que justifica la soa enòrma expansion e la soa conquista rapida de las tèrras deu continent europèu occidentau.

L'Esperit que'us compara au « sable de la mar » soslinhant atau l'importància deu nombre de las victimas deu jutjament darrèr. Qu'ei tanben ua allusion a la lor somission au drac e los sons agents umans revelada dens Apo.12:18 o 13:1 (segon la version biblica) : parlant deu « dragon » que legem : « E que's tienó suu sable de la mar . »

Incorregible que rebèlla, Satan que's repren a esperar de poder véncer l'armada de Diu e que seduseish los autes condemnats en los convencent d'engatjar un combat contra Diu e los sons elegits.

Verset 9 : « E que montèn sus la susfàcia de la tèrra, e qu'investín lo camp deus sents e la vila plan-aimada. Mes un huec que devarè deu cèu, e que'us devorè . » Mes ua conquista de terren ne significa pas mei arren quan se pòt pas sasir l'adversari pr'amor qu'ei vadut intocable ; com los companhs de Daniel, ni lo huec ni arren d'aute ne'us pòt pas har deu mau. E au contrari, « lo huec deu cèu » las tustada dinc dens « lo camp deus sents » suus quaus a pas nat efèit. Mes aqueth huec « que devòra » los enemics de Diu e deus sons elegits. Dens Zacàrias 14, l'Esperit que profetiza las duas guèrras separadas peus « mila ans ». La qui precedeish e que's compleish per la « sheisau trompeta » qu'ei presentada dens los versets 1 a 3, la seguida que concerneish la segonda guèrra conduïda pontuaument deu jutjament darrèr, e après eth, l'ordi universau establìt sus la tèrra navèra. Au verset 4, la profecia qu'evòca la devarada sus la tèrra deu Crist e deus sons elegits en aqueths tèrmes : « los sons pès que's pausaràn en aqueth dia sus la montanha deus olivèrs, qui ei de cap a Jerusalèm, deu costat de l'orient ; la montanha deus olivèrs que's henerà peu miei, a l'orient e a l'occident, e que's formarà ua plan grana vath : ua mieitat de la montanha que recularà cap au septentrion, e ua mieitat cap au mieidia. » Lo camp deus sents deu jutjament darrèr qu'ei atau identificat e localizat. Que relhevam maugrat qu'ei solament a la fin deus « mila ans » celèstes que los « pès » de Jèsus « que's pausaràn » sus la tèrra, « sus la montanha deus olivèrs qui ei de cap a Jerusalèm, deu costat de l'orient ». Mau interpretat, aqueth verset qu'a balhat existéncia a la credença erronèa deu regne terrèstre de Jèsus-Crist pendent lo « millénium ».

Verset 10 : « E lo drac, qu'us sedusiva, qu'estó getat dens l'estanh de huec e de sofre, on son la

bèstia e lo faus profèta. E que seràn tormentats dia e nueit, aus sègles deus sègles. »

L'òra qu'ei vienuda entà mèter en aplicacion lo jutjament deus rebèlles religiós revelat dens Apo.19:20. Confòrmament a l'anóncia d'aqueth verset, « lo drac, la bèstia, e lo faus profèta » que son amassa, « getats vius dens l'estanh de huec e de sofre » qui resulta de l'accion deu « defunt deu cèu » a lo quau s'ajusta lo magma sosterranh en fusion liberat per las fracturas de la crosta de la rusca terrèstra sus tota la susfàcia de la planeta. La tèrra que pren alavetz l'aspècte deu « só » dont « lo huec » que devòra las carns deus rebèlles, eths medishs estant deus adorators (inconscients mes copables) deu só creat per Diu. Qu'ei dens aquera accion qui los copables terrèstres e celèstes pateishen los « torments » de la « segonda mort » profetizats despuish Apo.9:5-6. Lo sostien acordat injustament au faus dia de repaus qu'a causat aquera terribla fin . Pr'amor qu'urosament entaus condemnats, tanben longa siaera, la « segonda mort » qu'a tanben ua fin . E l'expression « aus sègles deus sègles » ne s'aplica pas aus « torments » eths medishs mes a las consequéncias destructoras deu « defunt » qui'us provòca, pr'amor que son las consequéncias qui seràn definitivás e etèrnes.

Los principis deu jutjament darrèr

Verset 11 : « Puish vivi un gran tròne blanc, e lo qui èra assetat dessus. La tèrra e lo cèu que hugín davant la soa fàcia, e n'estó pas mei trobat de plaça entà eths ».

« Blanc » de puretat perfèita, la soa « tròne gran » qu'ei a l'imatge deu caractèr perfèitament pur e sent deu Diu creator de totas vitas e causas. La soa perfeccion ne pòt pas tolerar la preséncia de « la tèrra » devath lo son aspècte devastat e consumit que lo jutjament darrèr l'a balhat. En mei, los maishants de totas las originas estant estats destrusits, lo temps deus simbèus qu'ei escorrut e l'univèrs celèste e los sons miliards d'estelas n'a pas mei rason d'èste ; « lo cèu » de la nosta dimension terrèstra e tot çò qui contien que son donc eliminats, desapareguts dens lo neient. L'òra qu'ei a la vita etèrna dens un dia etèrne .

Verset 12 : « E que vivi los morts, los grans e los petits, qui's tienèn davant lo tròne. Libes qu'estón obèrts . E un aute libe qu'estó obèrt, lo qui ei lo libe de vita. E los morts qu'estón jutjats segon las lors òbras, segon çò qui èra escrivut dens aqueths libes. »

Aqueths « morts » jutjats copables que son estats ressuscitats entau jutjament darrèr . Dieu ne hant pas excepcion d'arrés, lo son juste jutjament que tòca los « grans » e los « petits », los rics e los praubes e que'us impausa un medish sòrt, la mort, peu purmèr còp de las lors vitas, egalitaire.

Aqueths versets qui segueishen que pòrtan detalhs sus l'accion deu jutjament darrèr . Dejà profetizats dens Dan.7:10, los « libes » deus testimoniats deus anjos que son « obèrts » e aqueths testimònis invisibles qu'an relhevat las fautas e los crimis cometuts peus condemnats e après lo jutjament de cada cas peus elegits e Jèsus-Crist, un verdicte finau definitiu irrevocable qu'ei estat adoptat a l'unanimitat . Pontuaument deu jutjament darrèr lo verdicte prononciat que va èste executat .

Verset 13 : « la mar que tornè los morts qui èran en era, la mort e lo sejoir deus morts que tornèn los morts qui èran en eths ; e cadun qu'estó jutjat segon las soas òbras . »

Lo principi definit dens aqueth verset que vau entà las duas resurreccions . Los « morts » que desapareishen en « mar » o sus la « tèrra » ; que son aqueras duas possibilitats qui son designadas dens aqueth verset. Que relhevam la fòrma « sejoir deus morts » per la quau, l'entitat « tèrra » qu'ei evocada . Pr'amor qu'en efèit, aqueth nom qu'ei justificat, Diu avent declarat a l'òmi peccaire : « Qu'ès posca e que tornaràs a la posca » dens Gen.3:19. Lo « sejoir deus morts » qu'ei donc la « posca » de la « tèrra ». La mort qu'a a còps consumit peu huec deus èstes umans qui son pas donc pas « tornats a la posca » segon lo rite d'ensevelissement normau. Qu'ei pr'amor d'aquò qu'excluent pas aqueth cas, l'Esperit que precisa qui « la mort », era medisha, que va tornar los qui a frapats devath quauquas fòrmas que sian ; en comprenant la desintegracion causada peu huec nuclear qui dèisha pas nat traç d'un còs uman entièrament desintegrat.

Verset 14 : « E la mort e lo sejoir deus morts qu'estón getats dens l'estanh de huec . Qu'ei la segonda mort, l'estanh de huec. »

« la mort » qu'era un principi opausat dens l'absolut au de la vita e qu'avèva entà mira d'eliminar creaturas dont l'experiéncia de vita era jutjada e condemnada per Diu. La vita n'a pas entà sola mira que lo de presentar a Diu ua candidatura navèra entà la soa seleccion d'amics etèrnes. Aquera seleccion s'estant debanat, e los maishants estant destrusits, « la mort » e « la tèrra » « sejoir deus morts » n'an pas mei rason d'èste. Los principis destructors d'aqueras duas causas que son eths medishs destrusits per Diu. Après « l'estanh de huec », plaça qu'ei hèita a la vita e a la lutz divina qui esclaira las soas creaturas.

Verset 15 : « Quau que sia n'estó pas trobat escrivut dens lo libe de vita qu'estó getat dens l'estanh de huec . »

Aqueth verset qu'ac confirma, Diu n'a pas vertadèrament plaçat davant l'òmi que dus camins, duas causidas, dus sòrts, dus destins (Deu.30:19). Los noms deus elegits que son coneishuts per Diu

autanlèu la fondacion deu monde on mei luenh enquèra, autanlèu la programacion deu son projècte qui a per mira de's balhar entà companhia de las creaturas liuras e independentas. Aquera causida que l'anava costar terribles sofriments dens un còs de carn mes lo son desir d'amor estant mei gran que la soa paur, qu'a lançat lo son projècte e qu'a coneishut d'avança lo compliment detalhat de la nosta istòria de la vita celèsta e de la vita terrèstra. Qu'a sabut que la soa prumèra creatura vairé un dia lo son enemic mortau. Mes que l'a balhat, maugrat aquera coneishença, tots los sons astres de renonciar au son projècte. Que sabè la causa impossibla mes que l'a deishada se complir. Qu'a atau coneishut los noms deus elegits, las lors accions, lo testimoniatge de la lor vita entièra e que'us a guidats e conduits cap ad eth cadun en lo son temps e la soa epòca. Ua sola causa qu'ei impossibla entà Diu : la suspresa.

Qu'a tanben coneishut los noms de las multitudes de creaturas umanas indiferentas, rebèllas, idolatras que lo procediment de la reproduccion umana a creadas. La diferéncia deu jutjament de Diu revelada dens Apo.19:19-20 que s'aplica entà totas las soas creaturas . Daubuas d'enter eras mensh copablas que seràn tuadas per « la paraula de Diu » shens conéisher « los torments deu huec de la segonda mort » qui son destinats exclusivament aus copables religiós crestians e judius. Mes la segonda « resurreccion » que concerneish totas las soas creaturas umanas vadudas sus la tèrra e angelicas creadas dens los cèus, pr'amor que Diu a declarat dens ròm.14:11 : « Pr'amor qu'ei escrit : Que soi viu, dit lo Senhor, tot jolh que plegarà davant jo, e tota lenga que balharà glòria a Diu ».

Apocalipsi 21 : la Navèra Jerusalèm glorificada simbolizada

Verset 1 : « Puish vivi un cèu navèth e ua tèrra navèra ; pr'amor que lo prumèr cèu e la prumèra tèrra qu'avèvan desapareishut, e la mar n'èra pas mei . »

L'Esperit que'ns hè partatjar los sentiments qui l'inspira l'instauracion de l'ordi navèth multidimensionnel après la fin deu 7au millenari. Autanlèu aqueth moment, lo temps ne serà pas mei comptat, tot çò qui viu enter dens l'eternitat shens fin. Tot qu'ei navèth o mei precisament renovelat. « lo cèu e la tèrra » de l'èra deu pecat qu'an desapareishut, e simbèu de la « mort », la « mar » n'ei pas mei . En Creator, Diu qu'a cambiat l'aspècte de la planeta qu'entèrra hant desaparéisher tot çò qui representava, un risc, un dangèr, entaus sons abitants ; donc mei d'oceans, mei de montanhas aus pics rocassós escarpes. Qu'ei vaduda un jardin gran com lo prumèr « Eden » on tot qu'ei glòria e patz ; çò que serà confirmat dens Apo.22.

Verset 2 : « E que vivi devarar deu cèu, d'au prèr de Diu, la vila senta, la navèra Jerusalèm, preparada com ua esposa qui s'ei parada entau son espós. »

Aquera recreacion navèra que va arcuelher l'amassada deus sents elegits recrompats de la tèrra nommada dens aqueth verset « vila senta », com dens Apo.11:2, « Navèra Jerusalèm », « l'esposa » de Jèsus-Crist la soa « espós ». Era « que devara deu cèu », deu reiaume de Diu on ei entrada au retorn en glòria deu son Sauvaire. Qu'ei puish devarada sus tèrra un prumèr còp a la fin deus « mila ans » deu jutjament celèste entau jutjament darrèr. Après qué, arrepujada au cèu, qu'a esperat que lo « cèu navèth e la tèrra navèra » que sian prèst entà la recéber. Que relhevam que lo mot « cèu » qu'ei au singular, pr'amor qu'evòque la perfèita unitat, en oposicion au plurau, « cèus », qui suggeriva dens Gen.1:1, la division deus èstes celèstes en dus camps adversaris.

Verset 3 : « E qu'entenoï trône ua hòrta votz qui disè : Aquí lo tabernacle de Diu dab los òmis ! Qu'abitara dab eths, e que seràn lo son pòble, e Diu eth medish que serà dab eths. »

La « tèrra navèra » qu'arcuelh un òste de mèrca, puishque « Diu-eth medish », abandonant lo son ancian trône celèste, que vien installar lo son trône navèth sus la tèrra on a vençut lo drac, lo pecat e la mort. « lo tabernacle de Diu » que designa lo còs celèste deu Dieu Jèsus-Crist « Micaël » (= qui ei com Diu). Mes qu'ei tanben lo simbèu de l'Amassada deus elegits sus la quau l'Esperit de Jèsus-Crist regna. « Tabernacle, temple, sinagoga, glèisa », tots aqueths tèrmes que son simbèus deu pòble deus sents recrompats abans d'èste deus bastiments bastits per l'òmi ; cadun d'eths que mèrca ua estapa de l'avançada deu projècte divin. E en prumèr, « lo tabernacle » que designa la sortida

d'Egipte deus ebrèus guidats e conduïts au desèrt per Diu manifestat visiblament per l'ahoalh qui devarava com ua columna sus la tenda sacrada. Qu'èra alavetz dejà « dab los òmis » ; çò que justifica l'utilizacion d'aqueth tèrme dens aqueth verset. Puish lo « temple » que mèrca la construccion en dur deu « tabernacle » ; òbra ordenada e realizada devath lo rei Salomon. En ebrèu, exclusivament, lo mot « sinagòga » que significa : assemblada. Dens Apo.2:9 e 3:9, l'Esperit deu Crist que designa la nacion judiva que rebèlla per l'expression « sinagòga de Satan ». Lo darrèr mot « glèisa » que designa l'amassada en grèc (ecclèsia) ; la lenga de la difusion de l'ensenhament crestian de la Bíblia. Jèsus qu'a comparat « lo son còs » au « temple » de « Jerusalèm », e segon Eph.5:23, l'Amassada, la soa « Glèisa », qu'ei « lo son còs » : « pr'amor que lo marit ei lo cap de la hemna, com Crist ei lo cap de la Glèisa, qui ei lo son còs, e dont ei lo Sauvair ». Que'ns sovienem de la tristessa esprovada peus apòstols de Jèsus quan los quitè entà montar au cèu. Aqueth còp, « lo men marit qu'abitara dab jo » que pòt díser l'Elegida dens la soa installacion sus la « tèrra navèra ». Qu'ei dens aqueth contèxte qui los messatges deus dotze noms deus « dotze tribús » d'Apo.7 que pòden exprimir lo gai e lo bonaür shens mescla de la lor victòria.

Verset 4 : « Qu'eishugarà tota lagrema deus lors uelhs, e la mort ne serà pas mei, e n'i aurà pas mei ni dòu, ni crit, ni dolor, pr'amor que las prumèras causas an desapareishut. »

Lo ligam dab Apo.7:17 qu'ei confirmat en retrobant ací la promessa divina per la quau Apo.7 que s'acaba : « Qu'eishugarà tota lagrema deus lors uelhs ». Lo remèdi contra los plors qu'ei lo gai e l'alegria. Qu'evocam l'òra on las promessas de Diu seràn tienudas e complidas. Espia plan aqueth avièner meravilhós, pr'amor que davant que's nse tròba lo temps programat entà « la mort, lo dòu, los crits, las dolors » qui seràn pas mei, unicament, au renovelament de tota causa peu noste Diu creator que sublima e meravilhós. Que precisi qu'aqueras causas terriblas desapareisheràn pas qu'après lo jutjament darrèr qui's complirà a la fin deus « mila ans ». Entaus elegits, mes eths-sols, los efèits deu mau que cessaràn au retorn en glòria deu Senhor Diu totpoderós.

Verset 5 : « E lo qui èra assetat suu trône dit : Aquí, que hèi totas causas navèras . E que ditz : Escriu ; pr'amor qu'aqueras paraulas son daubuas e vertadèras. »

Lo Diu creator, en persona, que s'engatja dab promessa, e qu'atèsta aquera paraula profetica : « Aquí, que hèi totas causas navèras ». Inutile de cercar un imatge dens la nosta actualitat terrèstra entà temptar de's har ua idèa de çò qui Diu prepara, pr'amor que çò qui ei navèth ne pòt pas èste descrivut . E fins aquí, Diu que ns'a unicament raperat causas penosas deu noste temps en nse disant que seràn pas mei dens la « tèrra navèra e lo cèu navèth » qui consèrvan atau tot lo lor mistèri e las soas suspesas. L'anjo qu'ajusta ad aquera declaracion : « pr'amor qu'aqueras paraulas son daubuas e vertadèras ». L'aperet de la gràcia lançat per Diu en Jèsus-Crist qu'exigeish ua fe inbranlable entà obtièner la recompensa de las promessas divinas. Qu'ei un camin dificile qui ei a contrabriu de las nòrmas deu monde. Qu'exigeish, un esperit gran de sacrifici, de renonciament a si medish, dens l'umilitat d'un esclau somés au son Mèste. Los esfòrç de Diu en vista de fortificar la nosta hidança que son donc ben justificats : « la certitud dens la vertat revelada e exprimida » qu'ei la nòrma de la vertadèra fe .

Verset 6 : « E que'm ditz : B'ei hèit ! Que soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin. Au qui a set que balharèi hont de l'aiga de la vita, gratuïtament ».

Lo Diu creator Jèsus-Crist que crea « tota causa navèra ». « B'ei hèit ! » ; Psa.33:9 : « Pr'amor que ditz, e la causa qu'arriba ; qu'ordena, e qu'existeish ». La soa paraula creadora que's compleish autanlèu que las paraulas sòrten de la soa boca. Despuish l'an 30, darrèr nosauts, lo programa de l'èra crestiana revelat dens Daniel e Apocalipsi que s'ei complit dinc dens los sons mendres detalhs. Dieu que'ns prepausa d'espiar enquèra dens lo futur qui a preparat entaus sons elegits ; las causas anonciadas que's compliràn de la medisha faïçon, en tota certitud. Jèsus que'ns ditz com dens Apo.1:8 : « Que soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin ». L'idèa de « començament e de fin » n'a pas sens que dens la nosta experiéncia deu pecat terrèstre qui s'acabarà entièrament a la « fin » deu setau millenari après la destruccion deus pecaires e de la mort. Aus hius de Diu dispersats sus ua tèrra mercantila, Jèsus qu'auhereish, « gratuïtament », « hont de l'aiga de la vita ». Qu'ei eth medish, « la hont » d'aquera « aiga de la vita » qui simboliza la vita etèrna. Lo don de Diu qu'ei gratuït, aquera precision que condemna la venta de las « indulgèncias » catolicas romanas qui designavan un perdon obtienut a prèmi d'argent au près de la papautat.

Verset 7 : « lo qui vencerà qu'eretarà aqueras causas ; que serèi lo son Diu, e que serà lo men hilh ». Los elegits de Diu que son-cohéritiers de Jèsus Crist . En prumèr, per la soa pròpia « victòria », Jèsus qu'a « eretat » d'ua glòria reiau reconeishuda per totas las soas creaturas celèstas. Après eth, los sons elegits, egaument « vencedors », mes per la soa « victòria », « qu'eretaràn aqueras causas navèras » especiaument creadas per Diu entà eths. Jèsus qu'a confirmat la soa divinitat a l'apòstol Felip, dens Jean 14:9 : « Jèsus que'u ditz : Qu'i a autan longtemps que soi dab vosauts, e ne m'as pas coneishut, Philippe ! Lo qui m'a vist qu'a vist lo Pair ; com dises : Mòstra'ns lo Pair ? » L'òmi

messias que s'ei presentat com estant lo « Pair etèrne », confirmant atau l'anòncia profetizada dens Esa.9:6(o 5) qui ac concerniva. Jèsus-Crist qu'ei donc entaus sons elegits, au còp, lo lor hrair e lo lor Pair. E que son eths medishs los sons hrairs e los sons hilhs. Mes l'aperet qu'ei individuu, tanben l'Esperit dit, com a la fin de las 7 epòcas deu tèma de las « Letras » : « au qui vencerà », « que serà lo men hilh ». La victòria suu pecat qu'ei exigida entà beneficiar de l'estatut de « hius » deu Diu viu.

Verset 8 : « Mes entaus coards, los incredules, los òrres, los murtrèrs, los impudiques, los magicians, los idolatras, e tots los mensongèrs, la lor part que serà dens l'estanh ardent de huec e de sofre, çò qu'ei la segonda mort. »

Aqueths critèris de caractèrs umans que's retròban dens tota l'umanitat pagana, totun, l'Esperit que cibra ací, los hruts de la faussa religion crestiana ; la condemnacion de la religion judiva estant clarament exprimida e revelada per Jèsus dens Apo.2:9 e 3:9.

Segon Apo.19:20, « ... l'estanh ardent de huec e de sofre » que serà, au jutjament darrèr, la part reservada a la « bèstia e au faus-profèta » : la fe catolica e la fe protestanta. La faussa religion crestiana n'ei pas diferenta de la faussa religion judiva . Las soas valors prioritàrias que son de l'auta part de las de Diu. Atau, mentre que los judius pharisiens arcastavan aus discípolos de Jèsus de non pas pas se lavar las mans abans de minjar (Mat.15:2), Jèsus ne'us avèva pas jamei hèit aqueth arcast e que digó alavetz, dens Mat.15:17 a 20: « Ne compregatz pas vos pas que tot çò qui enter dens la boca que va dens lo vente, puish ei getat dens los lòcs secrets ? Mes çò qui sòrt de la boca vien deu còr, e qu'ei çò qui solha l'òmi. Pr'amor qu'ei còr qui vien las maishantas pensadas, los murtres, los adultèris, los impudicités, los panatòris, las dalhas testimoniats, las calomnias. Vaquí las causas qui solhan l'òmi ; mes minjar shens s'estar lavat las mans, aquò ne solha pas pas l'òmi ». Tot parièr, la faussa religion crestiana masca los sons pecats contra l'Esperit en fustigant en prioritat los pecats de la carn. Jèsus qu'a balhat lo son avis en disant aus judius dens Mat.21:3: « los publicains e las prostituïdas que'vs davançaràn dens lo reiaume deus cèus » ; evidentament, devath condicion qui tots que's repenteishen, e que's converteishen a Diu e a la soa puretat. Qu'ei a la faussa religion qui Jèsus tracta de « guidas òrbs » qui arcasta dens Mat.23:24, de « filtrar lo moscalhon e d'englotir lo camèu », o plan, de « véder la palha dens l'uelh deu vienent shens véder la trauc qui ei dens lo son » segon Luc 6:42 e Mat.7:3 a 5.

Qu'i a drin d'espèr entà quau que sia que's reconeish dens l'ensemble d'aqueths critèris de personalitat qui Jèsus enumèra. Si un sol correspon a la toa natura, que vas dever combàter contra era e véncer lo ton default. Lo prumèr combat de la fe se libe contra si medish ; e qu'ei l'adversitat mei dificila a véncer.

Dens aquera enumeracion, privilegiat lo lor sens espirituau, Jèsus-Crist, lo divin gran jutge, que cita las fautas arcastadas a la faussa fe crestiana deu tipe deu catolicisme papau roman. En ciblant « los coards », que designa los qui refusan de véncer dens lo lor combat de la fe, pr'amor que las soas promessas son totas reservadas « au qui vencerà ». Solament, n'i a pas victòria possible entau qui refusa de combàter. Lo « testimòni fidèu » que deu estar coratjós ; exit qu'ac dèisha . « Sans la fe qu'ei impossible d'èste agradiu a Diu » (Héb.11:6) ; exit, « l'incredule ». E la fe qui ei pas conforma a la fe de Jèsus balhada en modèl a imitar, n'ei pas qu'incredulitat. « las abominacions » que son en orror a Diu e que demoran los hruts deus pagans ; exit, « l'òrre ». Qu'ei un que huei imputat a « Babylone la grana, la mair de las prostituïdas e de las abominacions de la tèrra » segon Apo.17:4-5. « los murtrèrs » que transgredeishen lo sheisau comandament ; exit, « lo murtrèr ». Lo murtre qu'ei imputat a la fe catolica e a la fe protestanta deus « ipocritas » segon Dan.11:34. Los « impudiques » que pòden cambiar de conduita e véncer lo lor mau, senon ; exit « l'impudique ». Mes « l'impudicité » spirituau imputada a la fe catolica comparada a ua « prostituïda » que'u barra totaument la pòrta deu cèu . En mei, Diu que condemna a lor « l'impudicité » qui conduseish a « l'adultèri » spirituau : lo comèrci dab lo drac. « los magicians » que son los prèstes catolics e los protestants adèptes de l'espiritisme démoniaque ; exit, « lo magician » ; aquera accion qu'ei imputada a « Babylone la grana » dens Apo.18:23. « los idolatras » que designan egaument la fe catolica, las soas idòlas talhadas objèctes d'adoracion e de pregàrias ; exit, « l'idolatra ». E en darrèrs, Jèsus que cita « los mensongèrs » qui an entà pair spirituau « lo drac, mensongèr e murtrèr autanlèu lo començament e pair de la mensonja » segon Jean 8:44 ; exit « lo mensongèr ».

Verset 9 : « Puish un deus sèt anjos qui tienèn las sèt copas pleadas deus sèt darrèrs hlagèths que vienó, e que m'adreçè la paraula, en disant : Viens, que't mostrarèi l'esposa, la hemna de l'anhèth. »

Dens aqueth verset, l'Esperit qu'adreça un messatge d'encoratjament aus elegits qui van traversar victoriosament lo temps tragic e terrible deus « sèt darrèrs hlagèths » divins. La lor recompensa que serà de véder (« que't mostrarèi ») la glòria reservada aus elegits victoriós qui constitueishen e que representan, dens aquera darrèra fasa istorica de la tèrra deu pecat, « l'esposa, la hemna de l'Anhèth », Jèsus-Crist.

Los « sèt anjos qui tienèn las sèt copas pleadas deus sèt darrèrs hlagèths » qu'an pres entà ciblas

los èstes umans responenent aus critèris de la faussa religion crestiana citats dens lo verset precedent. Aqueths « sèt darrèrs hlagèths » qu'èran la part qui Diu va lèu balhar au camp descadut. Que va adara, nse mostrar, en imatges simbolicas, la part qui va tornar aus elegits recrompats victoriós. Dens un simbolisme revelator deus sentiments qui Diu espròva entà eths, l'anjo que va mostrar los elegits dont l'amassada constitueish, collectivament, « l'esposa de l'anhèth ». En precisant, « la hemna de l'anhèth », l'Esperit que confirma l'ensenhament balhat dens Ephésians 5:22 a 32. L'apòstol Pau qu'i descriu ua relacion marit e hemna ideau qui ailàs ne trobarà pas lo son compliment que dens la relacion de l'Elegida dab Crist. E que cau apréner a tornar léger lo raconte de la Genèsi, en véder aquera leçon balhada per l'Esperit deu Diu viu, creator de tota vita, e geniau inventor de las soas perfèitas valors. Lo mot « hemna » que religa « l'esposa », « l'Elegida » deu Crist a l'imatge de la « hemna » presentada dens Apocalipsi 12.

La descripcion generau de l'Elegida glorificada

Verset 10 : « E que'm transportè en esperit sus ua grana e hauta montanha. E que'm mostrè la vila senta, Jerusalèm, qui devarava deu cèu d'au près de Diu, avent la glòria de Diu. »

En esperit, Jean qu'ei transportat au moment que Jèsus-Crist e los sons elegits que devaran deu cèu après lo jutjament celèste deus « mila ans » deu setau millenari. Dens Apo.14:1, los « 144000 » adventistas « sagelats » deus « dotze tribús » espirituaus crestianas qu'èran mostrats sus « la montanha de Sion ». Après los « mila ans » la causa profetizada que's complí dens la realitat de la « tèrra navèra ». Despuish lo retorn de Jèsus-Crist, los elegits qu'an rebut de Diu un còs celèste glorificat hèit etèrne. Que miralhan atau « la glòria de Diu ». Aquera transformacion qu'ei anonciada per l'apòstol Pau dens 1 Agacin.15:40 a 44 : « Qu'i a tanben còs celèstes e deus còs terrèstres ; mes aute qu'ei l'esclat deus còs celèstes, aute lo deus còs terrèstres. Aute qu'ei l'esclat deu só, aute l'esclat de la lua, e aute l'esclat de las estelas ; ua quita estela que difereish en esclat d'ua auta estela . Atau que n'ei resurreccion deus morts . Lo còs qu'ei semiat corruptible ; que ressuscita incorruptible ; qu'ei semiat méprisable, que ressuscita gloriós ; qu'ei semiat infirme, que ressuscita plen per fòrça ; qu'ei semiat còs animau, que ressuscita còs spirituu . Si i a un còs animau, qu'i a tanben un còs spirituu ».

Verset 11 : « lo son esclat qu'èra parièr au d'ua pèira plan preciosa, d'ua pèira de jaspi transparenta com cristau. »

Citada dens lo verset precedent, « la glòria de Diu » qui la caracteriza qu'ei confirmada puishque la « pèira de jaspi » que designa tanben l'aspècte de « lo qui ei assetat suu trône » dens Apo.4:3. Enter los dus versets, que's relhèva ua diferéncia puishque dens Apo.4, entau contèxte deu jutjament, aquera « pèira de jaspi » qui simboliza Diu qu'a tanben l'aspècte d'ua « sardoine ». Ací, lo problèma deu pecat estant estat resolut, l'Elegida que's presenta dens un aspècte de puretat perfèita « transparenta com cristau ».

Verset 12 : « Elle qu'avèva ua grana e hauta muralha. Qu'avèva dotze pòrtas, e sus las pòrtas dotze anjos, e deus noms escriuts, los de las dotze tribús deus hilhs d'Israël : »

L'imatge prepausat per l'Esperit de Jèsus-Crist que s'apièja suu simbolisme deu « temple sent » spirituu evocat dens Eph.2:20 a 22. : « Qu'ètz estats edificats suu fondament deus apòstols e deus profètas, Jèsus Crist eth medish estant la pèira angulara. En eth tot l'edifici, hèra coordinat, que's lhèva entà èste un temple sent dens lo Senhor . En eth que vs'ètz tanben edificats entà èste ua abitacion de Diu en Esperit. ». Mes aquera definicion que concerniva solament l'Elegida deu temps apostolic. La « hauta muralha » imatge l'evolucion de la fe crestiana de l'an 30 a l'an 1843 ; que relhevam que dinc ad aquera data, la nòrma de la vertat compresa e ensenhada peus apòstols que demore incambiada . Qu'ei pr'amor d'aquò que, lo cambiament deu dia de repaus establìt en 321 que vien rómper l'aliança senta pactée dab Diu per la sang de Jèsus-Crist. Tà cò deus vertaders destinataris de la Revelacion d'aquera profecia, los simbèus qui imagent la fe adventista, mesa a despart per Diu despuish 1843, que son imagés per « dotze pòrtas », « obèrtas » davant los elegits de « Filadèlfia » (Apo.3:7) e « barradas » davant los descaduts « morts vius » de « sardes » (Apo.3:1). Eras « que pòrtan los noms de las 12 tribús sageladas deu sagèth de Diu » dens Apo.7.

Verset 13 : « a l'orient tres pòrtas, au nòrd tres pòrtas, au mieidia tres pòrtas, e a l'occident tres pòrtas. »

Aquera orientacion de las « pòrtas » aus quate punts cardinaus qu'illustra lo son caractèr universau ; cò que condemna e que hè illegitime la religion qui pretend a l'universalisme tradusit per la rasic grèca « katholikos » sia, « catolica ». Atau, despuish 1843, entà Diu, l'adventisme qu'ei la sola religion crestiana a la quau a hidat la soa « Evangèli etèrne » (Apo.14:6) entà ua mission universau d'ensenhament de las poblacions de la tèrra. En dehòra de la vertat qui revèla a la soa Elegida spirituu dinc au cap deu monde, n'i a pas pas salut . L'adventisme qu'ei neishut en un movement de desvelh religiós motivat per l'anóncia deu retorn de Jèsus-Crist esperat, lo prumèr còp, entà la prima 1843 ; e que deu conservar aqueth caractèr dinc au vertader retorn finau de Jèsus-Crist previst entà la

prima 2030. Pr'amor qu'un « movement », qu'ei ua activitat en constanta evolucion, senon ei pas mei un « movement », mes ua « institucion blocada » e morta, qui privilègia la tradicion e lo formalisme religiós ; sia, tot çò qui Diu òdia e que condemna ; e qu'a déjà condemnat en çò deus judius rebèlles, los prumèrs incredules.

La descripcion detalhada dens l'ordi cronologic

Las basas de la fe crestiana

Verset 14 : « la muralha de la vila qu'avèva dotze fondaments, e sus eths los dotze noms deus dotze apòstols de l'anhèth. »

Aqueth verset imatge la fe crestiana apostolica qui cobreish, que l'avem vist, lo periòde deu temps compresa enter 30 e 1843, e dont l'ensenhament ei estat desformat per Roma en 321 e 538. La « hauta muralha » qu'ei formada per l'assemblatge secular de las « pèiras vivas » segon 1 Piu.2:4-5 : « Qu'Apresatz d'eth, pèira viva, regetada peus òmis, mes causida e preciosa davant Diu ; e vosauts medishs, com pèiras vivas, ce edificatz entà formar un ostau espirituau, un sent sacerdoti, entà auherir de las victimas espirituaus, agradivas a Diu per Jèsus Crist ».

Verset 15 : « lo qui me parlava qu'avèva entà mesura ua matrassa d'aur, entà mesurar la vila, las soas pòrtas e la soa muralha. »

Ací, com dens Apo.11:1, qu'ei question de « mesurar » sia, de portar un jutjament, sus la valor de l'Elegida glorificada, sus l'epòca adventista (las 12 pòrtas), e sus la fe apostolica (lo fondament e la muralha). Si la « matrassa » d'Apo.11:1 qu'èra « parièr a ua verga », instrument deu castig, a l'opausat absolut, lo d'aqueth verset qu'ei ua « matrassa d'aur » ; « l'aur » estant lo simbèu de « la fe purificada per l'espròva », segon 1 Piu.1:7 : « entà que l'espròva de la vòsta fe, mei preciosa que l'aur perible (qui totun ei esprovat peu huec), qu'aja entà resultat la lausèja, la glòria e l'aunor, quan Jèsus Crist apareisherà ». La fe qu'ei donc l'étalon deu jutjament de Diu.

Verset 16 : « la vila qu'avèva la fòrma d'un carrat, e la soa longor qu'èra egau a la soa largor . Que mesurè la vila dab la matrassa, e que trobè dotze mila estadis ; la longor, la largor e la hautor que n'èran egaus . »

Lo « carrat » qu'ei en superficia la fòrma ideau perfèita . Que s'ac tròba a l'origina dens l'aspècte deu « sent deus sents » o « lòc plan sent » deu tabernacle bastit au temps de Moïse. La fòrma deu « carrat » qu'ei la pròva d'ua implicacion intelligent, la natura ne presenta pas nat « carrat » perfèit. L'intelligéncia de Diu qu'apareish dens las dimensions deu santuari ebrèu qui èra format d'un alinament de tres « carrats ». Dus qu'èran utilizats entau « lòc sent » e lo tresau, entà « lo sent deus sents » o « lòc plan sent », qui èra exclusivament reservat entà la preséncia de Diu e en consequéncia, separat per « un veu », imatge deu pecat qui Jèsus va expiar en la soa òra. Aqueras proporcions deus tres tèrç qu'èran a l'imatge deus 6000 o tres còps 2000 annadas consacradas a la seleccion deus elegits dens lo projècte salvateur concebut per Diu. Au tèrme d'aquera seleccion, los elegits retienuts que son atau imageds peu « carrat » deu « lòc plan sent » qui profetizava la resulta deu projècte deu salut ; aqueth lòc espirituau vadent accessible pr'amor de la reconciliacion operada per l'aliança en Crist. E lo « carrat » espirituau deu temple descrit que recebó atau lo son fondament lo 3 d'Abriu de 30, quan lo salut debutè per la mort volontària expiatòria deu noste Rédempteur Jèsus-Crist. L'imatge deu « carrat » ne sufiz pas entà complir aquera definicion de la vertadera perfeccion dont la chifra simbolica ei lo « tres ». Tanben, qu'ei-çò la d'un « cubic » qui ns'ei presentada. Avent la medisha mesura, en « longor, largor, e hautor », qu'avem aqueth còp, lo simbèu « tres » de la perfèita perfeccion « cubica », de l'amassada deus elegits recrompats per Jèsus-Crist. En 2030, la construccion de « la vila carrada, (e quitament cubica : « la soa hautor »), lo son fondament e las soas dotze pòrtas » que seràn acabats . En l'atribuïnt ua fòrma cubica, l'Esperit que defend l'interpretacion literau de « vila » qui multitudes lo balhan.

Lo nombre mesurat, « 12000 estadis », que pòrta la medisha significacion qui las « 12000 sagelats » d'Apo.7. Entà crida : $5 + 7 \times 1000$ sia, òmi (5) + Diu (7) x en multitud (1000). Lo mot « estadis » que suggereish la lor participacion a la corsa dont la mira ei d'« emportar lo prètz de la vocacion celèsta » segon l'ensenhament de Paul, dens Phi.3:14 : « que corri cap tà la mira, entà emportar lo prètz de la vocacion celèsta de Diu en Jèsus Crist. » ; e dens 1 Agacin.9:24 : « Ne sabetz pas que los qui corren dens l'estadi que còrrian tots, mes qu'un sol empòrta lo prèmi ? Corretz de faïçon ad ac emportar. » Los Elegits vencedors qu'an corrut e qu'an emportat lo prèmi decernit per Diu en Jèsus-Crist.

Verset 17 : « Que mesurè la muralha, e que trobè cent quaranta quate cobdadas, mesura d'òmi, qui èra la de l'anjo. »

Darrèr las « cobdadas », mesuras enganairas, Diu que'ns revèla lo son jutjament e que'ns revèla qu'entra pas dens la composicion de l'Elegida, qui òmis simbolizats per la chifra « 5 » qui an hèit aliança dab Diu dont la chifra ei « 7 ». Lo totau d'aqueras duas chifras que balha « 12 » qui, au

« carrat », que balha lo nombre « 144 ». La precision « mesura d'òmi » que confirma lo jutjament « d'òmis » elegits recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist. La chifra « 12 » qu'ei atau present dens totas las fasas deu projècte de l'aliança senta concludida dab Diu : 12 patriarcas ebrèus, 12 apòstols de Jèsus-Crist, e 12 tribús entà imager la fe adventista instaurada despuish 1843-1844.

Verset 18 : « la muralha qu'èra bastida en jaspi, e la vila qu'èra d'aur pur, parierà a veire pur. »

Per aqueths simbèus, Diu que revèla la soa apreciacion de la fe demostrada peus sons elegits seleccionats dinc en 1843. Que dispausavan sovent de drin de lutz, mes lo lor testimoniatge de cap a Diu, que compensava e qu'ac comolava d'amor . « l'aur pur e lo veire pur » d'aqueth verset qu'illustran la puretat de las lors amnas . Qu'an sovent renonciat a la lor vita au nom de la hidança qui an plaçada dens las promessas de Diu reveladas per Jèsus-Crist. La hidança plaçada en eth ne serà pas decebuda, que'us arcuelherà eth medish a « la prumèra resurreccion », la deus vertadèrs « morts en Crist », a la prima 2030.

Lo fondament apostolic

Verset 19 : « los fondaments de la muralha de la vila qu'èran ornats de pèiras preciosas de tota espècia : lo prumèr fondament qu'èra de jaspi, lo segond de safir, lo tresau de calcédoine, lo quatau d'esmeralda, »

Verset 20 : « lo cinquau de sardonix, lo sheisau de sardoine, lo setau de chrysolithe, l'ueitau de béryl, lo navau de topazi, lo detzau de chrysoprase, l'onzau de hyacinthe, lo dotzau d'améthyste. »

Diu que coneish las pensadas deus èstes umans e çò qui ressenten en admirant la beutat de las pèiras preciosas quan son talhadas o cortesas. Entà aquerir aqueras causas, daubuns que despensan de las fortunas dinc a se roeinar tant la lor afeccion, entà eras, qu'ei grana . Dens la medisha desmarcha, Diu que va utilizar aqueth ressentit uman entà exprimir los sentiments qui espròva entaus sons hèra-aimats e benurós elegits.

Aqeras diferentas « pèiras preciosas » que ns'ensenhan que los elegits son pas clònes identics, pr'amor que cada persona a la soa pròpia personalitat, suu plan fisic, a l'evidéncia, mes sustot suu plan espiritau, au nivèu deu son caractèr. L'exemple balhat peus « dotze apòstols » de Jèsus que confirma aquera pensada . Enter Jean e Pierre, quau diferéncia ! Totun Jèsus los aimava tots los dus dab e entà la lor diferéncia. La vertadèra riquesa de la vita creada per Diu que's tien dens aqueras diversitats de personalitat qui an totas sabut lo balhar la prumèra plaça dens lo lor còr e tota la lor amna.

L'adventisme

Verset 21 : « las dotze pòrtas qu'èran dotze pèrlas ; cada pòrta qu'èra d'ua sola pèrta . La plaça de la vila qu'èra d'aur pur, com veire transparent.»

Despuish 1843, los elegits seleccionats n'an pas hèit pròva d'ua fe superiora a la deus qui los an precedits dens lo jutjament deu Sauvaire Jutge. Lo simbèu d'« ua sola pèrta » qu'ei devut a l'accès de l'adventisme benesit a la plea compreson deu projècte deu salut divin. Entà Diu, despuish 1843, los elegits adventistas seleccionats que's mòstran dignes de recéber tota la soa lutz. Mes aquesta estant liurada en creishença constanta, sols los darrèrs adventistas dissidents que reciben la darrèra fòrma perfèita de las explicacions profeticas . Çò que vòli díser, qu'ei que lo darrèr adventista seleccionat aurà pas ua valor superiora aus autes recrompats deu temps apostolic. La « pèrta » que senhala la resulta deu projècte salvateur metut en rota per Diu. Que revèla ua experiéncia especifica qui a consistit a restaurar totas las vertats doctrinaus desformadas e atacadas per la fe catolica papau romana e la fe protestanta tombada dens l'apostasia. E entà acabar, que'ns revèla, l'immensa importància qui Diu balha a l'entrada en aplicacion deu decret de Daniel 8:14 a la prima 1843: « Dinc a dus mila tres cents ser matin e la santetat que serà justificada ». « la pèrta » qu'ei l'imatge d'aquera « santetat justificada » qui au contra de las autas pèiras preciosas deu pas èste talhada entà revelar la soa beutat. Dens aqueth contèxte finau l'amassada deus elegits santificats qu'apareish armoniosa, « irrèpréhensible » segon Apo.14:5, balhant a Diu tota la glòria qui merita. Lo sabat profetic e lo setau millenari profetizat per eth que's rejunhen e que's compleishen dens tota la perfeccion deu projècte salvateur concebut peu Diu gran creator. La soa « pèrta de gran prèmi » de Matt.13:45-46 qu'exprimeish tota l'esplendor qui l'a volut balhar.

Los cambiaments grans de la navèra Jerusalèm

L'Esperit que precisa : « la plaça de la vila qu'èra d'aur pur, com veire transparent. » En citant aquera « plaça d'aur pur » sia, de fe pura, que suggereish ua comparason dab la de París qui pòrta l'imatge deu pecat en recebent los noms « Sodome e Egipte » dens Apo.11:8.

Verset 22 : « Ne vivi pas pas de temple dens la vila ; pr'amor que lo Senhor Diu tot poderós qu'ei lo

son temple, atau com l'anhèth. »

Lo temps deus simbèus qu'ei passat, los elegits que son entrats dens lo vertadèr compliment deu projècte salvateur divin. Tau com ac concebem uei sus la tèrra, « lo temple » de l'amassada n'aurà pas mei nada utilitat . L'entrada dens l'eternitat e la realitat que tornarà inutiles « las ombras » qui'us profetizavan segon Col.2:16-17 : « Qui arrés donc ne vse jutge a perpaus deu minjar o deu béver, o a perpaus d'ua hèsta, d'ua lua navèra, o deus sabats : qu'èra l'ombra de las causas a vièner, mes lo còs qu'ei en Crist ». Atencion ! Dens aqueth verset, la formula « sabats » que concerneish « los sabats » ocasionats per las hèstas religiósas e non « lo sabat » setmanèr instaurat e santificat per Diu suu setau dia despuish la creacion deu monde. Tot parièr com la purmèra vienuda deu Crist a tornat inutiles los rites hestius qui ac profetizavan dens l'anciana aliança, l'entrada dens l'eternitat que harà caducas los simbèus terrèstres e que permetrà aus elegits de véder, d'enténer e de seguir l'Anhèth sia, Jèsus-Crist, lo vertadèr sent « temple » divin qui serà, eternaument, l'expression vededera de l'Esperit creator.

Verset 23 : « la vila n'a pas besonh ni deu só ni de la lua entà l'esclairar ; pr'amor que la glòria de Diu l'esclaira, e l'anhèth qu'ei la soa halha . »

Dens l'eternitat divina, los elegits que viven dens ua lutz permanenta shens hont luminosa com lo noste só actuau dont l'existéncia se justifica pas que per l'alternança « dia e nueit » ; « nueit o tenèbras » justificadas pr'amor deu pecat. Lo pecat resolut e desaparegut, ne demora pas plaça qu'entà « la lutz » qui Diu avèva declarada « bona » dens Gen.1:4.

L'Esperit de Diu que demora invisible e Jèsus-Crist qu'ei l'aspècte devath lo quau las soas creaturas ac pòden véder. Qu'ei ad aqueth títol qui ei presentat com « la halha » deu Diu invisible.

Mes l'interpretacion espiirituau que revèla un cambiament gran . Entrats au cèu, los elegits que seràn dirèctament ensenhats per Jèsus, n'auràn pas alavetz mei besonh deu « só », simbèu de l'aliança navèra, ni de la « lua » simbèu de l'anciana aliança judiva ; tots dus estant, segon Apo.11:3, en Escritura, los « dus testimònis » biblics de Diu, utiles entà esclarir los òmis dens la lor descobèrta e la lor compreson deu son projècte salvateur. En resumit, los elegits n'auràn pas mei besonh de la senta Bíblia.

Verset 24 : « las nacions que marcharàn a la soa lutz, e los reis de la tèrra qu'i portaràn la lor glòria . »

« las nacions » concernidas que son las « nacions » celèstas o vadudas celèstas. La « tèrra navèra » estant vaduda, egaument, lo reiaume navèth de Diu, qu'ei aquí que tota creatura viva pòt trobar lo Diu creator. « los reis de la tèrra » qui constitueishen los elegits que van « portar la glòria » de la lor puretat d'amna dens aquera vita etèrna installada sus la « tèrra navèra ». Aquera expression « reis de la tèrra » qui cibra lo mei sovent, pejorativament, las autoritats terrèstras rebèllas, que designa, de faïçon subtila, los elegits dens Apo .4:4 e 20:4 on son presentats « assetats » sus « trònes ». Tot parièr, que legem dens Apo .5:10 : « qu'as hèit d'eths un reiaume e deus sacrificeurs entau noste Diu, e que regnaràn sus la tèrra ».

Verset 25 : « las soas pòrts ne's barraràn pas pas lo dia, pr'amor qu'aquí i aurà pas pas nueit. »

Lo messatge que met en evidéncia la disparicion de l'insecuritat actuau . La patz e la securitat que seràn perfèitas dens la lutz d'un dia etèrne shens fin. Dens l'istòria de la vita, l'imatge de las tenèbras qu'ei estat creat unicament sus la tèrra pr'amor deu combat qui anava opausar la « lutz » divina a las « tenèbras » deu camp deu drac.

Verset 26 : « Que s'i portarà la glòria e l'aunor de las nacions. »

Pendent 6000 annadas los òmis que's son organizats en tribús, en pòbles e en nacions . Pendent l'èra crestiana, en Occident, los pòbles qu'an cambiat los lors reiaumes en nacions e los elegits crestians que son estats seleccionats au demieï d'eras pr'amor de « la glòria e l'aunor » qui an tornadas a Diu, en Jèsus-Crist.

Verset 27 : « N'entrarà pas a lor arren de solhat, ni arrés qui's libe a l'abominacion e a la mensonja ; n'entrarà pas que los qui son escrivuts dens lo libe de vita de l'anhèth ».

Dieu qu'ac confirma, lo salut que hè l'objècte d'ua exigéncia grana de la soa part . Solas las amnas perfèitament puras, hant pròva de l'amor entà la vertat divina, que pòden estar seleccionadas entà obtiéner la vita etèrna. Un còp enquèra, l'Esperit que renovèla lo son reget deu « solhat » qui designa la fe protestanta descaduda dens lo messatge de « sardes » dens Apo.3:4, e la fe catolica dont l'adèpte « se libe a l'abominacion e a la mensonja » religiós e civius. Pr'amor que, los qui apartienon pas a Diu que's dèishan manipular peu drac e los sons demònis.

Un còp de mei, l'Esperit que ns'ac rapèra, las suspresas que son reservadas aus òmis pr'amor que Diu, eth, que coneish despuish la fondacion deu monde los noms deus sons elegits pr'amor qu'eths « que son escrivuts dens lo son libe de vita ». E en precisant « dens lo libe de vita de l'anhèth », Diu qu'exclutz tota religion non crestiana deu son projècte de salut . Avent revelat dens la soa Apocalipsi l'exclusion de las faussas religions crestianas, lo camin deu salut qu'apareish tanben « estret e

sarrat » qui Jèsus l'a declarat dens Mat.7:13-14 : « Entratz per la pòrta estreta. Pr'amor que large ei la pòrta, espaciós qu'ei lo camin qui mian a la perdicion, e que n'i a hèra qui entran per aquí. Mes estreta qu'ei la pòrta, sarrat lo camin qui mian a la vita, e que n'i a drin qui los tròban ».

Apocalipsi 22 : Lo dia shens fin de l'eternitat

La perfeccion deu temps terrèstre de la seleccion divina que s'ei acabada dab Apo .21 : 7 x 3. Lo nombre 22 mèrca paradoxaument ua debuta d'istòria maugrat que constituesca, dens aqueth libe, lo son epilògue. Aquera renavida, qui concerneish « tota causa » segon Diu, qu'ei restacat a la « tèrra navèra e au cèu navèth », tots dus, etèrnes.

Verset 1 : « E que'm mostrè un fluvi d'aiga de la vita, clara com cristau, qui sortiva deu tròne de Diu e de l'anhèth. »

Dens aqueth sublime imatge vivifiante de frescor, l'Esperit que'ns rapèra que l'amassada deus elegits vaduda etèrna, imagée peu « fluvi d'aiga de la vita », qu'ei ua creacion, ua òbra de Diu recreada espirituaument en Crist dont la preséncia vededera ei suggerida per la soa « tròne » ; e açò, peu mejan deu sacrifici de « l'anhèth », Jèsus-Crist ; l'eternitat estant lo hrut de la neishença navèra qui aqueth sacrifici a produsit en çò deus elegits.

« lo fluvi » qu'ei un escorrement d'aiga doça a hòrt debit . Eth imatge la vita qui com eth qu'ei en constanta activitat . L'aiga doça que compausa 75 % deu noste còs terrèstre uman ; qu'ei díser si l'aiga doça l'ei indispensable, e qu'ei la rason entà la quau, Diu que compara la soa paraula, tota tanben indispensable entà obtièner la vita etèrna, a « ua hont de las aigas de la vita » segon Apo.7:17, estant eth medish aquera « hont d'aiga viva » segon Jér.2:13. Dens la soa Revelacion, qu'avem vist dens Apo .17:15 que las « aigas » simbolizan « pòbles » ; ací, lo « fluvi » qu'ei un simbèu deus elegits recrompats vaduts etèrnes .

Verset 2 : « Au miei de la plaça de la vila e seus dus bòrds deu fluvi, qu'i avèva un arbo de vita, produsint dotze còps de la hruta, tornant lo son hrut cada mes, e dont las huelhas servivan a la garison de las nacions. »

Dens aqueth segond imatge, Jèsus-Crist, « l'arbo de vita » que's tròba « au miei » de la soa amassada d'elegits regropats a l'entorn d'eth sus « la plaça » de l'amassada. Qu'ei « au miei » d'eths mes tanben seus lors costats, figurats peus « dus bòrds deu fluvi ». Pr'amor que l'Esperit divin de Jèsus-Crist ei omnipresent ; present pertot e en tots. Lo hrut d'aqueth « arbo » qu'ei « la vita » qui ei renovelada, constantament, puishque « lo son hrut » qu'ei obtienut en cadun deus « 12 mes » de la nosta annada terrèstra. Qu'ei aquí, ua auta beròja imatge de la vita etèrna e ua crida qui ei mantienuda etèrna per la volontat de Diu.

Jèsus qu'a sovent comparat l'òmi a « arbos » frutèrs que « que's jutja aus lors hruts ». Que s'ei atribuït eth medish, autanlèu lo començament dens Gen.2:9, l'imatge simbolic d'un « arbo de vita ». Solament los arbos an entà « vestit », l'ondradura de las lors « huelhas ». Entà Jèsus, la soa « vestit » que simboliza las soas òbras justas e donc la soa recrompa deus pecats deus sons elegits qui'u deven lo lor salut. Atau tot parièr com las « huelhas » deus « arbos » suenhan maldias, las òbras justas complidas per Jèsus-Crist « que gareishen » la maldia mortau deu pecat originau eretat peus elegits despuish Adam e Eve qui avèvan utilizat « huelhas » d'arbos entà cobrir la lor nuditat fisica e espiritua descobèrta per l'experiéncia deu pecat.

Verset 3 : « N'i aurà pas mei anatèma . Lo trône de Diu e de l'anhèth que serà dens la vila ; los sons servidors qu'ac serviràn e que veirà la soa fàcia, »

A partir d'aqueth verset, l'Esperit que s'exprimeish au futur, balhant au son messatge lo sens d'un encoratjament entaus elegits qui van enqüèra dever combàter lo mau e las soas consequéncias dinc au retorn deu Crist e lo lor raubatòri de la tèrra deu pecat.

Qu'ei « l'anatèma », la malediccion deu pecat cometut per Eve e Adam, qui avèva tornat Diu invisible entaus espiars umans. La creacion de l'Israèl de l'anciana aliança n'avèva pas arren cambiat, pr'amor que lo pecat tornava enqüèra Diu invisible. Que's devè enqüèra amagar devath l'aspècte d'un ahoalh de dia vadent esclamejanta de nueit. Lo lòc plan sent deu santuari, que l'èra exclusivament reservat, jos pena de mort entà un contravienent. Mes aqueras condicions terrèstras ne son pas mei . Sus la tèrra navèra, Diu qu'ei vededer per tots los sons servidors, çò que serà lo lor servici que demora enqüèra un mistèri, mes qu'auràn contacte dab eth com los apòstols costejavan Jèsus-Crist e que conversavan dab eth ; cap e cap.

Verset 4 : « e lo son nom que serà seus lors fronts . »

Lo nom de Diu que constitueish lo vertadèr « sagèth deu Diu viu ». Lo repaus deu sabat ne n'ei pas que « lo signe » exterior. Pr'amor que lo « nom » de Diu designa lo son caractèr qui simboliza per las fàcias deus « quate animaues » : « lo leon, lo vedèth, l'òmi, e l'agla » qui illustran perfèitament los contrastes armoniós deu caractèr de Diu : reiau e hòrt, mes prèst au sacrifici, aspècte uman, mes natura celèsta. Las paraulas de Jèsus que's son complidas ; los qui se semblan que s'assemblan . Tanben, los qui partatjan las valors divinas que son estats seleccionats per Diu entà la vita etèrna e que son amassats au prèst d'eth. Lo « front » qu'abriga lo cervèth de l'òmi, lo centre motor de la soa pensada e de la soa personalitat. E aqueth cervèth animat qu'estúdia, que sosca e qu'apròva o que regeta la nòrma de la vertat qui Diu lo presenta entad ac sauvar. Los cervèths deus elegits qu'an aimat la demostracion d'amor organizada per Diu en Jèsus-Crist e qu'an combatut, segon las règlas fixadas, entà vèncer lo mau dab la soa ajuda, entà obtiéner lo dret de viver au prèst d'eth.

Fin finau, tots los qui partatjan lo caractèr de Diu revelat per Jèsus-Crist que's retròban au prèst d'eth entad ac servir eternaument. La preséncia deu « nom » de Diu « escrit seus lors fronts » qu'explica la lor victòria ; e açò, particularament, dens la darrèra espròva de fe adventista dens la quau, los òmis qu'an avut la causida d'inscriver sus « lo lor front », « lo nom de Diu » o lo de la « bèstia » que rebèlla .

Verset 5 : « N'i aurà pas mei nueit ; e n'auràn pas besonh ni de lampa ni de lutz, pr'amor que lo Senhor Diu los esclairarà. E que regnaràn aus sègles deus sègles . »

Segon Gen.1:5, darrèr lo mot « nueit » que's tien lo mot « tenèbras » simbèu deu pecat e deu mau. La « lampa » que designa la Bíblia, la senta paraula escrita de Diu qui revèla la nòrma de « la soa lutz », la deu ben e deu bon. Ne serà pas mei utila, los elegits qu'auràn accès dirèctament au son inspirator divin, mes que consèrva actuaument, sus la tèrra deu pecat, lo son ròtle « esclairant » indispensable qui conduseish, sol, a la vita etèrna.

Verset 6 : « E que'm ditz : Aqueras paraulas que son daubuas e vertadèras ; e lo Senhor, lo Diu deus esperits deus profètas, qu'a enviat lo son anjo entà mostrar aus sons servidors çò qui deu arribar lèstament ».

Entau dusau còp, que trobam aquera afirmacion divina : « Aqueras paraulas que son daubuas e vertadèras ». Dieu que s'esfòrça de convèncer lo legidor de la profecia, pr'amor que la soa vita etèrna ei l'enjòc de las soas causidas. De cap a las soas afirmacions divinas, l'èste uman qu'ei condicionat peus cinc sens qui lo son Creator l'a balhats. Las temptacions que son multiplas e eficaças entad ac desviar espiritualitat. L'insisténcia de Diu que's justifica donc pleament. Lo dangèr entà las amnas qu'ei reau e omnipresent.

Que convien d'actualizar, la nosta lectura d'aqueth verset qui presenta un caractèr literau rare dens aquera profecia. N'i a pas dens aqueth verset nat simbèu, mes l'affirmacion que Diu ei l'inspirator deus profètas qui an escrivut los libes de la Bíblia e qu'en darrèra revelacion, qu'a enviat « Gabriel » cap a Jean, entà que'u revèle en imatge çò qui, en 2020, que va arribar « lèstament », o que s'ei déjà complit, en plan grana partida. Mes enter 2020 e 2030, la mei terribla de las epòcas que va dever estar traversada ; temps espaventables mercats per la mort, la destruccion nucleara, e los terribles « sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu » ; l'òmi e la natura que van terriblament sofrir dinc a desaparéisher.

Verset 7 : « E aquí, que vieni lèstament . Urós lo qui garda las paraulas de la profecia d'aqueth libe ! »

Lo retorn de Jèsus qu'ei anonciat entà la prima 2030. La béatitude qu'ei entà nosautas, dens la mesura on nosautas « que gardaram », dinc a la fin, « las paraulas de la profecia d'aqueth libe » Apocalipsi.

L'advèrbi « lèstament » que defineish l'aparicion sobta deu Crist pontuaument deu son retorn, pr'amor

que lo temps, eth, que s'escor regularament shens acceleracion o ralentiment. Despuish Daniel 8:19, Diu que ns'ac rapèra : « qu'i a un temps mercat entà la fin » : « Puish me ditz : Que't vau aprèner, çò qu'arribarà au tèrme de la colèra, pr'amor qu'i a un temps mercat entà la fin ». Ne pòt pas intervièner qu'au tèrme de las 6000 annadas programadas per Diu entà la soa seleccion d'elegits sia, lo prumèr dia de la prima qui precedeish lo 3 d'Abriu de 2030.

Verset 8 : « Que soi jo Jean, qui èi entenut e vist aqueras causas. E quan avoi entenut e vist, que tombèi aus pès de l'anjo qui'us me mostrava, entà l'adorar me prosternar davant eth. »

Entau segond còp, l'Esperit que'ns vien adreçar la soa mesa en guarda. Dens los tèxtes grècs originaus lo vèrbe « proskunéo » que's traduseish per « se prosternar davant ». Lo vèrbe « adorar » qu'ei un eretatge de la version latina aperada « Vulgate ». L'aire d'arren, aquera maishanta traduccion qu'a preparat lo camin a l'abandon de la prosternation fisica dens la practica religiòsa deu crestianisme apostata dinc au punt d'ac pregar « de pè », pr'amor d'ua auta faussa traduccion deu vèrbe grèc « istèmi », dens Marc 11:25. Dens lo tèxte, la soa fòrma « stékété » qu'a lo sens de « demorar bòrda o perseverar », mes la traduccion Oltramare que sarceish dens la version L.Segond, que l'a tradusit en « stasis » qui significa « de pè » au sens literau. Ua faussa traduccion de la Bíblia que legitima atau, tromposament, ua actitud qu'indigna, arroganta e outrageante de cap au Diu gran creator, lo Totpoderós, de las parts de gents qui pèrden lo sens deu vertadèr sacrat. E n'ei pas la sola ... Qu'ei pr'amor d'aquò que la nosta actitud de cap a las traduccions biblicas deu estar menshidèca e prudenta, açò tant mei que dens Apo.9:11, Diu que revèla l'emplec « destructor » (Abaddon-Apollyon), de la Bíblia escrivuda « en ebrèu e en grèc ». La vertat ne's tròba pas que dens los tèxtes originaus, conservats en ebrèu mes desapareguts e remplaçats entaus escripts grècs de l'aliança navèra. E aquí, qu'ac cau plan reconéisher, la pregària « de pè » qu'ei apareishuda en çò deus credents protestants, ciblat per las paraulas divinas de la « 5au trompeta ». Pr'amor que, paradoxaument, la pregària de jolhs que s'ei perlongada mei longtemps en çò deus catolics, mes ne's ne cau pas estonar, pr'amor qu'ei dens aquera religion catolica qui lo drac conduseish los sons adèptes e las soas victimas a se prosternar davant los imatges talhats defenduts peu segond deus dètz comandaments de Diu ; comandament qu'ignòran los catolics, puishque dens la version romana, qu'ei suprimet e remplaçat.

Verset 9 : « Mes que'm ditz : Garda't d'ac har ! Que soi lo ton companh de servici, e lo deus tons hrairs los profètas, e deus qui gardan las paraulas d'aqueth libe. Adòra Davant Diu prostèrna't. »

La falta cometuda per Jean qu'ei prepausada per Diu com ua mesa en guarda adreçada aus sons elegits : « prenetz garda de non pas tombar dens l'idolatria ! » çò que constitueish la falta principau de las religions crestianas regetadas per Diu en Jèsus-Crist. Qu'organiza aquera scèna de la medisha faïçon qu'organizè la soa darrèra leçon en ordenant aus sons apòstols de préner las lors armas entà l'òra de la soa arrestacion. Au moment vienut, que'us a defendut de'n har usatge. La leçon qu'èra balhada e que disè : « Garda't d'ac har ». Dens aqueth verset, Jean que recep l'explicacion : « Que soi lo ton companh de servici ». Los « anjos », dont « Gabriel », que son, com los òmis, de las creaturas deu Diu creator qui a defendut dens lo dusau deus sons dètz comandaments de's prosternar davant las soas creaturas, davant deus imatges talhats, o deus imatges pintrats ; totas las fòrmas qui pòt préner l'idòla. Que's pòt atau tirar leçon d'aqueth verset en rellevant los comportaments opausats deus anjos. Ací Gabriel, la creatura celèsta mei digna après Micaël, que defendó la prosternation davant eth. D'auta part, Satan, dens las soas aparicions sedusentas, devath los trèits de la « Verge », demanda que'u se lhève deus monuments e deus lòcs de culte entà l'adorar e la servir... la masca luminosa de las tenèbras tomba.

L'anjo que precisa enqüèra « e lo deus tons hrairs, los profètas e deus qui gardan las paraulas d'aqueth libe ». Enter aquera frasa e la d'Apo.1:3 que's relhèva la diferéncia devuda au temps escorrut enter la debuta de l'epòca deu descriptatge, 1980, e lo de la version actuau de 2020. Enter aqueras duas datas, « lo qui lei » qu'a hèit partatjar ad autes mainatges de Diu la lutz descriptada e que son entrats au lor torn dens l'òbra deus « profètas ». Aquera multiplicacion que permet enqüèra a un mei gran nombre d'autes aperats d'accedir a l'eleccion en entenent la vertat revelada, e en la metent en practica concrètament.

Verset 10 : « E que'm ditz : Ne sagèra pas pas las paraulas de la profecia d'aqueth libe. Pr'amor que lo temps ei pròche. »

Lo messatge qu'ei enganaire, pr'amor que s'adreça a Jean, qui Diu a transportat a la nosta epòca finau despuish lo començament deu libe, segon Apo.1:10. Tanben, que devem comprèner que l'ordi de non pas sagerar las paraulas deu libe que m'ei dirèctament adreçat deu temps que lo libe ei entièrament descellé ; que vad alavetz, lo « libe petit obèrt » d'Apo.10:5. E quan ei « obèrt » dab l'ajuda e l'autorizacion de Diu, n'ei pas mei question d'ac tornar barrar per deus « sagelats ». E açò, « pr'amor que lo temps ei pròche » ; a la prima 2021, que demora 9 ans, abans lo retorn gloriós deu Senhor Dieu Jèsus-Crist.

Totun, la prumèra obertura deu « libe petit » qu'a començat après lo decret de Dan .8:14 sia, après 1843 e 1844 ; pr'amor que l'importanta compreson deu subjècte de la darrèra espròva de fe adventista qu'ei devuda a las revelacions balhadas dirèctament per Jèsus-Crist eth medish, o peu son anjo, a la nosta sòr Ellen.G.White, pendent lo son ministèri.

Verset 11 : « Qui lo qui ei injuste sia enquèra injuste, qui lo qui ei solhat que's solha enquèra ; e que lo juste practica enquèra la justícia, e que lo qui ei sent que's santifique enquèra . »

En prumèra lectura, aqueth verset que confirma l'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14. La separacion deus adventistas seleccionats per Diu enter 1843 e 1844 que confirma lo messatge de « sardes » on se tròba los protestants « vius » mes « morts » e « solhats » espirituaument, e los pionèrs adventistas « dignes de la blancor » aperat dens aqueth verset « justícia e santificacion ». Mes l'obertura deu « libe petit » qu'ei progressiva com « lo sendèr deu juste qui's hè enlà creishent com la lutz deu dia, despuish l'auba dinc au son zenit ». E los adventistas pionèrs qu'ignoravan qu'ua espròva de fe los anava crierar enter 1991 e 1994 com l'estudi de la « 5au trompeta » que'u ns'a revelat . Còp d'autas lectures d'aqueth verset que vaden possibles .

Lo temps deu scellage qu'ei de cap a s'acabar puishque legem dens Apo.7:3 : « Ne har pas pas de mau de tèrra, ni a la mar, ni aus arbos, dinc a qu'ajam mercat sagèth lo front deus servidors deu noste Diu. » On cau plaçar l'autorizacion de har mau a la tèrra, a la mar, e aus arbos ? Duas possibilitats qu'existeishen . Abans la « sheisau trompeta » o abans las « sèt darrèrs hlagèths » ? La « sheisau trompeta » constituïnt un sheisau castig d'avertiment balhat per Diu aus pecaires terrèstres, que'm sembla logic dens aqueth cas, de retièner la segonda possibilitat. Pr'amor que los « sèt darrèrs hlagèths de la colèra de Diu » qu'an plan entà cibla, « la tèrra » protestanta e « la mar » catolica. Que consideram que las destruccions complidas per la « sheisau trompeta » n'empachen pas, mes que favorizan la conversion deus elegits aperats recrompats per la sang de Jèsus-Crist.

Qu'ei donc, après la « sheisau trompeta » e juste abans las « sèt darrèrs hlagèths », e pontuaument de l'arrèst deu scellage qui mèrca la fin deu temps de gràcia collectiva e individua que podem enquèra plaçar las paraulas d'aqueth verset : « Qui lo qui ei injuste sia enquèra injuste, qui lo qui ei solhat que's solhe enquèra ; e que lo juste practica enquèra la justícia, e que lo qui ei sent que's santifique enquèra . » Cadun que poirà ací constatar la faïçon dont l'Esperit vien confirmar dens aqueth verset la bona traduccion qui èi presentada entau verset fondamentau « adventista » qui ei Daniel 8:14 : « ... la santetat que serà justificada ». Los mots « justícia e sent » que son hèra apiejats e donc confirmats per Diu. Aqueth messatge qu'anticipa donc l'òra de la fin deu temps de gràcia, mes ua auta explicacion qu'ei la seguenta . Arribant a la fin deu libe, l'Esperit que cibla lo temps on lo libe entièrament descriptat vad lo « libe petit obèr » e a partir d'aqueth moment, la soa acceptacion o lo son refús que va har la diferéncia enter « lo qui ei juste e lo qui se solha » e lo noste Senhor que convida « lo sent a se santificar enquèra ». Que rapèri enquèra que la « solhadura » èra imputada au Protestantisme dens lo messatge de « sardes ». L'Esperit que cibla peus sons prepaus aqueth protestantisme e l'adventisme institucionau qui partatja la soa malediccion despuish 1994, data on l'a reïunt en entrant dens l'aliança ecumenica. L'acceptacion deu messatge descriptat d'aqueth libe que va donc « enquèra un còp, mes la darrèra, har la diferéncia enter lo qui sèrv Diu e lo qui ac sèrv pas » segon Mau.3:18.

Que resumeishi donc las leçons d'aqueth verset. En prumèr, que confirma la separacion adventista deu protestantisme enter 1843 e 1844. En segonda lectura, que s'aplica contra l'adventisme oficiau qui torna dens l'aliança protestanta e ecumenica après 1994. E que prepausi ua tresau lectura qui s'aplicarà a la fin deu temps de gràcia en 2029 abans lo retorn de Jèsus-Crist fixat entà la debuta de la prima qui vien abans lo 3 d'Abriu de la Pâque 2030.

Que'ns demora après aqueras explicacions, a comprèner que la causa de la caduda de l'adventisme institucionau, qui lo conduit a èste « vomit » per Jèsus-Crist dens lo son messatge adreçat a Laodicée, qu'ei mensh lo refús de créder au son retorn entà 1994, qui lo refús de préner en compte l'apòrt de lutz vienut esclarir la vertadèra traduccion de Daniel 8:14 ; ua lutz demostrada d'ua faïçon incontestabla peu tèxte biblic ebrèu originau eth medish. Aqueth pecat ne podèva pas estar que condemnat peu Diu de justícia qui tien pas lo copable entà innocent.

Verset 12 : « Aquí, que vieni lèstament, e la mea retribucion qu'ei dab jo, entà tornar a cadun segon çò qui ei la soa òbra ».

Dens 9 ans, Jèsus que va tornar dens ua glòria divina indescriptibla. Dens Apo.16 a 20, Diu que ns'a revelat la natura de las parts de la soa retribucion reservada aus rebèlles pecaires catolics, protestants e adventistas injustes e intolerants. Que ns'a tanben presentat la part reservada entaus sons elegits adventistas demorats fidèus qui aunoran la soa paraula profetica e lo son sent sabat deu setau dia, dens Apo.7, 14, 21 e 22. « la retribucion » que va « tornar a cadun segon çò qui ei la soa òbra », çò que dèisha drin de plaça aus copables entà se justificar aus uelhs deu Crist. Las paraulas d'auto-justificacion que vaden inutilas pr'amor que serà alavetz tròp tard entà transformar las errors de

las causidas passadas.

Verset 13 : « Que soi l'alfa e l'omèga, lo prumèr e lo darrèr, lo començament e la fin. »

Çò qu'a un començament qu'a tanben ua fin . Aqueth principi que s'aplica a la durada deu temps terrèstre previst per Diu entà la soa seleccion d'elegits. Enter l'alfa e l'omèga, 6000 ans que's seràn escorruts . En l'an 30 lo 3 d'Abriu, la mort expiatòria voluntària de Jèsus-Crist qu'aurà tanben mercat lo temps alfa de l'aliança crestiana de 2000 ans ; la prima 2030 que sonarà en poténcia lo son temps omèga .

Mes l'alfa, qu'ei tanben 1844 dab lo son omèga 1994. E en darrèr, l'alfa qu'ei entà jo e los darrèrs elegits, 1995 dab entà omèga, 2030.

Verset 14 : « Benurós los qui gardan los sons comandaments (e non que lavan las lors raubas), entà aver dret a l'arbo de vita, e d'entrar per las pòrtas dens la vila!»

La segonda fòrma de la « tribulacion grana » qu'ei davant nosautas dab lo son corollari de morts en multituds. Tanben, ce vad urgent d'obtièner la proteccion e l'ajuda de Diu per Jèsus-Crist. Com l'imatge ac suggereish, lo pecaire que deu « gardar los sons comandaments » ; los de Diu e los de Jèsus, « l'anhèth de Diu » çò que significa que deu renonciar a totas las fòrmas qui pòt préner lo pecat. La traduccion velada d'aqueth verset conservada dens las nostas Bibles actuaus qu'ei devuda au catolicisme roman dirigit despuish lo Vatican . Los autes manuscrits, los mei ancians, e donc mei fidèus, que prepausan : « Benurós los qui gardan los sons comandaments ». E com lo pecat ei la transgression de la lei, lo messatge qu'ei desformat e que remplaça la necessària e vitau aubedissença per la simpla revindicacion d'apartenéncia crestiana. A qui profièita lo crimi ? Aus qui van combàter lo Sabat dinc au retorn gloriós de Jèsus-Crist. Lo vertadèr messatge que's resumeish atau : « Benurós lo qui aubedeish au son Creator ». Aqueth messatge ne hè pas que repetir lo qui ei citat dens Apocalipsi 12:17 e 14:12, que sia : « los qui garden los comandaments de Diu e la fe de Jèsus ». Que son los destinataris deu darrèr messatge adreçat per Jèsus . Lo qui jutja lo resultat obtienut qu'ei Jèsus-Crist eth medish, e la soa exigéncia qu'ei a la hautor deus sofriments endurats dens lo son martiri . La recompensa deus elegits seleccionats que serà plan grana ; qu'obtieneràn l'immortalitat, e qu'entraràn dens la vita etèrna per la via adventista simbolizada peus « dotze pòrtas » de la simbolica « navèra Jerusalèm ».

Verset 15 : « Dehòra los cans, los magicians, los impudiques, los murtrèrs, los idolatras, e quau que sia qu'aima e practica la mensonja ! »

Qui son los qui Jèsus nomma atau ? Aquera acusacion mascada que concerneish tota la fe crestiana qui a apostasiat ; la fe catolica, la fe protestanta multiforme dont la fe adventista qui ei entrada dens la soa aliança despuish 1994 ; la fe adventista autan ricament benedida per eth a la debuta de la soa existéncia, e enquèra mei tà çò deus sons darrèrs representants obligats a la dissidéncia. Los « cans » que son los pagans mes tanben, e sustot, los qui pretendèn èste los sons hrais e qu'ac tradeishen . Aqueth tèrme « cans » qu'ei paradoxaument entaus umans occidentaus contemporanèus lo de l'animau tienut entà simbèu de la fidelitat, mes entaus orientaus l'imatge medish de l'exécracion. E ací, Jèsus que contèsta dinc a la lor natura umana e que'us tien entà animaus drin delicats . Los autes tèrmes que confirman aqueth jutjament . Jèsus que confirma los prepaus tienuts dens Apo .21:8 e ací, l'ajustèr deu tèrme « cans » qu'exprimeish lo son jutjament personau . Après la sublima demostracion d'amor qui a balhada aus òmis, arren n'ei pas mei terrible que d'èste tradit peus qui se reclamen d'eth e deu son sacrifici.

Puish, Jèsus que'us tracta de « magicians » pr'amor deu lor comèrci dab los maishants anjos, l'espiritisme, qui a sedusit en prumèra la fe catolica dab las aparicions de la « Verge Marie », causa bibliquement impossibla. Mes los miracles realizats peus demònis que son parièrs a çò qui operavan los « magicians » de Faraon davant Moïse e Aaron.

En los nommant, « impudiques », Jèsus que condemna la liberacion de las costumias mes sustot las alianças religiósas contra-natura qui son realizadas per las glèisas protestantas dab la fe catolica denunciada peus profètas de Diu com serviciu deu drac. Que reproduseishen, « en dròllas », « l'impudicité » de la lor « mair prostituïda Babylone la Grana, » denunciada dens Apo.17:5.

Los apostatas que son tanben deus « murtrèrs » qui s'aprestaràn a tuar los elegits de Jèsus si intervienè pas entaus en empachar peu son gloriós aveniment.

Que son « idolatras » pr'amor que balha mei d'interès a la vita materiau qui a la vita espiritua. Que demoran indiferents quan Diu los prepausa la soa lutz qui regeten effrontément en diabolizant los sons vertadèrs messatgèrs.

E entà acabar aqueth verset, que precisa : « e quau que sia qu'aima e practica la mensonja ! » Çò hant, que denòncia aqueths dont la natura ei estacada a la mensonja, au punt qui son totaument insensibles a la vertat. Que s'a dit gots e colors qui's discuteishen pas ; que n'ei tot parièr amor de la vertat o de la mensonja. Mes entà la soa eternitat, Diu que selecciona, exclusivament, au demieï de las soas creaturas qui la reproduccion umana suscita, las qui an aqueth amor de la vertat.

Lo bilanç finau deu plan deu salut concebut per Diu qu'ei terrible . Que son getats dehòra, successivament, los antédiluviens peccaires endurcis irrépentants, l'anciana aliança judiva incredula, la fe catolica papau romana òrra, la fe ortodòxa qu'idolatra, la fe protestanta au caractèr calvinista, e en darrèra, la fe adventista institucionau, darrèra victima de l'esperit de la tradicion qui las precedentas qu'an tot egaument privilegiat .

Lo messatge « adventista » qu'a avut de fataus consequéncias, prumèr, entaus judius, qui son tombats peu lor refús de créder a la purmèra vienuda deu Messias anonciada dens Dan.9:24 a 27. Dusaument, los crestians getats dehòra per Jèsus qui partatjan tots la culpabilitat de har pròva d'un desinterès entau darrèr messatge « adventista » qui anóncia la soa segonda venguda. La lor manca d'amor entà la soa vertat que'us ei fatau . En 2020, aqueras granas religions oficials que partatjan totas çò terrible messatge qui Jèsus a adreçat en 1843 au protestantisme de l'epòca « sardas » dens Apo.3:1 : « Que passas entà estar vivent, e qu'ès mòrt ».

Verset 16 : « Moi, Jèsus, qu'ei enviat lo men anjo entà vs'atestar aqueras causas dens las Glèisas. Que soi lo brot e la posteritat de David, l'estela brilhanta deu matin.»

Jèsus qu'a enviat lo son anjo Gabriel cap a Jean, e per Jean cap a nosauts, los sons servidors fidèus deus darrèrs dias. Pr'amor que, qu'ei solament uei qu'aqueth messatge entièrament descriptat nse permet de comprèner los messatges qui adreça aus sons servidors e discípols de las sèt epòcas o sèt Amassadas. Jèsus que lhèva lo dobte sus la soa evocacion simbolica d'Apo .5 : « lo brot e la posteritat de David ». Qu'ajusta : « l'estela brilhanta deu matin ». Aquera estela qu'ei lo só mes ne s'identifica pas ad eth que com simbèu. Pr'amor que, de faïçon inconscienta, deus èstes sincèrs qui aiman Jèsus-Crist entau son sacrifici qu'aunoran lo noste só, aqueth astre divinizat peus pagans. Si hèra ne son pas conscients, de las multituds, medishas esclairadas suu subjècte, ne son pas prèstas, ni capablas de comprèner la gravetat d'aquera accion qu'idolatra pagana . Que cau que l'òmi s'oblidè eth medish, entà se méter en plaça de Diu qui ressent las causas de faïçon plan diferenta pr'amor deu hèit qui lo son esperit a seguit pendent près de 6000 ans déjà las accions deus òmis. Qu'identifica cada accion entà çò qui representa reaument ; çò qu'ei pas lo cas deus òmis dont la corta vita se preocupa abans tot de contentar los lors desirs, prioritàriament carnaus e terrèstres, mes qu'ei tanben lo cas deus qui son espirituas e plan religiós e qui demoran blocats per respècte de las tradicions deus pairs.

A la fin deu messatge de Thyatire, l'Esperit que disè a « lo qui vencerà » : « E que'u balharèi l'estela deu matin ». Ací Jèsus que's presenta eth medish com estant « l'estela deu matin ». Lo vencedor qu'obtienerà donc Jèsus e dab eth tota la lutz de la vita qui a en eth la soa hont. La crida d'aqueth tèrme que suggereish tota l'atencion deus vertaders darrèrs « adventistas » sus aqueths versets de 1 Piu.2:19-20-21 : « E que tienem entà d'autant mei certana la paraula profetica, a la quau vosauts hètas plan de prestar atencion, com a ua lampa qui luseish dens un lòc escur, dinc a que lo dia viénia a paréisher e que l'estela deu matin se lhèva dens los vòstes còrs ; sabent tot purmèr vosauts medishs que nada profecia de l'Escritura pòt pas estar un objècte d'interpretacion particulara, pr'amor qu'ei pas per ua volontat d'òmi qu'ua profecia ei jamei estada portada, mes qu'ei possats peu Sent Esperit qu'òmis an parlat de las parts de Diu. » Ne's pòt díser mèlher. Après aver entenu aqueras paraulas, l'elegit que'us transforma en òbras presas en compte per Jèsus-Crist.

Verset 17 : « E l'Esperit e l'esposa que disen : Viens. E que lo qui enten que diga : Viens. E que lo qui a set que viénia ; qui lo qui vòu, que prenga aiga de la vita, gratuïtament ».

Despuish la debuta deu son ministèri terrèstre, Jèsus que lança aqueth aperet : « Viens ». Mes en prenent l'imatge de la « set », que sap que lo qui a pas « set » ne vienerà pas béver. Lo son aperet que serà entenu, unicament, peus qui an « set » d'aquera vita etèrna qui la soa justícia perfèita nse prepausa per la soa sola gràcia, com un segond astre. Jèsus sol que n'a pagat lo prèmi ; que l'auhereish donc « gratuïtament ». Nada « indulgència » catolica o divina ne permet pas de l'obtièner a prèmi d'argent. Aqueth aperet universau que prepara ua amassada d'elegits gessits de totas las nacions e de totas las originas. L'aperet « Viens » que vad la clau d'aqueth regropament d'elegits qui l'espròva de fe deus darrèrs dias va crear. Mes, que viuràn l'espròva dispersats sus la tèrra e ne seràn pas amassats que quan Jèsus-Crist tornarà dens la soa glòria entà los tirar de la tèrra deu pecat.

Verset 18 : « Qu'ac declari a quau que sia qu'enten las paraulas de la profecia d'aqueth libe : Si quauqu'un qu'i ajusta quauquarren, Diu qu'ac fraparà hlagèths descrivuts dens aqueth libe ; »

L'Apocalipsi n'ei pas un libe biblic ordinari . Qu'ei ua òbra literària divinament codada dens un lengatge biblic qui pòden reconéisher los qui sondan la Bíblia entièra de la debuta a la fin. Expressions que vaden familiaras a fòrça de lecturas renoveladas . E las « concordanças biblicas » que permeten de retrobar de las expressions analògas. Mes justament, pr'amor que lo son còdi ei plan precis, los traductors e transcripteurs que son previenuts : « Si quauqu'un qu'i ajusta quauquarren, Diu qu'ac fraparà hlagèths descrivuts dens aqueth libe ».

Verset 19 : « e si quauqu'un que supprimeish quauquarren de las paraulas deu libe d'aquera profecia,

Diu que suprimirà la soa part de l'arbo de la vita e de la vila senta, descrivuts dens aqueth libe. »

Entà las medishas rasons, Diu miaça lo qui «que supprimeish quauquarren de las paraulas deu libe d'aquera profecia ». Lo qui prenerà aqueth risc qu'ei egaument previenut : « Diu que suprimirà la soa part de l'arbo de la vita e de la vila senta, descrivuts dens aqueth libe ». Los cambiaments relhevats qu'auràn donc de terriblas consequéncias entaus qui los auràn cometuts.

Qu'atiri la toa atencion sus aquera leçon . Si la modificacion d'aqueth libe codat incomprendible ei punida per Jèsus-Crist d'aqueras duas faïçons rigorosas, qui'n serà entau qui regetarà lo son messatge descodat perfèitament compendible ?

Dieu qu'a bonas rasons de presentar clarament aquera mesa en guarda, pr'amor qu'aquera Revelacion, dont los mots son causits per eth, qu'ei medisha valor qui lo tèxte deus sons « dètz comandaments » « gravats deu son dit sus taulas de pèira ». Solament, dens Dan.7:25, qu'a profetizat que la soa « lei » reiau seré « cambiada » atau com lo « temps ». L'accion que s'ei complida, que l'avem vist, per l'autoritat romana successivament imperiau en 321, puish papau, en 538. Aquera accion qui a jutjada « arroganta » que serà punida de mort, e Diu que ns'exòrta a non pas reproduir, de cap a la profecia, aqueth tipe de fauta que condemna fèrmament.

L'òbra de Diu que demora la soa òbra quau que sia lo temps on ei realizada. Lo descriptatge de la soa profecia qu'ei impossible shens la soa direccion . Açò que significa que l'òbra descriptada ei medisha valor qui la qui ei criptada. Pren donc consciéncia qui aqueth obratge on la pensada de Diu ei revelada en clar qu'ei d'ua plan hauta « santetat ». Que constitueish l'ultime « testimoniatge de Jèsus » qui Diu adreça aus sons darrèrs servidors adventistas deu setau dia dissidents ; e au còp, dab la practica deu vertadèr sabat deu dissabte, qu'ei en 2021, la darrèra « santetat justificada » programada despuish l'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14 en 1843.

Verset 20 : « lo qui atèsta aqueras causas dit : Quiò, que vieni lèstament . Amèn ! Vien, Senhor Jèsus ! »

Pr'amor que contien las darrèras paraulas qui Jèsus-Crist a adreçadas aus sons discípol, aqueth libe Apocalipsi qu'ei d'ua plan hauta santetat . En eth, que retrobam l'equivalent de las taulas de la lei, gravadas deu dit de Diu e remesas a Moïse. Jèsus qu'atèsta ; qui gausarà contestar aquera atestacion divina ? Tot qu'ei dit, tot qu'ei revelat, n'a pas mei arren a díser si ei pas : « Quiò, que vieni lèstament ». Un simple « Quiò » qui engatja tota la soa persona divina, qu'ei díser si la soa venguda pròcha ei certana pr'amor que renovèla la soa promessa : « que vieni lèstament » ; un « lèstament » datat qui pren tot lo son sens : a la prima 2030. E que confirma la soa declaracion en disent « Amèn » ; çò que significa : « En vertat ».

Qui ditz alavetz : « Viens, Senhor Jèsus » ? Segon lo verset 17 d'aqueth capítol, que son « l'Esperit e l'esposa ».

Verset 21 : « Qui la gràcia deu Senhor Jèsus sia dab tots los sents ! »

Aqueth darrèr verset de l'Apocalipsi que clau lo libe en evocant « la gràcia deu Senhor Jèsus ». Qu'ei un tèma qui ei sovent estat opausat a la lei, a la debuta de l'Amassada crestiana. Ad aquera epòca, la gràcia qu'èra opausabla a la lei peus qui refusavan l'auhèrta deu Crist. L'eretatge de la lei peus judius que hasèva que vedèn pas la justícia divina qui per era. Jèsus ne'us volèva pas tirar a l'aubedissença de la lei mes que vienè « complir » çò que los sacrificis animalèrs avèvan profetizat dinc a eth. Qu'ei pr'amor d'aquò qu'a dit dens Mat.5:17 : « Ne credetz pas que sii vienut entà abolir la lei o los profètas ; que soi vienut non entà abolir, mes entà complir ».

Lo mei estonant qu'ei d'entèner crestians opausar la lei e la gràcia. Pr'amor que, com l'apòstol Pau l'explica, la gràcia qu'a entà mira d'ajudar l'òmi a complir la lei au punt qui Jèsus declara dens Jean 15:5 : « Que soi lo pè, qu'ètz los sherments . Lo qui demora en jo e en qui demori pòrta hèra hrut, pr'amor que shens jo ne podetz pas arren har ». De quaus causas a « har » ce parla e de quau « hrut » e s'ageish ? Respècte de la lei qui la soa gràcia hè possibla gràcias a la soa ajuda en Sent Esperit.

Qu'estosse estat desirable e salutari que « la gràcia deu Senhor Jèsus qu'estossi », e qu'avosse podut agir, « en tots » ; mes aqueth verset desformat qu'exprimesca solament un vòt irrealizable. Que desiram dejà tots, qui sian plan nombrós ; lo mei nombrós possible ; lo noste remirable Diu, Creator e Sauvaire lo meriti ; que n'ei suprèment digne . En precisant « dab tots los sents », lo tèxte originau que lhèva tota ambigüitat ; la gràcia deu Senhor ne podent pas profieitar exclusivament que lor, aqueths « qui santifica per la soa vertat » (Jean 17:17). E aus qui pensan aténher la vita etèrna en manllevant lo camin dont se reivindica Jèsus-Crist, que rapèri qu'entra « camin » e « vita », qu'i a l'immancabla « vertat », segon Jean 14:6. ne'n desagrade pas aus rebèlles qui's reclaman de la benediccion d'aqueth verset, despuish 1843, la gràcia deu Senhor ne profièta pas qu'aus qui santifica per la restauracion deu son repaus deu sent Sabat lo dissabte. Qu'ei aquera accion qui associada au testimoniatge d'amor entà la soa « vertat » hèit deus elegits los sents dignes de la gràcia dont ei question. Donc la gràcia pòt pas èste dedicada a « tots ». Atencion donc a las maishantas traduccions

enganairas de la Bíblia, qui conduseishen a ua terribla desillusion finau los qui entau lor malaür se premen !

La Revelacion divina presentada dens aqueth obratge qu'ei vienuda confirmar las leçons profetizadas dens lo raconte de la Genèsi dont avem podut relhevar l'importància vitau. A la fin d'aqueth obratge, que'm sembla utile de raperar aqueras leçons principaus. Açò que's justifica e que precisi enqüèra que dens lo noste monde contemporanèu, la fe crestiana qu'ei massivament presentada devath ua fòrma desformada devuda a l'eretatge cultuel deu catolicisme roman. La vertat exigida per Diu qu'ei demorada dens l'estat simple e logica comprés peus prumèrs apòstols de Jèsus-Crist mes aquera simplicitat sovent ignorada que vad, peu son caractèr minoritari, complèxe entaus non-iniciats. En efèit, entà identificar los darrèrs sents de Jèsus-Crist deus darrèrs dias e l'estructura espiritua de l'Apocalipsi, lo decret de Daniel 8:14 qu'ei indispensable . Mes entà identificar aqueth decret, l'estudi deu libe entièr de Daniel e lo descriptatge de las soas profecias que son egaument indispensables . Aqueras causas compresas, l'Apocalipsi nosautas libe los sons secrets. Aqueths estudis necessaris qu'explican la dificultat encontrada quan ns'esforçam de convèncer l'òmi de la nosta epòca incredula en Occident, e tot particularament, en França.

Jèsus qu'a dit que nat ne pòt pas vièner ad eth si ei pas lo Pair qui lo qu'i conduseish e qu'a dit tanben, a perpaus deus sons elegits, qui deven estar neishuts d'aiga e d'Esperit. Aqueths dus ensenhaments que significan de faïçon complementària qui Diu coneish la natura espiritua deus sons elegits au demiei de totes las soas creaturas. En consequéncia, cadua d'era que va reagir segon aquera natura qui l'ei net ; tanben lo qui a prejudjats favorables au sabat déjà practicat peus judius qu'acceptarà shens tròp de dificultats las revelacions profeticas qui ac mòstran exigít per Diu despuish 1843. A l'inverse, lo qui a prejudjats desfavorables au son subjècte, que regetarà tots los arguments biblics presentats e que's trobarà bonas rasons entà justificar lo son refús. Compréner aqueth principi que'ns protegeish contra tota desillusion a perpaus deus a qui presentam la vertat deu Crist. En revelant la vertat de la pensada divina, la profecia que balha tota la soa poténcia a « l'Evangèli etèrne » qui los discípls de Jèsus deven « ensenhar a las nacions dinc au cap deu monde ».

Los « bèstias » de l'Apocalipsi

Cronologicament e successivament los enemics de Diu e deus sons elegits que son apareishuts en imatge de « bèstias ».

La prumèra que designa la Roma imperiau imagée peu « dragon aus dètz còrns e sèt caps portant diadèmas », dens Apo.12:3 ; « los Nicolaites » dens Apo.2:6 ; « lo drac » dens Apo.2:10.

La dusau que concerneish la Roma catolica papau imagée per « la bèstia qui monta mar, aus dètz còrns portant diadèmas e sèt caps » d'Apo.13:1 ; « lo trône de Satan » dens Apo.2:13 ; « la hemna Jézabel » dens Apo.2:20 ; « la lua tenhuda de sang » dens Apo.6:12 ; « lo tèrç frapat de la lua » de la « quatau trompeta » dens Apo.8:12 ; « la mar » dens Apo.10:2 ; « la matrassa parièra a ua verga » dens Apo.11:1 ; « la coda » deu « dragon » dens Apo.12:4 ; « la sèrp » dens Apo.12:14 ; e « dragon » deus versets 13, 16 e 17 ; « Babylone la grana » dens Apo.14:8 e 17:5.

La tresau cibra l'ateïsme revolucionari francés, imagé per la « bèstia qui monta abisme » dens Apo.11:7 ; la « tribulacion grana » dens Apo.2:22 ; la « quatau trompeta » dens Apo.8:12 ; « la boca qui engloteish lo fluvi » qui simboliza lo pòble catolic, dens Apo.12:16. Açò que concerneish la prumèra fòrma deu « segond malaür » citat dens Apo.11:14. La soa segonda fòrma que serà complida per la « sheisau trompeta » d'Apo.9:13 sia, segon Apo.8:13 au títol de « segond malaür », qu'entra lo 7 de Març de 2021 e 2029, devath l'aspècte reau d'ua Tresau Guèrra Mondiau acabant en guèrra nucleara. Lo genocidi uman qui despòbla la tèrra (l'abisme) qu'ei lo ligam establít enter « la quatau e la sheisau trompeta ». Los detalhs suu desvolopament d'aquera guèrra que son revelats dens Dan .11:40 a 45.

La quatau « bèstia » que designa la fe protestanta e la fe catolica, la soa aliada, dens la darrèra espròva de fe de l'istòria terrèstra. Era « que monta tèrra », dens Apo.13:11 ; çò que significa qu'ei era medisha, sortida de la fe catolica simbolizada per « la mar ». En aclapaira majoritat, l'epòca de la Refòrma qu'a metut en plaça ua religion protestanta, aus aspèctes multiples, mercada per l'apostasia, testimoniant dens las òbras de Jean Calvin, d'un caractèr guerrièr, dur, crudèu, e persécuteur. L'entrada en aplicacion deu decret de Dan.8:14, que la condemna globaument a partir de la prima 1843.

La fe adventista institucionau, sortida viva de l'espròva de fe protestanta de 1843-1844, qu'ei tornada tombar e tornada cap tà l'estatut de la fe protestanta e la soa malediccion divina despuish l'auton 1994 ; açò pr'amor deu reget oficiau de la lutz profetica divina revelada dens aqueth obratge autanlèu 1991. Aquera mort espiritua de la fòrma institucionau qu'ei profetizada dens Apo .3:16 : « que't vomirèi de la mea boca ».

Los darrèrs compliments de las profecias que son davant nosautas, e la fe de cadun que va èste esprovada . Lo Senhor Jèsus-Crist que reconeisherà, au demiei de tots los èstes umans, los e las qui

l'apartienien sia, los qui arcuelhen las soas revelacions vitaus hrut de l'amor divin, dab gai e fidelitat reconeishenta.

Pontuament de la darrèra causida, los elegits que's distinguiràn peu hèit qui saberàn perqué los descaduts que tomban, la Revelacion divina que harà atau la diferéncia enter las sauvats e los perduts a los quaus autanlèu l'epòca apostolica « Efès », dens Apo.2:5, Diu que disè : « sovien-te donc d'on ès tombat » ; e en 1843, dens l'epòca « sardas », que disè tanben aus protestants, dens Apo.3:3 : « remembra't com as recebut e entenut ; e guarda e repenteish-te » ; açò dinc aus adventistas descaduts despuish 1994, qui maugrat qu'observators deu sabat, que reciben de Jèsus, aqueth messatge d'Apo.3:19 : « Jo que repreni e que castigui tots los qui aimi ; aja donc zèle e repenteish-te ».

En preparant aquera Revelacion profetica, lo Diu creator, encontrat dens la persona de Jèsus-Crist, que s'ei balhat la mira de perméter aus sons elegits d'identificar clarament los lors enemics ; la causa qu'ei hèita e la mira de Diu qu'ei atenhuda . Atau enriquida espirituaument, la soa Elegida que vad « l'Esposa preparada entau repaish de las Nòças de l'Anhèth ». Que l'a « revestida de fin lin blanc qui son las òbras justas deus sents » dens Apo.19:7. Tu qui a pres coneishença deu contienut d'aqueth obratge, si as l'astre e la benediccion d'èste deu lor nombre, « prepara't a l'encontre de ton Diu » (Amos 4:12), dens la soa vertat !

Mentre que lo descriptatge de las profecias misteriosas de Daniel e Apocalipsi qu'ei entièrament efectuat e que lo temps deu vertadèr retorn deu Crist ei adara coneishut de nosauts, aquera question de Jèsus-Crist citada dens Luc 18:8 estaca planar un dobte per tan drin engüeishant : « Que vs'ac disi, que'us harà lèstament justícia . Mes, quan lo Hilh de l'òmi viénia, ce trobarà la fe sus la tèrra ? ». Pr'amor que l'abondància de la coneishença intellectuau de la vertat saberé pas compensar lo flaquèr de la qualitat d'aquera fe. L'umanitat qui va èste confrontada au retorn de Jèsus-Crist que s'ei desvolopada dens un climat favorable a totas las fòrmas de l'egoïsme hèra encoratjat. L'escaduda individuau qu'ei vaduda la mira a aténher a quau que sia prèmi, qu'estó-çò en espotint lo son vienent e açò pendent un long temps de patz mondiau sus mei de 70 annadas. Quan se sap que las valors deu cèu prepausadas per Jèsus-Crist son en opausat absolut ad aquera nòrma de la nosta epòca, la soa question qu'apareish tragicament justificada, pr'amor que pòt concernir gents qui's credèn « elegits », mes ne demoraràn pas entau lor malaür que dels « aperats » ; pr'amor que Jèsus aurà pas trobat a lor la qualitat de la fe exigida entà èste dignes de la soa gràcia.

La letra carada mes l'Esperit que vivifica

Aqueth darrèr capítol que vien completar lo descriptatge de la Revelacion Apocalipsi. En efèit, que vieni de presentar los còdis biblics qui permeten d'identificar los simbèus qui Diu utiliza dens las soas profecias, mes mentre que la lor mira ei de revelar la soa exigéncia deu retorn deu sabat despuish 1843-1844, lo mot sabat n'apareish pas un sol còp dens aqueths tèxtes profetics de Daniel o d'Apocalipsi. Qu'i ei tostemps suggerit mes non citat clarament. La rason de non pas pas ac nommar clarament qu'ei que la practica deu sabat ei ua normalitat de basa de la fe crestiana apostolica, pr'amor que cadun que pòt constatar que lo subjècte deu sabat ei pas jamei estat subjècte de controversia enter los judius e los prumèrs apòstols, discípolos de Jèsus-Crist. Totun, lo drac n'a pas cessat de l'atacar, en incitant, en prumèrs los judius au « solhar », puish en segonds los Crestians, en ac hant totaument « ignorar ». Entà arribar ad aqueth resultat, qu'a inspirat de faussas traduccions deus tèxtes originaus qui ac mencionavan. Tanben, aquera presentacion de la vertat divina ne seré pas completa shens la denòncia d'aqueras odiosas malahèitas, dont las victimas son, en prumèr, Diu en Jèsus-Crist, puish los a qui la soa mort expiatòria auré podut auherir la vita etèrna.

Qu'afirmi, davant Diu, qui existeish pas dens los escrits de l'anciana e de l'aliança navèra, sia, la Bíblia tota entièra, nat verset qui ensenha un cambiament de l'estatut deu sabat deu quatau deus sons dètz comandaments ; en mei, santificat per Diu, autanlèu la debuta de la soa creacion deu noste

monde terrèstre.

Despuish l'apostasia protestanta devuda a l'entrada en aplicacion deu decret de Daniel 8:14, a la prima 1843 dinc a uei lo dia, la lectura de la Bíblia carada. Qu'ac precisi, n'ei pas la Bíblia qui tua voluntàriament, qu'ei l'usatge qui n'ei hèit a partir d'errors de traduccions qui apareishen dens las versions tradusidas deus tèxtes originaus « ebrèus e grècs » ; mes qu'ei sustot tanben un problèma devut a de maishantas interpretacions. Dieu que confirma eth medish la causa, en imatge, dens Apo.9:11 : « Elles qu'avèvan sus eras com rei l'anjo de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon ». Que rapèri ací lo messatge amagat dens aqueth verset : « Abaddon e Apollyon » que signifiquen, « en ebrèu e en grèc » : Destructor. « l'anjo de l'abisme » destrusit la fe en utilizant las « dus testimònis » biblics d'Apo.11:3.

Egaument, despuish 1843, las dalhas credents qu'an cometut duas errors dens la lor lectura deu testimoniatge istoric de la Bíblia. La prumèra qu'ei d'aver balhat mei d'importància a la neishença de Jèsus-Crist qui a la soa mort e la segonda qu'ahorteish aquera error, en balhant mei d'importància a la soa resurreccion qui a la soa mort. Aquera dobla error que testimònia contra eths, pr'amor que la demostracion de l'amor de Diu entà las soas creaturas pausa, essenciaument, sus la soa decision voluntària de balhar, en Crist, la soa vita entà la recrompa deus sons elegits. Priorizar la resurreccion de Jèsus que consistèish a desformar lo projècte salvateur de Diu, e aquò que pòrta entaus copables la consequéncia de's copar d'eth e de rómper la soa aliança senta, juste e bona. La victòria deu Crist que pausa sus la soa acceptacion de la mort, la soa resurreccion n'ei pas que l'urosa e justa consequéncia de la soa perfeccion divina.

Colossiens 2:16-17 : « Qui arrés donc ne vse jutge a perpaus deu minjar o deu béver, o a perpaus d'ua hèsta, d'ua lua navèra, o deus sabats : qu'èra l'ombra de las causas a vièner, mes lo còs qu'ei en Crist .»

Aqueth verset qu'ei sovent utilizat entà justificar l'arrèt de la practica deu « sabat » setmanèr. Duas rasons que condemnan aquera causida . La prumèra qu'ei que l'expression « sabats » que designa « los sabats » occasionats per las « hèstas » religiosas annaus ordenadas per Diu dens Lévitique 23. Que s'ageish de « sabats » mavedís qui's plaçan au començament e a còps a la fin deu temps de las « hèstas » religiósas. Que son evocats per l'expression « ne haratz pas nada òbra servila en aqueth dia ». N'an pas rapòrt dab « lo sabat » setmanèr que lo lor nom « sabat » qui significa « cessar, se pausar » e qui apareish peu purmèr còp dens Gen.2:2 : « Diu que's pausè ». Que cau d'alhors relhevar que lo mot « sabat » citat dens lo tèxte ebrèu deu quatau comandament n'apareish pas dens la traduccion L.Segond qui ac designa, unicament, dab lo nom de « dia deu repaus » o « setau dia ». Totun i repren la soa rasic deu vèrbe citat dens Gen.2:2 : « lo repaus » sia, « lo sabat » qui nomma clarament la version J.N.Darby de la Bíblia.

La dusau rason qu'ei la seguenta : Paul qu'a dit au subjècte « hèstas e sabats » qui son « ombres de las causas a vièner » sia, de las causas qui profetizan ua realitat qui anava o que va vièner. En supausant que lo « sabat deu setau dia » sia concernit dens aqueth verset, que demora ua « ombra a vièner » dinc a l'arribada deu setau millenari qui profetiza. La mort de Jèsus-Crist qu'a revelat lo sens deu « sabat deu setau dia » qui profetiza, pr'amor de la soa victòria suu pecat e la mort, las « mila ans » celèstes pendent los quaus los sons elegits jutjaràn los morts terrèstres e celèstes descaduts.

Dens aqueth verset, « las hèstas, las luas navèras » e los lors « sabats » qu'èran restacadas a l'existéncia de la fòrma nacionau de l'Israèl de l'anciana aliança. En instaurant, per la soa mort, l'aliança navèra, Jèsus-Crist qu'a tornat aqueras causas profeticas inutilas ; que devèn cessar e desaparéisher com ua « ombra » qui s'esfaça davant la realitat deu son ministèr terrèstre complit. Mentre que lo « sabat » setmanèr espèra, eth, la venguda deu setau millenari entà encontrar la soa realitat profetizada e pèrder la soa utilitat.

Paul que cita egaument « ac minjar e lo béver ». En fidèu servidor, que sap que Diu s'ei exprimit sus aqueras causas dens Lévitique 11 e Deutéronome 14 on prescriu los aliments purs autorizats e los impurs defenduts. Los prepaus de Paul ne miran pas a contestar aqueras ordenanças divinas mes unicament las opinions umanas (qui arrés...) exprimidas sus aqueth subjècte que va desvolopar dens Romans 14 e 1 Agacin.8 on la soa pensada apareish mei clarament. Lo subjècte que concerneish los aliments sacrificats a las idòlas e a las faussas divinitats. Que rapèra aus elegits qui forman l'Israèl espirituau de Diu, los lors devers de cap a eth, disent dens 1 Agacin.10:31 : « Sia donc que minjavatz, sia que bevètz, sia que haciatz quauqua auta causa, hèitas tot entà la glòria de Diu ». Diu, ce ei glorificat peus qui ignòran e e mesprèsan las soas ordenanças reveladas sus aqueths subjèctes ?

Qu'ei Jacques, lo hrair de Jèsus qui s'exprimeish au nom deus apòstols a perpaus de la circoncision, dens Actes 15:19-20-21 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que jo , que soi d'avís de non pas inquietar los de las nacions qui's viran cap tà Diu, mes de'us escrìver que s'abstienèn de las solhaduras de las idòlas, e

de la fornicacion, e de çò qui ei estofat, e de la sang ; pr'amor que Moïse, autanlèu las generacions ancianas, qu'a dens cada vila los qui ac presiquen, estant lejut dens las sinagògas cada sabat ».

Sovent utilizats entà justificar la libertat deus pagans convertits de cap au sabat, aqueths versets que constitueishen au contrari la pròva melhora de la soa practica encoratjada e ensenhada peus apòstols. En efèit, Jacques qu'estima qu'ei pas utile de'us impausar la circoncision e que resumesca los principis essenciaus pr'amor que l'ensenhament religiós apregondit los serà presentat quan se tornaràn « cada sabat » dens las sinagògas judivas de las lors localitats.

Aute pretèxe servint a justificar la cessacion deu classament pur e impur deus aliments : la vision balhada a Pierre dens Actes 10. La soa explicacion qu'ei desvolopada dens Actes 11 on identifica los « animaïms impurs » de la vision aus « òmis » pagans vienuts ac pregar de s'anar en çò deu centurion roman « Corneille ». Dens aquera vision, Diu imatge la natura impura deus pagans qui ac sèrven pas e que sèrven de faussas divinitats . Totun la mort e la resurreccion de Jèsus-Crist que pòrta un cambiament gran entà eths, pr'amor que la pòrta de la gràcia los ei obèrta per la fe au sacrifici expiatòri de Jèsus-Crist. Qu'ei per aquera vision qui Diu ensenha a Pierre aquera nautat. En consequéncia, lo classament pur e impur establît per Diu, dens Lévitique 11, demora e que's perlonga dinc au cap deu monde . Lhevat qué, despuish 1843, dab lo decret de Dan.8:14, l'alimentacion deus èstes umans que repren la nòrma de la « santificacion » originau establida e ordenada dens Gen.1:29 : « E Diu dit : Aquí, que vs'èi balhat tota planta portant semença, qui ei sus la fàcia de tota la tèrra, e tot arbo dens lo quau i a un hrut d'arbo, portant semença ; aquò que'vs serà entà neuritud ».

Jèsus qu'a balhat la soa vita dens la tortura fisica e mentau entà salvar los sons elegits. Ne dobla pas deu plan haut nivèu de santetat qu'aquera mort passionada exigisca en retorn de las parts d'aqueth o la qui sauve. En vertat !

Lo temps terrèstre de Jèsus-Crist

La pèrta deu sabat deu 20 de Març de 2021

Autanlèu la debuta deu men ministèri, qu'èri convençut, e que l'èi cantat, qui « Jèsus qu'ei neishut a la prima ». En aqueth sabat deu 20 de Març de 2021, l'equinòcci de la prima que s'ei situat a 10h 37mn a la debuta d'ua reünion espiutau. L'Esperit que m'a conduït alavetz a recercar las pròvas de çò qui èra pas dinc aquí qu'ua simpla conviccion de fe. Un calendari judiu que ns'a permetut de situar lo moment de l'equinòcci de la prima de l'annada – 6 abans la nosta datacion oficiau crestiana de la neishença deu noste Sauvaire, au « sabat » deu 21 de Març.

Perqué l'an – 6 ?

Pr'amor que la nosta datacion oficiau de la neishença de Jèsus-Crist ei estada bastida sus duas errors. Qu'ei solament au sègle 6au de la nosta èra, qui lo monge catolic Denys-lo-petit s'ei estacat a establir un calendari. Fauta de precisions biblicas o istoricas, qu'a plaçat aquera neishença sus la data de la mort deu rei Hérode qui a plaçada en 753 de la fondacion de Roma. Despuish los istorians qu'an confirmat ua error de 4 annadas dens lo son calcul ; çò que plaça la mort de Hérode en 749 de la fondacion de Roma. Mes, Jèsus qu'ei neishut abans la mort de Hérode e Matt.2:16 que'ns pòrta ua precision qui chifra a « dus ans » l'atge de Jèsus au moment deu « massacre deus innocents » ordenat peu rei Hérode irritat, pr'amor que sofriva e que sentiva vièner la mort qui l'anava desarrigar a las gaudenças deu poder. Lo detalh qu'ei important, pr'amor que lo tèxte precisa, « dus ans, segon la data dont s'èra suenhosament enquerit au prèns deus magues ». Apondut aus quate ans de l'error precedent, l'an – 6, o 747 de la fondacion de Roma, qu'ei establida bibliquement .

L'equinòcci de la prima de l'an – 6

Tombant sus un sabat, en aquera annada – 6, la Bíblia que ns'apren qu'un anjo s'ei presentat a « pastors qui velhavan los lors tropèths ». Lo sabat defendut lo comèrci mes pas que la garda e lo suenh balhat aus animaïms ; Jèsus que l'a confirmat en disent : « lo quau d'enter vosauts si a ua aulha

qui tomba dens ua hòssa ne vien pas la en desliurar, un quite dia de sabat ? ». Atau per un anjo, la neishença deu « Bon Berger », sauvaire e que guida aulhas umanas qu'estó anonciada, en prumèr, aus pastors umans gardians protectors de las aulhas animaues. L'anjo que precisè : « ... pr'amor qu'uei, dens la ciutat de David, que vs'ei neishut un sauvaire, qui ei lo Crist, lo Senhor ». Aqueth « uei » qu'èra donc lo dia deu sabat e l'anóncia estant hèita de nueit, la neishença de Jèsus que's situa enter 18 òras, debuta deu sabat, e l'òra nocturna de l'annonciacion hèita per l'anjo aus pastors. Que devem adara establir l'òra precisa o, dens lo quadrant orari d'Israèl, l'equinòcci de la prima de l'annada – 6 que s'ei complit . Mes aquò n'ei pas enqüèra possible pr'amor que dispausam pas de nada entresenha sus aquera epòca.

La neishença de Jèsus un dia de sabat que torna lo projècte salvateur divin luminós e perfèitament logic. Jèsus qu'a declarat estar eth, lo « Hius de l'Òmi », « lo Mèste deu sabat ». Pr'amor que lo sabat ei provisòri e la soa utilitat que's perlonga dinc au dia de la soa segonda venguda, aqueth còp poderós e gloriós. Jèsus que balha au sabat tot lo son sens puishque profetiza lo repaus deu setau millenari ganhat entaus sons sols elegits per la soa victòria suu pecat e sus la mort.

Entà mercar la soa entrada dens l'atge adulte, atjat de « dotze ans », Jèsus qu'intervien espirituaument au prè deus religiós qui questiona a perpaus deu Messias anonciat dens las sentas Escrituras. Separat deus sons parents qui ac cèrcan pendent tres dias, que hè pròva de la soa independéncia divina e de la soa consciéncia de la soa mission en favor deus umans terrèstres.

Que vien puish lo temps deu son ministèri terrèstre actiu e oficiau. Los ensenhaments de Daniel 9:27 la presenta en ua « aliança » d'«ua setmana » qui simboliza sèt annadas compresas enter l'auton 26 e l'auton 33. Enter aqueths dus autons, que's tròba, en posicion centrau, la prima e la hèsta de Pâque de l'annada 30 on, a 15 òras, « au miei de la setmana » pascala, lo dimèrcs 3 d'Abriu de 30 Jèsus-Crist qu'a hèit « cessar lo sacrifici e l'ofrenda » animalèrs deu rite ebrèu, en auherint la soa vita entà expiar los pecats deus sons sols elegits. Lo dia de la soa mort, Jèsus qu'èra atjat de 35 ans e 13 dias. Morent victoriós suu pecat e sus la mort, Jèsus que podèva reméter lo son esperit a Diu, disent : « Tot qu'ei complit ». La soa victòria sus la mort qu'ei estada confirmada puish per la soa resurreccion. Qu'aatau acompanyat e qu'ensenha los sons apòstols e los sons discípolos dinc a que, devath los lors espiars, qu'ei montat au cèu abans la hèsta de Pentacosta, segon lo testimoniatge balhat dens Actes 1 :1 a 11. Mes los anjos que preparèn en aquera escadença l'anóncia deu son retorn gloriós, disent : « Òmis galiléens, perqué tienetz vos ací, espiant cap au cèu ? Aqueth Jèsus, qui ei estat l'hevat de dab vosauts dens lo cèu, que vienerà de la medisha faïçon que l'avetz vist se hant enlà au cèu ». A Pentacosta, qu'a començat lo son ministèri celèste de « Sent Esperit » qui'u permet d'agir dinc au cap deu monde, au medish moment, dens l'esperit de cadun deus sons elegits dispersats sus la tèrra. Qu'ei mentre que lo son nom profetizat dens Esa.7:14, 8:8 e Matt.1:23, « Emmanuel » qui significa, « Diu dab nosauts », que pren, enqüèra mei, lo son vertadèr sens.

Las precisions portadas dens aqueth document que constitueishen recompensas qui Jèsus balha aus sons elegits en signe d'apreciacion de la lor demostracion de fe. Qu'ei atau com la data de la soa mort nse permet de conéisher e de partatjar dab eth la deu son retorn finau gloriós qu'a programat entau prumèr dia de la prima de l'annada 2030 ; sia, 2000 ans après la prima de la soa crucifixion deu 3 d'Abriu de 30.

Santetat e santificacion

La santetat e la santificacion que son inseparablas e condicions deu salut auhèrt per Diu en Jèsus-Crist. Paul qu'ac rapèra dens Héb .12:14 : « Recercatz la patz dab tots, e la santificacion, shens la quau arrés ne veirà pas lo Senhor ».

Aqueth concèpte divin de « santificacion » que deu estar perfèitament comprés pr'amor que concerneish « tot çò qui apartien a Diu » e com tots los proprietari, ne's dèisha pas desposseidir shens consequéncia entaus qui gausan ac har. Solament, inutile de recensar e d'establir la lista de las causas qui l'apartien ; Creator de la vita e de tot çò qui contien, tot que l'apartien . Qu'a donc dret

de vita e de mort sus totas las soas creaturas vivas. Totun deishant a totas, lo dret de viver dab eth o de's morir shens eth, los sons elegits qu'ac rejunhen per ua causida liura e voluntària entà l'apartièner eternaument. Aquera reconciliacion dab eth hèit deus sons elegits la soa proprietat. Los qui arcuelh e que reconeish qu'entran dens lo son concèpte de santificacion qui concerniva dejà totas las leis a las quaus la vita sus tèrra ei somesa. La santificacion que consisteish donc a acceptar de's soumettre a las leis fisicas e morales establidas, e donc aprovadas, per Diu. Qu'ei a çò que dobla títol, qui lo sabat e los dètz comandaments qu'exprimeishen concrètament aquera santificacion divina dont la transgression va exigir la mort deu Messias Jèsus.

Aqueth concèpte de la santificacion qu'ei autan fondamentau que Diu a trobat bon d'ac definir autanlèu la debuta de la Bíblia dens Gen.2 :3, en santificant lo setau dia. N'ei pas donc pas estonant qu'aquera chifra sèt que vàdia son « sagèth reiau » dens tota la Bíblia e mei particularament Dens Apo.7:2 : « E que vivi un aute anjo, qui montava costat deu só llevant, e qui tienè lo sagèth deu Diu viu ; que cridè d'ua votz hòrta aus quate anjos a qui èra estat balhat de har mau a la tèrra e a la mar, e que digó : ». Los qui an aurelhas entà entèner la suggestion de l'Esperit subtiu de Diu qu'auràn rellevat qu'aqueth « sagèth deu Diu viu » qu'ei citat dens aqueth capítol « 7 » d'Apocalipsi.

En aqueth dia de Pâque e de sabat deu 3 d'Abriu de 2021, anniversari de la mort deu noste Sauvaire Jèsus-Crist, l'Esperit de Diu qu'a dirigit la mea pensada suu santuari ebrèu de Moïse e lo Temple bastit peu rei Salomon a Jerusalèm. Qu'i èi rellevat un detalh qui vien hèra confirmar l'interpretacion qui èi balhada d'aqueth santuari ; a saber, un ròtle profetic deu projècte gran salvateur preparat entaus elegits recrompats per Diu.

Despuish 1948, tostemps portaires de la malediccion divina devuda au lor refús de reconéisher Jèsus-Crist entau « Messias » enviat per Diu, los judius qu'an retrobat la lor tèrra nacionau . Despuish, ua idèa, ua sola pensada que'us obsedeish : tornar bastir lo Temple de Jerusalèm. Ailàs entà eths, aquera causa n'aurà pas jamei lòc, pr'amor que Diu a entà l'empachar ua bona rason ; lo son ròtle que s'ei acabat per la mort e la resurreccion de Jèsus-Crist. La santetat deu temple qu'a trobat lo son entièr compliment dens l'amna deu « Messias », dens la soa carn e lo son esperit, perfèits e shens nat plap. Jèsus qu'a revelat aquera leçon en disant dens Jean 2:14, en parlant deu son còs : « destrusitz aqueth temple, e en tres dias qu'ac relhevarèi ».

La fin de l'utilitat deu temple qu'ei estada confirmada per Diu de mantua faïçon. En prumèr, que l'a hèit destrusir en l'an 70 per las tropas romanas de Titus, confòrmament a l'anòncia profetizada dens Daniel 9:26. Puish, avent caçat los judius, qu'a liurat l'emplaçament deu temple a la religion de l'islam qui i a bastit duas mosquèas ; la mei anciana « Al- Aqsa » e lo dòma deu Ròc. Israël n'a pas donc, de las parts de Diu, ni la possibilitat, ni l'autorizacion de tornar bastir lo son temple. Pr'amor qu'aquera reconstruccion faussaré lo son projècte de salut profetizat.

Lo temps de validitat deu temple de Jerusalèm qu'era gravat dens la fòrma de la soa construccion . Mes entà i véder mei clarament, que devem dejà examinar los detalhs revelats d'aqueth edifici religiós portaire de la santetat. Que relhevam que lo temple devè estar bastit peu rei Dàvid qui n'exprimiva lo desir e qu'avèva causit Jerusalèm entà l'arcuèlher ; Dieu qu'era d'acòrd . Entà çò har, qu'avèva embelit e fortificat aquera anciana vila nommada « Jébus » deu temps d'Abraam. Atau, qu'entra David e « lo hilh de David », lo « Messias », que s'ei escorrut « mila ans ». Mes Diu ne l'ac permetó pas, e que'u ne hasó conéisher la rason ; qu'era vadut un òmi de sang en hant tuar lo son servidor fidèu « Urie lo Héthien » entà préner la soa hemna, « Bath-Schéba », vaduda plus tard la mair deu rei Salomon. Atau David que portè lo prètz de la soa falta, punida per la mort deu son prumèr hilh, vadut de Bath-Schéba, puish, avent hèit shens l'ordi de Diu lo dénombrement deu son pòble, qu'estó punit e Diu que'u prepausè de causir lo son castig enter tres causidas. Segon 2 Sam.24:15, que causí la mortalitat de la pèsta epidemica qui hasó en tres dias 70 000 victimas frapadas de mort.

Dens 1 Reis 6, que trobam la descripcion deu temple bastit per Salomon . Que'u balha entà nom, « ostau a YaHWéH ». Aqueth tèrme « ostau » que suggereish un lòc de regropament familial . L'ostau bastit que profetiza la familha deu Diu creator rédempteur. Que's compausa de dus elements contigus : lo santuari e lo temple.

Sus la tèrra, que's compleishen deus rites religiós qui's practican dens la zòna autorizada entà l'òmi. Salomon que la nomma : temple. Dens lo perlongament deu lòc plan sent, qui nomma, santuari, e dont ei separat unicament per un veu, la pèça deu temple qu'ei de quaranta cobdadas de long sia, dus còps mei grana que lo santuari. Lo temple que cobreish atau los 2/3 de l'ensemble de l'ostau entièr.

Maugrat que bastit mei tard au temps de Moïse, l'aliança judiva qu'ei entièrament plaçada devath l'egida de l'aliança concluida enter Diu e Abraam a la debuta deu tresau millenari despuish Adam. Lo « Messias que's va presentar au pòble judiu a la debuta deu cinquau millenari sia, 2000 ans mei tard. Solament, lo temps impartit per Diu a la tèrra entà la soa seleccion d'elegits qu'ei de 6000 ans . Que

retrobam atau entau temps, la proporcion $2/3 + 1/3$ de l'ostau de YaHWÉH. E dens aquera comparason, las $2/3$ de l'aliança d'Abraam que corresponen aus $2/3$ de l'ostau de YaHWÉH qui s'acaban suu veu séparateur. Aqueth veu que tien un ròtle principau puishque mèrca lo passatge deu terrèstre au celèste ; açò en sabent qu'aqueth cambiament mèrca l'acabament deu ròtle profetic deu temple terrèstre. Aqueras nocions que balhan au veu séparateur lo sens deu pecat qui separa lo Diu celèste perfèit de l'òmi terrèstre imperfèit e pecaire despuish Adam e Eve. Lo veu séparateur que possedeish un doble caractèr, pr'amor que deu estar confòrme a la perfeccion celèsta e a l'imperfeccion terrèstra de las duas pèças religadas. Qu'ei mentre que lo ròtle deu Messias apareish pr'amor qu'incarna perfèitament aquera caracteristica. Dens la soa perfeccion divina, Jèsus-Crist qu'ei vadut pecat en portant los deus sons elegits a la lor plaça entà los expiar e ne pagar lo prèt mortau.

Aquera analisi que'ns conduseish a véder dens lo santuari l'imatge d'ua succession profetica de las granas fasas espirituaus mercadas cada 2000 ans : 1èr sacrifici auhèrt per Adam – Sacrifici auhèrt per Abraam au Mont Moriia futur Golgotha – Sacrifici deu Crist au pè deu Mont Golgotha – Sacrifici deus darrèrs elegits empachat peu retorn gloriós deu sauvaire Jèsus-Crist en Micaël.

Entà Diu entau quau segon 2 Pierre 3:8, « un dia qu'ei com mila ans, e mila ans com un dia », (véder tanben Saume 90:4), lo programa terrèstre que's basteish sus l'imatge de la setmana en ua succession de : 2 dias + 2 dias + 2 dias. E darrèr aquera succession que s'obreish un « setau dia » etèrne.

Lo contienut de las duas pèças de l'ostau sent qu'ei hèra revelator .

Lo santuari o lòc plan sent

Los dus chérubins a las alas desplegadas

Lo santuari aperat lòc plan sent mesura 20 cobdadas de longor sus 20 cobdadas de largor. Qu'ei un carrat perfèit . E la soa hautor qu'ei egaument de 20 cobdadas ; çò qu'en hèit un cube ; l'imatge triplique de la perfeccion (= 3 : L = l = H) ; açò com la descripcion de la « navèra Jerusalèm qui devara deu cèu d'au prè de Diu » dens Apo.20. Aqueth lòc plan sent qu'ei defendut per Diu a l'òmi jos pena de mort. La rason qu'ei simpla e logica ; aqueth lòc ne pòt pas arcuèlher que Diu pr'amor que simboliza lo cèu e imatge lo caractèr celèste de Diu. Dens la soa pensada que's tròba lo son plan de salut dens lo quau tots los elements simbolicos qui son installats dens aqueth santuari que jògan lo lor ròtle . La realitat qu'ei en Diu dens la dimension celèsta, e sus tèrra, que balha per simbèus l'illustracion d'aquera realitat . Qu'arribi atau a abordar lo subjècte d'aquera descobèrta especifica d'aquera Pâque 2021. Que legem dens 1 Reis 6:23 a 27 : « Que hasó dens lo santuari dus chérubins de husta d'olivèr sauvatge, avent dètz cobdadas de hautor. Cadua de las duas alas de l'un deus chérubins qu'avèva cinc cobdadas, çò que hasèva dètz cobdadas de l'extremitat d'ua de las soas alas a l'extremitat de l'auta. Lo segond chérubin qu'avèva tanben dètz cobdadas . La mesura e la fòrma qu'èran las medishas entaus dus chérubins. La hautor de cadun deus dus chérubins qu'èra de dètz cobdadas . Salomon que placè los chérubins au miei de l'ostau, dens l'interior. Las lors alas qu'èran desplegadas : l'ala deu primèr que tocava a l'un de las parets, e l'ala deu segond que tocava a l'auta paret ; e los lors autes alas que s'encontravan per l'extremitat au miei de l'ostau ».

Aqueths chérubins n'existivan pas dens lo tabernacle de Moïse, mes en los plaçant dens lo temple de Salomon, Diu qu'esclaira la significacion d'aqueth lòc plan sent . Dens lo sens de la soa largor, la pèça qu'ei traversada peus dus parelhs d'alas deus dus chérubins, lo balhant atau ua nòrma celèsta, efectivament inaccessible entà l'èste uman qui viu pas que sus la tèrra. Que'n profièiti ací entà denonciar e restablir ua vertat tà çò d'aqueras chérubins a los quaus, dens un deliri mistic pagan, deus pintres autan celèbres com « Michel Ange » qu'an balhat l'aspècte de nenets alats jogant d'instruments o tirant sagetas a l'arc. N'i a pas dens lo cèu nat nenet . E entà Diu, segon Psa.51:5 o 7 : « Aquí, que soi neishut dens l'iniquitat, E la mea mair que m'a concebut dens lo pecat », e ròm.3:23 : « Pr'amor que tots qu'an pecat e que son privats de la glòria de Diu », n'existeish pas de nenet innocent o pur, pr'amor que despuish Adam, l'òmi que nèish pecaire per eretatge . Los anjos celèstes qu'an tots estats creats a l'estat de gojats, com ac estó Adam sus la tèrra. Ne vielheishen pas e que demoran perpetuaument los medishs . La vielhessa qu'ei ua caracteristica unicament terrèstra, consequéncia deu pecat e de la mort, lo son salari finau, segon ròm.6:23.

L'arca de la Senta Aliança

1 Reis 8:9 : « N'i avèva pas dens l'arca que las duas taulas de pèira, qui Moïse i depausè en Horeb, quan l'Etèrne que hasó aliança dab los mainatges d'Israël, a la lor sortida deu país d'Egipte ».

Dens lo santuari o lòc plan sent que's tròban donc dus enòrmes chérubins a las alas desplegadas, simbèus deu caractèr actiu celèste, mes tanben e sustot, l'arca de l'aliança qui ei plaçada au centre de la pèça enter los dus grans chérubins. Pr'amor qu'ei entà l'abrigar que l'ostau ei bastit. Dens l'ordi

dens lo quau Diu presenta a Moïse las causas religiósas qui va dever har realizar, que's trôba en prumèra, l'arca de l'aliança. Mes aqueth contienent qu'ei mensh preciós que lo son contienut : las duas taulas de pèira sus las quaus deu son dit Diu a gravat la soa ultra senta lei deus dètz comandaments. Qu'ei lo rebut de la soa pensada, de la soa nòrma, deu son caractèr interchangeable. Dens un estudi separat (2018-2030, l'ultima espèra adventista), qu'ei dejà demostrat lo son caractèr profetic entà l'èra crestiana. Dens lo santuari, que legem la pensada secreta de Diu . Que s'i trôba, los elements qui favorizan e que hèn possible la comunion dab eth. Autant d'iser que lo peccaire qui demora un transgressor voluntari deus sons dètz comandaments que s'engane eth medish si creish se poder reclamar deu son salut. La relacion que pausa unicament sus la fe plaçada sus las realitats simbolizadas trobadas dens aqueth lòc plan sent. En dètz comandaments, Diu que resumeish la soa nòrma de la vita prescrivuda entaus èstes umans formats au son imatge ; çò que significa que Diu eth medish qu'aunora e que met los sons comandaments ne practic. La vita balhada a l'òmi que pausa suu respècte d'aqueths comandaments . E la lor transgression que balha neishença au peccat punit per la mort deu copable. E despuish Adam e Eve, la desobediència qu'a plaçat l'umanitat entièra devath aquera condicion mortau . La mort qu'ei donc tombada suus umans com ua malaudia shens remèdi entà garir.

Lo propitiatoire

Dens lo santuari, au dessus deu propitiatoire, imatge simbolic de l'autar suu quau l'anhèth de Diu deurà estar immolat, dus autes anjos mei petits que pòrtan lo lor espiar sus l'autar e las lors alas que's rejunhen au miei . Dens aqueth imatge, Diu que mòstra l'interès qui los anjos fidèus balhan au plan de salut qui pausa sus la mort expiatòria de Jèsus-Crist. Pr'amor que, Jèsus, qu'ei devarat deu cèu entà revestir l'aspècte d'un nenet uman. Lo qui a balhat la soa vita sus la crotz de Golgotha qu'ei estat en prumèr lo lor amic celèste « Micaël », cap deus anjos e expression celèsta vededera deu Diu Esperit creator e los anjos que's balhan a bon dret lo de « companhs de servici » deus sons elegits.

Dens lo lòc plan sent, l'arca recobèrta peu propitiatoire que's trôba plaçada devath las alas deus dus grans e deus mei petits chérubins. Dens aqueth imatge, que retrobam l'illustracion d'aqueth verset de Mau.4:2 : « Mes entà vosauts qui cranhetz lo men nom, que's l'hevarà lo só de la justícia, e la garison que serà devath las soas alas ; que sortiratz, e que sautaratz com los vedèths d'ua establa ». Lo propitiatoire, simbèu prefigurant la crotz sus la quau Jèsus estó crucificat, que portarà en efèit la garison contra la malaudia mortau deu peccat. Jèsus qu'ei mòrt entà desliurar peccat e que s'ei ressuscitat entà desliurar los sons elegits de las mans maishantas deus peccaires impénitents e rebèlles. La transgression de la lei contenguda dens l'arca que való la mort entà totas las creaturas umanas terrèstras . E entaus elegits seleccionats per Diu en Crist, entad eths sols, lo propitiatoire plaçat au dessus de l'arca contienent la lei transgredida qu'a hèit trionfar la vita etèrna dens la quau van entrar pontuaument de la prumèra resurreccion ; la deus sents recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist sus aqueth propitiatoire. La lor garison de la mort que serà alavetz totau. Segon Mau.4:2, los chérubins que son l'imatge deu Diu Esperit celèste qui Apo.4 que designa peu simbèu deus « quate èstes vius ». Pr'amor que, la garison restacada au propitiatoire qu'ei plan plaçada devath las duas alas centraus deus dus grans chérubins.

Tot parièr com dens lo rite ebrèu annau deu « dia deus expiations », la sang animau deu boc qu'èra portada per aspersion suu davant e suu propitiatoire, cap a l'Orient, que hasèva besonh que la sang de Jèsus-Crist viénia reament colar eth tanben sus aqueth quitament propitiatoire. Ad aquera fin, Diu n'a pas recorrit au servici d'un sacrificateur uman. Qu'avèva tot previst e organizat d'avança, en hant transportar, au temps deu profèta Jérémie, l'arca e las causas sentas deu lòc plan sent e deu lòc sent dens ua espuga situada dens lo sossòu au pè deu mont Golgotha, devath un sòu rocassós, a sheis mètres de pregondor, juste au devath de la cavitat cubica de 50 cm, cavada en susfàcia dens lo ròc, dens la quau los soldats romans an dreçat la crotz sus la quau Jèsus estó crucificat. Per ua longa e pregonda halha creada peu tèrratrem evocat dens la Bíblia, la soa sang qu'a literalement colat suu costat esquèr deu propitiatoire sia, deu costat dret deu Crist crucificat. Atau, n'ei pas shens rason que Matt.27:51 que hè pròva d'aqueras causas : « E aquí, lo veu deu temple que s'esquicè en dus, despuish lo haut dinc au hons baish, la tèrra que tremolè, los ròcs que's henón, ... ». En 1982, un examen scientific qu'a revelat que la sang secada reculhida per Ron Wyatt èra anormaument compausat de 23 cromosòmas X e d'un sol e unic cromosòma Y. Lo divin creator qu'a tienut a deishar darrèr eth, ua pròva de la soa divina natura qui s'ajusta au son sent suaire suu quau l'imatge de la soa cara e lo son còs qu'apareishen en negatiu . Atau, la lei transgredida contenguda dens l'arca qu'a obtienut la soa completa reparacion en recebent suu son autar la sang reament pura de tot peccat deu noste Sauvaire Jèsus-Crist. Pr'amor qu'en revelant aqueras causas a Ron Wyatt, Diu n'a pas cercar de contentar ua curiositat umana, mes qu'a volut ahortir la doctrina de la santificacion de la soa divinitat en Jèsus-Crist. Pr'amor qu'avent ua sang diferenta deus autes umans, que balha ua rason de

créder a la soa natura perfèita e pur, franca de tota fòrma deu pecat. Que confirma atau com ei vienut incarnar un navèth o « darrèr Adam » com lo dit Paul dens 1 Agacin.15:45, pr'amor que maugrat que vist, entenut e metut a mort dens un còs de carn parièra au lo noste, qu'èra shens nat ligam genetic dab l'espècia umana . Un tau chepic deu detalh dens lo compliment deu son projècte salvateur que revèla l'importància qui Diu balha aus simbèus deu son ensenhament. E que's compren mèlher perqué, Moïse qu'estó punit entà aver faussat aqueth projècte salvateur divin en avent frapat dus còps lo ròc de Horeb. Lo dusau còp, segon l'ordi balhat per Diu, que devè solament lo parlar entà obtiéner l'aiga.

La verga de Moïse, la manna, lo rotlèu de Moïse

Nom.17:10 : « YahWéH que ditz a Moïse : Repòrta la verga d'Aaron davant lo testimoniatge, entà èste conservada com un signe entaus mainatges de rebellion, entà que hacias cessar de davant jo los lors mormolhs e que's moreishen pas pas ».

Exo.16:33-34 : « E Moïse que ditz a Aaron : Que prenes un vase, méter manna plen un omer, e depausa'c davant YahWéH, entà que sia conservat entaus vòstes descendants. Segon l'ordi balhat per YahWéH a Moïse, Aaron qu'ac depausè davant lo testimoniatge, entà qu'estosse conservat ».

Deut.31 :26 : « Prenetz aqueth libe de la lei, e metetz-ac a costat de l'arca de l'aliança de YahWéH, lo vòste Diu, e que serà aquí com testimòni contra tu ».

Sus la basa d'aqueths versets, que perdonam a l'apòstol Pau la soa error qui l'a conduit a plaçar aqueths elements dens l'arca e non a costat o davant era, dens Hébr.9:3-4 : « Darrèr lo segond veu que's trobava la partida deu tabernacle aperada lo sent deus sents, embarrassant l'autar d'aur entaus perfums, e l'arca de l'aliança, entièrament recobèrta d'aur. Qu'i avèva dens davant l'arca un vase d'aur contienent la manna, la verga d'Aaron, qui avèva hlorit, e las taulas de l'aliança ». Tot parièr, l'autar deus perfums n'èra pas dens lo santuari mes deu costat temple davant lo veu. Mes los elements depausats a costat de l'arca qu'èran aquí entà har pròva deus miracles complits per Diu entau son pòble ebrèu vadut Israël, ua nacion liura e responsabla.

Qu'a quotat de l'arca, la verga de Moïse e d'Aaron, qu'exigeish la hidança aus vertadèrs profètas de Diu . Segon Deu.8:3, la manna que rapèra aus elegits abans Jèsus qui « l'òmi ne viurà pas solament de pan e d'aiga mes de tota paraula sortida de la boca de YahWéH ». E aquera paraula qu'i ei tanben representada en lo rotlèu escrivut per Moïse, devath la dictada de Diu. Au dessus de l'arca, l'autar deu propitiatoire ensenha que shens la fe au sacrifici voluntari de la vita de Jèsus-Crist, lo ligam dab Diu qu'ei impossible . Aqueth ensemble de causas que constitueish la basa teologica de l'aliança navèra actée sus la sang umana versada per Jèsus-Crist. E plan logicament, lo dia on, en eth, lo projècte de Diu qu'ei estat atenhut e complit, lo ròtle deus simbèus e de la hèsta deu « Yom Kippur » o « dia deus expiations » qui ac profetizava qu'ei vadut caduc e inutile. Davant la realitat las ombras que s'esfaçan . Qu'ei pr'amor d'aquò que lo temple, dens lo quau los rites profetics èran practicats, que devè desaparèisher e non pas mei jamei tornar paréisher. Com Jèsus l'a ensenhat, l'adorator de Diu que'u deu adorar « en esperit e en vertat », avent « un liure accès » au son Esperit celèste per la mediacion de Jèsus-Crist. E aquera adoracion n'ei pas restacada a un quau que sia lòc terrèstre, ni en Samarie, ni a Jerusalèm, e enquèra mensh a Roma, Sent Jaume de Compostèla, Lorda o La Mèca.

Maugrat que non restacada a un lòc terrèstre, la fe qu'ei demostrada per òbras qui Diu a preparadas d'avança entaus sons elegits deu temps que viven sus la tèrra. Lo simbolisme deu santuari qu'a cessat a la debuta deu cinquau millenari après 4000 annadas de temps deu pecat. E si lo projècte de Diu èra estat bastit sus 4000 ans los elegits que serén entrats dens lo repaus de Diu profetizat peu sabat setmanèr. Mes n'estó pas lo cas, pr'amor que despuish Zacàrias, Diu que profetiza duas alianças . Que balha precisions sus la segonda, disent dens Zac.2:11 : « Hèra nacions que s'estacaràn a YahWéH en aqueth dia, e que vairàn lo men pòble ; qu'abitarèi au miei de tu, e que saberàs que YahWéH de las armadas m'a enviat cap tà tu. » Las duas alianças que son imagées per « dus olivèrs » dens Zac.4:11 a 14 : « Que prenoi la paraula e que'u disi : Qué significan aqueths dus olivèrs, a la dreita deu candelèr e a la soa esquèrra ? Que prenoi un segond còp la paraula, e que'u disi : Qué significan los dus arrams d'olivèr, qui son près deus dus conduits d'aur d'on resulta l'aur ? Que'm responó : Ne sabes pas çò qui significan ? Que disi : Non, lo men senhor. E que ditz : Que son los dus untats qui's tienen davant lo Senhor de tota la tèrra ». La lectura d'aqueths versets que'm hè descobrir ua subtilitat sublima deu Diu creator, Sent Esperit inspirator de la paraula biblica. Zacàrias qu'ei obligat de demandar dus còps çò qui significan los « dus olivèrs » entà que Diu lo respònia. Açò pr'amor que lo projècte de l'aliança divina va conéisher duas fasas successivas mes que la segonda fasa ei ensenhada per las leçons de la primèra. Que son duas, mes en realitat ne son pas qu'ua, pr'amor que la segonda ei pas que la resulta de la primèra. En efèit, qui vau l'anciana aliança shens la mort expiatòria deu Messias Jèsus ? Arren, pas la quita coda d'ua pera, com l'auré dit lo monge Martin Luther. E qu'ei la causa deu drama qui tòca uei enquèra los judius nacionaus. Dens aqueths

versets Diu que profetiza, egaument, lo lor reget de l'aliança navèra per la responsa qui Zacàrias balha a la question « Ne sabes pas çò qui significan ? Que disi : Non, lo men senhor ». Pr'amor qu'en efèit, los judius nacionaus que van ignorar aquera significacion dinc au moment de la darrèra espròva precedint lo retorn de Jèsus-Crist on se convertiràn o que confirmaràn lo lor refús au prètz de la lor existéncia .

Visiblament, la conversion crestiana deus pòbles pagans que l'a provat, lo plan divin que s'ei plan complit en la persona de Jèsus-Crist e qu'ei l'unic signe que Diu auhèrta enquèra aus judius nacionaus entà demorar dens la soa aliança senta. Atau confirmada, aquera dusau o navèra aliança que's devè expandir suu darrèr tèrç de las 6000 annadas deu temps deu pecat terrèstre. E n'ei pas que peu son retorn gloriós finau que Jèsus-Crist mercarà lo temps de l'acabament de la segonda aliança ; pr'amor que dinc ad aqueth retorn, l'ensenhament profetizat peus simbèus que demore utile entà comprèner lo projècte globau preparat per Diu puishque'u devam la coneishença deu temps deu son retorn gloriós : la debuta de la prima 2030. Atau, en 1844, en balhant lo sabat aus sons elegits seleccionats, Diu que s'apièja sus las leçons inscrivudas dens lo simbolisme deu santuari ebrèu e deu temple de Salomon. Que denóncia lo pecat deu dimenge catolic eretat l'emperador Constantin despuish lo 7 de Març de 321, en suggerint lo besonh d'ua novèla « purificacion deu santuari » qui ei reaument estada complida un còp entà totas en Jèsus-Crist crucificat e ressuscitat. Dieu qu'a en efèit esperat l'annada 1844 entà denonciar mei clarament la soa condemnacion deu « dimenge roman ». Pr'amor que la soa adopcion, qu'a replaçat la fe crestiana originaument pura, devath la malediccion deu pecat qui romp la relacion dab Diu confòrmament a l'anóncia balhada dens Dan.8:12.

La santificacion qu'implica donc obligatòriament lo respècte deu sent sabat, eth medish santificat per Diu autanlèu la fin de la prumèra setmana de la soa creacion deu sistèma terrèstre. Tant mei que profetiza l'entrada deus elegits dens lo repaus obtienut per la victòria de Jèsus e qu'ei present dens lo quatau deus dètz comandaments de Diu contenguts dens l'arca deu testimoniatge dens lo lòc plan sent, lo santuari, simbèu de l'Esperit deu Diu celèste tres còp sent sia, sent dens la perfeccion deus sons tres ròtles successius de Pair, Hius e Sent Esperit. Totas las causas qui s'i tròban que son caras au còr de Diu e que'u deven estar tot autant dens las pensadas e los còrs deus sons elegits, los sons mainatges, gents deu son « ostau ». La seleccion de l'autentica santetat deus elegits qu'ei atau establida e identificada.

Au contra de la lei de Moïse qui pateish adaptacions a l'avancement deu projècte de Diu, çò qu'ei gravat sus pèiras que pren ua valor perpetuau dinc au cap deu monde . E qu'ei lo cas deus sons dètz comandaments dont nat deus dètz ne pòt pas estar modificat e enquèra mensh, suprimit, com la Roma papau ac a gausat har entau dusau d'aqueths dètz comandaments. L'intencion diabolica d'enganar los candidats entà l'eternitat qu'apareish dens lo rajout d'un comandament entà ne conservar lo nombre de dètz. Mes la defensa divina de's prosternar davant de las creaturas, deus imatges talhats o de las representacions qu'ei efectivament estada suprimida . Que's pòt plànher aqueth tipe de causa mes aquò que permet totun de desmascar la faussa fe. Lo qui cèrca pas de comprèner e que demora superficiala sobte logicament la consequéncia deu son comportament ; qu'ignòra las modalitats deu son jutjament dinc a la soa condemnacion per Diu.

Lo temple o lòc sent

Que quitam l'aspècte celèste religiós vist deu cèu entad ac espiar devath lo qui la santetat religiós a balha sus la tèrra. Que s'ac descobreish dens los elements plaçats dens la partida « temple » de l'« ostau a YaHWÉH ». Dens lo tabernacle deu temps de Moïse, aquera pèça qu'èra la tenda d'assignacion . Que son tres, aqueths elements e que concerneishen la taula deus pans de proposicion, lo candelèr a sèt conduits e sèt lampas e l'autar deus perfums plaçat just davant lo veu au miei de la pèça. En vienent de dehòra, la taula deus pans qu'ei a esquèrra, au Nòrd e lo candelèr qu'ei a dreita, au Sud. Aqueths simbèus que son los d'ua realitat qui pren fòrma dens la vita deus elegits recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist. Que son perfèitament complementaris e indissociables.

Lo candelèr d'aur a sèt lampas

Exo.26 :35 : « Que hicaràs la taula en dehòra deu veu, e lo candelèr en fàcia de la taula, au costat meridionau deu tabernacle ; e que hicaràs la taula au costat septentrionau ».

Dens lo temple, qu'ei plaçat a esquèrra, deu quotat Sud. La lectura deus simbèus que s'efectua dens lo temps, deu Sud cap au Nòrd. Lo candelèr imatge l'Esperit e la lutz de Diu autanlèu lo començament de l'anciana aliança. L'aliança senta que pausa dejà suu sacrifici de « l'anhèth de Diu » pascau simbolizat e precedit per anhèths o joens marros auhèrts en sacrifici despuish Adam. Dens Apo.5:6 los simbèus deu candelèr que'u son estacats : « sèt uelhs qui son los sèt esperits de Diu enviats per tota la tèrra » e « sèt còrns » qui l'atribueishen la santificacion de la poténcia.

Lo candelèr qu'ei aquí entà respóner au besonh de lutz deus elegits. Que l'obtien en au nom de Jèsus-Crist en qui's tien la santificacion (= 7) de la lutz divina. Aquera santificacion qu'ei simbolizada per la chifra « sèt » present dens la revelacion biblica despuish la creacion de la setmana de sèt dias autanlèu lo començament. Dens Zacàrias, l'Esperit qu'imputa « sèt uelhs » a la pèira principau sus la quau Zorobabel va tornar bastir lo temple de Salomon que destruseish peus babilonians . E que ditz d'aqueths « sèt uelhs » : « Aqueths sèt que son los uelhs de YaHWÉH, qui corren tota la tèrra. » Dens Apo.5:6, aqueth messatge qu'ei atribuït a Jèsus-Crist, « l'anhèth de Diu » : « E que vivi, au miei deu trône e deus quate èstes vius e au miei deus vielhs, un anhèth qui èra aquí com immolat. Qu'avèva sèt còrns e sèt uelhs, qui son los sèt esperits de Diu enviats per tota la tèrra ». Aqueth verset qu'afirma, dab fòrça, la santificacion de la divinitat deu Messias Jèsus. Lo Diu gran creator que s'ei enviat eth medish sus la tèrra entà i complir en Jèsus lo son sacrifici expiatòri voluntari. Qu'ei a l'accion d'aqueth Esperit divin qui devi las explicacions presentadas dens los mens obratges. La lutz qu'ei progressiva e la coneishença que creish dab lo temps . Que'u devem tota la nosta compreson de las soas paraulas profeticas .

L'autar deus perfums

En auherint lo son còs fisic a la mort, dens la nòrma perfèita deu son esperit e de tota la soa amna, Jèsus-Crist que pòrta davant Diu ua agradiva aulor qui lo rite ebrèu simboliza per perfums. Crist qu'ei representat dens aqueths perfums mes tanben dens lo ròtle de l'oficiant qui los auhereish.

Juste davant lo veu, e de cap a l'arca deu testimoniatge e deu son propitiatoire, qu'i a l'autar deus perfums qui confereish a l'oficiant, lo sobeiran sacrificateur, lo son ròtle d'intercesseur entà las fautas cometudas peus sons sols elegits. Pr'amor que Jèsus a pas pres sus eth los pecats deu monde entièr, mes unicament los deus sons elegits a los quaus balha signes de la soa reconeishença. Sus la tèrra, lo sobeiran sacrificateur n'a pas qu'ua valor simbolica profetica, pr'amor que lo dret d'intercession apartien pas qu'au Crist Sauvaire. L'intercession qu'ei lo son dret exclusiu e qu'a un caractèr « perpetuu » segon l'ordi de Melchisédec com aquò qu'ei precisat de faïçon complementària dens Dan .8:11-12 : « Elle que's lhevè dinc au cap de l'armada, que'u tirè lo sacrifici perpetuu, e que barregè lo lòc deu son santuari . L'armada qu'estó liurada dab lo sacrifici perpetuu, pr'amor deu pecat ; lo còrn que getè la vertat per tèrra, e que s'i escadó dens las soas enterpresas » ; e dens Héb.7:23. Los mots « sacrifici » barrats ne son pas citats dens lo tèxte ebrèu originau . Dens aqueth verset, Diu que denóncia las consequéncias de la dominacion papau romana . La relacion dirècta deu crestian dab Jèsus qu'ei desviada au profieit deu cap papau ; Dieu que pèrd los sons servidors qui i pèrden la lor amna. Dens la soa perfeccion divina, sol Diu en Crist que pòt legitimar la soa intercession, pr'amor qu'auhereish, en rescab entaus entà qui intercedeish, lo son sacrifici compassionnel voluntari qui pòrta ua agradiva aulor entau Diu que jutja Amor e Justice que representa au còp. La soa intercession n'a pas arren d'automatic, que l'exerceish o non, segon qu'ac suplicant lo meriti o pas. L'intercession de Jèsus-Crist qu'ei motivada per la soa compassion entaus flaquers naturaus carnaus deus sons elegits, mes arrés n'ac pòt pas enganar, que jutja e que combat dab justícia e dretura e que reconeish los sons vertadèrs adorators e esclaus ; çò que son los sons vertadèrs discípls. Dens lo rituu, los perfums que simbolizan l'agradiva aulor de Jèsus qui pòt atau ad aqueth títol auherir las pregàrias deus sons sents fidèus dab lo son parfum personau agradiu entà Diu. Lo principi qu'ei parièr a l'assasonament d'un plat qui deu estar consumit. Imatge profetic deu Crist vencedor, lo Sobeiran sacrificateur terrèstre que vad caduc e que deu desaparèisher atau com lo temple dens lo quau practica los sons rites religiós. Lo principi de l'intercession que demora après aquò, pr'amor que las pregàrias adreçadas a Diu peus sents son presentadas au nom e peus meritis de Jèsus-Crist intercesseur celèste e Diu en plenitud au còp.

La taula deus pans de proposicion

Dens lo temple, qu'ei plaçada a dreta, deu quotat Nòrd. Los pans de proposicion imagent la neuritud espirituu qui constitueish la vita de Jèsus-Crist, vertadèra manna celèsta balhada aus elegits. Qu'i a dotze pans com i a dotze tribús dens l'aliança divina e umana complida en Jèsus-Crist pleament Diu (= 7) e pleament Òmi (= 5) ; la chifra dotze estant la chifra d'aquera aliança enter Diu e l'òmi, Jèsus-Crist que n'ei l'aplicacion e lo modèl perfèit. Qu'ei sus eth que Diu basteish las soas alianças suus 12 patriarcas, los 12 apòstols de Jèsus, las 12 tribús sageladas dens Apo.7. Dens la lectura de la soa orientacion au Nòrd deu « temple », aquera taula que's tròba deu costat de l'aliança navèra e deu costat deu gran Chérubin plaçat a esquèrra dens lo santuari.

La plaça

L'autar deus sacrificis

Dens Apocalipsi 11 :2, l'Esperit qu'imputa a la « plaça » deu santuari, un sòrt particular : « Mes la

plaça exteriora deu temple, dèisha'c en dehòra, e n'ac mesura pas ; pr'amor qu'ei estat balhat a las nacions, e que trepejaràn la vila senta pendent quaranta dus mes ». La « plaça » que designa la cort exteriora situada abans l'entrada deu lòc sent o temple cobèrt. Qu'i trobam elements deu ritauau religiós qui concerneishen l'aspècte fisic deus èstes. En prumèr, que's presenta l'autar deus sacrificis suu quau los animaues sacrificats son cremats. Despuish la venguda de Jèsus-Crist qui ei vienut complir lo sacrifici perfèit, aqueth ritauau qu'ei vadut caduc e qu'a pres fin confòrmament a la profecia de Dan.9:27 : « Que harà ua solida aliança dab mantua entà ua setmana, e pendent la mieitat de la setmana que harà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; lo devastator que cometerà las causas mei òrras, dinc a que la roeina e çò qui ei estat resolut que fondon suu devastator ». Dens Héb.10:6 a 9, la causa qu'ei confirmada : « N'as pas acceptat ni olocausts ni sacrificis entau pecat. Alavetz èi dit: Aquí, que vieni (Dens lo rotlèu deu libe qu'ei question de jo) Entà har, ô Diu, la toa volontat. Après aver dit purmèr: N'as pas volut e n'as pas acceptat ni sacrificis ni ofrendas, Ni olocausts ni sacrificis entau pecat (çò que s'auhereish segon la lei), que ditz puish : Aquí, que vieni entà har la toa volontat. Qu'aboleish atau la prumèra causa entà establir la segonda. Qu'ei en vertut d'aquera volontat qui èm santificats, per l'ofrenda deu còs de Jèsus Crist, un còp entà totas ». Que sembla que Paul, l'autor presumit d'aqueth épître adreçat aus « ebrèus », que l'aja escrivuda devath la dictada de Jèsus-Crist ; çò que justifique la soa immensa lutz e la soa incomparable precision. En efèit, sol Jèsus-Crist en persona que'u podèva díser : « (Dens lo rotlèu deu libe qu'ei question de jo) ». Mes lo verset 8 deu tèxte deu Saume 40 dit : « dab lo rotlèu deu libe escriut entà jo ». Aquera modificacion que pòt donc èste justificada per aquera accion personau deu Crist au près de Paul, qui ei demorat isolat tres annadas en Arabia, preparat e ensenhat dirèctament per l'Esperit. E qu'ac rapèri, qu'estó dejà lo cas deu rotlèu escrivut per Moïse qui l'escrivó devath la dictada de Diu.

La mar, tina de las ablucions

Lo dusau element de la plaça qu'ei la tina de las ablucions, prefiguracion deu ritauau deu baptisme. Dieu que'u balha entà nom lo mot « mar ». Dens l'experiéncia umana la mar qu'ei sinonima de « mort ». Qu'a englotit los antédiluvians peu son deluvi e que hè se morir per negada, tota la cavaleria deu Faraon qui perseguiva Moïse e lo son pòble ebrèus. Dens lo baptisme, obligatòriament en immersion totau, lo vielh òmi peccaire qu'ei supausat se morir entà ressortir de l'aiga en navèra creatura recrompada e regenerada per Jèsus-Crist qui l'imputa la soa perfèita justícia. Mes, n'ei pas aquí qu'un principi teorici dont l'aplicacion va depènder de la natura deu candidat qui's presenta. Que Vien, com Jèsus, au baptisme, entà har la volontat de Diu ? La responsa qu'ei individuai e Jèsus qu'imputa o n'imputa pas la soa justícia segon lo cas . Çò qu'ei segur, qu'ei que lo qui vòu har la soa volontat, que va respectar dab gai e reconeishença, la senta lei divina dont la transgression constitueca lo pecat. Si aqueste que's deu morir dens l'aiga deu baptisme, qu'ei hòra de question qui renèishia dens lo servici deu Crist, si ei pas accidentaument pr'amor deu flaquèr carnau de l'èste uman.

Atau, lavat deus sons pecats e revestint la justícia imputada de Jèsus-Crist, com lo sacrificateur de l'anciana aliança, l'elegit crestian que pòt entrar dens lo lòc sent o temple entà i servir Diu en Jèsus-Crist. Lo camin de la vertadera religion divina qu'ei atau revelat per aquera construccion imagée pr'amor que son pas aquí que simbèus, la realitat que va aparéisher dens las òbras que l'elegís justificat que va portar davant los òmis, los anjos, e lo Diu creator.

Lo projècte de Diu profetizat en imatges

Dens lo son projècte, Diu qu'a tirat lo pecat deus elegits per la sang de Jèsus-Crist portat suu propitiatoire deu santuari o lòc plan sent. Beneficiant d'ua autorizacion de perquisicions excepcionaus suu site deu Mont Golgotha a Jerusalèm dinc en 1982, l'infirmièr adventista arqueològue Ron Wyatt qu'a revelat que la sang de Jèsus a vertaderament colat suu costat esquèr deu propitiatoire situat dens ua espuga sosterranha a sheis mètres au devath de la crotz de la crucifixion deu Crist ; la causa avent que's debanè au pè deu mont Golgotha . Dens lo rite sacerdotal, lo sacrificateur plaçat dens lo lòc sent afrontat lo propitiatoire e a las causas celèstas installadas dens lo lòc plan sent, lo santuari. D'aqueth hèit, çò qu'ei a esquèrra òmi que's tròba a la dreita de Diu . Tot parièr, l'escritura de l'ebreu que's hè de la dreita cap a l'esquèrra de l'òmi, prenent la direccion Nòrd-Sud donc, de l'esquèrra cap a la dreita de Diu. Atau, lo projècte de las duas alianças qu'ei escrivut dens la lectura d'aqueth lòc plan sent, de la dreita de l'òmi cap a la soa esquèrra ; sia l'inverse entà Diu. Los judius de l'anciana aliança qu'an servit Diu devath l'imatge simbolic deu chérubin situat dens lo santuari a la lor dreita. Pendent la lor aliança, la sang deu boc tuat lo « dia deus expiations » qu'era portat per aspersion suu davant e suu propitiatoire. L'aspersion qu'era hèita sèt còps dab lo son dit peu sobeiran sacrificateur en direccion de l'Orient. Vertat qu'ei que l'anciana aliança èra la fasa orientau deu son projècte salvateur. Los peccaires a perdonar qu'era eths medishs en Orient, a Jerusalèm. Lo dia on Jèsus a versat la soa

sang, aqueste qu'ei tombat sus aqueth quitament propitiatoire, e l'aliança navèra actée sus la soa sang e la soa justícia qu'a començat devath lo signe deu dusau chérubin situat a esquèrra, costat Sud. Atau, vista per Diu, aquera progression que s'ei efectuada despuish la soa esquèrra cap a la soa « dreita », costat de la soa benediccion, segon qu'ei escrit dens Saumes 110:1 : « De David. Saume. Paraula de YaHWÉH au men Senhor : Assèt'a a la mea dreita, Dinc a que faci deus tons enemics lo ton marchapè ». E confirmant Héb.7:17, los versets 4 a 7 que precisan : « YaHWÉH que l'a jurat, e ne's ne repentirà pas pas : Qu'ès sacrificateur entà tostemp, A la faïçon de Melchisédek. Lo Senhor, a la toa dreita, aureta deus reis au dia de la soa colèra. Qu'exerceish la justícia au demieï de las nacions : tot qu'ei plen de cadavres ; que copa caps sus tota l'estenuda deu país . Que beu au torrent pendent la marcha : qu'ei pr'amor d'aquò que relhèva lo cap ». Qu'ei atau, qui lo doç, mes juste, Jèsus-Crist que hè pagar aus trufandèrs e aus rebèlles lo prètze deu lor mesprètze entau testimoniatge que sublima deu son amor compassionnel entaus sons elegits recrompats .

Entà qu'en entrant dens la plaça o lo temple, los ebrèus que presenten las lors esquias au « só llevant » adorat de tots temps peus pagans en divers lòcs sus la tèrra, Diu qu'a volut que lo santuari sia bastit, sus la soa longor, dens l'èish Èst-Oèst. Dens la soa largor, la paret de dreita deu lòc plan sent qu'èra donc situat au « Nòrd » e la paret d'esquèrra qu'èra costat deu « Sud » .

Dens Matt.23:37, Jèsus que s'ei eth medish balhat l'imatge d'ua « garia qui protegeish devath las soas alas los sons porics » : « Jerusalèm, Jerusalèm, qui tuas los profètas e qui lapidas los qui te son enviats, quant de còp qu'èi volut amassar los tons mainatges, com ua garia amassa los sons porics devath las soas alas, e ne l'avetz pas volut ! ». Qu'ei çò qui ensenhan, entà cadua de las duas alianças successivas, las alas desplegadas deus dus chérubins. Segon Exo.19 :4, Diu que's compara eth medish a ua « agla » : « Qu'avetz vist çò qui èi hèit a Egipte, e com vs'èi portats sus alas d'agla e miats cap tà jo ». Dens Apo.12:14, que precisa « grana agla » : « E las duas alas de l'agla grana qu'estón balhadas a la hemna, entà que s'envolèssè au desèrt, cap au son lòc, on ei neurida un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps, luenh de la fàcia de la sèrp ». Aqueths imatges qu'illustran la medisha realitat : Dieu que protegeish los qui aima pr'amor que l'aiman, dens las duas alianças successivas, abans e après Jèsus-Crist.

Fin finau, simbolicament, lo temple ebrèu que representava lo còs deu Crist, lo de l'elegit e collectivament, l'Esposa deu Crist, la soa Elegida, l'assada deus elegits. Entà totas aqueras rasons, Diu qu'a fixat règlas alimentàrias sanitàrias entà qu'aqueras diversas fòrmas deu temple sian santificadas e respectadas ; 1Agacin.6:19 : « Ne sabetz pas que lo vòste còs ei lo temple deu Sent Esperit qui ei en vosauts, qui avetz rebut de Diu, e que vs'apartienetz pas pas a vosauts medishs? »

De l'aur, arren qu'aur

Cau enquèra relhevar l'importància d'aqueth critèri : tots los mòbles e las ustensilhas, las chérubins e las parets interioras eths medishs que son d'aur o recobèrts d'aur batut. La caracteristica de l'aur, qu'ei lo son caractèr inalterable ; qu'ei aquí, l'unica valor qui Diu lo balha. N'ei pas estonant que hàcia aur lo simbèu de la fe perfèita dont lo modèl unic e perfèit estó Jèsus-Crist. L'interior deu temple e deu santuari imagent l'aspècte interior de l'esperit de Jèsus-Crist abitat per la santificacion, la puretat deu Sent Esperit de Diu ; lo son caractèr qu'èra inalterable e qu'estó la causa de la soa victòria suu pecat e sus la mort. L'exemple balhat per Jèsus qu'ei presentat per Diu com lo modèl a imitar entà tots los sons elegits ; qu'ei la soa exigéncia, l'unica condicion entà vèder individuaument e collectivament compatibla dab la vita celèsta etèrna, salari e que recompensa vencedors . Las valors qui èran las soas que deven vèder las nostas, que'u devem semblar com clònes, segon qu'ei escrit dens 1 Jean 2:6 : « lo qui dit que demora en eth que deu marchar tanben com a marchat eth medish ». La significacion de l'aur que ns'ei balhada dens 1 Pierre 1:7 : « entà que l'espròva de la vòsta fe, mei preciosa que l'aur perible (qui totun ei esprovat peu huec), qu'aja entà resultat la lausèja, la glòria e l'aunor, quan Jèsus Crist apareisherà, ». Dieu qu'espròva la fe deus sons elegits . Maugrat qu'inalterable, l'aur que pòt contièner traç de materiaus impurs, e entau en desbarrassar, que deu estar cauhat e honut. Las escòrias o impuretats que montan alavetz a la soa susfàcia e que pòden estar estremadas. Qu'ei l'imatge de l'experiéncia de la vita terrèstra deus discípols recrompats pendent la quau Crist desarriga lo mau e que'us purifica, en los sosmetent a diversas espròvas. E n'ei pas que devath la condicion de la lor victòria dens l'espròva, qui au tèrme de la lor vita, lo lor sòrt etèrne qu'ei decidit peu Jutge gran Jèsus-Crist. Aquera victòria ne's pòt pas obtièner que peu son sostien e la soa ajuda, segon qu'a declarat dens Jean 15:5-6 e 10 a 14 : « Que soi lo pè, qu'ètz los sherments . Lo qui demora en jo e en qui demori pòrta hèra hrut, pr'amor que shens jo ne podetz pas arren har. Si quauqu'un ne demora pas en jo, qu'ei getat dehòra, com lo sherment, e que seca ; puish s'amassa los sherments, que'us se geta au huec, e que creman ». L'aubedissença aus comandaments divins qu'ei exigida : « Si gardatz los mens comandaments, que demoratz dens lo men amor, tot parièr com èi gardat los comandaments deu men Pair, e que demori dens lo son

amor. ». Se morir entaus sons amics que vad l'apogèu perfèita de la nòrma deu son amor sublimat : « Qu'ei ací lo men comandament : Qu'Aimatx los uns los autes, com vs'èi aimats. N'i a pas en mei gran amor que de balhar la soa vita entaus sons amics ». Mes aquera reconeishença per Jèsus qu'ei condicionau : « Qu'ètz los mens amics, si vosauts hèitas çò qu'vs comandi ».

Deu son costat, lo candelèr a sèt lampas qu'èra hèit d'aur massiu . Ne podèva pas alavetz simbolizar que la perfeccion de Jèsus-Crist. L'aur trobat puish dens las glèisas deu catolicisme roman qu'ei a l'imatge de la revindicacion de la soa faussa fe . Qu'ei pr'amor d'aquò que, a l'opausat, los temples protestants qu'èran despolhats de tots ornements, umiles e austères. Dens lo simbolisme deu santuari e deu temple, la preséncia de l'aur que pròva que lo santuari pòt pas representar que lo divin Jèsus-Crist. Mes per extension, qu'ei escrich qu'ei lo Cap, lo cap de la Glèisa qui ei lo son còs dens Eph.5:23-24 : « pr'amor que lo marit ei lo cap de la hemna, com Crist ei lo cap de la Glèisa, qui ei lo son còs, e dont ei lo Sauvaire. Solament, tot parièr com la Glèisa ei sosmetuda a Crist, las hemnas tanben que'u deven estar aus lors marits en totas causas.» Mes puish l'Esperit que precisa : « Marits, qu'aimatz las vòstas hemnas, com Crist a aimat la Glèisa, e que s'ei liurat eth medish entà era, entà la santificar per la paraula, après l'aver purificada peu baptisme d'aiga, entà har paréisher davant eth aquera Glèisa gloriosa, shens plap, ni ruha, ni arren de parièr, mes senta e irrèprèhensible ». Aquí donc, clarament exprimit, en qué consistèish la religion crestiana vertadèra. La soa nòrma n'ei pas solament teorica car ei ua practica començada dens tota la soa realitat. L'acòrd dab la nòrma de la soa « paraula » revelada qu'ei exigida ; çò qu'implica lo respècte deus comandaments e de las ordenanças de Diu e la coneishença deus mistèris revelats dens las soas profecias de la Bíblia. Aqueth critèri, « irrèprèhensible o complit » deus elegits, qu'ei remembrat e confirmat dens Apo.14:5 on ei imputat aus sents « adventistas » deu vertadèr retorn finau deu Crist. Que son designats peu simbèu deus « 144 000 » sagelats deu « sagèth de Diu » dens Apo.7. La lor experiéncia qu'ei la de l'entiera santificacion. Aqueth estudi que mòstra que lo tabernacle, lo santuari, lo temple e tots los lors simbèus que profetizavan lo projècte gran salvateur de Diu . Qu'an trobat la lor mira e lo lor compliment dens la manifestacion deu ministèri terrèstre de Jèsus-Crist revelat aus èstes umans. Atau, la relacion qui l'elegit entètien dab eth qu'ei de natura e de caractèr profetic ; l'òmi ignorant que se'n remet au Diu creator qui sap tot ; qui basteish lo son avièner e que l'ac revèla .

L'estudi deu temple bastit peu rei Salomon que'ns vien de demostrar que cau pas confóner la partida « temple » accessible aus òmis dab lo « santuari » reservat exclusivament au Diu celèste. Pr'amor d'aquò, lo mot « santuari » utilizat en plaça deu mot « santetat » dens Dan.8:14 que pèrd aqueth còp tota legitimitat, pr'amor que concerneish un lòc celèste on nada purificacion hè pas besonh en 1843. E au contrari, lo mot « santetat » que concerneish los sents qui deven rómper dab la practica deu pecat sus la tèrra entà èste santificats sia, seleccionats entà l'eleccion per Diu.

A la mort de Jèsus-Crist, lo veu qui separava lo « temple » deu « santuari » qu'ei estat esquichat per Diu, mes solas las pregàrias deus sents qu'anavan accedir espirituaument au santuari celèste on Jèsus anava intercedir entà eths. La partida temple que devèr contunhar lo son ròtle d'ostau d'amassada deus elegits sus la tèrra. Que n'ei tot parièr en 1843, lo principi que's renovèla . Lo « temple » deus sents rèsta sus la tèrra e dens lo « santuari », unicament celèste, l'intercession deu Crist que repren oficiaument en favor deus sols elegits adventistas seleccionats . N'i a pas donc mei de « santuari » sus la tèrra dens l'aliança navèra on lo son simbèu desapareish. N'i demora pas que lo « temple » espiritua deus elegits recrompat.

Las solas solhaduras qui necessitavan ua purificacion que concernivan los pecats deus òmis sus la tèrra, pr'amor que nat deu lor pecat n'ei pas vienut solhar lo cèu. Sola la preséncia deu drac e deus sons demònis rebèlles qu'ac podèvan har, qu'ei pr'amor d'aquò que, vencedor, en Micaël, Jèsus-Crist que'us a caçats cèu e getats sus la tèrra deu pecat on deven demorar dinc a la lor mort.

Que demora ua causa a comprèner après aver evocat lo simbolisme de la santetat. Autan sents com sian aqueths simbèus, ne son pas que causas materiaus. La vertadèra santetat qu'ei dens lo vivent, qu'ei pr'amor d'aquò que, Jèsus-Crist qu'èra mei que lo temple qui eth medish qu'existiva unicament entà abrigar la lei de Diu, imatge deu son caractèr e de la soa justícia ofensada peu pecaire terrèstre. Qu'ei unicament entà servir de supòrt a l'ensenhament deus sons elegits qui Diu a hèit realizar aqueras causas per Moïse e los sons obrèrs. Qu'ei entà evitar comportaments idolatras qui Diu a autorizat un òmi, lo son servidor, Ron Wyatt, a retrobar e a tocar l'arca deu son testimoniatge en 1982. Pr'amor que lo « testimoniatge de Jèsus » qui « qu'ei l'esperit de profecia » que l'ei hèra superior e mei utile desempuïsh qu'ei vienut en persona revelar lo sens deu projècte salvateur preparat entaus sons elegits seleccionats sus la tèrra. Ron Wyatt qu'ei estat autorizat a filmar los dètz comandaments sortits de l'arca per anjos, mes qu'a refusat de gardar lo filme. Aqueths hèits qu'ac pròvan, Diu que coneishè d'avança lo son refús, mes aquera causida que'ns protegeish idolatria qui un tau enregistrament auré podut produsir en çò de daubuns deus sons elegits mei vulnerables. Aquera realitat que ns'ei estada revelada, entà que la gardàvam dens las pensadas deus nostes còrs com un

doç privilègi balhat peu noste Diu Amor.

Las separacions de la Genèsi

Mentre que l'estudi d'aqueth obratge ns'a revelat los secrets amagats dens las profecias de Daniel e Apocalipsi, que'm te cau adara har descobrir las profecias qui èran reveladas dens lo libe de la Genèsi, mot qui significa « començament ».

Atencion !!! Lo testimoniatge qui vam relhevar dens aqueth estudi deu libe de la Genèsi qu'ei sortit dirèctament de la boca de Diu qui l'a dictat au son servidor Moïse. Non pas créder ad aqueth raconte que constitueish lo mei gran otratge qui posca estar hèit a Diu dirèctament, un otratge qui barra definitivament la pòrta deu cèu pr'amor que revèla l'abséncia totau de « la fe, shens la quau ei impossible d'èste agradiu a Diu », segon Ebrèus 11:6.

Dens lo prològue de la soa Apocalipsi, Jèsus qu'a hèra insistit sus aquera expression : « Que soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin » qui cita un còp de mei a la fin de la soa Revelacion dens Apo.22:13. Qu'avem dejà relhevat lo caractèr profetic deu libe de la Genèsi, sustot a perpaus de la setmana de sèt dias qui profetizan sèt mila ans. Ací, qu'abòrdi aqueth libe de la Genèsi devath l'aspècte deu tèma de la « separacion » qui ac caracteriza tot particularament com ac vam véder.

Genèsi 1

Lo 1èr dia

Genèsi 1:1 : « Au començament, Diu que creè los cèus e la tèrra »

Com l'indica lo mot « començament », la « tèrra » qu'ei plan estada creada per Diu com centre e basa d'ua dimension navèra, parallèla a las fòrmas de la vita celèsta qui l'a precedida. Entà reprèner l'imatge d'un pintre, que s'agí entad eth de crear e començar la realizacion d'un tablèu navèth. Mes que relhevam dejà que, autanlèu la lor origina, « los cèus e la tèrra » que son separats . Los « cèus » que designan lo còsmos intersiderau que vueita, escur e infinit ; e la « tèrra » que's presenta alavetz devath l'aspècte d'ua bòla recobèrta per l'aiga. La « tèrra » n'avèva pas préexistence a la setmana de la creacion puishqu'ei creada al començament o « començament » de la creacion d'aquera dimension terrèstra especifica. Que sòrt deu neient e que pren fòrma sus l'ordi de Diu entà complir un ròtle vadut necessari pr'amor de la libertat qui ei a l'origina deu pecat cometut dens lo cèu per la soa tota prumèra creatura ; lo qui Esaïe 14:12 que designa peus noms « astre deu matin » e « hius de l'auròra » qu'ei vadut Satan despuish la soa contestacion de l'autoritat de Diu. Qu'ei despuish, lo gavidaire deu camp rebèlle celèste existint e deu camp terrèstre a viéner.

Gen.1:2 : « la tèrra qu'èra infòrma e que vueita : qu'i avèva tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Diu que's movè au dessus de las aigas ».

Com un pintre comença per aplicar sus la tela la jaça de hons, Diu que presenta la situacion qui prevau dens la vita celèsta dejà creada e la vita terrèstra qui va crear. Que designa atau peu mot « tenèbras » tot çò qui ei pas dens la soa aprobacion que va nommar « lutz » en oposicion absoluta. Que relhevam lo ligam qui aqueth verset estableish enter lo mot « tenèbras », tostemps au plurau tant los sons aspèctes que son multiples, e lo mot « abisme » qui designa la tèrra portaira de nada fòrma de vita. Dieu qu'a utilizat aqueth simbèu entà designar los sons enemics : los « shens Diu » revolucionaris e liures pensaires dens Apo.11:7 e los rebèlles deu catolicisme papau dens Apo.17:8. Mes, los protestants rebèlles que'us rejunhen en 1843 en passant au lor torn devath la dominacion de Satan, « l'anjo de l'abisme » d'Apo.9:11 ; los quaus son rejunts per l'adventisme infidèu en 1995.

Dens l'imatge prepausat dens aqueth verset, que vedem que « tenèbras » separen « l'esperit de Diu » de dab « las aigas » qui profetizaràn en simbèu, dens Daniel e Apocalipsi, de las massas de « pòbles, de nacions e de lengas » devath los simbèus « mar » dens Dan.7:2-3 e Apo.13:1, e devath lo de « fluvis » dens Apo.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. La separacion que serà lèu imputada au « pecat » originau qui serà cometut per Eve e Adam. Com dens l'imatge balhat, Diu que costèja lo monde de las tenèbras restacadas aus anjos rebèlles qui segueishen Satan dens la soa causida de contestar l'autoritat de Diu.

Gen.1:3 : « Diu dit : Qué la lutz sia ! E la lutz qu'estó »

Diu que fixa la soa nòrma deu « plan » segon lo son pròpi e sobeiran jutjament. Aquera opcion deu « plan » qu'ei restacada au mot « lutz » pr'amor deu son aspècte gloriós, vededer de tots e per tots, pr'amor que lo ben engendra pas la « vergonha » qui conduseish l'òmi a s'amagar entà complir las soas maishantas qu'òbras . Aquera « vergonha » que serà ressentida per Adam après lo pecat segon Gen.3, comparativament a Gen.2:25.

Gen.1:4 : « Diu que vedó que la luz èra bona ; e Diu que separè la luz de dab las tenèbras ».
Qu'ei ací lo primèr jutjament exprimit per Diu . Que revèla la soa causida deu ben evocat peu mot « luz » e la soa condemnacion deu mau designat peu mot « tenèbras ».

Dieu que'ns revèla la mira de la soa creacion terrèstra e donc lo resultat finau qui lo son projècte permetrà d'obtièner : la separacion definitiva deus qui aïman la soa « luz » de dab los qui prefereïshen las « tenèbras ». « Lumière e tenèbras » que son las duas causidas hèitas possiblas peu principi de libertat qui Diu a volut balhar a totas las soas creaturas celèstas e terrèstras. Aqueths dus camps opausats qu'an fin finau dus caps ; Jèsus-Crist entà la « luz » e Satan entà las « tenèbras ». E aqueths dus camps opausats, com los dus pòles de la tèrra, qu'auràn tanben duas fins diferentas absoludas ; los elegits que viuràn eternament dens la luz de Diu segon Apo.21:23 ; e destruits peu retorn deu Crist, los rebel·les qu'acabaràn en estat de « poscas » sus la tèrra desolada tornada vèder « l'abisme » de Gen.1:2. Ressuscitats entau jutjament, que seràn definitivament avalits estant consumits dens « l'estanh de huec » de la « segonda mort » segon Apo.20:15.

Gen.1:5 : « Diu qu'aperè la luz dia, e qu'aperè las tenèbras que nòtz . Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo primèr dia ».

Aqueth « primèr dia » de la Creacion qu'ei consacrat a la separacion definitiva deus dus camps formats per las causidas « luz e tenèbras » qui's van afrontar sus la tèrra dinc a la victòria finau de Jèsus-Crist e lo renovelament de la creacion terrèstra. Lo « primèr dia » qu'ei atau « mercat » per l'autorizacion qui Diu balha aus rebel·les d'ac combàter pendent los « sèt mila » ans profetizats per la setmana entièra. Qu'ei atau tot indicat entà vèder lo signe, sia, la « mèrca » de la faussa adoracion divina retrobada pendent los sheis millenaris en çò deus pòbles pagans o judius infidèus, mes particularament dens l'èra crestiana, despuish l'adopcion deu « dia deu só Invençut » com dia de repaus setmanèr impausat per l'autoritat imperiau de Constantin 1èr, lo 7 de Març de 321. Qu'ei atau com despuish aquera data, l'actua dimenge « crestian » que vad la « mèrca de la bèstia » seguida au sostien religiós qui'u balha la fe catolica romana papau a partir de 538. Visiblement, « l'alfa » de la Genèsi qu'avèva hèra a auherir aus servidors fidèus de Jèsus-Crist deu temps « omèga ». E n'ei pas acabat .

Lo 2ème dia

Gen.1:6 : « Diu dit : Qué i aja ua estenuda enter las aigas, e que separa las aigas de dab las aigas ».

Ací enqüèra, qu'ei question de separacion : « las aigas de dab las aigas ». L'accion que profetiza la separacion de las creaturas de Diu simbolizadas per las « aigas ». Aqueth verset que confirma la separacion naturau de la vita celèsta de dab la vita terrèstra e dens las duas, la separacion deus « hius de Diu » de dab los « hius deu drac » aperats totun a coabitar amassa dinc au jutjament mercat, per la mort de Jèsus-Crist entaus maishants anjos rebel·les, e dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist entaus Terrians. Aquera separacion que va justificar lo hèit qui l'òmi va èste creat de drin inferior aus anjos celèstes puishque la dimension celèsta lo va estar inaccessible. L'istòria de la tèrra que serà la d'ua longa tria dinc a la soa fin. Lo pecat qu'a establìt lo rambalh e Diu qu'organiza aqueth rambalh per ua tria selectiva .

Gen.1:7 : « E Diu que hasó l'estenuda, e que separè las aigas qui son au devath de l'estenuda de dab las aigas qui son au dessus de l'estenuda. E aquò qu'estó atau ».

L'imatge balhat que separa la vita terrèstra profetizada per las « aigas qui son au devath » de dab la vita celèsta qui ei « au dessus de l'estenuda ».

Gen.1:8 : « Diu qu'aperè l'estenuda cèu . Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo segond dia ».

Aqueth cèu, que designa la jaça atmosferica qui, formada a partir de las 2 gazs (l'idrogèn e l'oxigèn) qui compausan l'aiga, qu'entorneja tota la susfàcia de la tèrra e qui ei pas accessible naturaument a l'òmi. Dieu qu'ac restaca a la preséncia d'ua vita celèsta invisibla çò qui ei lo cas puishque lo drac eth medish que va recéber lo nom de « prince de la potècia de l'aire » dens Eph.2:2 : « ...dens los quaus marchàvatz un còp èra, segon lo tren d'aqueth monde, segon lo prince de la potècia de l'aire, de l'esperit qui ageish adara dens los hius de la rebellion » ; actitud qui avèva dejà dens lo monde celèste.

Lo 3au dia

Gen.1:9 : « Diu dit : Qué las aigas qui son au devath deu cèu que s'amassan en un sol lòc, e que lo sec que paréishia . E aquò qu'estó atau ».

Dinc ad aqueth moment, « las aigas » que recobrivan la totalitat de la tèrra mes ne contienèn pas enqüèra nada fòrma de la vita animau marina qui serà creada lo 5au dia. Aquera precision que

balharà tota la soa autenticitat a l'accion deu deluvi de Genèsi 6 qui va poder, eth, expandir la fòrma de la vita marina animau sus la tèrra immergida ; çò que justificarà d'i retrobar puish deus fossiles marins e de las cauquilhas.

Gen.1:10 : « Diu qu'aperè lo sec tèrra, e qu'aperè l'amàs de las aigas mars . Dieu que vedó qu'auquò qu'èra bon ».

Aquera separacion navèra qu'ei jutjada « bona » per Diu pr'amor qu'au delai deus oceans e deus continents, que balha ad aqueths dus tèrres « mar e tèrra » lo ròtle de dus simbèus qui van designar respectivament la glèisa crestiana catolica e la glèisa crestiana protestanta sortida de la primèra dab lo nom de glèisa reformada. La lor separacion efectuada enter 1170 e 1843 qu'ei donc jutjada « bona » per Diu. E los sons encoratjaments entaus sons servidors fidèus deu temps de la Refòrma que son estats revelats dens Apo .2:18 a 29. Dens aqueths versets, que's tròba aquera precision importanta deus versets 24 e 25 qui hèn pròva d'ua situacion provisòria excepcionau : « A vosauts, a tots los autes de Thyatire, qui receben pas aquera doctrina, e qui an pas coneishut las pregondors de Satan, com los apèran, que'vs disi : Ne meti pas sus vosauts d'auta carga ; solament, çò qu'avetz, retienetz-ac dinc a que veni ». Un còp de mei, per aqueth regropament, Diu que met ordi dens lo ramalh creat peus esperits rebèlles angelics e umans. Que relhevam aqueth aute ensenhament, la « tèrra » que va balhar lo son nom a la planeta entièra pr'amor que lo « sec » qu'ei preparat entà èste l'ambient naturau de la vita de l'òmi entà qui aquera creacion ei hèita per Diu. La susfàcia marina estant quate còps mei grana que la susfàcia de la tèrra seca, la planeta qu'auré podut préner lo nom « mar » mei plan meritat mes pas justificat dens lo projècte divin. Las paraulas d'aqueth « díser » : « qui s'assembla que's sembla e qui's sembla que s'assembla », que's retròban dens aqueths regropaments . Atau, enter 1170 e 1843, los protestants fidèus e pacifics que son estats sauvats per la justícia deu Crist qui'us ei estada imputada excepcionaument shens l'aubedissença au repaus sabatèr deu vertadèr setau dia : lo dissabte. E qu'ei l'exigéncia d'aqueth repaus qui hè « tèrra » lo simbèu d'ua faussa fe crestiana a partir de 1843, segon Dan.8:14. La pròva d'aqueth jutjament divin qu'apareish dens Apo .10:5 puishque Jèsus pausa « los sons pès » sus la « mar e la tèrra » entà los espotir per la soa colèra.

Gen.1:11 : « Puish Diu dit : Qué la tèrra produesca verdura, de l'èrba portant de la semença, arbos frutèrs balhant deu hrut segon la lor espècia e avent en eths la lor semença sus la tèrra. E aquò qu'estó atau . »

La prioritat balhada per Diu a la tèrra seca qu'ei confirmada : en primèra, que recep lo poder de « produsir » « verdura, de l'èrba portant de la semença, arbos frutèrs balhant deu hrut segon la lor espècia » ; totas causas produsidas en primèr entaus besonhs de l'òmi, e secondairement entaus animaues terrèstres e celèstes qui'u van entornejar. Aqueras produccions de la tèrra que van èste utilizadas per Diu com imatges simbolicas entà revelar las soas leçons aus sons servidors. L'òmi com « l'arbo » que va portar hrut, bon o maishant.

Gen.1:12 : « la tèrra que produsí verdura, de l'èrba portant de la semença segon la soa espècia, e deus arbos balhant hrut e avent en eths la lor semença segon la lor espècia. Dieu que vedó qu'auquò qu'èra bon . »

Dens aqueth 3au dia, nada falta ne entache l'òbra creada per Diu, la natura qu'ei perfèita sia, jutjada « bona ». Dens ua puretat atmosferica e terrèstra perfèita, la tèrra que multiplica las soas produccions . La hruta qu'ei destinada aus èstes qui van víver sus la tèrra : òmis e animaues qui au lor torn van produsir hrut segon la lor personalitat.

Gen.1:13 : « Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo tresau dia ».

Lo 4au dia

Gen.1:14 : « Diu dit : Qué i aja luminaris dens l'estenuda deu cèu, entà separar lo dia de dab la nueit ; qui sian signes entà mercar las epòcas, los dias e las annadas ».

Ua separacion navèra qu'apareish : « lo dia de dab la nueit ». Dinc ad aqueth quatau dia, la lutz deu dia n'èra pas obtienuda per un astre celèste . La separacion deu dia e de la nueit qu'existiva dejà devath ua fòrma virtuaue creada per Diu . Entà tornar la soa creacion independenta de la soa preséncia, Diu que va crear au quatau dia deus astres celèstes qui van perméter aus òmis d'establir calendaris basats sus la posicion d'aqueths astres dens lo còsmos intersiderau. Atau que van aparéisher los signes deu Zodiac, l'astrologia davant d'òra mes shens la divination actuau qui l'ei restacada sia, l'astronomia.

Gen.1:15 : « e que sèrven de luminaris dens l'estenuda deu cèu, entà esclarir la tèrra. E aquò qu'estó atau ».

La « tèrra » que deu estar esclairada de « dia » com de « nueit », mes la « lutz » deu « dia » que deu suberpassar la de la « nueit » pr'amor qu'ei l'imatge simbolic deu Diu de vertat creator de tot çò qui viu. E la succession dens l'ordi « nueit dia » que profetiza la soa victòria finau contra tots los sons enemics qui son tanben los deus sons hèra-aimats e benurós elegits. Aqueth ròtle qui consisteish a « esclairar la tèrra » que va balhar ad aqueths astres un sens simbolic de l'accion religiòsa ensenhanta de las vertats o de las mensonjas presentadas au nom deu Diu creator.

Gen.1:16 : « Diu que hasó los dus grans luminaris, lo mei gran luminari entà presidir au dia, e lo mei petit luminari entà presidir a la nueit ; que hasó tanben las estelas ».

Relhèva plan aqueth detalh : en evocant « lo só » e « la lua », « los dus grans luminaris », Diu que designa lo só per l'expression « lo mei gran » mentre que los eclipsis ac pròvan, los dus disques solar e lunar que ns'apareishen devath la medisha talha l'un cobrint l'autre recipròcament. Mes Diu qui l'a creat que sap abans l'òmi qui la soa aparéncia petita ei devuda au son aluenhament de la tèrra, lo só estant 400 còps mei gròs mes 400 còps mei luenh que la lua. Per aquera precision que confirma e qu'afirma lo son títol suprême de Diu creator . En mei, suu plan espiritua, que revèla la soa incomparable « grandor » comparada a la petitesse de la lua, simbèu de la nueit e de las tenèbras. L'aplicacion d'aqueths ròtles simbolic que va concernir Jèsus-Crist nommat « lutz » dens Jean 1:9 : « Aquera lutz qu'èra la vertadèra lutz, qui, en vienent dens lo monde, qu'esclaira tot òmi ». Relhevem-ac, l'anciana aliança deu pòble judiu carnau bastida sus un calendari lunar qu'èra plaçada devath lo signe d'ua epòca « tenebrosa » ; açò dinc a la prumèra e la segonda venguda deu Crist. Tot com la celebracion de las « hèstas de las luas navèras », moment on la lua desapareishent que vad invisibla, que profetizava la venguda de l'èra solara deu Crist, qui Mau.4:2 que compara a un « só de justícia » : « Mes entà vosauts qui cranhetz lo men nom, que's lhevarà lo só de la justícia, e la garison que serà devath las soas alas ; que sortiratz, e que sautaratz com los vedèths d'ua establa,... ». Après l'anciana aliança judiva, « la lua » qu'ei vaduda lo simbèu de la faussa fe crestiana, successivament, catolica despuish 321 e 538, puish protestanta despuish 1843, e ... adventista institucionau despuish 1994.

Lo verset qu'evòca tanben « las estelas ». La lor lutz qu'ei febla mes que son autan nombrosas qu'esclairen totun lo cèu de las nueits terrèstras. « l'estela » que vad atau lo simbèu deus messatgèrs religiós qui demoran de pè o qui tomban com lo signe deu « 6au sagèth » d'Apo.6:13 dens lo quau la caduda de las estelas ei vienuda profetizar lo 13 de Noveme de 1833 aus elegits, la caduda massiva deu protestantisme entà l'annada 1843. Aquera caduda que concerniva en parallèla los messatgèrs deu Crist destinataris deu messatge de « sardes » a los quaus Jèsus declara : « que passas entà estar vivent e qu'ès mòrt ». Aquera caduda qu'ei remembrada dens Apo .9:1 : « lo cinquau anjo que sonè trompeta . E que vivi ua estela qui èra tombada deu cèu sus la tèrra. La clau deu potz de l'abisme que l'estó balhada ». Abans la caduda deus protestants, Apo.8:10 e 11 qu'evòca la deu catolicisme definitivament condemnat per Diu : « lo tresau anjo que sonè trompeta . E que tombè deu cèu ua grana estela ardenta com ua halha ; e que tombè suu tèrç deus fluvís e sus las honts de las aigas. » Lo verset 11 que l'atribueish lo nom « Absinti » : « lo nom d'aquera estela qu'ei Absinti ; e lo tèrç de las aigas qu'estó cambiat en absinti, e hèra òmis que's morín per las aigas, pr'amor qu'èran vadudas amaras ». La causa qu'ei confirmada dens Apo .12:4 : « la soa coda qu'entrainava lo tèrç de las estelas deu cèu, e que'us getava sus la tèrra . Lo dragon que's tienó davant la hemna qui anava enfantar, entà devorar la soa mainada, quan auré enfantat ». Los messatgèrs religiós que van puish èste victimas de las execucions deus revolucionaris francés dens Apo.8:12 : « lo quatau anjo que sonè trompeta . E lo tèrç deu só qu'estó frapat, e lo tèrç de la lua, e lo tèrç de las estelas, entà que lo tèrç en barrica escurit, e que lo dia perdosse un tèrç de la soa claror, e la nueit tot parièr ». Las ciblas deus revolucionaris liures pensaires ostiles de cap a totas las fòrmas de la religion que son tanben, tostemps parciaument (lo tèrç), « lo só » e la « lua ».

Dens Gen.15:5, las « estelas » que simbolizan la « posteritat » promesa a Abraam : « E après l'aver conduhit dehòra, que ditz : Espia cap au cèu, e que compta las estelas, si'us pòdes comptar. E que'u ditz : Tau que serà la toa posteritat ». Atencion ! Lo messatge qu'indica ua quantitat nombrosa mes ne ditz pas arren a perpaus de la qualitat de la fe d'aquera multitud dens la quau Diu va trobar « hèra d'aperats mes drin d'elegits » segon Matt.22:14. Las « estelas » que simbolizan enquèra los elegits dens Dan .12:3 : « los qui seràn estats intelligents que lusiràn com l'esplendor deu cèu, e los qui auràn ensenhat la justícia, a la multitud que lusiràn com las estelas, a tostemps e a perpetuitat ».

Gen.1:17 : « Diu que'us placè dens l'estenuda deu cèu, entà esclairar la tèrra, »

Que vedem ací entà ua rason espiritua l'insistència de Diu sus aqueth ròtle deus astres : « entà esclairar la tèrra ».

Gen.1:18 : « entà presidir au dia e a la nueit, e entà separar la lutz de dab las tenèbras. Dieu que vedó qu'auquò qu'èra bon ».

Ací Diu que confirma lo ròtle simbolic espiritua d'aqueths astres en ligant amassa « lo dia e la lutz »

d'ua part, e « la nueit e las tenèbras » d'auta part.

Gen.1:19 : « Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo quatau dia ».

La tèrra que pòt d'ara enlà profieitar de la lutz e de la calor solara entà assegurar la soa fertilitat e la soa produccion de neurituts vegetaus. Mes lo ròtle deu só ne prenerà pas ua importància qu'après lo pecat que van cométer Eve e Adam. La vita que pausa dinc ad aqueth moment tragic sus la poténcia miraculosa deu poder creator de Diu. La vita terrèstra qu'ei organizada per Diu entad aqueth temps on lo pecat va frapar la tèrra de tota la soa malediccion.

Lo 5au dia

Gen.1:20 : « Diu dit : Qué las aigas produseishen en abonde animaues vius, e qu'ausèths vòlan sus la tèrra cap a l'estenuda deu cèu ».

En aqueth 5au dia, Diu que balha a las « aigas » lo poder de « produsir en abonde animaues vius » autan nombrós e autan variats que la sciéncia modèrna a pena a tots los recensar. Au hons deus abismes dens l'escur totau, que's descobreish ua fòrma de vita desconeguda d'animaues minuscules fluorescents qui lutzan, que clinhotejan e que càmbian d'intensitat luminosa e medisha de color. Tot parièr, l'estenuda deu cèu que va recéber l'animacion deu vòl deus « ausèths ». Ací qu'apareish lo simbèu de las « alas » qui permeten lo desplaçament dens l'aire aus animaues carnaus alats. Lo simbèu que va èste restacat aus esperits celèstes qui n'an pas besonh pr'amor que son pas sosmetuts a las leis fisicas terrèstras e celèstas. E dens l'espècia alada de la tèrra, Diu que's va atribuir l'imatge de « l'agla » qui's lhèva lo mei haut en altitud au demieï de totas las espècias deus ausèths e deus animaues volants. « l'agla » que vad tanben lo simbèu de l'empèri, deu rei Nébucadnetsar dens Dan.7:4 e lo de Napoleon 1èr dens Apo.8:13 : « Qu'espèiè, e qu'entenoï ua agla qui volava au mieï deu cèu, disent d'ua votz hòrta : Malaür, malaür, malaür aus abitants de la tèrra, pr'amor deus autes sons de la trompeta deus tres anjos qui van sonar ! » L'aparicion d'aqueth regime imperiau que profetizava los tres grans « malaürs » qui van frapar los abitants deus país occidentaus devath lo simbèu de las tres darrèras « trompetas » d'Apo. 9 e 11, a partir de 1843, data on lo decret de Dan.8:14 qu'ei entrat en aplicacion .

En dehòra de « l'agla », los autes « ausèths deu cèu » que van simbolizar los anjos celèstes, los bons e los maishants.

Gen.1:21 : « Diu que creè los peishs grans e tots los animaues vius qui's mòven, e que las aigas produsín en abonde segon la lor espècia ; que creè tanben tot ausèth alat segon la soa espècia . Dieu que viu qu'aquò qu'èra bon ».

Dieu que prepara la vita marina entà la condicion deu pecat, lo temps on los plus « grans peishs » que haràn deus mei petits la lor neuritud, qu'ei lo destin programat e l'utilitat de la lor abundància dens cada espècia. Los « ausèths alats » n'escaparàn pas ad aqueth principi pr'amor qu'eths-tanben si entretueront entà se neurir. Mes abans lo pecat, nat animau marin o ausèth ne hèit de tòrt a un aute, la vita que'us anima tots e que coabitaban en perfèita armonia . Qu'ei pr'amor d'aquò que, Diu que jutja la situacion « bona ». Los « animaues » marins e « los ausèths » que van tièner un ròtle simbolic après lo pecat. Los combats mortaus enter las espècias que balharàn alavetz a la « mar » lo sens de « mort » qui Diu lo balha dens lo ritau de las ablucions deus sacrificeurs ebrèus. La tina utilizada ad aquera fin que receberà lo nom de « mar » en crida de la traversada de la « mar roja », las duas causas estant ua prefiguracion deu baptisme crestian. Atau, en lo balhant entà nom, « bèstia qui monta mar » dens Apo.13:1, Diu qu'identifica la religion catolica romana e la monarquia qui la sostien a ua amassada de « morts » qui tuan e que devòran lo lor vienent com los peishs de la « mar ». Tot parièr las aglas, los esparvèrs e los faucons que devorarán los coloms e las colomas, pr'amor deu pecat d'Eve e d'Adam e d'aqueths, en hòrt mei gran nombre, deus lors descendents umans dinc au retorn en glòria deu Crist.

Gen.1:22 : « Diu que'us benedeish, en disent : Siatz feconds, que multiplicatz, e que pleatz las aigas de las mars ; e que los ausèths multipliquen sus la tèrra ».

La benediccion de Diu que's concretiza per la multiplicacion, dens aqueth contèxte la deus animaues marins e deus ausèths, mes tanben lèu, la deus èstes umans. La Glèisa deu Crist qu'ei aperada era tanben a multiplicar lo nombre deus sons adèptes, mes aquí, la benediccion de Diu ne sufiz pas, pr'amor que Diu apèra, mes n'obliga pas arrés a respòner a la soa auhèrta de salut.

Gen.1:23 : « Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo cinquau dia ».

Que relhevam que la vita marina ei creada lo cinquau dia atau separada de la creacion de la vita terrèstra, pr'amor deu son simbolisme espirituaual qui concerneish la primèra fòrma deu crestianisme maladit e apostata ; çò que va representar la religion catolica de Roma despuish lo 7 de Març de 321, data de l'adopcion deu faus dia de repaus pagan, lo primèr dia e « dia deu só », arrebatiat puish : dimenge que sia, dia deu Senhor. Aquera explicacion qu'ei confirmada per l'aparicion deu catolicisme

roman pendent lo 5au millenari e la deu protestantisme qui apareish pendent lo 6au millenari.

Lo 6au dia

Gen.1:24 : « Diu dit : Qué la tèrra produsca animaus vius segon la lor espècia, deu bestiar, deus reptiles e deus animaus terrèstres, segon la lor espècia. E aquò qu'estó atau ».

Lo 6au dia qu'ei mercat per la creacion de la vita terrèstra qui, au son torn, après la mar, « produit deus animaus vius segon la lor espècia, deu bestiar, deus reptiles e deus animaus terrèstres, segon la lor espècia ». Dieu que met en rota un procediment de reproduccion de totas aqueras creaturas vivas. Que's van expandir sus la tèrra emergida.

Gen.1:25 : « Diu que hasó los animaus de la tèrra segon la lor espècia, lo bestiar segon la soa espècia, e tots los reptiles de la tèrra segon la lor espècia. Dieu que vedó qu'aquò qu'era bon ».

Aqueth verset que confirma l'accion ordenada dens lo precedent . Que relhevam aqueth còp qui Diu ei lo creator e lo realizator d'aquera vita animau terrèstra produsida sus la tèrra. Com entaus de la mar, los animaus terrèstres que van viver en armonia dinc au temps deu pecat uman. Dieu que tròba « bona » aquera creacion animau dens la quau ròtles simbolicas son creats e que'us utilizarà dens los sons messatges profetics après l'instauracion deu pecat . Au demieï deus reptiles, « la sèrp » que va tièner un ròtle principau com mèdiu instigator deu pecat utilizat peu drac. Après lo pecat, los animaus de la tèrra que's destrusiràn espècia contra espècia . E aquera agressivitat que va justificar, dens Apo.13:11, lo nom de « bèstia qui monta tèrra » qui designa la religion protestanta dens lo son darrèr estatut maladit per Diu dens lo contèxte de l'ultima espròva de fe adventista justificada peu vertadèr retorn de Jèsus-Crist previst entà la prima 2030. Totun, que notam que lo protestantisme pòrta aquera malediccion ignorada per las multituds despuish 1843.

Gen.1:26 : « Puish Diu dit : Que hèm l'òmi au noste imatge, segon la nosta semblança, e que domina suus peishs de la mar, suus ausèths deu cèu, suu bestiar, sus tota la tèrra, e sus tots los reptiles qui serpejan sus la tèrra ».

En disent « Que hèm », Diu qu'assòcia a la soa òbra creadora lo monde angelic fidèu qui assisteish a la soa accion e que l'entorneja plen d'estrambòrd . Devath lo tèma de la separacion, relhèva ací, regropats dens lo 6au dia, la creacion animau terrèstra e la de l'òmi qui ei evocat dens aqueth verset 26, nombre deu nom de Diu sia, nombre obtienut per l'addicion de las quate letras ebraïcas « Yod = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26 » ; letras qui compausan lo son nom translitéré « YAHWÉH ». Aquera causida qu'ei d'autant mei justificat que, « hèit a l'imatge de Diu », « l'òmi » Adam qu'ac vien representar simbolicament dens la creacion terrèstra com un imatge deu Crist. Dieu que'u balha lo son aspècte fisic e mentau, sia l'aptitud a jutjar enter lo ben e lo mau qui ac va responsabilizar. Creat lo medish dia qui los animaus, « l'òmi » que va recéber la causida de la soa « semblança » : Dieu o plan l'animau sia, « la bèstia ». Solament ei en se deishant sedusir per « un animau », « la sèrp », qui Eve e Adam que's van copar de Diu e pèrder la soa « semblança ». En balhant a l'òmi la dominacion sus « los reptiles qui serpejan sus la tèrra », Diu que convidà l'òmi a dominar sus « la sèrp » e donc a non pas pas se deishar ensenhar per eth. Ailàs entà l'umanitat, Eve que serà isolada e separada d'Adam quan sia sedusida e hèita copabla deu pecat de desobediència.

Dieu que hida a l'òmi tota la soa creacion terrèstra dab las vitas qui contien e que produseish dens las mars, sus la tèrra e dens lo cèu.

Gen.1:27 : « Diu que creè l'òmi au son imatge, qu'ac creè a l'imatge de Diu, que creè l'òmi e la hemna ».

Lo 6au dia que dura com los autes, 24 òras e que sembla que las creacions de l'òmi e de la hemna que son ací regropadas dens la mira pedagogica de resumir la lor creacion. En efèit, Gen.2 que repren aquera creacion de l'òmi en revelant hèra accions qui's son complidas versemblablement sus mantun dia. Lo raconte d'aqueth capítol 1 que pren atau un caractèr normatiu revelator de las valors simbolicas qui Diu a volut balhar aus sheis prumèrs dias de la setmana.

Aquera setmana qu'ei d'autant mei de valor simbolica qui era imatge lo projècte salvateur de Diu. « l'òmi » que simboliza e que profetiza Crist e « la hemna », « la glèisa Elegida » qui va èste suscitada a partir d'eth. En mei, abans lo pecat, lo temps reau n'a pas importància pr'amor que dens l'estat de perfeccion, lo temps n'ei pas comptat e lo compte a contrabriu deus « 6000 ans » que debutarà dens la prumèra prima mercada peu prumèr pecat uman . Dens ua perfèita regularitat, las nueïts de 12 òras e los dias de 12 òras que's succedeishen a contunhar . Dens aqueth verset, Diu qu'insisteish sus la semblança de l'òmi creat que conforma au son pròpi imatge . Adam n'ei pas feble, qu'ei plen per fòrça e qu'ei estat creat capable de resistir a las temptacions deu drac.

Gen.1:28 : « Diu que'us benedí, e Diu lo lor dit : Siatz feconds, que multiplicatz, que pleatz la tèrra, e l'assujettisseg ; e dominatz suus peishs de la mar, suus ausèths deu cèu, e sus tot animau qui's mòu sus la tèrra ».

Lo messatge qu'ei adreçat per Diu a tota l'umanitat dont Adam e Eve que son los modèles originaus . Com los animaús, que son au lor torn benesits e encoratjats a procrear entà multiplicar èstes umans. L'òmi qu'obtien de Diu la dominacion sus las creaturas animaús, çò que significa que's deu pas deishar dominar per eras, per sensiblerie e flaquèr sentimentau. Ne'us deu pas har deu mau mes víver en harmonia dab eras. Açò, dens lo contèxte qui precedeish la malediccion deu pecat.

Gen.1:29 : « E Diu dit : Aquí, que'vs balhi tota èrba portant semença e qui ei a la susfàcia de tota la tèrra, e tot arbo avent en eth deu hrut d'arbo e portant semença : que serà la vòsta neuritud ».

Dens la soa creacion vegetau, Diu que revèla tota la soa bontat e la soa generositat en multiplicant lo nombre de las semenças de cada espècia de vegetaus, arbos frutèrs, cerealas, èrbas e legumes. Dieu que prepausa a l'òmi lo modèl de l'alimentacion perfèita qui favoriza ua bona santat fisica e mentau favorabla a tot l'organisme e l'amna umana, enqüèra uei com au temps d'Adam. Aqueth subjècte qu'ei estat presentat despuish 1843 per Diu com ua exigéncia de cap aus sons elegits e que pren ua importància enqüèra mei grana dens los nostes darrèrs dias on l'alimentacion victima de la quimíia, engrèish, pesticides e autes qui destruseishen la vita en plaça de la favorizar.

Gen.1:30 : « E a tot animau de la tèrra, a tot ausèth deu cèu, e a tot çò qui's mòu sus la tèrra, avent en si un alet de vita, que balhi tota èrba verda entà neuritud . E aquò qu'estó atau ».

Aqueth verset que presenta la clau qui justifica la possibilitat d'aquera vita armoniosa. Tots los èstes vius que son vegetaliáns, n'an pas donc nada rason de's har deu mau. Après lo pecat, los animaús que s'atacaràn lo mei sovent entà se neurir, la mort que'us fraparà alavetz tots d'un biaish o d'un aute.

Gen.1:31 : « Diu que viu tot çò qui avèva hèit e aquí, aquò qu'èra plan bon . Atau, qu'i avó un ser, e qu'i avó un matin : qu'estó lo sheisau dia ».

A la fin deu 6au dia, Diu qu'ei contentat de la soa creacion qui, dab la preséncia de l'òmi sus la tèrra, qu'ei jutjada aqueth còp « plan bona », mentre qu'èra solament « bona » en fin deu 5au dia.

L'intencion de Diu de separar los 6 primèrs dias de la setmana deu 7au qu'ei demostrada peu lor regropament dens aqueth capítol 1 de la Genèsi. Que prepara d'aquera faïçon l'estructura deu 4au comandament de la soa lei divina qui presentarà en lo lor temps aus ebrèus desliurats de l'esclavatge egipcian. L'estar uman que dispausa, despuish Adam, de 6 dias sus 7, cada setmana, entà vaquer a las soas aucupacions terrèstras. Entà Adam, las causas qu'an plan començat, mes après estar estada creada a partir d'eth, la hemna, son « ajuda » dada per Diu, que va har entrar lo pecat dens la creacion terrèstra com Gen.3 qu'ac va revelar. Per amor entà la soa hemna, au son torn Adam que va minjar lo hrut defenut e lo coble entièr que's va retrobar frapat per la malediccion deu pecat. Dens aquera accion, Adam que profetiza Crist qui vienerà partatjar e pagar a la soa plaça la falta de la soa glèisa Elegida plan-aimada. La soa mort sus la crotz, au pè deu mont Golgotha, que va recrompar la falta cometuda e vencedor deu pecat e de la mort, Jèsus-Crist qu'obtienerà lo dret de har profieitar los sons elegits de la soa justícia perfèita. Que'us pòt atau auherir la vita etèrna perduda despuish Adam e Eve. Los elegits qu'entraràn amassa au medish moment dens aquera vita etèrna a la debuta deu 7au millenari, qu'ei mentre que lo ròtle profetic deu sabat se complirà. Que pòdes atau comprèner, perqué, aqueth tèma deu repaus deu 7au dia qu'ei presentat dens lo capítol 2 de la Genèsi, separat deus 6 primèrs dias regropats dens lo capítol 1.

Genèsi 2

Lo setau dia

Gen.2:1 : « Atau qu'estón acabats los cèus e la tèrra, e tota la lor armada ».

Los sheis primèrs dias que son separats deu « setau » pr'amor que l'òbra creadora de la tèrra e deus cèus per Diu que s'acaba . Çò qu'estó vertat, entà la pausa de las basas de la vita creada dens la primèra setmana, mes enqüèra mei, entà las 7000 annadas qui profetiza egaument. Los sheis primèrs dias qu'anóncian que Diu va obrar dens l'adversitat confrontat au camp deu drac e de las soas accions destructoras pendent 6000 ans. La soa òbra que va consistir a atirar cap ad eth los sons elegits entà los seleccionar au miei de tots los èstes umans. Que'us va balhar diversement de las pròvas deu son amor e que retienerà los qui l'aiman e que l'apròvan dens tots los sons aspèctes e tots los maines. Pr'amor que los qui agiràn pas atau, que van rejúnher lo camp maladit deu drac. « l'armada » citada que designa las fòrças vivas deus dus camps qui's van opausar e se combàter sus « la tèrra » e dens « los cèus » on las « estelas deu cèu » que'us simbolizan . E aqueth combat entà la seleccion que va durar 6000 ans.

Gen.2:2 : « Diu qu'acabè au setau dia la soa òbra, qui avèva hèita : e que's pausè au setau dia de tota la soa òbra, qui avèva hèita ».

En aquera fin de la primèra setmana de l'istòria terrèstra, lo repaus de Diu qu'ensenha ua primèra leçon : Adam e Eve n'an pas enqüèra pecat ; çò qu'explica la possibilitat entà Diu de víver un

vertadèr repaus. Lo repaus de Diu qu'ei donc condicionat per l'absce de peccat en çò de las soas creaturas.

La dusau leçon qu'ei mei subtila e que s'amaga dens l'aspècte profetic d'aqueth « setau dia » qui ei un imatge deu « setau » millenari deu projècte gran salvateur programat per Diu.

L'entrada dens lo « setau » millenari, aperat « mila ans » dens Apo.20:4-6-7, que mercarà l'acabament de la seleccion deus elegits . E entà Diu e los sons elegits sauvats vius o ressuscitats, mes tots estant glorificats, lo repaus obtienut que serà la consequéncia de la victòria de Diu en Jèsus-Crist sus tots los sons enemics. Dens lo tèxte ebrèu, lo vèrbe « que's pausè » qu'ei « shavat » de la medisha rasic qui lo mot « sabat ».

Gen.2:3 : « Diu que benedí lo setau dia, e qu'ac santifiquè, pr'amor qu'en aqueth dia se pausè de tota la soa òbra qui avèva creada en la hant ».

Lo mot sabat n'ei pas citat mes lo son imatge que's tròba dejà dens la santificacion deu « setau dia ». Compren donc plan la causa d'aquera santificacion per Diu. Que profetiza lo moment on lo son sacrifici en Jèsus-Crist receberà la soa recompensa finau : lo bonaür d'èste entornejat de tots los sons elegits qui an testimoniats en lo lor temps de la lor fidelitat dens lo martiri, los sofriments, la privacion, lo mei sovent, dinc a la mort. E a la debuta deu « setau » millenari, que seràn tots vius e n'auràn pas mei a crànher la mort. Entà Diu e lo son camp fidèu, que's pòt imaginar la causa d'un mei gran « repaus » qui aqueste ? Dieu ne veirà pas mei sofrir los qui l'aiman, n'aurà pas mei a partatjar lo lor sofriment, qu'ei aqueth « repaus » aquí que hè celebrar cada « sabat deu setau dia » de las nostas setmanas perpetuas. Aqueth hrut de la soa victòria finau que serà estat obtienut per la victòria de Jèsus-Crist suu peccat e la mort. En eth, sus la tèrra e au miei deus autes umans, qu'a realizat ua òbra a pena croyable : qu'a pres sus eth la mort entà crear lo son pòble elegit e lo sabat qu'anunciava despuish Adam a l'umanitat qui vencerà lo peccat entà auherir la soa justícia e la vita etèrna aus qui l'aiman e qu'ac sèrven fidèument ; causa qui Apo.6:2 que proclama e que confirma : « Qu'espièi, e aquí, que pareishó un chivau blanc . Lo qui ac montava qu'avèva un arc ; ua corona que l'estó balhada, e que partí en vencedor e entà véncer ».

L'entrada dens lo setau millenari que mèrca l'entrada deus elegits dens l'eternitat de Diu, qu'ei pr'amor d'aquò que, dens aqueth raconte divin, lo setau dia n'ei pas tornat barrar per l'expression « qu'i avó un ser, qu'i avó matin, qu'estó lo ...dia ». Dens la soa Apocalipsi balhada a Jean, Crist qu'evocarà aqueth setau millenari e que revelarà que serà plan eth tanben compausat de « mila ans » segon Apo.20:2-4, com los sheis primers qui l'an precedit. Que serà un temps de jutjament celèste au cors de lo quau, los elegits que deuràn jutjar los morts deu camp que maladigó . Lo sovièner deu peccat que serà donc mantienut dens aquestes « mila ans » deu gran sabat profetizat cada fin de setmana. Sol lo jutjament darrèr, que permetrà de n'acabar dab la pensada deu peccat quan, sus la fin deu setau millenari, tots los descaduts que seràn estats destruits dens « l'estanh de huec de la segonda mort ».

Dieu que balha explicacions sus la soa creacion terrèstra

Metuda en guarda : Personas mau inspiradas que semian lo docte en presentant aquera partida de Genèsi 2 com un segond testimoniatge qui contradiré lo deu raconte de Genèsi 1. Aqueras gents n'an pas comprés lo metòde narratiu utilizat per Diu. Que presenta dens Genèsi 1, la globalitat deus sheis primers dias de la soa creacion. Puish, a partir de Gen.2:4, que torna portar detalhs complementaris sus daubuns subjècte non explicats dens Genèsi 1.

Gen.2:4 : « Aquí las originas deus cèus e de la tèrra, quan estón creats »

Aqueras explicacions suplementàrias que hèn absolutament besonh pr'amor que lo tèma deu peccat deu recèber las soas pròpias explicacions. E que l'avem vist, aqueth tèma deu peccat qu'ei omnipresent dens las fòrmas qui Diu a balhadas a las soas realizacions terrèstras e celèstas. La construccion de la setmana de sèt dias qu'ei era medisha portaira de hèra mistèris qui sol lo temps va revelar aus elegits deu Crist.

Gen.2:5 : « Quan YaHWéH Diu hasó ua tèrra e deus cèus, nat arbuste deus camps n'èra pas enqüèra sus la tèrra, e nada èrba deus camps ne germiava pas enqüèra : pr'amor que YaHWéH Diu avèva pas hèit plàver sus la tèrra, e n'i avèva pas pas òmi entà cultivar lo sòu ».

Relhèva l'aparicion deu nom « YaHWéH » peu quau Diu s'ei eth medish nommat a la demanda de Moïse segon Exòde 3:14-15. Moïse qu'escrui aquera revelacion devath la dictada de Diu qui nomma « YaHWéH ». La revelacion divina que pren ací la soa referéncia istorica de la sortida d'Egipte e de la creacion de la nacion Israèl.

Darrèr aqueras precisions aparentament plan logicas que s'amagan de las idèas profetizadas . Dieu qu'evòca la creishença de la vita vegetau, « arbuste e èrbas deus camps », a los quaus junh la « ploja » e la preséncia de « l'òmi » qui va « cultivar lo sòu ». En 1656, après lo peccat d'Adam, dens

Gen.7:11, « la ploja » deu « deluvi » que destrusirà la vita vegetau, « arbuste e èrbas deus camps » atau com « l'òmi » e las soas « culturas » pr'amor de l'intensificacion deu pecat.

Gen.2:6 : « Mes ua vapor que's lhevè de la tèrra, e qu'adaiguè tota la susfàcia deu sòu ».

Abans de destrusir sia, abans lo pecat, Diu hèit « adaigar la tèrra sus tota la soa susfàcia per ua vapor ». L'accion qu'ei doça e eficaça e adaptada a la vita shens pecat, gloriosa e perfèitament pura. Après lo pecat, lo cèu qu'enviarà auratges e plojas torrenciaus destructoras en signe de la soa malediccion.

La formacion de l'òmi

Gen.2:7 : «YaHWÉH Diu que formè l'òmi de la posca de la tèrra, que bohè dens los sons nasics un alet de vita e l'òmi que vadó un èste viu ».

La creacion de l'òmi que pausa sus ua separacion navèra : la de la « posca de la tèrra » dont ua partida ei prelevada entà formar ua vita hèita a l'imatge de Diu. Dens aquera accion, Diu que revelà lo son projecte d'obtiéner e de seleccionar a tèrme deus elegits d'origina terrèstra qui harà etèrnes.

Quan Diu ac crea, l'òmi qu'ei l'objècte d'atencions particularas deu son Creator . Relhèva maugrat qu'eth lo « fòrma » a partir de « la posca de la tèrra » e aquera sola origina que profetize, lo son pecat, la soa mort, e lo son retorn a l'estat de « posca ». Aquera accion divina qu'ei comparabla a la d'un « topièr » qui met en fòrma un « vase d'argela » ; imatge qui Diu reivindicarà dens Jér.18:6 e ròm.9:21. En mei, la vita de « l'òmi » que va dépendre de la soa « alet » qui Diu insufla dens los sons « nasics ». Que s'ageish donc plan de l'« alet » pulmonar e non de l'alet esperit a lo quau hèra que pensan . Tots aqueths detalhs que son revelats entà nse raperar quant la vita de l'òmi ei fragila, dependenta de Diu entà la soa prolongacion. Que demora lo hrut d'un miracle permanent pr'amor que la vita se tròba pas qu'en Diu e en eth sol. Qu'ei per la soa divina volontat qui « l'òmi que vadó un èste viu ». Si la vita de l'òmi bon o maishant que's perlonga qu'ei unicament pr'amor que Diu ac permet. E quan la mort ac frapa qu'ei enqùèra la soa decision qui ei en causa.

Abans lo pecat, Adam qu'ei creat perfèit e innocent, que possedeish ua poderosa vitalitat e enter dens ua vita etèrna, entornejat de causas etèrnes. Sola, la fòrma de la soa creacion que profetiza lo son terrible destin .

Gen.2:8 : « Puish YaHWÉH Diu plantè un jardin en Edèn, deu costat de l'orient, e qu'i metó l'òmi qui avèva format ».

Un jardin qu'ei l'imatge deu lòc ideau entà l'òmi qui i tròba amassats tots los sons elements nutritius e visuaus encantaires ; flors magnificas qui's hejan pas e ne pèrden pas jamei los lors perfums d'agradivas aulors multiplicadas a l'infini. Aquera neuritud auhèrta dens lo jardin ne basteish pas la soa vita qui ei, abans lo pecat, non dependenta de l'alimentacion. La neuritud qu'ei donc consumida per l'òmi entau son unic plaser. La precision « Diu que plantè un jardin » que hè pròva deu son amor entà la soa creatura . Que's hè jardinèr entà auherir a l'òmi aqueth lòc de vita maravilhós.

Lo mot Eden que significa « jardin de delicias » e prenent Israël com punt de referéncia centrau, Diu que situa aqueth Eden a l'orient d'Israël . Entaus sons « delicias », l'òmi qu'ei plaçat dens aqueth jardin deliciós per Diu, lo son Creator.

Gen.2:9 : « YaHWÉH Diu que hasó possar sòu deus arbos de tota espècia, agradivas a véder e bons a minjar, e l'arbo de la vita au miei deu jardin, e l'arbo de la coneishença deu ben e deu mau ».

Lo caractèr d'un jardin qu'ei la preséncia deus arbos frutèrs qui auhereishen lo « prèst a minjar » qui constitueishen los lors hruts a las multiplas sabors doças e sucradas. Que son tots aquí entau sol plaser d'Adam, enqùèra sol.

Dens lo jardin que's tròban egaument dus arbos aus caractèrs diametraument opausats : « l'arbo de la vita » qui aucupa la plaça centrau, « au miei deu jardin ». Sòrta lo jardin e la soa auhèrta luxurianta que'u son entièrament restacats . Près d'eth, que's tròba « l'arbo de la coneishença deu ben e deu mau ». Dejà, dens la soa designacion, lo mot « mau » que profetiza l'accès au pecat . Que's pòt alavetz compréner qu'aqueths dus arbos son los imatges deus dus camps qui's van afrontar sus la tèrra deu pecat : lo camp de Jèsus-Crist imagé per « l'arbo de la vita » contra lo camp deu drac qui, com lo nom de « l'arbo » que l'indica, qu'a conegut sia, experimentat, successivament, lo « plan » despuish la soa creacion dinc au dia on lo « mau » que l'a hèit entrar en rebellion contra lo son Creator ; çò que Diu nomme « pecar contra eth ». Que't rapèri qu'aqueths principis « ben e mau » que son las duas causidas o dus hruts extrèms opausats possibles que la libertat totau d'un « estar vivent » produsit. Si lo prumèr anjo l'avèva pas hèit, autes anjos que serén totun entrats en rebellion com l'experiéncia terrèstra deus comportaments umans l'a adara déjà provat.

Dens tota l'auhèrta generosa deu jardin preparat per Diu entà Adam que's tròba aqueth arbo « coneishença deu ben e deu mau » qui ei aquí entà esprovar la fidelitat de l'òmi. Aqueth tèrme « coneishença » que deu estar ben comprés pr'amor qu'entà Diu lo vèrbe « conéisher » que pren un sens extrème d'experimentar « lo ben o lo mau » qui van pausar seus actes d'aubedissença o de desobediéncia. L'arbo deu jardin n'ei pas que lo supòrt materiau deu tèst d'aubedissença e lo son hrut

ne transmet pas lo mau que pr'amor que Diu l'a balhat aqueth ròtle en ac presentant com un defendut. Lo pecat n'ei pas dens lo hrut mes dens lo hèit deu minjar en sabent que Diu l'a defenut.

Gen.2:10 : « Un fluvi que sortiva d'Edèn entà adaigar lo jardin, e d'ailà que's dividiva en quate braç ». Un messatge navèth de separacion qu'ei presentat, tot parièr com lo fluvi qui sòrt d'Eden que's divideish en « quate braç », aqueth imatge que profetiza la neishença de l'umanitat dont los descendents se van expandir universaument sia, aus quate punts cardinaus, o quate vents deus cèus, sus tota la tèrra. Lo « fluvi » qu'ei lo simbèu d'un pòble, l'aiga estant lo simbèu de las vitas umanas. Per aquera division « en quate braç », lo fluvi sortit de l'Eden que va expandir la soa aiga de la vita sus tota la tèrra e aquera idèa que profetiza lo desir de Diu d'expandir la soa coneishença sus tota la soa susfàcia. Lo son projècte que's complirà segon Gen .10 per la separacion de Noè e deus sons tres hilhs après la fin deu deluvi d'aigas. Aqueths testimònis deu deluvi que van transmèter de generacion en generacion lo sovièner deu terrible castig divin.

Ne coneishem pas l'aspècte visuau qui avèva la tèrra abans lo deluvi, mes abans las separacions deus pòbles, la tèrra abitada que's devè presentar com un sol continent unicament adaigat per aquera hont d'aiga qui chorrava a partir deu jardin d'Eden. Las mars interioras actuaus n'existivan pas e que son ua consequéncia deu deluvi qui ei vienut recobrir tota la tèrra pendent ua annada. Dinc au deluvi, lo continent entièr qu'èra donc irrigat per aqueths quate fluis e los lors afluent que despartivan l'aiga doça sus tota la susfàcia de la tèrra seca . Pendent lo deluvi, l'estret de Gibraltar e lo de la mar roja que's son aclapats preparant atau la formacion de la mar Mediterranèa e de la mar Roi envadidas per l'aiga salia deus oceans. Sàpias que sus la tèrra navèra on Diu establirà lo son reiaume, n'i aurà pas mar segon Apo .21:1 com i aurà pas mei mort. La division qu'ei la consequéncia deu pecat e la fòrma mei intensa d'aqueste que serà punida per las aigas destructoras deu deluvi . En legent aqueth messatge, devath lo son sol aspècte profetic, los « quate braç » deu fluvi que designan quate pòbles qui caracterizan l'umanitat.

Gen.2:11 : « lo nom deu primèr qu'ei Pischon ; qu'ei lo qui entorneja tot lo país de Havila, on se tròba l'aur ».

Lo nom deu primèr fluvi nommat Pischon o Phison que significa : abundància d'aiga. La zòna on se trobava l'Eden plantat per Diu que devè estar aquí on Tigre e l'Euphrate actuaus que prenen la lor hont ; entà l'Euphrate au mont Ararat e entà Tigre au Taurus. A l'Èst e au mie de Turquia que's tròba enqüèra l'immense lac de Van qui constitueish ua enòrma resèrva d'aiga doça. Dab la soa benediccion divina, l'aiga abundanta que favorizava l'extrèma fertilitat deu jardin de Diu . Lo país de Havila famós entau son aur qu'èra segon daubuns situat au nòrd-èst de la Turquia actuau. Que s'alongava dinc a la còsta de l'actuau Georgie. Mes aquera interpretacion que pausa un problèma pr'amor que segon Gen.10:7, « Havila » qu'ei un « hilh de Cush », eth medish « hilh de Cham », e que designa Etiopia situada au sud d'Egipte. Açò que'm pòrta a situar aqueth país « de Havila » en Etiopia, o a lemèn, on se trobavan las minas de l'aur qui la reina de Saba a auhèrt au rei Salomon.

Gen.2:12 : « l'aur d'aqueth país qu'ei pur ; que s'i tròba tanben lo bdellium e la pèira d'onix ».

« l'aur » qu'ei lo simbèu de la fe e Diu que profetiza entà Etiopia, ua fe pura. Que serà dejà lo sol país au monde qui aja conservat l'eretatge religiós de la reina de Saba après lo son sejoir au près deu rei Salomon. Qu'ajustam egaument au son profieit, qui dens la soa independéncia conservada pendent los sègles de tenèbras religiósas qui an caracterizat los pòbles de l'Euròpa occidentau « crestiana », los etiopians qu'an gardat la fe crestiana e qu'an practicat lo vertadèr sabat rebut per l'encontre de Salomon. L'apòstol Felip qu'a batejat lo primèr crestian etiopian com aquò qu'ei revelat dens Actes 8:27 a 39. Qu'èra un eunuc ministre de la reina Candace e lo pòble entièr qu'a rebut lo son ensenhament religiós . Un aute detalh que hè pròva de la benediccion d'aqueth pòble, Diu que l'a hèit protegir contra los sons enemics per l'accion guerrièra engatjada e decidida volontàriament peu celèbre navigator Vasco de Gama.

Confirmant la color negra de la pèth deus etiopians, « la pèira d'onix » qu'ei de color « negra » e qu'ei compausat de diòxide de silici ; ua riquesa en mei entad aqueth país ; pr'amor que la soa utilizacion entà la fabricacion deus transistors la hè particularament apreciar au dia de uei.

Gen.2:13 : « lo nom deu segond fluvi qu'ei Guihon ; qu'ei lo qui entorneja tot lo país de Cusch ».

Qu'oblidam los « fluis » e que metem a las lors plaças, los pòbles qui simbolizan. Aqueth dusau pòble « qu'entorneja lo país de Cush » sia, Etiopia. La descendéncia de Sem que's va desvolopar sus la tèrra d'Arabia e dinc en Pèrsia. Qu'entorneja efectivament lo territòri d'Etiopia, que pòt donc èstre simbolizada e designada peu nom deu « fluvi » « Guihon ». Dens los nostes darrèrs dias, aqueth entorn qu'ei « musulman » religion d'Arabia e de Pèrsia. Atau la configuracion de la debuta de la creacion qu'ei reproduida a la fin deus temps .

Gen.2:14 : « lo nom deu tresau qu'ei Hiddékel ; qu'ei lo qui còla a l'orient d'Assiria. Lo quatau fluvi, qu'ei l'Euphrate ».

« Hiddékel » que designa lo « fluvi Tigre », e lo pòble designat que seré Índia simbolizada peu « tigre ».

de Bengala » ; Asia e la soa civilizacion orientau designada faussament com « la raça jauna » qu'ei donc profetizada e concernida e que's situa en efèit « a l'orient d'Assiria ». Dens Dan.12, Diu qu'a utilizat lo simbèu d'aqueth « fluví » « Tigre » minjaire d'òmis entà illustrar l'espròva adventista complida enter 1828 e 1873, pr'amor de las multituds de morts espirituaus qui a provocadas.

Lo nom « Euphrate » que significa : florit, fecond. Dens la profecia Apocalipsi, « l'Euphrate » que simboliza l'Euròpa occidentau e las soas excroissances, las Americas e Austràlia, qui Diu presenta dominadas peu regime religiós papau roman que nomma dab la soa vila, « Babylone la grana ». Aquera descendéncia de Noèr que serà la de Jafet qui s'espandeish a l'occident cap a Grècia e Euròpa, e au nòrd cap a Russia. Euròpa qu'ei estada lo sòu on la fe crestiana a coneishut tots los sons bons e maishants desvolopaments après la caduda nacionau d'Israèl ; los adjectius « florit, fecond » que son justificats e segon lo presagi, los hilhs de Léa, la hemna mau aimada que seràn mei nombrós que los de Rachel, l'esposa qui Jacob aimava.

Qu'ei bon de retrobar dens aqueth messatge, la crida qui maugrat totas las lors divisions religiósas finaus, aqueths quate tipas de civilizacions terrèstras qu'an avut lo medish Diu creator entà Pair, entà justificar las lors existéncias.

Gen.2:15 : « YaHWÉH Diu que prenó l'òmi, e qu'ac placè dens lo jardin d'Edèn entad ac cultivar e entad ac gardar ».

Dieu qu'auhereish a Adam ua aucupacion qui consistesh a « cultivar e gardar » lo jardin. La fòrma d'aquera cultura que ns'ei desconeguda mes que s'efectuava shens nada fatiga abans lo pecat . Tot parièr, shens nada fòrma d'agressivitat dens tota la creacion, la soa guarda qu'èra simplificada a l'extrême . Pr'aquò aqueth ròtle de guarda sòus entenè l'existéncia d'un dangèr qui prenerà lèu un aspècte reau e precis : la seduccion diabolica de la pensada umana dens aqueth medish jardin.

Gen.2 :16 : « YaHWÉH Diu que balhè aqueth ordi a l'òmi : Que poiràs minjar de tots los arbos deu jardin ; »

De las multituds d'arbos a hruts que son metuts a liura disposicion d'Adam . Dieu qu'ac comola au delà deus sons besonhs qui consisteshen a contentar desirs alimentaris en variant los gosts e los aromes. L'auhèrta de Diu qu'ei agradiva, mes n'ei pas que la prumèra partida d'un « ordi » qui balha a Adam. La segonda partida d'aqueth « ordi » que vien puish .

Gen.2 :17 : « mes ne minjaràs pas arbo de la coneishença deu ben e deu mau, pr'amor que lo dia on ne minjaràs, que't moriràs ».

Dens « l'ordi » de Diu, aquera partida qu'ei plan seriosa, pr'amor que la miaça presentada serà implacablament aplicada autanlèu que la desobediéncia, hrut deu pecat que serà consumida e complida. E ne l'oblida pas, entà que lo projècte deu reglament universau deu pecat se complesca, que calerà que l'Adam tombe. Entà comprèner mèlher çò qui va arribar, que retienem qu'Adam ei enqüèra sol quan Diu ac met en guarda en lo presentant la soa « ordi » de non pas minjar de « l'arbo de la coneishença deu ben e deu mau » sia, de non pas èste neurit per las idèas deu drac. En mei, dens un contèxte de vita etèrna, qu'a calut que Diu l'expliquèsse çò qui signifiquè : « se morir ». Pr'amor que la miaça ei aquí, dens aqueth « que't moriràs ». En resumit, Diu auhèrta a Adam un bòsc mes que'u defendó un sol arbo . E entà daubuas personas aqueth sol defendut qu'ei insuportable, qu'ei mentre que l'arbo amaga lo bòsc, com l'ensenha lo díser. Minjar de « l'arbo de la coneishença deu ben e deu mau » que significa : se neurir de l'ensenhament deu drac dejà animat d'un esperit de rebellion contra Diu e la soa justícia. Pr'amor que « lo arbo » defendut plaçat dens lo jardin qu'ei un imatge de la soa persona, tot parièr com « l'arbo de vita » qu'ei un imatge deu personatge Jèsus-Crist.

Gen.2:18 : « YaHWÉH Diu dit : N'ei pas bon que l'òmi sia sol ; que'u harèi ua ajuda parièra soa ».

Dieu qu'a creat la tèrra e l'òmi entà revelar la soa bontat e lo maishantèr deu drac. Lo son projècte salvateur que ns'ei revelat dens las causas qui van seguir. Entà comprèner, que sàpia que l'òmi tien lo ròtle de Diu en persona qui ac hèn pensar, agir e parlar com pense, qu'ageish e que parla eth medish. Aqueth prumèr Adam qu'ei un imatge profetic deu Crist qui Paul presentarà com lo navèth Adam.

Entà revelar lo maishantèr deu drac e la bontat de Diu, que hèn besonh que l'Adam pèca entà que la tèrra sia dominada peu drac e que las soas maishantas òbras sian reveladas universaument. La nocion deu coble n'existeish pas que sus la tèrra creada entau pecat, pr'amor que lo duò atau format l'èst entà ua rason espirituaui qui profetiza la relacion deu Crist divin dab la soa Esposa qui designa los sons elegits. L'Elegida que deu saber qu'ei au còp la victima e la beneficiària deu plan salvateur projectat per Diu ; qu'ei victima deu pecat hèit necessari entà Diu entà que posca a tèrme condemnar lo drac, e beneficiari de la soa gràcia sauvaira pr'amor que, conscient de la soa responsabilitat entà l'existéncia deu pecat, que va pagar eth medish lo prètz de l'expiation deu pecat en Jèsus-Crist. Atau, en prumèr, Diu qu'a trobat la solitud pas bona e lo son besonh d'amor qu'èra autan gran qu'èra prèst de pagar chèremment lo prèmi entà l'obtièner. Aquera companhia, aqueth cara e cara, qui permet lo partatge, Diu que la nomma « ajuda » e l'òmi que reprenerà lo tèrme en evocant lo son cara e cara uman femenin. En hèit d'ajuda, qu'ac va har tombar e l'entrainar per amor dens lo pecat. Mes aqueth

amor d'Adam entà Eve qu'ei a l'imatge de l'amor deu Crist entaus sons elegits trobats pecaires sia, dignes de mort etèrna.

Gen.2:19 : « YaHWÉH Diu que formè tèrra tots los animaues deus camps e tots los ausèths deu cèu, e que'us faire cap a l'òmi, entà véder com los aperaré, e entà que tot èste viu portèsse lo nom qu'iu balharé l'òmi ».

Qu'ei lo superior qui balha un nom a çò qui l'ei inferior. Dieu que s'ei balhat eth medish lo son nom e en balhant a Adam aqueth dret, que confirma atau la dominacion de l'òmi sus tot çò qui viu sus la tèrra. Dens aquera prumèra fòrma de la creacion terrèstra, las espècias deus animaues deus camps e deus ausèths deu cèu que son redusidas e Diu que'us faire cap a Adam, tot com los conduirà abans lo deluvi per cobles cap a Noèr.

Gen.2:20 : « E l'òmi que balhè noms a tot lo bestiar, aus ausèths deu cèu e a tots los animaues deus camps ; mes, entà l'òmi, ne trobè pas pas ajuda pàrièra soa ». Los mostres dit preïstorsics que son estats que creas après lo pecat entà intensificar las consequéncias de la malediccion divina qui va frapar la tèrra entièra dont la mar. Dens lo temps de l'innocéncia, la vita animau qu'ei compausada per « lo bestiar » utile entà l'òmi, « los ausèths deu cèu » e « los animaues deus camps » mei independents. Mes dens aquera presentacion, n'a pas trobat un cara e cara uman pr'amor qu'existeish enqüèra pas.

Gen.2:21 : « Alavetz YaHWÉH Diu hasó tombar un pregond som sus l'òmi, qui s'adromí ; que prenó ua de las soas còstas, e que tornè barrar la carn a la soa plaça ».

La fòrma balhada ad aquera operacion cirurgicau que revèla enqüèra lo projècte salvateur . En Micaël, Diu que s'elimina deus cèus, que quita e que's separa deus sons bons anjos çò qui ei la nòrma deu « pregond som » dens lo quau Adam ei cabussat. En Jèsus-Crist neishut dens la carn, la còsta divina qu'ei prelevada e après la soa mort e la soa resurreccion, suus sons dotze apòstols, que crea la soa « ajuda », dont a pres l'aspècte carnau e los sons pecats e a la quau balha la soa « Sent Esperit ». La portada espirituaue d'aqueth mot « ajuda » qu'ei grana pr'amor que balha a la soa Glèisa, la soa Elegida, lo ròtle d'ua « ajuda » dens la soa realizacion deu plan deu salut e deu reglament globau universau deu pecat e deu sòrt deus pecaires.

Gen.2:22 : « YaHWÉH Diu que formè ua hemna de la còsta qui avèva presa òmi, e que'u miè cap tà l'òmi ».

Atau, la formacion de la hemna que profetiza la de l'Elegida deu Crist. Pr'amor qu'ei en vienent dens la carn qui Diu forma la soa glèisa fidèla victima de la soa natura carnau. Entà salvar los elegits de la carn, Diu que devè préner fòrma dens la carn. E egaument, possedint en eth medish la vita etèrna, qu'ei vienut entà la har partatjar aus sons elegits.

Gen.2:23 : « E l'òmi dit : Aquí aqueth còp la qui ei òs deus mens òs e carn de la mea carn ! Que'u s'aperarà hemna, pr'amor qu'ei estada presa de l'òmi ».

Dieu qu'ei vienut sus tèrra esposar la nòrma terrèstra entà poder díser a perpaus de la soa Elegida çò qui Adam ditz suu son cara e cara femenin a lo quau balha lo nom « hemna ». La causa qu'ei mei evidenta en ebrèu pr'amor que lo mot òmi masculin sia, « ish » que vad « isha » entau mot femenin hemna. Dens aquera accion, que confirma la soa dominacion sus era. Mes estant estada presa d'eth, aquera « hemna » que'u va vèder indispensable com si la « còsta » prelevada suu son còs volèva tornar en eth e repréner la soa plaça. Dens aquera experiéncia unica, Adam que va ressentir entà la soa hemna los sentiments qui la mair va esprovar entau mainatge qui met au monde après l'aver portat dens lo son vente. E aquera experiéncia qu'ei egaument viscuda per Diu pr'amor que las creaturas vivas qui crea a l'entorn d'eth que son mainatges qui sòrten d'eth ; çò qu'ac torna autant Mair qui Pair.

Gen.2:24 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que l'òmi quitarà lo son pair e la soa mair, e que s'estacarà a la soa hemna, e que vairàn ua sola carn ».

Dieu qu'exprimeish dens aqueth verset lo son projècte entaus sons elegits qui deuràn sovent rómper de las relacions familiaus carnaus entà se ligar dab l'Elegida benedida per Diu. E ne l'oblida pas, en prumèr, en Jèsus-Crist, Micaël qu'a quitat lo son estatut de Pair celèste entà vièner ganhar l'amor deus sons discípolos elegits sus la tèrra ; açò dens la mesura on a renonciat a har usatge deu son poder divin entà lutar contra lo pecat e lo drac. Ací, que comprenem que los tèmas separacion e comunion son indissociablas. Sus la tèrra, l'elegit que deu estar separat carnaument deus qui aima entà entrar en comunion espirituaument e har « un » dab Crist e tots los sons elegits, e los sons bons anjos fidèus.

Lo desir de la « còsta » de repréner la soa plaça iniciau que tròba lo son sens dens l'acoplament sexuau deus èstes umans, acte de carn e d'esperit on l'òmi e la hemna que forman fisicament ua sola carn .

Gen.2:25 : « l'òmi e la soa hemna qu'èran tots dus nuds, e ne n'avoir pas pas ».

La nuditat fisica ne gèn pas tot lo monde. Qu'existeish deus adèptes deu naturisme . E au

començament de l'istòria umana, la nuditat fisica ne provocava pas de « vergonha ». L'aparicion de la « vergonha » que serà lo resultat deu pecat, com si lo hèit de minjar de « l'arbo de la coneishença deu ben e deu mau » que podèva obrir l'esperit uman en lo hant ressentir efèits dinc aquí desconeguts e ignorats. En realitat, lo hrut de l'arbo defendut ne serà pas l'autor d'aqueth cambiament, ne'n serà pas que lo mejan, pr'amor que lo qui hè cambiar las valors de las causas e la consciéncia, qu'ei Diu e eth sol. Qu'ei eth qui suscitarà lo sentiment de « vergonha » qui lo coble pecaire va ressentir dens lo son esperit a perpaus de la soa nuditat fisica qui serà pas responsabla ; pr'amor que la falta serà morau e que concernirà unicament la desobediéncia començada, constatada per Diu.

En resumint l'ensenhament de Genèsi 2, Diu que ns'a presentat en primèr la santificacion deu repaus o sabat deu setau dia qui profetiza lo repaus gran qui serà balhat au setau millenari autant a Diu qui aus sons elegits fidèus. Mes aqueth repaus que devè estar ganhat peu combat terrèstre qui Diu va liurar contra lo pecat e lo drac, en s'incarnant en Jèsus-Crist. L'experiéncia terrèstra d'Adam qu'a metut en imatge aqueth plan salvateur concebut per Diu. En Crist, qu'ei vadut carn entà crear la soa Elegida de carn qui receberà fin finau un còs celèste prièr aus deus anjos.

Genèsi 3

La separacion deu pecat

Gen.3:1 : « la sèrp qu'era lo mei rusat de tots los animaus deus camps, qui l'Etèrne Diu avèva hèits. Que ditz a la hemna : Dieu qu'a reament dit : Ne minjaratz pas tots los arbos deu jardin ? »

Lo praube « sèrp » qu'avó la mauescadença d'èste utilizat com mèdiu peu plus « rusat » deus anjos creats per Diu. Los animaus dont los reptiles tau la « sèrp » parlavan pas ; lo lengatge qu'era ua particularitat de l'imatge de Diu balhada a l'òmi. Relhèva lo ben, lo drac lo hèit parlar a la hemna dens un moment on ei separada deu son marit. Aqueth isolament que'u va estar fatau pr'amor qu'en preséncia d'Adam, lo drac qu'auré qu'avó mei de dificultat entà conduir l'èste uman a desobedir a l'ordi de Diu.

Jèsus-Crist qu'a revelat l'existéncia deu drac qui designa en disant dens Jean 8:44, qui ei « lo pair de la mensonja e murtrèr autanlèu lo començament ». Los sons prepaus qu'an per mira de har trantalhar las certituds umanas e au « Quiò o non » exigít per Diu, qu'ajusta lo « mes » o lo « dilhèu que » qui tiran las certituds qui balhan la soa fòrça a la veritat. L'ordi balhat per Diu qu'estó rebut per Adam qui l'a transmetut puish a la soa esposa, mes n'a pas entenut la votz de Diu qui a balhat l'ordi. Tanben, lo son docte que pausa suu son marit, deu genre : « qu'a hèra comprés çò qui Diu l'a dit ? »

Gen.3:2 : « la hemna que responó a la sèrp : Que minjam hrut deus arbos deu jardin ».

Las evidéncias que semblan balhar rason au prepaus deu drac ; que rasona e que parla de faison intelligent . La « hemna » que comet la soa primèra error en responent a la « sèrp » qui parla ; çò qu'ei pas dens la normalitat de las causas. Dens un primèr temps, que justifica la bontat de Diu qui'us a balhat la possibilitat de minjar de tots los arbos, l'hevat lo qui ei defendut.

Gen.3:3 : « Mes tà çò deu hrut de l'arbo qui ei au miei deu jardin, Diu qu'a dit : Ne'n minjaratz pas pas e n'i tocaratz pas pas, de paur que vos moríatz pas ».

La transmission per Adam deu messatge de l'ordi divin qu'apareish dens l'expression « de paur que vos moríatz pas ». Ne son pas aquí, los prepaus exactes tienuts per Diu pr'amor qu'a dit a Adam : « lo dia on ne minjaràs, que't moriràs ». L'afloiment de las paraulas divinas que va favorizar la consumacion deu pecat. En justificant la soa aubedissença a Diu entà ua causa « de paur » la « hemna » auhèrta au drac la possibilitat de confirmar aquera « paur » qui segon eth n'ei pas justificada .

Gen.3:4 : « Alavetz la sèrp dita a la hemna : Ne vos moriratz pas pas ; »

E lo Mensongèr en cap que's revèla dens aquera afirmacion qui contraditz las paraulas de Diu : « ne vos moriratz pas ».

Gen.3:5 : « mes Diu que sap que, lo dia on ne minjaratz, los vòstes uelhs que s'obriràn, e que seratz com dius, coneishent lo ben e lo mau ».

Que'u cau adara justificar l'ordi balhat per Diu a lo quau imputa ua maishanta e egoïsta pensada : Dieu que'vs vòu tièner dens la viletat e l'inferioritat. Que vòu égoïstement vs'empachar de vèder com eth. Que presenta la coneishença deu ben e deu mau com un avantatge qui Diu vòu gardar entad eth sol. Mes si i a avantatge dens la coneishença deu ben, on ei l'avantatge de conèisher lo mau ? Lo ben e lo mau que son opausats absoluts com lo dia e la nueit, la lutz e las tenèbras e entà Diu la coneishença que consistèish a experimentar sia a passar a l'accion. En realitat, Diu qu'avèva dejà

balhat a l'òmi la coneishença intellectuau deu ben e deu mau en autorizant los arbos deu jardin e en defendent lo qui representa « lo ben e lo mau » ; pr'amor qu'ei un imatge simbolic deu drac qui a concrètament experimentat successivament, « lo ben » puish « lo mau » en se rebellant contra lo son Creator.

Gen.3:6 : « la hemna que vedó que l'arbo èra bon de minjar e agradiu a la vista, e qu'èra preciós entà obrir l'intelligéncia ; que prenó deu son hrut, e que'n mingè ; que'n balhè tanben au son marit, qui èra au près d'era, e que'n mingè ».

Las paraulas sortidas de la sèrp que produseishen lo lor efèit, lo dobte que s'esfaça e la hemna qu'ei de mei en mei convençuda que la sèrp l'a dit la vertat. Lo hrut que'u sembla bon e agradiu visuaument, mes sustot, qu'ac jutja « preciós entà obrir l'intelligéncia ». Lo drac qu'obtien lo resultat recercat, que vien de recrutar ua adèpta de la soa actitud rebèlla. E en minjant lo hrut defenut, que vad era medisha un arbo de la coneishença deu mau. Pleat d'amor entà la soa hemna dont ei pas prèst d'acceptar d'èste separat, Adam que prefereish partatjar lo son sòrt funèste pr'amor que sap que Diu va aplicar la soa sancion mortau. E minjant au son torn hrut defendut, qu'ei lo coble entièr qui va patir la tiranica dominacion deu drac. Totun, paradoxaument, aqueth amor passionau qu'ei a l'imatge deu qui Crist va esprovar entà la soa Elegida, acceptant eth-tanben de's morir entà era. Tanben, Diu que pòt compréner Adam.

Gen.3:7 : « los uelhs de l'un e de l'autre que s'obrin, que coneishón qu'èran nuds, e avent cosut huelas de higuèr, que se'n hasón cintas ».

Ad aqueth momentòt, on lo pecat estó consumit peu coble uman, lo compte a contrabriu deus 6000 ans previst per Diu qu'a començat . En prumèr, la lor consciéncia qu'ei transformada per Diu . Los uelhs qui èran estats los responsables de la cobedessa deu hrut « agradiu a la vista » que son victimas d'un jutjament navèth de las causas . E l'avantatge esperat e recercat que's transforma en inconvenient, puishqu'espròvan « vergonha » a perpaus de la lor nuditat qui avèva pas fins aquí pausat nat problèma, ni de cap a eths, ni de cap a Diu. La nuditat fisica descobèrta n'èra pas que l'aspècte carnau de la nuditat espirituau dens la quau lo coble desobedient se retrobava. Aquera nuditat espirituau que'us privava de la justícia divina e la sancion de la mort qu'ei entrada en eths, en sòrta qui la descobèrta de la lor nuditat estó lo prumèr efèit de la mort balhada per Diu. Atau, la mort qu'estó la consequéncia de la coneishença experimentada deu mau ; çò que Paul ensenha en disent dens ròm.6:23 : « pr'amor que lo salari deu pecat ei la mort ». Entà cobrir la lor nuditat, los espòs rebèlles qu'avón recors a ua iniciativa umana qui consistí « a cóser huelas de higuèr » entà se'n har « cintas ». Aquera accion imatge espirituauement la temptativa umana de si auto-justificar. La « cinta » que va vèder lo simbèu de « la vertat » dens Eph.6:14. La « cinta » hèita en « huelas de higuèr » per Adam qu'ei donc en oposicion, un simbèu de la mensonja darrèr lo quau lo pecaire s'abriga entà se tranquillizar.

Gen.3:8 : « Alavetz entenón la votz de YaHWÉH Diu, qui corrè lo jardin cap au ser, e l'òmi e la soa hemna que s'amaguèn luenh de la fàcia de YaHWÉH Diu, au miei deus arbos deu jardin ».

Lo qui sonda los rens e los còrs que sap çò qu'i vien de passar e qui ei conformè au son projècte salvateur. N'ei pas aquí que la prumèra estapa qui va auherir au drac un maine entà revelar las soas pensadas e la soa maishanta natura. Mes que deu encontrar l'òmi pr'amor qu'a hèra causas ad eth díser. Solament l'òmi ei pas preissat d'encontrar Diu, lo son Pair, lo son Creator, qui cèrca pas adara qu'a huéger, tant que cranh d'enténer los sons arcasts. E on s'amagar dens aqueth jardin de l'espier de Diu ? Aquí enquèra, créder que « los arbos deu jardin » qu'ac pòden amagar de la soa fàcia, que hàcia pròva de l'estat mentau dens lo quau Adam ei tombat desempuish qu'ei vadut pecaire.

Gen.3:9 : « Mes YaHWÉH Diu qu'aperè l'òmi, e que'u digó : On ès? »

Diu que sap perfèitament on Adam s'amaga mes que'u pausa la question, « on ès ? » entà lo tibar ua man secourable e l'atirar cap a la confession de la soa falta.

Gen.3:10 : « Que responó : Qu'èi entenut la toa votz dens lo jardin, e qu'èi avut paur, pr'amor que soi nud, e que'm soi amagat ».

La responsa balhada per Adam qu'ei en era medisha ua confession de la soa desobediéncia e Diu que va espleitar las soas paraulas entà obtiéner la soa faïçon de presentar l'experiéncia deu pecat.

Gen.3:11 : « E YaHWÉH Diu dit : Qui t'a après qu'ès nud ? Qu'as minjat arbo dont t'avèvi defenut de minjar ? »

Diu que vòu desarrigar a Adam la confession de la soa falta. De deduccion en deduccion qu'acaba per lo pausar clarament la question : « Qu'as minjat arbo dont t'avèvi defenut de minjar ? ».

Gen.3:12 : « l'òmi que responó : La hemna qui as metuda au près de jo que m'a balhat arbo, e que n'èi minjat ».

Maugrat que vertadèra, la responsa d'Adam n'ei pas gloriosa . Que pòrta en eth la mèrca deu drac e ne sap pas mei respòner per qu'ò o non, mes a l'imatge de Satan, que respon de faïçon desviada entà non pas con-hessar simplement la soa pròpia e immensa culpabilitat. Que va dinc a raperar a Diu la

soa part dens l'experiéncia, puishque l'a balhat la soa hemna, prumèra copabla, ce pensa abans eth. Lo mei hòrt de l'istòria qu'ei que tot qu'ei vertat e Diu ne l'ignòra pas puishque lo pecat hasèva besonh dens lo son projècte. Mes, aquí on s'engana, qu'ei qu'en seguint l'exemple de la hemna, qu'a mercat la soa preferéncia entad era au detriment de Diu, e qu'estó aquí la soa mei grana falta . Pr'amor qu'autanlèu lo començament, Diu qu'avèva entà exigéncia d'èste aïmat au dessús de tot e de tots.

Gen.3:13 : « E l'Etèrne Diu dit a la hemna : Perqué as hèit aquò ? La hemna que responó : La sèrp que m'a sedusida, e que n'èi minjat ».

Lo Jutge gran que's vira alavetz cap a la hemna acusada per l'òmi e aquí enqüèra la responsa de la hemna qu'ei confòrma a la realitat deus hèits : « la sèrp que m'a sedusida, e que n'èi minjat ». Que s'ei donc deishada sedusir e qu'ei aquí, la soa falta mortau.

Gen.3:14 : « l'Etèrne Diu dit a la sèrp : Puishqu'as hèit aquò, que seràs maladit enter tot lo bestiar e enter tots los animaús deus camps, que marcharàs suu ton vente, e que minjaràs posca cada dia de la toa vida ».

Aqueth còp, Diu ne demanda pas a la « sèrp » perqué a hèit aquò, pr'amor que Diu ignòra pas qu'ei estat utilizat com mèdiu per Satan, lo drac. Lo sòrt qui Diu balha a la « sèrp » que concerneish en realitat lo drac eth medish. Entà « la sèrp » l'aplicacion qu'estó immediata, mes entau drac qu'estó qu'ua profecia qui's compliré après la victòria de Jèsus-Crist suu pecat e la mort. Segon Apo.12:9, la prumèra fòrma d'aquera aplicacion qu'estó la soa expulsion deu reiaume deus cèus atau com los maishants anjos deu son camp. Qu'estón precipitats sus la tèrra qui quitaràn pas mei dinc au lor mort e pendent mila ans, isolat sus la tèrra desolada, Satan que serpejarà dens la posca qui a arcuelhut los qui son mòrts pr'amor d'eth e de la libertat dont a hèit un maishant usatge. Sus la tèrra maladita per Diu, que's van comportar com sèrps au còp crentosas e prudents pr'amor que vençuts per Jèsus-Crist e huegent l'òmi vadut lo lor enemic. Que haràn mau aus òmis amagats dens l'invisibilitat deus lors còs celèstes en los dreçant los uns contra los autes.

Gen.3:15 : « Que meterèi enemistat enter tu e la hemna, enter la toa posteritat e la soa posteritat : aquesta que t'espotirà lo cap, e que'u nafraràs lo talon ».

Aplicada a la « sèrp », aquera senténcia que confirma la realitat viscuda e constatada . La soa aplicacion au drac qu'ei mei subtila . L'enemistat enter lo son camp e l'umanitat qu'ei confirmada e reconeguda. « la posteritat de la hemna qui espotirà lo son cap » que serà la deu Crist e deus sons elegits fidèus. Qu'acabarà per l'avalir, mes abans aquò, los demònis qu'auràn avut la possibilitat perpetuau de « nafrar lo talon » de « la hemna », l'Elegida deu Crist imagé eth medish, en prumèr, per aqueth « talon ». Pr'amor que « lo talon » qu'ei lo punt de supòrt deu còs uman com « la pèira angulara » qu'ei la pèira sus la quau lo temple espiirituau de Diu s'ei bastit.

Gen.3:16 : « Que digó a la hemna : Qu'augmentarèi lo sofriment de las toas grossessas, qu'enfantaràs dab dolor, e los tons desirs que's portaràn cap au ton marit, mes que dominarà sus tu ».

Abans d'èste desliurada per la soa mort, la hemna que va dever « sofrir dens las soas grossessas » ; era « qu'enfantarà dab dolor », totas causas complidas literaument e constatadas. Mes aquí enqüèra, lo sens profetic de l'imatge qu'ei a relhevar. Dens Jean 16:21 e Apo.12:2 « la hemna dens las dolors de l'enfament » que simboliza la Glèisa deu Crist dens las persecucions romanas imperiaús puish papaus de l'èra crestiana.

Gen.3:17 : « Que ditz a l'òmi : Puishqu'as escotat la votz de la toa hemna, e qu'as minjat arbo au subjècte de lo quau t'avèvi balhat aqueth ordi : Ne'n minjaràs pas pas ! Lo sòu que serà maladit pr'amor de tu. Qu'ei a fòrça de pena qui'n tiraràs la toa neuritud cada dia de la toa vida, »

Esglasi cap a l'òmi, Diu que'u presenta la vertadera descripcion de la soa situacion qui avèva vergonhosament cercat de mascar. La soa culpabilitat qu'ei entièra e Adam que va descobrir eth tanben qu'abans d'ac desliurar, la soa mort que serà precedida per un ensemble de malediccions qui condusiràn daubuns a preferir la mort a la vida. La malediccion deu sòu qu'ei ua terribla causa e Adam que'u va apréner a la sudor deu son front.

Gen.3:18 : « que't produsirà bròcs e deus romècs, e que minjaràs èrba deus camps ».

Acabada la cultura facila deu jardin d'Eden, qu'ei remplaçada per la luta incessanta contra los agrams, « los romècs, los bròcs » e las maishantas èrbas qui's multiplican dens lo sòu de la tèrra. Tant mei qu'aquera malediccion deu sòu va hàter la mort de l'umanitat pr'amor que, dab lo « progrès » scientific, l'òmi deus darrèrs dias que's va emposoar en metent dens lo sòu de las soas culturas lo poson quimic, entà eliminar las maishantas èrbas e los insèctes guastadors. La neuritud abundanta e d'accès facile ne serà pas mei disponible hòra deu jardin dont va èste caçat atau com la soa esposa preferida a Diu.

Gen.3:19 : « Qu'ei a la sudor de la toa cara qui minjaràs pan, dinc a que tornas dens la tèrra, d'on ès estat pres ; pr'amor qu'ès posca, e que tornaràs dens la posca ».

Aqueth sòrt qui tomba sus l'èste uman que vien justificar la fòrma devath la quau Diu a revelat la soa creacion e la soa formacion precisament, a partir de « la posca de la tèrra ». Adam qu'apren aus sons

que dependes e aus nostes en qué consistèish la mort evocada per Diu. Que relhevam maugrat que l'òmi mort ei pas mei que « posca » e que demora pas en dehòra d'aquera « posca » un esperit viu sortit d'aqueth còs mort. Eccl.9 e autas citacions que confirman aqueth estatut de l'estat mortau .

Gen.3:20 : « Adam que balhè a la soa hemna lo nom d'Eve : pr'amor qu'ei estada la mair de tots los vivents ».

Aquí enqüèra, Adam que mèrca la soa dominacion sus « la hemna » en lo balhant lo son nom « Eve » sia « Vita » ; un nom justificada com ua realitat de basa de l'istòria umana. Qu'èm tots deus descendents luenhècs, vaduts d'Eve l'esposa sedusida d'Adam per la quau la malediccion de la mort ei estada transmetuda e qu'ac serà dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist a la debuta de la prima 2030.

Gen.3:21 : « YaHWÉH Diu que hasó a Adam e a la soa hemna deus vestits de pèth, e que'us ne revestí »

Diu n'oblida pas que lo pecat deus espòs terrèstres hasèva partida deu son projècte salvateur qui va préner adara ua fòrma demostrada. Après lo pecat, lo perdon divin que vad disponible au nom deu Crist qui serà sacrificat e crucificat peus soldats romans. Dens aquera accion, un èste innocent, franc de tot pecat, qu'acceptarà de's morir entà expiar, a la lor plaça, los pecats deus sons sols elegits fidèus. Autanlèu l'origina, animaus innocents que son tuats per Diu entà que las lors « pèths » vienen cobrir la nuditat d'Adam e Eve. Dens aquera accion, que remplaça « la justícia » imaginada per l'èste uman per la qui lo son plan deu salut l'imputa per la fe. La « justícia » imaginada per l'òmi n'èra pas qu'ua mensonja enganaira e a la soa plaça, Diu que'us impute « un vestit » simbolic de « la soa justícia » autentica, « la cinta de la soa vertat » qui pausa suu sacrifici voluntari deu Crist e l'ofrenda de la soa vita entà la recrompa deus qui l'aimen fidèument.

Gen.3:22 : « YaHWÉH Diu dit : Aquí, l'òmi qu'ei vadut com l'un de nosauts, entà la coneishença deu ben e deu mau. Empachem-ac adara d'avançar la soa man, de préner arbo de vita, de'n minjar, e de viver eternaument ».

En Micaël, Diu que s'adreça aus sons bons anjos qui assisteishen au drama qui's vien de complir sus la tèrra. Que'us ditz : « Aquí, l'òmi qu'ei vadut com l'un de nosauts, entà la coneishença deu ben e deu mau ». La velha de la soa mort, Jèsus-Crist qu'emplegarà la medisha expression au respècte de Judas, lo traïdor qui ac devè liurar aus judius religiós puish aus romans entà èste crucificat, açò dens Jean 6:70 : « Jèsus que'us responó : N'ei pas-aqueth pas jo qui vs'èi causits, vosauts los dotze? E l'un de be vs'èi un demòni ! ». Lo « nosauts » que vad dens aqueth verset « vosauts » pr'amor deu contèxte diferent, mes la desmarcha de Diu qu'ei lo medish . L'expression « l'un de nosauts » que designa Satan qui a enqüèra un liure accés e un liure desplaçament dens lo reiaume celèste de Diu au demiei de tots los anjos creats a la debuta de la creacion terrèstra.

La necessitat d'empachar l'òmi de minjar de « l'arbo de vita » qu'èra ua exigéncia de la vertat a la quau Jèsus ei vienut tornar testimoniatge segon las soas paraulas adreçadas au prefècte roman Ponce Pilate. « l'arbo de vita » qu'èra l'imatge deu Crist rédempteur e en minjar que significava se neurir deu son ensenhament e de tota la soa personalitat espirituaual sia, d'ac préner entà substitut e sauvaire personau. Qu'èra aquí l'unica condicion qui auré podut justificar la consumacion d'aqueth « arbo de vita ». Lo poder de vita n'èra pas dens l'arbo mes dens lo qui l'arbo simbolizava : Crist. En mei, aqueth arbo que condicionava la vita etèrna e après lo pecat originau aquera vita etèrna qu'èra perduda perpetuaument dinc au retorn finau de Diu en Crist e en Micaël. « l'arbo de vita » e los autes arbos que podèvan donc desaparéisher atau com lo jardin de Diu.

Gen.3:23 : « E YaHWÉH Diu qu'ac cacè jardin d'Edèn, entà que cultivèsse la tèrra, d'on èra estat pres ».

Ne demora pas mei au Creator qu'a expulsar jardin meravilhós lo coble uman qui, format a partir deu prumèr Adam (mot qui designa l'espècia umana : lo roi = lo sanguin), que se n'ei mostrat indigne per la soa desobediéncia . E hòra deu jardin, la vita penosa, dens un còs fisicament e mentalement aflaquit, que va començar entà eth. Lo retorn cap a ua tèrra vaduda dura e que rebèlla que va raperar aus èstes umans la lor origina « posca ».

Gen.3:24 : « Qu'ei atau com cacè Adam ; e que metó a l'orient deu jardin d'Edèn los chérubins qui agitan ua espasa eslamejanta, entà gardar lo camin de l'arbo de vita ».

N'ei pas mei Adam qui garda lo jardin mes que son anjos qui empachan qu'i entra. Lo jardin qu'acabarà per desaparéisher drin abans lo deluvi arribat en 1656 despuish lo pecat d'Eve e lo d'Adam.

Qu'avem dens aqueth verset ua precision utila entà situar l'emplaçament deu jardin d'Eden. Los anjos gardians que son plaçats « a l'orient deu jardin » qui's trôba donc eth medish a l'occident deu lòc on Adam e Eve que's retira . La zòna supausada presentada a la debuta d'aqueth capitol qu'ei confòrma ad aquera precision : Adam e Eve que's retira dens la tèrra situada au sud deu mont Ararat e lo jardin defendut que's situa dens la zòna de las « aigas abondantas » de Turquia près deu lac de Van, sia a

l'occident de la lor posicion.

Genèsi 4

La separacion per la mort

Aqueth capítol 4 que'ns va perméter de comprèner mèlher perqué hasèva besonh entà Diu d'auherir a Satan e los sons demònis rebèlles un laboratòri de demostracion qui revèla l'ampor deu lor maishantèr.

Dens lo cèu, lo maishantèr qu'avèva limits pr'amor que los èstes celèstes avèvan pas lo poder de si entretuer ; pr'amor qu'èran tots momentanèament immortaus. Aquera situacion ne permetè pas donc pas a Diu de revelar lo haut nivèu de maishantèr e de crudelitat dont los sons enemics èran capables. La tèrra qu'estó donc creada dab la mira d'i autorizar la mort dens las soas fòrmas mei crudèlas que l'esperit d'un èste com Satan pòt imaginar.

Çò qu'admonèsta 4, plaçat devath la significacion simbolica d'aquera chifra 4 qui ei l'universalitat, que va donc evocar las circonstàncias deus primèrs morts de l'umanitat terrèstra ; la mort estant lo son caractèr universau particular e unic au demieï de totas las creacions hèitas per Diu. Après lo pecat d'Adam e Eve, la vita terrèstra qu'ei estada « en spectacle au monde e aus anjos » com l'a dit dens 1 Agacin.4:9, l'inspirat e fidèu testimòni Paul, èx-Saul de Tars primèr persécuteur mandat de la glèisa deu Crist.

Gen.4:1 : « Adam que coneishó Eve, la soa hemna ; que concebó, e qu'enfantè Caïn e que digó : Qu'èi format un òmi dab l'ajuda de YaHWÉH ».

Dens aqueth verset, Diu que'ns revèla lo sens qui balha au vèrbe « conéisher » e çò pas qu'ei vitau dens lo principi de la justificacion per la fe segon qu'ei escrivut dens Jean 17:3 : « Solament, la vita etèrna, qu'ei que't coneishen, tu, lo sol vertadèr Diu, e lo qui as enviat, Jèsus Crist ». Conéisher Diu que significa s'engatjar dens ua relacion amorosa dab eth, espirituau dens aqueth cas, mes carnau dens lo cas d'Adam e Eve. Seguent enqüèra aqueth modèl deu primèr coble, un « mainatge » qu'estó neishut d'aqueth amor carnau ; e plan un « mainatge » que deu egaument renéisher dens la nosta relacion amorosa spirituau viscuda dab Diu. Aquera neishença navèra devuda a la « coneishença » reau de Diu qu'ei revelada dens Apo .12:2-5: « Elle qu'èra empenhada, e que cridava, estant en tribalh e dens las dolors de l'enfantement. ... Qu'enfantè un hilh, qui deu pèisher totas las nacions dab ua verga de hèr. E la soa mainada qu'estó tirat cap a Diu e cap au son trône ». Lo mainatge vadut de Diu que deu reproduir lo caractèr deu son Pair mes n'estó pas lo cas deu primèr hilh vadut deus òmis.

Lo nom Caïn que significa adquisicion . Aqueth nom que'u preditz un destin carnau e terrèstre, de l'auta part de l'òmi spirituau qui serà lo son hrai joen Abel.

Que relhevam qu'en aquera debuta de l'istòria de l'umanitat, la mair qui enfanta qu'assòcie Diu ad aquera neishença pr'amor qu'ei conscienta que la creacion d'aquera vita navèra ei la consequéncia d'un miracle realizat peu Diu gran creator YaHWÉH. Dens los nostes darrèrs dias n'ei pas mei o rarament lo cas.

Gen.4:2 : « Elle qu'enfantè enqüèra lo son hrai Abel . Abel qu'estó pastor, e Caïn qu'estó laboureur ».

Abel que significa alet . Mei que Caïn, lo mainatge Abel qu'ei presentat com ua copia d'Adam, lo primèr qui aja rebut de Diu l'alet pulmonar. En hèit, per la soa mort, assassinat peu son hrai, que representa l'imatge de Jèsus-Crist, lo vertadèr Hilh de Diu sauvaire deus elegits qui va recrompar per la soa sang.

Los mestiers deus dus hrais que confirman las lors naturas opausadas . Com lo Crist, « Abel qu'estó pastor » e com l'incredible materialista terrèstre, « Caïn qu'estó laboureur ». Aqueths primèrs mainatges de l'istòria umana qu'anóncian lo destin profetizat per Diu . E que vienon portar precisions suu son projècte sauvaire.

Gen.4:3 : « Au cap de quauque temps, Caïn que hasó a YaHWÉH ua ofrenda deus hruts de la tèrra ; »

Caïn que sap que Diu existeish e entà lo mostrar que'u vòu aunorar, que'u hè « ua ofrenda deus hruts de la tèrra » sia, de las causas qui la soa activitat a produsidas. Que pren dens aqueth ròtle, l'imatge de la multitud de gents religiósas judivas, crestians, o musulmans qui meten las lors bonas òbras en evidéncia shens se preocupar de cercar de saber e comprèner çò qui Diu aima e qu'espèra

d'eths. Los presents n'an pas interès que si son apreciats peu qui los recep.

Gen.4:4 : « e Abel, deu son costat, que'n hasó ua deus prumèrs-vaduts deu son tropèth e de la lor grèisha. YaHWÉH que portè un espiar favorable sus Abel e sus la soa ofrenda; »

Abel qu'imita lo son hrair, e pr'amor deu son mestièr de pastor, que hè a Diu ua ofrenda « prumèrs-vaduts deu son tropèth e de la lor grèisha ». La causa qu'ei agradiva entà Diu pr'amor que ved dens lo sacrifici d'aqueths « prumèrs-vaduts » l'imatge anticipat e profetizat deu son pròpi sacrifici en Jèsus-Crist. Dens Apo.1:5, que legem : « ... e de las parts de Jèsus Crist, lo testimòni fidèu, lo prumèr deus morts, e lo prince deus reis de la tèrra ! Au qui ns'aima, qui ns'a desliurats deus nostes pecats per la soa sang, ... ». Dieu que ved lo son projècte salvateur dens l'auhèrta d'Abel e ne pòt pas que la trobar agradiva.

Gen.4:5 : « mes ne portè pas un espiar favorable sus Caïn e sus la soa ofrenda. Caïn qu'estó plan irritat, e la soa cara qu'estó abatuda . »

Comparada a l'auhèrta d'Abel, qu'ei logic que Diu balha drin d'interès a l'auhèrta de Caïn qui tot tanben logicament ne pòt pas estar que decebut e atristat. « la soa cara qu'ei abatuda », mes que relhevam que la contrarietat lo conduit a « s'irritar hèra » e aquò n'ei pas normau pr'amor qu'aquera reaccion ei un hrut de l'orgulh decebut. L'irritacion e l'orgulh que produsiràn lèu un hrut mei grèu : lo murtre deu son hrair Abel subjècte de la soa gelosia.

Gen.4:6 : « E YaHWÉH que ditz a Caïn : Perqué ès irritat, e perqué la toa cara ei abatuda ? »

Diu qu'ei sol de conéisher la rason de la soa preferéncia entà l'auhèrta d'Abel. Caïn ne pòt pas que trobar injuste la reaccion de Diu, mes en plaça de s'irritar, qu'ac deuré suplicar de'u perméter de comprèner la rason d'aquera causida aparentament injusta. Dieu qu'a ua entièra coneishença de la natura de Caïn qui inconscientament tien entad eth lo ròtle deu maishant servidor de Matt.24:48-49 : « Mes, si ei un maishant servidor, qui diga en eth medish : Lo men meste que triga a vièner, si's met a bàter los sons companhs, si minja e que beu dab los bevets,... ». Dieu que'u pausa ua question dont coneish perfèitament la responsa, mes aquí enqèra, en agint atau que balha a Caïn ua escadença de'u har partatjar la causa deu son sofriment. Aqueras questions que demoraràn shens responsas de Caïn, tanben, Diu qu'ac met que'n garda contra lo mau qui's va apoderar d'eth.

Gen.4:7 : « Segurament, si ageishes plan, que relhevaràs la toa cara, e si ageishes mau, lo pecat que's coca a la pòrta, e los sons desirs que's pòrtan cap a tu : mes tu, que domina sus eth. »

Après qu'Eve e Adam qu'ajan minjat e pres l'estatut deu drac en avent « conegut lo ben e lo mau », aqueste que reapareish entà possar Caïn a tuar lo son hrair Abel. Las duas causidas, « plan e mau », que son davant eth ; « lo ben » qu'ac conduirà a se resignar e acceptar la causida de Diu quan ac comprènerà pas. Mes la causida « mau » qu'ac harà pecar contra Diu, en lo hant transgredir lo son sheisau comandament : « Ne cometeràs pas murtre » ; e non, « ne tuaràs pas pas » com los traductors l'an presentat. Lo comandament de Diu que condemna lo crimi, pas la mesa a mort deus criminaus copables qui a hèita legau en l'ordenant e sus aqueth cas, la venguda de Jèsus-Crist n'a pas arren cambiat dens aqueth juste jutjament de Diu.

Relhèva la fòrma devath la quau Diu evòca « lo pecat » com si parlava d'ua hemna, segon qu'avèva dit a Eve dens Gen.3:16 : « los tons desirs que's portaràn cap au ton marit, mes que dominarà sus tu ». Entà Diu la temptacion « pecat » qu'ei parièr a la d'ua hemna qui vòu sedusir lo son marit e aqueste ne's deu pas deishar « dominar » per era, ni per eth. Sòrta, Diu qu'a balhat a l'òmi l'ordi de non pas pas se deishar sedusir per « lo pecat » imagé per la hemna.

Gen.4:8 : « Totun, Caïn qu'adrecè la paraula au son hrair Abel ; mes, com èran dens los camps, Caïn que's getè suu son hrair Abel, e qu'ac tuè . »

Maugrat aqueth avertiment divin, la natura de Caïn que va produsir lo son hrut. Après un escambi de paraulas dab Abel, Caïn, murtrèr dens lo son esperit autanlèu lo son començament com lo son pair espiritua, lo drac, « que's getè suu son hrair Abel, e qu'ac tuè ». Aquera experiéncia que profetiza lo destin de l'umanitat on lo hrair tuarà lo son hrair, sovent per gelosia que profana o religiòsa dinc au cap deu monde.

Gen.4:9 : « YaHWÉH que ditz a Caïn : On ei lo ton hrair Abel ? Que responó : Ne sabi pas ; e soi lo gardian deu men hrair ? »

Com avèva dit a Adam qui s'amagava d'eth « On ès ? », Diu dit a Caïn « On ei lo ton hrair Abel ? », tostemps entà lo balhar l'escadença de con-hessar la soa falta. Mes stupidement, pr'amor que pòt pas ignorar que Diu sap que l'a tuat, que respon effrontément « Ne sabi pas », e dab ua incredibla arrogància, au son torn que pause a Diu ua question : « segueish lo gardian deu men hrair ? »

Gen.4:10 : « E Diu dit : Qué as hèit ? La votz de la sang deu ton hrair que crida tèrra dinc a jo »

Diu que'u balha la soa responsa qui significa : n'ès pas lo son gardian pr'amor qu'ès lo son murtrèr. Dieu que sap plan çò qui a hèit e que'u presenta la causa en imatge : « la votz de la sang deu ton hrair que crida tèrra dinc a jo ». Aquera formula imagée qui balha a la sang versada ua votz qui crida cap a Diu que serà utilizada dens Apo .6 entà evocar dens lo « 5au sagèth », lo crit deus martirs

metuts a mort per las persecucions papaus romanas de la religion catolica : Apo.6:9-10 : « Quan obrí lo cinquau sagèth, que vivi devath l'autar las amnas deus qui èran estats immolats pr'amor de la paraula de Diu e pr'amor deu testimoniatge qui avèvan tornat. Que cridèn d'ua votz hòrta, en disent : Jusques a quan, Mèste sent e vertadèr, ce trigas a jutjar, e a tirar venjança de la nosta sang seus abitants de la tèrra ? ». Atau, la sang injustament versada reclama venjança seus copables. Aquera venjança que legitima que vienerà mes qu'ei ua causa qui Diu se resèrva de faïçon exclusiva. Que declara dens Deu .32:35 : « A jo la venjança e la retribucion, quan lo lor pè trantalhe ! Pr'amor que lo dia deu lor malaür ei pròche, e çò qui'us espèra ne trigarà pas ». Dens Esa.61:2, amassat dab « l'annada de gràcia », « lo dia de la venjança » qu'ei dens lo programa deu messias Jèsus-Crist : «...que m'a enviat ... entà publicar ua annada de gràcia de YaHWÉH, e un dia de venjança deu noste Diu ; entà consolar tots los afligits ; ...». Arrés n'auré pas podut compréner que la « publicacion » d'aquera « annada de gràcia » que devè estar separada deu « dia de venjança » per 2000 annadas.

Atau, los morts ne pòden pas mei cridar que dens lo sovièner de Diu dont la memòria ei illimitada.

Lo crimi cometut per Caïn que merita un juste castig .

Gen.4:11: « Adara, que seràs maladit de la tèrra qui a obèrt la soa boca entà recéber de la toa man la sang deu ton hrair. »

Caïn que serà maladit de la tèrra e ne serà pas tuat . Entà justificar aquera mansuetud divina, que cau adméter qu'aqueth prumèr crimi a pas avut de precedent. Caïn ne sabè pas çò qui significa balhar la mort, e qu'ei la colèra qui eishorbant tot esperit de rasoament que l'a conduït a la brutalitat fatau . Adara que lo son hrair ei mòrt, l'umanitat ne poirà pas mei díser que sabè pas çò qui ei la mort. La lei instaurada per Diu dens Exo.21:12 que prenerà alavetz efèit : « lo qui fraparà un òmi mortauement que serà punit de mort ».

Aqueth verset que presenta tanben aquera expression : « la tèrra qui a obèrt la soa boca entà recéber de la toa man la sang deu ton hrair ». Dieu que personifica la tèrra en l'imputant ua boca qui absorbeish la sang versada sus era. Puish aquera boca que'u parla e que'u rapèra l'acte mortau qui l'a solhada. Aqueth imatge que serà représ dens Deu .26:10 : « la tèrra qu'obrí la soa boca, e que'us englotí dab Koré, quan se morín los qui s'èran assemblats, e que lo huec consumí los dus cents cinquanta òmis : que servín au pòble d'avertiment ». Puish serà dens Apo.12:16 : « E la tèrra que secorró la hemna, e la tèrra qu'obrí la soa boca e qu'englotí lo fluvi qui lo dragon avèva lançat de la soa boca ». Lo « fluvi » que simboliza las ligas monarquicas catolicas francesas dont lo còs militar deus « dragons » eseciaument creat secutava los protestants fidèus e que'us percaçavan dinc dens las montanhas deu país. Aqueth verset que possedeish ua dobla significacion : la resisténcia armada protestanta, puish la sagnosa Revolucion francesa. Dens los dus cas l'expression « la tèrra qu'obrí la soa boca » l'imatge com arcuelhent la sang de multitudes de gents.

Gen.4:12 : « Quan cultives lo sòu, ne't balharà pas mei la soa riquesa . Que seràs errant e vagamond sus la tèrra. »

Lo castig de Caïn qu'ei limitat a la tèrra qui ei estat lo prumèr a solhar en versant sus era de la sang umana ; lo de l'òmi qui ei estat originaument creat a l'imatge de Diu. Despuish lo pecat, que consèrva de Diu los sons characteristics mes ne possedeish pas mei la soa perfèita puretat . L'activitat de l'òmi que consistiva principaument a produsir neuritud en tribalhant la tèrra. Caïn que deurà donc trobar autes mejans entà èste neurit.

Gen.4:13 : « Caïn que ditz a YaHWÉH : Lo men castig qu'ei tròp gran entà èste suportat ».

Çò que significa : dens aqueras condicions, que vau mëlher que'm suicidi.

Gen.4:14 : « Aquí, que'm caças uei d'aquera tèrra ; que serèi amagat luenh de la toa fàcia, que serèi errant e vagamond sus la tèrra, e quau que sia que'm trobarà que'm tuarà ».

L'aquí adara plan batalaire e que resumeish la soa situacion com ua condemnacion a mort.

Gen.4:15 : « YaHWÉH que'u ditz : Si quauqu'un que tuava Caïn, Caïn que seré venjat sèt còps . E YaHWÉH que metó un signe sus Caïn entà que quau que sia qu'ac trobaré n'ac tuésse pas pas ».

Decidit a estauviar la vita de Caïn entà las rasons déjà vistas, Diu que'u ditz que la soa mort seré pagada sia, « venjada », « sèt còps ». Puish qu'evòca « un signe » qui ac va protegir. Dens aquera mesura, Diu que profetiza la valor simbolica de la chifra « sèt » qui va designar lo sabat e la santificacion deu repaus qui, profetizat a la fin de las setmanas, que va trobar lo son plen compliment dens lo setau millenari deu son projècte salvateur. Lo sabat que serà lo signe d'apartenéncia au Diu creator dens Ezé.20:14-20. E dens Ezé.9 « un signe » qu'ei plaçat seus qui apartienèn a Diu entà que sian pas tuats pontuaument deu castig divin. Fin finau, entà confirmar aqueth principi de separacion protegida, dens Apo.7, « un signe », « lo sagèth deu Diu viu », que vien « sagerar lo front » deus servidors de Diu, e aqueth « sagèth e signe » qu'ei lo son sabat deu setau dia .

Gen.4:16 : « Puish, Caïn que s'aluenhè de la fàcia de YaHWÉH, e qu'abitè dens la tèrra de Nod, a l'orient d'Edèn ».

Qu'èra déjà a l'orient d'Eden qui Adam e Eve que s'èran retirats après estar estats caçats deu jardin

de Diu. Aquera tèrra que recep ací lo nom Nod qui significa : sofriment. La vita de Caïn que serà atau mercada peu sofriment mentau e fisic pr'amor qu'èste regetat luenh de la fàcia de Diu estaca deus traç medish dens lo còr dur de Caïn qui avèva dit au verset 13, en ac cranhent : « que serèi amagat luenh de la toa fàcia ».

Gen.4:17 : « Caïn que coneishó la soa hemna ; que concebó, e qu'enfantè Hénoc . Que bastí puish ua vila, e que balhè ad aquera vila lo nom deu son hilh Hénoc ».

Caïn que va vèder lo patriarca de la populacion d'ua vila a la quau balha lo nom deu son primèr hilh : Hénoc qui significa : iniciar, ensenhar, exercir, e començar de's servir d'ua causa. Aqueth nom que resumeish tot çò qui representan aqueths vèrbes e qu'ei plan portat pr'amor que Caïn e la soa descendéncia qu'inauguran un tipe de societat shens Diu qui's va perlongar dinc au cap deu monde.

Gen.4:18 : « Hénoc qu'engendrè Irad, Irad qu'engendrè Mehujaël, Mehujaël qu'engendrè Metuschaël, e Metuschaël qu'engendrè Lémec . »

Aquera corta genealogia que s'arrèsta intencionament suu personatge nommat Lémec, dont la significacion exacta demora desconeguda mes lo mot d'aquera rasic que concerneish l'instruccion com lo nom Hénoc, e egaument ua nocion de poténcia.

Gen.4:19 : « Lémec que prenó duas hemnas : lo nom de l'ua qu'èra Ada, e lo nom de l'auta Tsilla. »

Que trobam en çò d'aqueth Lémec un primèr signe de la rompedura dab Diu segon lo quau « l'òmi que quitarà lo son pair e la soa mair entà s'estacar a la soa hemna, e las duas que haràn ua sola carn » (véder Gen.2:24). Mes en çò de Lémec l'òmi que s'estaca a duas hemnas e las tres ne haràn pas qu'ua sola carn. Visiblament la separacion de dab Diu qu'ei totau .

Gen.4:20 : « Ada qu'enfantè Jabal : qu'estó lo pair deus qui abitan sòus de las tendas e près deus tropèths ».

Jabal qu'ei lo patriarca deus pastors nomadas com daubuns pòbles arabes qu'ac son enqüèra au dia de uei .

Gen.4:21 : « lo nom deu son hrir qu'èra Jubal : qu'estó lo pair de tots los qui jògan harpa e calamèth. »

Jubal qu'estó lo patriarca de tots los musicians qui tienen ua plaça importanta dens las civilizacions shens Diu, enqüèra uei on la cultura, ac saber e l'artista que son los fondaments de las nostas societats modèrnas .

Gen.4:22 : « Tsilla, deu son costat, qu'enfantè Tubal Caïn, qui hargava tots los instruments d'airain e de hèr. La sòr de Tubal Caïn qu'èra Naama . »

Aqueth verset que contraditz los ensenhaments oficiaus deus istorians qui supausan un atge deu bronze abans l'edat de hèr. En vertat segon Diu los primèrs òmis qu'an sabut hargar lo hèr, e dilhèu despuish Adam eth medish pr'amor que lo tèxte digó pas Tubal Caïn qu'estó lo pair deus qui hargen lo hèr. Mes aqueras precisions reveladas que'ns son balhadas entà que comprenèm que la civilizacion a existit autanlèu los primèrs òmis. Las lors culturas shens Diu ne n'èran pas mensh rafinadas que las nostas uei.

Gen.4:23 : « Lémec que digó a las soas hemnas : Ada e Tsilla, escotatz la mea votz ! Hemnas de Lémec, escotatz la mea paraula ! Qu'èi tuat un òmi entà la mea nafra, e un gojat entà la mea macadura. »

Lémec que's glorifica au près de las soas duas hemnas d'aver tuat un òmi çò qui ac nafra dens lo jutjament de Diu. Mes dab arrogància e trufandisa, qu'ajusta qu'a en mei tuat un gojat çò qui agrave lo son cas dens lo jutjament de Diu e qui hè d'eth un autentic « murtrèr » recidivista.

Gen.4:24 : « Caïn que serà venjat sèt còps, e Lémec setanta sèt còps. »

Que vira alavetz en derision la mansuetud dont Diu a hèit pròva de cap a Caïn. Puishqu'après aver tuat un òmi, la mort de Caïn que devè estar venjada « sèt còps », après aver tuat un òmi e un gojat, Lémec que serà venjat per Diu « setanta sèt còps ». Ne's pòt imaginar prepaus tanben òrres. E Diu qu'a volut revelar a l'umanitat, qui los sons primèrs representants de la dusau generacion, la de Caïn dinc a la setau, la de Lémec, qu'avèva atenhut lo mei haut nivèu de l'impie'té . E qu'ei la soa demostracion de la consequéncia d'èste separat d'eth.

Gen.4:25 : « Adam que coneishó enqüèra la soa hemna ; qu'enfantè un hilh, e que l'aperè deu nom de Seth, pr'amor que, ce digó, Diu que m'a balhada ua auta semença en plaça d'Abel, qui Caïn a tuat ».

Lo nom Seth prononciat « cheth » en ebrèu que designa lo fondament deu còs uman . Daubuns qu'ac traduseishen per « equivalent o restitution » mes n'èi pas podut retrobar ua justificacion ad aquera proposicion dens l'ebreu. Que retieni donc « lo fondament deu còs » pr'amor que Seth va vèder la rasic o fondament de basa deu linhatge fidèu qui Gen.6 que va designar per l'expression « hius de Diu », deishant a las « hemnas » descendentas rebèllas deu linhatge de Caïn qui'us seduseishen, en oposicion, l'apellacion de « hilhas deus òmis ».

En Seth, Diu que semia e hèit l'hevar ua novèla « semença » dens la quau lo setau descendent, un

aute Hénoc, qu'ei balhat en exemple dens Gen .5:21 a 24. Qu'avó lo privilègi d'entrar au cèu viu, shens passar per la mort, après 365 annadas de vita terrèstra viscudas dens la fidelitat au Diu creator. Aqueth Hénocaquí que portè plan lo son nom pr'amor que la soa « instruccion » èra a la glòria de Diu au contra deu son omonime, hilh de Lémec, hius deu linhatge de Caïn. E los dus, Lémec qu'ac rebèlla e Hénoc lo justè qu'èran lo « setau » deuant deu lor linhatge.

Gen.4:26 : « Seth qu'avó tanben un hilh, e que l'aperè deu nom d'Énosch . Qu'ei mentre que's comencè d'invocar lo nom de YaHWéH. »

Enosch que significa : l'òmi, lo mortau, lo maishant. Aqueth nom qu'ei religat au moment que's comencè d'invocar lo nom de YaHWéH. Çò que Diu nse vòu díser en religant aqueras duas causas, qu'ei que l'òmi deu linhatge fidèu a pres consciéncia deu maishantèr de la soa natura qui ei en mei mortau. E aquera presa de consciéncia que l'a conduït a recercar lo son Creator entà l'aunorar e lo tornar fidèument un culte qui eth sia agradiu.

Genèsi 5

La separacion per la santificacion

Dens aqueth capítol 5, Diu qu'a regropat lo linhatge qui l'ei demorada fidèla. Que't presenti l'estudi detalhat deus sols prumèrs versets qui permeten de comprèner la rason d'aquera enumeracion qui cobreish lo temps que comprenoi enter Adam e qu'ac celebra Noèr .

Gen.5:1 : « Aquí lo libe de la posteritat d'Adam. Quan Diu creè l'òmi, qu'ac hasó a la semblança de Diu ».

Aqueth verset que fixa la nòrma retienuda entà la lista deus noms deus òmis citats. Tot que pausa sus aquera crida : « Quan Diu creè l'òmi, qu'ac hasó a la semblança de Diu ». Que'ns cau donc comprèner qu'entà entrar dens aquera lista l'òmi que deu aver conservat la soa « semblança de Diu ». Que podem atau comprèner perqué noms autant importants com lo de Caïn entran pas dens aquera lista. Pr'amor que s'ageish pas d'ua semblança fisica mes d'ua semblança de caractèr, e lo capítol 4 que'ns vien de mostrar lo de Caïn e de la soa descendéncia.

Gen.5:2 : « Que creè l'òmi e la hemna, que'us benedí, e que'us aperè deu nom d'òmi, quan estón creats ».

Ací tot parièr, la crida de la benediccion per Diu de l'òmi e la hemna que significa que los noms qui van èste citats que son estats benedits per Diu . L'insisténcia de la lor creacion per Diu que met en evidéncia l'importància qui balha a èste reconeishut com Diu creator qui met a despart sia, que santifica los sons servidors, peu signe deu sabat, lo repaus observat pendent lo setau dia de totas las lors setmanas. Conservar la benediccion de Diu dab la santificacion deu sabat e la semblança deu son caractèr que son las condicions exigidas per Diu entà que l'èste uman demore digne d'èste aperat « òmi ». En dehòra d'aqueths hruts, l'èste uman que vad dens lo son jutjament un « animau » mei desvolopat e ensenhat que las autas espècias.

Gen.5:3 : « Adam, atjat de cent trenta ans, qu'engendrè un hilh a la soa semblança, segon lo son imatge, e que'u balhè lo nom de Seth ».

Visiblament enter Adam e Seth, que manca dus noms : los de Caïn (qui ei pas linhatge fidèu) e d'Abel (qui ei mòrt shens descendéncia). La nòrma de la seleccion benesida qu'ei atau demostrada . Que'n serà tot parièr entà tots los autas noms citats .

Gen.5:4 : « los dias d'Adam, après la neishença de Seth, qu'estón d'ueit cents ans ; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Çò que devem comprèner, qu'ei qu'Adam a « engendrat deus hius e de las dròllas », abans la neishença de « Seth » e après era, mes aquestes ne manifestèn pas la fe deu pair o la de « Seth ». Qu'an reïunt los « òmis animaus » infidèus e irrespectuos de cap au Diu viu. Atau, au demieï de tots los e las qui son neishuts d'eth, après la mort d'Abel, « Seth » qu'estó lo prumèr a se distinguir per la soa fe e la soa fidelitat au Diu YaHWéH qui a creat e format lo son pair terrèstre. Autes après eth, demorats anonimes, que pòden aver seguit lo son exemple, mes que demoran dens l'anonimat pr'amor que la lista seleccionada per Diu se basteish sus la succession deus prumèrs òmis fidèus de cadua de las descendéncias presentadas. Aquera explicacion que hè comprensibla l'atge dejà haut, « 130 ans » entà Adam quan lo son hilh « Seth » qu'ei neishut . E aqueth principi que s'aplica entà cadun deu elegits citats dens la longa lista qui s'arrèsta sus Noèr, pr'amor que los sons tres hilhs : Sem, Cham e Jafet ne seràn pas elegits, n'estant pas a la soa semblança espirituaual .

Gen.5:5 : « Cada dia qu'Adam viscò qu'estón de nau cents trenta ans ; puish se morí ».

Que passi dirèctament au setau elegit qui s'apèra Hénoc ; un Hénoc dont lo caractèr ei a l'opausat

absolut deu Hénoc hilh de Caïn.

Gen.5:21 : « Hénoc, atjat de seishanta cinc ans, qu'engendrè Metuschélah ».

Gen.5:22 : «Hénoc, après la neishença de Metuschélah, que marchè dab Diu tres cents ans ; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Gen.5:23 : «Cada dia de Hénoc qu'estón de tres cents seishanta cinc ans ».

Gen.5:24 : « Hénoc que marchè dab Diu ; puish estó pas mei, pr'amor que Diu ac prenó ».

Qu'ei dab aquera expression especifica deu cas Hénoc qui Diu ns'ac revèla : los antédiluviens qu'an avut, eths tanben, lo lor « Elie » tirat au cèu shens passar per la mort. En efèit, la formula d'aqueth verset que difereish de totas las autas qui s'acaban com entà la vita d'Adam, peus mots « puish se morí ».

Que vien puish Métushélah, l'òmi qui a viscut lo mei longtemps sus Tèrra, sia, 969 ans ; puish un aute Lémec d'aqueth linhatge benedit per Diu.

Gen :5:28 : « Lémec, atjat de cent ueitanta dus ans, qu'engendrè un hilh »

Gen :5:29 : « Que'u balhè lo nom de Noèr, en disent : Aqueste que'ns consolarà de las nostas fatigas e deu tribalh penós de las nostas mans, provienent d'aquera tèrra qui YaHWÉH a maladita ».

Entà comprèner lo sens d'aqueth verset, que cau saber que lo nom Noèr significa : repaus. Lémec n'imaginava segurament pas a quau punt las soas paraulas que s'anavan complir, pr'amor que vedè pas « la tèrra maladita » qui devath l'angle de « las nostas fatigas e deu tribalh penós de las nostas mans » ce ditz. Mes au temps de Noèr, Diu que la va destrusir pr'amor deu maishantèr deus òmis qui pòrta, com Genèsi 6 que'ns va perméter d'ac comprèner. Totun, Lémec pair de Noé qu'èra un elegit qui, com los rares elegits deu son temps, que's devè desolar de véder créisher lo maishantèr deus òmis a l'entorn d'eths.

Gen.5 :30 : « Lémec que viscó, après la neishença de Noèr, cinc cents navanta cinc ans ; e qu'engendrè hius e dròllas »

Gen.5 :31 : « Cada dia de Lémec qu'estón de sèt cents setanta sèt ans; puish se morí »

Gen.5 :32 : « Noèr, atjat de cinc cents ans, qu'engendrè Sem, Cham e Jafet »

Genèsi 6

La separacion que

s'i mauescad Gen .6:1 : « Quan los òmis avón començat de's multiplicar sus la fàcia de la tèrra, e que dròllas los estón neishudas, »

Segon las leçons apresas precedentament, aquera multitud umana qu'ei la nòrma animau qui mesprèsa Diu qui a atau bonas rasons de'us regetar egaument. La seduccion d'Adam per la soa hemna Eve que's reproduseish dens tota aquera umanitat e qu'ei la normalitat segon la carn : las dròllas que seduseishen los òmis e qu'obtiènen d'eths çò qui desiran.

Gen.6:2 : « los hius de Diu que vedón que las hilhas deus òmis èran beròjas, e que'n prenón entà hemnas au demiei de totas las qui causín »

Qu'ei aquí que las causas se guastan. La separacion enter las santificats e los mescrents irrèligieux qu'acaba per desaparéisher. Los santificats aperats ací logicament « los hius de Diu » que tomban devath la seduccion « hilhas deus òmis » sia, deu grop uman « animau ». Alianças peu maridatge que vaden atau la causa de l'ahonida de la separacion voluda e recercada per Diu. Qu'ei aquera inoblidable experiéncia qui ac conduirà mei tard a defénder aus hilhs d'Israël de préner entà esposas de las hemnas estrangèras. Lo deluvi qui va en èste la consequéncia que mòstra quant aquera defensa deuré estar aubedida. A tota règla, qu'i a excepcions, pr'amor que daubuas hemnas prenèn lo vertadèr Diu dab lo marit Juif com Ruth. Lo dangèr n'ei pas que la hemna sia estrangèra mes que condusca un « hius de Diu » a l'apostasie pagana en lo hant adoptar la religion pagana tradicionau de las soas originas. D'alhors, l'inverse qu'ei autant defendut pr'amor qu'ua hemna « dròlla de Diu » que's met en dangèr mortau en esposant un « hius deus òmis » « animaus », e de faussa religion, çò qu'ei enquèra mei perilhós entà era. Pr'amor que tota « hemna » o « dròlla » n'ei pas « hemna » qui pendent la soa vita sus la tèrra, e las elegidas d'enter eras que receberàn com los òmis un còs celèste asexuat parièr aus anjos de Diu. L'eternitat qu'ei unisexe e imatge deu caractèr de Jèsus-Crist, lo perfèit que modèla divin .

Lo problèma deu maridatge qu'ei enquèra actuau . Pr'amor que lo qui esposa quauqu'un qui ei pas de la soa religion que testimònia contra la soa pròpia fe, qui era sia justa o faussa. En mei, aquera accion que hè pròva d'ua indiferéncia de cap a la religion e donc de cap a Diu eth medish. L'elegit que deu aimar Diu au dessus de tot entà èste digne de l'eleccion. Solament, l'aliança dab l'estrangèr o l'estrangèra lo desagradant, l'elegit qui la contracta que vad indigna de l'eleccion e la soa fe que vad

presumptuosa, ua illusion qui acabarà en terribla desillusion. Que demora a tirar ua darrèra deduccion. Si lo maridatge pausa enquèra aqueth problèma, qu'ei pr'amor que la societat umana modèrna se retròba dens lo medish estat d'immoralitat qui los de l'epòca de Noèr. Aqueth messatge qu'ei donc entau noste temps finau on la mensonja domina los esperits umans qui vaden totaument barrats a la « vertat » divina.

Pr'amor de la soa importància entau noste « temps de la fin », Diu que m'a conduït a desvolopar en darrèr aqueth messatge revelat dens aqueth raconte de la Genèsi. Pr'amor que, l'experiéncia deus elegits antédiluviens que's resumeish per un urós « començament » e ua tragica « fin » dens l'apostasia e l'abominacion. Solament, aquera experiéncia que resumeish egaument la de la soa darrèra glèisa devath la soa fòrma institucionau « adventista deu setau dia », benedida oficiaument e istoricament en 1863 mes espirituaument en 1873, en « Filadèlfia », dens Apo.3:7, entà la soa « començament », e « vomida » per Jèsus-Crist dens Apo.3:14, en « Laodicée » en 1994, sus la soa « fin », pr'amor de la soa tiédeur formaliste e pr'amor de la soa aliança dab lo camp enemec ecumenic en 1995. Lo temps de l'aprobacion de Diu entad aquera institucion religiòsa crestiana qu'ei atau fixat per « ua debuta e ua fin ». Mes tot parier com l'aliança judiva ei estada perlongada peus dotze apòstols causits per Jèsus, l'òbra adventista que's perlonga per jo e per tots los qui receben aqueth testimoniatge profetic que reproduseishen las òbras de fe qui Diu a beneditas a l'origina dens los pionèrs de l'adventisme de 1843 e 1844. Que precisi que Diu a benedit las motivacions de la lor fe e non la nòrma de las lors interpretacions profeticas qui devè estar mei tard remetuda en causa. La practica deu sabat vadent possiblament formaliste e tradicionau, lo crièth deu jutjament de Diu ne benedeish pas mei que l'amor de la vertat relhevat en çò deus sons elegits, « debuta dinc a la fin » sia, dinc au vertadèr retorn gloriós deu Crist, fixat entad aqueth darrèr còp a la prima 2030.

En se presentant dens Apo.1:8 com estant « l'alfa e l'omèga », Jèsus-Crist que'ns revèla ua clau entà comprèner l'estructura e l'aspècte devath los quaus nse revèla dens tota la Bíblia, la soa « jutjament », Que pausa tostemps sus un constat de la situacion deu « començament » e suu qui apareish a la « fin », d'ua vita, d'ua aliança, o d'ua glèisa. Aqueth principi qu'apareish dens Dan .5 on los mots escriuts sus la paret per Diu, « comptat, comptat », seguits per « pesat e devesit », que representan la « debuta » de la vita deu rei Belschatsar e l'òra de la soa « fin ». Sòrta, Diu que confirma que lo son jutjament s'apièja suu contròle permanent deu subjècte jutjat. Qu'ei estat devath la soa observacion despuish la soa « començament », o « alfa » dinc a la soa « fin », la soa « omèga ».

Dens lo libe Apocalipsi e dens lo tèma de las letras adreçadas a las « sèt Glèisas », lo medish principi que fixa « la debuta e la fin » de totas las « Glèisas » concernidas. En primèra, que trobam la Glèisa apostolica, dont la « debuta » gloriosa ei remembrada dens lo messatge desliurat a « Efès » e dens lo quau la soa « fin » la plaça devath la miaça de's véder retirar l'Esperit de Diu pr'amor de la soa manca de zèle. Urosament, lo messatge desliurat a « Esmirna » abans 303 que hè pròva de çò qui l'aperet deu Crist a la pendida serà estat entenuit entà la glòria de Diu. Puish, la glèisa catolica papau romana que debuta en « Pergame », en 538, e qu'acaba en « Thyatire », au temps de la Refòrma protestanta mes sustot oficiaument lo de la mort deu papa Piu 6 detengut en preson a Valença, dens la mea vila, en França, en 1799. Que vien puish lo cas de la fe protestanta, dont l'aprobacion per Diu ei entà era-tanben limitada dens lo temps. La soa « començament » qu'ei evocat dens « Thyatire » e la soa « fin » qu'ei revelada dens « sardas » en 1843 pr'amor de la soa practica deu dimenge eretat la religion romana. Jèsus ne pòt pas estar mei clar lo son messatge, « qu'ès mòrt », ne prèsta pas a confusion . E en tresau devath « Filadèlfia e Laodicée » lo cas de l'adventisme institucionau qu'avem vist precedentament que barre lo tèma deus messatges adreçats aus « sèt glèisas » e lo temps de las epòcas qui simbolizan.

En nse revelant uei, com a jutjat las causas déjà complidas, e autanlèu lo « començament » com la Genèsi, Diu que'ns balha las claus entà comprèner com jutja los hèits e las glèisas dens la nosta epòca. Lo « jutjament » qui ressòrt deu noste estudi qu'ei atau portaire deu « Sagèth » de l'Esperit de la soa divinitat.

Gen.6:3 : « Alavetz YaHWéH ditz : Lo men esperit ne demorarà pas a tostemps dens l'òmi, pr'amor que l'òmi ei pas que carn, e los sons dias que seràn de cent vint ans. »

A mensh de 10 ans deu retorn deu Crist, aqueth messatge que pren uei un caractèr d'actualitat estonant . L'esperit de vita balhat per Diu « ne demorarà pas a tostemps dens l'òmi, pr'amor que l'òmi ei pas que carn, e los sons dias que seràn de cent vint nau ans ». En hèit, n'èra pas aquí, lo sens que Diu a balhat a las soas paraulas. Compren-me, e compren-ac : Dieu ne renóncia pas au son projècte de sheis mila ans d'aperet e de seleccion deus elegits. Lo son problèma que tien dens l'enòrma longor de vita qui a balhada a las antédiluviens despuish Adam qui ei mòrt a 930 ans, après eth, un aute Métuschéla que viurà, eth, dinc a 969 ans. Si s'ageish de 930 ans de fidelitat, la causa qu'ei suportabla e quitament agradiva entà Diu, mes si s'ageish d'un Lémec arrogant e òrre, Diu qu'estima

que lo suportaire pendent 120 ans en mejana serà amplament sufisent. Aquera interpretacion qu'ei confirmada per l'istòria, puishque despuish la fin deu deluvi, la longor de la vita umana que s'ei redusida dinc a las 80 annadas en mejana de la nosta epòca.

Gen.6:4 : « los gigants qu'èran sus la tèrra en aqueths temps, e tanben après que los hius de Diu estón vuenuts cap tà las hilhas deus òmis, e que'us avón balhat mainatges : que son aqueths eròis qui estón famós dens l'antiquitat ».

Qu'èi devut ajustar la precision « e tanben » deu tèxte ebrèu, pr'amor que lo sens deu messatge n'ei transformat. Dieu que'ns revèla que la soa prumèra creacion antediluvienne èra d'ua nòrma gigantesca, Adam eth medish que devè mesurar haut o baish 4 o 5 mètres de hautor. La gestion de la susfàcia de la tèrra que n'ei cambiada e redusida. Un sol pas d'aqueths « gigants » que'n valè cinc deus nostes, e que'u calèva tirar tèrra cinc còps mei de neuritud qui un òmi d'uei. La tèrra d'origina qu'estó donc lèu poblada e abitada sus tota la soa susfàcia. La precision « e tanben » ns'ensenha qu'aquera nòrma deus « gigants » n'ei pas estada modificada per las alianças deus santificats e deus regetats, « los hius de Diu » e « las hilhas deus òmis ». Noèr qu'èra donc eth medish un gigant de 4 a 5 mètres atau com los sons mainatges e las lors esposas. A l'epòca de Moïse, aqueras nòrmas antediluvienes que's trobavan enquèra sus la tèrra de Canaan, e que son aqueths gigants, los « Anakims », qui espaventèn los espions ebrèus enviats dens lo país.

Gen.6:5 : « YaHWÉH que vedó que lo maishantèr deus òmis èra gran sus la tèrra, e que totas las pensadas deu lor còr se portavan cada dia unicament cap au mau ».

Un tau constat que torna la soa decision comprensibla . Que rapèri qu'a creat la tèrra e l'òmi entà revelar aqueth maishantèr amagat dens las pensadas de las soas creaturas celèstas e terrèstras. La demostracion desirada qu'èra donc obtenuda puishque « totas las pensadas deu lor còr que's portavan cada dia unicament cap au mau ».

Gen.6:6 : « YaHWÉH que's repenti d'aver hèit l'òmi sus la tèrra, e qu'estó afligit en lo son còr ».

Conéisher a l'avança çò qui va arribar qu'ei ua causa mes lo viver dens lo son compliment que n'ei ua auta . E confrontat a la realitat deu mau dominator, la pensada deu repentiment, o mei precisament deu deigrèu, que pòt momentanèament chorrar dens l'esperit de Diu, tant lo son sofriment qu'ei gran davant aqueth desastre morau .

Gen.6:7 : « E YaHWÉH que ditz : Qu'exterminarèi fàcia de la tèrra l'òmi qui èi creat, despuish l'òmi dinc au bestiar, aus reptiles, e aus ausèths deu cèu ; pr'amor que'm repenteishi de'us aver hèits ».

Juste abans lo deluvi, Diu que constata lo trionfe de Satan e los sons demònis sus la tèrra e los sons abitants. Entà eth, l'espròva qu'ei terribla mes qu'a obtenut la demostracion qui volèva obtiéner. Ne'u demora pas mei qu'a destrusir aquera prumèra fòrma de la vita dens la quau, los òmis que viven tròp longtemps e que son tròp poderós en talhas de gigants. Los animaus de la tèrra pròchas de l'òmi tau lo bestiar, los reptiles e los ausèths deu cèu que van dever desaparéisher entà tostemps dab eths.

Gen.6:8 : « Mes Noèr que trobè gràcias aus uelhs de YaHWÉH ».

E segon Ezé.14 qu'ei estat sol de trobar gràcia davant Diu, los sons mainatges e las lors esposas n'estant pas, eths, pas dignes d'èste sauvats.

Gen.6:9 : « Aquí la posteritat de Noèr. Noèr qu'èra un òmi juste e intègre dens lo son temps ; Noèr que marchava dab Diu ».

Com ac serà Job, Noèr qu'ei jutjada « juste e qu'intègra » per Diu. E com lo juste Hénoc abans eth, Diu que l'imputa de « marchar » dab eth.

Gen.6:10 : « Noèr qu'engendrè tres hilhs : Sem, Cham e Jafet ».

Atjat de 500 ans segon Gen.5:22, « Noèr qu'engendrè tres hilhs : Sem, Cham e Jafet ». Aqueths hius que van créisher, vèder deus òmis e que van prèner esposas. Noèr que serà donc assistit e ajudat peus sons hilhs quan dévia bastir l'arca. Enter lo moment de las lors neishenças e lo deluvi, que's va escórrer 100 ans. Açò que pròva que los « 120 ans » deu verset 3 ne concerneish pas lo temps qui l'ei balhat entà realizar la soa construccion.

Gen.6:11 : « la tèrra qu'èra corrompuda davant Diu, la tèrra qu'èra plea de violéncia ».

La corrupcion n'ei pas obligatòriament violenta, mes quan la violéncia la mèrca e que la caracteriza, lo sofriment deu Diu amor que vad intense e insuportable. Aquera violéncia arribada au son apogèu qu'ei tipe d'aquera dont se vantava Lémec dens Gen.4:23 : « Qu'èi tuat un òmi entà la mea nafra, e un gojat entà la mea macadura ».

Gen.6:12 : « Diu qu'espiè la tèrra, e aquí, qu'èra corrompuda ; pr'amor que tota carn avèva corromput la soa via sus la tèrra ».

Dens mensh de 10 ans, Diu qu'espiarà la tèrra un còp de mei e que la trobarà dens lo medish estat qui au temps deu deluvi, « tota carn qu'aurà corromput la soa via ». Mes que't cau comprèner çò qui Diu enten quan parla de corrupcion. Pr'amor que si la referéncia d'aqueth mot ei umana, las responsas que son autan nombrosas com las opinions suu subjècte. Dab lo Diu creator, la responsa qu'ei simpla e precisa. Que nomma corrupcion totas las perversions portadas per l'òmi e la hemna a

l'ordi e a las règlas qui a establits : Dens la corrupcion, l'òmi n'assumeish pas mei lo son ròtle d'òmi, ni la hemna lo son ròtle de hemna. Lo cas de Lémec, bigame, devarant de Caïn, qu'ei un exemple, pr'amor que la nòrma divina lo ditz : « l'òmi que quitarà lo son pair e la soa mair entà s'estacar a la soa hemna ». L'aspècte de l'estructura deu lor còs que revèla lo ròtle de l'òmi e lo de la hemna. Mes entà comprèner mèlher lo ròtle de la qui ei balhada com « ajuda » a Adam, lo son imatge simbolic de la Glèisa deu Crist que'ns balha la responsa . Quau « ajuda » la Glèisa que pòt portar au Crist ? Lo son ròtle que consisteish a aumentar lo nombre deus elegits sauvats e a acceptar de sofrir entà eth. Que n'ei tot parièr entà la hemna balhada a Adam . Desprovedida de la poténcia musculara d'Adam, lo son ròtle qu'ei d'enfantar e de neurir los sons mainatges dinc a qu'au lor torn, que fondan ua familha e atau la tèrra que serà poblada, segon l'ordi comandat per Diu dens Gen.1:28 : « Diu que'us benedeish, e Diu lo lor dit : Siatz feconds, que multiplicatz, que pleatz la tèrra, e l'assujettishez ; e dominatz suus peishs de la mar, suus ausèths deu cèu, e sus tot animau qui's mòu sus la tèrra ». Dens la soa perversion, la vita modèrna qu'a virat l'esquia ad aquera nòrma . La vita concentrada dens las vilas e l'emplec industriau qu'an amassa creat lo besonh d'argent en constanta aumentacion. Açò qu'a conduït las hemnas a abandonar lo lor ròtle de mair entà anar tribalhar en usina o dens comèrcis. Mau hauts, los mainatges que son vaduts capriciós e exigents e que produseishen en 2021 un hrut de violéncia e que corresponen tot a fèit a la descripcion balhada per Paul a Timothée dens 2 Tim.3:1 a 9. Que t'exòrti a prèner lo temps de lira, dab tota l'atencion qui meritan, en entièr, los dus épîtres qu'adreça a Timothée, entà retrobar dens aqueras letras las nòrmas fixadas per Diu, despuish lo començament, sabent que càmbia pas e ne cambiarà pas d'ací lo son retorn en glòria, a la prima 2030.

Gen.6:13 : « Alavetz Diu dit a Noèr : La fin de tota carn qu'ei arrestada per devers jo ; pr'amor qu'an pleat la tèrra de violéncia ; aquí, que'us vau destrusir dab la tèrra ».

Lo mau estant installat de faïçon irreversible, la destruccion deus abitants de la tèrra que demora la sola causa qui Diu pòt har. Dieu que hè conéisher au son sol amic terrèstre, lo son terrible projècte pr'amor que la soa decision ei presa e arrestada definitivament. Que cau relhevar lo sòrt particular qui Diu balha a Hénoc, lo sol qui entra dens l'eternitat shens passar per la mort, e Noèr, lo sol òmi trobat digne de subervíver au deluvi exterminateur. Pr'amor que dens las soas paraulas Diu dit « qu'an ... » e « que'us vau destrusir ». Pr'amor qu'ei demorat fidèu, Noèr n'ei pas mirada per la decision de Diu.

Gen.6:14 : « Hè-te ua arca de husta rosinosa ; que dispausaràs aquera arca en cellulas, e que l'enduràs de pega en dehens e en dehòra ».

Noèr que deu subervíver e pas eth sol car Diu que vòu que la vita de la soa creacion se perlongue dinc au cap deus 6000 ans de seleccion deu son projècte. Entà preservar la vita seleccionada pendent lo deluvi d'aigas, ua arca flotanta que va dever estar bastida. Dieu que balha las soas consignas a Noèr . Qu'utilizarà husta rosinosa resistint a l'aiga e l'arca que serà tornada qu'estanca per ua enduction de pega, la rosia tirada deu pin o de l'ayet. Que bastirà cellulas entà que cada espècia viva separadament entà evitar confrontacions stressantes entaus animaús embarcats. Lo sejojn dens l'arca que's va perlongar pendent tota ua annada, mes l'òbra qu'ei dirigida per Diu a lo quau arren n'ei pas impossible .

Gen.6:15 : « Aquí com la haràs : l'arca qu'aurà tres cents cobdadas de longor, cinquanta cobdadas de largor e trenta cobdadas de hautor ».

Si la « cobdada » èra la d'un gigant, que podèva estar cinc còps la deus ebrèus qui hasèva haut o baish 55 cm. Dieu qu'a revelat aqueras dimensions dens la nòrma coneishuda peus ebrèus e Moïse qui recep de Diu aqueth raconte. L'arca bastida que hasèva donc 165 m de long sus 27,5 m de largor e 16,5 m de haut. L'arca en fòrma de caisha rectangulara qu'èra donc d'ua talha impausanta mes qu'estó bastida per òmis dont la talha èra en rapòrt dab era. Pr'amor que retrobam, entà la soa hautor, tres solèrs de cinc mètres haut o baish entà òmis qui mesuravan eths medishs enter 4 e 5 m de hautor.

Gen.6:16 : « Que haràs a l'arca ua frinèsta, qui redusiràs a ua cobdada au som ; qu'establiràs ua pòrta suu costat de l'arca ; e que bastiràs un solèr inferior, un segond e un tresau. »

Segon aquera descripcion, l'unic « pòrta » de l'arca qu'èra plaçada au nivèu deu prumèr solèr « suu costat de l'arca ». L'arca qu'èra entièrament clausa, e au devath deu teit deu tresau nivèu, ua unica frinèsta de 55 cm de haut e de largor que devè estar tienuda barrada dinc au cap deu deluvi, segon Gen.8:6. Los ocupants de l'arca qu'an viscut dens l'escur e la lutz artificiau de las lampas a òli pendent tostemps qu'a durat lo deluvi sia, .

Gen.6:17 : « E jo , que vau faire lo deluvi d'aigas sus la tèrra, entà destrusir tota carn avent alet de vita devath lo cèu ; tot cò qui ei sus la tèrra que perirà ».

Dieu que vòu deishar dab aquera destruccion un messatge d'avertiment aus òmis qui van repoblar la tèrra après lo deluvi e dinc au retorn en glòria de Jèsus-Crist a la fin deus 6000 ans deu projècte divin. Tota vita que va desaparéisher dab la soa nòrma antediluvienne. Pr'amor qu'après lo deluvi, Diu que

va progressivament reduir la talha deus èstes vius, òmis e animals dinc a la talha deus pigmeus africans.

Gen.6:18 : « Mes qu'estableishi la mea aliança dab tu ; qu'entraràs dens l'arca, tu e los tons hilhs, la toa hemna e las hemnas deus tons hilhs dab tu. »

Que son ueit aqueths sauvats deu deluvi qui vien mes sèt d'enter eths que profiètan excepcionalment de la benediccion particulara e individiau de Noèr . La pròva qu'apareish dens Ezé .14:19-20 on Diu dit : « O si enviavi la pèsta dens aqueth país, si expandivi contra eth la mea furor per la mortalitat, entà n'exterminar los òmis e las bèstias, e qu'i avosse au miei d'eth Noé, Daniel e Job, be soi viu ! dit lo Senhor, YaHWÉH, ne salvarén pas ni hius ni dròllas, mes que salvarén la lor amna per la lor justícia ». Que seràn utiles entau repeuplement de la tèrra, mes n'estant pas nivèu espiritau de Noèr, que pòrtan dens lo monde navèth la lor imperfeccion qui trigarà pas a portar los sons maishants hruts.

Gen.6:19 : « De tot çò qui viu, de tota carn, que haràs entrar dens l'arca duas de cada espècia, entà los conservar en vita dab tu : qu'i aurà un mascle e ua hèmia ».

Un còble per espècia « de tot çò qui viu » sia, juste la nòrma necessària entà la reproduccion, que serà aquí, los unics sauvats au demiei deu genre animau terrèstre.

Gen.6:20 : « Ausèths segon la lor espècia, deu bestiar segon la soa espècia, e de tots los reptiles de la tèrra segon la lor espècia, duas de cada espècia que vieneràn cap tà tu, entà que'us consèrves la vita ».

Dens aqueth verset, dens la soa enumeracion, Diu ne menciona pas los animals sauvatges, mes que seràn citats com estant embarcats dens l'arca dens Gen.7:14.

Gen.6:21 : « E tu, que prenes de tots los aliments qui's minja, e hè-ne ua provision au prè de tu, entà que't sèrvian de neuritud atau com lor ».

Los aliments necessaris entà neurir pendent ua annada ueit personas e tots los animals embarcats que devèn aucupar ua plaça grana dens l'arca.

Gen.6:22 : « Qu'ei çò qui hasó Noèr : qu'executè tot çò qui Diu l'avèva ordenat ».

Fidèument e sostienuts per Diu, Noèr e los sons hilhs que compleishen la tasca qui Diu l'a hidada. E aquí, que's cau remembrar que la tèrra ei un sol continent unicament irrigat per fluvís e arrius. Dens la zòna deu mont Ararat on Noèr e los sons hilhs que resideishen, n'i a pas qu'ua plana e nada mar. Los sons contemporanèus que veden donc Noèr bastir ua construccion flotanta au miei d'un continent shens mar. Que's pòt alavetz imaginar, las trufandisas, los sarcasmes e los insultes dont devèn abeurar lo petit grop benedit per Diu. Mes los trufandèrs que cessaràn lèu de's trufar de l'elegit e que seràn negats dens las aigas deu deluvi a lo quau volèvan pas créder.

Genèsi 7

La separacion definitiva deu deluvi

Gen.7:1 : « YaHWÉH que ditz a Noèr : Enter dens l'arca, tu e tot lo ton ostau; pr'amor que t'èi vist juste davant jo au demiei d'aquera generacion. »

Lo moment de vertat qu'arriba e la darrèra separacion de la creacion que's compleish . En « entrant dens l'arca », las vitas de Noèr e de la soa familha que van èste sauvadas . Qu'existeish un ligam enter lo mot « arca » e la « justícia » qui Diu imputa a Noèr. Aqueth ligam que passa per la futura « arca deu testimoniatge » qui serà lo còfre sacre contenent la « justícia » de Diu, exprimida en las duas taulas sus las quaus lo son dit va gravar los sons « dètz comandaments ». Dens aquera comparason, Noèr e los sons companhs que son mostrats egaus dens la mesura on beneficiàn tots deu sauvament en entrant dens l'arca, quan Noèr serà sol digne d'èste identificat ad aquera lei divina com l'indica la precision divina : « Que t'èi vist juste ». Noèr qu'èra donc en perfèita conformitat dab la lei divina dejà ensenhada dens los sons principis aus sons servidors antédiluvians.

Gen.7:2 : « Que preneràs au prè de tu sèt còbles de tots los animals purs, lo mascle e la soa hèmia ; un parelh deus animals qui son pas purs, lo mascle e la soa hèmia ; »

Qu'èm dens un contèxte antédiluvien e Diu qu'evòca la distincion enter l'animau classat « pur o impur ». Aquera nòrma qu'ei donc autan vielha com la creacion terrèstra e dens Lévitique 11, Diu n'a pas hèit que raperar aqueras nòrmas qu'a establidas autanlèu lo començament. Dieu qu'a donc, com « lo sabat », de bonas rasons d'exigir deus sons elegits, au dia de uei, lo respècte d'aqueras causas qui glorifican lo son ordi establìt entà l'òmi. En seleccionant « sèt còbles purs » entà un sol « impur », Diu que mòstra la soa preferéncia entà la puretat qui mèrca de la soa « sagèth », la chifra « 7 » de la santificacion deu temps deu son projècte terrèstre.

Gen.7:3 : « sèt cobles tanben deus ausèths deu cèu, mascle e hémia, entà conservar la lor raça en vita sus la fàcia de tota la tèrra ».

Pr'amor deu lor imatge de la vita celèsta angelica, « sèt cobles » deus « ausèths deu cèu » que son eths-tanben sauvats.

Gen.7:4 : « Pr'amor que, enqüèra sèt dias, e que harèi plàver sus la tèrra quaranta dias e quaranta nueits, e qu'exterminarèi fàcia de la tèrra tots los èstes qui èi hèits ».

La chifra « sèt » (7) qu'ei enqüèra evocat designant « sèt dias » qui separan, lo moment de l'entrada deus animaus e deus òmis dens l'arca, de las prumèras cadudas d'aigas. Dieu que va suscitar ua ploja incessanta pendent « 40 dias e 40 nueits ». Çò que chifra « 40 » qu'ei lo de l'espròva. Que concernirà los « 40 dias » de l'enviada deus espions ebrèus ne tèrra de Canaan e deus « 40 annadas » de vita e mort dens lo desèrt pr'amor deu lor refús d'entrar dens la tèrra poblada de gigants. E en entrant dens lo son ministèri terrèstre, Jèsus que serà liurat a la temptacion deu drac après « 40 dias e 40 nueits » de june. Que s'escorrerà egaument « 40 dias » qu'entra la resurreccion deu Crist e l'efusion deu Sent Esperit de la Pentacosta.

Entà Diu, la mira d'aquera ploja torrenciau qu'ei de destrusir los « èstes qui a hèits ». Que rapèra atau com au títol de Diu creator, las vitas de todas las soas creaturas que l'apartienèn, entà los salvar o los destrusir. Que vòu balhar a las generacions futuras ua leçon escosenta qui deuràn pas oblidar.

Gen.7:5 : « Noèr qu'executè tot çò qui YaHWÉH l'avèva ordenat ».

Fidèu e aubedissent, Noèr ne decep pas Diu e qu'executa tot çò qui l'a ordenat de har.

Gen.7:6 : « Noèr qu'avèva sheis cents ans, quan lo deluvi d'aigas estó sus la tèrra. »

Autas precisions suu temps que van èste balhadas mes déjà aqueth verset que situa lo deluvi dens la 600au annada de la vita de Noèr. Despuish la neishença deu son prumèr hilh dens la soa 500au annada, 100 ans que's son escorruts .

Gen.7:7 : « E Noèr qu'entrè dens l'arca dab los sons hilhs, la soa hemna e las hemnas deus sons hilhs, entà escapar a las aigas deu deluvi ».

Ne son pas qu'ueit personas qui van escapar au deluvi.

Gen.7:8 : « D'enter los animaus purs e los animaus qui son pas purs, los ausèths e tot çò qui's mòu sus la tèrra, »

Diu qu'ei afirmatiu . Enter dens l'arca, un coble de « tot çò qui's mòu sus la tèrra » entà èste sauvat. Mes de quau « tèrra », antédiluvienne o postdiluvienne ? Lo temps present deu vèrbe « que mòu » que suggereish la tèrra postdiluvienne deu temps de Moïse a lo quau Diu s'adreça dens lo son raconte. Aquera subtilitat que poiré justificar l'abandon e l'exterminacion completa de daubuas espècias mostruosas, non desiradas sus la tèrra repoblada, si totun eras préexistaient au deluvi.

Gen.7:9 : « qu'entrè dens l'arca au près de Noèr, duas a duas, un mascle e ua hémia, com Diu que l'avèva ordenat a Noèr »

Lo principi que concerneish los animaus mes tanben los tres cobles umans formats peus sons tres hilhs e las lors esposas e lo son qui ac concerneish dab la soa hemna. La causida de Diu de seleccionar unicament cobles que'ns revèla lo ròtle qui Diu los balharà : se reproduir e se multiplicar.

Gen.7:10 : « Sèt dias après, las aigas deu deluvi qu'estón sus la tèrra ».

Segon aquera precision, l'entrada dens l'arca, que's debanè lo detzau dia deu second mes de la 600au annada de la vita de Noèr sia, 7 dias abans lo 17au indicat dens lo verset 11 qui vien. Qu'ei en aqueth detzau dia qui Diu tornè barrar, eth medish, « la pòrta » de l'arca sus tots los sons ocupants, segon la precision citada au verset 16 d'aqueth capítol 7.

Gen.7:11 : « l'an sheis cents de la vita de Noèr, lo second mes, lo dètzh-setau dia deu mes, en aqueth dia todas las honts de l'abisme gran que chorrèn, e las esclausas deus cèus que s'obrín »

Diu que causí lo « dètzh-setau dia deu second mes » de la 600au annada de Noèr entà « obrir las esclausas deus cèus ». La chifra 17 que simboliza lo jutjament dens lo son còdi numeric de la Bíblia e de las soas profecias.

Lo calcul establí per las successions deus elegits de Gen.6 que situa lo deluvi en 1656, despuish lo pecat d'Eve e Adam sia, 4345 ans abans la prima de l'an 6001 de la fin deu monde qui's va complir dens lo noste calendari usuau a la prima 2030, e 2345 ans abans la mort expiatòria de Jèsus-Crist qui's debanè lo 3 d'Abriu de 30 deu noste calendari uman faus e enganaire.

L'explicacion qui segueish que serà renovelada dens Gen .8:2. En evocant lo ròtle complementari de las « honts de l'abisme », dens aqueth verset, Diu que'ns revèla que lo deluvi estó pas solament provocat per la ploja vienent deu cèu. Sabent que « lo abisme » que designa la tèrra recobèrta entièrament per las aigas autanlèu lo prumèr dia de la creacion, las soas « honts » que suggerescan ua montada deu nivèu de las aigas provocada per la mar era medisha. Aqueth fenomèn qu'ei obtienut per ua modificacion deu nivèu deu hons deus oceans qui, en remontant, que lhèvan lo nivèu de l'aiga dinc a retrobar lo nivèu qui recobrava tota la tèrra au prumèr dia. Qu'ei per l'enfoncement deus abís deus oceans qui la tèrra seca sortí de l'aiga au 3au dia e qu'ei per ua accion invertida que lo sec

qu'estó recobèrt per las aigas deu deluvi . La ploja aperada « esclausa deus cèus » n'estó pas utile qu'entà indicar que lo castig vienè deu cèu, de las parts deu Diu celèste. Mei tard aqueth imatge « esclausa deus cèus » que va préner lo ròtle invèrse de benediccions qui vienèn deu medish Diu celèste.

Gen.7:12 : « la ploja que tombè sus la tèrra quaranta dias e quaranta nueits ».

Aqueth fenomèn que devè susprèner los pecaires incredules. Tant mei que la ploja èra inexistenta abans aqueth deluvi. La tèrra antédiluvienne qu'èra irrigada e adaigada peus sons fluvís e los sons arrius ; la ploja n'èra pas donc pas necessària, un ròs deu matin que la remplaçava . E açò qu'explica perqué los incredules qu'avèvan pena a créder au deluvi d'aigas anonciat per Noè, tant en paraulas qui en acte puishque bastiva l'arca sus la tèrra seca.

Lo temps de « 40 dias e 40 nueits » que cibra un temps d'espròva . Au son torn, l'Israèl carnau a pena sortit d'Egipte que serà esprovat pendent l'abséncia de Moïse retienut per Diu au près d'eth penjant aqueth periòde. Lo resultat que serà « lo vedèth d'aur » honut dab l'acòrd d'Aaron, lo hrair carnau de Moïse. Qu'i aurà puish los « 40 dias e 40 nueits » de l'exploracion de la tèrra de Canaan dab, entà resultat, lo refús deu pòble d'i entrar pr'amor deus gigants qui l'abitan. Au son torn, Jèsus que serà esprovat pendent « 40 dias e 40 nueits », mes aqueth còp, maugrat qu'aflaquit per aqueth long june, que va resistir au drac qui ac temptarà e qu'acabarà per ac deishar shens aver obtienut la soa victòria. Qu'èra entà Jèsus çò qui tornava lo son ministèri terrèstre possible e que legitima .

Gen.7:13 : « Aqueth quitament dia qu'entrèn dens l'arca Noè, Sem, Cham e Jafet, hilh de Noé, la hemna de Noè e las tres hemnas deus sons hilhs dab eths : »

Aqueth verset que met en evidéncia la seleccion deus dus sèxes de las creaturas terrèstras umanas. Cada mascle uman qu'ei acompanhat de « la soa ajuda », la soa hémia aperada « hemna ». Sòrta, cada coble que's presenta a l'imatge deu Crist e la soa Glèisa, « la soa ajuda », la soa Elegida que va salvar. Pr'amor que l'acès de « l'arca » qu'ei lo prumèr imatge deu salut qui va revelar aus èstes umans.

Gen.7:14 : « eths, e tots los animaús segon la lor espècia, tot lo bestiar segon la soa espècia, tots los reptiles qui serpejan sus la tèrra segon la lor espècia, tots los ausèths segon la lor espècia, tots los petits ausèths, tot çò qui a alas ».

En insistint suu mot « espècia », Diu que rapèra las leis de la soa natura qui l'umanitat deu noste temps finau pren plaser a contestar, transgredir e reméter en causa entaus animaús e quitament dinc aus genres umans. Ne's pòt trobar mei gran defensor de la puretat de l'espècia qu'eth. E qu'exigeish deus sons elegits qui partatgen la soa divina opinion suu subjècte pr'amor que la perfeccion de la soa creacion originau èra dens aquera puretat e aquera separacion absoluta de las espècias.

En insistint hèra sus las espècias aladas, Diu que suggereish la tèrra e l'aire deu pecat com reiaume somés au Drac, eth medish aperat « prince de la poténcia de l'aire » dens Eph. 2:2.

Gen.7:15 : « Qu'entrèn dens l'arca au près de Noè, duas a duas, de tota carn avent alet de vita ».

Cada coble seleccionat per Diu que's separa deus de la soa espècia entà que la soa vita se perlongue après lo deluvi. Dens aquera separacion definitiva, Diu que met en accion lo principi deus dus camins qui plaça davant la liura causida umana : lo deu ben conduït a la vita mes lo deu mau que dirigeish cap tà la mort .

Gen.7:16 : « Que n'entrè, mascle e hémia, de tota carn, com Diu que l'avèva ordenat a Noè . Puish YaHWéH barrè la pòrta sus eth. »

La mira de la reproduccion de las « espècias » qu'ei ací confirmada per la mencion « mascla e hémia ».

Aquí, l'accion qui balha ad aquera experiéncia tota la soa importància e lo son caractèr profetic de la fin deu temps de gràcia divina : « Puish YaHWéH barrè la pòrta sus eth ». Qu'ei lo momentòt on lo destin de vita e lo de mort que's separan shens cambiament possible . Que'n serà tot parièr en 2029, quan los subervivents de l'epòca ajan hèit la causida d'aunorar Diu e lo son sabat deu setau dia sia, lo dissabte, o d'aunorar Roma e lo son dimenge deu prumèr dia, segon l'ultimatum presentat devath fòrma de decret per l'umanitat rebèlla. Aquí enqüèra « la pòrta de la gràcia » que serà tornada barrar per Diu, « lo qui obreish, e lo qui barra » segon Apo.3:7.

Gen.7:17 : « lo deluvi qu'estó quaranta dias sus la tèrra . Las aigas que creishón e que lhevèn l'arca, e que's lhevè au dessús de la tèrra ».

L'arca qu'ei lhevada .

Gen.7:18 : « las aigas que grossín e que s'acreishón hèra sus la tèrra, e l'arca que flotè sus la susfàcia de las aigas ».

L'arca que flòta .

Gen.7:19 : « las aigas que grossín de mei en mei, e totas las hautas montanhas qui son devath lo cèu entièr qu'estón cobèrtas ».

Lo sòu sec que desapareish universaument submergit per las aigas .

Gen.7:20 : « las aigas que's lhevèn de quinze cobdadas au dessús de las montanhas, qui estón cobèrtas ».

La mei hauta montanha de l'epòca qu'ei recobèrta per haut o baish 8 m d'aigas.

Gen.7:21 : « Tot çò qui's movè sus la tèrra que perí, tant los ausèths qui lo bestiar e los animaús, tot çò qui serpejava sus la tèrra, e tots los òmis ».

Tots los animaús qui respiran aire que pereishen negats . La precision tà çò deus ausèths qu'ei d'autant mei interessanta que lo deluvi ei un imatge profetic deu jutjament darrèr, dens lo quau los èstes celèstes, tau Satan, que seràn avalits dab los èstes terrèstres .

Gen.7:22 : « Tot çò qui avèva respiracion, alet de vita dens los sons nasics, e qui èra sus la tèrra seca, que's morí ».

Tots los èstes viús creats com l'òmi dont la vita pausa suu son alet que's moreishen negats . Qu'ei aquí, la sola ombra suu castig deu deluvi, pr'amor que la culpabilitat ei estrictament sus l'òmi e quauqua part, la mort deus animaús innocents qu'ei injusta . Mes entà negar entièrament l'umanitat rebèlla, Diu qu'ei obligat a har perir dab eths los deus animaús qui respiran com eths l'aire de l'atmosfèra terrèstra. Fin finau entà comprèner aquera decision, que hès compte de çò qui Diu a creat la tèrra entà l'òmi hèit au son imatge e non entà l'animau creat entà l'entornejar, l'acompanhar e, cas deu bestiar, entad ac servir.

Gen.7:23 : « Tous los èstes qui èran sus la fàcia de la tèrra qu'estón exterminats, despuish l'òmi dinc au bestiar, aus reptiles e aus ausèths deu cèu : qu'estón exterminats de la tèrra . Ne demorè pas que Noèr, e çò qui èra dab eth dens l'arca ».

Aqueth verset que confirma la diferéncia qui Diu hèit enter Noèr e los sons companhs umans qui's retròban gropats dab los animaús, tots evocats e concernits dens « çò qu'èra dab eth dens l'arca ».

Gen.7:24 : « las aigas qu'estón gròssas sus la tèrra pendent cent cinquanta dias ».

Los « cent cinquanta dias » qu'avèva començat après los 40 dias e 40 nueits de ploja incessanta qui creè lo deluvi. Arribadas a la hautor maximum de « 15 cobdadas » sia, haut o baish 8 m au dessús de « la mei hauta de las montanhas » de l'epòca, lo nivèu de l'aiga qu'ei demorat estable pendent « 150 dias ». Puish que va progressivament descréisher dinc a l'assecament volut per Diu.

Nòta : Dieu que creè la vita dens ua nòrma giganta qui concerniva los òmis e los animaús antédiluviens. Mes après lo deluvi, lo son projècte qu'a per mira de redusir la talha de totas las soas creaturas de faïçon proporcionau, atau, vitas que van nèisher dens la nòrma postdiluvienne. En entrant dens Canaan, los espions ebrèus que testimònian aver vist deus lors uelhs de las gaspas de rasims autan gròssas qui calèva dus òmis de la lor talha entà los portar. La reduccion de las talhas que concerneish donc egaument, necessàriament, los arbos, la hruta e los legumes. Atau, lo Creator ne cèssa pas jamei de crear, pr'amor que pendent lo temps, que modifica e qu'adapta la soa creacion terrèstra a las condicions navèras de vitas qui s'impausan. Qu'a creat, la pigmentacion negra de la pèth deus umans qui viven expausats a ua hòrta radiacion solara dens las regions tropicaus e equatoriaus de la tèrra on los rais solars frapan la tèrra a 90 gras. Las autas colors de pèths que son mei o mensh blancas o pallas e mei o mensh cuivrées segon l'amplor de l'ensoleillement. Mes lo roi de basa de l'Adam (lo Roi) devut a la sang que's retròba dens tots los èstes umans .

La Bíblia ne precisa pas los noms detalhats de las espècias animaús vivas antédiluviennes. Dieu deishant aqueth subjècte misteriós, shens revelacion particulara, cadun qu'ei liure dens la soa faïçon d'imaginar las causas. Totun, qu'avanci l'ipotèsi qui avent volut balhar ad aquera prumèra fòrma de la vita terrèstra un caractèr perfèit, Diu n'avèva pas creat, ad aquera epòca, los mostres preïstòrics dont òs son retrobats au dia de uei, peus cercaires scientifics, dens lo sòu de la tèrra. Tanben, qu'avanci aquera possibilitat qui sian estats creats per Diu après lo deluvi, entà intensificar la malediccion de la tèrra entaus èstes umans qui, lèu, que's van un còp de mei desviar d'eth. En se copant d'eth, que van atau pèrder la lor intelligéncia e la coneishença grana qui Diu avèva balhada despuish Adam dinc a Noèr. Açò, au punt qui en daubuns endrets de la tèrra, l'òmi que's va retrobar dens l'estat degradat de « l'òmi de las caunas » agredit e miaçat per animaús herotges, qui'n gropa, que saberà totun destrusir dab l'ajuda preciosa deus tempèris naturaús e deu bon voler compassionnel de Diu.

Genèsi 8

La separacion momentanèa deus ocupants de l'arca

Gen.8:1 : « Diu que's sovienó de Noèr, de tots los animaús e de tot lo bestiar qui èran dab eth dens l'arca ; e Diu que hasó passar un vent sus la tèrra, e las aigas que s'amatiguèn ».

Rassegura't, ne l'a pas jamei oblidat, mes vertat qu'ei qu'aquera unica amassada de vitas embarradas dens l'arca flotanta balha a l'umanitat e a las espècias animaues un aspècte autan redusit que semblan abandonadas per Diu. En hèit, aqueras vitas que son en perfèita securitat pr'amor que Diu velha sus eras com sus un tesor. Que son çò qui a en mei preciós : premícias entà repoblar la tèrra e s'espandir sus la soa susfàcia.

Gen.8:2 : « las honts de l'abisme e las esclausas deus cèus qu'estón barradas, e la ploja ne tombè pas mei deu cèu »

Diu que crea las aigas deu deluvi segon lo son besonh . D'on vienen ? Cèu, mes sustot deu poder creator de Diu. Prenent l'imatge d'un éclusier, qu'a obèrt los bacants celèstes simbolic e que vien lo temps on los torna barrar.

En evocant lo ròtle complementari de las « honts de l'abisme », dens aqueth verset, Diu que'ns revèla que lo deluvi estó pas solament provocat per la ploja vinent deu cèu. Sabent que « lo abisme » que designa la tèrra recobèrta entièrament per las aigas autanlèu lo prumèr dia de la creacion, las soas « honts » que suggerescan ua montada deu nivèu de las aigas provocada per la mar era medisha. Aqueth fenomèn qu'ei obtienut per ua modificacion deu nivèu deu hons deus oceans qui, en remontant, que lhèvan lo nivèu de l'aiga dinc a retrobar lo nivèu qui recobrava tota la tèrra au prumèr dia. Qu'ei per l'enfoncement deus abís deus oceans qui la tèrra seca sortí de l'aiga au 3au dia e qu'ei per ua accion invertida que lo sec qu'estó recobèrt per las aigas deu deluvi . La ploja aperada « esclausa deus cèus » n'estó pas utile qu'entà indicar que lo castig vienè deu cèu, de las parts deu Diu celèste. Mei tard aqueth imatge « esclausa deus cèus » que va préner lo ròtle invèrse de benediccions qui vienen deu medish Diu celèste.

Estant creator, Diu qu'auré podut crear lo deluvi en un virat d'uelh, au grat de la soa volontat. Qu'a totun preferit agir progressivament sus la soa creacion déjà hèita. Que mòstra atau a l'umanitat qui la natura ei enter las soas mans ua poderosa arma, un poderós mejan qui manipula entà auherir la soa benediccion o la soa malediccion segon que marcha dens lo ben o dens lo mau.

Gen.8:3 : « las aigas que's retirèn de dessus la tèrra, se hant enlà e s'aluenhant, e las aigas que diminuïn au cap de cent cinquanta dias ».

Après 40 dias e 40 nueits de ploja incessanta seguits de 150 dias d'estabilitat au mei haut nivèu de l'aiga, la descreishuda que s'amòrsa . A plaser, lo nivèu deus abís marins que torna devarar mes ne torna pas devarar autan pregondament com abans lo deluvi.

Gen.8:4 : « lo setau mes, lo dètz-setau dia deu mes, l'arca que s'arrestè sus las montanhas d'Ararat ».

Au cap de cinc mes, dia entà dia, « lo dètz-setau deu setau mes », l'arca que cèssa de flotar ; que pausa sus la montanha de l'Ararat la mei hauta. Çò que chifra « dètz e sèt » que vien confirmar la fin de l'acte deu jutjament divin. Que ressòrt d'aquera precision qui, pendent lo deluvi, l'arca ne s'ei pas aluenhada de la zòna on ei estada bastida per Noè e los sons hilhs. E Diu qu'a volut qu'aquera pròva deu deluvi demora vededer dinc au cap deu monde, sus aquera medisha cima deu mont Ararat dont l'accès ei estat e qu'ei demorat defendut per las autoritats russas e turcas . Mes au temps causit per Lui, Diu qu'a favorizat la presa de fòtos aerianas qui an confirmat la preséncia d'un tròç de l'arca pres dens los glaç e la nèu. Uei, l'observacion per satellit que poiré puissamment confirmar aquera preséncia. Mes las autoritats terrèstras ne son pas precisament en recèrca de glorificar lo Diu creator ; que's conduseishen en enemics de cap a eth, e en tota justícia, Diu que'us ac torna plan, en los frapant per ua epidemia e de las agressions terroristas.

Gen.8:5 : « las aigas qu'anèn en diminuïnt dinc au detzau mes. Lo detzau mes, lo prumèr dia deu mes, qu'apareishón las cimas de las montanhas »

La reduccion de las aigas qu'ei limitada pr'amor qu'après lo deluvi lo nivèu de l'aiga serà superior au de la tèrra antédiluvienne. D'ancianas vaths que van demoradas submergidas e préner l'aparéncia de las mars interioras actuaues com la mar Mediterranèa, la Caspiana, la mar Roi, la mar Negra, etc.

Gen.8:6 : « Au cap de quaranta dias, Noè qu'obrí la frinèsta qui avèva hèita a l'arca ».

Après los 150 dias d'estabilitat e 40 dias d'espèra, peu purmèr còp, Noè qu'obreish la frinèsta petita . La soa dimension petita, ua cobdada sia, 55 cm, qu'èra justificada puishque la soa sola utilizacion estó de deishar deus ausèths qui podón atau sortir de l'arca de vita.

Gen.8:7 : « Que deishè lo còrb, qui sortí, partint e tornant, dinc a que las aigas avossen secat sus la tèrra ».

La descobèrta de la tèrra assecada qu'ei evocada segon l'ordi « tenèbras e lutz » o « nueit e dia » de la debuta de la creacion. Tanben, lo prumèr descobridor enviat qu'ei lo « còrb » impur, au plumatge « negre » com la « nueit ». Qu'agí liurament independent de cap a Noè, l'elegit de Diu. Que simboliza donc las religions tenebrosas qui's van activar shens nada relacion dab Diu.

D'ua faïçon mei precisa que simboliza l'Israèl carnau de l'anciana aliança cap au quau Diu a enviat a multiplas represas, com los anars e retorns deu còrb, los sons profètas entà temptar de desarrijar lo

son pòble a las practicas deu pecat. Com « lo còrb », aqueth Israèl fin finau regetat per Diu qu'a contunhat la soa istòria separat d'eth.

Gen.8:8 : « Que deishè tanben la coloma, entà véder si las aigas avèvan diminuït a la susfàcia de la tèrra ».

Dens lo medish ordi, « la coloma » pura, au plumatge « blanc » com la nèu ei enviada en reconeishença. Qu'ei plaçada devath lo signe deu « dia e de la lutz ». Ad aqueth títol, que profetiza la navèra aliança fondada sus la sang versada per Jèsus-Crist.

Gen.8:9 : « Mes la coloma ne trobè pas nat lòc entà pausar la planta deu son pè, e que tornè ad eth dens l'arca, pr'amor qu'i avèva aigas a la susfàcia de tota la tèrra. Qu'avancè la man, que la prenó, e que la hasó tornar au près d'eth dens l'arca ».

De l'auta part deu « còrb » negre independent, la « coloma » blanca qu'ei en relacion estreta dab Noèr qui auhereish « la soa man entà la préner e la har entrar dens l'arca » au près d'eth. Qu'ei un imatge deu ligam qui religa l'elegit au Diu deu cèu. La « coloma » que's pausarà un dia sus Jèsus-Crist quan se presentarà davant Jean lo Baptiste entà èste batejat per eth.

Que't prepausi de comparar aqueras duas citacions biblicas ; la d'aqueth verset : « Mes la coloma ne trobè pas nat lòc entà pausar la planta deu son pè » dab aqueth verset de Mat.8:20 : « Jèsus que'u responó : Las vops qu'an tutas, e los ausèths deu cèu qu'an nis ; mes lo Hilh de l'òmi n'a pas on pausar lo son cap » ; e aqueths versets de Jean 1:5 e 11, on en parlant deu Crist incarnation de « la lutz » divina « vita », que digó : « la lutz que luseish dens las tenèbras, e las tenèbras ne l'an pas pas recebuda.../...Elle qu'ei vienuda en çò deus sons, e los sons ne l'an pas pas recebuda ». Tot parièr com la « coloma » tornè cap tà Noèr en se deishant préner per eth, dens « la soa man », ressuscitat, lo Rédempteur Jèsus-Crist qu'ei remontat aus cèus cap a la soa divinitat de Pair celèste, avent deishat sus la tèrra darrèr eth lo messatge de la recrompa deus sons elegits, la soa bona novèla aperada « Evangèli etèrne » dens Apo.14:6. E dens Apo.1:20 : que'us tienerà « dens la soa man » dens las « sèt epòcas » profetizadas peus « sèt Glèisas » on los hè partatjar en santificacion divina la soa « lutz » imagée peus « sèt candelèrs ».

Gen.8:10 : « Qu'esperè enquèra sèt autes dias, e que deishè un còp de mei la coloma hòra de l'arca ».

Çò dobla crida deus « sèt dias » ns'ensenha qu'entà Noèr, com entà nosautas uei, la vita qu'estó establida e ordenada per Diu sus l'unitat de la setmana de « sèt dias », egaument unitat simbolica deus « sèt mila » annadas deu son projècte gran salvateur. Aquera insisténcia sus la mencion d'aquera chifra « sèt » que'ns permet de comprèner l'importància qui Diu lo balha ; çò que justificarà qu'eth sia atacat particularament peu drac dinc au retorn en glòria deu Crist qui meterà fin a la soa dominacion terrèstra.

Gen.8:11 : « la coloma que tornè ad eth suu ser ; e aquí, ua huelha d'olivèr desarrigada qu'èra dens lo son bèc . Noèr que coneishó atau com las aigas avèvan diminuït sus la tèrra ».

Après de longs temps de « tenèbras » anonciats peu mot « ser », l'esperança deu salut e lo gai de la desliurança deu pecat que vièneràn devath l'imatge de « l'olivèr », successivament de l'anciana puish aliança navèra. Tot parièr com Noèr coneishó per ua « huelha d'olivèr » qui la tèrra esperada e esperada anava èste prèsta a l'arcuélher, los « hius de Diu » qu'aprenèràn e que comprenèràn que lo reiaume deus cèus los ei estat obèrt per l'enviat deu cèu Jèsus-Crist.

Aquera « huelha d'olivèr » que testimoniava a Noèr qui la germinacion e lo brot deus arbos que tornava vèder possible .

Gen.8:12 : « Qu'esperè enquèra sèt autes dias ; e que deishè la coloma . Mes ne tornè pas mei ad eth ».

Aqueth signe qu'estó decisiu, pr'amor que provava que « la coloma » qu'avèva causit de demorar dens la natura qui l'auheriva un còp de mei de la neuritud.

Tot parièr com la « coloma » desapareish après aver desliurat lo son messatge d'esperança, après aver balhat la soa vita sus la tèrra entà recrompar los sons elegits, Jèsus-Crist, lo « Prince de la patz », que va quitar la tèrra e los sons discípolos, los deishant liures e independents entà conduir la lor vita dinc au son retorn gloriós finau.

Gen.8:13 : « l'an sheis cents un, lo primèr mes, lo primèr dia deu mes, las aigas qu'avèvan secat sus la tèrra . Noèr que tirè la cobèrta de l'arca : qu'espiè, e aquí, la susfàcia de la tèrra qu'avèva secat ».

Lo secatge de la tèrra qu'ei enquèra parciau mes prometedís, tanben, Noèr qu'enterpren d'obrir lo teit de l'arca entà portar los sons espiars sus l'exterior de l'arca e sabent que s'ei encalhada a la cima deu mont Ararat, la soa vision que s'expandiva plan luenh e plan largament sus l'horizont . Dens l'experiéncia deu deluvi, l'arca que pren l'imatge d'un ueu coat . Au moment de la soa espelida, lo poric que copa eth medish lo clesc dens la quau èra embarrat. Noèr qu'ageish tot parièr ; eth « que tira la cobèrta de l'arca » qui serà pas mei utila entad ac protegir ploja diluvienne. Que notam que Diu

vien pas obrir la pòrta de l'arca qu'avèva barrada eth medish ; açò que significa que remet pas en causa e ne càmbe pas la nòrma deu son jutjament de cap aus rebèlles terrèstres entaus quaus la pòrta deu salut e deu cèu que serà tostemps barrada .

Gen.8:14 : « lo segond mes, lo vint-setau dia deu mes, la tèrra qu'estó seca ».

La tèrra que torna vàder abitabla après un embarrament totau dens l'arca de 377 dias despuish lo dia de l'embarquement e de la barradura de la pòrta per Diu.

Gen.8:15 : « Alavetz Diu parlè a Noèr, en disent : »

Gen.8:16 : « Sors de l'arca, tu e la toa hemna, los tons hilhs e las hemnas deus tons hilhs dab tu ».

Qu'ei enqüèra Diu qui balha lo senhau de la sortida de « l'arca », eth qui avèva tornat barrar l'unic « pòrta » suus sons ocupants abans lo deluvi.

Gen.8:17 : « Hè sortir dab tu tots los animaues de tota carn qui son dab tu, tant los ausèths qui lo bestiar e tots los reptiles qui serpejan sus la tèrra : qué s'espandeishen sus la tèrra, qui sian feconds e que multiplican sus la tèrra ».

La scèna que sembla a la deu cinquau dia de la setmana de la creacion, mes ne s'ageish pas d'ua creacion navèra, pr'amor qu'après lo deluvi, lo repeuplement de la tèrra qu'ei ua fasa deu projècte profetizat entà las 6000 prumèras annadas de l'istòria terrèstra. Aquera fasa, Diu que l'a voluda terribla e dissuasiva. Qu'a balhat a l'umanitat ua pròva mortau deus efèits deu son jutjament divin. Ua pròva qui serà remembrada dens 2 Pierre 3:5 a 8 : « Que vòlen ignorar, en efèit, qui cèus existín un còp èra per la paraula de Diu, tot parièr com ua tèrra tirada de l'aiga e formada dab l'aiga, e que per aqueras causas lo monde d'alavetz que perí, submergit per l'aiga, mentre que, per la medisha paraula, los cèus e la tèrra d'a present que son gardats e reservats entau huec, entau dia deu jutjament e de la roeina deus òmis impius. Mes qu'ei ua causa, hèra-aimats, qui devetz pas ignorar, qu'ei que, davant lo Senhor, un dia qu'ei com mila ans, e mila ans que son com un dia ». Lo deluvi de huec anonciat que's complirà a la fin deu setau millenari au parat deu jutjament darrèr, per l'obertura de las honts enflamadas deu magma sosterranh qui vienerà recobrir tota la susfàcia de la tèrra. Aqueth « estanh de huec » citat dens Apo.20:14-15, que consumirà la susfàcia de la tèrra dab los sons abitants rebèlles infidèus atau com las lors òbras qui an voludas privilegiar en mespresant l'amor demostrat de Diu. E aqueth setau millenari qu'èra profetizat peu setau dia de la setmana, açò segon la definicion « un dia qu'ei com mila ans e mila ans que son com un dia ».

Gen.8:18 : « E Noèr que sortí, dab los sons hilhs, la soa hemna, e las hemnas deus sons hilhs ».

Los animaues sortits, los representants de l'umanitat navèra que sòrten au lor torn de l'arca . Que retròban la lutz deu só e l'espaci vaste e quasi illimitat que la natura la lor auhèrta, après 377 dias e nueits d'acantonament dens un espaci claus exigú e que s'ahonsa .

Gen.8:19 : « Tous los animaues, tots los reptiles, tots los ausèths, tot çò qui's mòu sus la tèrra, segon las lors espècias, que sortín de l'arca ».

La sortida de l'arca que profetiza l'entrada deus elegits dens lo reiaume deus cèus mes n'i entraràn pas que los qui son jutjats purs per Diu. Au temps de Noèr, n'ei pas enqüèra lo cas, puishque purs e impurs que van viver amassa, sus la medisha tèrra, lutant las uns contra los autes dinc au cap deu monde.

Gen.8:20 : « Noèr que bastí un autar a YaHWéH ; que prenó de totas las bèstias puras e de tots los ausèths purs, e qu'auherí deus olocausts sus l'autar ».

L'olocaust qu'ei un acte peu quau l'elegit Noèr mòstra a Diu la soa reconeishença. La mort d'ua victima innocenta, dens aqueth cas animau, que rapèra au Diu creator, lo mejan peu quau, en Jèsus-Crist que vienerà recrompar las amnas deus sons elegits. Los animaues purs que son dignes d'imager lo sacrifici deu Crist qui incarnarà la perfèita puretat dens tota la soa amna, còs e esperit.

Gen.8:21 : « L'Etèrne que sentí ua aulor agradiva, e YaHWéH que digó en lo son còr : Ne maladirèi pas mei la tèrra, pr'amor de l'òmi, pr'amor que las pensadas deu còr de l'òmi son maishantas autanlèu la soa joenessa ; e ne fraparèi pas mei tot çò qui ei viu, com l'èi hèit ».

L'olocaust auhèrt per Noèr qu'ei un autentic acte de fe, e de fe aubedissenta. Pr'amor que, si auhereish un sacrifici a Diu, qu'ei en responsa a un rite sacrificiel que l'a ordenat, longtemps abans de l'ensenhar aus ebrèus sortits d'Egipte. L'expression « aulor agradiva » ne concerneish pas l'odorat divin mes lo son divin Esperit qui aprècia au còp, l'aubedissença deu son elegit fidèu e la vision profetica qui aqueth rite balha au son futur sacrifici compassionnel, en Jèsus-Crist.

Dinc au jutjament darrèr, n'i aurà pas mei deluvi destructor . L'experiéncia qu'ac vien de demostrar, l'òmi qu'ei dens la carn naturaument e héréditaument « maishant », com Jèsus l'a dit deus sons apòstols dens Matt.7:11 : « Si donc, maishants com l'ètz, que sabetz balhar bonas causas aus vòstes mainatges, a quant mei hòrta rason lo vòste Pair qui ei dens los cèus que balharà bonas causas aus qui l'ac demandan ». Dieu que va donc dever amistosar aqueth « animau » « maishant », opinion qui partatja Paul dens 1 Agacin.2:14, e en demostrant en Jèsus-Crist la potècia deu son amor entà eths, daubuns deus aperats « maishants » que van vàder deus elegits umans fidèus e aubedissents.

Gen.8:22 : « Tant que la tèrra subsistirà, la semiada e la seguèra, lo hred e la calor, l'estiu e l'ivèrn, lo dia e la nueit ne cessaràn pas pas ».

Çò qu'admonèsta ueit que s'acaba sus la crida de las alternanças deus contraris absoluts qui regeishen las condicions de la vita terrèstra despuish lo primèr dia de la creacion en lo quau, per la soa constitucion « nueit e dia », Diu qu'a revelat lo combat terrèstre enter « las tenèbras » e « la lutz » qui vencerà fin finau per Jèsus-Crist. Qu'enumèra dens aqueth verset aqueras alternanças extrèmas qui son devudas au pecat eth medish estant la consequéncia de la liura causida balhada ad aqueras creaturas celèstas e terrèstras qui son atau liuras de l'aimar e d'ac servir o d'ac regetar dinc ad ac odiar. Mes la consequéncia d'aquera libertat que serà la vita entaus partisans deu ben e la mort e l'avalida entaus deu mau com lo deluvi ac vien de demostrar.

Los subjèctes citats que pòrtan tots un messatge espirituaü :

« la semiada e la seguèra » : que suggereishen la debuta de l'Evangélisation e la fin deu monde ; imatges représ per Jèsus-Crist dens las soas parabòlas sustot dens Matt.13:37 a 39 : « Que responó : Lo qui semia la bona semença, qu'ei lo Hilh de l'òmi ; lo camp, qu'ei lo monde ; la bona semença, que son los hius deu reiaume ; l'ivraie, que son los hius deu fin ; l'enemic qui l'a semiada, qu'ei lo drac ; la seguèra, qu'ei la fin deu monde ; los segadors, que son los anjos ».

« lo hred e la calor » : la « calor » qu'ei citada dens Apo .7:16 : « N'auràn pas mei hami, n'auràn pas mei set, e lo só ne'us fraparà pas pas, ni nada calor ». Mes en contrari absolut, lo « hred » qu'ei eth tanben ua consequéncia de la malediccion deu pecat.

« l'estiu e l'ivèrn » : que son las duas sasons de l'extrème, tanben desagradius l'un que l'autre peu lor excès.

« lo dia e la nueit » : Dieu que'us cita dens l'ordi qui l'òmi lo balha, pr'amor que dens lo son projècte, en Crist que vien lo temps deu dia, lo de l'aperet a entrar dens la soa gràcia, mes après aqueth temps que vien lo de « la nueit on arrés ne pòt pas tribalhar » segon Jean 9:4 sia, cambiar lo son destin pr'amor qu'ei definitivament fixat entà la vita o entà la mort autanlèu la fin deu temps de gràcia.

Genèsi 9

La separacion de la nòrma de la vita

Gen.9:1 : « Diu que benedí Noè e los sons hilhs, e lo lor dit : Siatz feconds, que multiplicatz, e que pleatz la tèrra . »

Que serà lo primèr ròtle qui Diu balha aus èstes vius seleccionats e sauvats per l'arca bastida peus òmis : Noè e los sons tres hilhs.

Gen.9:2 : « Que seratz un subjècte de cranhença e d'esglasi entà tot animau de la tèrra, entà tot ausèth deu cèu, entà tot çò qui's mòu sus la tèrra, e entà tots los peishs de la mar: que son liurats enter las vòstas mans .»

La vita animau que deu a l'òmi la soa subervita, qu'ei pr'amor d'aquò que, mei enqüèra qu'abans lo deluvi, l'òmi que va poder dominar los animaüs. Sauv quan per la paura o l'irritacion un animau que pèrd lo son contròle, en règla generau, tots los animaüs qu'an paura de l'òmi e que temptan d'ac huéger quan ac encontran.

Gen.9:3 : « Tot çò qui's mòu e qui a vita que'vs servirà de neuritud : que'vs balhi tot aquerò com l'èrba verda ».

Aqueth cambiament de regime alimentari qu'a mantua justificacion . Shens balhar tròp d'importància a l'ordi presentat, en primèr, que citi l'abséncia immediata de neuritud vegetau estarida pendent lo deluvi e la tèrra recobèrta d'aigas saladas vaduda parciaument esterila ne va pas retrobar que progressivament la soa plea e entièra fertilitat e la soa productivitat. En mei, la mesa en plaça deus rites sacrificiels ebrèus qu'exigirà, en lo son temps, la consomacion de la carn de la victima sacrificada en vision profetica de la senta Cène on lo pan serà minjat en simbèu deu còs de Jèsus-Crist, e lo shuc deu rasim bevut com simbèu de la soa sang. Ua tresau rason, mensh avouable, mes pas mensh vertadèra, qu'ei que Diu vòu acorcir lo temps de vita de l'òmi ; e la consomacion de la carn qui's corromp e que pòrta dens lo còs uman deus elements destructors de la vita que serà a la basa de l'escaduda deu son desir e de la soa decision. Sola l'experiéncia deu regime vegetarian o végétalian que'n pòrta la confirmacion personau . Entà ahortir aquera pensada, relhèva que Diu defendó pas a l'òmi la consomacion deus animaüs impurs, pr'aquò nocius entà la soa santat.

Gen.9:4: « Solament, ne minjaratz pas pas carn dab la soa amna, dab la soa sang ».

Aquera defensa que demorarà valabla dens l'anciana aliança segon Lévi .17:10-11 : « Si un òmi de l'ostau d'Israèl o deus estrangèrs qui sejonan au miei d'eths que minja sang d'ua espècia quau que

sia, que virarèi la mea fàcia contra lo qui minja la sang, e qu'ac suprimirèi deu miei deu son pòble .» e dens la novèla, segon Actes 15:19 a 21 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que soi d'avís qui's crea pas dificultats aus deus pagans qui's converteishen a Diu, mes que'us s'escrivia de s'abstièner de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, deus animaues estofats e de la sang. Pr'amor que, despuish plan de las generacions, Moïse qu'a dens cada vila de las gents qui ac presican, puishque s'ac lei cada dia de sabat dens las sinagògas ».

Dieu qu'apèra « amna » la creatura entièra hèita d'un còs de carn e un esperit entièrament dependent de la carn. Dens aquera carn, l'organe motor qu'ei lo cervèth alimentat per la sang eth medish qui ei purificat a cada respiracion per l'oxigèn aspirat peus paumons. Dens l'estat viu, lo cervèth que crea los senhaus electricus qui genèran la pensada e la memòria e que gereish lo foncionament de tots los autes organes carnaus qui compausan lo còs fisic. Lo ròtle de la « sang » qui ei en mei, peu genòma, unic entà cada amna viva, ne deu pas èste consumit entà rasons sanitàrias, pr'amor que transpòrta las dèishas e las impuretats creadas dens tot lo còs, e entà ua rason espirituau. Dieu que s'ei reservat de faïçon exclusiva absoluda, entau son ensenhament religiós, lo principi de béver la sang deu Crist, mes unicament devath la fòrma simbolizada deu shuc deus rasims. Si la vita ei dens la sang, lo qui beu la sang deu Crist que's torna bastir dens La soa natura senta e perfèita, segon lo principi reau qui vòu que lo còs ei hèit de çò dont se neureish.

Gen.9:5 : « Sapiatz-ac tanben, jo redemanderai la sang de las vòstas amnas, jo lo redemanderai a tot animau ; e jo redemanderai l'amna de l'òmi a l'òmi, a l'òmi qui ei lo son hrair.»

La vita qu'ei la causa mei importanta entau Diu creator qui l'a creada. Que cau estar a la soa escota entà realizar l'otratge qui lo crimi constitueish de cap a eth, lo vertadèr proprietari de la vita tirada. Ad aqueth títol, qu'ei sol de poder legitimar l'ordi de tirar la vita. Au verset precedent, Diu qu'a autorizat l'òmi a préner la vita animau entà ne har la soa neuritud, mes ací, que s'ageish deu crimi, deu murtre qui met fin a ua vita umana de faïçon definitiva. Aquera vita tirada n'aurà pas mei lo parat de s'apressar de Diu, ni de har pròva d'un cambiament de condusida autan fins aquí n'èra pas estada confòrma a la soa nòrma deu salut. Dieu que pausa ací las basas de la lei deu talion, « uelh entà uelh, dent entà dent, vita entà vita ». L'animau que pagarà lo murtre d'un òmi per la soa pròpia mort e l'òmi de l'estile Cain que serà tuat si tua lo son pròpi « hrair » de sang deu tipe Abel.

Gen.9:6 : « Si quauqu'un que vèrsa la sang de l'òmi, per l'òmi la soa sang que serà versada ; pr'amor que Diu a hèit l'òmi au son imatge.»

Diu ne cèrca pas d'augmentar lo nombre deus morts pr'amor que tot au contrari, en autorizant de méter a mort un murtrèr, que compta sus un efèit dissuasiu e que pr'amor deu risc encorrut, lo mei gran nombre deus èstes umans qu'aprenga a controlar la soa agressivitat, entà non pas vàder un assassin, au son torn, digne de mort.

Sol, lo qui ei animat d'ua fe reau e autentica que pòt realizar çò qui significa « Diu qu'a hèit l'òmi au son imatge ». Sustot quan l'umanitat vad mostruosa e òrra com ei lo cas uei dens lo monde occidentau e pertot sus la tèrra sedusida per la coneishença scientifica.

Gen.9:7 : « E vosauts, que siatz feconds e que multiplicatz, expanditz-vse sus la tèrra e que multiplicatz sus era.»

Diu que tien realement ad aquera multiplicacion, e entà causa, lo nombre deus elegits qu'ei autan redusit, quitament en rapòrt deus aperats qui tomban en camin, qui mei lo nombre de las soas creaturas serà gran, mei que poirà au demiei d'eras trobar e seleccionar los sons elegits ; pr'amor que segon la precision relhevada dens Dan.7:9, la proporcion qu'ei d'un milion d'elegits entà dètz miliards d'aperats sia 1 entà 10 000.

Gen.9:8 : « Diu que parlè enqüèra a Noè e aus sons hilhs dab eth, en disent : »

Diu que s'adreça aus quate òmis pr'amor que balhant la dominacion au representant mascle de l'espècia umana, aquestes que seràn tienuts entà responsables de çò qui auràn deishat har per las hemnas e los mainatges qui son plaçats devath la lor autoritat. La dominacion qu'ei ua mèrca de hidança auhèrta per Diu aus òmis mes que'us responsabiliza entièrament davant la soa fàcia e lo son jutjament.

Gen.9:9 : « Aquí, qu'estableishi la mea aliança dab vosauts e dab la vòsta posteritat après vosauts ; »

Qu'ei important entà nosauts, uei, de realizar qu'èm aquera « posteritat » dab la quau Diu a establìt la soa « aliança ». La vita modèrna e las soas invencions sedusentas ne càmbian pas arren a las nostas originas umanas. Qu'èm los eretèrs de la partença navèra qui Diu a balhat a l'umanitat après lo terrible deluvi. L'aliança establida dab Noè e los sons tres hilhs qu'ei especific . Qu'engatja Diu a non pas mei destrusir l'umanitat entièra per las aigas deu deluvi. Après era que vienerà l'aliança qui Diu va establir dab Abraam, qui's complirà devath los sons dus aspèctes successius orientats, literalement dens lo temps e espirituament, suu ministèri rédempteur de Jèsus-Crist. Aquera aliança que serà fondamentalement individuau com l'estatut deu salut qui ei en causa. Pendent los 16 sègles qui van

precedir la soa purmèra vienuda, Diu que va revelar lo son plan deu salut peus rites religiós ordenats au pòble ebrèu. Puish, après lo compliment en Jèsus-Crist d'aqueth plan revelat dens tota la soa lutz, pendent enquèra 16 sègles haut o baish l'infidelitat que va succedir a la fidelitat e pendent 1260 annadas, las tenèbras mei escuras que van regnar devath l'egida deu papisme roman. Despuish l'an 1170, on Pierre Valdo a podut practicar un còp de mei la fe crestiana pura e fidèla dab l'observacion deu vertadèr sabat compresa, deus elegits mensh esclairats que son estats, après eth, seleccionats dens l'òbra de la Refòrma engatjada mes non acabada. Tanben, n'ei pas qu'a partir de 1843 que, per ua dobla espròva de fe, Diu qu'a podut retrobar au demiei deus pionèrs de l'adventisme, deus elegits fidèus. Mes qu'èra enquèra tròp de d'òra entà que compregan integraument los mistèris revelats dens las soas profecias. Lo signe de l'aliança dab Diu qu'ei de tot temps l'apòrt e la recepcion de la soa lutz, qu'ei pr'amor d'aquò que, l'obratge qui redigeishi en lo son nom, entà esclairar los sons elegits, que constitueish au títol de « testimoniatge de Jèsus », la soa darrèra fòrma, lo signe qui la soa aliança ei hèra reau e confirmada.

Gen.9:10 : « dab tots los èstes vius qui son dab vosauts, tant los ausèths qui lo bestiar e tots los animaus de la tèrra, sia dab tots los qui son sortits de l'arca, sia dab tots los animaus de la tèrra. »

L'aliança presentada per Diu que concerneish egaument los animaus sia, tot çò qui viu e que's va multiplicar sus la tèrra.

Gen.9:11 : « Qu'estableishi la mea aliança dab vosauts : nada carn ne serà pas mei exterminada per las aigas deu deluvi, e n'i aurà pas mei deluvi entà destrusir la tèrra. »

La leçon balhada peu deluvi que deu demorar unic. Dieu que's va adara lançar dens un combat apressat pr'amor que la soa mira ei de conquistar los còrs deus sons elegits.

Gen.9:12 : « E Diu dit : Qu'ei ací lo signe de l'aliança qui estableishi enter jo e vosauts, e tots los èstes vius qui son dab vosauts, entà las generacions a tostemps : »

Aqueth signe qui Diu balha que concerneish tot çò qui viu en pur e en impur. N'ei pas enquèra lo signe de l'apartenéncia a la soa persona, çò que serà lo sabat deu setau dia. Aqueth signe que rapèra aus èstes vius l'engatjament qui a pres de non pas mei jamei los destrusir per las aigas deu deluvi ; qu'ei aquí lo son limit .

Gen.9:13 : « qu'èi plaçat lo men arc dens la nuda, e que servirà de signe d'aliança enter jo e la tèrra »

La sciéncia que va explicar la causa fisica de l'existéncia de l'arc en cèu. Que s'ageish d'ua descomposicion de l'espèctre luminós de la lutz solara qui's pausa sus jaças finas d'aiga o de hòrta umiditat. Cadun qu'a podut constatar que l'arc en cèu apareish quan plau e que lo só espanseish los sons rais luminós. Ne'n demora pas mensh que la ploja rapèra lo deluvi e la lutz solara imatge l'apreciable, plan·hasenta e apaisante lutz de Diu.

Gen.9:14 : « Quan aurèi amassat nublas au dessús de la tèrra, l'arc que pareisherà dens la nuda ; »

Las nublas qu'an donc estiu inventats per Diu entà crear plojas unicament après lo deluvi e quan lo principi de l'arc en cèu. Totun, en la nosta epòca òrra, deus òmis e de las hemnas impias qu'an desnaturat e solhat aqueth subjècte de l'arcolan en reprent aqueth simbèu de l'aliança divina entà ne har la sigla e l'emblèma de l'amassada deus perverses sexuaus. Dieu que deu trobar en aquò ua bona rason de frapar aquera umanitat odiosa e irrespectuosa de cap ad eth e l'espècia umana. Los darrèrs signes de la soa colèra ne van pas trigar a aparéisher, brutlants com lo defunt e destructor com lo mort.

Gen.9:15 : « e que'm sovienerèi de la mea aliança enter jo e vosauts, e tots los èstes vius, de tota carn, e las aigas ne vairàn pas plus un deluvi entà destrusir tota carn. »

En legent aqueras paraulas de benvolença sortidas de la boca de Diu, que mesuri la paradòxa en pensant aus prepaus qui pòt tièner uei pr'amor de la perversitat umana qui retròba lo nivèu deus antédiluviens.

Dieu que tienerà paraula, n'i aurà pas mei deluvi d'aiga, mes a tots los rebèlles, un deluvi de huec qu'ei reservat entau dia deu jutjament darrèr ; çò que l'apòstol Pèire ns'a raperat dens 2 Pierre 3:7. Mes abans aqueth jutjament darrèr, e abans lo retorn deu Crist, lo huec nuclear de la Tresau Guèrra Mondiau o « 6au trompeta » d'Apo.9:13 a 21, que vienerà, en multiples e sinistres « campairòus » mortaus, emportar los refugis d'iniquitat qui son vadudas las vilas granas, capitaus o non, planeta Qu'entèrra .

Gen.9:16 : « l'arc que serà dens la nuda ; e qu'ac espiarèi, entà me sovièner de l'aliança perpetuau enter Diu e tots los èstes vius, de tota carn qui ei sus la tèrra »

Aqueth temps qu'ei plan luenh de nosauts e que podèva deishar aus representants navèths de l'umanitat l'esperança grana d'evitar las errors cometudas peus antédiluviens. Mes uei l'esperança n'ei pas mei permetuda pr'amor que lo hrut deus antédiluviens apareish pertot au miei de nosauts.

Gen.9:17 : « E Diu dit a Noèr : Tau qu'ei lo signe de l'aliança qui estableishi enter jo e tota carn qui ei sus la tèrra. »

Diu qu'insisteish suu caractèr d'aquera aliança qui ei establida dab « tota carn ». Que s'ageish d'ua

aliança qui concernirà tostemps l'umanitat au sens collectiu.

Gen.9:18 : « los hilhs de Noé, qui sortín de l'arca, qu'èran Sem, Cham e Jafet. Cham qu'estó lo pair de Canaan .»

Ua precision que ns'ei balhada : « Cham qu'estó lo pair de Canaan ». Remembra't, Noèr e los sons hilhs que son tots deus gigants qui an conservat la talha deus antédiluviens. Atau, los gigants que van contunhar a se multiplicar, en particular sus la tèrra de « Canaan », sus la quau los ebrèus sortits d'Egipte los van descobrir entau lor malaür, puishque la paur provocada per la lor talha los va condemnar a errar pendent 40 annadas dens lo desèrt e i se morir.

Gen.9:19 : « Que son aquí los tres hilhs de Noé, e qu'ei la lor posteritat qui poblè tota la tèrra.»

Relhèva'c, a l'origina, las antédiluviens qu'avèvan tots un sol òmi entà la lor origina : Adam. La vita navèra pòst-diluvienne que's basteish, era, sus tres personas, Sem, Cham e Jafet. Los pòbles deus lors descendents que seràn donc separats e devesits. Cada neishença navèra que serà restacada au son patriarca, Sem, Cham o Jafet. L'esperit de division que's va prémer aqueras diferentas originas entà opausar enter eths los òmis estacats a las lors tradicions ancestraus.

Gen.9:20 : « Noèr que comencè de cultivar la tèrra, e que plantè vinha .»

Aquera activitat, fin finau, dens la normalitat, que va totun portar consequéncias grèvas. Pr'amor qu'a la fin de la soa cultura, Noèr que recòlta lo rasim e lo shuc preissat s'estant oxidat, que bevó alcoòl .

Gen.9:21 : « Que bevó vin, que s'embriaguè, e que's descobrí au miei de la soa tenda .»

En perdent lo contròle de las soas accions, Noèr que's cred sol, que's descobreish e que's denuda entièrament .

Gen.9:22 : « Cham, pair de Canaan, que vedó la nuditat deu son pair, e qu'ac raportè dehòra aus sons dus hairs .»

En aqueth temps, l'esperit uman qu'ei enqüèra plan sensible ad aquera nuditat descobèrta per l'Adam pecaire. E Cham, amusat e segurament drin truffandèr, qu'a la maishanta idèa de raportar aus sons dus hairs la soa experiéncia visuau.

Gen.9:23 : « Alavetz Sem e Jafet prenón lo mantèth, qu'ac metón sus las lors espatlas, que marchèn d'arreculas, e que cobrín la nuditat deu lor pair ; com la lor cara èra desviada, ne vedón pas pas la nuditat deu lor pair.»

Dab totas las precaucions necessàrias, los dus hairs que recobran lo còs nud deu lor pair .

Gen.9:24 : « Quan Noèr se desvelhè deu son vin, qu'aprenó çò qui l'avèva hèit lo son hilh capdèth.»

Qu'a donc calut que los dus hairs l'ac aprengan. E aquera denóncia que va excitar Noèr qui's sent atenhut dens lo son aunor de Pair. N'avèva pas volontàriament bevut alcoòl e qu'èra estat victima d'ua reaccion naturau deu shuc de rasim qui s'oxida dens lo temps e dont lo sucre se transforma en alcoòl.

Gen.9:25 : « E que ditz : Maladit sia Canaan ! Qué eth sia l'esclau deus esclaus deus sons hairs ! »

En hèit, aquera experiéncia ne sèrv pas que de pretèxe au Diu creator de profetizar suus descendents deus hilhs de Noé. Pr'amor que Canaan èra pas eth medish entad arren dens l'accion deu son pair Cham ; qu'èra donc innocent de la soa falta. E Noèr qu'ac maladitz, eth, qui avèva pas arren hèit. La situacion establida que comença a nosautas revelar un principi deu jutjament de Diu qui apareish dens lo dusau deus sons dètz comandaments legeder dens Exo.20:5 : « Ne't prosternaràs pas pas davant eras, e ne'us serviràs pas pas ; pr'amor que jo, YaHWÉH, lo ton Diu, que soi un Diu gelós, qui puneishi l'iniquitat deus pairs suus mainatges dinc a la tresau e la quatau generacion deus qui m'òdian, ». Dens aquera injustícia aparenta que s'amaga tota la saviesa de Diu . Pr'amor que, soscats, lo ligam enter hilh e pair qu'ei naturau e lo hilh que prenerà tostemps lo partit deu son pair quan ei atacat ; lhevàt raras excepcions. Si Diu frapa lo pair, lo hilh qu'ac odiarà e que defenerà lo son pair . En maladisent lo hilh, Canaan, Noèr que puneish Cham, lo pair preocupat de l'escaduda de la soa descendéncia. E Canaan, deu son costat que gardarà sus eth las consequéncias d'èste lo hilh de Cham. Que va donc esprovar durablament ressentiment contra Noèr e los dus hilhs qui benedeish : Sem e Jafet. Que sabem dejà que los descendents de Canaan seràn destrusits per Diu entà auherir a Israèl, lo son pòble liberat de l'esclavatge egipcian (aute hilh de Cham : Mitsraïm), lo son territòri nacionau.

Gen.9:26 : « Que ditz enqüèra : Benesit sia YaHWÉH, Diu de Sem, e que Canaan sia lo lor esclau ! »

Noèr que profetiza suus sons hilhs lo projècte qui Diu a entà cadun d'eths. Atau, la descendéncia de Canaan que serà l'esclau de la descendéncia de Sem . Cham que's va expandir cap au sud e poblar lo continent african dinc a la tèrra d'Israèl actua. Sem que's va expandir cap a l'orient e lo sud orientau, poblant los país musulmans arabes actuaus. De la Caldèa, l'actua Iraq que sortirà Abraam un pur semita . L'istòria qu'ac confirma, Africa de Canaan qu'a plan estiu l'esclau deus arabes descendents de Sem.

Gen.9:27 : « Qui Diu expandesca las possessions de Jafet, qui abita dens las tendas de Sem, e que Canaan sia lo lor esclau!»

Jafet que's va expandir cap au nòrd, cap a l'èst e l'oèst. Longtemps, lo nòrd que va dominar lo sud.

Los país deu nòrd crestianizats que van conéisher un desvolopament tecnic e scientific qui'us va perméter d'espleitar los país arabes deu sud e méter en esclavatge los pòbles d'Africa, descendents de Canaan.

Gen.9:28 : « Noèr que viscó, après lo deluvi, tres cents cinquanta ans.»

Pendent 350 ans, Noèr qu'a podut har pròva deu deluvi au prèu deus sons contemporanèus e los méter en guarda contra las fautas deus antediluvians.

Gen.9:29 : « Cada dia de Noèr qu'estón de nau cents cinquanta ans ; puish se morí.»

En 1656, annada deu deluvi despuish Adam, Noèr qu'avèva 600 ans, qu'ei donc mort en 2006 despuish lo pecat d'Adam, estant atjat de 950 ans. Segon Gen.10:25, a la neishença de « Péleg », en 1757, « la tèrra qu'estó partatjada », per Diu pr'amor de l'experiéncia de la susmauta rebèlla deu rei Nimrod e de la soa tor de Babel. Lo partatge, o separacion, qu'estó la consequéncia de las lengas diferentas qui Diu a balhadas aus pòbles entà que's separen e ne hácian pas mei un blòc unit davant la soa fàcia e la soa volontat. Noèr qu'a donc viscut l'eveniment e qu'avèva ad aqueth moment 757 ans .

A la mort de Noèr, Abram qu'èra dejà neishut (en 1948 sia, 2052 ans abans la mort de Jèsus-Crist situada en l'an 30 de la nosta èra deu noste faus calendari usuau), mes que's trobava a Ur, en Caldèa, luenh de Noèr qui vivè au nòrd cap au mont Ararat.

Vadut en 1948, quan lo son pair Térach a 70 ans, Abram que quita Charan, entà respóner a l'ordi de Diu, a l'atge de 75 ans en 2023 sia, 17 ans après la mort de Noèr en 2006. Lo relai espirituaual de l'aliança qu'ei atau assegurat e complit.

Atjat de 100 ans, en 2048, Abram que vad pair d'Isaac . Que's moreish atjat de 175 ans en 2123.

Atjat de 60 ans, en 2108, Isaac que vad pair deus bessons Esaü e Jacob, segon Gen.25:26.

Genèsi 10

La separacion deus pòbles

Aqueth capítol que'ns presenta los descendents deus tres hilhs de Noé . Aquera revelacion que serà utila pr'amor que dens las soas profecias, Diu que va tostemps har referéncia aus noms originaus deus territòris concernits. Daubuns d'aqueths noms que son aisidament identificaders a noms actuaus pr'amor que n'an conservat las rasicas principaus, exemples : « Madaï » entà mède, « Tubal » entà Tobolsk, « Méschec » entà Moscòu.

Gen.10:1 : « Aquí la posteritat deus hilhs de Noé, Sem, Cham e Jafet. Que'us neishó deus hius après lo deluvi . »

Los hilhs de Jafet

Gen.10:2 : « los hilhs de Jafet qu'estón : Gomèr, Magog, Madaï, Javan, Tubal, Méschec e Que tirès . »

« Madaï » qu'ei la Mèdia ; « Javan », Grècia ; « Tubal », Tobolsk, « Méschec », Moscòu.

Gen.10:3 : « los hius de Gomèr : Aschkenaz, Riphath e Togarma. »

Gen.10:4 : « los hilhs de Javan : Élischa, Tarsis, Kittim e Dodanim. »

« Tarsis » que designa Tars ; « Kittim », Chipre.

Gen.10:5 : « Qu'ei per eths que son estadas pobladas las islas de las nacions segon las lors tèrras, segon la lenga de cadun, segon las lors familhas, segon las lors nacions. »

L'expression « las islas de las nacions » que designa las nacions occidentaus de l'Euròpa actuaual e las lors extensions granas com las Americas e Austràlia.

La precision « segon la lenga de cadun » que trobarà la soa explicacion dens l'experiéncia de la tor de Babel revelada dens Gen.11.

Los hilhs de Cham

Gen.10:6 : « los hilhs de Cham qu'estón : Cusch, Mitsraïm, Puth e Canaan. »

Cush que designa Etiopia ; « Mitsraïm », Egipte ; « Puth », la Lybie ; e « Canaan », l'actuaual Israèl o anciana Palestina.

Gen.10:7 : « los hilhs de Cusch : Saba, Havila, Sabta, Raema e Sabteca. Los hilhs de Raema : Séba e Dedan. »

Gen.10:8 : « Cusch qu'engendrè tanben Nimrod ; qu'ei eth qui comencè a èste poderós sus la tèrra. »

Aqueth rei « Nimrod » que serà lo bastidor de la « tor de Babel », causa de la separacion de las lengas per Diu qui separen e qu'isòlan los òmis en pòbles e nacions segon Gen.11.

Gen.10:9 : « Qu'estó un valent caçaire davant YaHWÉH ; qu'ei pr'amor d'aquò que's digó : Com Nimrod, valent caçaire davant YaHWÉH. »

Gen.10:10 : « Que regnè purmèr sus Babel, Érec, Accad e Calné, au país de Schinear. »
« Babel » que designa l'anciana Babylone ; « Accad », l'anciana Akkadie e la vila actuaú Bagdad ; « Schinear », Iraq.

Gen.10:11 : « D'aqueth país que sortí Assur ; que basteish Ninive, Rehoboth Hir, Calach, »
« Assur » que designa Assiria . « Ninive » qu'ei vaduda l'actuaú Mossol .

Gen.10:12 : « e Résen qu'entra Ninive e Calach ; qu'ei la vila grana . »

Aqueras tres vilas qu'èran situadas dens l'Iraq actuaú au nòrd e lo long deu fluvi « Tigre ».

Gen.10:13 : « Mitsraïm qu'engendrè los Ludim, los Anamim, los Lehabim, los Naphtuhim, »

Gen.10:14 : « los Patrusim, los Casluhim, d'on son sortits los Philistins, e los Capthorim. »

Los « Philistins » que designan los palestiniens actuaus, tostemp en guèrra contra Israèl com dens l'anciana aliança. Que son los hius d'Egipte, auta enemiga istorica d'Israèl dinc en 1979 on Egipte a hèit aliança dab Israèl.

Gen.10:15 : « Canaan qu'engendrè Sidon, lo son prumèr, e Heth ; »

Gen.10:16 : « e los Jébusiens, los Amoréens, los Guirgasiens, »

« Jébus » que designa Jerusalèm ; los « Amoréens » qu'estón los prumèrs abitants deu territòri balhat per Diu a Israèl. Maugrat que demorats dens la nòrma giganta, Diu que'us hè se morir e que'us avaleish per brossalons verenhós davant lo son pòble entà liberar la plaça.

Gen.10:17 : « los Héviens, los Arkiens, los Siniens, »

« Sin » que designa China .

Gen.10:18 : « los Arvadiens, los Tsemariens, los Hamathiens. Puish, las familhas deus cananèus que's dispersèn . »

Gen.10:19 : « los limits deus cananèus qu'anèn despuish Sidon, deu costat de Guérar, dinc a Gazà, e deu costat de Sodome, de Gomorrhe, d'Adma e de Tseboïm, dinc a Léscha. »

Aqueths ancians noms que delimitan la tèrra d'Israèl costat oèst deu nòrd on ei Sidon au sud on se tròba enqèra l'actuaú Gazà, e costat èst deu sud, segon l'implantacion de Sodome e Gomorrhe suu lòc de la « mar morta », au nòrd on se tròba Tséboïm.

Gen.10:20 : « Que son aquí los hilhs de Cham, segon las lors familhas, segon las lors lengas, segon los lors país, segon las lors nacions. »

Los hilhs de Sem

Gen.10:21 : « Que neishó tanben deus hius a Sem, pair de tots los hilhs de Héber, e hrai de Jafet l'ainat. »

Gen.10:22 : « los hilhs de Sem qu'estón : Élam, Assur, Arpacschad, Lud e Aram. »

« Elam » que designa l'ancian pòble Pèrsia de l'Iran actuaú, atau com los Ariens d'Índia deu nòrd ; « Assur », l'anciana Assiria de l'Iraq actuaú ; « Lud », dilhèu Lod en Israèl ; « Aram », los aramèus de Siria.

Gen.10:23 : « los hilhs d'Aram : Uts, Hul, Guéter e Masch. »

Gen.10:24 : « Arpacschad qu'engendrè Schélach ; e Schélach qu'engendrè Héber . »

Gen.10:25 : « Que neishó a Héber dus hilhs : lo nom de l'un qu'èra Péleg, pr'amor que del son temps la tèrra estó partatjada, e lo nom deu son hrai qu'èra Jokthan . »

Que trobam dens aqueth verset la precision : « pr'amor que del son temps la tèrra estó partatjada ». Que'u devam la possibilitat de datar, en l'an 1757 deu pecat d'Adam, la separacion de las lengas consequenta a la temptativa de l'unificacion rebèlla per l'elevacion de la tor de Babel. Qu'ei donc l'epòca deu regne deu rei Nimrod.

Gen.10:26 : « Jokthan qu'engendrè Almodad, Schéleph, Hatsarmaveth, Jérach, »

Gen.10:27 : « Hadoram, Uzal, Dikla, »

Gen.10:28 : « Obal, Abimaël, Séba, »

Gen.10:29 : « Ophir, Havila e Jobab. Tots aqueths qu'estón hilhs de Jokthan . »

Gen.10:30 : « Qu'abitèn despuish Méscha, deu costat de Sephar, dinc a la montanha de l'orient. »

Gen.10:31 : « Que son aquí los hilhs de Sem, segon las lors familhas, segon las lors lengas, segon los lors país, segon las lors nacions. »

Gen.10:32 : « Telles que son las familhas deus hilhs de Noé, segon las lors generacions, segon las lors nacions. E qu'ei d'eths que son sortidas las nacions qui's son espandidas sus la tèrra après lo deluvi. »

La separacion per las lengas

Gen.11:1 : « Tota la tèrra qu'avèva ua sola lenga e los medishs mots ».

Dieu que rapèra ací, la logica consequéncia estant que l'umanitat entièra devara d'un sol coble : Adam e Eve. La lenga parlada qu'èra donc transmetuda a tots los descendents.

Gen.11:2 : « Com èran partits de l'orient, que trobèn ua plana au país de Schinear, e qu'i abitèn ».

A « l'orient » deu país de « Schinear » dens l'Iraq actuau que's trobava l'actuau Iran . Quitant de las zònas mei hautas, los òmis que s'amassan dens ua plana, hèra adaigada peus dus grans fluvís, « l'Euphrate e Tigre » (ebrèu : Phrat e Hiddékel) e fertile. En lo son temps, Òut lo nebot d'Abraam que causirà, eth-tanben, aqueth lòc entà s'i installar, quan se va separar deu son oncle. La plana grana que va favorizar la construccion d'ua vila grana, « Babel », qui va demorar celèbre dinc au cap deu monde.

Gen.11:3 : « Que's digón l'un a l'autre : Anem ! Que hèm bricas, e cosem-los au huec. E la brica que'us serví de pèira, e lo betum que'us serví de ciment ».

Los òmis amassats ne van pas mei víver sòus de las tendas, que descobreishen la fabricacion de las bricas cueitas qui permeten de lèvar de las construccion d'abitacion permanentas. Aquera descobèrta qu'ei a l'origina de totas las vilas . Pendent lo lor esclavatge en Egipte, la fabricacion d'aqueras bricas, entà bastir Ramsès entau Faraon, que serà la causa deus sofriments deus ebrèus . A la diferéncia qui las lors bricas seràn pas cueitas au huec, mes constituïdas de tèrra e de palha, que seràn secadas au só ardent d'Egipte .

Gen.11:4 : « Que digón enqüèra : Anem ! Que Basteishem ua vila e ua tor dont la cima tòca au cèu, e que hèm un nom, entà que siam pas dispersats sus la fàcia de tota la tèrra ».

Los hilhs de Noé e los sons descendents que vivèn dispersats sus la tèrra, en nomadas, e tostemps sòus de las tendas adaptadas aus lors desplaçaments. Dieu que cibla dens aquera revelacion lo moment on peu purmèr còp de l'istòria umana, los òmis que decideishen de's fixar dens un lòc e dens abitacions en dur, constituïnt atau los prumèrs sedentaris. E aquera prumèra amassada los conduits a s'unir entà temptar d'escapar a la separacion qui suscita disputas, deus combats e deus morts. Qu'an après per Noè, lo maishantèr e la violéncia deus antediluvians ; au punt qui Diu los a devut avalir. E entà controlar mèlher lo risc de tornar har las medishas errors, que pensan qu'en s'amassant estretament dens un lòc, que's van i escàder a evitar aqueras violéncias. Lo díser dit : l'union que hè la fòrça . Despuish l'epòca de Babel, tots los grans dominators e las dominacions granas qu'an hèit pausar la lor fòrça sus l'union e l'amassada. Lo capítol precedent qu'a citat lo rei Nimrod qui estó, aparentament, lo prumèr cap rassembleur de l'umanitat de la soa epòca, precisament, en bastint Babel e la soa tor.

Lo tèxte que precisa : « ua tor dont la cima tòca au cèu ». Aquera idèa de « tocar au cèu » qu'indica l'intencion de rejúnher Diu dens lo cèu entà lo mostrar que los òmis se pòden passar d'eth e qu'an idèas entà evitar e reglar eths medishs los lors problèmas. N'ei pas ni mei ni mensh qu'un desfís lançat au Diu creator.

Gen.11:5 : « YaHWÉH que devarè entà véder la vila e la tor qui bastivan los hius deus òmis ».

N'ei pas qu'un imatge qui'ns revèla que Diu coneish lo projècte d'ua umanitat animada un còp de mei per pensadas rebèllas.

Gen.11:6 : « E YaHWÉH que ditz : Aquí, que forman un sol pòble e qu'an tots ua medisha lenga, e qu'ei aquí çò qui an enterprés ; adara arren ne'us empacharé pas de har tot çò qui aurèn projectat ».

La situacion de l'epòca de Babel qu'ei envejada peus universalistes contemporanèus qui saunejan d'aqueth ideau : formar un sol pòble e parlar ua sola lenga. E los nostes universalistes, com los qui Nimrod avèva amassats, ne's preocupan pas de çò qui Diu pensa sus aqueth subjècte. Pr'aquò, en 1747 despuish lo pecat d'Adam, Diu qu'a parlat e exprimit la soa opinion. Com l'indica los sons prepaus, l'idèa deu projècte uman ne lusida plait pas e qu'ac contrària . N'ei pas question totun de'us avalir un còp de mei. Mes que relhevam que Diu contèsta pas l'eficacitat de la desmarcha de l'umanitat rebèlla. N'a pas qu'un sol inconvenient e qu'ei entad eth : mei que s'amassen, mei qu'ac regeten, n'ac sèrvian pas mei, o péger, que sèrven de las faussas divinitats davant la soa fàcia .

Gen.11:7 : « Alon ! Que devaram, e aquí que confonem lo lor lengatge, entà qu'enténian pas mei la lenga, las uns deus autes ».

Dieu qu'a la soa solucion : « que confonem lo lor lengatge, entà qu'enténian pas mei la lenga, las uns deus autes ». Aquera accion qu'a per mira de començar un miracle divin. En un momentòt, los òmis que s'exprimeishen dens lengas diferentas e ne's comprenent pas mei, que son obligats de s'aluenhar los uns deus autes. L'unitat recercada qu'ei brigalhada . La separacion deus òmis, tèma d'aqueth estudi, qu'ei enqüèra aquí, hèra complida.

Gen.11:8 : « E YaHWÉH que'us dispersè luenh d'ailà sus la fàcia de tota la tèrra ; e que cessèn de

bastir la vila ».

Los qui parlan la medisha lenga que's regropan e que s'aluenhan deus autes . Qu'ei donc après aquera experiéncia « lengas » qui los pòbles se van fixar en divèrs lòcs on van fondar vilas de pèiras e de bricas. Las nacions que's van formar e entà punir las lors fautas, Diu que'us poirà dreçar los uas contra los autes. La temptativa de « Babel » d'establir ua patz universau que s'i ei mauescadut .

Gen.11:9 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que'u s'aperè deu nom de Babel, pr'amor qu'ei aquí que YaHWéH confonó lo lengatge de tota la tèrra, e qu'ei d'ailà que YaHWéH los dispersè sus la fàcia de tota la tèrra ».

Lo nom « Babel » qui significa « confusion » que ganha a èste conegut pr'amor que testimònia au prè deus òmis com Diu a reagit de cap a la lor temptativa d'union universau : « la confusion de las lengas ». La leçon qu'èra destinada a méter en guarda l'umanitat, dinc au cap deu monde, puishque Diu a tienut a revelar aquera experiéncia dens lo son testimoniatge, dictat a Moïse qui escrivó atau los prumèrs libes de la soa senta Bíblia qui legem enquèra uei. Dieu n'avó atau pas a usar de violéncia contra los rebèlles d'aqueth temps. Mes ne'n serà pas tot parièr, a la fin deu monde on, reproduint aquera amassada universau condemnada per Diu, los darrèrs rebèlles subervivents après la Tresau Guèrra Mondiau que seràn destruits peu retorn gloriós de Jèsus-Crist. Qu'auràn alavetz ahar a « la soa colèra » avent, en mei, pres la decision de tuar los sons darrèrs elegits pr'amor que seràn demorats fidèus au son sabat santificat despuish la soa creacion deu monde. La leçon balhada per Diu n'ei pas jamei estat observada per l'umanitat e constantament pertot sus la tèrra, vilas granas que son estadas formadas dinc a que Diu los hàcia destrusir per autes pòbles o per epidemias mortaus de grana amplor.

Los descendents de Sem

Vèrn Abraam lo pair deus credents e de las religions monoteïstas actuaus

Gen.11:10 : « Aquí la posteritat de Sem. Sem, atjat de cent ans, qu'engendrè Arpacschad, dus ans après lo deluvi ».

Hilh de Sem, Arpacschad qu'ei neishut en 1658 (1656 + 2)

Gen.11:11 : « Sem que viscó, après la neishença d'Arpacschad, cinc cents ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Sem qu'ei mòrt en 2158 atjat de 600 ans (100 + 500)

Gen.11:12 : « Arpacschad, atjat de trenta cinc ans, qu'engendrè Schélach ».

Hilh d'Arpacschad, Schélach qu'ei neishut en 1693 (1658 + 35).

Gen.11:13 : « Arpacschad que viscó, après la neishença de Schélach, quate cents tres ans ; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Arpacschad qu'ei mòrt en 2096 atjat de 438 ans (35 + 403)

Gen.11:14 : « Schélach, atjat de trenta ans, qu'engendrè Héber ».

Héber qu'ei neishut en 1723 (1693 + 30)

Gen.11:15 : « Schélach que viscó, après la neishença de Héber, quate cents tres ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Schélach qu'ei mòrt en 2126 (1723 + 403) atjat de 433 ans (30 + 403)

Gen.11:16 : « Héber, atjat de trenta quate ans, qu'engendrè Péleg ».

Péleg qu'ei neishut en 1757 (1723 + 34). Au moment de la soa neishença, segon Gen.10:25, « la tèrra qu'estó partatjada » per las lengas parladas creadas per Diu entà dividir e separar los òmis amassats dens Babel.

Gen.11:17 : « Héber que viscó, après la neishença de Péleg, quate cents trenta ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Héber qu'ei mòrt en 2187 (1757 + 430) atjat de 464 ans (34 + 430)

Gen.11:18 : « Péleg, atjat de trenta ans, qu'engendrè Rehu ».

Rehu qu'ei neishut en 1787 (1757 + 30)

Gen.11:19 : « Péleg que viscó, après la neishença de Rehu, dus cents nau ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Péleg qu'ei mòrt en 1996 (1787 + 209) atjat de 239 ans (30 + 209). Relhèva lo raccourcissement brutau de la vita probablament devut a la rebellion de la tor de Babel complida en lo son temps.

Gen.11:20 : « Rehu, atjat de trenta dus ans, qu'engendrè Serug ».

Serug qu'ei neishut en 1819 (1787 + 32)

Gen.11:21 : « Rehu que viscó, après la neishença de Serug, dus cents sèt ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Rehu qu'ei mòrt en 2096 (1819 + 207) atjat de 239 ans (32 + 207)

Gen.11:22 : « Serug, atjat de trenta ans, qu'engendrè Nachor ».

Nachor qu'ei neishut en 1849 (1819 + 30)

Gen.11:23 : « Serug que viscò, après la neishença de Nachor, dus cents ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Serug qu'ei mòrt en 2049 (1849 + 200) atjat de 230 ans (30 + 200)

Gen.11:24 : « Nachor, atjat de vint e nau ans, qu'engendrè Térach ».

Térach qu'ei neishut en 1878 (1849 + 29)

Gen.11:25 : « Nachor que viscò, après la neishença de Térach, cent dètz e nau ans; e qu'engendrè hius e dròllas ».

Nachor qu'ei mòrt en 1968 (1849 + 119) atjat de 148 ans (29 + 119)

Gen.11:26 : « Térach, atjat de setanta ans, qu'engendrè Abram, Nachor e Haran ».

Abram qu'ei neishut en 1948 (1878 + 70)

Abram qu'aurà lo son prumèr hilh que legitima, Isaac, quan aja 100 ans, en 2048, segon Gen.21:5 : « Abraam qu'èra atjat de cent ans, a la neishença d'Isaac, lo son hilh ».

Abram que's morirà en 2123 atjat de 175 ans, segon Gen.25:7 : « Aquí los días de las annadas de la vita d'Abraam : que viscò cent seishanta quinze ans ».

Gen.11:27 : « Aquí la posteritat de Térach. Térach qu'engendrè Abram, Nachor e Haran. Haran qu'engendrè Òut ».

Nòta qui Abram ei l'ainat deus tres hilhs de Térach. Qu'ei donc plan eth qui ei neishut quan lo son pair Térach avèva 70 ans, com la precisa lo verset 26 precedent.

Gen.11:28 : « E Haran que's morí en preséncia de Térach, lo son pair, au país de la soa neishença, a Ur en Caldèa ».

Aqueth decès qu'explica perquè Òut acompanharà mei tard Abram dens los sons desplaçaments. Abram que l'a pres devath la soa proteccion .

Qu'ei a Ur en Caldèa qui Abram ei neishut e qu'ei a Babylone en Caldèa qui l'Israèl rebel serà conduït en captivitat au temps deu profèta Jérémie e deu profèta Daniel.

Gen.11:29 : « Abram e Nachor que prenón hemnas : lo nom de la hemna d'Abram qu'èra Saraï, e lo nom de la hemna de Nachor qu'èra Milca, hilha de Haran, pair de Milca e pair de Jisca ».

Las alianças d'aqueth temps que son plan consanguinas : Nachor qu'a esposat Milca, la hilha deu son hrai Haran. Qu'èra la nòrma e l'aubedissença a un dever qui avèva entà mira de preservar la puretat de la raça deus descendents. Au son torn, Isaac qu'enviarà lo son servidor cercar ua esposa entau son hilh Isaac dens la familha pròcha de Laban l'aramèu.

Gen.11:30 : « Saraï qu'èra estèrile : n'avèva pas pas mainatges ».

Aquera esterilitat que va balhar au Diu creator de revelar la soa poténcia creadora ; açò en la hant capabla de méter au monde un mainatge mentre que serà atjada de près de cent ans com lo son marit Abram. Aquera esterilitat que hasèva besonh suu plan profetic, pr'amor qu'Isaac ei presentat com lo tipe deu navèth Adam qui incarnarà en lo son temps Jèsus-Crist ; los dus òmis que son estats en lo lor temps los « hius de la promessa » divina. Qu'ei donc, tostemps pr'amor deu son ròtle profetic de « hius de Diu » qui causirà pas eth medish la soa esposa, pr'amor qu'en Jèsus carn, qu'ei Diu qui causeish los sons apòstols e los sons discípolos sia, lo Pair Esperit qui ei en eth e qui l'anima.

Gen.11:31 : « Térach que prenó Abram, lo son hilh, e Òut, hilh de Haran, hilh deu son hilh, e Saraï, la soa bèra-hilha, hemna d'Abram, lo son hilh. Que sortín amassa d'Ur en Caldèa, entà anar au país de Canaan. Que vienón dinc a Charan, e qu'i abitèn ».

La familha entièra, dont Abram, que s'installa au nòrd deu país, a Charan. Aqueth prumèr desplaçament los conduït a s'apressar deu lòc de la neishença de l'umanitat. Que's separan de las vilas granas dejà plan pobladas e dejà plan rebèllas de la plana fertila e prospèra.

Gen.11:32 : « los días de Térach qu'estón de dus cents cinc ans; e Térach que's morí a Charan ».

Vadut en 1878, Térach que's moreish atjat de 205 ans en 2083.

A la fin de l'estudi d'aqueth capítol, que relhevam que lo projècte de redusir lo temps de vita dinc a 120 ans qu'ei en bona via d'abotir. Enter los « 600 ans » de Sem e los « 148 ans » de Nachor o los « 175 ans » d'Abraam, lo raccourcissement de la vita qu'ei evident . Dens haut o baish 4 sègles mei tard, Moïse que viurà pendent 120 ans précis . La chifra citada per Diu que serà obtienut com un modèl complit.

Dens l'experiéncia viscuda per Abraam, Diu que met en scèna çò qui ei prèst de har eth medish entà recrompar la vita deus sons elegits qui selecciona au demieï de totas las soas creaturas umanas segon que consèrvan d'eth, lo son imatge. Dens aquera scèna istorica, Abraam qu'ei Diu en Pair, Isaac, Diu de Hius e lo compliment que serà hèit en Jèsus-Crist e suu son sacrifici voluntari que neisherà l'aliança navèra .

Genèsi 12

La separacion de dab la familha terrèstra

Gen.12:1 : « YaHWÉH que digó a Abram : Va-t-en deu ton país, de la toa patria, e de l'ostau deu ton pair, dens lo país qui't mostrarèi ».

Sus l'ordi de Diu, Abram que va quitar la soa familha terrèstra, l'ostau deu son pair, e que'ns cau véder dens aqueth ordi lo sens espirituaü qui Diu a balhat dens Gen.2:24, a las soas paraulas qui disèn : « Qu'ei pr'amor d'aquò que l'òmi quitarà lo son pair e la soa mair, e que s'estacarà a la soa hemna, e que vairàn ua sola carn ». Abram que deu « quitar lo son pair e la soa mair » entà entrar dens lo ròtle espirituaü profetic deu Crist entau quau sola « l'Esposa », la soa amassada d'elegits, compte. Los ligams carnaus que son obstacles a l'avancement espirituaü que los elegits deven evitar, entà s'i escàder a har, en imatge simbolic, « ua sola carn » dab Jèsus-Crist lo Diu creator YaHWÉH.

Gen.12:2 : « Que harèi de tu ua nacion grana, e que't benedirèi ; que tornarèi lo ton nom gran, e que seràs ua hont de benediccion ».

Abram que va vèder lo primèr deus Patriarcas de la Bíblia, reconeishut peus monoteïstas com lo « pair deus credents ». Qu'ei tanben dens la Bíblia, lo primèr servidor de Diu dont los detalhs de la soa vita van èste longament seguits e revelats.

Gen.12:3 : « Que benedirèi los qui te benediràn, e que maladirèi los qui te maladiràn ; e totas las familhas de la tèrra que seràn benedidas en tu ».

Los desplaçaments e los encontres d'Abram que'n portaràn las pròvas e dejà en Egipte quan Faraon voló cocar dab Saraï, credent qu'èra la soa sòr segon çò qui disè Abram entà protegir la soa vita. Dens ua vision, Diu que l'a hèit saber que Sarah èra la hemna d'un profèta e que n'a mancat morir .

La segonda partida d'aqueth verset, « totas las familhas de la tèrra que seràn benedidas en tu », que trobarà lo son compliment en Jèsus-Crist, hilh de David de la tribú de Juda, hilh d'Israël, hilh d'Isaac, hilh d'Abram. Qu'ei sus Abram qui Diu va bastir las soas duas alianças successivas qui presentan las nòrmas deu son salut. Pr'amor qu'aqueras nòrmas devèn evoluar entà passar tipe simbolic au tipe reau ; segon que l'òmi peccaire viu abans Crist o après eth.

Gen.12:4 : « Abram que partí, com YaHWÉH l'ac avèva dit, e Òut que partí dab eth. Abram qu'èra atjat de setanta cinc ans, quan sortí de Charan ».

A 75 ans, Abram qu'a dejà ua longa experiéncia de la vita . Que cau aquerir aquera experiéncia entà escotar e recercar Diu ; çò que's hè après aver descobèrt las malediccions de l'umanitat separada d'eth. Si Diu l'a aperat, qu'ei pr'amor qu'Abram ac cercava, tanben, quan Diu se revèla a eth, eth si empresse de l'aubedir. E aquera aubedissença salutària que serà confirmada e raperada au son hilh Isaac dens aqueth verset citat dens Gen.26:5 : « pr'amor qu'Abraam a aubedit a la mea votz, e qu'a observat los mens ordís, los mens comandaments, los mens estatuts e las meas leis ». Abram ne pòt pas aver gardat aqueras causas que si Diu l'ac a presentadas. Aqueth testimoniatge de Diu, que'ns revèla que plan de las causas non citadas dens la Bíblia se son complidas. La Bíblia ne nse presenta qu'un resumit de las longas existéncias de las vitas umanas. E ua vita d'òmi de 175 ans, sol Diu que pòt díser çò qui a viscut minuta après minuta, segonda après segonda, mes entà nosautas, un resumit de l'essenciaü que sufíó .

Atau, la benediccion de Diu balhada a Abram que pausa sus la soa aubedissença, e tot lo noste estudi de la Bíblia e de las soas profecias que seré vana si comprenèm pas l'importància d'aquera aubedissença pr'amor que Jèsus-Crist ns'a balhat la soa en exemple disent dens Jean 8:29 : « lo qui m'a enviat qu'ei dab jo; ne m'a pas deishat sol, pr'amor que hèi tostemps çò qui l'ei agradiu ». Que n'ei tot parièr, dab quau que sia ; tota bona relacion que s'obtien en hant « çò qu'ei agradiu » ad aqueth o la a qui's vòu agradar. Qu'ei pr'amor d'aquò que, la fe sia, la vertadèra religion, n'ei pas ua causa complèxa, mes un simple tipe de relacion hèita agradiu entà Diu e entà si medish.

Dens lo noste temps de la fin, lo signe qui emergeish qu'ei lo de la desobediéncia deus mainatges de cap aus lors parents e de cap a las autoritats nacionaus. Dieu qu'organiza aqueras causas entà har descobrir aus adultes rebèlles, ingrats o indiferents de cap a eth, çò qu'espròva eth medish pr'amor deu lor maishantèr. Atau, las accions creadas per Diu que braman hèra mei hòrt que los crits e los discors, entà exprimir la soa justa indignacion e los sons justes arcasts.

Gen.12:5 : « Abram que prenó Saraï, la soa hemna, e Òut, hilh deu son hrair, dab tots los bens qui possedivan e los servidors qui avèvan aquerit a Charan. Que partín entà anar dens lo país de Canaan, e qu'arribèn au país de Canaan ».

Charan que's tròba au nòrd-èst de Canaan . Abram que's dirigeish donc despuish Charan cap a l'oèst puish cap au sud, e qu'entra en Canaan .

Gen.12:6 : « Abram que corró lo país dinc au lòc nommat Sichem, dinc aus cassos de Moré. Los cananèus qu'èran alavetz dens lo país ».

Qu'ac Cau raperar ? « los cananèus » que son gigants, mes mentre que n'èra d'Abram eth medish ? Pr'amor que lo deluvi èra enquèra tot pròche e Abram que podèva hèra plan aver la talha d'un gigant. En entrant en Canaan, ne senhala pas la preséncia d'aqueths gigants, çò qu'ei logic si ei eth medish enquèra dens aquera nòrma. Descendent cap au sud, Abram que travèrsa la Galilèa actuau e qu'arriba dens l'actuau Samarie, a Sichem. Aquera tèrra de Samarie que serà un lòc d'Evangelisation privilegiat per Jèsus-Crist. Aquí, que trobarà la fe en çò de la « Samaritana » e la soa familha en çò de qui, peu purmèr còp, a la lor suspresa grana, un judiu que s'ei autorizat a entrar.

Gen.12:7 : « YaHWÉH qu'apareishó a Abram, e que digó : Que balharèi aqueth país a la toa posteritat . E Abram que bastí aquí un autar a YaHWÉH, qui l'èra apareishut ».

Dieu que causeish en primèr la Samarie actuau entà se mostrar a Abram qui va santificar aqueth encontre en i bastint un autar, simbèu profetic de la crotz deu suplici deu Crist. Aquera causida que suggereish un ligam cap a l'Evangelisation futura deu país per Jèsus-Crist e los sons apòstols. Qu'ei a partir d'aqueth lòc qui Diu l'anóncia que balharà aqueth país a la soa posteritat. Mes la quau, la judiva o la crestiana ? Maugrat los hèits istorics en favor deus judius, aquera promessa que sembla concernir los elegits deu Crist entà un compliment sus la tèrra navèra ; pr'amor que los elegits deu Crist son eths-tanben, segon lo principi de la justificacion per la fe, la posteritat prometuda a Abram.

Gen.12:8 : « Que's transportè d'ailà cap a la montanha, a l'orient de Béthel, e que drecè las soas tendas, avent Béthel a l'occident e Aï a l'orient. Que bastí enquèra aquí un autar a YaHWÉH, e qu'invoquè lo nom de YaHWÉH ».

Descendent cap au sud, Abram que campa dens la montanha enter Béthel e Aï. Dieu que precisa l'orientacion de las duas vilas . Béthel que significa « ostau de Diu » e Abram que la situa sus l'occident sia, dens l'orientacion qui serà balhada au tabernacle e au temple de Jerusalèm, entà qu'en entrant cap a la santetat de Diu sia, lo son ostau, los officiants que viren l'esquia au só llevant qui's lhèva a l'èst, l'orient. A L'Orient que's tròba la vila Aï dont la rasic significa : pièla de pèira, roeina o sèrra e monument. Dieu que'ns revèla lo son jutjament : de l'auta part de l'entrada deus elegits dens l'ostau de Diu ne's tròban pas cap a l'orient que roeinas e pièlas de pèiras. Dens aqueth imatge, Abram qu'avèva los dus camins de la libertat obèrts davant eth : a l'occident, Béthel e la vita o, a l'orient, Aï e la mort. Qu'avèva hèra urosament déjà causit la vita dab YaHWÉH.

Gen.12:9 : « Abram que contunhè las soas marchas, en s'avançant cap tau mieidia ».

Que notam que dens aquera primèra traversada de Canaan, Abram ne va pas a « Jébus », lo nom de la futura vila de David : Jerusalèm, qui ei atau totaument ignorada per eth.

Gen.12:10 : « Qu'i avó ua hamièra dens lo país ; e Abram que devarè en Egipte entà i sejournar, pr'amor que la hamièra èra grana dens lo país ».

Com serà lo cas, deu temps que Joseph hilh de Jacob sia, Israèl, que vairà lo primèr visir d'Egipte, qu'estó la hamièra qui conduí Abram en Egipte. Las experiéncias qui i viscò que son relatadas dens la seguida deus versets d'aqueth capítol.

Abram qu'ei un òmi pacific e quitament crentós. Cranhent, d'èste tuat entà préner la soa hemna Saraï qui èra plan beròja, que resolvó de la presentar com la soa sòr, ua miei-vertat. Per aqueth estratagèma, Faraon que l'estó agradiu e qu'ac cobrí de bens qui'u van balhar riquesa e poténcia. Açò obtienut, Diu tustada Faraon per plagas e qu'apren que Saraï ei la soa hemna. Que caça alavetz Abram qui quita l'Egipte ric e poderós. Aquera experiéncia que profetiza lo sejoarn deus ebrèus qui, après estar estats los esclaus d'Egipte, que la quitaràn en emportant lo son aur e las soas riquesas. E aquera poténcia que'u serà lèu plan utile .

Genèsi 13

La separacion d'Abram d'Òut

De retorn d'Egipte, Abram, la soa familha e Òut, lo son nebot, que tornan cap tà Béthel au lòc on avèva dreçat un autar entà invocar Diu. Mentre que's tròban tots dens aqueth lòc situat enter Béthel e Aï sia, qu'entra « l'ostau de Diu » e la « roeina ». Seguida a bregas enter los lors servidors, Abram que's separa d'Òut a lo quau balha la causida de la direccion qui desira préner. E Òut, que'n profièita entà causir la plana e la soa fertilitat prometedissa de prosperitat. Lo verset 10 precisa : « Òut que lhevè los uelhs, e que vedó tota la plana de Jordan, qui èra entièrament adaigada. Abans que YaHWÉH avosse destrusit Sodome e Gomorrhe, qu'èra, dinc a Tsoar, com un jardin de l'Etèrne, com lo país d'Egipte ». Çò hant, que causeish la « roeina » e qu'ac descobrirà quan Diu frape peu huec e lo sofre las vilas d'aquera vath uei recobèrta en partida per la « mar Mòrta » ; castig a lo quau

escaparà dab las soas duas hilhas, gràcias a la misericòrdia de Diu qui enviarà dus anjos entad ac previèner e ac har partir de Sodome on abitarà. Que legem au verset 13 : « las gents de Sodome qu'èran maishants, e de grans pecaires contra YaHWÉH ».

Abram que demora donc eth, prèrs de Béthel, « l'ostau de Diu » dens la montanha.

Gen.13:14 a 18 : « YaHWÉH que ditz a Abram, après qu'Òut s'estó separat d'eth: Lhèva los uelhs, e, deu lòc on ès, qu'espia cap au nòrd e lo mieidia, cap a l'orient e l'occident ; pr'amor que tot lo país qui vedes, qu'ac balharèi a tu e a la toa posteritat entà tostemp. Que tornarèi la toa posteritat com la posca de la tèrra, en sòrta qui, si quauqu'un que pòt comptar la posca de la tèrra, la toa posteritat tanben que serà comptada . Lhèva't, que corres lo país dens la soa longor e dens la soa largor ; pr'amor que t'ac balharèi. Abram que lhevè las soas tendas, e que vienó abitar au demiei deus cassos de Mamré, qui son prèrs de Hébron. E que basteish aquí un autar a YaHWÉH ».

Avent deishat la causida a Òut, Abram que recep la part qui Diu lo vòu balhar e aquí enqüèra, que renovèla las soas benediccions e las soas promessas. La comparason de la soa « posteritat » dab la « posca de la tèrra », origina e fin de l'amna umana còs e esperit, segon Gen.2:7, que serà confirmada per la de las « estelas deu cèu » dens Gen.15:5.

Genèsi 14

La separacion per la poténcia

Quate reis vienuts d'orient que vienèn har la guèrra aus cinc reis de la vath on se tròba Sodome dens la quau viu Òut. Los cinc reis que son batuts e hèits presonèrs atau com Òut. Previènt, Abram que's pòrta au son secors e que desliura tots los ostatges captius . Que relhevam l'interès deu verset qui segueish.

Gen.14:16 : « Que tornè totas las riquessas ; que tornè tanben Òut, lo son hrair, dab los sons bens, atau com las hemnas e lo pòble ».

En realitat, n'ei pas qu'entà Òut qu'Abram ei intervienut. Mes en relatant los hèits, Diu que masca aquera realitat entà evocar lo son arcast de cap a Òut qui a hèit la maishanta causida de víver dens la vila deus maishants.

Gen.14:17 : « Après qu'Abram estó tornat vencedor de Kedorlaomer e deus reis qui èran dab eth, lo rei de Sodome que sortí au son encontre dens la vath de Schawéh, qui ei la vath deu rei ».

Lo vencedor que deu estar mercejat. Lo mot « Shawéh » que significa : planèra ; precisament, çò que sedusí Òut e qu'influenciè la soa causida .

Gen.14:18 : « Melchitsédèk, rei de Salem, que hasó portar pan e vin : qu'èra sacrificateur deu Diu Plan Haut ».

Aqueth rei de Salem qu'èra « sacrificateur deu Diu Plan Haut ». Lo son nom que significa : « lo men Rei qu'ei Justice ». La soa preséncia e la soa intervencion que pòrtan la pròva d'ua continuitat deu culte deu vertadèr Diu sus la tèrra despuish la fin deu deluvi qui demora enqüèra ben present dens las pensadas deus òmis de l'epòca d'Abram. Mes aqueths adorators deu vertadèr Diu qu'ignòran tot deu projècte salvateur que Diu va revelar per las experiéncias profeticas viscudas per Abram e los sons descendents.

Gen.14:19 : « Que benedeish Abram, e dit : Benesit sia Abram peu Diu Plan Haut, meste deu cèu e de la tèrra ! »

La benediccion d'aqueth representant oficiau de Diu que confirma enqüèra la benediccion qui Diu a balhada dirèctament en persona a Abram.

Gen.14:20 : « Benesit sia lo Diu Plan Haut, qui a liurat los tons enemics enter las toas mans ! E Abram que'u balhè la dîme de tot ».

Melchitsédèk que benedeish Abram mes que's garda plan de l'imputar la soa victòria ; que l'atribueish au « Diu Plan Haut qui a liurat los sons enemics enter las soas mans ». E, qu'avem un exemple concrèt de l'aubedissença d'Abram a las leis de Diu puishqu'eth « que balhè la dîme de tot » qu'a Melchitsédèk dont lo nom significa : « Mon Rei qu'ei Justice ». Aquera lei de la dîme qu'existiva donc dejà despuish la fin deu deluvi sus la tèrra e probablament, quitament davant lo « deluvi ».

Gen.14:21 : « lo rei de Sodome dit a Abram : Balha'm las personas, e que prenes entà tu las riquessas ».

Lo rei de Sodome qu'ei redevable de cap a Abram qui a desliurat las soas gents. Tanben que vòu pagar reiaument lo son servici.

Gen.14:22 : « Abram que responó au rei de Sodome : Que lhèvi la man cap a YaHWÉH, lo Diu Plan Haut, meste deu cèu e de la tèrra : »

Abram que profièta de la situacion entà raperar au rei pèrvèrs l'existéncia de « YaHWÉH lo Diu Plan

Haut », l'unic « Mèste deu cèu e de la tèrra » ; çò que hèit d'eth, lo sol proprietari de totas las riquessas qui lo rei obtien peu son maishantèr.

Gen.14:23 : « ne prenerèi pas arren de tot çò qui ei ton, pas un quite hui, ni un cordon de sabaton, entà que digas pas : Qu'èi enriquit Abram . Arren entà jo ! »

Dens aquera actitud, Abram que testimònia au rei de Sodome qui ei pas vienut dens aquera guèrra qu'entà sauvar lo son nebot Òut. Abram que condemna com Diu aqueth rei qui viu dens lo mau, la perversion e la violéncia. E que l'ac hè clarament compréner en refusant las soas riquessas indignament obtenudas.

Gen.14:24 : « Solament, çò qu'an minjat los gojats, e la part deus òmis qui an marchat dab jo, Aner, Eschol e Mamré : eths que preneràn la lor part ».

Mes aquera causida d'Abram ne concerneish pas qu'eth, l'òmi servidor de Diu, e los sons servidors que pòden préner la lor part de las riquessas prepausadas.

Genèsi 15

La separacion per l'aliança

Gen.15:1 : « Après aqueths eveniments, la paraula de YaHWéH qu'estó adreçada a Abram dens ua vision, e que ditz : Abram, ne cranhes pas pas ; que soi lo ton escut, e la toa recompensa que serà plan grana ».

Abram qu'ei un òmi pacific qui viu dens un monde brutau, tanben dens ua vision Diu, lo son amic YaHWéH, qu'ac vien rassurar : « que soi lo ton escut, e la toa recompensa que serà plan grana ».

Gen.15:2 : « Abram que responó : Senhor YaHWéH, qui'm balharàs ? Que'm hèi enlà shens mainatges ; e l'eretèr deu men ostau, qu'ei Éliézer de Damasc ».

Despuish longtemps, Abram que sòfre d'aver pas podut estar pair pr'amor de l'esterilitat de Saraï la soa esposa que legitima . E que sap qu'a la soa mort, un pròche parent qu'eretarà los sons bens : « Éliézer de Damasc ». Que notam au passatge quant aquera vila « Damasc » en Siria qu'ei anciana .

Gen.15:3 : « E Abram que ditz : Aquí, ne m'as pas balhat de posteritat, e lo qui ei neishut dens lo men ostau que serà lo men eretèr ».

Abram ne compren pas las promessas hèitas entà la soa posteritat puishque n'a pas, estant shens mainatge.

Gen.15:4 : « Alavetz la paraula de YaHWéH l'estó adreçada atau : N'ei pas eth qui serà lo ton eretèr, mes qu'ei lo qui sortirà de las toas entralhas qui serà lo ton eretèr ».

Dieu que l'anóncia que vairà reument pair d'un mainatge.

Gen.15:5 : « E après l'aver condusit dehòra, que ditz : Espia cap au cèu, e que compta las estelas, si'us pòdes comptar. E que'u ditz : Tau que serà la toa posteritat ».

Au parat d'aquera vision balhada a Abram, Diu que'ns revèla ua clau simbolica deu sens qui balha espirituaument au mot « estela ». Citada originaument dens Gen.1:15, « l'estela » qu'a entà ròtle, « d'esclairar la tèrra » e aqueth ròtle qu'ei dejà lo d'Abram qui Diu a aperat e metut a despart dens aquera mira, mes que serà tanben lo de tots los credents qui's reclamaràn de la soa fe e deu son servici entà Diu. De notar que segon Dan.12:3, l'estatut « d'estelas » que serà balhat aus elegits pendent la lor entrada dens l'eternitat : « los qui seràn estats intelligents que lusiràn com l'esplendor deu cèu, e los qui auràn ensenhat la justícia, a la multitud que lusiràn com las estelas, a tostemps e a perpetuitat ». L'imatge de « l'estela » que'us ei simplement imputada pr'amor de la lor seleccion per Diu.

Gen.15:6 : « Abram qu'avó hidança en YaHWéH, qui l'ac imputè a justícia ».

Aqueth cors verset que constitueish l'element oficiau de la definicion de la fe e deu principi de la justificacion per la fe. Pr'amor que la fe ei pas arren d'aute que la hidança esclarada, justificada e digna. La hidança en Diu n'ei pas legitima qu'en coneishença esclarada de la soa volontat e de tot çò qui l'ei agradiu, shens qué vad illegitima. La hidança en Diu que consisteish a créder que benedeish unicament los qui l'aubedissen, segon l'exemple d'Abram e au perfèit exemple de Jèsus-Crist.

Aqueth jutjament de Diu sus Abram que profetiza lo qui va portar sus tots los qui van agir com eth, dens la medisha aubedissença a la vertat divina prepausada e exigida en lo lor temps.

Gen.15:7 : « YaHWéH que'u ditz enquèra : Que soi YaHWéH, qui t'èi hèit sortir d'Ur en Caldèa, entà te balhar en possession aqueth país ».

En preambule de la presentacion de la soa aliança dab Abram, Diu que rapèra a Abram qui l'a hèit sortir d'Ur en Caldèa. Aquera formula qu'ei calcada sus la presentacion deu primèr deus « dètz comandaments » de Diu citat dens Exo.20:2 : « Que soi YaHWéH, lo ton Diu, qui t'èi hèit sortir deu país d'Egipte, de l'ostau de servitud ».

Gen.15:8 : « Abram que responó : Senhor YaHWéH, a qué coneisherèi qu'ac possedirèi ? »

Abram que demanda un signe a YaHWéH .

Gen.15:9 : « E YaHWéH que'u ditz : Que prenes ua vedèra de tres ans, ua craba de tres ans, un marro de tres ans, ua tortora e ua coloma joena ».

Gen.15:10 : « Abram que prenó tots aqueths animaues, que'us copè peu miei, e que metó cada tròç l'un de cap a l'autre ; mes ne partatgè pas pas los ausèths ».

La responsa balhada per Diu e l'accion d'Abram que necessitan ua explicacion . Aquera ceremonia sacrificielle que pausa sus l'idèa deu partatge qui concerneish las duas partidas qui s'engatjan dens ua aliança, sia : que hèm part a duas. Los animaues copats peu miei que simbolizan lo còs deu Crist qui hant un, que serà partatjat espirituaument enter Diu e los sons elegits. Los ovins que son a l'imatge de l'òmi e deu Crist mes los ausèths n'an pas aqueth imatge de l'òmi que serà lo Crist enviat per Diu. Qu'ei pr'amor d'aquò que, en simbèu celèste, qu'apareishen dens l'aliança mes ne son pas copats . L'expiation deu pecat per Jèsus que serà propici unicament aus elegits terrèstres, pas aus anjos celèstes.

Gen 15:11: « los ausèths de presa que s'abatón suus cadavres ; e Abram que'us cacè ».

Dens lo projècte profetizat per Diu, sols los cadavres deus maishants e rebèlles que seràn liurats en neurtud aus ausèths de presa au retorn en glòria deu Crist sauvaire. Au temps de la fin, aqueth sòrt ne concernirà pas los qui hèn aliança dab Diu en Crist e per las soas leis. Pr'amor que los cadavres deus animaues atau expausats son d'ua plan grana santetat entà Diu e entà Abram. Lo gèste d'Abram qu'ei justificat pr'amor que los hèits deven pas har mentir la profecia qui concerneish lo sòrt futur e finau de la santetat deu Crist.

Gen.15:12 : « Au cocar deu só, un pregond som que tombè sus Abram ; e aquí, un esglàs e un escur gran que'u vienón assautar ».

Aqueth som n'ei pas normau . Qu'ei un « som pregond », com lo dens lo quau Diu cabussè Adam entà formar ua hemna, la soa « ajuda », a partir de l'ua de las soas còstas. Dens l'encastre de l'aliança qui passa dab Abram, Diu que'u va revelar lo sens profetic balhat ad aquera « ajuda » qui serà l'objècte de l'amor de Diu en Crist. En hèit, en aparéncia solament, Diu qu'ac hè se morir entà entrar dens la soa preséncia etèrna anticipant atau la soa entrada dens la vita etèrna, sia dens la vertadèra vita, segon lo principi qui vòu que nat òmi pòt pas véder Diu e víver.

L'« escur gran » que significa que Diu ac hè òrb de cap a la vita terrèstra entà bastir dens lo son esperit deus imatges virtuaues a caractèr profetics dont l'aspècte e la preséncia de Diu eth medish. Atau cabussat dens l'escur Abram que ressent ua legitima « esglàs ». En mei aquesta que soslinha lo caractèr redobtable deu Diu creator qui'u parla.

Gen.15:13 : « E YaHWéH que ditz a Abram : Sàpias que los tons descendents seràn estrangèrs dens un país qui serà pas pas ad eths ; qu'i seràn asservits, e que'us s'oprimirà pendent quate cents ans ».

Dieu qu'anóncia a Abram l'aviéner, lo destin reservat aus sons descendents.

« ... los tons descendents que seràn estrangèrs dens un país qui serà pas pas ad eths » : que s'ageish d'Egipte .

« ...qu'i seràn asservits » : au cambiament d'un Faraon navèth qui avèva pas coneishut Joseph, l'ebreu vadut gran visir deu son predecessor. Aqueth asservissement que's va complir au temps de Moïse.

« ... e que'us s'oprimirà pendent quate cents ans » : Ne s'ageish pas de l'opression egipciana solament, mes mei largament de l'opression qui va tocar los descendents d'Abram dinc a que possedeishen en Canaan, la lor tèrra nacionau prometuda per Diu.

Gen.15:14 : « Mes que jutjarèi la nacion a la quau seràn asservits, e que sortirà puish dab de granas riquessas ».

La nacion ciblada qu'ei aqueth còp plan unicament Egipte qui quita en emportant, efectivament, totas las soas riquessas. Nòta qui dens aqueth verset, Diu n'atribueish pas a Egipte, « l'opression » citada dens lo verset precedent. Açò que confirma lo hèit qui los « quate cents ans » mencionats ne s'aplican pas au sol Egipte .

Gen.15:15 : « Tu , qu'anaràs en patz cap aus tons pairs, que seràs enterrat après ua urosa vielhessa ».

Tot que's complirà com Diu que l'ac a anonciat . Que serà enterrat a Hébron dens la cauna de Macpéla sus ua tèrra cromptada per Abram deu son vivent a un Héthien.

Gen.15:16 : « A la quatau generacion, que tornaràn ací ; pr'amor que l'iniquitat deus Amoréens ei pas enquèra a son que comola ».

Au demieï d'aqueths Amoréens, los Héthiens qu'an bonas relacions dab Abram qui tienen entà un representant deu gran Diu. Tanben qu'acceptan- de'u véner la tèrra entau son tombèu. Mes dens « quate generacions » sia, « quate cents ans », la situacion que serà diferenta e los pòbles cananèus qu'auràn atenhut lo lindau de la rebellion non suportat per Diu e que seràn tots avalits entà deishar la

lor tèrra aus ebrèus qui'n haràn lo lor sòu nacionau.

Entà comprèner mèlher aqueth projècte funèste entaus cananèus, que's cau soviéner que Noèr avèva maladit Canaan qui èra lo prumèr hilh deu son hilh Cham. La tèrra promesa qu'èra donc poblada per aquera descendéncia de Cham maladita per Noèr e per Diu. La lor destruccion n'èra pas qu'ua question de temps fixat per Diu entà complir los sons projèctes sus la tèrra.

Gen.15:17 : « Quan lo só estó colcat, qu'i avó un escur pregond ; e aquí, qu'estó un hornàs fumante, e de las esclamas que passèn enter los animaús partatjats ».

Dens aquera ceremònia, lo huec alucat per l'òmi qu'ei defendut . Entà gausar transgredir aqueth principi, los dus hilhs d'Aaron que seràn un dia consumits per Diu . Abram qu'avèva demandat a Diu un signe e aqueste que vien en lo huec celèste qui vien passar enter los animaús copats en dus. Qu'ei d'aquera faïçon qui Diu testimònia entaus sons servidors taus lo profèta Elie davant los profètas deus Baals sostienuts per la reina estrangèra e hemna deu rei Achab, nommada Jézabel. Lo son autar negat dens l'aiga, lo huec enviat per Diu que consumirà l'autar e l'aiga preparat per Elie, mes l'autar deus faus-profètas que serà ignorat peu son huec .

Gen.15:18 : « En aqueth dia, YaHWéH que hasó aliança dab Abram, e que digó : Que balhi aqueth país a la toa posteritat, despuish lo fluvi d'Egipte dinc au fluvi gran, au fluvi d'Euphrate, »

En fin d'aqueth capítol 15, aqueth verset qu'ac confirma, lo son subjècte principau qu'ei plan lo de l'aliança qui separa los elegits deus autes òmis entà que partatgen aquera aliança dab Diu e qu'ac sèrven.

Los limits de la tèrra prometuda aus ebrèus que suberpassan las qui la nacion aucuparà après la conquista de Canaan. Mes Diu qu'inclueish dens la soa auhèrta los immenses desèrts de Siria e d'Arabia qui rejunhen « l'Euphrate » cap a l'orient atau com lo desèrt de Shur qui separa « Egipte » d'Israèl. Enter aqueths desèrts, la tèrra prometuda que pren l'aspècte d'un jardin de Diu .

En lectura espiuau profetica, los « fluis » que simbolizan pòbles, tanben Diu que pòt profetizar sus la posteritat d'Abram sia, sus Crist qui trobarà los sons adorators e los sons elegits au delà d'Israèl e d'Egipte, a l'occident dens « Euròpa » simbolizada dens Apocalipsi 9:14 dab lo nom deu « fluvi gran Euphrate ».

Gen.15:19 : « lo país deus Kéniens, deus Keniziens, deus Kadmoniens, »

Gen.15:20 : « Héthiens, deus Phéréziens, deus Rephaïm, »

Gen.15:21 : « Amoréens, deus cananèus, deus Guirgasiens e deus Jébusiens ».

A l'epòca d'Abram, aqueths noms que designan las familhas amassadas dens vilas qui compausan e que pòblan la tèrra de Canaan . Au demieï d'eths, que son los Réphaïms qui auràn conservat mei que los autes la nòrma giganta deus antédiluvians quan Josué prenga lo territòri « quate generacions » o « quate cents ans » mei tard.

Abram qu'ei lo patriarca de las duas alianças deu projècte de Diu. La soa descendéncia per la carn que va engendrar nombrós descendents qui nèishen dens lo pòble causit per Diu, mes pas elegit per eth. D'aqueth hèit, aquera prumèra aliança basada sus la carn que desforma lo son projècte salvateur e que trebala la soa compreson, pr'amor que lo salut va unicament pausar sus l'acte de fe dens las duas alianças. La circoncision de la carn ne sauvava pas l'òmi ebrèu quan seré exigida per Diu. Çò que'u permetè d'èste sauvat, qu'èra las soas òbras aubedissentas qui revelavan e que confirmavan la soa fe e la soa hidança en Diu. E qu'ei la medisha causa qui condiciona lo salut dens l'aliança navèra, dens la quau la fe en Crist ei hèita viva per las òbras d'aubedissença aus comandaments, a las ordenanças e aus principis divins revelats per Diu, dens la Bíblia entièra. Dens ua relacion dab Diu complida, l'ensenhament de la letra qu'ei esclaiat per l'intelligéncia de l'esperit ; qu'ei pr'amor d'aquò que Jèsus a dit : « la letra carada, mes l'esperit que vivifica ».

Genèsi 16

La separacion per la legitimitat

Gen.16:1 : « Saraï, hemna d'Abram, ne l'avèva pas pas balhat de mainatges. Qu'avèva ua serviciu egipciana, nommada Agar ».

Gen.16:2 : « E Saraï que ditz a Abram : Aquí, YaHWéH que m'a hèita esterila ; vien, que't prègui, cap a la mea serviciu; dilhèu qu'aurèi per era deus mainatges. Abram qu'escotè la votz de Saraï ».

Gen.16:3 : « Alavetz Saraï, hemna d'Abram, que prenó Agar, l'egipciana, la soa serviciu, e que la balhè entà hemna a Abram, lo son marit, après qu'Abram avó abitat dètz annadas dens lo país de Canaan ».

Que ns'ei facile de criticar aquera causida malurosa devut a l'iniciativa de Saraï mes qu'espia la situacion tau com se presentava au còble benesit.

Dieu qu'avèva dit a Abram qui un mainatge neisheré de las soas entralhas. Mes ne l'a pas parlat de Saraï la soa esposa qui, era, qu'èra esterila . En mei, Abram n'interpelava pas lo son Creator entà obtiéner precisions sus las soas anóncias. Qu'esperava que Diu lo parlèsse segon la soa volontat sobeirana. E aquí, que'ns cau compréner qu'aquera manca d'explicacion avèva justament entà mira de provocar aquera iniciativa umana per la quau Diu crea un cara e cara illegitime suu plan de la promessa de la benediccion, mes utila, entà plaçar en fàcia deu futur Israèl que basteish sus Isaac, ua concurréncia bellicosa e contestatària, adversària e quitament enemiga. Dieu qu'a comprés qu'en mei deus dus camins, lo ben e lo mau plaçats davant las causidas de l'òmi, « la carròta e lo baston » que hasèvan autant besonh l'un que l'autre, entà har avançar « l'ase » reguitnaire. La neishença d'Ismaèl egaument hilh d'Abram que va favorizar la formacion deu baston arabe dinc a la soa darrèra fòrma de l'istòria, religiós, l'islam (la somission ; un arràs entad aqueth pòble naturaument e héréditaument que rebèlla).

Gen.16:4 : « Qu'anè cap tà Agar, e que vadó barri . Quan se vedó empenhada, qu'espiè la soa mèsta dab mesprètz ».

Aquera actitud mespresosa d'Agar, l'egipciana de cap a la soa mèsta que caracteriza enqèra uei los pòbles arabes musulmans . E çò hant, n'an pas entièrament tòrt pr'amor que lo monde occidentau a mespresat l'immense privilègi d'estar estat evangelizat au nom deu divin Crist Jèsus. En sòrta qui aquera faussa religion araba contunha a proclamar que Diu ei gran quan l'occident l'a esfaçat registres de las soas pensadas.

L'imatge balhat dens aqueth verset que descriu l'exacta situacion deu noste temps de la fin, pr'amor que lo crestianisme occidentau, quitament desformat, com Saraï enfanta pas mei hius e que s'enfonsa dens l'esterilitat espiutau de las tenèbras . E lo díser lo dit : au país deus òrbs, los bòrnis que son reis .

Gen.16:5 : « E Saraï que ditz a Abram : L'otratge qui m'ei hèit que torna tombar sus tu. Qu'èi metut la mea serviciu dens la toa popa ; e, quan a vist qu'èra empenhada, que m'a espiada dab mesprètz . Qué YaHWÉH sia jutja enter jo e tu ! »

Gen.16:6 : « Abram que responó a Saraï : Aquí, la toa serviciu qu'ei en ton poder, agits au son esgard com ac trobaràs bon. Alavetz Saraï la mautractè ; e Agar que hugí luenh d'era ».

Abram qu'assumeish la soa responsabilitat, e n'arcasta pas a Saraï d'èste l'inspiradora d'aquera neishença illegitima. Atau, autanlèu lo començament, la legitimitat qu'impausa la soa lei a l'illegitimitat e seguida ad aquera leçon, d'ara enlà los maridatges qu'uniràn unicament gents de la quitament pròcha familha dinc dens l'Israèl deu futur e la soa fòrma nacionau obtenuda après la sortida de l'Egipte esclavagista.

Gen.16:7 : « l'anjo de YaHWÉH que la trobè prètz d'ua hont d'aiga dens lo desèrt, prètz de la hont qui ei suu camin de Schur ».

Aqueth escambi dirècte enter Diu e Agar n'ei pas hèit possible qu'en vertut de l'estatut benesit d'Abram. Dieu que la tròba au desèrt de Schur qui vairà lo maine d'abitacion deus arabes nomadas qui viven sòus de las tendas en recèrca constanta de neurtud entaus lors ovins e los lors camèus. La hont d'aiga qu'èra lo mejan de subervita d'Agar e qu'encontra la « hont de las aigas de la vita », qui'u vien encoratjar a acceptar lo son estatut de serviciu e lo son prolific destin.

Gen.16:8 : « Que ditz : Agar, serviciu de Saraï, d'on vienes, e on vas? Que responó : Que huegi luenh de Saraï, la mea mèsta ».

Agar que respon a las duas questions : on vas ? Respona : Que huegi . D'on vienes ? Respona : d'au prètz de Saraï, la mea mèsta.

Gen.16:9 : « l'anjo de YaHWÉH que'u digó : Torna cap tà la toa mèsta, e umilia't devath la soa man ». Lo jutge gran ne'u dèisha pas la causida, qu'ordena lo retorn e l'umilitat, pr'amor que lo vertadèr problèma ei plan estat causat peu mesprètz mostrat a la soa mèsta qui en dehòra de la soa esterilitat demora la soa mèsta legitima e que deu estar servida e respectada.

Gen.16:10 : « l'anjo de YaHWÉH eth dit : Que multiplicarèi la toa posteritat, e que serà autan nombrosa que's la poirà comptar ».

YaHWÉH que l'encoratja en l'auherint ua « carròta ». Que'u promet ua posteritat « autan nombrosa que's la poirà comptar ». Ne's i cau pas enganar, aquera multitud que serà carnau e non espiutau. Pr'amor que los oracles de Diu seràn portats dinc a l'instauracion de l'aliança navèra, unicament peus descendents ebrèus. Mes segur, tot arabe sincèr que pòt entrar dens l'aliança de Diu en acceptant las soas nòrmas escrivudas peus ebrèus dens la Bíblia. E despuish la soa aparicion, l'Alcoran musulman ne respon pas ad aqueth critèri . Qu'acusa, que critica e que desforma-las vertats biblicas autenticadas per Jèsus Crist .

En reprenent entà Ismaèl l'expression déjà utilizada entà Abram, « autan nombrosa que's la poirà comptar », que comprenem que s'ageish pas que de proliferacions umanas e non d'elegits seleccionats entà la vita etèrna. Las comparasons prepausadas per Diu que son tostemps

sosmetudas a condicions qui deven estar pleadas. Exemple : las « estelas deu cèu » que concerneish tota activitat religiòsa qui consisteish a « esclairar la tèrra ». Mes de quau lutz ? Sola, la lutz de la vertat legitimada per Diu que torna ua « estela » digna de « lusir a tostemps » dens los cèus, segon Dan.12:3, pr'amor que seràn estats reament « intelligents » e qu'auràn reament « ensenhat la justícia » segon Diu.

Gen.16:11 : « l'anjo de YaHWÉH eth dit : Aquí, qu'ès empenhat, e qu'enfantaràs un hilh, a qui balharàs lo nom d'Ismaël ; pr'amor que YaHWÉH t'a entenuda dens la toa afliccion ».

Gen.16:12 : « Que serà com un ase sauvatge ; la soa man que serà contra tots, e la man de tots que serà contra eth ; e qu'abitirà en fàcia de tots los sons hrairs ».

Dieu que compara Ismaël, e la soa descendéncia araba, a un « ase sauvatge », l'animau famós entau son caractèr reguitnaire e capborrut ; e en mei, brutau puishque dit « sauvatge ». Ne's dèisha pas donc ni dontar, ni domesticar, ni amistosar. Brèu, n'aima pas e ne's dèisha pas aimar, e que pòrta dens los sons gèns ua ereditat agressiva de cap aus sons pròpis hrairs e los estrangèrs. Aqueth jutjament establèt e revelat per Diu qu'ei d'ua importància grana, en aqueth temps de la fin, entà comprèner lo ròtle punisseur, entà Diu, de la religion de l'islam qui ei estada combatuda peu faus crestianisme dens los temps on la « lutz » crestiana èra pas que « tenèbras ». Despuish lo son retorn suu sòu deus sons ancèstres, Israèl qu'ei tornat vèder la soa cibla tot parièr com l'occident d'etiqueta crestiana protegèt peu poder american, qui nomman, shens tròp s'enganar, « lo gran Satan ». Vertat qu'ei qu'un petit « Satan » que pòt reconéisher « lo gran ».

En hant nèisher Ismaël, nom qui significa « Diu qu'a exauçat », lo mainatge de la disputa, Diu que crea ua separacion suplementària a la popa medisha de la familha d'Abram. Que's vien ajustar a la malediccion de las lengas creadas dens l'experiéncia Babel. Mes si prepara lo mejan de castigar, qu'ei pr'amor que coneish d'avança lo comportament rebèlle deus umans dens las soas duas alianças successivas dinc au cap deu monde.

Gen.16:13 : « Elle qu'aperè Atta El roï lo nom de YaHWÉH qui l'avèva parlat ; pr'amor que digó : Qu'Èi arren vist ací, après que m'a vista ? »

Lo nom Atta El roï que significa : Qu'ès lo Diu viu . Mes dejà, aquera iniciativa de balhar a Diu un nom qu'ei un otratge de cap a la soa superioritat . La rèsta d'aqueth verset tradusit de plan de las façons diferentas que's resumeish en aquera pensada . Agar ne'n torna pas . Era, la serviciuau petita qu'ei estada l'objècte de l'atencion deu gran Diu creator qui ved lo destin e qu'ac revèla . Après aquera experiéncia qui pòt crànher ?

Gen 16:14 « Qu'ei pr'amor d'aquò que s'a aperat aqueth potz lo potz de Lachaï roï ; qu'ei enter Kadès e Bared ».

Los lòcs terrèstres on Diu s'ei manifestat que son prestigiós mes los aunors qui los òmis los lors que tornan que son sovent causats peu lor esperit qu'idolatra, çò que'us reconcilia pas dab Lui.

Gen 16:15 « Agar qu'enfantè un hilh a Abram ; e Abram que balhè lo nom d'Ismaël au hilh qui Agar l'enfantè ».

Ismaël qu'ei plan lo hilh autentic d'Abram, e sustot lo son primèr mainatge a lo quau se va naturalment estacar. Mes n'ei pas lo hilh de la promessa anonciat per Diu abans. Pr'aquò causit per Diu, lo nom « Ismaël » qui l'ei balhat sia « Diu qu'a exauçat » que pausa sus l'afliccion d'Agar abans tot, victima de las decisions presas per la soa mèsta e lo son mèste. Mes en segond sens, que pausa tanben sus l'error d'Abram e de Saraï d'aver cregut momentanèament qu'aqueth hilh concebut per Agar, l'egipciana, qu'èra la confirmacion sia, « l'exaucement », e lo compliment de l'anóncia de Diu. L'error qu'aurà consequéncias sagnosas dinc au cap deu monde .

Dieu qu'ei entrat dens lo jòc de la pensada umana e entad eth l'essenciuau qu'ei complit : lo mainatge de la disputa e de la separacion conflictuau qu'ei viu .

Gen.16:16 : « Abram qu'èra atjat d'ueitanta sheis ans quan Agar enfantè Ismaël a Abram ».

« Ismaël » qu'ei donc vadut en 2034 (1948 + 86) quan Abram èra atjat d'86 ans.

Genèsi 17

La separacion per la circoncision : un signe dens la carn

Gen.17:1 : « Quan Abram estó atjat de navanta nau ans, YaHWÉH qu'apareishó a Abram, e que'u digó : Que soi lo Diu tot poderós . Marcha davant la mea fàcia, e que sias intègra ».

En 2047, atjat de 99 ans e Ismaël de 13 ans, Abram qu'ei visitat en esperit per Diu qui's presenta son peu purmèr còp au títol de « Diu totpoderós ». Dieu que prepara ua accion qui va revelar aqueth caractèr « totpoderós ». L'aparicion de Diu qu'ei principaument ordi verbau e auditiu pr'amor que la

soa glòria demora invisibla mes un imatge ressemblante de la soa persona que pòt estar vista shens se morir.

Gen.17:2 : « Qu'establirèi la mea aliança enter jo e tu, e que't multiplicarèi a l'infinít ».

Dieu que renovèla la promessa de la soa multiplicacion, precisant aqueth còp « a l'infinít » sia, com « la posca de la tèrra » e « las estelas deu cèu » qui « arrés ne pòt pas comptar ».

Gen.17:3 : « Abram que tombè sus la soa fàcia ; e Diu que'u parlè, en disent : »

Realizant que lo qui lo parle qu'ei lo « Diu totpoderós », Abram que tombe sus la soa fàcia entà non pas espiar Diu, mes qu'escote las soas paraulas qui encantan la soa amna entièra.

Gen.17:4 : « Aquí la mea aliança, qui hèi dab tu. Que vairàs pair d'un ahoalh de nacions . »

L'aliança hèita enter Diu e Abram qu'ei aqueth diaaquí ahortida : « Que vairàs pair d'un ahoalh de nacions ».

Gen.17:5 : « Arrés ne t'aperarà pas mei Abram ; mes lo ton nom que serà Abraam, pr'amor que't torni pair d'un ahoalh de nacions. »

Lo cambiament de nom d'Abram en Abraam qu'ei decisiu e en lo son temps Jèsus que harà tot parièr en cambiant los noms deus sons apòstols.

Gen.17:6 : « Que't harèi fecond a l'infinít, que harèi de tu de las nacions ; e deus reis que sortiran de tu. »

Abram qu'ei en primèr pair de las nacions arabas en Ismaël, en Isaac, que serà lo pair deus ebrèus, los hilhs d'Israël ; e en Madian, que serà lo pair deus descendents de Madian ; en cò de qui Moïse trobarà la soa hemna Séphora hilha de Jéthro.

Gen.17:7 : « Qu'establirèi la mea aliança enter jo e tu, e los tons descendents après tu, segon las lors generacions : que serà ua aliança perpetuau, en vertut de la quau serèi lo ton Diu e lo de la toa posteritat après tu ».

Dieu que causí sobtilament los mots de la soa aliança qui serà « perpetuau » mes pas etèrna. Açò que significa que l'aliança concludida dab la soa descendéncia carnau aurà ua durada limitada. E aqueth limit que serà atenhut quan, dens la soa purmèra vienuda e la soa incarnacion umana, lo Crist divin qu'instaurarà sus la soa mort voluntària expiatrice, la basa de l'aliança navèra qui aurà, era, de las consequéncias etèrnas.

Ad aqueth estadi, qu'ac cau realizar, tots los primèrs-vaduts deus umans ciblats e nommats despuish lo començament que pèrden la lor legitimitat . Qu'estó lo cas de Caïn, primèr vadut d'Adam, d'Ismaël, primèr mes illegitime hilh d'Abram, e après eth, que serà lo cas d'Esau primèr d'Isaac. Aqueth principi de mauescaduda deu primèr que profetiza la mauescaduda de l'aliança carnau judiva . La segonda aliança que serà espirituau e que profieitarà solament aus pagans realement convertits, en despieit de las aparéncias enganairas causadas per las faussas pretensions umanas.

Gen.17:8 : « Que't balharèi, e aus tons descendents après tu, lo país qui abitas com estrangèr, tot lo país de Canaan, en possession perpetuau, e que serèi lo lor Diu .

Tot parièr, lo país de Canaan que serà balhat « en possession perpetuau » sia, tant que Diu serà ligat per la soa aliança. E lo reget deu Messias Jèsus que la va tornar nada, tanben, 40 ans après aqueth otratge, la nacion e la soa capitau Jerusalèm que seràn destruidas peus soldats romans, e los judius subervivents que seràn dispersats dens los divèrs país deu monde . Pr'amor que Diu precisa ua condicion de l'aliança : « Que serèi lo lor Diu ». Tanben, quan com enviat de Diu, Jèsus que serà regetat oficiaument per la nacion, Diu que poirà rómper la soa aliança en tota legitimitat.

Gen.17:9 : « Diu dit a Abraam : Tu , que gardaràs la mea aliança, tu e los tons descendents après tu, segon las lors generacions ».

Aqueth verset que tòrç lo còth a totas aqueras pretensions religiósas qui hèn de Diu lo Diu de las religions monoteïstas assembladas dens l'aliança ecumenica maugrat los lors ensenhaments incompatibles e opausats. Dieu n'ei pas ligat que per las soas pròpias paraulas qui expausen las basas de la soa aliança, sòrta de contracte passat dab los qui l'aubedissen exclusivament. Si l'òmi garda la soa aliança, que la valida e que la perlonga . Mes l'òmi que deu seguir Diu dens lo son projècte bastit sus duas fasas successivas ; la primèra estant carnau, la segonda estant espirituau. E aqueth passatge de la primèra a la segonda qu'espròva la fe individuau deus umans, e en primèr, la deus judius. En regetant lo Crist, la nacion judiva que romp la soa aliança dab Diu qui obreish la pòrta aus pagans, e au demieï deus quaus los qui se converteïshen au Crist que son adoptats per eth e imputats com hius espirituaus a Abraam. Atau, tots los qui gardan la soa aliança que son carnaument o espirituament deus hius o de las hilhas d'Abraam.

Dens aqueth verset, que vedem qu'Israël, la futura nacion d'aqueth nom, que pren plan la soa hont en Abraam . Dieu que decideish de har deus sons descendents un pòble « metut a despart de » entà ua demostracion terrèstra. Ne s'ageish pas d'un pòble sauvat, mes de la constitucion d'ua amassada umana qui representa los candidats terrèstres entà la seleccion deus elegits sauvats per la futura gràcia de Diu qui serà obtienuda per Jèsus-Crist.

Gen.17:10 : « Qu'ei ací la mea aliança, qui gardaratz enter jo e vosautas, e la toa posteritat après tu : tot mascle au demiei de que'vs serà circoncis ».

La circoncision qu'ei un signe de l'aliança concludida enter Diu, Abraam e la soa posteritat sia, la soa descendéncia carnau. Lo son flaquèr qu'ei la soa fòrma collectiva qui s'aplica a tots los sons descendents animats de la fe o pas, aubedissents o pas. A l'opausat, dens l'aliança navèra, la seleccion per la fe esprovada que serà viscuda de faïçon individuu peus elegits qui obtieneràn alavetz la vita etèrna enjòc d'aquera aliança. Que cau ajustar a la circoncision, ua malurosa consequéncia : los Musulmans que son tanben circoncis despuish lo lor patriarca Ismaël e que balhan ad aquera circoncision ua valor espirituu qui los conduit a prétènder a un dret a l'eternitat. Hòra, la circoncision n'a pas qu'efèits carnaus perpetuus e non etèrnes.

Gen.17:11 : « Vosauts vosauts circoncirez ; e que serà un signe d'aliança enter jo e vosautas ».

Que s'ageish plan d'un signe d'aliança dab Diu mes la soa eficacitat qu'ei unicament carnau e los versets 7, 8, e lo verset 13 qui vien que confirman la soa aplicacion unicament « perpetuu ».

Gen.17:12 : « A l'atge d'ueit dias, tot mascle au demiei de que'vs serà circoncis, segon las vòstas generacions, qui eth sia vadut dens l'ostau, o qu'eth sia aquesit a prèmi d'argent de tot hilh d'estrangèr, shens apartièner a la toa raça ».

Causa enquèra plan estonanta, mes maugrat lo son caractèr net perpetuu, ne'n constitueish pas mensh ua profecia qui revèla lo projècte de Diu de l'8au millenari. Qu'ei la rason de la causida d'« ueit dias », pr'amor que los sèt prumèrs dias que simbolizan lo temps terrèstre de la seleccion deus elegits de sheis mila ans e lo jutjament deu setau millenari. En organizant, sus la tèrra, ua aliança apressada dab la nacion judiva e lo son embrion de la partença, Abram, Diu que revèla l'imatge de la futura eternitat deus elegits desbarrassats deu flaquèr sexuau carnaus concentrada suu prepuci fortificat aus males. Puish, tot parièr com los elegits vieneràn de totas las originas deus pòbles de la tèrra, mes unicament en Crist, dens l'anciana aliança, la circoncision que deu estar aplicada quitament aus estrangèrs quan vòlen viver dab lo camp causit per Diu.

L'idèa principau de la circoncision qu'ei d'ensenhar que, dens lo reiaume etèrne de Diu, los òmis ne's reproduirà pas mei e que los desirs carnaus seràn pas mei possibles. En mei, l'apòstol Pau que compara la circoncision de la carn de l'anciana aliança dab la deu còr deus elegits dens la novèla. Dens aquera optica, que suggereish la puretat de la carn e la deu còr qui's balha au Crist.

Circoncire que significa copar a l'entorn e aquera idèa que revèla que Diu vòu establir dab la soa creatura ua relacion unica. En Diu « gelós », qu'exigeish l'exclusivité e la prioritat de l'amor deus sons elegits qui deuràn, autan necessari, copar a l'entorn d'eths las relations umanas nefastas entau lor salut e rómper los ligams dab las causas e las gents qui nòsen a la lor relacion dab eth. En imatge profetic pedagogic, aqueth principi que concerneish la soa Israèl carnau, en prumèr, e la soa Israèl espirituu de tot temps qui's revèla en Jèsus-Crist dens la soa perfeccion.

Gen.17:13 : « Que's deurà circoncire lo qui ei neishut dens l'ostau e lo qui ei aquerit a prèmi d'argent ; e la mea aliança que serà dens la vòsta carn ua aliança perpetuu ».

Dieu qu'insisteish sus aquera idèa : que's pòden estacar ad eth lo mainatge que legitima e lo mainatge illegitime pr'amor que profetiza atau las duas alianças deu son projècte salvateur... Puish, l'insisténcia mercada peu retorn de l'expression « aquesit a pres d'argent » que profetiza Jèsus lo Crist qui serà estimat a 30 dinèrs peus judius religiós rebèlles. E qu'ei atau com, entà 30 dinèrs, Diu qu'auherirà la soa vita umana en recrompa deus elegits judius e pagans au nom de la soa senta aliança. Mes la natura « perpetuu » deu signe de la circoncision qu'ei remembrada e la precision « dens la vòsta carn » que confirma lo son caractèr momentanèu . Pr'amor qu'aquera aliança qui comença ací qu'aurà ua fin quan lo Messias se presentarà « entà méter fin au pecat », segon Dan.7:24.

Gen.17:14 : « Un mascle incirconcis, qui serà pas estat circoncis dens la soa carn, que serà exterminat deu miei deu son pòble : qu'aurà violat la mea aliança »

Lo respècte de las règlas fixadas per Diu qu'ei plan estricte e n'admet pas nada excepcion pr'amor que las lors transgressions desforman lo son projècte profetic, e que mostrarà en empachant Moïse d'entrar en Canaan qu'aquera falta ei plan grana. L'incirconcis de carn n'ei pas mei legitima de viver dens lo pòble judiu terrèstre que l'incirconcis de còr qu'ac seré dens lo futur reiaume celèste etèrne de Diu .

Gen.17:15 : « Diu que digó a Abraam : Ne balharàs pas mei a Saraï, la toa hemna, lo nom de Saraï ; mes lo son nom que serà Sarah ».

Abram que significa pair d'un pòble mes Abraam que significa pair d'ua multitud . Tot parièr, Saraï que significa nòble mes Sarah que significa princessa .

Abram qu'ei dejà pair d'Ismaël, mes lo cambiamet deu son nom Abraam qu'ei justificat sus la multiplicacion de la soa posteritat en Isaac lo hilh qui Diu lo va anonciar, pas sus Ismaël. Entà la medisha rason, l'esterila Saraï que va procrear e enfanter per Isaac lo son hilh de las multitudes e lo

son nom que vad Sarah .

Gen.17:16 : « Que la benedirèi, e que't balharèi d'era un hilh ; que la benedirèi, e que vairà de las nacions ; reis de pòbles que sortiran d'era ».

Abram que marcha dab Diu, mes la soa vita vitanta qu'ei terrèstra e basada sus las condicions naturaus terrèstras, pas suus miracles divins. Tanben dens la soa pensada, que balha a las paraulas de Diu lo sens d'ua benediccion deu mejan peu quau Saraï a obtienut un hilh per Agar la soa serviciau.

Gen.17:17 : « Abraam que tombè sus la soa fàcia ; que ridó, e que digó en lo son còr : Que Neisheré un hilh a un òmi de cent ans ? e Sarah, atjada de navanta ans, ce enfantaré? »

Realizant que Diu poiré voler díser que Saraï vairé capable d'enfantar mentre qu'ei esterila e atjat de 99 ans dejà, que rid en lo son còr . La situacion qu'ei tant inimaginabla suu plan uman terrèstre qu'aqueth reflèxe de la soa pensada sembla naturau. E que balha un sens a la soa pensada .

Gen.17:18 : « E Abraam que ditz a Diu : Oh! qué Ismaël viva davant la toa fàcia! »

Qu'ei clar qu'Abraam rasone carnaument e que concep pas la soa multiplicacion que per Ismaël, lo hilh dejà vadut e atjat de 13 ans.

Gen.17:19 : « Diu dit : Segurament Sarah, la toa hemna, que t'enfantarà un hilh ; e que l'aperaràs deu nom d'Isaac . Qu'establirèi la mea aliança dab eth com ua aliança perpetuau entà la soa posteritat après eth ».

Coneishent la pensada d'Abraam, Diu qu'ac repren e que'u renovèla l'anóncia shens deishar lo mendre astre a ua error d'interpretacion.

Lo dobte manifestat per Abraam sus la neishença miraculosa d'Isaac que profetiza lo dobte e l'incredulitat qui l'umanitat va manifestar de cap a Jèsus-Crist. E lo dobte que prenerà la fòrma d'un reget oficiau de las parts de la posteritat carnau d'Abraam.

Gen 17:20 A l'esgard d'Ismaël, que t'èi exauçat . Aquí, qu'ac benedirèi, qu'ac harèi fecond, e qu'ac multiplicarèi a l'infini ; qu'engendrarà dotze princes, e que harèi d'eth ua nacion grana ».

Ismaël que significa Diu qu'a exauçat, tanben, dens aquera intervencion, Diu que justifica enquèra lo nom qui l'a balhat. Dieu qu'ac harà fecond, que serà multiplicat e que formarà la grana nacion araba constituïda de « dotze princes ». Çò que chifra 12 qu'ei similar aus 12 hilhs de Jacob de la soa senta aliança a los quaus succediràn los 12 apòstols de Jèsus-Crist, mes similar ne significa pas identic pr'amor que confirma ua ajuda divina mes pas ua aliança sauvaira tà çò deu son projècte de vita etèrna. En mei, Ismaël e los sons descendents que seràn ostiles de cap a tots los qui entran dens la senta aliança de Diu, successivament judius puish crestians. Aqueth ròtle nefaste que sancionarà ua neishença illegitima per procediments tots tanben illegitimes imaginats per la mair esterila e lo pair tròp complasent. Qu'ei pr'amor d'aquò que, los hius carnaus d'Abraam que seràn portaires de la medisha malediccion e que patiràn de Diu fin finau lo medish reget .

Avent coneishut Diu e las soas valors, los descendents d'Ismaël que pòden causir de víver segon las soas règlas dinc a entrar dens l'aliança judiva, mes aquera causida que demorarà individuau com lo salut etèrne qui serà auhèrt aus elegits. Tot parièr, com aus autes òmis de totes las originas, lo salut en Crist que'us serà prepausat e lo camin de l'eternitat que'us serà obèrt, mes unicament sus la nòrma aubedissenta deu Crist sauvaire, crucificat, mort e ressuscitat.

Gen.17:21 : « Qu'establirèi la mea aliança dab Isaac, qui Sarah t'enfantarà ad aquesta epòca de l'an qui vien ».

Ismaël avent 13 ans au moment d'aquera vision segon lo verset 27, qu'aurà donc 14 ans a la neishença d'Isaac. Mes Diu qu'insisteish sus aqueth punt : la soa aliança que serà establida dab Isaac, pas Ismaël. E que serà enfantat per Sarah .

Gen.17:22 : « Quan avó acabat de'u parlar, Diu que's llevè au dessus d'Abraam ».

Las aparicions de Diu que son raras e excepcionaus, e qu'ei çò qui explica perqué l'èste uman s'abitua pas au miracle divin e que, com Abraam, los sons rasoaments que demoran condicionats per las leis naturaus de la vita terrèstra . Lo son messatge desliurat, Diu que's retira .

Gen.17:23 : « Abraam que prenó Ismaël, lo son hilh, tots los qui èran neishuts dens lo son ostau e tots los qui avèva aquerit a prèmi d'argent, tots los mascles au demiei de las gents de l'ostau d'Abraam ; e eth los circoncit aqueth quitament dia, segon l'ordi qui Diu l'avèva balhat ».

L'ordi balhat per Diu qu'ei tanlèu executat . La soa aubedissença que justifica la soa aliança dab Diu . Aqueth poderós mèste de l'antiquitat que cromptava servidors e l'estatut d'esclau qu'existiva e n'èra pas contestat . En hèit, çò que va tornar lo subjècte contestable, qu'ei l'usatge de la violència e lo hèit de mautractor los servidors. L'estatut d'esclau qu'ei d'alhors lo de tots los recrompats de Jèsus-Crist, enquèra au dia de uei.

Gen.17:24 : « Abraam qu'èra atjat de navanta nau ans, quan estó circoncis ».

Aquera precision que'ns rapèra que l'aubedissença ei exigida per Diu de las parts deus òmis, quau que sia lo lor atge ; mei joen au mei vielh.

Gen.17:25 : « Ismaël, lo son hilh, qu'èra atjat de tretze ans quan estó circoncis ».

Qu'aurà donc 14 ans en mei que lo son hrai Isaac, çò que'u va assegurar ua capacitat de nosença reau suu son joen hrai hilh de la hemna legitima.

Gen.17:26 : « Aqueth quitament dia, Abraam qu'estó circoncis, atau com Ismaël, lo son hilh ».

Dieu que rapèra la legitimitat d'Ismaël de cap a Abraam qui ei lo son pair. La lor comuna circoncision que son autant enganairas com las reivindicacions deus lors descendents qui's reclamen deu medish Diu. Pr'amor qu'entà se reclamar de Diu, ne sufiz pas d'aver lo medish pair carnau ancestrau. E quan los judius incredules reivindiquen aqueth ligam dab Diu pr'amor deu lor pair Abraam, Jèsus que refusarà aqueth argument e que'us imputarà entà pair, lo drac, Satan, pair de la mensonja e murtrèr autanlèu lo començament. Çò que Jèsus a dit aus judius rebèlles de la soa epòca, que vau tot autant entà las pretensions arabas e musulmanas de la nosta.

Gen.17:27 : « E totas las gents deu son ostau, vaduts dens lo son ostau, o aquesit a prèmi d'argent deus estrangèrs, qu'eston circoncis dab eth ».

Après çò modèl d'aubedissença, que veiram que los malaürs deus ebrèus sortits d'Egipte vieneràn tostemps deu lor devath-estimacion d'aquera aubedissença qui Diu exigeish dens l'absolut, en tota epòca e dinc au cap deu monde.

Genèsi 18

La separacion deus hrais enemics

Gen.18:1 : « YaHWÉH que l'apareishó au demiei deus cassos de Mamré, com èra assetat a l'entrada de la soa tenda, pendent la calor deu dia ».

Gen.18:2 : « Que lhevè los uelhs, e qu'espiè : e aquí, tres òmis qu'èran de pè près d'eth. Quan los vedó, que corró a l'endavant d'eths, despuish l'entrada de la soa tenda, e que's prosternè en tèrra ».

Abraam qu'ei un òmi atjat de cent ans, que sap qu'ei vielh adara mes que consèrve ua bona fòrma fisica, puishqu'eth « cort au davant » deus sons visitaires. Qu'A reconeishut en eths deus messatgèrs celèstes, que s'ac pòt pensar puishqu'eth « que's prostèrna a tèrra » davant eths. Mes çò qui ved, qu'ei « tres òmis » e que's pòt alavetz véder dens la soa reaccion, lo son sens de l'ospitalitat spontanèa qui ei lo hrut deu son caractèr aimant naturau.

Gen.18:3 : « E que ditz : Senhor, si èi trobat gràcias aus tons uelhs, ne passa pas pas, que't prègui, luenh deu ton servidor ».

Aperar un visitaire « senhor » qu'èra lo resultat de l'umilitat grana d'Abraam e aquí enquèra arren ne pròva pas que pensa s'adreçar a Diu. Pr'amor que, aquera visita de Diu devath ua totau aparéncia umana qu'ei excepcionau puishque quitament Moïse serà pas autorizat a véder « la glòria » de la fàcia de Diu segon Exo.33:20 a 23 : « YaHWÉH que ditz : Ne poiràs pas véder la mea fàcia, pr'amor que l'òmi me pòt pas véder e viver. YaHWÉH que ditz : Aquí un lòc près de jo; que't tieneràs suu ròc . Quan la mea glòria passarà, que't meterèi dens un clòt deu ròc, e que't cobrirèi de la mea man dinc a qu'agi passat. E quan torni la mea man, que'm veiràs per darrèr, mes la mea fàcia ne poirà pas èste vista ». Si la vision de « la glòria » de Diu qu'ei defenduda, ne's defend pas, eth, de préner ua aparéncia umana entà apressar las soas creaturas. Dieu qu'ac hè entà visitar Abraam, lo son amic, e qu'ac tornarà har en Jèsus-Crist despuish la soa concepcion embrionària e dinc au son mort expiatrice.

Gen.18:4 : « Permetetz que's pòrta un drin d'aiga, entà vse lavar los pès; e que pausatx devath aqueth arbo ».

Lo verset 1 que l'a precisat, que hè caud, e la transpiracion deus pès cobèrts de poscas terrosas que justifica lo lavatge deus pès deus visitaires . Qu'ei ua auhèrta agradiva qui'us ei hèita. E aquera atencion qu'ei tot a l'aunor d'Abraam.

Gen.18:5 : « Qu'anarèi préner un tròç de pan, entà fortificar lo vòste còr ; après qué, que contunharatz la vòsta rota ; pr'amor que qu'ei per'mor d'aquò que passatz près deu vòste servidor. Que responón : Hè com l'as dit ».

Ací, que vedem qu'Abraam a pas identificat aqueths visitaires a èstes celèstes. Las atencions qui manifèsta de cap ad eths que son donc un testimoniatge de las soas qualitats umanas naturaues. Qu'ei umile, asimant, doç, generós, serviciable e espitalèr ; causas qui ac hèn apreciar per Diu. Devath aqueth aspècte uman, Diu qu'apròva e qu'accepta totas las soas proposicions .

Gen.18:6 : « Abraam qu'anè lèstament dens la soa tenda cap a Sarah, e que digó : Lèu, tres mesuras de flor de haria, prestits, e que hès còcas ».

La neuritud qu'ei utila au còs carnau e viu tres còs de carn davant eth, Abraam que hè preparar aliments entà renovar las fòrças fisicas deus sons visitaires.

Gen.18:7 : « E Abraam que corró au son tropèth, que prenó un vedèth tibar e bon, e qu'ac balhè a un servidor, qu'is hâta de l'aprestar ».

La causida d'un vedèth tibar que mòstra enqüèra la soa generositat e la soa naturau benvolença ; lo son plaser de har plaser au son vienent. Entà abotir ad aqueth resultat qu'auhereish lo melhor aus sons visitaires .

Gen.18:8 : « Que prenó enqüèra crèma e lèit, dab lo vedèth qui s'avèva aprestat, e que'us metó davant eths. Que's tienó eth medish aus lors costats, devath l'arbo. E que mingèn ».

Aqueths aliments appétissants que son presentats a estrangèrs de passatge, de las gents qui coneish pas mes que tracta com los membres de la soa pròpia familha. L'incarnacion deus visitaires qu'ei hèra reau puishque minjan los aliments hèits entà l'òmi.

Gen.18:9 : « Alavetz lo digón : On ei Sarah, la toa hemna? Que responó : Qu'ei aquí, dens la tenda ». L'espròva de l'òste estant ua escaduda a la glòria de Diu e a la soa, los visitaires que revèlan la lor vertadèra natura en nommant lo nom de la soa hemna, « Sarah », qui Diu l'a decernit pendent la soa vision precedenta.

Gen.18:10 : « L'un d'enter eths dit : Que tornarèi cap tà tu ad aquera medisha epòca ; e aquí, Sarah, la toa hemna, qu'aurà un hilh . Sarah qu'escotava a l'entrada de la tenda, qui èra darrèr eth ».

Que relhevam que dens l'aparéncia deus tres visitaires, arren ne permet pas d'identificar YaHWéH deus dus anjos qui l'acompanhan. La vita celèsta qu'ei ací manifestada e que revèla lo sens égalitaire qui i regna.

Deu temps que l'un deus tres visitaires anoncia lo pròche enfantement de Sarah, aquesta escota despuish l'entrada de la tenda çò qui's ditz e lo tèxte que precisa qui « qu'èra darrèr eth » ; çò que significa que la vedè pas e umanament ne podèva pas èste conscient de la soa preséncia . Mes n'èran pas òmis .

Gen.18:11 : « Abraam e Sarah qu'èran vielhs, avançats en atge : e Sarah ne podèva pas mei esperar aver mainatges ».

Lo verset que definí condicions umanas normaus comuna a tota l'umanitat .

Gen.18:12 : « Elle que rid en era medisha, en disent : Adara que soi vielha, ce aurí enqüèra desirs? Lo men senhor tanben qu'ei vielh ».

Relhèva enqüèra la precision : « Elle que rid en era medisha » ; en sòrta qui arrés ne l'a pas entenut ríder en dehòra deu Diu viu qui sonda las pensadas e los còrs.

Gen.18:13 : « YaHWÉH que ditz a Abraam : Perqué donc Sarah a riduda, en disent : vertadèrament qu'aurí un mainatge, jo qui soi vielha? »

Diu que'n profièita entà revelar la soa identitat divina, çò que justifica la mencion de YaHWÉH pr'amor qu'ei plan eth qui parla devath aquera aparéncia umana a Abraam. Sol Diu que pòt conéisher la pensada amagada de Sarah e adara Abraam que sap que Diu lo parle.

Gen.18:14 : « Qu'í a arren qui sia estonant de las parts de YaHWÉH ? Au temps fixat que tornarèi cap tà tu, ad aquera medisha epòca ; e Sarah qu'aurà un hilh ».

Dieu que's hè autoritari e que renovèla la soa prediccion clarament au nom YaHWÉH de la soa divinitat.

Gen.18:15 : « Sarah que mentí, en disent : N'èi pas ridut . Pr'amor qu'avó paur. Mes que ditz : Au contrari, qu'as ridut ».

« Sarah que mentí » que digó lo tèxte pr'amor que Diu a entenut la soa pensada secreta, mes nat arríder n'ei pas sortit de la soa boca ; n'èra pas donc qu'ua mensonja petita de cap a Diu mes pas de cap a l'òmi. E si Diu la repren, qu'ei pr'amor qu'admet pas que Diu aja lo contròle de las soas pensadas. Que'n balha la pròva anant dinc a lo mentir. Qu'ei pr'amor d'aquò qu'insisteish en disent : « Au contrari (qu'ei faus), qu'as ridut ». N'oblidam pas que l'èste uman benedit per Diu, qu'ei Abraam e non Sarah la soa esposa legitima qui beneficia solament benediccion deu son marit. Las soas idèas qu'an dejà avut entà hrut la malediccion de la neishença d'Ismaél lo futur enemic ereditari e concurrent d'Israèl ; qu'ei vertat entà complir un projècte divin.

Gen.18:16 : « Aqueths òmis que's lhevèn entà partir, e qu'espièn costat de Sodome . Abraam qu'anè dab eths, entà los acompanhar ».

Desalterats, neurits e avent renovelat a Abraam e Sarah la futura neishença deu hilh que legitima Isaac, los visitaires celèstes que revèlan a Abraam qui la lor visita sus la tèrra a entà mira egaument ua auta mission : que concerneish Sodome .

Gen.18:17 : « Alavetz YaHWÉH ditz: Qu'Amagarèi a Abraam çò qui vau har ?... »

Qu'avem ací l'aplicacion precisa d'aqueth verset d'Amos 3:7 : « Pr'amor que lo Senhor, YaHWÉH, ne hè pas arren shens aver revelat lo son secret aus sons servidors los profètas ».

Gen.18:18 : « Abraam que vairà segurament ua nacion grana e poderosa, e en eth que seràn benesidas totas las nacions de la tèrra ».

Pr'amor de la pèrta de sens usuau qui ei aplicada a l'advèrbi « segurament », que rapèri qu'aquò que signifie : de faïçon certana e absoluta. Abans de revelar lo son projècte destructor, Diu si empressa de rassegar Abraam suu son pròpi estatut davant la soa fàcia e que renovèla las benediccions qui va eth acordadas. Dieu que's met a parlar d'Abraam a la tresau persona entà lo lhear au reng de gran personatge istoric de l'umanitat. Agint atau, que mòstra a la soa descendéncia carnau e espiutau lo modèl qui benedeish e que rapèra e que defineish dens lo verset qui vien.

Gen.18:19 : « Pr'amor que l'èi causit, entà qu'ordene aus sons hilhs e au son ostau après eth de gardar la via de YaHWÉH, en practicant la dretura e la justícia, e qu'atau YaHWÉH complesca en favor d'Abraam las promessas qui l'a hèitas... »

Çò que Diu descrivut dens aqueth verset hè tota la diferéncia dab Sodome qui va destrusir. Dinc au cap deu monde, los sons elegits que seràn a l'imatge d'aquera descripcion : gardar la via de YaHWÉH que consistesh a practicar la dretura e la justícia ; la vertadera dretura e la vertadera justícia qui Diu va edificar sus tèxtes de lei entà ensenhar lo son pòble Israël. Lo respècte d'aqueras causas que serà la condicion entà que Diu respècte deu son costat las soas promessas de benediccions.

Gen.18:20 : « E YaHWÉH que ditz : Lo crit contra Sodome e Gomorrhe que s'ei acreishut, e lo lor pecat qu'ei enòrme ».

Dieu que pòrta aqueth jutjament contra Sodome e Gomorrhe las vilas deus reis qui Abraam èra vienut secórrer quan estón atacats. Mes qu'ei tanben dens Sodome qui lo son nebot Òut avèva causit de s'installar, dab la soa familha e los sons servidors. Coneishent lo ligam d'estacament qui Abraam pòrta au son nebot, Diu que multiplica las fòrmas d'atencion de cap au vielh òmi entà l'anonciar las soas intencions. E entà çò har, que s'abaisha au nivèu de l'òmi entà s'umanizar lo mei possible entà se méter au nivèu deu rasoament uman d'Abraam lo son servidor.

Gen.18:21 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que vau devarar, e que veirèi si an agit entièrament segon lo brut vienut dinc a jo; e si aquò n'ei pas, qu'ac saberèi ».

Aqueras paraulas que contrastan dab la coneishença de la pensada de Sarah, pr'amor que Diu pòt pas ignorar lo nivèu de l'immoralitat qu'atenh dens aqueras duas vilas de la plana e la lor abundanta prosperitat. Aquera reaccion que revèla lo suenh qui pren entà har acceptar peu son servidor fidèu la justa senténcia deu son jutjament.

Gen.18:22 : « los òmis que s'aluenhèn, e qu'anèn cap tà Sodome . Mes Abraam que's tienó enquèra en preséncia de YaHWÉH ».

Ací, la separacion deus visitaires que permet a Abraam d'identificar au demiei d'eths lo Diu viu, YaHWÉH, present au prèu d'eth devath ua simpla aparéncia umana qui favoriza los escambis de las paraulas. Abraam que va si enhardir dinc a engatjar dab Diu ua sòrta de mercandejatge entà obtièner lo salut de las duas vilas dont l'ua qu'ei abitada peu son car nebot Òut .

Gen.18:23 : « Abraam que s'apressè, e que digó : Que Haràs tanben perir lo juste dab lo maishant ? »

La question pausada per Abraam que's justifica, pr'amor que dens las soas accions collectivas de justícia, l'umanitat qu'ocasiona la mort de victimas innocentas aperadas domaus collateraus . Mes si l'umanitat ei incapabla de har la diferéncia, Diu, eth, qu'ac pòt . E que'n va portar la pròva a Abraam e a nosauts medishs qui legem lo son testimoniatge biblic.

Gen.18:24 : « Dilhèu qu'i a cinquanta justes au miei de la vila : que'us haràs perir tanben, e ne perdonaràs pas a la vila pr'amor deus cinquanta justes qui son au miei d'era ? »

Dens la soa amna doça e plea d'amor, Abraam qu'ei plen d'illusion e qu'imagina qu'ei possible de trobar au mensh 50 justes dens aqueras duas vilas e qu'invòque aqueths 50 justes possibles entà obtièner de Diu la gràcia de las duas vilas au nom medish de la soa perfèita justícia qui pòt pas frapar l'innocent dab lo copable.

Gen.18:25 : « Har se morir lo juste dab lo maishant, en sòrta qui eth en sia deu juste com maishant, luenh de tu aquera faïçon d'agir ! Luenh de tu ! Lo qui jutja tota la tèrra n'exercirà pas la justícia ? »

Abraam que pensa atau reglar lo problèma en raperant a Diu çò qui pòt pas har shens renegar la soa personalitat qui ei autant estacada au sens de la perfèita justícia.

Gen.18:26 : « E YaHWÉH que ditz : Si tròbi dens Sodome cinquanta justes au miei de la vila, que perdonarèi a tota la vila, pr'amor d'eths ».

Dab paciéncia e bontat, YaHWÉH qu'a deishat parlar Abraam e dens la soa responsa que'u balha rason : entà 50 justes las vilas ne seràn pas destrusidas .

Gen.18:27 : « Abraam que reprenó, e que digó : Aquí, qu'èi gausat parlar au Senhor, jo qui soi pas que posca e cendre ».

Qu'ei-çò la pensada de « la posca e la cendre » qui va demorar deus òmis impius après la destrucció de las duas vilas dens la vath ? Tostemps qu'ei qu'Abraam con-hèssa estar pas eth medish que « posca e cendre ».

Gen.18:28 : « Dilhèu deus cinquanta justes que'n mancarà cinc : entà cinc, ce destrusiràs tota la vila? E YaHWÉH que ditz : Ne la destrusirèi pas pas, si i tròbi quaranta cinc justes ».

La hardidessa d'Abraam qu'ac va portar a contunhar lo son mercandejatge en abaishant cada còp lo nombre d'elegits possiblament trobats e que s'arrestarà au verset 32 suu nombre de dètz justes. E cada còp Diu qu'acordarà la soa gràcias a causa deu nombre prepausat per Abraam.

Gen.18:29 : « Abraam que contunhè de'u parlar, e que digó : Dilhèu que s'i trobarà quaranta justes . E YaHWÉH que digó : Ne harèi pas arren, pr'amor d'aqueths quaranta ».

Gen.18:30 : « Abraam que ditz : Qué lo Senhor s'irrita pas pas, e que parlarèi . Dilhèu que s'i trobarà trenta justes . E YaHWÉH que ditz : Ne harèi pas arren, si i tròbi trenta justes ».

Gen.18:31 : « Abraam que ditz : Aquí, qu'èi gausat parlar au Senhor. Dilhèu que s'i trobarà vint justes . E YaHWÉH que ditz : Ne la destrusirèi pas pas, pr'amor d'aqueras vint ».

Gen.18:32 : « Abraam que ditz : Qué lo Senhor s'irrita pas pas, e ne parlarèi pas mei qu'aqueth còp. Dilhèu que s'i trobarà dètz justes . E YaHWÉH que ditz : Ne la destrusirèi pas pas, pr'amor d'aqueths dètz justes ».

Ací, que s'arrèsta lo mercandejatge d'Abraam qui compren qu'i a un limit a se fixar au delà de la quau la soa insisténcia seré desrasonabla. Que s'arrèsta au nombre de dètz justes . Que pensa dab optimisme qui aqueth nombre de justes se deu trobar dens aqueras duas vilas corrompudas, ne seré pas-çò qui en comptant Òut e los sons pròches.

Gen.18:33 : « YaHWÉH que's hasó enlà quan avó acabat de parlar a Abraam. E Abraam que tornè dens la soa demora ».

L'encontre terrèstre de dus amics, l'un celèste e Diu totpoderós e l'autre, òmi, posca de la tèrra, que s'acaba, e cadun que torna cap tà las soas aucupacions . Abraam cap a la soa demora e YaHWÉH cap a Sodome e Gomorrhe sus las quaus lo son jutjament destructor va tombar.

Dens lo son escambi dab Diu, Abraam qu'a revelat lo son caractèr qui ei a l'imatge de Diu, preocupat de véder se complir la vertadera justícia tot en balhant a la vita la soa hòrta valor preciosa. Qu'ei pr'amor d'aquò que, lo mercandejatge deu son servidor ne podèva pas qu'encantar e regaudir lo còr de Diu qui partatja entièrament los sons sentiments.

Genèsi 19

La separacion dens l'urgéncia

Gen.19:1 : « los dus anjos qu'arribèn a Sodome suu ser ; e Òut qu'èra assetat a la pòrta de Sodome . Quan Òut los vedó, que's lhevè entà anar a l'endavant d'eths, e que's prosternè la fàcia contra tèrra ».

Que's reconeish dens aqueth comportament la bona influéncia d'Abraam suu son nebot Òut puishque manifestà la medisha prévenance de cap aus visitaires de passatge. E qu'ac hè dab d'autant mei d'atencion, qui coneish las maishantas costumaz deus abitants de la vila de Sodome dens la quau s'ei installat entà i víver.

Gen.19:2 : « Puish ditz : Aquí, los mens senhors, qu'entratz, que'vs prègui, dens l'ostau deu vòstre servidor, e passatz-i la nueit ; que lavatz los pès ; que'vs lhevaratz de bon matin, e que contunharatz la vòstra rota . Non, ce responón, que passaram la nueit dens la carrèra ».

Òut que's hè un dever d'arcuèlher a lor las gents de passatge entà los tirar a las accions impudiques e mauvolentas deus abitants corromputs. Que retrobam los medishs prepaus arcuelhius qui Abram avèva tienuts de cap aus sons tres visitaires. Òut qu'ei plan un juste qui s'ei pas deishat corromper per la soa coabitacion dab los èstes pèrvèrs d'aquera vila. Los dus anjos que son vienuts entà destrusir la vila mes abans de la destrusir, que vòlen confóner lo maishantèr deus abitants en los prenent en flagrant delictè sia, en demostracion activa deu lor maishantèr. E entà obtièner aqueth resultat, que sufigó entad eths de passar la nueit dens la carrèra entà èste agredits peus Sodomitas.

Gen.19:3 : « Mes Òut que'us preissè tant que vienón a lor e qu'entrèn dens lo son ostau . Que'us balhè ua taulejada, e que hasó còser pans shens levam. E que mingèn ».

Òut que s'i escad donc a los convèncer, e qu'acceptan la soa espitalitat ; çò que'u balha enqüèra la possibilitat de har pròva de la soa generositat com Abraam l'avèva hèit abans eth. L'experiéncia que'us apren a descobrir l'amna beròja d'Òut, un juste au miei deus injustes.

Gen.19:4 : « N'èran pas enqüèra colcats que las gents de la vila, las gents de Sodome, qu'entornegèn l'ostau, despuish los mainatges dinc aus vielhs; tota la poblacion qu'èra acorruda ».

La demostracion deu maishantèr deus abitants que va au delà de l'espèra deus dus anjos, puishque'us vienèn cercar dinc dens l'ostau on Òut los a arcuelhuts. Relhèva, lo nivèu de la contagion d'aqueth maishantèr : « mainatges dinc aus vielhs ». Lo jutjament de YaHWÉH qu'ei donc entièrament justificat.

Gen.19:5 : « Qu'aperèn Òut, e que'u digón : On son los òmis qui son entrats a vòste aquera nueit? Hè-los sortir cap a nosauts, entà que'us coneishèm ».

Las gents simplòtas que pòden estar enganats per las intencions deus Sodomitas, pr'amor que s'agí pas d'ua demanda de har coneishença mes de conéisher au sens biblic deu tèrme de l'exemple « Adam que coneishó la soa hemna e qu'enfantè un hilh ». La dépravation d'aqueras gents qu'ei donc totau e shens remèdi.

Gen.19:6 : « Òut que sortí cap ad eths a l'entrada de l'ostau, e que barrè la pòrta darrèr eth ».

Coratjós Òut qui si emprise d'anar eth medish a l'endavant deus èstes òrres e qui pren suenh de barrar la pòrta de la soa demorança darrèr eth entà protegir los sons visitaires.

Gen.19:7 : « E que ditz : Los mens hrairs, que'vs prègui, ne haciatz pas lo mau ! »

L'òmi de plan, qu'exòrta los maishants a non pas har lo mau. Que'us apèra « hrairs » pr'amor que son òmis com eth e qu'a conservat en eth l'esperança de'n desarrigar quauques uns a la mort cap a la quau la lor conduita los dirigeish.

Gen.19:8 : « Aquí, qu'èi duas hilhas qui an pas pas coneishut d'òmi ; que'us vse miarèi dehòra, e que'us haratz çò qui vs'agradarà. Solament, ne hètz pas arren ad aqueths òmis puishque son vienuts a l'ombrèra deu men teit ».

Entà Òut, lo comportament deus Sodomitas atenhut dens aquera experiéncia de las cimas jamei enqüèra atenhts. E entà preservar los sons dus visitaires, que'n vien a prepausar las soas duas hilhas enqüèra verges a la lor plaça.

Gen.19:9 : « Que digón : Retira't ! Que digón enqüèra : Aqueste qu'ei vienut com estrangèr, e que vòu har lo jutge ! Eh plan, que't haram popas qui lors. E, preissant Òut dab violéncia, que s'avancèn entà copar la pòrta ».

Las paraulas d'Òut ne calman pas la tropa assemblada, e aqueths èstes mostruós, que s'aprestan que disen a lo har péger que lor. Que temptan alavetz de copar la pòrta.

Gen.19:10 : « los òmis qu'espandín la man, que hasón tornar Òut cap ad eths dens l'ostau, e que barrèn la pòrta ».

Lo coratjós Òut estant eth medish en dangèr, los anjos qu'intervien e que hèn entrar Òut a l'interior de l'ostau.

Gen.19:11 : « E que frapèn d'avuglèr las gents qui èran a l'entrada de l'ostau, despuish lo mei petit dinc au mei gran, de manièra que's balhèn ua pena inutila entà trobar la pòrta ».

A l'exterior, los excitats los mei pròches que son frapats d'avuglèr ; los ocupants de l'ostau que son donc protegits.

Gen.19:12 : « los òmis que digón a Òut : Qui as enqüèra ací ? Gendres, hilhs e dròllas, e tot çò qui t'apartien dens la vila, hè-los sortir d'aqueth lòc ».

Òut qu'a trobat gràcias aus uelhs deus anjos e de Diu qui'us a enviats. Entà que la soa vita sia sauva, que deu « sortir » de la vila e de la vath de la planèra pr'amor que los anjos van destrusir los abitants d'aquera vath qui va vèder ua zòna de roeinas com la vila Aï. L'auhèrta deus anjos que s'espandeish a tot çò qui l'apartien en creaturas umanas vivas.

Dens aqueth tèma de la separacion l'ordi divin de « sortir » qu'ei permanent . Pr'amor que prèissa las soas creaturas de's separar deu mau devath totas las soas fòrmas taus las faussas glèisas crestianas. Dens Apo.18:4 qu'ordena aus sons elegits de « sortir » de « Babylone la grana », çò que concerneish en primèr la religion catolica e en segond la religion protestanta multiforme, devath l'influéncia de las quaus son demorats dinc ad aqueth moment. E com entà Òut, las lors vitas ne seràn pas sauvadas qu'en aubedint suu pic a l'ordi de Diu. Pr'amor que, autanlèu la promulgacion de la lei qui tornarà lo repaus dominicau deu primèr dia obligatòri, la fin deu temps de gràcia que s'acabarà . E que serà alavetz tròp tard entà cambiar d'opinion e de posicion de cap ad aqueth problèma.

Qu'atiri ací la toa atencion suu dangèr qui representa lo hèit de regetar a mei tard la presa de decision qui s'impausa. La nosta vita qu'ei fragila, que's podem morir per ua malaudia, un accident, o ua agression, causas qui pòden arribar si Diu aprècia pas la nosta lentor a reagir, e dens aqueth cas, la fin deu temps de gràcia collectiva que pèrd tota la soa importància, pr'amor que lo qui se moreish abans era, que's moreish dens la soa injustícia e la soa condemnacion per Diu. Conscient d'aqueth problèma, Paul que ditz dens Héb .3:7-8 : « Uei, si entenetz la soa votz, ne endurcissez pas los vòstes còrs com pendent la susmauta ... ». Qu'i a donc tostamps urgéncia a respóner a l'auhèrta hèita per Diu, e Paul qu'ei d'aqueth avís segon Héb .4:1 : « Que cranhem donc, mentre que la promessa d'entrar dens lo son repaus que subsisteish enqüèra, qui nat de vosauts ne paréishia pas èste vienut tròp tard ».

Gen.19:13 : « Pr'amor que vam destrusir aqueth lòc, pr'amor que lo crit contra los sons abitants ei gran davant YaHWÉH. YaHWÉH que ns'a enviats entad ac destrusir ».

Aqueth còp, lo temps que prèissa, los anjos que hèn conéisher a Òut la rason de la lor preséncia a

lor. La vila que deu estar lèu destrusida sus decision de YaHWÉH.

Gen.19:14 : « Òut que sortí, e que parlè aus sons gendres qui avèvan pres las soas hilhas : Lhevatz-vse, ce ditz, que sortitz d'aqueth lòc ; pr'amor que YaHWÉH va destrusir la vila. Mes, aus uelhs deus sons gendres, que pareishó badinar ».

Los gendres d'Òut n'èran segurament pas nivèu de maishantèr deus autes Sodomitas mes entau salut sola la fe que compta . E visiblament, ne l'avèvan pas . Las credenças deu lor sògre ne'us avèvan pas interessats, e l'idèa sobta qui lo Diu YaHWÉH èra prèst de destrusir la vila qu'èra entad eths simplement incredible.

Gen.19:15 : « Autanlèu l'auga deu dia, los anjos qu'insistín au près d'Òut, en disent : Lhèva't, que prenes la toa hemna e las toas duas hilhas qui's tròban ací, de paur que perisses pas dens la roeina de la vila ».

La destruccion de Sodome que balha lòc a de ponhentas separacions qui revèlan la fe e l'abséncia de fe. Las hilhas de Lòt qu'an a causir enter seguir lo lor pair o seguir lo lor marit.

Gen.19:16 : « E com trigava, los òmis qu'ac sasín per la man, eth, la soa hemna e las soas duas hilhas, pr'amor que YaHWÉH lo volèva estauviar ; que'u mièn, e qu'ac deishèn hòra de la vila ».

Dens aquera accion, Diu que'ns mòstra « un tison desarrigat au huec ». Un còp enquèra qu'ei entau juste Òut qui Diu sauva, dab eth, las soas duas hilhas e la soa hemna. Atau, desarrigats a la vila, que's retròban a l'exterior, liures e vius.

Gen.19:17 : « Après los aver hèit sortir, l'un d'eths dit : Sauva't, entà la toa vita ; n'espia pas darrèr tu, e ne t'arrèsta pas dens tota la plana ; sauva't cap a la montanha, de paur que perisses pas ».

Lo salut que serà dens la montanha, la causida deishada a Abraam. Òut que pòt atau comprèner e plànher la soa error d'aver causit la plana e la soa prosperitat. La soa vita qu'ei en jòc, e que va se dever preissar si's vòu trobar a l'acès quan lo huec de Diu frape la vath. Que l'ei ordenat de non pas espisar endarrèr. L'ordi qu'ei a prèner au sens literau com au sens figurat. L'aviéner e la vita que son davant los sauvats de Sodome, pr'amor que darrèr eths, n'i aurà pas lèu que roeinas incandescentes enflamadas per pèiras de sofre getadas deu cèu.

Gen.19:18 : « Òut que'us digó : Òh ! non, Senhor ! »

L'ordi balhat per l'anjo qu'espaventa Òut .

Gen.19:19 : « Aquí, qu'èi trobat gràcias aus tons uelhs, e qu'as mostrat la grandor de la toa misericòrdia au men esgard, en me conservant la vita ; mes ne'm pòdi pas salvar a la montanha, abans que lo desastre m'aténhia, e que perirèi ».

Òut que coneish aquera region on viu e que sap qu'entà aténher la montanha que'u calerà hèra temps . Qu'ei pr'amor d'aquò que, que suplica l'anjo e que'u prepausa ua auta solucion .

Gen.19:20 : « Aquí, aquera vila qu'ei pro pròcha entà que m'i refúgii, e qu'ei petita . Òh ! qué m'i posqui salvar,... n'ei pas petita ?... e que la mea amna viva ! »

Au cap de la vath, que's tròba Tsoar, mot qui significa petita. Qu'a suberviscut au drama de la vath entà servir de refugi a Òut e la soa familha.

Gen.19:21 : « E que'u ditz : Aquí, que t'acòrdi enquèra aquera gràcia, e ne destrusirèi pas la vila dont parlas ».

La preséncia d'aquera vila que hè enquèra pròva d'aqueth episòdi dramatic qui toquè las vilas de la vath de la plana on se trobavan las duas vilas Sodome e Gomorrhe.

Gen.19:22 : « Prèssa-te de t'i refugiar, pr'amor que pòdi pas arren har dinc a qu'i sias arribat. Qu'ei per'mor d'aquò que s'a balhat ad aquera vila lo nom de Tsoar ».

L'anjo qu'ei adara dependent deu son acòrd e qu'esperarà qu'Òut entra dens Tsoar entà frapar la vath.

Gen.19:23 : « lo só que's lhevava sus la tèrra, quan Òut entrè dens Tsoar ».

Entaus Sodomitas ua jornada navèra que semblava s'anonciar devath un lhear beròi deu só ; ua jornada com los autes ...

Gen.19:24 : « Alavetz YaHWÉH hasó plàver deu cèu sus Sodome e sus Gomorrhe deu sofre e deu huec, de per YaHWÉH ».

Aquera accion divina miraculosa qu'a rebut un poderós testimoniatge per las descobèrtas de l'arqueològue adventista Ron Wyatt. Qu'a identificat lo site de la vila de Gomorrhe dont las abitacions s'apiejavan las uas contra los autes contra lo versant occidentau de la montanha qui bòrda aquera vath. Lo sòu d'aqueth lòc qu'ei format de pèiras de sofre qui expausadas au huec s'enflaman enquèra uei. Lo miracle divin qu'ei atau entièrament confirmat e digne de la fe deus elegits.

Au contra de çò qui estó sovent pensat e que digó, Diu n'a pas recorrit a la poténcia nucleara entà destrusir aquera vath, mes a pèiras de sofre e de sofre pur, estimat a 90% de puretat, çò qu'ei excepcionau segon los especialistas. Lo cèu ne transpòrta pas nublats de sofre, tanben que pòdi díser qu'aquera destruccion ei l'òbra deu Diu creator. Que pòt crear segon lo son besonh quau que sia matèria puishqu'a creat la tèrra, lo cèu e tot çò qui contien.

Gen.19:25 : « Que destruí aqueras vilas, tota la planèra e tots los abitants de las vilas, e las plantas de la tèrra ».

Què pòt subsistir dens un lòc somés a ua ploja de pèiras de sofre enflamat ? Arren, senon ròcs e pèiras de sofre enquèra presentas.

Gen.19:26 : « la hemna d'Òut qu'espìe endarrèr, e que vadó ua estatua de sau ».

Aqueth espiar endarrèr de la hemna d'Òut que revèla degrèus e un interès conservat entad aqueth lòc maladit. Aqueth estat d'esperit n'agrada pas a Diu e qu'ac hè saber en transformant lo son còs n'estatua de sau, l'imatge de l'esterilitat espirituaual absoluta.

Gen.19:27 : « Abraam que's llevè de bon matin, entà anar au lòc on s'èra tienut en preséncia de YaHWÉH ».

Ignorant lo drama qui s'ei complit, Abraam que vien au casso de Mamré aquí on a arcuelhut los sons tres visitaires.

Gen.19:28 : « Que portè los sons espiairs deu costat de Sodome e de Gomorrhe, e sus tot lo territòri de la plana ; e aquí, que vedó se llevar de la tèrra un hum, com lo hum d'un hornàs ».

La montanha qu'ei un excellent observatòri . Hautor on se tròba, Abraam que domina la region e que sap on se tròba la vath de Sodome e Gomorrhe. Si lo sòu deu lòc ei enquèra un brasèr incandescent, en hautor que's lhèva un hum acre provocat peu sofre e per la consumacion de tots los materiaus amassats dens ua vila per l'òmi. Lo lòc qu'ei condemnat a l'esterilitat dinc au cap deu monde . Que s'i tròba que ròcs, de las pèiras, de las pèiras de sofre, e de la sau, hèra sau qui favoriza l'esterilitat deu sòu.

Gen.19:29 : « Quan Diu destruí las vilas de la plana, que's sovienó d'Abraam ; e que hasó escapar Òut deu miei deu desastre, peu quau tresvirè las vilas on Òut avèva establìt la soa demora ».

Aquera precision qu'ei importanta pr'amor que'ns revèla que Diu a sauvat Òut unicament entà èste agradiu a Abraam lo son fidèu servidor. N'avèva pas donc pas cessat de l'arcastar la soa causida entà la vath que prospèra e las soas vilas corrompudas. E açò que confirma qu'estó efectivament sauvat deu sòrt coneishut per Sodome com « un tison desarrigat deu huec » sia, d'extrèma justessa.

Gen.19:30 : « Òut que quitè Tsoar entà la hautor, e que's fixè sus la montanha, dab las soas duas hilhas, pr'amor que cranhè de demorar a Tsoar. Qu'abitè dens ua cauna, eth e las soas duas hilhas ».

La necessitat de la separacion qu'apareish adara clarament a Òut . E qu'ei eth qui decideish de non pas demorar a Tsoar qui, maugrat que « petita » ce èra tanben poblada de gents corrompudas e pecaires davant Diu. Au son torn, que ganha la montanha e luenh de tot confòrt qu'abita dab las soas duas hilhas ua cauna sia, un acès segur naturau auhèr per la creacion de Diu.

Gen.19:31 : « l'ainada que ditz a la mei joena : Lo noste pair qu'ei vielh ; e n'i a pas pas òmi dens la contrada, entà vièner cap tà nosautas, segon l'usatge de tots los país ».

N'i a pas arren d'escabrós dens las iniciativas presas per las duas hilhas de Lòt. La lor motivacion qu'ei justificada e aprovada per Diu pr'amor qu'ageishen en vista de balhar ua posteritat au lor pair. Shens aquera motivacion l'iniciativa que seré incestuosa .

Gen.19:32 : « Viens, que hèm béver vin au noste pair, e que cocam dab eth, entà que conservàvam la raça deu noste pair ».

Gen.19:33 : « Elles que hasón donc béver vin au lor pair aquera nueit ; e l'ainada qu'anè cocar dab lo son pair : ne s'apercebó pas ni quan se coquè, ni quan se llevè ».

Gen.19:34 : « L'endedia, l'ainada que ditz a la mei joena : Aquí, qu'èi cocat la nueit darrèra dab lo men pair ; hèm-lo béver vin enquèra aquera nueit, e que va cocar dab eth, entà que conservàvam la raça deu noste pair ».

Gen.19:35 : « Elles que hasón béver vin au lor pair enquèra aquera nueit ; e la capdèta qu'anè cocar dab eth : ne s'apercebó pas ni quan se coquè, ni quan se llevè ».

L'inconsciéncia totau d'Òut dens aquera accion que balha a la desmarcha l'imatge de l'inseminacion artificiau aplicada entaus animaues e los èstes umans en lo noste temps finau. N'i a pas la mendre recèrca de plaser e la causa n'ei pas mei escandalosa que l'acoplament deus hrairs e de las sòrs de la debuta de l'umanitat.

Gen.19:36 : « las duas hilhas de Lòt que vadón barris deu lor pair ».

Que's relhèva en çò d'aqueras duas hilhas de Lòt de las qualitats excepcionaus d'abnegacion au profieit de l'aunor deu lor pair. En dròllas mairs que van llevar solas lo lor mainatge, oficiaument shens pair e que renóncian atau a préner un marit, un espós, un companh.

Gen.19:37 : « l'ainada qu'enfantè un hilh, qui aperè nom de Moab : qu'ei lo pair deus moabitas, dinc ad aqueth dia ».

Gen.19:38 : « la mei joena qu'enfantè tanben un hilh, qui aperè nom de Ben Ammi: qu'ei lo pair deus Ammonites, dinc ad aqueth dia ».

Que's tròba, dens la profecia de Daniel 11:41, la mencion deus descendents deus dus hilhs : « Qu'entrarà dens lo mei beròi deus país, e mantun que sucombirà ; mes Édom, Moab, e los principaus

deus mainatges d'Ammon que seràn desliurats de la soa man ». Un ligam carnau e espirituaü qu'unirà donc aqueths descendents a l'Israèl fondat sus Abraam, rasic après Héber deu pòble ebrèu. Mes aqueras rasics comunas que van excitar las bregas e dreçar aqueths descendents contra la nacion Israèl. Dens Sophonie 2:8 e 9, Diu que profetiza malaürs entà Moab e los mainatges d'Ammon : « Qu'èi entenut las injúrias de Moab e los otratges deus mainatges d'Ammon, quan insultavan lo men pòble e que's lhevavan dab arrogància contra las soas frontèras . Qu'ei pr'amor d'aquò que, be soi viu ! dit l'Etèrne de las armadas, lo Diu d'Israèl, Moab que serà com Sodome, e los mainatges d'Ammon com Gomorrhe, un lòc cobèrt de romècs, ua mina de sau, un desèrt entà tostemps; la rèsta deu men pòble que'us pilharà, la rèsta de la mea nacion que'us possedirà ».

Açò que pròva que la benediccion de Diu èra plan unicament sus Abraam e qu'ei pas estada partatjada peus sons hrais vaduts deu medish pair, Térach. Si Òut a podut profieitar de l'exemple d'Abraam, ne serà pas lo cas de la soa descendéncia vaduda de las soas duas hilhas.

Genèsi 20

La separacion per l'estatut de profèta de Diu

Renouvellant l'experiéncia viscuda dab Faraon raportada dens Genèsi 12, Abraam que presenta la soa hemna Sarah com la soa sòr a Abimélec, rei de Guérar (Actuaü Palestina prè de Gazà). Un còp de mei, la reaccion de Diu qui ac puneish que'u hè descobrir que lo marit de Sarah ei lo son profèta. La poténcia e la cranhença d'Abraam que s'espandeishen atau dens tota la region .

Genèsi 21

La separacion deu legitime e de l'illegitime

La separacion peu sacrifici de çò qui s'aima

Gen.21:1 : « E YaHWÉH que visitè Sarah com avèva dit, e YaHWÉH que hasó a Sarah com n'avèva parlat. »

Dens aquera visitacion, Diu que met fin a la longa esterilitat de Sarah .

Gen.21:2 : « E Sara que concebó, e qu'enfantè a Abraam un hilh dens la soa vielhessa, au temps fixat dont Diu l'avèva parlat. »

Esa.55:11 qu'ac confirma : « Atau que n'ei de la mea paraula, qui sòrt de la mea boca : ne torna pas pas a jo shens efèit, shens aver executat la mea volontat e complit las meas intencions » ; la promessa hèita a Abraam qu'ei tienuda, lo verset qu'ei donc justificat. Aqueth hilh que vien au monde après que Diu aït anonciat la soa neishença. La Bíblia la presenta com lo « hius de la promessa », çò que hèit d'Isaac un que caracteriza profetic deu « Hius de Diu » messianic : Jèsus.

Gen.21:3 : « E Abraam qu'aperè lo nom deu son hilh qui l'èra neishut, qui Sarah l'avèva enfantat, Isaac. »

Lo nom Isaac que significa : que rid . Abraam e Sarah qu'an tots las duas riduda en entenent Diu anonciar lo lor futur hilh. Si l'arríder de gai ei positiu, n'ei pas lo cas de l'arríder trufandèr . En hèit, los dus espós qu'an avut la medisha reaccion estant victimas deus prejudjats umans. Pr'amor que ridèn a la pensada de las reaccions umanas deu lor entorn. Despuish lo deluvi, lo temps de vita que s'ei hèra acorcit e entaus umans, l'atge de 100 ans que mèrca la vielhessa avançada ; aquera on s'espèra drin de causas de la vita. Mes l'atge ne vòu pas arren díser dens l'encastre d'ua relacion dab lo Diu creator qui fixa los limits de tota causa. E Abraam qu'ac descobreish dens la soa experiéncia e que recep, per Diu, riquesa, aonor, e paternitat, aqueth còp, que legitima .

Gen.21:4 : « E Abraam circoncit Isaac, lo son hilh, a l'atge d'ueit dias, com Diu que l'ac avèva comandat . »

Au son torn, lo hilh legitime qu'ei circoncis . L'ordi de Diu qu'ei aubedit .

Gen.21:5 : « E Abraam qu'èra atjat de cent ans quan Isaac, lo son hilh, que'u neishó . »

La causa qu'ei remarcabla, mes pas si la se compara a las nòrmas antédiluviennes.

Gen.21:6 : « E Sarah que ditz : Dieu que m'a balhat lòc de ríder ; quau que sia que l'entenerà que riderà dab jo. »

Sarah que tròba la situacion arridedera pr'amor qu'ei umana e victima deus prejudjats umans. Mes aquera enveja d'arríder tradusit tanben un gai inesperat. Com Abraam lo son espós, qu'obtien la possibilitat d'enfantar a un atge on la causa ei pas mei imaginabla suu plan de la normalitat umana.

Gen.21:7 : « E que ditz : Qui avosse dit a Abraam : Sara e aleitarà hius ? Pr'amor que l'èi enfantat un hilh dens la soa vielhessa. »

La causa qu'ei reaument excepcionau e entièrament miraculosa. En espiant aqueras paraulas de Sarah sus un plan profetic, que podem véder en Isaac, lo hilh qui profetiza l'aliança navèra en Crist, mentre qu'Ismaël profetiza lo hilh de la prumèra aliança. Peu son refús deu Crist Jèsus, aqueth hilh naturau vadut segon la carn peu signe de la circoncision que serà regetat per Diu au profieit deu hilh crestian seleccionat peu mejan de la fe. Com Isaac, lo Crist fondator de l'aliança navèra que va nèisher miraculosament entà revelar e representar Diu devath ua aparéncia umana. A l'opausat, Ismaël qu'ei concebut unicament sus basas carnaus e ententas estrictament umanas.

Gen.21:8 : « E lo mainatge que creishó, e qu'estó destetat ; e Abraam que hasó ua taulejada grana lo dia on Isaac esté destetat. »

Lo nenet aleitat a la popa que va vèder adolescent, e entau pair Abraam, que s'obreish un avièner plen de promessa e de bonaür qui hesteja gaujosament.

Gen.21:9 : « E Sara que viu ríder lo hilh d'Agar, l'egipciana, qui avèva enfantat a Abraam ; e que ditz a Abraam : »

Décidément, l'arríder que pren ua plaça grana dens la vita deu coble benesit . L'aversion e la gelosia d'Ismaël de cap a Isaac, lo hilh que legitima, lo conduit a ríder en se trufant d'eth. Entà Sarah, lo limit deu suportable qu'ei atenhuda : après las trufandisas de la mair que vienon las deu hilh ; çò que n'ei tròp .

Gen.21:10 : « Çaça aquera serviciu e lo son hilh ; pr'amor que lo hilh d'aquera serviciu eretarà pas dab lo men hilh, dab Isaac. »

Que's pòt comprèner l'exasperacion de Sarah mes qu'espia dab jo mei haut. Sarah que profetiza l'indignitat de la prumèra aliança qui eretarà pas dab los elegits de la novèla, basada, era, sus la fe en la justícia deu Crist Jèsus.

Gen.21:11 : « E aquò qu'estó plan maishant aus uelhs d'Abraam, pr'amor deu son hilh. »

Abraam ne reageish pas com Sarah pr'amor que los sons sentiments se partatjan enter los sons dus hilhs. La neishença d'Isaac n'elimina pas las 14 annadas d'afeccion qui ac ligan a Ismaël.

Gen.21:12 : « E Diu dit a Abraam : Qué aquò ne sia pas maishant aus tons uelhs pr'amor deu mainatge, e pr'amor de la toa serviciu. Dens tot çò qui Sarah t'a dit, qu'escota la soa votz : pr'amor qu'en Isaac te serà aperada ua semença. »

Dens aqueth messatge, Diu que prepara Abraam a acceptar l'aluenhament d'Ismaël, lo son hilh ainat. Aquera separacion qu'ei dens lo projècte profetic de Diu ; puishque profetiza la mauescaduda de l'anciana aliança mosaïca. En consolacion, en Isaac, Que va multiplicar la soa descendéncia. E lo compliment d'aquera paraula divina que's harà per l'instauracion de l'aliança navèra on las « elegits » que seràn « aperats » peu messatge de l'Evangèli èterne de Diu en Jèsus-Crist.

Atau, paradoxaument, Isaac, que serà patriarca de l'anciana aliança e qu'ei sustot en Jacob, lo son hilh qui segon la carn e lo signe de la circoncision, l'Israël de Diu que serà establí sus sons fondaments . Mes la paradoxa que tien en çò qui aqueth quitament Isaac que profetiza unicament leçons tà çò de l'aliança navèra en Crist.

Gen.21:13 : « E que harèi tanben vèder ua nacion lo hilh de la serviciu, pr'amor qu'ei la toa semença. »

Ismaël qu'ei lo patriarca de nombrós pòbles deu mejan-orient . Dinc a que lo Crist paraísse entau son ministèri terrèstre salvateur, la legitimitat espiuau qu'apartienè unicament aus descendents d'aqueths dus hilhs d'Abraam. Lo monde occidentau que vivè dens las multiplas fòrmas deu paganisme, ignorant l'existéncia deu gran Diu creator.

Gen.21:14 : « E Abraam que's lhevè de bon matin, e que prenó pan e ua otra d'aiga, e que'us balhè a Agar, los metent sus la soa espatla, e que'u balhè lo mainatge, e que la renviè . E que's hasó enlà, e qu'errè-dens lo desèrt de Beër Shéba . »

L'intervencion de Diu qu'a tranquillizat Abraam . Que sap que Diu eth medish que va velhar sus Agar e Ismaël e que consent a se separar d'eths, pr'amor que hè hidança a Diu entà los protegir e los guidar. Pr'amor qu'a eth medish estat protegit e guidat fins aquí per Lui.

Gen.21:15 : « E l'aiga de l'otra estant estarida, que getè lo mainatge devath un deus arbrisseaux, »

Dens lo desèrt de Beër-Shéba, l'aiga emportada qu'ei lèu consumida e shens aiga, Agar ne ved pas que la mort com sortida finau entà la soa facheuse situacion.

Gen.21:16 : « que's hasó enlà e que s'assetè cara e cara, a ua portada d'arc ; pr'amor que disè : Qué vegi pas se morir lo mainatge. E que s'assetè cara e cara, e que lhevè la soa votz e que plorè . »

Dens aquera situacion extrèma, entau segond còp, Agar que vèrsa los sons plors davant la fàcia de Diu .

Gen.21:17 : « E Diu qu'entenó la votz deu mainatge, e l'Anjo de Diu qu'aperè cèus Agar, e que'u digó : Qué as, Agar ? Ne cranhes pas pas, pr'amor que Diu a entenut la votz deu mainatge, aquí on ei. »

E entau segond còp, Diu qu'intervien e que'u parla entà la rassegar.

Gen.21:18 : « Lhèva't, que relhèva lo mainatge e pren-ac de la toa man ; pr'amor qu'ac harèi vèder ua nacion grana. »

Qu'ac rapèri, lo mainatge Ismaël qu'ei un adolescent atjat de 15 a 17 ans, mes ne n'ei pas mensh un mainatge somés a la soa mair Agar e las duas n'an pas mei aiga a béver. Dieu que vòu que sostiénia lo son hilh pr'amor qu'un destin poderós l'ei reservat.

Gen.21:19 : « E Diu que l'obrí los uelhs, e que vedó un potz d'aiga ; e qu'anè e que pleè d'aiga l'otra, e que hasó béver lo mainatge. »

Hrut d'un miracle o pas, aqueth potz d'aiga qu'apareish au moment necessari entà tornar a Agar e lo son hilh lo gost de viver. E que deven la lor vita au poderós Creator qui obreish o que barra la vision e l'intelligéncia de las causas.

Gen.21:20 : « E Diu qu'estó dab lo mainatge, e que creishó, e qu'abitè dens lo desèrt e que vadó tiraire d'arc . »

Lo desèrt n'èra pas donc pas vueita puishqu'Ismaël caçava animaus que tuava dab lo son arc entà los minjar.

Gen.21:21 : « E qu'abitè dens lo desèrt de Paran ; e la soa mair que'u prenó ua hemna deu país d'Egipte . »

Lo ligam qu'entra los Ismaélites e los egipcians que va donc s'ahortir e dens lo temps, la rivalitat d'Ismaël de cap a Isaac que's va amplificar dinc a'n har enemics naturaues permanents.

Gen.21:22 : « E qu'arribè, dens aqueth temps, qui Abimélec, e Picol, cap de la soa armada, que parlèn a Abraam, disent ; Dieu qu'ei dab tu en tot çò qui hès. »

Las experiéncias provocadas per la presentacion de Sarah com estant la soa sòr, causas relatadas dens Gen.20, qu'an après a Abimélec qui Abraam èra lo profèta de Diu. Qu'ei adara cranhut e cranhut.

Gen.21:23 : « E adara, jura'm ací, per Diu, qui agiràs pas faussament ni de cap a jo, ni de cap aus mens mainatges, ni de cap aus mens arrèrhilhs: segon la bontat dont èi usat de cap a tu , qu'agiràs de cap a jo e de cap au país dens lo quau as sejoarnat. »

Abimélec ne vòu pas mei estar victima de las rusas d'Abraam e que desira obtièner d'aqueste deus engatjaments fèrmes e resoluts d'aliança pacifica.

Gen.21:24 : « E Abraam que ditz : Qu'ac jurarèi . »

Abraam n'a pas nada maishanta intencion de cap a Abimélec e que pòt atau balhar lo son acòrd entad aqueth pacte.

Gen.21:25 : « E Abraam que reprenó Abimélec pr'amor d'un potz d'aiga dont los servidors d'Abimélec s'èran apoderats per fòrça. »

Gen.21:26 : « E Abimélec que ditz : Ne sabi pas qui a hèit aquera causa, e tanben ne'm n'as pas avertit, e jo , ne n'èi pas entenut parlar qu'uei. »

Gen.21:27 : « E Abraam que prenó menut e gròs bestiar, e qu'ac balhè a Abimélec, e que hasón aliança, eths dus. »

Gen.21:28 : « E Abraam que metó a despart de sèt joenas aulhas deu tropèth ; »

La causida hèita per Abraam de « sèt aulhas » que hè pròva deu son ligam dab lo Diu creator qui vòu atau associar a la soa òbra. Abraam que s'ei installat dens un país estrangèr mes que vòu que lo hrut deu son tribalh demora la soa propietat.

Gen.21:29 : « e Abimélec que ditz a Abraam : Qué aqueths sèt joens aulhas qui as metudas a despart ? »

Gen.21:30 : « E que responó : Qu'ei que preneràs de la mea man aqueths sèt joens aulhas, entà me servir de testimoniage qui èi cavat aqueth potz. »

Gen.21:31 : « Qu'ei pr'amor d'aquò que s'aperè aqueth lòc Beër-Shéba, pr'amor qu'i jurèn, los dus. »

Lo potz deu litigi qu'a rebut entà nom lo mot « shéba » qui ei la rasic de la chifra « sèt » en ebrèu, e que's retròba dens lo mot « schabbat » qui designa lo setau dia, lo noste dissabte santificat au repaus setmanèr per Diu despuish la debuta de la soa creacion terrèstra. Entà conservar lo sovièner d'aquera aliança, lo potz qu'estó atau aperat « lo potz deus sèt ».

Gen.21:32 : « E que hasón-aliança a Beër Shéba . E Abimélec que's lhevè, e Picol, cap de la soa armada, e que tornèn au país deus Philistins . »

Gen.21:33 : « E Abraam que plantè un tamarisc a Beër-Shéba ; e aquí qu'invoquè lo nom de YaHWÉH, lo Diu d'eternitat. »

Gen.21:34 : « E Abraam que sejoarnè longtemps dens lo país deus Philistins . »

Diu qu'avèva organizat entau son servidor de las condicions de patz e de tranquillitat.

Genèsi 22

La separacion deu pair e deu hilh unic sacrificat

Aqueth capítol 22 presenta lo tèma profetic deu Crist auhèrt en sacrifici per Diu en Pair. Que met en scèna lo principi deu salut preparat dens lo secret per Diu autanlèu l'origina de la soa decision de crear en fàcia d'eth deus cara e cara liures, intelligents e autonòmes. Aqueth sacrifici que serà lo prèmi a pagar entà obtiéner un retorn d'amor de las parts de las soas creaturas. Los elegits que seràn los qui auràn responut a l'espèra de Diu en tota libertat de causida.

Gen.22:1 : « Après aqueras causas, Diu que metó Abraam a l'espròva, e que'u digó : Abraam ! E que responó : M'aquí ! »

Abraam qu'ei plan aubedissent de cap a Diu, mes dinc on pòt anar aquera aubedissença ? Dieu que coneish dejà la responsa, mes Abraam que deu deishar darrèr eth, en testimoniatge entà tots los elegits, ua pròva concrèta de la soa aubedissença exemplara qui ac hè autan digna de l'amor deu son Diu qui hè d'eth lo patriarca dont la posteritat serà sublimada per la neishença deu Crist Jèsus.

Gen.22:2 : « Diu dit : Pren lo ton hilh, la toa unica, lo qui aimas, Isaac ; hè-te enlà au país de Morija, e aquí auhereish-ac en olocaust sus l'ua de las montanhas qui't dirèi. »

Diu qu'apièja voluntàriament sus çò qui hèit mau, au limit deu suportable entad aqueth vielh òmi de mei de cent ans. Dieu que l'a acordat per miracle lo gai d'aver un hilh vadut d'eth e de Sarah la soa esposa que legitima . Tanben, ce va amagar au son entorn la demanda incredibla de Diu : « Auhèrta lo ton hilh unic en sacrifici ». E la responsa positiva d'Abraam qu'aurà entà l'umanitat entièra de las consequéncias etèrnas . Pr'amor que, après qu'Abraam aurà consentit a auherir lo son hilh, Diu eth medish ne poirà pas mei renonciar au son projècte salvateur ; si avó podut considerar d'i renonciar.

Que relhevam l'interès de la precision : « sus l'ua de las montanhas qui't dirèi ». Aqueth lòc precis qu'ei programat entà i recéber la sang deu Crist.

Gen.22:3 : « Abraam que's lhevè de bon matin, sella lo son ase, e que prenó dab eth dus servidors e lo son hilh Isaac. Que henó de la husta entà l'olocaust, e que partí entà anar au lòc qui Diu l'avèva dit. »

Abraam qu'a resolut d'aubedir ad aquera otrança e la mort dens l'amna, qu'organiza la preparacion de la cerimonia sagnosa ordenada per Diu .

Gen.22:4 : « lo tresau dia, Abraam, lhevant los uelhs, que viu lo lòc de luenh. »

Lo país de Morija qu'ei a tres dias de marcha deu lòc on resideish.

Gen.22:5 : « E Abraam que ditz aus sons servidors : Demoratz ací dab l'ase ; jo e lo gojat, qu'anaram fins aquí entà adorar, e que tornaram au prè de vosauts. »

L'accion terribla qui s'aprèsta a cométer n'a pas besonh testimònis . Que's separa donc deus sons dus servidors qui deuràn esperar lo son retorn.

Gen.22:6 : « Abraam que prenó la husta entà l'olocaust, qu'ac carguè suu son hilh Isaac, e que portè dens la soa man lo huec e lo cotèth. E que marchèn tots dus amassa. »

Dens aquera scèna profetica, tot parièr com Crist deurà transportar lo pesuc « patibulum » suu quau los sons punhets seràn claverats, Isaac qu'ei cargat de la husta qui, enflamat, que va consumir lo son còs sacrificat.

Gen.22:7 : « Alavetz Isaac, parlant a Abraam, lo son pair, dit : Lo men pair ! E que responó : M'aquí, lo men hilh ! Isaac que reprenó : Aquí lo huec e la lenha ; mes on ei l'anhèth entà l'olocaust ? »

Isaac qu'a assistit a de nombrós sacrificis religiós e qu'a plan rason d'èste estonat per l'absence de l'animau qui deu estar sacrificat.

Gen.22:8 : « Abraam que responó : Lo men hilh, Diu que recorrerà eth medish de l'anhèth entà l'olocaust. E que marchèn tots dus amassa. »

Aquera responsa d'Abraam qu'estó dirèctament inspirada per Diu pr'amor que profetiza magnificament l'enòrme sacrifici qui Diu va consentir en s'auherint a la crucifixion dens ua carn umana, provedint atau au besonh deus elegits peccaires d'un Sauvaire eficaç e juste dens la perfeccion divina. Mes Abraam, eth, ne ved pas aqueth aviéner salvateur, aqueth ròtle deu Crist Sauvaire profetizat per l'animau sacrificat a YaHWÉH, lo totpoderós Diu creator. Entà eth, aquera responsa que'u permet simplement de ganhar temps, tant qu'espia dab orror lo crimi qui va dever cométer.

Gen.22:9 : « Quan estón arribats au lòc qui Diu l'avèva dit, Abraam qu'i lhevè un autar, e que recaptè la husta . Que liguè lo son hilh Isaac, e qu'ac metó sus l'autar, per-dessús la husta. »

Ailàs entà Abraam davant l'autar, n'i a pas mei mejan d'amagar a Isaac qu'ei eth qui va èste l'aulha deu sacrifici. Si lo pair Abraam s'ei mostrat que sublima dens aquera acceptacion hòra nòrma, lo

comportament docile d'Isaac qu'ei a l'imatge de çò qui serà en lo son temps Jèsus-Crist : sublime dens la soa aubedissença e la soa abnegacion.

Gen.22:10 : « Puish Abraam expandí la man, e que prenó lo cotèth, entà còhtrençar lo son hilh. »

Nòta qu'entà reagir, Diu qu'espèra la tota darrèra extremitat de l'espròva entà balhar au testimoniatge deus sons elegits, ua reau valor e autenticitat. Lo « cotèth en man » ; ne demora pas mei qu'a còhtrençar Isaac com las nombrosas aulhas dejà sacrificadas.

Gen.22:11 : « Alavetz l'anjo de YaHWÉH l'aperè deus cèus, e que digó : Abraam ! Abraam ! E que responó : M'aquí ! »

La demostracion de la fe aubedissenta d'Abraam qu'ei hèita e perfèitament realizada. Dieu que met un tèrme a l'espròva deu vielh e la deu son hilh autan digne d'eth e deu son amor.

Relhèva'c, cada còp qu'ei aperat per Diu o peu son hilh, Abraam que respon tostemps en disent : « M'aquí ». Aquera responsa espontànèa qui chorra d'eth que hè pròva de la soa natura generosa e obèrta de cap au son vienent. En mei, que trenca dab l'actitud de l'Adam pres en situacion de pecat qui s'amagava de Diu, au punt qui Diu èra obligat de'u dísar : « On és ? ».

Gen.22:12 : « l'anjo dit : N'avança pas la toa man suu mainatge, e ne'u hès pas arren ; pr'amor que sabi adara que cranhes Diu, e que m'as pas refusat lo ton hilh, la toa unica. »

Dab la demostracion de la soa fe fidèla e aubedissenta, Abraam que pòt estar aus uelhs de tots, e dinc au cap deu monde, èste mostrat en modèl de la vertadèra fe, per Diu, dinc a la venguda deu Crist qui l'incarnarà au son torn dens la perfeccion divina. Qu'ei en aqueth modèl d'aubedissença complida qui Abraam vad lo pair espiutau deus vertaders credents sauvats per la sang versada per Jèsus-Crist. Dens aquera experiéncia, Abraam que vien de jogar lo ròtle de Diu lo Pair qui va auherir en sacrifici reau e mortau, lo son hilh unic nommat Jèsus de Nazaret.

Gen.22:13 : « Abraam que lhevè los uelhs, e que vedó darrèr eth un marro retienut dens un bruishon peus còrns ; e Abraam qu'anè préner lo marro, e que l'auherí en olocaust en plaça deu son hilh . »

A aqueth moment, Abraam que pòt realisar que la soa responsa a Isaac, « lo men hilh, Diu se pourvoiera eth medish de l'anhèth entà l'olocaust », que l'èra estada inspirada per Diu, pr'amor que « lo anhèth », en hèit, « lo marro joen », qu'ei plan « aprovedit » per Diu e auhèrt per eth. Relhèva qui los animaús sacrificats a YaHWÉH son tostemps mascles pr'amor de la responsabilitat e la dominacion balhadas a l'òmi, l'Adam masclè. Lo Crist rédempteur que serà, eth tanben, deu sèxe masculin.

Gen.22:14 : « Abraam que balhè ad aqueth lòc lo nom de YaHWÉH Jiré. Qu'ei pr'amor d'aquò que's ditz uei : A la montanha de YaHWÉH que serà vist . »

Lo nom « YaHWÉH Jiré » que significa : YaHWÉH que serà vist . L'adopcion d'aqueth nom qu'ei ua vertadèra profecia qui anóncia que dens lo país de Morija, lo gran Diu invisible qui inspira la paur e la cranhença que serà vist devath ua aparéncia umana mensh redobtabla, entà portar e obtièner lo salut deus elegits. E l'origina d'aquera nominacion, l'auhèrta d'Isaac en sacrifici, que confirma lo ministèri terrèstre de « l'Anhèth de Diu qui tira los pecats deu monde ». Coneishent l'interès de Diu entau son respècte deus tipés e modèls reproduits e repetits, qu'ei probable e quasi certan qu'Abraam aït auhèrt lo son sacrifici suu lòc medish on, 19 sègles mei tard, Jèsus que va èste crucificat sia, au pè deu mont Golgotha, en dehòra de Jerusalèm, la vila, entà un temps solament, senta.

Gen.22:15 : « l'anjo de YaHWÉH qu'aperè un segond còp Abraam deus cèus, »

Aquera espròva terribla que serà la darrèra qui aurà a patir Abraam. Dieu qu'a trobat en eth lo digne patriarca que modèla fe aubedissenta, e que l'ac hè saber.

Gen.22:16 : « e dit : Qu'ac juri per jo medish, paraula de YaHWÉH ! Pr'amor que tu as que hèi aquò, e qu'as pas refusat lo ton hilh, la toa unica, »

Diu qu'apiège sus aqueths mots « lo ton hilh, la toa unica », pr'amor que profetizen lo son futur sacrifici en Jèsus-Crist segon Jean 3:16 : « Diu qu'a tant aimat lo monde, qui a balhat lo son Hilh unic, entà que quau que sia que cred en eth ne peresca pas, mes qu'aja la vita etèrna ».

Gen.22:17 : « que't benedirèi e que multiplicarèi la toa posteritat, com las estelas deu cèu e com lo sable qui ei suu bòrd de la mar; e la toa posteritat que possedirà la pòrta deus sons enemics . »

Atencion ! La benediccion d'Abraam ne s'ereta pas, qu'ei entad eth sol e cada òmi o hemna de la soa descendéncia que deurà, au son torn, meritar la benediccion de Diu. Pr'amor que Diu lo promet ua posteritat nombrosa mes au demiei d'aquera posteritat, sols los elegits qui agiràn dab la medisha fidelitat e la medisha aubedissença que seràn benedits per Diu . Que pòdes alavetz mesurar tota l'ignorància espiutau deus judius qui reivindicavan grandosament èste deus hilhs d'Abraam donc hius qui meritavan l'eretatge de las soas benediccions. Jèsus que'us a desmentits en los mostrant de las pèiras e en disent que d'aqueras pèiras, Diu que pòt balhar ua posteritat a Abraam. E que'us a imputat entà pair, non Abraam, mes lo drac.

Dens la soa conquista de la tèrra de Canaan, Josué que possedirà la pòrta deus sons enemics dont la prumèra a tombar qu'estó la vila de Jéricho . En darrèrs, dab Diu, los sents elegits que possediràn

la pòrta de la darrèra enemiga : « Babylone la Grana » segon divèrs ensenhaments revelats dens l'Apocalipsi de Jèsus-Crist.

Gen.22:18 : « Totas las nacions de la tèrra que seràn benedidas en la toa posteritat, pr'amor qu'as aubedit a la mea votz. »

Que s'ageish plan de « totas las nacions de la tèrra », pr'amor que l'auhèrta deu salut en Crist ei prepausada a tots los èstes umans, de totas originas e de tots los pòbles. Mes aqueras nacions que deven tanben a Abraam lo hèit de poder descobrir los oracles divins revelats au pòble Ebrèu sortit deu país d'Egipte. Lo salut en Crist qu'ei obtienut per la dobla benediccion d'Abraam e de la soa posteritat qui representan lo pòble ebrèu e Jèsus de Nazaret sia, Jèsus-Crist.

Qu'ei desirable de plan relhevar, dens aqueth verset, la benediccion e la soa causa : l'aubedissença aprovada per Diu.

Gen.22:19 : « Abraam estant tornat cap taus sons servidors, que's lhevèn e que's hasón enlà amassa a Beer Schéba ; pr'amor qu'Abraam demorava a Beer Schéba. »

Gen.22:20 : « Après aqueras causas, que's hasó a Abraam un rapòrt, en disent: Aquí, Milca qu'a tanben enfantat hius a Nachor, lo ton hrai : »

Los versets qui segueishen qu'an entà mira de preparar lo ligam dab « Rébecca » qui va vèder l'esposa ideau causida per Diu entau fidèu e docile Isaac. Que serà presa dens la familha pròcha d'Abraam dens la descendéncia deu son hrai Nachor.

Gen.22:21 : « Uts, lo son prumèr, Buz, lo son hrai, Kemuel, pair d'Aram, »

Gen.22:22 : « Késed, Hazo, Pildasch, Jidlaph e Bethuel. »

Gen.22:23 : « Bethuel qu'a engendrat Rebecca . Que son aquí los ueit hilhs qui Milca a enfantats a Nachor, hrai d'Abraam. »

Gen.22:24 : « la soa concubina, nommada Réuma, qu'a tanben enfantat Thébach, Gaham, Tahasch e Maaca. ».

Los compliments de las promessas hèitas a Abraam

Genèsi 23 que relata la mort e l'enterrament de Sarah la soa esposa a Hébron, dens la cauna de Macpéla. Abraam que pren possession d'un lòc funerari suu sòu de Canaan en esperant que Diu balha lo país entièr a la soa descendéncia quauques 400 ans mei tard.

Puïsh, dens Gen.24, Abraam que consèrva enqüèra lo ròtle de Diu . Entà demorar separat deus pòbles locaux pagans, que va enviar lo son servidor dens un lòc aluenhat, dens la soa pròcha familha, entà trobar ua esposa entau son hilh Isaac e que van deishar Diu causir a la lor plaça. De la medisha faïçon, Diu que va seleccionar los elegits qui van constituïr l'esposa deu Crist, lo Hilh de Diu. Dens aquera seleccion, l'òmi n'ei pas entad arren pr'amor que l'iniciativa e lo jutjament qu'apartienon a Diu . La causida de Diu qu'ei perfèita, complit e eficaç, a l'imatge de Rébecca l'esposa causida, qu'asimanta, intelligent e beròja de figura, e sustot, espiritua e fidèla ; la pèrta qui tots los òmis espirituaus qui vòlen préner hemna que deurèn recercar.

Jacob e Esaü

Mei tard, segon Gen.25, Rébecca qu'ei originaument esterila com abans era, Saraï l'esposa d'Abram. Aquera esterilitat partajada qu'ei devuda au hèit qui las duas hemnas van portar la posteritat

benesida dinc au Crist qui serà eth medish format per Diu dens lo vente d'ua gojata verge aperada Marie. Sòrta, lo linhatge deu projècte salvateur de Diu qu'ei mercada per la soa accion miraculosa . Sofrent d'aquera esterilitat naturau Rébecca que n'apèra a YaHWÉH e qu'obtien d'eth, dus bessons qui's baten dens lo son vente. Inquièta, qu'interroga Diu sus aquera causa : « E YaHWÉH que'u ditz : Duas nacions que son dens lo ton vente, e dus pòbles que's separaràn a la sortida de las toas entralhas ; un d'aqueths pòbles que serà mei hòrt que l'autre, e lo mei gran que serà assujetti au mei petit. » Elle que met au monde dus bessons . Pr'amor de la soa intensa pilositat, e qu'èra entièrament « ros », d'on lo nom « Edom » balhat a la soa posteritat, l'ainat qu'ei nommat « Esaü », nom qui significa « pelut ». Lo benjamin qu'ei aperat « Jacob », nom qui significa : « Enganaire ». Dejà los dus noms que profetizan los lors destins . « Pelut » que venerà lo son dret d'aïnesse au mei joen entà un plat gostós de « ros » sia, de lentilhas rossas. Que ven aqueth dret d'aïnesse, pr'amor que'n sosestima la justa valor. En contrari absolut, l'espirituau « Enganaire » que cobeja aqueth títol qui ei pas qu'aunorific, pr'amor que la benediccion de Diu l'ei restacada. « Enganaire » qu'ei tipe d'aqueths violents qui vòlen a tota fòrça forçar lo reiaume deus cèus entà se n'apoderar e qu'ei en pensant ad eth que Jèsus a parlat aquíu sus. E en vedent aqueth zèle borint, lo còr de Diu qu'ei hèra regaudit . Tanben, rai entà « Pelut » e tant mièlher entà « Enganaire », pr'amor qu'ei eth qui vairà « Israël », per la decision de Diu. Ne't i Engana pas, Jacob n'ei pas un enganaire ordinari e qu'ei un òmi remarcable, pr'amor que nat aute exemple biblic hè pròva de la soa determinacion a obtièner la benediccion de Diu, e qu'ei unicament entà aténher aquera mira qu'eth « trompa ». Que podem donc tots l'imitar e lo cèu fidèu que'n serà regaudit . Deu son costat, Esaü qu'aurà entà descendéncia lo pòble d'« Edom », nom qui significa « roi », de medisha rasic e sens qui Adam, aqueth pòble que serà un adversari d'Israël com la profecia divina l'a anonciat.

Que precisi que la color « rossa » que designa lo pecat, unicament, dens los imatges profetics deu projècte salvateur revelat per Diu e aqueth critèri que s'aplique, unicament, aus actors de las soas mesas en scèna, tau « Esau ». Aus temps tenebrós de l'Edat Mejana, que's tuava los mainatges ros tienuts entà diabolics. Qu'ei pr'amor d'aquò que, qu'ac precisi, la color rossa ne hè pas l'òmi ordinari mei pecaire que la bruna o la blonda, pr'amor que lo pecaire ei identificat per las maishantas òbras de la soa fe. Qu'ei donc unicament, en valor simbolica, qui lo « roi », color de la sang umana, qu'ei simbèu deu pecat, segon Esa.1:18 : « Vienetz e plaidegem ! dit YaHWÉH. Si los vòstes pecats son com lo cremesin, que vairàn blancs com la nèu ; si son rois com la porpra, que vairàn com la lana. » Tot parièr, dens la soa Apocalipsi, la soa Revelacion, Jèsus que restaca la color rossa aus instruments umans qui sèrven inconscientament o pas, lo drac, Satan lo prumèr pecaire de la vita creada per Diu ; exemples : lo « chivau ros » d'Apo.6:4, lo « dragon ros o roi defunt » d'Apo.12:3, e la « bèstia escarlata » d'Apo.17:3.

Adara qu'a aqueth dret d'aïnesse, Jacob que va, au son torn, viver de las experiéncias de vita qui profetizan los projèctes de Diu, com successor d'Abraam.

Qu'a quitat la soa familha per paura de la colèra deu son hrai Esaü, dab rason, segon Gen.27:24, pr'amor qu'avèva resolut d'ac tuar, seguida au détournement de la benediccion deu son pair morent, « enganat » per ua rusa sortida de l'esprit de Rébecca la soa hemna. Dens aqueth raubatòri, los dus noms deus bessons que revèlan la lor importància . Pr'amor que, lo « Tompeur » qu'utilizè ua pèth peluda entà enganar Isaac vadut òrb, se hant passar atau entau son hrai ainat naturaument « Pelut ». Las gents espirituaus que's sostienen e Rébecca que semblava mei a Jacob qui a Esaü. Dens aquera accion, Diu que contraditz la causida umana e carnau d'Isaac qui preferiva Esaü lo caçaire qui'u portava deu gibier qui apreciava. E Diu que hè obtièner lo dret d'aïnesse au qui n'ei lo mei digne : Jacob l'Enganaire.

Arribat en cò de Laban, lo son oncle aramèu hrai de Rébecca, entà tribalhar entà eth, Jacob que's pren d'amor entà Rachel la mei joena mes la mei beròja de las hilhas de Laban. Cò qu'ignòra, qu'ei que dens la soa vita reau, Diu que'u hè jogar un ròtle profetic qui deu profetizar lo son projècte salvateur. Tanben, après « sèt ans » de tribalh entà obtièner la soa hèra-aimada Rachel, Laban que l'impausa la soa hilha ainada « Léa » e que l'ac balha entà hemna . Entà obtièner e esposar Rachel, que deurà tribalhar enquèra « sèt ans » entau son oncle. Dens aquera experiéncia, « Jacob » que profetiza cò qui Diu va dever patir dens lo son projècte salvateur. Pr'amor qu'eth-tanben que va har ua prumèra aliança non que conforma au desir deu son còr, pr'amor que l'experiéncia d'un Israël carnau e nacionau ne serà pas mercada per l'escaduda e la glòria que la soa bontat merita. Las successions deus « Jutges » e deus « reis » qu'acaban tostemps mau, maugrat quauquas raras excepcions. E l'esposa desirada digna deu son amor, ne l'obtiènerà pas qu'en segonda aliança après aver demostrat lo son amor e revelat lo son plan deu salut dens lo ministèri de Jèsus-Crist ; lo son ensenhament, la soa mort, e la soa resurreccion. Relhèva maugrat que las preferéncias umanas e divinas son entièrament invertidas. La hèra-aimada de Jacob qu'ei l'esterile Rachel, mes la de Diu, qu'ei la prolifica Léa. En balhant a Jacob, en prumèr, entà hemna, Léa, Diu que hè viver au son profèta, la

decepcion qui van esprovar, tots dus, dens la lor prumèra aliança. Dens aquera experiéncia, Diu qu'anóncia que la soa prumèra aliança serà ua terribla mauescaduda. E lo reget deu Messias Jèsus peus sons descendents qu'a confirmat aqueth messatge profetic . Léa qui èra pas la hèra-aimada causida per l'espós qu'ei un imatge qui profetiza los elegits de l'aliança navèra qui, d'origina pagana, que viscón longtemps dens l'ignorància de l'existéncia deu Diu creator unic. Totun, la natura prolifica de Léa que profetizava ua aliança qui portarà hèra hruts a la glòria de Diu. E Esaïe 54:1 confirma, disent : « Regaudeish-te, estérile, tu qui enfantas pas mei ! Hè esclatar la toa alegria e lo ton gai, tu qui as pas mei dolors ! Pr'amor que los hius de la desdeishada que seràn mei nombrós que los hius de la qui ei maridada, dit YaHWÉH ». Ací la desdeishada que profetiza, per Léa, l'aliança navèra, e la qui èra maridada, per Rachel, l'anciana aliança ebraïca.

Jacob que vad Israèl

Partit d'en çò de Laban ric e que prospèra, Jacob e los qui l'apartienien que tornan en çò deu son hrair Esaü dont cranh la justa colèra vengeresse. Ua nueit, Diu que's presenta son e que combaten l'un contra l'autre dinc a l'auba. Dieu qu'ac nafra fin finau a l'anca e eth dit que s'aperarà d'ara enlà « Israèl », pr'amor qu'ei sortit vencedor en combatent Diu e los òmis. Dens aquera experiéncia, Diu qu'a volut méter en scèna, l'imatge de l'amna combatenta de Jacob dens lo son combat de la fe. Nommat per Dieu Israël, qu'obtien çò qui desirava e que recercava imperiosament : la soa benediccion per Diu. La benediccion d'Abraam en Isaac, que prenó atau fòrma per la constitucion de l'Israèl carnau qui, bastit sus Jacob vadut Israël, que vairà lèu ua nacion cranhuda, après la sortida de l'Egipte esclavagista. La gràcia de Diu avent preparat Esaü, los dus hrairs que's retròban dens la patz e lo gai.

Dab las soas duas esposas e las lors duas serviciaus, Jacob que's retròba lo pair de 12 dròlles e ua sola dròlla. Estérile a la partença com Saraï e Rébecca, mes qu'idolatra, Rachel qu'obtien de Diu dus mainatges, Jausèp l'ainat e Benjamin lo mei joen. Que's moreish en metent au monde lo son dusau mainatge. Que profetiza atau la fin de l'anciana aliança qui va cessar dab l'instauracion de la novèla basada sus la sang expiatòria de Jèsus-Crist. Mes en dusau aplicacion, aqueras circonstàncias mortaus que profetizan lo sòrt finau deus sons elegits qui seràn sauvats per la soa urosa intervencion quan torne dens lo son aspècte divin gloriós en Micaël Jèsus-Crist. Aqueth partvirament de la situacion deus darrèrs elegits qu'ei profetizat peu cambiament de nom deu mainatge qui aperat « Ben-Oni » sia, « hius de la mea dolor », per la mair morenta, qu'ei tornat nomar per Jacob, lo pair, « Benjamin » sia, « hius de dreita » (costat dret) sia, hius benesit. En confirmacion, dens Matt.25:33, Jèsus-Crist que plaçarà « las soas aulhas a la soa dreita e los bocs a la soa esquèrra ». Aqueth nom « Benjamin » qu'estó causit per Diu, unicament entau son projècte profetic, donc entà nosauts, pr'amor qu'entà Jacob avèva pas guaire sens ; e entà Diu, l'idolatra Rachel ne meritava pas lo qualificatiu de « dreita ». Aqueras causas tà çò de la fin deu monde que son desvolopadas dens las explicacions d'Apo .7:8.

Lo remirable Joseph

Dens l'istòria d'Israèl, lo ròtle qui Diu balha a Joseph qu'ac va conduir a dominar los sons hrairs qui, exasperats per la soa dominacion espiuau, qu'ac venen a mercands arabes . En Egipte, la soa aunestetat e la soa fidelitat qu'ac hèn apreciar, mes la hemna deu son mèste volent abusar d'eth, l'avent resistit, Joseph que's va retrobar en preson. Aquí, explicant sauneis, los eveniments qu'ac van conduir au mei haut grade au devath deu faraon : prumèr Visir. Aquera elevacion que pausa suu son don profetic com entà Daniel après eth. Aqueth don qu'ac hè apreciar Faraon qui'u hida Egipte. Au parat d'ua hamièra, los hrairs de Jacob que's van anar en Egipte e aquí, Joseph que's reconciliarà dab los sons maishants hrairs . Jacob e Benjamin que'us rejunheràn e qu'ei atau com los ebrèus s'installan en Egipte dens la region de Gosen.

L'Exòde e lo fidèu Moïse

Metut en esclavatge, los ebrèus que van trobar en Moïses, lo mainatge ebrèu dont lo nom significa « sauvat de las aigas », de Nil, haut e adoptat per la dròlla de Faraon, lo liberator preparat per Diu.

Mentre que las condicions deu lor esclavatge se durceishen e que s'amplifican, entà deféner un ebrèu, Moïse que tua un egipcian, e que hugeish hòra d'Egipte . Lo son viatge lo conduit a Madian, dens Arabia Saudita on viven los descendents d'Abraam e Kétura la soa segonda hemna, esposada après la mort de Sarah. Epousant Séphora, la hilha ainat deu son sògre Jethro, 40 ans mei tard, Moïse qu'encontra Diu en hant pèisher los sons tropèths cap a la montanha deu Horeb. Lo creator

que l'apareish en un bruishon incandescent qui crema mes ne's consumeish pas . Que'u revèla lo son projècte entà Israèl e que l'envia en Egipte entà guidar la sortida deu son pòble.

Dèt看 plagas que haràn besonh entà obligar Faraon a deishar partir liurament los sons preciós esclaus. Mes qu'ei la detzau qui va préner ua importància profetica de prumèr plan. Pr'amor que Diu hè se morir tots los prumèrs-vaduts d'Egipte, òmis e animaues. E lo medish dia, los ebrèus que celebran la prumèra Pâque de la lor istòria . La Pâque que profetizava la mort deu Messias Jèsus, lo « prumèr » e « l'Anhèth de Diu » pur e shens plap auhèrt en sacrifici com « l'anhèth » immolat au dia de la sortida d'Egipte. Après lo sacrifici d'Isaac demandat per Diu a Abraam, la Pâque de la sortida d'Egipte qu'ei la dusau anòncia profetica de la mort deu Messias (Untat) Jèsus sia, en tèrmes grècs, de Jèsus lo Crist. La sortida d'Egipte que s'ei complida au 14au dia deu prumèr mes de l'annada, cap au sègle 15au abans la nosta èra sia, cap a 2500 ans après lo pecat d'Eve e d'Adam. Aqueras chifras que confirman lo temps de « 400 ans » deus « quate generacions » balhat per Diu en delai aus Amoréens, abitants de la tèrra de Canaan.

L'orgulh e l'esperit rebèlle de Faraon que va desaparéisher dab la soa armada dens las aigas de la « mar roja » qui tròba atau la soa significacion, pr'amor que's torna barrar sus eths après s'estar obèrta entà permèter aus ebrèus d'entrar sus la tèrra d'Arabia Saudita, per l'extremitat sud de la peninsula egipciana. Evitant Madian, Diu que dirigeish lo son pòble peu desèrt cap au mont Sinai on lo presentarà la soa lei deus « dèt看 comandaments ». Davant lo sol vertadèr Diu, Israèl qu'ei adara ua nacion ensenhada que deu esprovar. Ad aquera fin, Moïse qu'ei aperat au près d'eth, sus la montanha deu Sinai e Diu qu'ac retien atau pendent 40 dias e nueits. Que'u remet las duas taulas de la lei gravadas deu son divin dit . Dens lo camp deu pòble ebrèu, l'abséncia perlongada de Moïse que favoriza los esperits rebèlles qui hèn pression sus Aaron e qu'acaban per lo har acceptar la honuda e lo motlatge d'un « vedèth d'aur ». Aquera experiéncia que resumeish, ad era sola, lo comportament de cap a Diu de las gents rebèllas de totas las epòcas. Lo lor refús de's sosmèter a la soa autoritat los conduit a preferir doûter de la soa existéncia. E los multiples castigs de Diu n'i càmbian pas arren. Après aqueths 40 dias e nueits d'espròva, la paur deus gigants de Canaan que condemnarà lo pòble a errar dens lo desèrt pendent 40 ans e, sols d'aquera generacion esprovada, Josué e Caleb que poiràn entrar dens la tèrra promesa auhèrta per Diu cap a 2540 despuish lo pecat d'Adam.

Los personatges de prumèr plan deu raconte de la Genèsi que son los actors d'ua mesa en scèna organizada peu Diu creator. Cadun d'eths que transmet, dens ua mira profetica o pas, ua leçon, e aquera idèa d'espectacle qu'ei estada confirmada per l'apòstol Pau qui ditz dens 1 Agacin.4:9 : « Pr'amor que Diu, çò que'm sembla, qu'a hèit de nosauts, apòstols, los darrèrs deus òmis, deus condemnats a mort en quauqua sòrta, puishqu'èm estadas en spectacle au monde, aus anjos e aus òmis. » Despuish, la messatgèra deu Senhor, Ellen G.White, qu'a escrivut lo son celèbre libe entitolat « la Tragèdia deus Sègles ». L'idèa de l'« spectacle » qu'ei donc confirmada, mes après las « vedetas, las estelas » deu sent libe, qu'ei au torn de cadun de nosauts de jogar lo son pròpi ròtle, sabent qu'ensenhats per las lors experiéncias, qu'èm plaçats dens lo dever d'imitar las lors bonas òbras, shens reproduir las lors errors. Entà nosauts, com entà Daniel (Mon Jutge qu'ei Diu), Diu rèsta « lo noste Jutge », compâtissant, cèrtas, mes « lo Jutge » qui har pas excepcion entà arrés.

L'experiéncia de l'Israèl nacionau judiu qu'ei desastrosa, mes ne l'ei pas mei que la de la fe crestiana de la nosta èra qui s'acaba dens ua apostasia generalizada. Ne's cau pas estonar d'aquera semblança, pr'amor que l'Israèl de l'anciana aliança èra pas qu'un microcòsme, un escantilh, deus èstes umans qui pòblan tota la tèrra. Qu'ei pr'amor d'aquò que la vertadèra fe i èra autan rara com dens la navèra aliança bastida suu Sauvaire e « Testimòni Fidèu » Jèsus-Crist.

Bíblia en generau

Tota la Bíblia, dictada puish inspirada per Diu aus sons servidors umans, pòrta de las leçons profeticas ; de Genèsi a Apocalipsi. Los actors causits per Diu que'ns son presentats taus com son realement dens la lor vertadèra natura. Mes entà bastir messatges profetics dens aqueth spectacle perpetuau, lo Diu creator que vad l'Organizator deus eveniments . Après la sortida d'Egipte, Diu que balha a Israèl l'aspècte liure de la soa lei celèsta pendent 300 ans, lo temps deus « jutges » qui s'acaba cap a 2840. E dens aquera libertat, lo retorn cap au pecat, qu'obliga Diu a punir « sèt còps » lo son pòble qui eth libe en darrèr aus Philistins, los lors enemics ereditaris. E « sèt còps », que suscita deus « liberators ». La Bíblia dit que, dens aquera epòca, « cadun que hasèva çò qui volèva ». E aqueth temps de totau libertat que hasó besonh entà que lo hrut portat per cadun sia revelat. Que n'ei tot parièr dens lo noste « temps de la fin ». Aqueths tres cents ans de libertat mercats peu retorn constant deus ebrèus au pecat, Diu que'ns prepausa de'us comparar dab los tres cents ans de la vita deu juste Hénoc qui'ns presenta en modèle exemplar deus sons elegits, en disent : « Hénoc que

marchè tres cents ans dab Diu, puish estó pas mei pr'amor que Diu ac prenó » ; dab eth, en ac hant entrar en prumèr dens la soa eternitat com, après eth, Moïse e Elie, e los sents ressuscitats a la mort de Jèsus, abans tots los autes elegits, dont los apòstols de Jèsus-Crist ; que seràn tots transmués o ressuscitats au darrèr dia.

Après lo deus « jutges », que vienó lo temps deus reis e aquí enquèra, Diu que balha aus sons dus prumèrs actors un ròtle profetic qui vien confirmar lo messatge de la progression deu mau cap au ben finau sia, de la nueit, o tenèbras, cap a la lutz. Qu'ei atau com aqueths dus òmis, Saül e David, que profetizan lo projècte globau deu plan deu salut preparat entaus elegits terrèstres, sia las duas fasas o duas sentas alianças successivas. Relhèva'c dab jo, David que vad rei unicament a la mort deu rei Saül, tot parièr com la mort de l'anciana aliança perpetuau permet au Crist d'instaurar la soa aliança navèra, lo son regne e la soa dominacion etèrna.

Qu'èi dejà evocat aqueth subjècte, mes qu'ac rapèri, las monarquias terrèstras n'an pas legitimitat divina pr'amor que los ebrèus an demandat a Diu d'aver un rei « com las autas nacions » terrèstras, eras, « paganas ». Çò que significa que lo modèl d'aqueths reis ei tipe de las valors satanicas e non divinas. Autant, entà Diu, lo rei qu'ei doç, umile de còr, plen d'abnegacion e de compassion, se hant lo servidor de tots, autant lo deu drac qu'ei dur, orgulhós, egoïsta e mespresós, e qu'exigeish d'èste servit per tots. Nafrat injustament peu son reget de las parts deu son pòble, Diu qu'a exauçat la soa demanda e entau son malaür, que l'a balhat un rei segon los critèris deu drac e totas las soas injustícias. D'aquí enlà, entau son pòble Israèl, mes eth sol, la reiautat qu'a obtenut la soa divina legitimitat .

La paraula verbau o escriuta qu'ei lo mejan d'escambi enter duas personas individuaus . La Bíblia qu'ei la paraula de Diu dens lo sens on entà transmèter las soas leçons a las soas creaturas terrèstras, Diu qu'a amassat testimoniats dictats o inspirats aus sons servidors ; testimoniats triats, seleccionats e regropats per eth au briu deu temps. Ne cau pas que ns'estonam en rellevant l'imperfection de la justícia establida sus la tèrra, pr'amor que copats de Diu, los òmis ne pòden pas establir la lor justícia que sus la letra de la lei. Solament, Diu nse dit per Jèsus qui « la letra carada mes l'esperit que vivifica », aquera letra. Las escrituras sentas de la Bíblia ne pòden pas donc qu'estar « testimoni » com l'indique Apo.11:3 mes en nat cas, deus « jutges ». En reconeishent que la letra de la lei ei incapabla de tornar un juste jutjament, Diu que hè aparéisher ua vertat qui pausa unicament sus la natura divina de la soa persona. Que pòt sol tornar un juste jutjament, pr'amor que la soa capacitat d'analizar las pensadas secretas de l'esperit de las soas creaturas que'u permet de conéisher las motivacions deus qui jutja, causas amagadas e ignoradas per las autas creaturas. La Bíblia ne prepausa pas donc que la basa deus testimoniats utilizats entau jutjament. Pendent los « mila ans » deu jutjament celèste, los sents elegits que van accedir a las motivacions de las amnas jutjadas. Dab Jèsus-Crist, que poirà atau tornar un jutjament perfèit hèit necessari puishque lo verdict finau estableish la longor deu temps de sofriment patit dens la segonda mort. Aquera coneishença de la motivacion reau deu copable que'ns permet de comprèner mèlher la cleméncia de Diu de cap a Caïn, lo prumèr murtrèr terrèstre. Segon lo sol testimoniats presentat en letra dens la Bíblia, Caïn qu'estó possat cap a la gelosia per la causida de Diu de benedir l'ofrenda d'Abel e de dédaigner la de Caïn, shens qu'aqueste que conéishia la rason d'aquera diferéncia qui èra espirituau e enquèra ignorada. Las causas que son atau, la vita qu'ei constituïda per d'innombrables paramètres e condicions qui Diu sol pòt identificar e jutjar en coneishença de causa. Açò que digó, la Bíblia que demora entaus òmis, lo sol libe qui presenta en letras las basas de la lei qui jutja las lors accions, en esperant qu'au cèu las lors pensadas secretas sian reveladas aus sents elegits. Solament lo ròtle de la letra ei de condemnar o jutjar l'accion. Qu'ei pr'amor d'aquò que, dens la soa Apocalipsi, Jèsus que rapèra aus òmis l'importància de las lors « òbras » e que parla rarament de la lor fe . Dens Jac.2:17, l'apòstol Jacques qu'a raperat que « shens las òbras la fe qu'ei mòrta », tanben confirmant aqueth avis, Jèsus ne parle pas qu'« òbras » bonas o maishantas engendradas per la fe. E entà èste engendradas per la fe, aqueras òbras que son exclusivament las qui la Bíblia ensenja au títol de leis divinas. Las bonas accions presadas per la glèisa catolica ne son pas presas en compte, pr'amor que son òbras de caractèr e d'inspiracion umanistas.

Au temps de la fin, la Bíblia qu'ei totaument mespresada e la societat umana que presenta un aspècte mystificateur mensongèr globalizat. Qu'ei mentre que lo mot « vertat » qui caracteriza la senta Bíblia paraula deu Diu viu, e mei largament, lo son projècte globau universau, que pren tota la soa importància . Pr'amor que lo mesprètz d'aquera unica « vertat » conduis l'umanitat a se bastir sus las mensonjas dens tots los maines relacionaus, profanes, religiós, politics o economics.

Aqueth article estant redigit lo sabat deu 14 d'Aost de 2021, doman sia, lo 15 d'Aost, en granas amassadas, las victimas enganadas per la faussa religion que van har aumenatge a la mistificacion satanica mei escaduda de la soa carrièra, despuish la soa utilizacion de la « sèrp » com mèdium en « Eden » : la soa aparicion devath l'imatge de la « verge Marie ». La vertadèra, era, n'èra pas mei

verge, puishqu'après Jèsus, qu'a enfantat hius e dròllas ; hrais e sòrs de Jèsus. Mes la mensonja qu'a la vita dura e que resisteish quitament aus melhors arguments biblics . Qué impòrta, après aqueth 15 d'Aost, ne demorà pas ad aqueth otratge, au plus, qui ueit celebracions entà irritar Diu e atisar la soa justa colèra qui tornarà tombar suus caps deus copables. Que relhevam que dens aquera aparicion, mainatges que son estats causits entà autenticar la vision de la « verge ». Que Son autant innocents com s'ac ditz e e ac pretend ? Vaduts pecaires, l'innocència que'us ei imputada a tòrt, mes ne's los pòt pas totun acusar de complicitat. La vision recebuda per aqueths mainatges qu'èra hèra reau, mes lo drac tanben qu'ei un esperit rebèlle plan reau e Jèsus-Crist que l'a consacrat hèra de las soas paraulas entà avertir los sons servidors au son subjècte. L'istòria que hè pròva deu son poder seductor enganaire qui conduseish a la « segonda mort » las soas victimas sedusidas e enganadas. L'adoracion deu drac per la glèisa catolica papau e romana qu'ei denunciada per Diu, dens aqueth verset d'Apo.13:4 : « E qu'adorèn lo dragon, pr'amor qu'avèva balhat l'autoritat a la bèstia ; qu'adorèn la bèstia, en disent : Qui ei parièr a la bèstia, e qui pòt combàter contra era ? ». En realitat, n'ei pas qu'après la fin d'aquera « adoracion » de « la bèstia » constrenhenta e persécitrice deus verdaders sents elegits de Jèsus-Crist que, dens un temps de tolerància que las circonstàncias l'an impausat, aquera adoracion que s'ei perlongada peu mejan seductor de las aparicions de la « verge » diabolica ; ua « hemna » entà remplaçar la « sèrp » après que la « sèrp » aja sedusit la « hemna » qui a sedusit lo son espós. Lo principi que demora lo medish e qu'ei tostemps tanben eficaç .

L'òra de la darrèra causida

Aqueth estudi de las revelacions divinas que s'acaba sus l'analisi deu libe de la Genèsi qui ns'a revelat qui ei Diu devath tots los sons aspèctes de caractèr. Que vienem de véder com ei resolut dens la soa exigéncia d'aubedissença de las parts de las soas creaturas en sosmetent Abram a ua espròva de fe hòra nòrma mentre qu'èra atjat de quasi cent ans ; aquera exigéncia divina n'ei pas donc mei a demostrar.

Pontuament de la darrèra causida prepausada per Diu despuish la prima 1843, e mei precisament exigida despuish lo 22 d'Octobre de 1844, l'observacion deu sabat qu'ei requerida per Diu com pròva de l'amor qui l'ei tornat peus sons verdaders sents elegits. La situacion espiritua universau que's presenta atau en ua sola question qui ei adreçada a l'ensemble deus membres de las organizacions religiòsas, crestianas, exclusivament.

La question qui tua o hèit viver eternaument

Un emperador, un rei, o un papa, ce ei abilitat e autorizat a cambiar las paraulas pronunciadas e escrivudas per Diu, o devath la soa dictada com ac hasó Moïse ?

Avent tot previst, aquera quita question, Jèsus qu'a balhat per avança la soa responsa, en disent dens Mat.5:17-18 : « Ne credetz pas que sii vienut entà abolir la lei o los profètas ; que soi vienut non entà abolir, mes entà complir. Pr'amor que, que vs'ac disi en vertat, tant que lo cèu e la tèrra ne passaràn pas pas, ne desapareisherà pas de la lei un sol iòta o un sol trèit de letra, dinc a que tot sia arribat. » Lo medish Jèsus qu'a tanben anonciat com las soas paraulas qui a ditas que'ns jutjaràn, dens Jean 12:47 a 49 : « Si quauqu'un qu'enten las meas paraulas e ne'us garda pas pas, ne soi pas jo qui lo jutge ; pr'amor que soi vienut non entà jutjar lo monde, mes entà salvar lo monde. Lo qui me regeta e qui recep pas las meas paraulas qu'a lo son jutge ; la paraula qu'èi anonciada, qu'ei era qui ac jutjarà au darrèr dia. Pr'amor qu'èi pas pas parlat de jo medish ; mes lo Pair, qui m'a enviat, que m'a prescrivut eth medish çò qui devi díser e anonciar.»

Tau qu'ei la concepcion qui Diu se hè de la soa lei. Mes Dan.7:25 qu'a revelat que l'intencion de la « cambiar » que devè aparéisher dens l'èra crestiana, en disent a perpaus deu papisme catolic roman : « Que prononciarà paraulas contra lo Plan Haut, qu'oprimirà los sents deu Plan-Haut, e qu'esperarà cambiar los temps e la lei ; e los sents que seràn liurats enter las soas mans pendent un temps, deus temps, e la mieitat d'un temps. » Un otratge qui cessarà e que saberà justament punir segon lo verset 26 qui segueish : « Puish vienerà lo jutjament, e que'u se tirarà la soa dominacion, qui serà destrusida e avalida entà tostemps. » Aqueths « temps » o annadas profeticas qu'anóncian lo son regne persécuteur complit pendent 1260 annadas, despuish 538 dinc en 1798.

Aqueth « jutjament » que's compleish en mantua fasa .

La prumèra fasa qu'ei preparatòria ; qu'ei l'òbra de la separacion e de la santificacion de la fe « adventista » instaurada per Diu despuish la prima 1843. L'adventisme qu'ei separat de las religions catolicas e protestantas . Dens Apocalipsi, aquera fasa que concerneish las epòcas « sardas, Filadèlfia e Laodicée » dens Apo.3:1-7-14.

La dusau fasa qu'ei executòria : « que'u se tirarà la soa dominacion ». Qu'ei lo retorn gloriós de Jèsus-Crist esperat entà la prima 2030. Los elegits adventistas qu'entran dens l'eternitat separats

deus rebèlles catolics, protestants e adventistas indignes qui's moreishen sus la tèrra. L'accion que's compleish sus la fin de l'epòca « Laodicée » d'Apo.3:14.

La tresau fasa qu'ei la deu jutjament deus morts descaduts, metut en accion peus elegits entrats dens lo reiaume celèste de Diu. Las victimas que son vadudas los jutges e de faïçon separada, la vita de cadun deus rebèlles qu'ei jutjada e ua senténcia finau proporcionau a la lor culpabilitat qu'ei pronunciada . Aqueras senténcias que determinan la longor deu temps deus « torments » qui provocarà l'accion de la lor « segonda mort ». Dens Apocalipsi, aqueth tèma qu'ei lo subjècte d'Apo .4 ; 11:18 e 20:4 ; açò despuish Dan.7:9-10.

En quatau, sus la fin deu setau millenari, lo sabat gran entà Diu e los sons elegits en Crist, que vien la fasa executiva de las senténcias tornadas per Crist e los sons elegits. Sus la tèrra deu pecat on son ressuscitats, los rebèlles condemnats que son avalits, « entà tostemps », per « lo huec de la segonda mort ». Dens Apocalipsi, aqueth jutjament executiu o « jutjament darrèr » qu'ei lo tèma d'Apo .20:11 a 15.

Pontuaument de la darrèra causida, que's separan definitivament duas concepcions religiósas inconciliablas, pr'amor que hèra opausadas l'ua a l'auta. Los elegits deu Crist qu'entenon la soa votz e que s'adaptan a las soas exigéncias deu temps on los parla e que'us apèra . Dens l'auta posicion, que's tròban los crestians qui segueishen de las tradicions religiosament establidas despuish sègles com si la vertat èra ua question de temps e non d'intelligéncia, de rasoament e de testimoniatge. Aqueras gents n'an pas comprés çò qui representa « l'aliança navèra » anonciada peu profèta Jérémie dens Jér.31:31 a 34 : « Aquí, los dias que vienon, dit YaHWÉH, on harèi dab l'ostau d'Israèl e l'ostau de Juda ua aliança navèra, non com l'aliança qui tractèi dab los lors pairs, lo dia on los saseishi per la man entà los har sortir deu país d'Egipte, aliança qui an violada, maugrat qu'estossi lo lor mèste, que digó YaHWÉH . Mes aquí l'aliança qui harèi dab l'ostau d'Israèl, après aqueths dias, dit YaHWÉH : Que meterèi la mea lei au laguens d'eths, que l'escriurèi dens lo lor còr ; e que serèi lo lor Diu, e que seràn lo men pòble . Aqueste n'ensenharà pas mei lo son vienent, ni aqueth lo son hrair, en disent : Coneishetz YaHWÉH ! Pr'amor que tots que'm coneisheràn, despuish lo mei petit dinc au mei gran, dit YaHWÉH ; Pr'amor que perdonarèi la lor iniquitat, e ne'm sovienerèi pas mei deu lor pecat . » Com Diu se pòt i escàder a « escrïver dens lo còr » de l'òmi l'amor de la soa senta lei, causa qui s'i èra pas escadut a obtiéner la nòrma de l'anciana aliança ? La responsa ad aquera question, e unica diferéncia de las duas alianças, que vien devath l'aspècte de la demostracion de l'amor divin complit per la mort expiatòria deu substitut Jèsus-Crist en lo quau s'ei incarnat e revelat. Solament la mort de Jèsus ei pas vienuda méter fin a l'aubedissença mes au contrari, qu'a balhat aus elegits de las rasons de's mostrar enqüèra mei aubedissents de cap au Diu capable d'aimar tanben hèra. E quan ganha lo còr de l'òmi, la mira recercada per Diu qu'ei atenhut ; qu'obtien un elegit apte e digne de partatjar la soa eternitat.

Lo darrèr messatge qui Diu t'a presentat dens aqueth obratge qu'ei lo subjècte de la separacion . Qu'ei lo punt vitau qui hè tota la diferéncia enter l'elegit e l'aperat. Dens la soa natura normau, l'òmi n'aima pas èste destorbat dens las soas costumaz e las soas concepcions de las causas. Totun, aqueth destorbament qu'ei hèit necessari puishqu'abituat a la mensonja establida, entà vàder lo son elegit, l'òmi que deu estar desarrigat e desviat entà s'adaptar a la vertat qui Diu lo mòstra. Qu'ei mentre que la separacion de dab aqueth e los qui Diu apròva pas qu'ei hèita necessària . L'elegit que deu demostrar la soa capacitat a remèter en causa concrètament las soas idèas, las soas costumaz, e los sons ligams carnaus dab èstes dont lo destin serà pas jamei la vita etèrna.

Entaus elegits, la prioritat religiòsa qu'ei verticala ; la mira qu'ei de crear un ligam solide dab lo Diu creator, qu'estó-çò au detriment de las relacions umanas. Entaus descaduts, la religion qu'ei orizontau ; que balhan prioritat au ligam establît dab los autes umans, que seré-çò au detriment de Diu.

L'adventisme deu setau dia : ua separacion, un nom, ua istòria

Los darrèrs elegits de la fe crestiana que son amassats espirituaument entà formar l'Israèl deus « 12 tribús » d'Apo.7. La lor seleccion que s'ei complida per ua seguida d'espròvas de fe basadas sus l'interès manifestat entà la paraula profetica qui anòncia dens Dan.8:14 la data 1843. Que devè mercar la represa en man per Diu deu crestianisme, fins aquí representat per la fe catolica despuish 538 e per la fe protestanta gessida deu temps de la Refòrma despuish 1170. Lo verset de Dan.8:14 qu'estó interpretat com anonciant lo retorn gloriós deu Crist, lo son aveniment qui provoquè la soa « espèra », en latin « adventus » d'on lo nom adventista qui estó balhat a l'experiéncia e los sons adèptes enter 1843 e 1844. En aparéncia, aqueth messatge ne parlava pas deu sabat, mes en aparéncia solament, pr'amor que lo retorn deu Crist va mercar l'entrada dens lo setau millenari sia, lo

gran sabat profetizat, cada setmana, peu sabat deu setau dia : lo dissabte deus judius. Ignorant aqueth ligam, los prumèrs adventistas n'an pas descobèrt l'importància que Diu balha au sabat qu'après aqueth temps d'espròva. E quan l'an comprés, los pionèrs qu'ensenhavan fèrmament la vertat deu sabat remembrada dens lo nom de la glèisa formada, « setau dia ». Mes dab lo temps, los eretèrs de l'òbra n'an pas mei balhat au sabat l'importància que Diu lo balha, açò en restacant la soa exigibilitat au temps deu retorn de Jèsus-Crist en plaça de la restacar a la data 1843 indicada per la profecia de Daniel. Regetar a mei tard ua exigéncia divina tanben fundamentau qu'a constituït ua falta dont la consequéncia ei estada, en 1994, lo reget per Diu de l'organizacion e deus sons membres qui a liurats au camp rebèlle déjà condemnat per eth despuish 1843. Aquera trista experiéncia e aquera mauescaduda de la darrèra institucion oficiala de la fe crestiana que hè pròva d'aquera incapacitat deu faus crestianisme a acceptar la separacion deus ligams umans. L'abséncia d'amor entà la vertat divina e donc entà Diu eth medish qu'ei en causa, e qu'ei aquí, l'ultima leçon de l'istòria de la fe crestiana qui't pòdi contar, entà t'ensenyar e t'avertir, au nom deu Diu Totpoderós, YahWéH-Micaël-Jèsus-Crist.

Fin finau, tostemps dens aqueth medish tèma, pr'amor que m'a costat lo prètz d'ua penosa separacion espiritua, que't rapèri aqueth verset de Matt .10:37 e, pr'amor que los versets qui ac precedeishen que resumeishen clarament lo caractèr séparateur de la vertadera fe crestiana, que'us mencionï tots deu verset 34 au verset 38 :

« Ne credetz pas que sii vienut portar la patz sus la tèrra ; ne soi pas vienut portar la patz, mes l'espasa. Pr'amor que soi vienut mèter la division enter l'òmi e lo son pair, enter la dròlla e la soa mair, enter la bèra-hilha e la soa sògra ; e l'òmi qu'aurà entà enemics las gents deu son ostau. Lo qui aima lo son pair o la soa mair mei que jo n'ei pas digna de jo, e lo qui aime lo son hilh o la soa hilha mei que jo n'ei pas digna de jo ; lo qui pren pas la soa crotz, e ne'm segueish pas, n'ei pas digna de jo.» Aqueth verset 37 que justifica la benediccion d'Abraam ; que testimoniè qu'aimava Diu mei que lo son hilh carnau. E en raperant lo son dever a un hrai adventista, en lo citant aqueth verset, las nostas rotas que's son separadas e qu'èi rebut de las parts de Diu ua benediccion particulara . Qu'estoi alavetz tractat per aqueth « hrai » de fanatic e despuish aquera experiéncia, qu'avèva seguit la via tradicionau adventista . Eth qui m'avèva hèit descobrir l'adventisme e los plan-hèits deu vegetarisme qu'ei mòrt puish de la malaudia d'Alseimer, mentre que soi enquèra en bona santat, vivent e actiu au servici deu men Diu, atjat de 77 ans, e n'avent pas recors ni aus doctors, ni aus medicaments. Au Diu creator e los sons preciós conselhs que'n torna tota la glòria . En vertat !

Entà resumir l'istòria de l'adventisme que cau retièner los hèits següents. Devath aqueth nom « adventista », Diu que regropa los sons darrèrs sents après ua longa dominacion de la fe catolica qui a legitimat, religiosament, lo dimenge establït devath lo son nom pagan « dia deu só invençut » per Constantin Ièr lo 7 de Març de 321. Mes los prumèrs adventistas qu'èran protestants o catolics qui aunoravan devòtament lo dimenge crestian eretat. Qu'estón donc seleccionats per Diu peu lor comportament estant estats regaudits peu retorn de Jèsus-Crist qui'us estó anonciat successivament entà la prima 1843 e lo 22 d'Octobre de 1844. N'ei pas qu'après aquera seleccion, qui la lutz deu sabat los estó presentada. Tanben, las lors interpretacions de las profecias de Daniel e Apocalipsi que comportavan enòrmas errors qui rectificiqui dens aqueth obratge. Shens la coneishença deu sabat, los pionèrs qu'an bastït la teoria deu jutjament dit « investigatif » qui an pas jamei sabut remèter en causa ; quitament après que la lutz suu sabat los ei estada balhada. Entaus qui l'ignòran, que rapèri que segon aquera teoria, despuish 1843, puish 1844, dens lo cèu Jèsus qu'examine los libes deus testimoniats entà seleccionar los sons darrèrs elegits qui deven estar sauvats. Pr'auquò, l'identificacion clara deu pecat deu dimenge que balhava un sens precis au messatge de Dan .8:14, quitament devath la soa fòrma mau tradusida de « purificacion deu santuari ». E aquera maishanta traduccion que creava controvèrsias insolublas, pr'amor qu'aquera expression concerniva en prumèr, lo compliment per la mort expiatòria de Jèsus-Crist segon Hébr.9:23 : « Qu'èra donc necessari, puishque los imatges de las causas qui son dens los cèus que devèn estar purificadas d'aquera faïçon, qui las causas celèstas eras medishas qu'ac estossen per sacrificis mei excellents qu'aqueths. Pr'amor que Crist ei pas entrat dens un santuari hèit de man d'òmi, en imitacion deu vertadèr, mes qu'ei entrat dens lo cèu medish, entà comparéisher adara entà nosauts davant la fàcia de Diu.» Atau, tot çò qui devè estar purificat dens lo cèu, qu'ac -estó per la mort de Jèsus Crist : lo jutjament investigatif n'a pas donc mei nat sens logic. Après la mort e la resurreccion de Jèsus, nat pecat ni peccaire ne enter au cèu entad ac solhar un còp de mei, pr'amor que Jèsus a netejat la soa aira celèsta en caçant, cap a la tèrra, Satan e los sons partisans angelics, segon Apo.12:7 a 12 e sustot au verset 9 : « E qu'estó precipitat, lo dragon gran, la sèrp anciana, aperat lo drac e Satan, lo qui seduseish tota la tèrra, qu'estó precipitat sus la tèrra, e los sons anjos qu'estón precipitats dab eth. »

La segonda error de l'adventisme oficial qu'ei vienuda, era tanben, de l'ignorància originau deu ròtle

deu sabat e qu'a pres ua importància grana hèra mei tard . Los adventistas qu'an abusivament fixat la lor atencion suu temps de la darrèra, l'utime, espròva de fe qui concernirà pas en realitat que los qui seràn enquèra vius au temps deu vertadèr retorn de Jèsus-Crist. En particular, qu'an, a tòrt, pensat que lo dimenge vairé « la mèrca de la bèstia » unicament pontuaument d'aquera darrèra espròva, e qu'ei çò qui explique la recèrca de l'amistat dab practicants deu dimenge maladit per Diu, en realitat, despuish la soa origina. La pròva qui jo en dar qu'ei l'existéncia deus « sèt trompetas » d'Apo.8, 9 e 11 dont las sheis prumèras averteishen après 321, pendent tota l'èra crestiana, lo pòble de la soa practica deu pecat deu dimenge condemnat per Diu. Çò que Dan.8:12 qu'avèva dejà revelat en disent : « l'armada qu'estó liurada dab lo sacrifici perpetuau, pr'amor deu pecat ; lo còrn que getè la vertat per tèrra, e que s'i escadó dens las soas enterpresas . » Aqueth « pecat » qu'era dejà, la practica deu dimenge eretat civilament de Constantin 1èr despuish 321 e justificat religiosament per la Roma papau despuish 538, « la mèrca de la bèstia » citada dens Apo.13:15 ; 14:9-11 ; 16:2. En 1995, après aver manifestat un reget de la lutz profetica qui èi prepausada enter 1982 e 1991, l'adventisme oficiau qu'a cometut que la grava falta de har aliança dab los enemics declarats e revelats de Diu. L'exemple deus nombrós arcasts qui Diu a adreçats qu'a l'ancian Israèl entà las soas alianças dab Egipte, imatge simbolic deu pecat tipe, qu'ei, dens aquera accion, entièrament ignorat ; çò que torna la falta adventista enquèra mei grana.

En hèit, autanlèu la presa de consciéncia deu ròtle deu sabat e de l'importància qui'u balha au títol de Diu creator, lo pòble adventista qu'auré devut identificar clarament los sons enemics religiós e se gardar de tota aliança fraternau dab eths. Pr'amor que, lo sabat deu dissabte estant lo « sagèth deu Diu viu » d'Apo.7:2 sia, la mèrca reiau deu Diu creator, la soa adversària, lo dimenge, ne podèva pas qu'estar « la mèrca de la bèstia » d'Apo.13:15.

Que rapèri ací que las causas de la caduda de l'adventisme oficiau institucionau son multiples, mes las principaus e los mei grèus que concernescan lo refús de las lutz portadas sus la vertadèra traduccion de Daniel 8:14 e lo mesprètz manifestat de cap a la tota nava explicacion de Daniel 12 dont la leçon consistesca a méter en evidéncia la legitimitat divina de l'adventisme deu 7au dia. Que vien puish la falta de non pas aver plaçat la lor esperança dens lo retorn de Jèsus-Crist anonciat entà 1994 ; com los pionèrs de l'òbra l'avèvan hèit en 1843 e 1844.

Los principaus jutjaments de Diu

La soa creacion de la tèrra e deus cèus acabada, au sheisau dia Diu qu'installa l'òmi sus la tèrra . E qu'ei pr'amor deu comportament desobedient de l'umanitat, donc pecat, qui Diu la va sosmèter, successivament, pendent la soa istòria de sèt mila annadas, aus sons nombrós jutjaments. A cadun d'aqueths jutjaments deus cambiaments que son portats e percebuts de faïçon concrèta e vededera. Las derivas seguidas per l'umanitat que necessitan aqueras intervencions divinas qui an entà mira de la replaçar suu camin de vertat aprovat peu son sobeiran jutjament.

Los jutjaments de l'anciana aliança.

1èr jutjament : Dieu que jutja lo pecat cometut per Eve e Adam, qui son maladits e caçats deu « Jardin d'Eden ».

2ème jutjament : Dieu que destruseish l'umanitat rebèlla per las aigas deu « deluvi » mondial .

3au jutjament : Dieu que separa los òmis per lengas diferentas après la lor elevacion de la « tor de Babel ».

4au jutjament : Dieu que hè aliança dab Abram qui vad puish Abraam. En aqueth temps, Diu destrusit Sodome e Gomorrhe, las vilas on se practica lo pecat extrème ; l'odiosa e òrra « coneishença ».

5au jutjament : Dieu que desliura Israèl de l'esclavatge d'Egipte, Israèl que vad ua nacion liura e independenta a la quau Diu presenta las soas leis.

6au jutjament : Pendent 300 ans, devath la soa direccion e per l'accion de 7 jutges liberators, Diu que desliura Israèl envadit peus sons enemics pr'amor deu pecat.

7au jutjament : A la demanda deu pòble, e entà la soa malediccion, Diu qu'ei remplaçat peus reis terrèstres e las lors longas dinastias (Reis de Juda e reis d'Israèl).

8au jutjament : Israèl qu'ei deportat a Babylone .

9au jutjament : Israèl que regeta lo divin « Messias » Jèsus – Fin de l'anciana aliança. L'aliança navèra que comença sus basas doctrinaus perfèitas .

10au jutjament : L'Estat nacionau d'Israèl qu'ei destrusit peus romans en 70.

Los jutjaments de l'aliança navèra.

Que son citats dens Apocalipsi peus « sèt trompetas ».

1èr jutjament : Invasions barbaras après 321 enter 395 e 538.

2ème jutjament : Instauration deu regime religiós papau dominator en 538.

3au jutjament : las Guèrras de Religions : qu'opausan los Catolics aus protestants reformators desaprovats per Diu : « los ipocritas » de Dan.11:34.

4au jutjament : L'ateïsme revolucionari francés que barreja la monarquia e que met fin au despotisme catolic roman .

5au jutjament : 1843-1844 e 1994.

– La debuta : Lo decret de Dan.8:14 qu'entra en aplicacion – qu'exigeish l'acabament de l'òbra engatjada per la Refòrma despuish Pierre Valdo, lo perfèit exemple, despuish 1170. La fe protestanta tomba e l'adventisme que nèish victoriosament : La practica religiós deu dimenge roman qu'ei condemnada e la deu sabat deu dissabte qu'ei justificada e, exigida per Diu en Jèsus-Crist despuish 1843. L'òbra de refòrma qu'ei atau completada e acabada.

– La fin : « vomida » per Jèsus, que's moreish institutionnellement en 1994, confòrmament au messatge adreçat a « Laodicée ». Lo jutjament de Diu qu'a començat peu son ostau somés a ua espròva de fe profetica fatau. Desaprovada, l'èx-elegida que rejunh lo camp deus rebèlles catolics e protestants .

6au jutjament : La « 6au trompeta » que's compleish en la Tresau Guèrra Mondiau, aqueth còp nuclear, descrivuda dens Dan.11:40 a 45. Los subervivents qu'organizan l'ultime governament universau e que tornan lo repaus deu primèr dia obligatòri per un decret . En consequéncia, lo repaus deu sabat deu setau dia, lo dissabte, qu'ei defendut, defendut jos pena de sancions sociaus dens un primèr temps, puish, fin finau, punit de mort per un decret navèth.

7au jutjament : precedit peu temps deus sèt darrèrs hlagèths descrivuts dens Apo.16, a la prima 2030, lo retorn gloriós deu Crist que met fin a la preséncia de la civilizacion terrèstra umana . L'umanitat qu'ei exterminada . Sol, Satan, que va demorar presonèr sus la tèrra desolada, « l'abisme » d'Apo.20, pendent « mila ans ».

8au jutjament : Tirats au cèu per Jèsus-Crist, los sons elegits que procedeishen au jutjament deus maishants morts . Qu'ei lo jutjament citat dens Apo .11:18.

9au jutjament : Lo jutjament darrèr ; los maishants morts que son ressuscitats entà patir la nòrma de la « segonda mort » devuda a « l'estanh de huec » qui recobreish la tèrra e que consumeish dab eths tot traç de las òbras devudas au pecat.

10au jutjament : La tèrra e los cèus solhats que son renovelats e glorificats. Benvenguda aus elegits dens lo navèth reiaume etèrne de Diu !

Divia d'A a Z, d'Aleph a Tav, d'alfa a omèga

La Bíblia n'a pas arren de comun dab los autes libes escrivuts peus èstes umans si ei pas lo son aspècte visuau de sufàcia. Pr'amor qu'en realitat, ne vedem pas que la soa sufàcia que legem segon convencions d'escrituras pròpias a las lengas de l'ebreu e deu grèc, dens las quaus los tèxtes originaus nse son estats transmetuts. Mes dens la soa redaccion de la Bíblia, Moïse qu'a utilizat l'ebreu arcaïc dont las letras de l'alfabet èran diferentas de las letras actuaus, que son estadas remplaçadas letra entà letra pendent l'exili a Babylone, shens pausar de problèmas. Mes las letras qu'èran pegadas las uas contra los autes shens espacer los mots, çò que'n facilitava pas la lectura. Mes darrèr aqueth inconvenient que's tròba l'avantatge de formar mots diferents en foncion de la causida de la letra causida entà mercar lo son començament. La causa qu'ei possible e qu'ei estada demostrada çò qui pròva que la Bíblia ei reaument plan au dessus de las possibilitats de l'imaginacion e de la realizacion umanas. Solas, la pensada e la memòria deu Diu creator illimitat que pòden aver concebut ua tau òbra. Pr'amor que çò constat de lectures multiplas de la Bíblia que revèla que cada mot qui i apareish qu'ei estat causit e inspirat per Diu aus divers escrivans deus sons libes pendent lo temps dinc au darrèr, la soa Revelacion o Apocalipsi.

Cap a 1890, un matematician rus Yvan Panin qu'a demostrat l'existéncia de figuras numericas dens divers aspèctes de la construccion deus tèxtes biblics. Pr'amor que l'ebreu e lo grèc qu'an en comun lo hèit qui las letras deus lors alfabetes son tanben utilizadas com chifras e nombres. Las demostracions hèitas per Yvan Panin qu'an considerablament agravat la culpabilitat deus òmis qui prenen pas la Bíblia de Diu au seriós. Pr'amor que si aqueras descobèrtas an pas incidéncia entà tornar los òmis capables d'aimar Diu, que'us tiran totun tota legitimitat de non pas créder a la soa existéncia. Yvan Panin qu'a demostrat quant la chifra « sèt » qu'èra omnipresent dens tota la construccion de la Bíblia e açò particularament dens lo tot primèr verset d'aquesta, dens Gen.1:1. Avent jo medish demostrat que lo sabat deu setau dia ei lo « sagèth deu Diu viu » d'Apo.7:2, aqueth obratge ne hèit donc que confirmar de las evidéncias descobèrtas per aqueth geniau matematician qui a auhèrt aus scientifics exigents, deu son temps e deu noste, de las pròvas scientificas incontestablas.

Despuish Yvan Panin, l'informatica modèrna qu'a analisat los 304805 signes de las letras qui compausan l'Escritura de la sola anciana aliança e un logiciau que prepausa lecturas diferentas innombrablas en metent cada letra sus un immense damièr dont las possibilitats d'alinhaments començan dab ua sola linha horizontau de las 304805 letras dinc a obtiéner au finau, ua sola linha verticaü d'aqueras 304805 letras ; e enter aqueths dus alinhaments extrêmes totas las innombrablas combinasons intermediàrias. Que s'i descobreish deus messatges tà çò deu monde terrèstre, los sons eveniments internacionaus e los noms de las personas ancianas e modèrnas e las possibilitats que son immensas pr'amor que lo sol imperatiu ei de conservar un espaci identic (de 1 a n...) enter cada letra deus mots formats. En mei deus alinhaments orizontaus e verticaüs, qu'i a la multitud deus alinhaments oblics, de haut au hons e de baish au som, de dreita a esquèrra e d'esquèrra a dreita.

Qu'ei pr'amor d'aquò que, prenent l'imatge de l'ocean, que confirmi que la nosta coneishença de la Bíblia ei nivèu de la soa susfàcia. Çò qu'ei estat amagat, que serà revelat aus elegits pendent l'eternitat dens la quau van entrar. E Diu qu'estonarà enquèra los sons hèra-aimats per la soa immensa potència illimitada.

Aqueths éblouissantes demostracions que son ailàs incapablas de cambiar los còrs deus èstes umans entà qu'arriben a aimar Diu « de tot lo lor còr, de tota la lor amna, de tota la lor fòrça, de tota la lor pensada » (Deu.6:5 ; Mat.22:37) ; segon la soa justa demanda. L'experiéncia terrèstra que l'aurà provat, los arcasts, los blaimes, e las punicions ne càmbian pas los òmis, qu'ei pr'amor d'aquò que, lo projècte salvateur de Diu que pausa despuish lo començament de la vita liura sus aqueth verset : « l'amor perfèit que bandeish la cranhença » (1 Jean 4:18). La seleccion deus elegits que pausa sus la lor demostracion d'un amor perfèit entà Diu, lo lor Pair celèste. Dens aqueth « amor perfèit », n'ei pas mei besonh de lei, ni de comandaments, e lo prumèr qui aja comprés aquera causa qu'estó lo vielh Hénoc qui mostrè a Diu lo son amor en « marchant dab » eth, preocupat de non pas arren har entà lo desagradar. Pr'amor qu'aubedir qu'ei aimar e aimar que consisteish a aubedir dab la mira de balhar lo plaser e lo gai a l'èste aimat. Dens la soa perfeccion divina, Jèsus qu'ei vienut au son torn confirmar aquera leçon d'amor « vertadèr » après los prumèrs modèles umans, Abraam, Moïse, Elie, Daniel, Job e hèra autes dont Diu coneish sol los noms.

Las deformacions devudas au temps

N'ei pas sus tèrra, ua sola lenga qui aja pas patida evolucions e transformacions causadas per l'esperit pèrvèr de l'umanitat. E en la matèria, l'ebreu n'a pas escapat ad aquera perversion umana en sòrta que lo tèxte ebrèu qui tienem entà originau, n'ei pas dejà mei que l'originau deus escrits de Moïse dens un estat parciaument desformat. Que devi aquera descobèrta a las òbras d'Ivan Panin e au hèit qui dens la version deu tèxte ebrèu qui utilizè en 1890, dens Gen.1:1, que numeriza lo mot Diu peu tèrme ebrèu « élohim ». En ebrèu, « élohim » qu'ei lo plurau d'« éloha » qui significa diu au singular. Ua tresau fòrma qu'existeish : « ÉL ». Qu'ei utilizada entà restacar lo mot Diu a noms : Daniel ; Samuel ; Béthel ; etc ... Aqueths tèrmes designant lo vertadèr Diu que receben dens las nostas traduccions ua majuscula entà mercar la diferéncia enter lo vertadèr Diu e las dalhas dius pagans deus umans.

La Bíblia que soslinha dab rason e insisténcia lo hèit qui Diu ei « un » çò que hèit d'eth un « éloha », lo sol vertadèr « éloha ». Qu'ei pr'amor d'aquò que, en s'atribuïnt lo mot « élohim » plurau, dens Genèsi 1 e aulhors, Diu que ns'adreça un messatge peu quau reivindica a bon dret d'èste dejà Pair de multitudes de vitas qui préexistent a la creacion deu noste sistèma o dimension terrèstra, e de totas las vitas qui van aparéisher sus la tèrra. Aqueras vitas celèstas dejà creadas qu'èran dejà divididas peu pecat apareishut en çò de la soa prumèra creatura liura. En se designant peu mot « élohim », lo Diu creator qu'afirma la soa autoritat sus tot çò qui viu e qui ei neishut d'eth. Qu'ei ad aqueth títol qui poirà mei tard, en Jèsus-Crist, portar los pecats de la multitud deus sons elegits e salvar, per la soa sola mort expiatòria, de las multitudes de vitas umanas. Lo mot « élohim », plurau, que designa donc Diu dens lo son poder creator de tot çò qui viu. Aqueth tèrme que profetiza egaument los ròtles multiples qui va tiéner dens lo son projècte de salut dens lo quau ei dejà principaument e successivament, « Pair, Hius e Sent Esperit » qui agirà après lo baptisme entà purificar e santificar la vita deus sons elegits. Aqueth plurau que concerneish egaument los divèrs noms qui Diu va portar : Micaël entaus sons anjos ; Jèsus-Crist entaus sons elegits umans recrompats per la soa sang.

Entà exemple de las deformacions devudas a la perversion umana que balhi lo deu vèrbe « benedir », exprimit en ebrèu per la rasic « brq » e dont la causida de las vocalas utilizadas va acabar per se tradusir per « benedir » o « maladiser ». Aquera deformacion pèrvèrsa que desforma lo sens deu messatge tà çò de Job, a lo quau la soa hemna ditz reaument « benesits Diu e que't moreishes », e non, « maladit Diu e que't moreishes », com los traductors ac prepausan. Aute exemple de cambiament pèrvèr insidieux, en lenga francesa l'expression « segurament » qui

significa a l'origina de faïçon certana e absoluta qu'a pres dens la pensada umana lo sens de « dilhèu », totaument contrari. E aqueth darrèr exemple que merita d'èste citat pr'amor que va prèner importància e portar grèvas consequéncias. Dens lo diccionari « petit Larousse » qu'èi relhevat un cambiament tà çò de la definicion deu mot « dimenge ». Presentat com prumèr dia de la setmana dens la version 1980, qu'ei vadut lo setau dia dens la version de l'annada seguenta. Los mainatges deu Diu de vertat que deven donc se mesfisar de las convencions evolutivas establidas peus òmis pr'amor que deu son costat, au contra d'eths, lo Diu gran creator ne càmbia pas e las soas valors ne vàrian pas, tot parièr com l'ordi de las causas e deu temps qu'a establits autanlèu la soa fondacion deu monde.

Las òbras pèrvèrsas de l'umanitat qu'an mercat dinc au tèxte ebrèu de la Bíblia, on vocalas son injustament atribuïdas shens consequéncias entau salut, mes entà protegir la soa version oficiau, Diu qu'a preparat peu metòde numeric, lo mejan d'identificar lo vertadèr tèxte deu faus. Çò que'ns permetrà de verificar e de constatar l'existéncia de nombrosas figuras numericas qui caracterizan unicament la version biblica autentica, dens l'ebreu com dens lo grèc dont los signes son pas estats modificats despuish lo 2ème sègle abans Jèsus-Crist.

L'Esperit que restaura la vertat sus la justificacion per la fe (per la soa fe)

Que vieni d'evocar las desformacions deu tèxte biblic ; causas devudas aus multiples traductors deus escriuts originaus. Entà esclarir lo son pòble deu temps de la fin, l'Esperit de vertat que restaura la soa vertat, en dirigint l'esperit deus sons elegits cap aus tèxtes on desformacions importantes demoran enquèra. Qu'ei çò qui's vien de complir en aqueth sabat deu 4 de Seteme de 2021 au punt qui l'èi balhat lo nom de « sabat cristau ». Qu'avèvi deishat la causida deu tèma a estudiar a ua sòr rwandesa dab la quau partatjam en linha la debanada deus nostes sabats. Qu'a prepausat « la justificacion per la fe ». L'estudi que ns'a portat de reaus importantas descobèrtas qui hèn plan clara la compreson d'aqueth subjècte.

Dens la Bíblia, dens 1 Pi.1:7, l'Esperit que simboliza la fe per l'aur purificat : « entà que l'espròva de la vòsta fe, mei preciosa que l'aur perible, qui totun ei esprovat peu huec, qu'aja entà resultat la lausenja, la glòria e l'aunor, quan Jèsus Crist apareisherà ». Que comprenem dejà per aquera comparason qui la fe, la vertadèra, qu'ei ua causa hèra rara, que's tròba pertot caillous e de las pèiras, çò qu'ei pas lo cas de l'aur.

Puïsh, de verset en verset, qu'avem en prumèr retienut qui : « shens la fe qu'ei impossible d'èste agradiu a Diu », segon Héb.11:6 : « Solament shens la fe ei impossible de l'estar agradiu ; pr'amor que cau que lo qui s'aprèsse de Diu que crèdia que Diu existeish, e qu'ei lo rémunérateur deus qui ac cèrquen. » Dus ensenhaments que son restacats a la fe : la credença a la soa existéncia, mes tanben, la certitud qui benedeish « los qui ac cèrcan », sincèrament, detalh important suu quau pòt pas estar enganat. E puishque la mira de la fe ei de l'estar agradiu, l'elegit que va respòner a l'amor de Diu en aubedint a totas las soas ordenanças e comandaments qui presenta au nom medish deu son amor entà las soas creaturas. Lo hrut d'aqueth ligam d'amor, qui uneish tau un asimant los qui s'aiman e qu'aiman Diu en Crist, que ns'ei presentat dens lo celèbre ensenhament citat dens 1 Agacin .13 qui descriu lo vertadèr amor agradiu a Diu. En seguit d'aquera lectura, qu'èi pensat au non mensh celèbre messatge balhat dens HabaKuk 2:4 : « ... lo juste que viurà per la soa fe ». Mes, dens aqueth verset la traduccion prepausada per Louis Segond que'ns ditz : « Aquí, la soa amna que s'ei aholada, n'ei pas dreita en eth ; mes lo juste que viurà per la soa fe . » Despuish longtemps, aqueth verset que'm pausava un problèma qui avèvi pas temptat de resòlver. Com un òmi « en·hlat » d'orgulh que pòt èste jutjat « juste » per Diu ? Eth qui, segon Pro.3:34, Jac.4:6 e 1 Pierre 5:5, « que resisteish aus orgulhós, mes hèit gràcias aus umiles » ? La solucion qu'ei apareishuda en retrobant dens lo tèxte ebrèu lo mot « incredule » en plaça deu mot « en·hlada » citat en çò de Segond e dab suspresa qu'avem trobat, dens ua version Vigouroux « catolica », la bona e autan logica traduccion qui torna lo messatge de l'Esperit perfèitament clar. Pr'amor que, en efèit, l'Esperit qu'inspira a Habakuk un messatge dens un estile dejà inspirat au rei Salomon dens la fòrma deus sons reproèrs dens los quaus met en oposicion paramètres de contraris absoluts ; ací, dens Habakuk, « l'incredulitat » e « la fe ». E segon Vigouroux e la Vulgate latina basa de la soa traduccion, lo verset que's lei atau : « Aquí, lo qui ei incredule n'a pas(ura) pas (ua) l'amna dreita en eth ; mes lo juste que viurà per la soa fe . » En imputant las duas partidas deu verset au medish subjècte, Louis Segond que desforma lo messatge de l'Esperit e los sons legidors que son empachats de comprèner lo vertadèr messatge balhat per Diu. La causa estant reparada, que vam adara descobrir com Habakuk descriu de faïçon que precisa las espròvas « adventistas » de 1843-1844, de 1994, e de l'ultima data qui concerneish lo vertadèr retorn finau deu Crist, la prima 2030. En efèit, aquera recenta navèra lutz qui fixa lo retorn deu Crist entà 2030 que'ns permet de comprèner mèlher e d'autenticar las experiéncias adventistas successivas

dejà confirmadas, dens Apo.10:6-7, per l'expression : « n'i aurà pas mei delai...mes lo mistèri de Diu que's complirà ». Entad aquera demostracion, que repreni lo tèxte de Habakuk 2 despuish lo son començament, en intercalant, los comentaris explicatius.

Version L.Segond modificada peus mens suenhs

Verset 1 : « Que serèi au men pòst, e que'm tienerèi sus la tor ; que velharèi, entà véder çò qui YaHWéH me dirà, e çò qui replicarèi dens la mea argumentacion. »

Que relhèva l'actitud de « l'espèra » deu profèta qui va caracterizar l'espròva adventista, l'Esperit nse disent dens lo messatge de Dan.12:12: « Benurós lo qui esperarà dinc a 1335 dias ». Entà plan comprèner, lo sens d'aquera « argumentacion » que ns'ei balhat dens lo capítol precedint on lo problèma lhevàt per Habakuk ei la prolongacion de la prosperitat deus maishants sus la tèrra : « Que Vueitarà entà aquò lo son hialat, e que còhtrencarà tostemp las nacions, shens estauviar ? » (Hab 1:17). Dens aquera reflexion e aqueth questionament, Habakuk imatge lo comportament de tots los òmis qui hèn lo medish constat dinc au cap deu monde. Tanben, Diu que va presentar la soa responsa en suggerint prophétiquement lo subjècte deu retorn de Jèsus-Crist, qui meterà fin, definitivament, a la dominacion deus maishants, mespresós, incredules, infidèus e rebèlles.

Verset 2 : « YaHWéH que m'adrecè la paraula, e que digó : Escriu la profecia : grava-la sus taulas, entà que la se légia correntament. »

Enter 1831 e 1844, William Miller que presentè tablèus recapitulant las soas anóncias qui profetizavan lo retorn de Jèsus-Crist entà la prima 1843 prumèr, puish entà l'auton 1844. Enter 1982 e 1994, qu'ei egaument prepausat e que prepausa enquèra aus adventistas e aus autes umans, sus quate tablèus, lo resumit de las navèras lutz profeticas inspiradas peu Senhor de la Vertat entau noste « temps de la fin ». Si las consequéncias reaus restacadas ad aquera espròva de 1994 ne son pas estadas compresas qu'après lo temps mercat, com estó lo cas en 1844, la data e lo son calcul que son au dia de uei autenticats per l'Esperit deu Diu viu.

Verset 3 : « Pr'amor qu'ei ua profecia dont lo temps ei dejà fixat, »

Aqueth temps fixat per Diu qu'ei revelat despuish 2018. Ciblant, la data deu retorn de Jèsus-Crist, aqueth temps fixat qu'ei la prima 2030.

« Elle que marcha cap tau son tèrme, e ne mentirà pas ; »

Lo retorn deu Crist vencedor que's complirà en la soa òra, e la profecia qui l'anóncia « ne mentirà pas ». Jèsus-Crist que tornarà dab certitud a la prima 2030.

« Si triga, espèra-la, pr'amor que's complirà, que's complirà segurament . »

Si la data ei estada fixada per Diu, entà eth, lo vertadèr retorn deu Crist que's complirà ad aquera òra fixada qu'èra sol de conéisher dinc en 2018. Lo retard suggerit, « si triga », ne pòt pas donc que concernir los òmis, pr'amor que Diu se resèrve lo dret d'utilizar faussas anóncias deu retorn de Jèsus-Crist qui'u van perméter d'esprovar, successivament, en 1843, 1844, 1994 e dinc en lo noste temps finau, la fe deus crestians qui's reclaman deu son salut, çò que'u permet de seleccionar los sons elegits. Aqueras faussas anóncias anticipadas deu retorn de Jèsus-Crist que son utilizadas per Diu, entà separar dinc au cap deu monde, « lo bon gran de l'ivraie, las aulhas deus bocs », los fidèus deus infidèus, « los credents deus incredules », los elegits deus descaduts.

Lo verset que confirma lo paramètre de « l'espèra » adventista qui demora un element descriptiu deus darrèrs sents metuts a despart e sagerats per la practica deu vertadèr sabat deu setau dia despuish l'auton 1844, tèrme de la segonda espròva adventista. Dens aqueth verset, l'Esperit qu'insisteish sus la nocion de certitud qui caracteriza aqueth retorn deu Crist vencedor, liberator e venjador.

Version Vigouroux

Verset 4 : « Aquí, lo qui ei incredule n'a pas(ura) pas (ua) l'amna drete en eth ; mes lo juste que viurà per la soa fe . »

Aqueth messatge que revèla lo jutjament qui Diu pòrta suus umans somés a las quate espròvas adventistas restacadas a las datas 1843, 1844, 1994 e 2030. Lo verdict de Diu qu'ei talhant dens cadua de las epòcas. Per l'anóncia profetica Diu que desmasca los crestians « ipocritas » qui revèlan la lor natura « incredula », en mespresant las anóncias profeticas deus sons elegits messatgèrs sia, deus sons profètas. En opausat absolut, l'elegit que balha glòria a Diu en recebent los sons messatges profetics e en aubedint a las directivas navèras qui revèlan. Aquera aubedissença, jutjada per Diu, « agradiu », qu'ei, parallèlament, jutjada digna de conservar la justícia imputada au nom de Jèsus-Crist.

Sola, aquera fe aubedissenta « per amor » entà Diu qu'ei jutjada digna d'entrar dens l'eternitat qui vien. Sol lo qui la sang deu Crist lava deus sons pecats qu'ei sauvat « per la soa fe ». Pr'amor que la responsa de la fe ei personau, qu'ei pr'amor d'aquò que Jèsus adreça los sons messatges, individuaument, aus sons elegits, exemple : Matt.24:13 : « Mes lo qui perseverarà dinc a la fin que serà sauvat ». La fe que pòt vèder collectiva si respon a ua sola e quitament nòrma. Mes, atencion !

Las reivindicacions umanas que son enganairas, pr'amor que Jèsus sol decideish qui deu estar sauvat o perdut segon lo son jutjament de la fe demostrada peus candidats desirós d'entrar au cèu.

En resumit, dens aqueths versets de Habakuk, l'Esperit que revèla e que confirma lo ligam estret e inseparable de « la fe » e « òbras » qui engendra ; causa dejà lhevada per l'apòstol Jacques (Jac.2:17 : « Que n'ei atau fe : si a pas las òbras, qu'ei mòrta en era medisha ».) ; çò qu'implica lo hèit qui autanlèu lo començament de l'evangelizacion, lo subjècte de la fe qu'èra mau comprés e mau interpretat. Daubuns, com uei, ne'u restacavan pas que l'aspècte credença, en ignorant lo testimoniatge de las òbras qui'u balhan la soa valor e la soa vita. Lo comportament deus òmis, a los quaus Diu hè conéisher las soas anóncias deu retorn de Jèsus-Crist, que revèla la vertadera natura de la lor fe . E pontuaument on Diu vèrsa la soa lutz grana suus sons darrèrs servidors, n'i a pas mei excusa entau qui compren pas las exigéncias navèras instauradas per Diu despuish 1843. Lo salut per gràcia que's perlonga, mes despuish aquera data, ne profièta pas qu'aus elegits seleccionats per Jèsus-Crist, peu testimoniatge de las demostracions reaus de l'amor que'u tornan. Dens un prumèr temps, lo sabat qu'ei estat lo signe d'aquera benediccion divina, mes despuish 1844, n'a pas jamei sufigut ad eth sol, pr'amor que l'amor de la soa vertat profetica, revelada enter 1843 e dinc en 2030, qu'ei tostemps estada, eth tanben, exigít per Diu. En hèit, las navèras lutz recebudas despuish 2018 qu'an un ligam estret dab lo sabat deu setau dia qui ei vadut l'imatge profetic deu setau millenari qui començarà au retorn de Jèsus-Crist a la prima 2030. Despuish 2018, « la justificacion per la fe » que's concretiza e que profièta a las aperats qui vaden deus elegits en manifestant lo lor amor entà Diu e totas las soas lutz ancianas e navèras reveladas au nom de Jèsus-Crist com l'ensenha Matt.13:52 : « E que'us ditz : Qu'ei pr'amor d'aquò que, tot escriba ensenhat de çò qui espia lo reiaume deus cèus qu'ei parièr a un mèste d'ostau qui tira deu son tesor de las causas navèras e de las causas ancianas ». Lo qui aima Diu ne pòt pas qu'aimar descobrir los sons projèctes e los sons secrets demorats longtemps amagats e ignorats deus umans.

Habakuk e la purmèra vienuda deu Messias

Aquera profecia qu'a egaument trobat un compliment, entà l'Israèl nacionau judiu, a lo quau anonciava la purmèra vienuda deu Messias. Lo temps d'aquera venguda qu'èra fixat e anonciat dens Dan.9:25. E la clau deu son calcul, que's trobava dens lo libe d'Esdras, au capítol 7. Que's tròba que los judius recaptavan lo libe de Daniel au demiei deus libes istorics, e que precediva lo libe d'Esdras . Mes de la sòrta lo son ròtle profetic qu'èra redusit e mensh vededer entau legidor. Jèsus qu'estó lo prumèr profèta qui atirè l'atencion deus sons apòstols e los sons discípols sus las profecias de Daniel.

Lo retard anonciat, « si triga, espèra-la », qu'avó tanben lo son compliment, pr'amor que los judius esperavan un messias venjador e liberator deus romans, en se prement Esaie 61 on l'Esperit dit a perpaus deu Crist dens lo verset 1 : « l'esperit deu Senhor, YaHWÉH, qu'ei sus jo, Pr'amor que YaHWÉH m'a untat entà portar bonas novèlas aus malurós; Que m'a enviat entà garir los qui an lo còr brigalhat, Entà proclamar aus captius la libertat, E aus presoèrs la desliurança; ». Dens lo verset 2, l'Esperit que precisa : « Entà publicar ua annada de gràcia de YaHWÉH, e un dia de venjança deu noste Diu ; Entà consolar tots los afligits ; ». Los judius ne sabèn pas qu'entra « l'annada de gràcia » e « lo dia de venjança », 2000 ans que's devèn enqüèra escórrer entà conduir lo pòble au retorn deu Crist vencedor, liberator e venjador, segon Esaie 61:2. Aquera leçon qu'apareish clarament dens lo testimoniatge citat dens Luc 4:16 a 21 : « Qu'anè a Nazaret, on èra estat lhevàt, e, segon la soa costuma, qu'entrè dens la sinagòga lo dia deu sabat . Que's lhevè entà har la lectura, e que'u se remetó lo libe deu profèta Ésaïe . L'avent desenrotlat, que trobè l'endret on èra escrit : L'Esperit deu Senhor qu'ei sus jo, Pr'amor que m'a untat entà anonciar ua bona novèla aus praubes ; Que m'a enviat entà garir los qui an lo còr brigalhat, entà proclamar aus captius la desliurança, e aus òrbs lo recubament de la vista, entà renviar liuras las oprimits, entà publicar ua annada de gràcia deu Senhor. Puish, que rotlè lo libe, qu'ac remetó au servidor, e que s'assetè .» En arrestant ací la soa lectura, que confirmè que la soa purmèra vienuda concerniva pas qu'aquera « annada de gràcia » anonciada peu profèta Esaie. Lo verset 21 que contunha, disent : « Tous los qui se trobavan dens la sinagòga qu'avèvan los espiars fixats sus eth. Alavetz comencè de'us díser : Uei aquera paraula de l'Escritura, qui vienetz d'enténer, qu'ei complida . » Lo « dia de venjança » ignorat e non lejut qu'èra fixat per Diu, entà la prima 2030, entà la soa segonda venguda, aqueth còp, dens tota la soa potècia divina. Mes abans aqueth retorn, la profecia de Habakuk que's devè complir en « trigant », per las espròvas « adventistas », en 1843-1844 e 1994, com ac vienem de véder.

La dedicacion finau

Espiar la vertat en de cap a la

prima 2021, debuta de l'annada divina, l'umanitat occidentau rica mes faussament crestiana que vien

de har la demostracion de la soa volontat de preservar la vita de las personas atjadas, que seré-çò au prètz d'ua roeina economica nacionau. Qu'ei pr'amor d'aquò que, Diu que la va liurar a la Tresau Guèrra Mondiau qui va emportar multituds de vitas de personas de tots atges, sabent qu'existeish pas contra aqueth dusau castig divin, ni remèdi, ni vaccin. Davant nosauts, dens 8 annadas, que's trobarà l'an 6000 de la creacion terrèstra dont la fin serà mercada peu retorn de Jèsus-Crist. Trionfau e victoriós, que condusirà los sons recrompats, los sons elegits vius e los qui va ressuscitar, dens lo son reiaume deus cèus e que destrusirà tota vita umana sus la tèrra sus la quau, que deisharà sol, isolat dens las tenèbras, l'anjo rebèlle deu començament, Satan, lo drac.

La fe au principi deus 6000 ans qu'ei indispensabla entà acceptar aqueth programa. Los calculs precis a partir de las chifras balhadas dens la Bíblia que son estats hèits impossibles pr'amor d'un « fosc » tà çò de la data de neishença d'Abraam (ua sola data entaus tres hilhs de Térach : Gen.11:26). Mes, l'encadenament de las successions de las generacions umanas despuish Adam dinc au retorn deu Crist que confirma l'apròchi d'aquera chifra 6000. En balhant la nosta fe ad aquera chifra redona, precis, qu'imputam aquera causida a un èste « intelligent » sia, au Diu creator sorsa de tota intelligéncia e de vita. Segon lo principi deu « sabat » citat dens lo son quatau comandament, Diu qu'a balhat a l'òmi « sheis dias » e sheis mila ans entà har tot lo son obratge, mes lo setau dia e lo setau millenari que son temps de repaus « santificats » (metut a despart de) entà Diu e los sons elegits.

Lo contienut d'aqueth obratge qu'a demostrat que la fe agradiva a Diu ei bastida per un comportament « intelligent o savi » deus sons elegits qui tiran profieit de tot çò qui Diu dit, que profetiza o que pensa (véder Daniel 12:3 : « E los savis que lusiràn com l'esplendor de l'estenuda, e los qui an ensenhat la justícia a la multitud, com las estelas, a tostemps e a perpetuitat ». Agint atau, que justifican la causida de Diu de'us har beneficiar de la soa justícia rédemptrice manifestada en Jèsus-Crist.

Entà clàuser aqueth obratge, juste abans lo drama qui vien, que tieni a dedicar, au men torn, a tots los vertadèrs mainatges de Diu qui ac legeràn, e que l'arcuelheràn dab fe e gai, aqueth verset de Jean 16:33 qui m'ei estat dedicat per duas honts diferentas au parat deu men baptisme lo 14 de Junh de 1980 ; l'un suu men certificat de baptisme de las parts de l'institucion, l'autre suu prefaci deu libe « Jèsus-Crist » qui m'estó auhèrt dens aquera escadença peu men companh de servici de l'epòca, presqu'a l'atge on Jèsus a auhèrt la soa vita en sacrifici : « Que vs'èi dit aqueras causas, entà qu'ajatz la patz en jo. Qu'auratz tribulacions dens lo monde ; mes prenetz coratge, qu'èi vençut lo monde ».

Samuel, lo benurós servidor de Jèsus-Crist, « En vertat » !

Lo darrèr aperet

Pontuaument on escrivi aqueth messatge, a la fin de 2021, lo monde que gaudeish enquèra d'ua patz religiòsa universau apreciabla e apreciada. Pr'aquò, me fondant sus la mea coneishença de las revelacions profeticas descriptadas preparadas per Diu, qu'afirmi, shens lo mendre dobte, qui ua Guèrra Mondiau esvarjabla ei en preparacion e en via de's complir dens los 3 a 5 annadas qui vienen. En la presentant devath lo nom simbolic de « sheisau trompeta » dens Apo.9, l'Esperit que'ns rapèra que dejà cinc terribles castigs son dejà vienuts punir l'abandon de la fidelitat de cap au son sent sabat e los sons autes ordenanças irrespectées despuish lo 7 de Març de 321. Aqueths castigs deu Diu immortau que's son expandits sus 1600 ans d'istòrias umanas organizadas sus un programa divin religiós. Lo son sheisau castig que vien entà avertir, un darrèr còp, la crestiantat copabla d'infidelitat de cap a eth. En dehòra de Diu e deu son projècte salvateur, la vita umana n'a pas nat sens . Qu'ei pr'amor d'aquò que, las « trompetas » avent un caractèr graduau revelat per analogia dens Lévitique 26, l'intensitat murtrèra de la « sheisau » que va aténher cimas d'orrsors qui l'umanitat a longtemps cranhuts e cranhuts. La « sheisau trompeta » que concerneish l'ultima Guèrra Mondiau qui va avalir multituds d'èstes umans, « lo tèrç deus òmis » segon Apo.9:15. E aquera proporcion que pòt littèrallement èste atenhuda dens ua guèrra on se van afrontar 200 000 000 de combatents professionaus armats, formats e equipats, segon la precision balhada dens Apo.9:16 : « lo nombre deus cavalèrs de l'armada qu'èra de duas miriadas de miriadas : que n'entenoï lo nombre » ; sia, 2 x 10000 x 10000. Abans aqueste darrèr conflicte, pendent lo sègle 20au, las duas guèrras mondias de 1914-1918 e 1939-1945 que son estats signes anonciators deu castig gran qui vien entà mèter fin au

temps de las nacions liuras e independentas. Dieu n'a pas previst de vilas refugis entaus sons elegits, mes que ns'a deishat indicacions pro claras entà que huegèm las zònas cibladadas en prioritat per la soa divina colèra. Que dirigirà los còps qui deven estar portats per èstes umans aperats entad aquera tasca. Mes nat d'eths ne serà pas l'un deus sons elegits. Los rebèlles incredules o incroyants dispersats sus tota la tèrra que seràn los instruments e de las victimas de la soa divina colèra. La Segonda Guèrra Mondiau qu'a opausat pòbles occidentaus dont las religions èran crestianas e concurrentas. Mes dens la Tresau qui vien, lo mobile deus afrontaments que serà essenciaument religiós, opausant religions concurrentas qui son pas jamei estadas doctrinalement compatiblas las uas dab los autes. Sols, la patz e lo comèrci qu'an deishat créisher aquera illusion. Mes pontuaument causida per Diu, segon Apo.7:2-3, l'universalitat démoniaque retienuda peus anjos de Diu que va èste liberada entà « har mau a la tèrra e a la mar » sia, los simbèus estant descodats, « entà har mau » « aus Protestants e aus Catolics » infidèus de cap a Jèsus-Crist. Plan logicament, la fe crestiana infidèla que constitueish la cibla principau de la colèra deu juste Jutge Jèsus-Crist ; tot parièr com dens l'anciana aliança, Israël qu'estó punit entà las soas infidelitats constantas dinc a la soa destruccion nacionau en l'an 70. En parallèla dab aquera « sheisau trompeta », la profecia de Dan.11:40 a 45, que confirma, en evocant « tres reis », l'implicacion de las tres religions deu monoteïsme : lo catolicisme europèu, l'islam arabe e magrebin, e l'ortodoxia russa. Lo conflicte que s'acaba per un destornament de la situacion devut a l'intervencion deu protestantisme american, non nommat com rei, mes suggerit, au títol d'enemic potenciau tradicionau de Russia. L'eliminacion de las potèncias concurrentas que l'obreish l'accès a la soa darrèra dominacion au títol de « la bèstia qui monta tèrra », descivuda dens Apo.13:11. Que precisam que dens aqueth contèxte finau, la fe protestanta americana qu'ei vaduda minoritària, la fe catolica romana estant era majoritària, pr'amor de las immigracions ispanicas successivas. En 2022, lo son president d'origina irlandesa qu'ei eth medish catolic, com John Kennedy lo president assassinat.

Dens Apo.18:4, en Diu Totpoderós, Jèsus-Crist qu'ordena a tots los qui creden e qu'espèran en eth, los sons elegits, de « sortir de Babylone la Grana ». Identificada dab pròvas dens aqueth obratge a la glèisa catolica papau romana, « Babylone » qu'ei jutjada e condemnada pr'amor de « los sons pecats ». Per eretatge istoric de « los sons pecats », la culpabilitat deu catolicisme que s'espandeish aus Protestants e aus Ortodòxes qui justifican per la lor practica religiòsa, lo repaus dominicau eretat de Roma. La sortida de Babylone qu'implica l'abandon de « los sons pecats », dont lo mei important, pr'amor que Diu en hèit ua « mèrca » identifiante : lo dia deu repaus setmanèr, prumèr dia de la setmana de l'ordi divin, lo dimenge roman.

Dens aqueth messatge, vist l'urgéncia deu temps, que prèissi los hilhs e dròllas de Diu, de quitar la zòna nòrd de França centrada suu son capdulh, París. Pr'amor que serà lèu frapada per la colèra de Diu, patint lo « defunt deu cèu », aqueth còp nuclear, com la vila de « Sodome » a la quau la compara, dens la soa Revelacion, dens Apo.11:8. Que la designa egaument peu nom « Egipte », imatge simbolic deu « pecat », pr'amor de l'actitud rebèlla deu son engatjament irrèligieux qui s'opausa a Diu, a l'imatge deu faraon deu raconte istoric de l'Exòde deu pòble ebrèu. En situacion de guèrra, las rotas copadas e defendudas, que serà impossible de quitar la zòna ciblada e d'escapar au drama mortau.

Samuel servidor deu Diu-vivent, Jèsus-Crist

Los qui van voler descobrir, en prumèr, çò que's presenta a la fin deu present obratge, qu'auràn pena a comprèner perqué soi tanben convençut deu caractèr irrevocable de l'imminente destruccion de França e d'Euròpa. Mes los qui l'auràn lejut, despuish la soa debuta dinc a la soa fin, qu'auràn reculhit, a har un tribalh de lectura, las pròvas qui s'apièlan, a contunhar, au punt de'us perméter de partatjar, fin finau, l'inebranlabla conviccion qui l'Esperit de Diu a bastit en jo e en tots los qui l'apartienen ; en vertat. A LUI que torna tota la GLÒRIA .

Las maishantas suspresas ne seràn pas la part que dels qui si entètent a non pas voler reconéisher la soa potècia inegalabla, los mei nombrós, e la soa capacitat entà condusir tota causa segon lo son projècte dinc au son perfèit compliment.

Que torni ací barrar aqueth obratge, mes l'inspiracion qui Jèsus contunha de'm balhar, qu'ei relhevada e consignada perpetuaument en messatges presentats dens l'obratge « la manna celèsta deus darrèrs caminaires adventistas » dont tres « tòmes » successius de haut o baish mila paginas que son dejà disponiblas en Octobre de 2025 .

Que rapèri que Jèsus-Crist a declarat dens Apocalipsi 2:26 : « A lo qui vencerà, e qui gardarà dinc a la fin las meas òbras, que balharèi autoritat sus las nacions . » En qué consisteishen donc las « òbras » de Jèsus-Crist qui deven estar « gardadas dinc a la fin » ? Que prenen la fòrma de la

revelacion deu son jutjament portat sus tots los subjèctes de la vita sia, tot çò qui concerneish la religion, la politica e l'economia ; tots subjèctes qui concerneishen lo Diu creator e las soas creaturas. Quan anónia lo malaür, qu'organiza las maishantas causidas politicas, militaras, economicas e religiós qui conduseishen aus desastres.

Dieu que's hè ua glòria de revelar aus sons elegits lo son jutjament sus tots los aspèctes de la vita. En agint atau, que pren a testimòni, los sons anjos fidèus qui fixa pas nat limit a la soa bontat de cap aus qui l'aunoran e qui l'aiman, los sons vertadèrs elegits recrompats per la gràcia obtenuda per la mort e la resurreccion de Jèsus-Crist.

ne't priva pas donc pas, d'aqueth privilègi excepcionau qui t'ei auhèrt gratuïtament peus sons servidors esclairats e illuminats. La « manna » qu'ei la vertadera neuritud celèsta auhèrta peu Pair celèste aus mainatges qui aima e entaus quaus, en Jèsus-Crist, que prepara ua plaça dens lo son reiaume celèste .

Dens la « manna », que descobriràs la fòrma concrèta deu « testimoniatge de Jèsus » shens cès ni pausa melhorat, e sustot, auhèrta com un present deu cèu finau, l'anónia deu son retorn gloriós entà la prima de l'annada 2030 qui vien.

La « manna » que met en evidéncia las òbras deu Pair, lo Diu creator qui organiza las vitas umanas segon la lor liura causida individuau.

Si Diu demora invisible entaus uelhs umans, qu'ei entà èste recercat peus sons elegits qui's distingueishen atau deus autes èstes umans rebèlles, incredules o incroyants. La fe en la soa existéncia n'ei pas un « opium deu pòble » mes lo signe d'ua sàvia intelligéncia qui caracteriza los vertadèrs elegits dignes d'èste recrompats per Jèsus-Crist.